PATRIARHI ŞI PROFEŢI 3
140
Cuvânt înainte 3
Introducere 3
Cap. 1 – De ce a fost îngăduit păcatul? 3
Cap. 2 – Creaţiunea 3
Cap. 3 – Ispitirea şi căderea 3
Cap. 4 – Planul de Mântuire 3
Cap. 5 – Cain şi Abel puşi la încercare 3
Cap. 6 – Set şi Enoh 3
Cap. 7 – Potopul 3
Cap. 8 – După potop 3
Cap. 9 – Săptămâna creaţiunii, o săptămână literală 3
Cap. 10 – Turnul Babel 3
Cap. 11 – Chemarea lui Avraam 3
Cap. 12 – Avraam în Canaan 3
Cap. 13 – Încercarea credinţei 3
Cap. 14 – Distrugerea Sodomei 3
Cap. 15 – Căsătoria lui Isaac 3
Cap. 16 – Iacov şi Esau 3
Cap. 17 – Fuga şi exilul lui Iacov 3
Cap. 18 – Noaptea luptei 3
Cap. 19 – Întoarcerea în Canaan 3
Cap. 20 – Iosif în Egipt 3
Cap. 21 – Iosif şi fraţii săi 3
Cap. 22 – Moise 3
Cap. 23 – Plăgile asupra Egiptului 3
Cap. 24 – Paştele 3
Cap. 25 – Exodul 3
Cap. 26 – De la Marea Roşie la Sinai 3
Cap. 27 – Legea dată lui Israel 3
Cap. 28 – Idolatria de la Sinai 3
Cap. 29 – Vrăjmăşia lui Satana împotriva Legii 3
Cap. 30 – Cortul şi serviciile lui 3
Cap. 31 – Păcatul lui Nadab şi Abihu 3

Cap. 32 – Legea şi legămintele 3
Cap. 33 – De la Sinai la Cadeş 3
Cap. 34 – Cele douăsprezece iscoade 3
Cap. 35 – Răzvrătirea lui Core 3
Cap. 36 – În pustie 3
Cap. 37 – Stânca lovită 3
Cap. 38 – Călătoria în jurul Edomului 3
Cap. 39 – Cucerirea Basanului 3
Cap. 40 – Balaam 3
Cap. 41 – Apostazia de la Iordan 3
Cap. 42 – Repetarea Legii 3
Cap. 43 – Moartea lui Moise 3
Cap. 44 – Trecerea Iordanului 3
Cap. 45 – Căderea Ierihonului 3
Cap. 46 – Binecuvântările şi blestemele 3
Cap. 47 – Legământul cu gabaoniţii 3
Cap. 48 – Împărţirea Canaanului 3
Cap. 49 – Cele din urmă cuvinte ale lui Iosua 3
Cap. 50 – Zecimi şi daruri 3
Cap. 51 – Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci 3
Cap. 52 – Sărbătorile anuale 3
Cap. 53 – Cei dintâi judecători 3
Cap. 54 – Samson 3
Cap. 55 – Copilul Samuel 3
Cap. 56 – Eli şi fiii săi 3
Cap. 57 – Chivotul legământului luat de filisteni 3
Cap. 58 – Şcolile profeţilor 3
Cap. 59 – Primul împărat al lui Israel 3
Cap. 60 – Încumetarea lui Saul 3
Cap. 61 – Lepădarea lui Saul 3
Cap. 62 – Ungerea lui David 3
Cap. 63 – David şi Goliat 3
Cap. 64 – David ca fugar 3
Cap. 65 – Mărinimia lui David 3

Cap. 66 – Moartea lui Saul 3
Cap. 67 – Vrăjitoria în vechime şi în timpurile moderne 3
Cap. 68 – David la Ţiclag 3
Cap. 69 – David chemat la tron 3
Cap. 70 – Domnia lui David 3
Cap. 71 – Păcatul şi pocăinţa lui David 3
Cap. 72 – Răscoala lui Absalom 3
Cap. 73 – Ultimii ani ai lui David 3
Articol I.

Articol II. PATRIARHI ŞI PROFEŢI

(I) Traducere: D. Popa şi D. Florea

Titlul lucrării în original: *„The Story of Patriarchs and Profets" Ediţia a 2-a revizuită*

Lectura manuscrisului: *dr. Mihail Popa şi Dumitru Popa*

Secţiune 2.02 Cuvânt înainte

Volumul de faţă, al treilea din cele cinci volume ale ciclului „Conflictul Veacurilor", care vede lumina tiparului într-o nouă traducere, vine să îmbogăţească tezaurul lucrărilor Spiritului Profetic *publicate în limba română. După „Hristos, Lumina lumii" şi „Tragedia Veacurilor", „Figuri din Istoria Biblică a Vechiului Testament", aruncă lumină asupra unui subiect de mare însemnătate şi interes universal, subiect asupra căruia este de dorit să se reverse mai multă lumină.*

Lucrarea prezintă adevăruri prea puţin cunoscute lumii creştine şi, din nefericire, prea mult ignorate. Avem aici tabloul luptei dintre Dumnezeu şi Satana, dintre bine şi rău, dintre viaţă şi moarte, dintre puterea lui Dumnezeu şi vrăjmaşul a toată neprihănirea, un spectacol de interes cosmic. Nu trebuie să facem eforturi mari pentru a ne convinge de faptul că un asemenea conflict există. Trebuie numai să privim la ceea ce se întâmplă în lume şi în

„microcosmosul" atât de profund al sufletului omenesc, al fiinţei umane care este un „univers" în miniatură. Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu revelat oamenilor, înfăţişează marile caracteristici ale acestei lupte şi diferitele ei aspecte şi implicaţii, care vizează mântuirea tuturor acelora ce cred. În desfăşurarea ei există perioade deosebite, când aceste probleme capătă o importanţă unică, impunându-se ca o problemă de mare importanţă în înţelegerea relaţiei noastre cu aceste evenimente.

În ciuda adevărurilor Scripturii, din păcate, sunt mulţi cei ce mărturisesc a crede şi care totuşi sunt mai degrabă dispuşi să pună pe seama unor lucruri de domeniul fantasticului acea parte a raportului biblic care deschide orizontului nostru înţelegerea paşilor prin care lumea a fost implicată în această mare problemă; iar alţii, deşi evită această poziţie extremă, sunt totuşi înclinaţi să-l considere ca fiind ceva perimat, lipsit de importanţă, tratându-l cu nepăsare şi neglijenţă.

Dar ce teolog, ce credincios care este preocupat de această problemă, nu ar dori să arunce o privire asupra tainicelor cauze ce au determinat o astfel de schimbare a direcţiei? Cine n-ar dori să pătrundă în spiritul ei, să înveţe cum să evite rezultatele ei? Cu astfel de subiecte se ocupă volumul de faţă. El tinde să lumineze şi să trezească interesul faţă de acele părţi ale Cuvântului lui Dumnezeu care au fost mult timp şi de mulţi neglijate.

Cartea dă noi valenţe făgăduinţelor şi profeţiilor raportului sacru, apărând căile lui Dumnezeu şi modul în care Acesta S-*a comportat faţă de cei răzvrătiţi, înfăţişând harul cel minunat al lui Dumnezeu în a pune în acţiune un plan pentru mântuirea omului păcătos. În acest fel, noi suntem purtaţi în istoria acestei lucrări, într-un timp când planurile şi scopurile lui Dumnezeu au fost în mod clar aduse la cunoştinţa poporului ales al lui Dumnezeu. Deşi tratează subiecte atât de deosebite, subiecte ce mişcă*

profund inimile şi trezesc vii emoţii, stilul cărţii este totuşi clar, iar limbajul – simplu şi direct.

Secţiune 2.03 Introducere

Acest volum se ocupă de subiectele istoriei biblice, subiecte ce nu sunt în ele însele noi, dar care sunt astfel prezentate în aceste pagini, încât li se dă o semnificaţie nouă, revelând izvoare ale acţiunilor, înfăţişând semnificaţia importantă a unor mişcări şi aducând într-o lumină mai puternică unele laturi, care sunt numai pe scurt menţionate în Biblie. În acest fel, scenele capătă o vioiciune şi o importanţă care fac ca ele să lase noi şi dăinuitoare impresii. O astfel de lumină este în acest fel revărsată asupra raportului Sfintelor Scripturi, pentru ca acestea să descopere pe deplin caracterul şi planurile lui Dumnezeu; de asemenea, să prezinte videşugurile lui Satana şi mijloacele prin care, în cele din urmă, puterea sa va fi nimicită; să aducă în atenţie slăbiciunea inimii omeneşti şi să arate cum harul lui Dumnezeu îi face pe oameni în stare să biruiască în lupta cu cel rău.

Toate acestea sunt în armonie cu ceea ce Dumnezeu prezintă a fi scopul Său în desfăşurarea, înaintea oamenilor, a adevărurilor Cuvântului Său. Instrumentul prin care ne sunt date aceste descoperiri este văzut a fi – atunci când este testat cu Sfintele Scripturi – una dintre metodele pe care Dumnezeu încă le foloseşte pentru a da sfaturi, instrucţiuni, fiilor oamenilor. Deşi astăzi nu este aşa cum era la început, când omul, în sfinţenia şi nevinovăţia sa, primea sfaturi direct, personal, din partea Făcătorului său, totuşi el nu este lăsat fără un învăţător divin, Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu L-a dat ca reprezentant al Său. Astfel se face că îl auzim pe apostolul Pavel declarând că o anumită „iluminare” divină este privilegiul urmaşilor lui Hristos şi că ei sunt „luminaţi” prin faptul că „s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt” (Evr.10, 32; 6, 4). Apostolul Ioan spune, de asemenea: „Dar voi aţi

primit ungerea din partea Celui sfânt” (1 Ioan 2, 20). Iar Hristos a făgăduit ucenicilor, când era gata să-i părăsească, că El avea să le trimită Duhul Sfânt ca Mangâietor şi Călăuzitor, ca să-i conducă în tot adevărul (Ioan 14, 16, 26).

Pentru a arăta cum avea să se împlinească această făgăduinţă în biserică, apostolul Pavel, în două dintre epistolele sale, declară că unele daruri ale Duhului Sfânt au fost date bisericii, pentru edificarea şi instruirea ei până la sfârşitul veacurilor (1 Cor.12; El.4, 8 – 13; Mat.28, 20). Dar aceasta nu este totul; un număr de profeţii clare şi explicite declară că în zilele din urmă va fi o deosebită revărsare a Duhului Sfânt şi că, la data revenirii lui Hristos, biserica va avea – în timpul experienţelor ei de la sfârşit – „mărturia lui Iisus Hristos”, care este Spiritul Profetic (Fapte 2, 17 – 20.39; 1 Cor.1, 7; Apoc.12, 17; 19, 10).

În aceste fapte vedem o dovadă a grijii şi iubirii lui Dumnezeu *pentru poporul Său; pentru că prezenţa Duhului Sfânt, ca Mangâietor, învăţător şi Călăuzitor, este necesară bisericii nu numai în metode de acţiune obişnuite, ci şi în cele extraordinare, când aceasta intră în pericolele din zilele din urmă, mai mult decât în orice altă parte a experienţei ei. Scripturile scot în evidenţă diferite canale prin care Duhul Sfânt va opera în inimile şi mintea oamenilor, spre a ilumina înţelegerea lor şi a le călăuzi paşii. Printre acestea notăm viziunile şi visurile. În acest fel, Dumnezeu va continua să comunice încă cu fiii oamenilor. Iată făgăduinţa Lui cu privire la acest lucru: „Ascultaţi bine ce vă spun: Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis” (Num.12, 6). Prin aceste mijloace i-au fost comunicate lui Balaam cunoştinţe supranaturale. Astfel, el spune: „Aşa zice Balaam, fiul lui Beor, aşa zice omul care are ochii deschişi, aşa zice cel ce*

aude cuvintele lui Dumnezeu, cel ce cunoaşte planurile Celui Prea înalt, cel ce vede vedenia celui Atotputernic, cel ce cade cu faţa la pământ şi căruia îi sunt ochii deschişi" (*Num.24, 15.16*). *În acest fel, cercetarea mărturiilor Sfintelor Scripturi devine o problemă de un foarte mare interes cu privire la aria întinderii la care Dumnezeu a plănuit ca Duhul Sfânt* să se *manifeste în biserică, în timpul perioadei de punere la probă a neamului omenesc.*

După ce Planul de Mântuire a fost întocmit, Dumnezeu, aşa cum am văzut, a putut încă să comunice cu oamenii, prin lucrarea Fiului Său şi a sfinţilor îngeri, peste abisul pe care păcatul îl produsese. Uneori, El a vorbit cu oamenii faţă către faţă, ca în cazul lui Moise, dar mai frecvent prin visuri şi viziuni.

Exemple de astfel de comunicări găsim pretutindeni în raportul sfânt, în decursul ambelor dispensaţiuni. Enoh, al şaptelea patriarh de la Adam, privind – prin Spiritul Profeţiei – înainte, la a doua venire a lui Hristos în putere şi slavă, exclamă: „*Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi*" (*Iuda 14*). „*Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt*" (*2 Petru 1, 21*).

Dacă lucrarea Spiritului Profetic părea uneori că aproape a dispărut, în măsura în care spiritualitatea poporului slăbea, cu toate acestea ea a marcat toate marile crize din experienţa bisericii, cum şi epocile ce au fost martore trecerii de la o dispensaţiune la alta. Când a sosit timpul marcat prin întruparea lui Hristos, tatăl lui Ioan Botezătorul a fost umplut de Duhul Sfânt şi a profetizat (*Luca 1, 67*). *Lui Simeon i s-a descoperit că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Domnul*; *şi când părinţii L-au dus pe Iisus la Templu, L-a luat în braţe şi L-a binecuvântat, în timp ce rostea profeţii cu privire la El. Iar Ana, o profetesă, venind în acelaşi moment, vorbea despre El tuturor acelora care priveau la Ierusalim pentru*

mântuire (Luca 2, 26.36). Revărsarea Duhului Sfânt, care trebuia să însoţească vestirea Evangheliei de către urmaşii lui Hristos, a fost anunţată în următoarele cuvinte de către profet: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor avea vedenii. Chiar şi peste robi şi peste roabe voi turna Duhul Meu, în zilele acelea. Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pământ: sânge, foc şi stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric, şi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată" (Ioel 2, 28 – 31). Petru, în Ziua Cincizecimii, a citat această profeţie în legătură cu evenimentul minunat ce avusese loc atunci. Nişte limbi ca de foc s-au aşezat câte una pe fiecare ucenic şi ei au fost umpluţi cu Duh Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi. Iar atunci când cei batjocoritori i-au acuzat că sunt beţi, Petru a răspuns: „Oamenii aceştia nu sunt beţi, cum vă închipuiţi voi, căci nu este decât *al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel". Apoi el citează în mod substanţial din această profeţie, aşa cum se găseşte în Ioel, ca în cele de mai sus, adăugând însă cuvintele: „În zilele de pe urmă", în loc de „după aceea", făcând ca profeţia să sune astfel: „În zilele de pe urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură" (Fapte 2, 17).*

Este evident faptul că numai acea parte a profeţiei care se referă la revărsarea Duhului Sfânt, numai aceea s-a împlinit în acea zi; căci nu erau atunci, în ziua aceea, bătrâni care să viseze visuri, nici tineri şi tinere care să aibă vedenii şi să profetizeze; şi nici arătări extraordinare de sânge, foc şi stâlpi de fum; soarele nu s-a întunecat atunci, iar luna nu s-a prefăcut atunci în sânge; şi, cu toate acestea, cele la care cei de atunci erau martori erau o împlinire a profeţiei din Ioel. De asemenea, este evident că această parte a profeţiei, cu referire la revărsarea Duhului Sfânt, n-a fost epuizată în acea singură manifestare; căci

profeţia acoperă toate zilele, tot timpul până la marea zi a revenirii Domnului.

Dar Ziua Cincizecimii a fost o împlinire şi a altor profeţii, în afară de aceea a lui Ioel. Ea a fost o împlinire chiar a cuvintelor lui Iisus *Hristos. În ultimul cuvânt adresat de El ucenicilor înaintea crucificării Sale, El le-a spus: „Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor" şi anume Duhul adevărului" (Ioan 14, 16 – 17). „Dar Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul" (Ioan 16, 13). Şi după ce Hristos a înviat din morţi, El a spus ucenicilor: „Şi iată că voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; dar rămâneţi în cetate până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus" (Luca 24, 49).*

În Ziua Cincizecimii, ucenicii au fost îmbrăcaţi cu putere de sus. Dar această făgăduinţă a lui Hristos n-a fost dată, ca de altfel şi profeţia lui Ioel, numai pentru ocazia respectivă. Căci El le-a dat aceeaşi făgăduinţă, dar într-o altă formă, asigurându-i că El va fi cu ei totdeauna, până la sfârşitul lumii (Matei 28, 20). Marcu ne spune în ce sens şi în ce mod avea să fie Domnul cu ei. El spune: „Iar ei au plecat şi au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei şi întărea Cuvântul prin semnele care-l însoţeau" (Marcu 16, 20). Iar Petru, în Ziua Cincizecimii, mărturisea în legătură cu continuitatea lucrării Duhului Sfânt, experienţă pe care ei o trăiseră. Când iudeii, străpunşi în inimile lor, i-au întrebat pe apostoli: „Ce trebuie să facem?", Petru a răspuns: „Pocăiţi-vă şi fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru" (Fapte 2, 37 – 39).

Aceasta are în vedere prezenţa şi activitatea Duhului

Sfânt în biserică, chiar în manifestarea Lui deosebită, şi aceasta întotdeauna, atâta timp cât harul lui Dumnezeu îi cheamă pe oameni să primească iubirea iertătoare a lui Hristos. Douăzeci şi opt de ani mai târziu, în Epistola sa către Corinteni, Pavel aşază înaintea acestei comunităţi un argument formal în legătură cu această problemă. El spune: „În ce priveşte darurile duhovniceşti, fraţilor, nu voiesc să fiţi în necunoştinţă” (1 Cor.12, 1) – atât de important considera el aceasta, încât trebuia ca acest subiect să fie înţeles de Biserica Creştină. După ce arată că deşi Duhul este unul singur, dar sunt diferite daruri, diferite lucrări ale Duhului, şi după ce le explică, el foloseşte figura de stil a corpului omenesc cu diferitele componente, spre a arăta cum este constituită biserica, diferitele ei slujbe şi daruri. Şi după cum corpul omenesc are diferite membre, fiecare dintre ele având lucrarea sa specială de dus la îndeplinire, dar toate lucrând pentru acelaşi scop, constituind un tot armonios, tot astfel Duhul avea să lucreze prin diferite canale în biserică, pentru a constitui un desăvârşit corp religios. Apoi apostolul Pavel continuă: „Şi Dumnezeu a rânduit în biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învăţători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, vorbirii în felurite limbi” (1 Cor.12, 28).

Declaraţia că Dumnezeu a rânduit în biserică pe unii” etc. *implică ceva mai mult decât faptul că a fost lăsat liber, pentru ca darurile spirituale să fie prezentate în biserică, dacă condiţiile le favorizează. Ea înseamnă mai degrabă că ele aveau să fie în mod permanent părţi componente ale fiinţei bisericii şi că, dacă aceste daruri nu sunt active, nu operează în biserică, aceasta se datorează – ca şi în condiţiile corpului omenesc – situaţiei în care unele membre, datorită unui accident sau unei boli, devin de nefolosit, în stare de infirmitate. Fiind aşezate în biserică,*

aceste daruri trebuie să rămână acolo, până când ele urmează să fie îndepărtate. Dar nu avem niciun raport că ele ar fi fost cândva retrase.

Cinci ani mai târziu, acelaşi apostol le scria efesenilor cu referire la aceleaşi daruri, declarând în mod deschis scopul lor, înfăţişând astfel în mod indirect faptul că ele trebuia să continue să fie prezente şi active, până va fi atins obiectivul propus. El spunea: „De aceea este zis: S-a suit sus, a luat robia roabă şi a dat daruri oamenilor ” Şi El a dat pe unii apostoli, pe alţii proroci; pe alţii evanghelişti; pe alţii păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos” (El. 4, 8.11 – 13). Biserica n-a atins unitatea despre care se vorbeşte aici, în timpul perioadei apostolice; căci, foarte curând după această perioadă, umbra unui mare întuneric spiritual a început să întunece biserica; şi cu siguranţă că, în timpul acestei stări de declin, această plinătate a lui Hristos şi unitatea credinţei n-au fost realizate. Şi nici nu vor fi atinse până când ultima solie de har nu va strânge din fiecare neam şi popor, din toate clasele sociale şi din fiecare grupare religioasă neconformă adevărului, un popor în care să se realizeze toate reformele Evangheliei, aşteptând revenirea Fiului omului. Şi într-adevăr, dacă vreodată în experienţa ei biserica va avea nevoie de aportul fiecărui dar ce i-a fost atribuit pentru mângâierea şi călăuzirea ei, pentru încurajarea şi ocrotirea ei, atunci aceasta va fi în timpul şi-n mijlocul primejdiilor din zilele din urmă, când puterile răului, desăvârşite prin experienţă şi educare pentru îndeplinirea lucrării lor nefaste, vor înşela, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi, prin măiestritele lor acţiuni amăgitoare. Deci, foarte potrivite şi necesare sunt profeţiile cu privire la revărsarea Duhului

Sfânt, spre folosul bisericii din zilele din urmă. Cu toate acestea, în literatura curentă a lumii creştine se învaţă că darurile Duhului au fost numai pentru perioada apostolică; că ele au fost date numai pentru înrădăcinarea Evangheliei; şi că, o dată ce Evanghelia a fost răspândită şi fixată, darurile spirituale nu mai erau necesare şi, în consecinţă, au dispărut – nu după mult timp – din biserică. Dar apostolul Pavel îi avertizează pe creştinii vremii sale de faptul că „taina fărădelegii" era deja la lucru şi că, după plecarea lui, lupi răpitori aveau să intre între ei, necruţând turma, şi că din mijlocul lor se vor scula oameni care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să-i atragă pe ucenici de partea lor (Fapte 20, 29 – 30). Deci nu poate fi adevărat faptul că darurile spirituale, aşezate în biserică s-o păzească chiar împotriva acestor rele, erau de acum gata să dispară când acest timp a venit, ca şi cum şi-ar fi împlinit lucrarea pe care o aveau de făcut; căci prezenţa şi ajutorul lor vor fi necesare în aceste condiţii mai mult decât atunci când apostolii erau ei înşişi prezenţi şi activi. Găsim o altă declaraţie a apostolului Pavel în epistola sa către comunitatea din Corint, care arată că populara concepţie a activităţii temporare a darurilor spirituale nu poate fi corectă. Există contrastul acesta între starea prezentă, imperfectă, şi cea glorioasă şi nemuritoare, la care – în final – vor ajunge cei mântuiţi. El spune: „Căci cunoaştem în parte şi prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârşit, acest în parte se va sfârşi" (1 Cor.13, 9.10). Mai departe, el ilustrează această stare, comparând-o cu perioada copilăriei, cu fragilitatea şi imaturitatea ei în gândire şi acţiune; iar starea de desăvârşire o compară cu starea de om mare, cu viziunea ei tot mai clară, cu maturitatea şi puterea ei. El clasează darurile spirituale printre acele lucruri care sunt necesare în această stare prezentă de imperfecţiune, dar de care nu vom mai avea nevoie atunci când vom ajunge în acea desăvârşită stare.

„Acum”, spune el, „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea faţă către faţă. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaşte pe deplin aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin” (1 Cor.13, 12). Apoi, el arată ce daruri sunt adaptate pentru starea de nemurire şi care vor exista, şi anume credinţa, nădejdea şi dragostea, „aceste trei” dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (v.13). Aceasta explică limbajul din versetul 8: „Dragostea nu va pieri niciodată”, harul iubirii divine va rămâne pururi; el este slava care va încorona viitorul omului, în starea sa de nemurire; dar „prorociile se vor sfârşi”, adică va veni un timp când profeţiile nu vor mai fi nicidecum de trebuinţă, şi darul profetic, ca unul dintre instrumentele ce au ajutat biserica, nu va mai fi nevoie să fie exercitat; „limbile vor înceta”, aceasta înseamnă că darul limbilor nu va mai fi niciodată de trebuinţă; „cunoştinţa va avea sfârşit”, deci cunoştinţa, nu înţeleasă în mod abstract, ci cunoştinţa care este un dar al Duhului Sfânt, se va dovedi inutilă, datorită desăvârşitei cunoaşteri cu care vom fi înzestraţi în Împărăţia cea veşnică a lui Dumnezeu. Acum, deci, dacă ne situăm pe poziţia că darurile spirituale au încetat să se mai manifeste odată cu încheierea perioadei bisericii apostolice, nemaifiind necesare, atunci acceptăm concepţia că perioada bisericii apostolice a fost perioada slabă, copilărească a bisericii, când totul era văzut ca într-o oglindă, în chip întunecos; iar perioada care a urmat, când lupii răpitori aveau să intre în biserică şi să nu cruţe turma, când aveau să se ridice oameni, chiar în biserică, ce vor învăţa lucruri stricăcioase ca să-i atragă pe ucenici de partea lor, ar fi fost perioada unei desăvârşite lumini şi cunoaşteri, când ceea ce fusese nedesăvârşit şi copilăresc, care întunecase cunoştinţa perioadei apostolice, trecuse. Căci, să nu uităm, darurile spirituale încetează numai atunci când se atinge o stare spirituală desăvârşită şi, deoarece se realizează o asemenea stare spirituală, face ca

ele să nu mai fie necesare. Dar nimeni, nicio gândire matură, sobră, nu va căuta nici pentru o clipă să susţină faptul că perioada apostolică a fost inferioară, din punct de vedere al nivelului ei spiritual, oricărei perioade care i-a urmat. Şi, dacă darurile spirituale au fost necesare atunci, cu siguranţă că ele sunt necesare şi acum. Printre instrumentele folosite şi pe care apostolul le enumeră în capitolele sale, atât în Epistola către Corinteni, cât şi în cea către Efeseni, ca „daruri" în biserică, găsim „pastori", „învăţători", „pe cei care au darul ajutorărilor, cârmuirilor", şi toate acestea sunt recunoscute de toţi, ca existând în biserică. Atunci de ce oare şi celelalte daruri, inclusiv credinţa, vindecarea şi profeţia, să nu fie prezente? Cine este competent să tragă linie şi să spună că darurile au fost „scoase" din biserică, atâta timp cât – la început – toate acestea au fost în mod egal aşezate în biserică? Apocalips 12, 17 este prezentat ca fiind o profeţie a faptului că darurile spirituale vor fi – în zilele din urmă – restabilite în biserică. O examinare a mărturiei lui va confirma acest punct de vedere. Textul vorbeşte despre „rămăşiţa seminţei ei". Femeia fiind un simbol al bisericii, sămânţa ei vor fi membrii ei, care compun biserica în oricare timp; iar „rămăşiţa" seminţei ei va fi ultima generaţie de creştini, sau aceia care trăiesc pe pământ la a doua venire a lui Hristos. Mai departe, textul declară că aceştia „păzesc poruncile lui Dumnezeu şi au mărturia lui Iisus", iar „mărturia lui Iisus" este înfăţişată în Cap. 19, 10 ca fiind „Spiritul Profeţiei", care trebuie să fie înţeles ca acela care, între celelalte daruri, este numit „darul prorociei" (1 Cor.12, 9 – 10). Aşezarea darurilor spirituale în biserică implică faptul că orice persoană va trebui să le exercite. În privinţa aceasta, apostolul Pavel spunea: „Oare toţi sunt apostoli? Toţi sunt prorociî? Toţi sunt învăţătorî?" (1 Cor.12, 29). Răspunsul este categoric: Nu, nu sunt toţi. Darurile spirituale însă sunt împărţite între membri, după

cum voieşte Dumnezeu. Şi totuşi, aceste daruri sunt date în biserică, iar dacă un dar este dat chiar şi numai unui membru al bisericii, se poate spune că acel dar este „în biserică” sau că biserica „îl are”. Astfel, ultima generaţie trebuie să-l aibă şi cu certitudine are mărturia lui Iisus Hristos sau darul profeţiei. O altă parte a Sfintelor Scripturi, scrisă în mod evident cu referire la zilele din urmă, aduce în atenţie acelaşi fapt (1 Ţes.5). Apostolul deschide *Cap. cu aceste cuvinte: „Cât despre vremi şi soroace, n-aveţi trebuinţă să vi se scrie, fraţilor. Pentru că voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea” (vers.1 – 2). În versetul 4 adaugă: „Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoţ”. Apoi le adresează avertizări în legătură cu acest eveniment, printre care amintim: „Nu stingeţi Duhul. Nu dispreţuiţi prorociile. Ci cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun” (vers.19 – 21). În versetul 23, el se roagă ca aceia care au legătură cu profetizarea să fie păstraţi fără prihană până la venirea Domnului. În virtutea acestor consideraţii, nu suntem noi oare îndreptăţiţi să credem că darul profeţiei se va manifesta în biserică în zilele din urmă şi că prin el multă lumină va fi transmisă şi vor fi date instrucţiuni la timp? Toate lucrurile trebuie tratate în conformitate cu regula apostolului: „Cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun” şi probate, de asemenea, după standardul Mântuitorului: „După roadele lor îi veţi cunoaşte”. Apelând la acest etalon, în legătură cu ceea ce pretinde a fi o manifestare a darului profetic, recomandăm acest volum spre studiere acelora care cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu şi că biserica este trupul al cărui cap este Hristos.*

U. Smith

Secţiune 2.04 Cap. 1 – De ce a fost îngăduit păcatul?

Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4, 16). Natura Sa, Legea Sa este iubire. El dintotdeauna a fost astfel şi aşa va

fi pururea. „Cel Prea înalt, a cărui locuinţă este veşnică” şi ale cărui „cărări sunt veşnice”, nu. Se schimbă. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Is.57, 15; Hab.3, 6; Iac.1, 17).

Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor fiinţelor create. Psalmistul spune: „Braţul Tău este puternic, Mâna Ta este tare, Dreapta Ta va fi înălţată. Dreptatea şi judecata sunt temelia Scaunului Tău de domnie; Bunătatea şi credincioşia sunt înaintea Feţei Tale. Ferice de poporul care cunoaşte sunetul trâmbiţei, Care umblă înaintea Feţei Tale, Doamne! El se bucură neîncetat de Numele Tău, şi se făleşte cu dreptatea Ta. Căci Tu eşti fala puterii lui; Şi, în bunăvoinţa Ta, Ne ridici puterea noastră. Căci Domnul este scutul nostru, Sfântul lui Israel Este împăratul nostru”. Psalmul 89, 13 – 18.

Istoria marelui conflict dintre bine şi rău – de la data când a izbucnit pentru prima dată în ceruri şi până la înfrângerea finală a răzvrătirii şi eradicarea definitivă a păcatului – constituie, de asemenea, o demonstrare a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu.

Suveranul Universului nu a fost singur în lucrarea Sa de binefacere. El a avut un tovarăş, un conlucrător, care putea aprecia planurile Sale şi putea fi părtaş bucuriei Sale de a da fericire fiinţelor create de El. „La început era Cuvântul şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu” (Ioan 1, 1 – 2). Hristos, Cuvântul, singurul Fiu al lui Dumnezeu era una cu veşnicul Tată – una în natură, în caracter şi în scop – singura Fiinţă care putea intra în toate sfaturile şi planurile lui Dumnezeu. „Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii” (Is.9, 6). Obârşia Lui „se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei” (Mica 5, 2). Fiul lui Dumnezeu, EL Însuşi, declară despre Sine: „Domnul m-

a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui. Eu am fost aşezată din veşnicie”, când a pus temeliile pământului, eu eram meşterul Lui, la lucru lângă El, şi în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui” (Prov.8, 22 – 30).

Tatăl a înfăptuit prin Fiul Său aducerea la existenţă a tuturor fiinţelor cereşti. „Prin El au fost făcute toate lucrurile” fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El” (Col.1, 16). Îngerii sunt slujitorii lui Dumnezeu, strălucind de lumina ce se revarsă continuu din prezenţa Sa, zburând cu toată repeziciunea ca să aducă la îndeplinire voinţa Sa. Dar Fiul, Unsul lui Dumnezeu, „care este întipărirea Fiinţei Lui”, „oglindirea slavei Lui” şi „care ţine toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui”, are stăpânirea supremă peste tot şi peste toate (Evr.1, 3). Un „scaun de domnie plin de slavă” a fost „de la început” locul Sanctuarului Său (Ieremia 17, 12); „un toiag de dreptate” (neprihănire – tr. engl.), sceptrul Împărăţiei Sale (Evr.1, 8). „Strălucirea şi măreţia sunt înaintea feţei Lui, slava şi podoaba sunt în locaşul Lui cel sfânt” (Ps.96, 6). „Bunătatea şi credincioşia sunt înaintea Feţei Lui” (Ps.89, 14).

Legea iubirii fiind temelia stăpânirii lui Dumnezeu, fericirea tuturor fiinţelor inteligente depinde de acceptarea, în mod desăvârşit, de către acestea, a marilor ei principii de neprihănire. Dumnezeu doreşte de la toate fiinţele create de El o slujire din dragoste, slujire care izvorăşte dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găseşte nicio plăcere într-o ascultare forţată; El acordă tuturor libertatea voinţei, pentru ca astfel ei să-l poată aduce o slujire liber consimţită.

Atâta vreme cât toate fiinţele create au recunoscut ascultarea iubirii, o desăvârşită armonie a existat în tot universul lui Dumnezeu. Era bucuria oştilor cereşti aceea de a aduce la îndeplinire planurile Creatorului lor. Ele îşi

găseau plăcerea în reflectarea slavei Sale şi în a-l aduce laudă. Iar în timp ce iubirea faţă de Dumnezeu era supremă, iubirea unuia faţă de celălalt era plină de încredere şi neegoistă. Nu exista nicio notă de discordie care să tulbure armonia cerească. Dar o schimbare s-a produs în această fericită atmosferă. A fost unul care a pervertit libertatea pe care Dumnezeu o acordase creaturilor Sale. Păcatul a început în acela care, după Hristos, fusese foarte mult onorat de către Dumnezeu şi care era, printre locuitorii cerurilor, în poziţia cea mai înaltă în ceea ce priveşte puterea şi slava. Lucifer, „fiul zorilor”, a fost întâiul între heruvimii ocrotitori, sfânt şi fără prihană. El stătea în prezenţa marelui Creator şi razele nesfârşite ale slavei ce înconjurau pe veşnicul Dumnezeu se odihneau asupra lui. „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: ajunsese-i la cea mai înaltă desăvârşire, erai plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe. Stăteai în grădina Eden, grădina lui Dumnezeu, şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe” Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană... până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine” (Ez.28, 12 – 15).

Puţin câte puţin, Lucifer a început să se hrănească cu dorinţa înălţării de sine. Scriptura ne spune: „ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale, ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta” (Ez.28, 17). „Tu ziceai în inima ta” îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu” voi fi ca Cel Prea înalt” (Is.14, 13 – 14). Deşi toată slava lui era de la Dumnezeu, acest înger puternic a ajuns s-o considere ca aparţinându-i. Nemulţumit cu poziţia sa, deşi onorat mai presus de oştile cereşti, el s-a aventurat să poftească închinarea cuvenită numai Creatorului. În loc de a căuta să facă din Dumnezeu obiectul suprem al sentimentelor şi ascultării tuturor

fiinţelor create, strădania sa era aceea de a-şi asigura pentru el slujirea şi credincioşia lor. Şi, poftind slava cu care Tatăl cel veşnic L-a investit pe Fiul Său, acest prinţ al îngerilor aspira la puterea ce constituia în exclusivitate una din prerogativele lui Hristos. În acest fel s-a frânt armonia cerului. Predispoziţia lui Lucifer de a-şi sluji sieşi, în loc de a sluji Creatorului Său, a dat loc la un simţământ de apăsare, atunci când a fost observat de către aceia care considerau că slava lui Dumnezeu trebuie să fie supremă. În sfatul cerului, îngerii au discutat cu Lucifer. Fiul lui Dumnezeu a prezentat înaintea lui măreţia, bunătatea şi dreptatea Creatorului, cum şi natura cea sfântă şi neschimbătoare a Legii Sale. Dumnezeu însuşi a stabilit ordinea cerului şi, depărtându-se de ea, Lucifer avea să dezonoreze pe Făcătorul său şi să aducă ruina asupra sa. Dar avertizarea izvorâtă din iubirea şi mila nesfârşită a lui Dumnezeu n-a făcut decât să dea loc la un spirit de împotrivire. Lucifer a îngăduit ca gelozia sa faţă de Hristos să predomine şi să-l facă şi mai categoric. Disputarea supremaţiei Fiului lui Dumnezeu şi, în acest fel, discreditarea înţelepciunii şi iubirii Creatorului au devenit scopul acestui prinţ al îngerilor. El era gata să dedice acestui plan energiile strălucitei sale minţi, el, care – după Hristos – era primul între oştirile lui Dumnezeu. Dar Acela care a dorit ca toate fiinţele create să aibă o voinţă liberă n-a lăsat pe nimeni neavizat în faţa înşelătoarelor sofisticării, prin care răzvrătirea avea să se justifice. Înainte ca marea confruntare să izbucnească, trebuia ca toţi să aibă o clară înţelegere a voinţei Sale, a cărui înţelepciune şi bunătate erau izvorul tuturor bucuriilor lor. Împăratul universului a adunat toate oştile cereşti înaintea Sa, pentru ca în prezenţa lor să poată prezenta adevărata poziţie a Fiului Său şi să arate relaţia pe care El o promovează cu toate celelalte fiinţe create. Fiul lui Dumnezeu S-a aşezat cu Tatăl pe tronul Acestuia şi slava

Celui veşnic, a Aceluia ce exista prin Sine însuşi, Îi cuprinse pe amândoi. În jurul tronului s-au strâns îngerii cei sfinţi, o mare şi nenumărată mulţime – „de zece mii de ori zece mii şi mii de mii” (Apoc.5, 11), îngeri ce ocupau cele mai înalte poziţii, ca şi îngerii slujitori şi supuşi, bucurându-se în lumina ce se revărsa asupra lor din prezenţa Dumnezeirii. Înaintea locuitorilor cerului strânşi laolaltă, Împăratul cerurilor declară că nimeni în afară de Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, nu putea pătrunde în totul în planurile Sale şi Lui I-a fost încredinţată aducerea la îndeplinire a planurilor măreţe ale voinţei Sale. Fiul lui Dumnezeu adusese la îndeplinire voinţa Tatălui în crearea tuturor oştilor cereşti; şi Lui, Celui deopotrivă cu Dumnezeu, I se cuvenea închinarea şi ascultarea lor. Hristos avea încă să exercite puterea divină în aducerea la existenţă a pământului şi a locuitorilor lui. Dar în toate acestea, El nu va căuta pentru Sine puterea şi înălţarea, contrar planului lui Dumnezeu, ci El va înălţa slava Tatălui şi va aduce la îndeplinire planurile Sale de binefacere şi iubire. Plini de bucurie, îngerii au recunoscut supremaţia lui Hristos şi s-au plecat înaintea Lui, manifestându-şi astfel iubirea şi adorarea lor. Lucifer s-a plecat împreună cu ei, dar în inima sa se dădea o luptă stranie, teribilă. Adevărul, dreptatea şi credincioşia se luptau împotriva urii şi geloziei. Pentru un timp, se părea că influenţa îngerilor buni îl câştigase de partea lor. În timp ce cântecele de laudă se înălţau în tonuri melodioase, amplificate de miile de voci cu bucurie în glas, spiritul răului părea că a dispărut; o iubire cu neputinţă de descris a mişcat întreaga lui fiinţă; sufletul său, în armonie cu închinătorii lipsiţi de păcat, s-a îndreptat plin de iubire spre Tatăl şi Fiul. Dar, din cauza dorinţei sale de mărire, mândria a pus iarăşi stăpânire pe el. Dorinţa lui de supremaţie a reapărut şi ura faţă de Hristos a fost iarăşi nutrită. Înaltele onoruri ce i-au fost conferite lui Lucifer n-

au fost apreciate ca fiind darul special al lui Dumnezeu şi, în consecinţă, nu considera că este de datoria lui să mulţumească Creatorului său. El se glorifica în strălucirea şi înălţarea sa, tinzând să fie egal cu Dumnezeu. El a fost iubit şi respectat de către oştile cereşti, iar îngerii se delectau în executarea poruncilor lui, el fiind îmbrăcat în înţelepciune şi slavă mai presus de toţi ceilalţi. Şi totuşi, Fiul lui Dumnezeu era înălţat mai presus de el, ca Unul ce era deopotrivă cu Tatăl în putere şi autoritate. El era în sfatul Tatălui, în timp ce Lucifer nu lua parte la planurile lui Dumnezeu. „De ce”, întreba acest înger puternic, „să aibă Hristos supremaţia? De ce să fie El onorat mai presus de Lucifer?” Părăsindu-şi locul din prezenţa nemijlocită a Tatălui, Lucifer a plecat să împrăştie spiritul nemulţumirii printre îngeri. El a lucrat înconjurat de o taină misterioasă şi, pentru un timp, a reuşit să ascundă scopul său real, sub un anumit respect faţă de Dumnezeu. El a început să semeneândoieli cu privire la legile ce guvernau fiinţele cereşti, spunând că, în timp ce aceste legi puteau fi necesare pentru locuitorii lumilor, îngerii, fiind fiinţe cu o poziţie mai înaltă, nu au nevoie de asemenea restricţii, pentru că înţelepciunea lor constituie un suficient ghid pentru ei. Ei nu erau acele fiinţe care să poată aduce dezonoare lui Dumnezeu; toate gândurile lor erau sfinte; nu mai era nicidecum posibil pentru ei să greşească, după cum nu era posibil acest lucru nici pentru Dumnezeu. Înălţarea Fiului lui Dumnezeu, ca fiind egal cu Tatăl, era înfăţişată ca fiind o nedreptate ce i se făcea lui Lucifer care, pretindea el, era de asemenea îndreptăţit la respect şi onoare. Dacă acest prinţ al îngerilor ar putea să-şi ocupe poziţia de frunte ce i se cuvenea, atunci un mare bine avea să se reverse peste toate oştile cerului; căci scopul lui era acela de a obţine libertate pentru toţi. Dar acum, chiar şi libertatea de care ei s-au bucurat până atunci a luat sfârşit; căci un stăpân absolut fusese numit peste ei şi toţi

trebuia să se închine autorităţii Sale. Acestea erau înşelăciunile subtile care, prin viclenia lui Lucifer, au fost răspândite cu repeziciune în curţile cereşti. De fapt, nu avusese loc nicio schimbare în poziţia şi autoritatea lui Hristos. Ura şi greşita prezentare a lucrurilor de către Lucifer, cum şi pretenţiile lui de a fi deopotrivă cu Hristos au făcut necesară declaraţia cu privire la adevărata poziţie a Fiului lui Dumnezeu; dar ea fusese aceeaşi chiar de la început. Cu toate acestea, mulţi îngeri au fost orbiţi de către înşelăciunile lui Lucifer. Profitând de încrederea plină de iubire şi loialitate pe care fiinţele sfinte de sub comanda sa o aveau faţă de el, cu atâta măiestrie le-a infiltrat în minte propria lui neîncredere şi nemulţumire, încât acţiunea aceasta a lui n-a fost observată. Lucifer a prezentat planurile lui Dumnezeu într-o lumină falsă, interpretându-le greşit şi răstălmăcindu-le, pentru a trezi nemulţumirea şi răzvrătirea. În mod viclean, el i-a făcut pe ascultătorii săi să dea glas simţămintelor lor; apoi, aceste cuvinte ale lor aveau să fie repetate de el, atunci când ele serveau scopului său, ca mărturie a faptului că îngerii nu erau în totul de acord cu conducerea lui Dumnezeu. În timp ce pretindea că este în mod desăvârşit loial faţă de Dumnezeu, el susţinea că sunt necesare totuşi schimbări în ordinea şi legile cerului, pentru stabilitatea guvernării divine. Astfel, în timp ce acţiona pentru a stârni opoziţie faţă de Legea lui Dumnezeu şi pentru a imprima în mintea îngerilor de sub comanda sa propria lui nemulţumire, în mod ostentativ el căuta să înlăture nemulţumirea şi să-i liniştească pe îngerii nemulţumiţi cu ordinea lucrurilor din ceruri. În timp ce pe ascuns el instiga şi încuraja discordia şi răzvrătirea, cu o desăvârşită măiestrie el a lăsat să se înţeleagă că singurul lui scop era acela de a promova credincioşia faţă de Dumnezeu şi de a păstra armonia şi pacea. Spiritul nemulţumirii astfel aprins îşi făcea lucrarea sa dezastruoasă. Deşi nu era nicio izbucnire pe faţă, o

înstrăinare a simţămintelor începea – în mod imperceptibil – să se dezvolte printre îngeri. Erau unii care priveau cu simpatie insinuările lui Lucifer împotriva conducerii lui Dumnezeu. Deşi până aici ei au fost într-o perfectă armonie cu ordinea pe care Dumnezeu o stabilise, acum ei erau nemulţumiţi şi nefericiţi, pentru că nu puteau pătrunde în planurile Sale de nepătruns; ei erau nemulţumiţi cu planul Său de înălţare a lui Hristos. Ei erau gata să susţină cererea lui Lucifer, de egală autoritate cu Fiul lui Dumnezeu. Dar îngerii care erau loiali şi sinceri au susţinut înţelepciunea şi dreptatea ordinii divine, străduindu-se să împace aceste fiinţe nemulţumite cu voinţa lui Dumnezeu. Hristos era Fiul lui Dumnezeu şi El fusese una cu Tatăl mai înainte ca îngerii să fie aduşi la existenţă. El totdeauna a stat la dreapta Tatălui. Poziţia Sa supremă, atât de plină de binecuvântări pentru toţi cei care erau sub conducerea Sa plină de bunătate, nu fusese niciodată întreruptă; de unde venea acum discordia? Îngerii loiali lui Dumnezeu nu puteau decât să vadă consecinţele teribile ale acestei discordii şi, cu apeluri stăruitoare, ei îi sfătuiau pe cei nemulţumiţi să renunţe la planurile lor şi să demonstreze loialitatea lor faţă de Dumnezeu, prin credincioşia faţă de conducerea Lui. În marea Sa milă, în armonie cu caracterul Său divin, Dumnezeu l-a suportat mult timp pe Lucifer. Spiritul de nemulţumire şi discordie n-a fost niciodată cunoscut în ceruri. El era un element nou, un element străin, misterios şi inexplicabil. Nici chiar Lucifer – la început – n-a cunoscut natura reală a simţămintelor lui; căci pentru un timp el s-a temut să dea glas frământărilor şi plăsmuirilor minţii sale; totuşi, nici nu le-a alungat. El n-a văzut încotro era tras de acest curent. Astfel de eforturi, cum numai iubirea infinită le putea concepe, au fost făcute pentru a-l convinge de rătăcirea sa. S-a demonstrat faptul că nemulţumirea lui nu avea niciun temei şi i s-a arătat care

avea să fie rezultatul dacă persistă în răzvrătirea sa. Lucifer a fost convins că era greşit. El a crezut că „Domnul este drept în toate căile Lui şi milostiv în toate faptele Lui” (Ps. 145, 17); că rânduielile divine sunt drepte şi că trebuie să le recunoască ca fiind astfel înaintea întregului cer. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, el s-ar fi salvat pe sine şi pe îngerii săi. La data aceea, el nu lepădase în totul ascultarea, supunerea sa faţă de Dumnezeu. Deşi îşi părăsise poziţia de heruvim ocrotitor, totuşi, dacă ar fi fost dispus să se întoarcă la Dumnezeu, recunoscând înţelepciunea Creatorului, şi să fie mulţumit să ocupe poziţia ce a fost hotărâtă pentru el în planul cel mare al lui Dumnezeu, atunci ar fi fost repus în slujba sa. Sosise timpul pentru o hotărâre finală; el trebuia să se supună în totul conducerii divine sau să se aşeze într-o poziţie de răzvrătire făţişă. El aproape că ajunsese la hotărârea de a se întoarce, dar mândria l-a împiedicat să facă acest pas. Era un sacrificiu prea mare pentru unul care a fost onorat atât de mult să mărturisească că a fost greşit, că tot ceea ce şi-a imaginat nu erau decât falsuri şi să se supună autorităţii pe care se străduise să o dovedească nedreaptă. Un Creator milostiv, atunci când a manifestat iubire şi har pentru Lucifer şi cei ce l-au urmat, a căutat să-i întoarcă de pe marginea prăpăstiei şi ruinei în care erau gata să se arunce. Dar mila Sa a fost greşit înţeleasă. Lucifer a arătat spre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu ca fiind o dovadă a superiorităţii lui, o indicaţie că Împăratul Universului avea să accepte condiţiile sale. Dacă îngerii vor sta hotărât alături de el, spunea Lucifer, atunci vor putea să obţină tot ceea ce doresc. El şi-a apărat cu înverşunare poziţia şi s-a lansat cu totul în lupta cea mare împotriva Făcătorului său. Aşa se face că Lucifer, „purtătorul de lumină”, cel care se împărtăşea de slava lui Dumnezeu, care slujea la tronul Său, prin păcat a devenit Satana, „vrăjmaşul” lui Dumnezeu şi al fiinţelor sfinte, nimicitorul acelora pe care

Cerul i-a încredinţat călăuzirii şi protecţiei sale. Respingând în mod batjocoritor argumentele şi apelurile îngerilor loiali lui Dumnezeu, el îi denunţă ca fiind nişte robi înşelaţi. Întâietatea şi cinstea arătate faţă de Hristos, el le-a declarat ca fiind un act de nedreptate atât faţă de sine, cât şi faţă de toate oştile cerului, declarând că nu se va supune niciodată acestei restrângeri a drepturilor lui şi ale lor. El nu va mai recunoaşte autoritatea supremă a lui Hristos. Era hotărât să ceară să i se dea onoarea ce i se cuvenea, luând conducerea tuturor acelora care aveau să-l urmeze; el a făgăduit o nouă guvernare celor care aveau să intre în rândurile grupei sale, o conducere mai bună, sub care toţi aveau să se bucure de libertate. Un mare număr de îngeri şi-au exprimat intenţia de a-l accepta să fie conducătorul lor. Încurajat de modul favorabil în care au fost primite avansurile sale, spera să-i câştige de partea lui pe toţi îngerii, să devină deopotrivă cu Dumnezeu şi să fie ascultat de toată oastea cerului. Din nou îngerii rămaşi credincioşi lui Dumnezeu i-au cerut cu insistenţă, lui şi simpatizanţilor lui, să se supună lui Dumnezeu; arătându-le care avea să fie rezultatul inevitabil dacă vor refuza. Cel care îi crease putea să înfrângă puterea lor şi să pedepsească în mod exemplar aventuroasa lor răzvrătire. Niciun înger nu putea să se opună – cu sorţ de izbândă – Legii lui Dumnezeu, care era tot aşa de sfântă ca şi El. Ei i-au avertizat pe toţi să nu asculte la argumentele înşelătoare ale lui Lucifer, somându-l, atât pe el, cât şi pe cei ce l-au urmat, să caute fără întârziere prezenţa lui Dumnezeu, mărturisindu-şi vina de a pune la îndoială înţelepciunea şi autoritatea Lui. Mulţi erau gata să asculte acest sfat, să se pocăiască de neascultarea lor, căutând să fie primiţi iarăşi în graţia lui Dumnezeu şi a Fiului Său. Dar Lucifer avea pregătită o altă înşelăciune. Marele răzvrătit declară acum că îngerii care s-au unit cu el au mers prea departe ca să se mai poată întoarce; că el cunoştea bine

Legea divină şi ştia că Dumnezeu nu-i va ierta. El a spus că toţi aceia care se vor supune autorităţii Cerului vor fi deposedaţi de demnitatea lor şi îndepărtaţi din poziţia lor. În ceea ce-l privea, era hotărât să nu mai recunoască vreodată autoritatea lui Hristos. Singura cale ce mai rămânea pentru el şi pentru cei ce l-au urmat, spunea el, era aceea de a-şi păstra libertatea şi a câştiga prin forţă drepturile ce nu le-au fost acordate de bunăvoie. În ceea ce-l privea pe Satana, era adevărat că mersese prea departe ca să se mai poată întoarce. Dar nu aşa stăteau lucrurile cu aceia care au fost orbiţi de înşelăciunile lui. Pentru ei, sfatul şi apelurile îngerilor loiali au deschis uşa speranţei; dacă ei ar fi dat ascultare avertizării, ar fi putut să se smulgă din înşelăciunile lui Satana. Dar mândria, iubirea faţă de conducătorul lor, cum şi dorinţa după o libertate fără restricţii i-au împiedicat să se rupă de el şi astfel toate apelurile iubirii şi milei divine au fost, până la urmă, respinse. Dumnezeu i-a îngăduit lui Satana să-şi continue lucrarea până când spiritul de nemulţumire s-a copt într-o revoltă deschisă. Era necesar ca planurile sale să se dezvolte pe deplin, pentru ca adevărata lor natură şi tendinţă să poată fi văzute de toţi. Lucifer, ca heruvim ocrotitor, fusese foarte mult înălţat; el era foarte mult iubit de oştile cereşti; iar influenţa lui asupra lor era foarte puternică. Stăpânirea lui Dumnezeu nu îi cuprindea numai pe locuitorii cerului, ci şi toate lumile pe care El le-a creat; şi Lucifer a ajuns la concluzia că, dacă ar putea atrage pe îngerii cerului alături de el în răzvrătire, atunci va putea avea de partea sa toate lumile. El a prezentat cu multă măiestrie poziţia sa în această problemă, folosind denaturarea şi minciuna pentru a-şi atinge ţinta. Puterea sa de a înşela era foarte mare. Ascunzându-se sub mantia minciunii, el a reuşit să obţină un avantaj. Toate acţiunile sale erau aşa de mult învăluite în mister, încât a fost foarte dificil pentru îngeri să descifreze adevărata natură a

lucrării sale. Până când nu s-a dezvoltat pe deplin, nu era posibil ca răul să apară în adevărata lui înfăţişare; nemulţumirea lui nu putea fi văzută ca răzvrătire. Chiar şi îngerii loiali lui Dumnezeu nu puteau discerne pe deplin caracterul său sau să vadă unde ducea lucrarea lui. La început, Lucifer şi-a dirijat în aşa fel ispitele, încât el nu era cu nimic implicat. Pe îngerii pe care nu i-a putut corupe spre a fi cu totul de partea sa i-a acuzat de indiferenţă faţă de interesele fiinţelor cereşti. Chiar lucrarea pe care el o făcea o punea pe seama îngerilor ce au rămas loiali faţă de Dumnezeu. Era metoda sa aceea de a produce confuzie prin întrebări subtile cu privire la planurile lui Dumnezeu. El înveşmânta în mister tot ceea ce era simplu şi, printr-o măiastră pervertire, arunca îndoiala asupra celor mai clare declaraţii ale lui Dumnezeu. Iar poziţia sa înaltă, legată aşa de strâns de conducerea divină, a dat o greutate şi mai mare celor spuse de el. Dumnezeu putea folosi numai acele mijloace care erau în armonie cu adevărul şi neprihănirea. Satana însă putea folosi ceea ce Dumnezeu nu putea – minciuna şi linguşirea. El a căutat să falsifice Cuvântul lui Dumnezeu şi să prezinte greşit, tendenţios, planul guvernării Sale, susţinând că Dumnezeu nu a fost drept când a impus legi îngerilor; că, cerând supunere şi ascultare din partea fiinţelor create de El, nu urmărea altceva decât înălţarea de Sine. Deci, era necesar să se demonstreze înaintea locuitorilor cerului şi a tuturor lumilor din univers că guvernarea lui Dumnezeu este dreaptă, iar Legea Sa desăvârşită. Satana a făcut să se înţeleagă că nici el nu căuta altceva, decât să promoveze binele universului. Trebuia ca adevăratul caracter al uzurpatorului şi scopul său real să fie înţelese de toţi. Lui trebuia să i se dea timp să se manifeste prin lucrările lui rele, stricate. Satana a pus în seama guvernării lui Dumnezeu discordia pe care propria lui comportare a semănat-o în ceruri. Tot răul, a

declarat el, este rezultatul guvernării divine. El pretindea că scopul său era acela de a îmbunătăţi legile lui Dumnezeu. De aceea, Iehova i-a îngăduit să demonstreze natura pretenţiilor sale, să arate rezultatele schimbărilor propuse de el în Legea divină. Propria sa lucrare trebuia să-l condamne. La început, Satana pretindea că nu este un răzvrătit. Universul întreg trebuia să-l vadă pe înşelător demascat. Chiar şi atunci când a fost aruncat afară din ceruri, înţelepciunea cea veşnică nu l-a distrus. Deoarece numai slujirea din iubire putea fi primită de Dumnezeu, supunerea fiinţelor create de El trebuia să se bazeze pe convingerea dreptăţii şi bunăvoinţei Sale. Locuitorii cerului şi ai celorlalte lumi, fiind nepregătiţi să înţeleagă natura sau consecinţele păcatului, nu puteau vedea atunci dreptatea lui Dumnezeu în nimicirea lui Satana. Dacă ar fi fost imediat şters din rândul celor vii, unii ar fi slujit lui Dumnezeu mai degrabă de frică decât din iubire. Influenţa înşelătorului nu avea să fie pe deplin nimicită şi nici spiritul de răzvrătire nu ar fi fost în totul eradicat. De aceea, pentru binele întregului univers, de-a lungul veacurilor nesfârşite, el trebuia să-şi dezvolte mai mult principiile, pentru ca acuzaţiile aduse de el guvernării divine să poată fi văzute în adevărata lor lumină de către toate fiinţele create şi pentru ca dreptatea şi mila lui Dumnezeu, cum şi neschimbabilitatea Legii Sale să poată fi – pentru totdeauna – în afară de orice îndoială. De-a lungul veacurilor viitoare, răzvrătirea lui Satana avea să fie o lecţie pentru univers, o mărturie veşnică cu privire la natura păcatului şi teribilele lui rezultate. Manifestarea acţiunii lui Satana, efectele ei atât asupra oamenilor, cât şi asupra îngerilor aveau să arate care va fi rezultatul părăsirii autorităţii divine. Acest lucru avea să dea mărturie despre faptul că de guvernarea lui Dumnezeu se leagă binele tuturor fiinţelor create de El. Astfel, istoria acestui teribil experiment al răzvrătirii trebuia să fie un

scut de apărare pentru toate fiinţele sfinte, ca să le împiedice să mai fie înşelate cu privire la natura păcatului, să le salveze de la păcătuire şi de la suportarea consecinţelor sale. Cel care conduce totul în ceruri este Acela care vede sfârşitul” chiar de la început, Acela în faţa Căruia tainele trecutului şi cele ale viitorului sunt deopotrivă descifrate şi care, dincolo de jalea, întunericul şi ruina aduse de păcat, vede realitatea planurilor Sale de iubire şi binecuvântare. Deşi „norii de negură îl înconjoară, dreptatea şi judecata sunt temelia scaunului Său de domnie” (Ps.97, 2). Aceşti locuitori ai universului, atât cei loiali faţă de Dumnezeu, cât şi cei care s-au răzvrătit împotriva Lui, vor înţelege într-o zi că toate „lucrările Lui sunt desăvârşite, toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate” (Deut.32, 4).

Secţiune 2.05 Cap. 2 – Creaţiunea

Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, şi toată oştirea prin suflarea gurii Lui”. „Căci El zice, şi se face; porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă” (Ps.33, 6.9). „El a aşezat pământul pe temeliile lui, şi niciodată nu se va clătina” (Ps.104, 5). Când a ieşit din mâna Creatorului său, pământul era deosebit de frumos. Suprafaţa sa era variat dispusă, cu munţi, dealuri şi câmpii, intersectate din loc în loc de râuri mari şi lacuri încântătoare; dar dealurile şi munţii nu erau prăpăstioşi şi accidentaţi, plini de coborâşuri ameţitoare şi abisuri înspăimântătoare, aşa cum sunt astăzi; vârfurile ascuţite şi inegale ale munţilor pământului erau îngropate sub pământul roditor, care făcea ca pretutindeni să crească o vegetaţie luxuriantă. Nu existau mlaştini nesănătoase sau pământuri aride. Boschete pline de farmec şi flori delicate se înfăţişau ochilor în orice parte ai fi privit. Înălţimile erau acoperite de copaci mult mai falnici decât cei care există astăzi. Aerul era curat şi sănătos, nepoluat de miasme otrăvitoare. Întreaga privelişte întrecea în frumuseţe chiar şi grădina

cea mai bogat ornamentată a celui mai de seamă palat. Oştile cereşti priveau scena cu încântare şi se bucurau la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu. După ce pământul, cu bogăţia vieţii animale şi vegetale, a fost adus la existenţă, omul, coroana lucrării Creatorului, pentru care a fost făcut pământul în toată frumuseţea lui, a fost adus şi el în prim planul acţiunii divine. Lui i-a fost dată stăpânirea peste tot ceea ce ochii săi puteau cuprinde cu privirea; căci „Dumnezeu a zis: să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească” peste tot pământul””. Astfel, „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut” (Gen.1, 26 – 27). Aici este prezentată în mod clar originea neamului omenesc; iar raportul divin este aşa de clar prezentat, încât nu lasă nicio posibilitate de a se trage concluzii greşite. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. Nu este nicio taină în aceasta. Nu există niciun temei pentru a presupune că omul a evoluat printr-un mod lent de dezvoltare, de la formele inferioare de viaţă animală sau vegetală. O astfel de învăţătură înjoseşte marea lucrare a Creatorului, coborând-o la nivelul îngust al concepţiilor omeneşti. Oamenii sunt atât de porniţi să-L excludă pe Dumnezeu de la conducerea Universului, încât ei au înjosit omul, jefuindu-l de demnitatea originii sale. Dumnezeu, care a aşezat lumile înstelate în înălţime şi a colorat cu o măiestrită delicateţe florile de pe câmp, care a umplut cerul şi pământul cu minunăţiile puterii Sale, atunci când a sosit timpul să încoroneze glorioasa Sa lucrare, să aşeze în mijlocul ei pe cineva care să stea ca un stăpân al acestui minunat pământ, n-a dat greş în a crea o fiinţă vrednică de mâinile care i-au dat viaţă. Genealogia neamului nostru omenesc, aşa cum ne este dată prin inspiraţie, ne duce înapoi la originea sa, nu la o linie de germeni, moluşte şi patrupede în dezvoltare, ci la Marele Creator. Deşi format din ţărână, Adam a fost „fiul lui

Dumnezeu”. El a fost aşezat ca reprezentant al lui Dumnezeu, mai presus de fiinţele inferioare. Ele nu sunt capabile să înţeleagă sau să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu, totuşi au fost făcute cu capacitatea de a iubi şi a sluji omului. Psalmistul spune: „I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui” fiarele câmpului, păsările cerului” şi tot ce străbate cărările mărilor” (Ps.8, 6 – 8). Omul trebuia să poarte chipul lui Dumnezeu atât în înfăţişarea exterioară, cât şi în caracter. Numai Hristos singur este „întipărirea Fiinţei” (Evr.1, 3) Tatălui; omul însă a fost făcut „după chipul” lui Dumnezeu. Natura sa era în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. Mintea sa era capabilă să înţeleagă lucrurile dumnezeieşti. Sentimentele sale erau curate; apetitul şi pasiunile lui erau sub controlul raţiunii. El era sfânt şi fericit, purtând chipul lui Dumnezeu şi fiind în perfectă ascultare de voinţa Sa. Când a ieşit din mâna Creatorului său, omul avea o statură impozantă şi o simetrie perfectă. Înfăţişarea lui purta amprenta sănătăţii şi strălucea de viaţă şi sănătate. Înălţimea staturii lui Adam era mult mai mare decât a oamenilor care locuiesc astăzi pe pământ. Eva era puţin mai mică în statură; totuşi, înfăţişarea ei era plină de frumuseţe. Perechea lipsită de păcat nu purta niciun veşmânt artificial; ei erau îmbrăcaţi cu un acoperământ de lumină şi slavă, aşa cum poartă îngerii. Atâta vreme cât au trăit în ascultare de Dumnezeu, acest acoperământ de lumină a continuat să-i înveşmânteze. După crearea lui Adam, fiecare fiinţă creată a fost adusă înaintea lui ca să-şi primească numele; el a văzut că fiecăreia îi fusese dat un tovarăş, dar printre ele „nu şi-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească” (Gen.2, 20). Printre toate creaturile pe care Dumnezeu le-a făcut pe pământ, nu era niciuna care să fie deopotrivă cu omul. Şi Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Gen.2, 18). Omul n-a

fost făcut să trăiască în singurătate; el trebuia să fie o fiinţă sociabilă. Fără un tovarăş, frumuseţea peisajului şi desfătarea activităţii din Eden nu putea să ofere adevărata fericire. Chiar comuniunea cu îngerii nu putea satisface dorinţa, nevoia de simpatie şi tovărăşie. Nu era nimeni de aceeaşi natură cu el, care să iubească şi să fie iubit. Dumnezeu personal i-a dat lui Adam un tovarăş. El i-a făcut ajutorul „potrivit pentru el”, un ajutor care să-i corespundă, unul care era potrivit să fie tovarăşul său şi care putea fi una cu el în iubire şi simpatie. Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu trebuia să-l controleze, să-l stăpânească pe el, care era capul, dar nici să fie călcată în picioare ca fiind inferioară, ci să stea lângă el ca fiind egali, să fie iubită şi ocrotită de el. O parte din om, oase din oasele lui şi carne din carnea lui, ea era cel de-al doilea eu al său, înfăţişând strânsa unire şi ataşamentul plin de afecţiune ce trebuie să existe în această legătură. „Căci nimeni nu şi-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrăneşte şi îl îngrijeşte” (El.5, 29). „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa, şi se vor face un singur trup” (Gen.2, 24). Dumnezeu a fost Acela care a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituţie îl are ca întemeietor pe Creatorul universului. „Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea” (Evr.13, 4); ea a fost unul dintre primele daruri pe care le-a dat Dumnezeu omului şi este una dintre cele două instituţii pe care, după căderea în păcat, Adam le-a luat dincolo de poarta Paradisului. Când principiile divine sunt recunoscute şi urmate în această legătură, căsătoria este o binecuvântare; ea ocroteşte curăţia şi fericirea neamului omenesc, satisface nevoile sociale ale omului şi îi înalţă natura fizică, intelectuală şi morală. „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre răsărit; şi a pus acolo pe omul pe care-l întocmise” (Gen.2, 8). Tot ceea ce a făcut Dumnezeu a fost de o frumuseţe desăvârşită şi nimic

nu lipsea care ar fi putut contribui la fericirea perechii sfinte; şi totuşi, Dumnezeu le-a mai dat încă un semn al iubirii Sale, pregătind în mod special o grădină care să fie căminul lor. În această grădină erau toate soiurile de pomi, mulţi din ei plini de parfum şi fructe delicioase. Erau vii plăcute, crescând înalte, înfăţişându-se totuşi în modul cel mai plăcut, cu mlădiţele lor încovoindu-se gata să se rupă de greutatea rodului îmbietor al celor mai variate şi bogate soiuri. Munca lui Adam şi a Evei era aceea de a aranja ramurile viţei ca să formeze bolţi, făcând astfel pentru ei o locuinţă din copacii plini de viaţă şi acoperiţi de frunze şi fructe. Se aflau acolo flori pline de un parfum suav, de o bogată paletă coloristică. În mijlocul grădinii se afla pomul vieţii, întrecând în înfăţişarea lui maiestuoasă toţi ceilalţi pomi. Fructele lui aveau înfăţişarea unor mere de aur şi argint şi aveau puterea de a perpetua viaţa. Creaţiunea era acum completă. „Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul şi toată oştirea lor”. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune” (Gen.1, 31). Edenul înflorise pe pământ. Adam şi Eva aveau cale liberă la pomul vieţii. Nicio pată a păcatului şi nicio umbră a morţii nu întina minunata creaţiune. „Stelele dimineţii izbucneau încântări de bucurie şi” toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov.38, 7). Iehova cel mare a pus temeliile pământului; El a îmbrăcat tot pământul în veşmântul frumuseţii şi l-a umplut cu tot felul de lucruri folositoare omului; El a creat toate minunăţiile pământului şi ale mării. În şase zile, lucrarea cea mare de creaţiune a fost terminată. Şi „Dumnezeu” S-a odihnit în ziua a şaptea, de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Şi Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise şi o făcuse” (Gen.2, 2 – 3). Dumnezeu a privit cu satisfacţie asupra lucrării mâinilor Sale. Totul era desăvârşit, vrednic de autorul divin, şi El S-a odihnit, nu ca unul care era

obosit, ci ca unul care era satisfăcut de roadele înţelepciunii şi bunătăţii Sale şi de manifestarea slavei Sale. După ce S-a odihnit în ziua a şaptea, Dumnezeu a sfinţit-o sau a pus-o deoparte, ca o zi de odihnă pentru om. Urmând exemplul Creatorului, omul trebuie să se odihnească în această zi sfântă, pentru ca, atunci când va privi cerurile şi pământul, el să poată medita asupra marii lucrări de creaţiune a lui Dumnezeu şi pentru ca, văzând dovezile înţelepciunii şi bunătăţii lui Dumnezeu, inima sa să poată fi plină de iubire şi respect faţă de Făcătorul ei. În Eden, Dumnezeu a instituit un monument de aducere aminte a lucrării Sale de creaţiune, aşezând binecuvântarea Sa asupra zilei a şaptea. Sabatul a fost dat lui Adam, părintele şi reprezentantul întregii familii omeneşti. Observarea lui trebuia să fie un act de recunoaştere plină de mulţumire din partea tuturor celor ce aveau să locuiască pe suprafaţa pământului, că Dumnezeu a fost Creatorul lor şi El este Suveranul lor legitim, că ei erau lucrarea mâinilor Lui şi supuşi ai autorităţii Sale. În acest fel, instituţia Sabatului era în totul comemorativă şi dată întregii omeniri. Nu era nimic în el care să umbrească sau să restrângă cumva aplicarea lui la vreun om. Dumnezeu a văzut că Sabatul era esenţial pentru om, chiar şi în Paradis. El avea nevoie să lase deoparte, în una din cele şapte zile, propriile sale interese şi ocupaţii, pentru ca să poată contempla mai profund lucrările lui Dumnezeu şi să mediteze asupra puterii şi bunătăţii Sale. El avea nevoie de Sabat ca să-i reamintească mai viu de Dumnezeu şi să-i trezească mulţumirea pentru toate cele de care se bucura, pe care le avea şi care veneau din mâna binefăcătoare a Creatorului. A fost planul lui Dumnezeu ca Sabatul să îndrepte mintea oamenilor la contemplarea lucrării creaţiunii Sale. Natura vorbeşte raţiunii lor, declarând că există un Dumnezeu viu, un Dumnezeu Creator, Conducătorul suprem a toate.

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte dă de ştire alteia despre el” (Ps.19, 1.2). Frumuseţea ce îmbracă pământul este o dovadă a iubirii lui Dumnezeu. Noi o putem vedea în dealurile cele veşnice, în pomii cei falnici, în mugurii ce se deschid, cum şi în florile cele suave. Toate vorbesc despre Dumnezeu. Sabatul, arătând totdeauna spre El, care le-a făcut pe toate, îi îndeamnă pe oameni să deschidă marea carte a naturii şi să urmărească acolo dovezile înţelepciunii, puterii şi iubirii Creatorului. Primii noştri părinţi, deşi creaţi nevinovaţi şi sfinţi, nu erau în afara posibilităţii de a face răul. Dumnezeu i-a făcut agenţi morali liberi, capabili să aprecieze înţelepciunea şi bunătatea caracterului Său, cum şi dreptatea cerinţelor Sale, şi, în deplină libertate şi cunoştinţă de cauză, să asculte sau să nu asculte de El. Ei aveau să se bucure de comuniunea cu Dumnezeu şi cu sfinţii îngeri; dar mai înainte ca să li se acorde viaţa veşnică, credincioşia lor trebuia să fie pusă la probă. Chiar de la începutul existenţei omului a fost pusă o interdicţie asupra dorinţei de satisfacere a poftei, această fatală pasiune care a stat la temelia căderii lui Satana. Pomul cunoştinţei, care se afla alături de pomul vieţii în mijlocul grădinii, avea să fie un mijloc de testare a ascultării, credinţei şi iubirii primilor noştri părinţi. În timp ce li s-a permis să mănânce după plăcere din toţi ceilalţi pomi, din acest pom erau opriţi să guste, sub ameninţarea pedepsei cu moartea. De asemenea, ei aveau să fie supuşi ispitirilor lui Satana; dar, dacă aveau să treacă cu bine proba, în final ei aveau să fie aşezaţi în afara puterii lui, bucurându-se veşnic de harul lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a aşezat pe om sub lege, ca o condiţie indispensabilă a existenţei sale. El era un supus al guvernării divine şi nu poate exista guvernare fără lege. Dumnezeu putea să-l creeze pe om fără posibilitatea de a călca Legea Sa; El ar fi putut opri

mâna lui Adam de a atinge fructul oprit; dar în cazul acesta omul n-ar mai fi fost un agent moral liber, ci un simplu automat. Fără libertatea de a alege, ascultarea sa nu avea să fie voluntară, ci forţată. În situaţia aceasta nu putea avea loc nicio dezvoltare a caracterului. O astfel de situaţie ar fi fost contrară planului lui Dumnezeu de a proceda cu locuitorii celorlalte lumi. Ar fi fost nedemn pentru om, ca fiinţă inteligentă, şi acest lucru ar fi întărit acuzaţia lui Satana, potrivit căreia conducerea lui Dumnezeu este arbitrară. Dumnezeu l-a făcut pe om neprihănit; El i-a dat trăsături nobile de caracter, fără niciun fel de tendinţe spre rău, spre păcat. El l-a înzestrat cu o deosebită putere intelectuală şi i-a prezentat cele mai puternice apeluri posibile pentru a fi credincios legământului său de supunere. Ascultarea, desăvârşită şi continuă, era condiţia fericirii veşnice. În această condiţie, el avea să aibă acces la pomul vieţii.

Căminul primilor noştri părinţi avea să fie un model pentru alte cămine, pe măsură ce copiii lor aveau să plece de lângă ei şi să stăpânească pământul. Căminul acela, înfrumuseţat chiar de mâna lui Dumnezeu, nu era un palat magnific. Oamenii, în mândria lor, îşi găsesc plăcerea în ridicarea de edificii strălucitoare şi costisitoare, glorificându-se prin lucrarea mâinilor lor. Dumnezeu însă l-a aşezat pe Adam într-o grădină. Acesta era căminul său. Cerul albastru era acoperământul lui, pământul, cu delicatele lui flori şi cu covorul ierbii de un verde viu, era podeaua căminului, iar ramurile încărcate de frunze ale pomilor deosebit de frumoşi formau baldachinul lui. Pereţii lui erau plini cu cele mai strălucitoare podoabe – lucrarea mâinilor Marelui Artist. De jur-împrejurul perechii sfinte se găsea o lecţie valabilă pentru toate timpurile, şi anume că adevărata fericire nu se găseşte în satisfacerea mândriei şi luxului, ci în comuniunea cu Dumnezeu prin lucrările create de El. Dacă oamenii ar da mai puţină atenţie la ceea

ce este artificial şi ar cultiva o mai mare simplitate, ar fi mult mai aproape în a corespunde scopului urmărit de Dumnezeu în crearea lor. Mândria şi ambiţia nu vor fi niciodată satisfăcute, dar aceia care sunt într-adevăr înţelepţi vor găsi suficiente şi înălţătoare plăceri în izvoarele de bucurie pe care Dumnezeu le-a aşezat şi le aşază la îndemâna tuturor. Locuitorilor Edenului le-a fost încredinţată grija grădinii, „ca s-o lucreze şi s-o păzească” (Gen.2, 15). Ocupaţia lor nu era obositoare, ci plăcută şi reconfortantă. Munca a fost dată de Dumnezeu ca o binecuvântare pentru om, să-i ocupe mintea, să-i întărească corpul şi să-i dezvolte capacităţile. În activitatea intelectuală şi fizică, Adam a găsit una dintre cele mai înalte plăceri ale existenţei sale sfinte. Şi atunci când, ca urmare a neascultării sale, el a fost îndepărtat din frumosul său cămin şi obligat să se lupte cu ariditatea pământului ca să-şi câştige pâinea cea de toate zilele, chiar această muncă, wdeşi cu totul diferită de ocupaţia plăcută din grădina Edenului, era un scut împotriva ispitei şi un izvor de fericire. Cei care consideră munca un blestem, chiar dacă ea este însoţită de oboseală şi durere, greşesc. Adesea, cei bogaţi privesc în jos cu dispreţ la clasa muncitoare, dar faptul acesta este în totul în opoziţie cu planul lui Dumnezeu în crearea omului. Ce sunt oare toate averile pe care cel mai avut om le are, în comparaţie cu moştenirea dată nobilului Adam? Şi cu toate acestea, Adam nu trebuia să fie leneş. Creatorul nostru, care ştie ce este spre binele şi fericirea omului, i-a stabilit lui Adam lucrarea pe care o avea de făcut. Adevărata bucurie a vieţii este aflată numai de bărbaţii şi femeile care muncesc. Îngerii sunt lucrători sârguincioşi; ei sunt slujitorii lui Dumnezeu în slujba fiilor oamenilor. Creatorul n-a pregătit niciun loc pentru indolenta practică a leneviei. Dacă Îi rămâneau credincioşi lui Dumnezeu, Adam şi tovarăşa lui aveau să poarte răspunderea conducerii pământului. Lor

le-a fost dat un control nelimitat asupra oricărei fiinţe vii. Leul şi mielul se jucau împreună în pace în jurul lor şi se întindeau împreună la picioarele lor; păsărelele pline de bucurie zburau fără teamă în jurul lor; şi, în timp ce cântecele lor pline de bucurie se înălţau spre lauda Creatorului lor, Adam şi Eva se uneau cu ele în a aduce mulţumiri Tatălui şi Fiului. Cei doi care alcătuiau perechea cea sfântă nu erau numai copii sub grija părintească a lui Dumnezeu, ci şi învăţăcei, primind învăţături din partea Atotînţeleptului Creator. Ei erau vizitaţi de îngeri şi aveau posibilitatea comunicării cu Făcătorul lor fără nicio perdea despărţitoare între ei. Erau plini de vigoarea ce venea de la pomul vieţii şi puterea lor intelectuală nu era decât cu puţin mai prejos de aceea a îngerilor. Tainele universului vizibil, „minunile Aceluia a cărui ştiinţă este desăvârşită” (Iov 37, 16), le ofereau un izvor inepuizabil de învăţătură şi bucurie. Legile ce acţionează în natură şi care au constituit obiectul de studiu al oamenilor timp de şase mii de ani erau deschise înţelegerii minţii lor de către Cel veşnic, Iniţiatorul şi Susţinătorul a toate. Ei vorbeau cu frunzele, cu florile şi cu pomii, culegând de la fiecare secretele vieţii lor. Adam era un bun cunoscător al fiecărei creaturi, de la puternicul leviatan, ce se joacă în valurile mării, şi până la insectele ce plutesc în razele de soare. Fiecăreia dintre ele Adam i-a dat un nume, el fiind cunoscător al naturii şi obiceiurilor lor. Slava lui Dumnezeu din ceruri, lumile nenumărate în mişcarea lor ordonată, „plutirea norilor”, tainele luminii şi ale sunetului, ale zilei şi ale nopţii – toate erau deschise studiului primilor noştri părinţi. Pe fiecare frunză a pădurii sau pe fiecare piatră din munţi, în fiecare stea strălucitoare, pe pământ, în aer şi pe cer, era scris numele lui Dumnezeu. Ordinea şi armonia creaţiunii le vorbeau despre înţelepciunea şi puterea Celui infinit. Ei descopereau totdeauna ceva atrăgător care le umplea inimile cu o mai profundă iubire, făcându-i să izbucnească

în cuvinte de mulţumire şi recunoştinţă. Atâta timp cât ei au rămas loiali legii divine, capacitatea de a cunoaşte, de a se bucura şi de a iubi avea să crească continuu. Ei aveau să câştige mereu noi comori de cunoştinţă, descoperind noi izvoare de fericire şi obţinând concepţii din ce în ce mai clare despre iubirea nemăsurată şi de nesecat a lui Dumnezeu.

Secţiune 2.06 Cap. 3 – Ispitirea şi căderea

Nemaiavând posibilitatea să stârnească răscoală în ceruri, vrăjmăşia lui Satana împotriva lui Dumnezeu a găsit un nou teren în a complota la ruina neamului omenesc. În fericirea şi pacea perechii sfinte din Eden, el avea viziunea binecuvântării care, pentru el, era pentru totdeauna pierdută. Stăpânit de invidie, s-a hotărât să-i incite la neascultare şi să aducă asupra lor vinovăţia şi pedeapsa păcatului. El avea să schimbe iubirea lor în neîncredere şi cântecele lor de laudă în reproşuri împotriva Făcătorului lor. În felul acesta, nu numai că avea să arunce aceste fiinţe nevinovate în aceeaşi mizerie pe care el însuşi o trăia, ci avea să arunce dezonoare asupra lui Dumnezeu şi să producă durere în ceruri.

Primii noştri părinţi au fost avertizaţi cu privire la primejdia ce-i ameninţa. Solii cereşti le-au înfăţişat istoria căderii lui Satana, cum şi complotul lui pentru nimicirea lor, dezvăluindu-le pe deplin natura guvernării divine pe care prinţul răului căuta s-o răstoarne. Satana şi oştile sale au căzut datorită neascultării de poruncile cele drepte ale lui Dumnezeu. Cât de important era, deci, ca Adam şi Eva să onoreze această Lege, singura în stare să menţină ordinea şi dreptatea.

Legea lui Dumnezeu este tot atât de sfântă ca şi Dumnezeu. Ea este o relevare a voinţei Sale, o transcriere a caracterului Său, expresia iubirii şi înţelepciunii divine. Armonia creaţiunii depinde de o desăvârşită conformare a tuturor fiinţelor, a tot ce există, a ceea ce se mişcă sau nu,

cu Legea Creatorului. Dumnezeu a dat legi după care să se conducă nu numai fiinţele existente, ci toate lucrările naturii. Totul se află sub legi fixe, legi ce nu pot fi ignorate. Dar, în timp ce în natură totul este guvernat de legi naturale, numai omul, dintre toate fiinţele ce populează pământul, numai el este răspunzător faţă de Legea morală. Omului, coroana creaţiunii Sale, Dumnezeu îi dă puterea să înţeleagă cerinţele Sale, să înţeleagă dreptatea şi generozitatea Legii Sale, cum şi pretenţiile ei sfinte faţă de el; iar omului i se cere să răspundă prin ascultare.

Asemenea îngerilor, locuitorii Edenului fuseseră puşi la probă; fericirea lor putea fi menţinută numai cu condiţia credincioşiei faţă de Legea Creatorului. Ei puteau să asculte şi să trăiască sau să nu asculte şi să piară. Dumnezeu îi făcuse beneficiarii unor bogate binecuvântări; dar dacă ei aveau să nesocotească voia Sa, El, care nu i-a cruţat pe îngerii care au păcătuit, nu-i putea lăsa nici pe ei nepedepsiţi; păcatul avea să ducă la pierderea darurilor Sale şi să aducă asupra lor mizeria şi ruina.

Îngerii i-au avertizat să se păzească de înşelăciunile lui Satana, întrucât eforturile lui de a-i prinde în mrejele sale aveau să fie neobosite. Atâta vreme cât ei erau ascultători de Dumnezeu, cel rău nu le putea face niciun rău; căci, dacă era nevoie, toţi îngerii cerului aveau să fie trimişi în ajutorul lor. Dacă ei respingeau cu tărie primele lui insinuări, atunci aveau să fie tot aşa de în siguranţă ca şi solii cereşti. Dar, dacă o dată cedau ispitei, natura lor avea să ajungă atât de stricată, încât să nu mai aibă nicio putere şi nici voinţă în ei înşişi ca să reziste lui Satana.

Pomul cunoştinţei a fost pentru ei un mijloc de testare a ascultării şi iubirii lor faţă de Dumnezeu. Domnul a considerat că este bine să le pună înainte o singură restricţie referitoare la folosirea a tot ceea ce se află în grădină; dar, dacă ei aveau să nesocotească voia Sa în legătură cu acest lucru deosebit, aveau să se facă vinovaţi

de păcatul neascultării. Satana nu avea să-i urmărească totdeauna cu ispitele lui; el avea acces la ei numai la pomul din care le era interzis să mănânce. Dacă ei aveau să cerceteze natura lui, se expuneau înşelăciunilor lui. Erau sfătuiţi să acorde o deosebită atenţie avertizării pe care Dumnezeu le-a dat-o şi să fie mulţumiţi cu învăţătura, cunoştinţa, pe care El a considerat de bine să le-o transmită.

Pentru a aduce la îndeplinire lucrarea sa fără să fie văzut, Satana a ales să folosească şarpele – ca medium – o travestire bine adaptată pentru scopul pe care-l urmărea, şi anume înşelarea lor. Şarpele a fost una dintre cele mai înţelepte şi mai frumoase creaturi de pe pământ. El avea aripi şi, când zbura prin aer, oferea o privelişte de o strălucire scânteietoare, având culoarea şi strălucirea aurului trecut prin foc. Odihnindu-se în ramurile bogat încărcate cu roade ale pomului oprit şi ospătându-se cu delicioasele lui fructe, era un lucru ce atrăgea atenţia şi încânta ochiul celui ce-l privea. Astfel, în grădina păcii era ascuns nimicitorul, pândindu-şi prada.

Îngerii o avertizaseră pe Eva să aibă grijă să nu se despartă de soţul ei în timp ce erau ocupaţi cu lucrul lor de fiecare zi din grădină; lângă el, ea avea să fie mai puţin în primejdia de a fi ispitită decât dacă ar fi fost singură. Dar, absorbită de îndeletnicirea ei plăcută, fără să-şi dea seama, s-a îndepărtat de lângă el. Când şi-a dat seama că era singură, a avut simţământul primejdiei, dar a dat la o parte teama, considerând că are suficientă înţelepciune şi putere ca să discearnă răul şi să i se opună. Nesocotind avertizarea îngerilor, ea s-a trezit deodată privind cu admiraţie şi curiozitate la pomul oprit. Fructul era frumos şi se întreba în sinea ei de ce oare Dumnezeu nu le-a îngăduit să aibă acces la el. Acum era ocazia ce se oferea ispititorului. Ca şi când era în stare să priceapă cele ce se petreceau în mintea ei, el i s-a adresat: „Oare a zis

Dumnezeu cu adevărat: să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?” (Gen.3, 2). Eva a fost surprinsă şi a tresărit, auzind parcă ecoul gândurilor ei. Dar şarpele a continuat cu o voce plină de muzicalitate să-i aducă laude subtile cu privire la neîntrecută ei drăgălăşenie, iar cuvintele lui nu-i displăceau. În loc să fugă din locul acela, ea a întârziat, minunându-se că aude un şarpe vorbind. Dacă i s-ar fi adresat o fiinţă asemenea îngerilor, temerile ei ar fi fost trezite, dar ea nu s-a gândit niciodată că şarpele cel fascinant putea deveni un medium al vrăjmaşului căzut. La întrebarea ademenitoare a ispititorului, ea a răspuns: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: să nu mâncaţi din el, şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi. Atunci şarpele a zis femeii: Hotărât, că nu veţi muri; dar Dumnezeu ştie că, în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul” (Gen.3, 2 – 5).

Înfruptându-se din acest pom, a declarat el, ei aveau să ajungă într-o sferă mult mai înaltă a existenţei lor şi să pătrundă într-un vast câmp al cunoştinţei. Chiar el a mâncat din fructul oprit şi, ca rezultat, a obţinut puterea de a vorbi. El a insinuat faptul că din gelozie Dumnezeu voieşte să-i împiedice să mănânce din el, ca nu cumva să ajungă şi ei să fie deopotrivă cu El. Datorită proprietăţilor lui minunate de a da înţelepciune şi putere, El le-a interzis să guste sau chiar să se atingă de el. Ispititorul lasă să se înţeleagă că, de fapt, avertizarea divină nu avea să fie realmente adusă la îndeplinire; ea era destinată numai să-i intimideze. Cum avea să fie posibil pentru ei să moară? N-au mâncat ei oare din pomul vieţii? Dumnezeu nu urmărea altceva decât să-i împiedice să ajungă la o mai nobilă dezvoltare şi la realizarea unei mai mari fericiri.

Aceasta a fost şi este lucrarea lui Satana, din zilele lui Adam şi până în prezent, şi el a urmărit-o cu mare

succes. El îi ispiteşte pe oameni să nu se încreadă în iubirea lui Dumnezeu şi să se îndoiască de înţelepciunea Lui. El caută continuu să trezească un spirit de curiozitate nesfântă, o dorinţă nepotolită şi plină de curiozitate de a pătrunde în tainele înţelepciunii şi puterii divine. În eforturile lor de a descoperi ceea ce Dumnezeu a binevoit să păstreze ascuns, mulţi pierd din vedere adevărurile pe care el le-a descoperit şi care sunt esenţiale pentru mântuire. Satana îi ispiteşte pe oameni la neascultare, făcându-i să creadă că în acest fel ei pătrund într-un minunat câmp al cunoaşterii. Dar toate acestea nu sunt decât o înşelăciune. Plini de ideile lor despre progres, călcând în picioare cerinţele lui Dumnezeu, merg pe drumul ce duce la degradare şi moarte.

Satana a spus sfintei perechi că va avea de câştigat prin călcarea Legii lui Dumnezeu. Nu vedem noi şi astăzi asemenea raţionamente? Mulţi vorbesc despre îngustimea acelora care ascultă de poruncile lui Dumnezeu, în timp ce ei pretind a avea idei mai largi, bucurându-se de o mai mare libertate. Ce altceva este aceasta decât un ecou al vocii din Eden care spunea: „În ziua în care veţi mânca din el” – călcând preceptele divine – „veţi fi ca Dumnezeu”? Satana a susţinut faptul că, mâncând din fructul oprit, a beneficiat de mult bine, dar n-a lăsat să se vadă că prin neascultare el a fost aruncat din ceruri. Deşi el era conştient de faptul că păcatul are ca rezultat o pierdere infinită, a ascuns propria sa stare mizerabilă, cu scopul de a atrage şi pe alţii în situaţia sa. Tot la fel, călcătorul Legii lui Dumnezeu caută acum să ascundă adevăratul său caracter; el poate pretinde că este sfânt, dar declaraţia sa atât de pompoasă nu are alt efect decât acela că-l face mai de temut, ca înşelător. El este de partea lui Satana, călcând în picioare Legea lui Dumnezeu şi determinându-i pe alţii să facă la fel, spre ruina lor veşnică.

Eva, într-adevăr, a crezut cuvintele lui Satana, dar

credinţa ei n-a scutit-o de pedeapsa păcatului. Ea a nesocotit cuvintele lui Dumnezeu şi aceasta a fost ceea ce a dus la căderea ei. În ziua judecăţii, oamenii nu vor fi condamnaţi pentru faptul că în mod cinstit ei au crezut o minciună, ci pentru că n-au crezut adevărul, pentru că au neglijat ocazia de a învăţa ce este adevărul. Dimpotrivă, cu toată sofisticăria lui Satana, este totdeauna un lucru dezastruos acela de a nu asculta de Dumnezeu. Noi trebuie să ne consacrăm inimile ca să cunoaştem ce este adevărul. Toate lecţiile pe care Dumnezeu le-a lăsat să fie cuprinse în Cuvântul Său sunt pentru avertizarea şi învăţătura noastră. Ele nu sunt date ca să ne scape de înşelăciune. Nesocotirea lor va sfârşi în ruină pentru noi. Putem fi siguri că ceea ce vine în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu vine de la Satana.

Şarpele a rupt fructul din pomul oprit şi l-a aşezat în mâinile pe jumătate împotrivitoare ale Evei. Apoi el i-a amintit propriile cuvinte, că Dumnezeu le interzisese să se atingă de pom ca să nu moară. Dar şarpele a spus că ea nu avea să sufere mai mult mâncând fructul oprit decât dacă l-ar atinge. Văzând că nimic rău nu se întâmplă ca o consecinţă a ceea ce a făcut, Eva a devenit mai îndrăzneaţă. Când a văzut că „pomul era bun de mâncat şi plăcut de privit, şi că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”, a „luat deci din rodul lui şi a mâncat” (Gen.3, 6). Fructul era delicios la gust şi, pe când mânca din el, a avut senzaţia că simte o putere reînviorătoare şi s-a văzut păşind într-o poziţie mai înaltă a existenţei sale. Fără teamă, a luat şi a mâncat. Acum, păcătuind ea însăşi, Eva a devenit un agent al lui Satana în lucrarea de ruinare a soţului ei. Într-o stare de stranie şi nenaturală excitare, cu mâinile pline de fructele oprite, ea l-a căutat şi i-a povestit toate cele ce au avut loc.

O expresie de întristare s-a întipărit pe faţa lui Adam. El era uimit şi alarmat. La cuvintele Evei, el a răspuns că

acesta trebuie să fie vrăjmaşul împotriva căruia fuseseră avertizaţi; şi, prin hotărârea divină, ea trebuia să moară. Ca răspuns, ea l-a îmbiat să mănânce, repetând cuvintele şarpelui, că nu vor muri, cu siguranţă. Ea a considerat că lucrul acesta trebuie să fie adevărat, pentru că nu simţea nicio dovadă a dizgraţiei lui Dumnezeu, ci din contră, trăia experienţa unei plăcute şi înălţătoare influenţe, care umplea fiecare facultate cu un nou suflu de viaţă şi care – gândea ea – era inspirat de soli cereşti.

Adam a înţeles că tovarăşa sa a călcat porunca lui Dumnezeu, nesocotind singura oprelişte ce le-a fost pusă ca test al credincioşiei şi iubirii lor. În mintea sa avut loc o luptă teribilă. El deplângea faptul că îngăduise Evei să rătăcească departe de el. Dar acum fapta fusese săvârşită; el trebuia să se despartă de aceea a cărei societate fusese bucuria sa. Cum avea să suporte el lucrul acesta? Adam se bucurase în compania lui Dumnezeu şi a sfinţilor Săi îngeri. El privise slava Creatorului. Adam înţelesese destinul măreţ ce se deschidea înaintea neamului omenesc, dacă ei rămâneau credincioşi lui Dumnezeu. Acum, toate aceste binecuvântări erau pierdute din vedere de teama de a nu pierde acel singur dar, care în ochii săi le întrecea pe toate celelalte. Iubirea, recunoştinţa şi credincioşia faţă de Creator, toate erau subordonate iubirii lui pentru Eva. Ea era o parte din el şi nu putea suporta gândul despărţirii. Nu putea pricepe că aceeaşi Putere Infinită, care din pulberea pământului i-a creat o fiinţă vie, frumoasă, şi, din iubire pentru el, i-a dat un tovarăş, putea să-i dea altul în loc. De aceea, el s-a hotărât să împărtăşească soarta ei; dacă ea trebuia să moară, şi el avea să moară împreună cu ea. În definitiv, gândea el, nu cumva erau adevărate cuvintele şarpelui cel înţelept? Eva era în ochii lui tot aşa de frumoasă şi nevinovată ca şi înainte de acest act de neascultare. Ea manifesta o mai mare iubire pentru el decât până atunci. Niciun semn al

morţii nu a apărut în fiinţa ei şi el se hotărî repede să înfrunte consecinţele. A luat fructul şi l-a mâncat repede. După păcătuirea sa, Adam se vedea – la început – păşind într-o altă sferă a existenţei sale. Dar, nu după mult timp, gândul păcătuirii sale l-a umplut de groază. Aerul, care până atunci fusese la o temperatură blândă şi uniformă, acum părea că îngheaţă perechea vinovată. Iubirea şi pacea care fuseseră partea lor s-au dus, iar în locul lor ei aveau simţământul păcatului, o teamă pentru viitor, o goliciune a sufletului. Veşmântul de lumină care-i acoperea acum a dispărut şi, pentru a-l înlocui, ei au încercat să dea formă unui acoperământ pentru ei; căci goi, nu puteau să dea ochii cu Dumnezeu şi cu sfinţii îngeri.

Acum ei începeau să vadă adevăratul caracter al păcatului lor. Adam i-a reproşat tovarăşei sale actul său nebunesc de a pleca de lângă el şi de a îngădui să fie înşelată de către şarpe; dar amândoi se mângâiau la gândul că Dumnezeu, care le dăduse atâtea dovezi ale iubirii Sale, avea să-i ierte pentru acest unic păcat sau că, totuşi, nu aveau să fie supuşi unei pedepse atât de teribile, cum se temeau că va fi.

Satana triumfa pentru succesul său. El a ispitit femeia, ca aceasta să nu se mai încreadă în iubirea lui Hristos, să se îndoiască de înţelepciunea Lui, să calce Legea Sa şi, prin ea, el a făcut ca Adam să fie înfrânt.

Dar Marele Dătător al Legii era gata să facă cunoscut lui Adam şi Evei consecinţele păcatului lor. Prezenţa divină se manifestă în grădină. În nevinovăţia şi sfinţenia lor, ei salutau cu bucurie apropierea Creatorului lor; dar acum” ei au fugit plini de groază, căutând să se ascundă în cele mai retrase colţuri ale grădinii. Dar „Domnul Dumnezeu a chemat pe om, şi i-a zis: Unde eşti? El a răspuns: ţi-am auzit glasul în grădină şi mi-a fost frică, pentru că eram gol, şi m-am ascuns. Şi Domnul a zis: Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îţi

poruncisem să nu mănânci?” (Gen.3, 9.11).

Adam nu putea nici să nege, nici să scuze păcatul său; dar, în loc să dea pe faţă pocăinţă, el a făcut tot posibilul să arunce vina asupra soţiei şi, în acest fel, asupra lui Dumnezeu însuşi: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom şi am mâncat” (Gen.3, 12). El, care din iubire pentru Eva, în mod deliberat, a ales să piardă aprobarea lui Dumnezeu, căminul său din Paradis şi o viaţă veşnică plină de bucurie, putea acum, după căderea sa, să se străduiască să-i facă răspunzători pentru păcat pe tovarăşa sa şi chiar pe Creatorul său. Atât de teribilă este puterea răului!

Când femeia a fost întrebată: „Ce ai făcut?”, ea a răspuns: „Şarpele m-a amăgit, şi am mâncat din pom” (Gen.3, 13). „De ce ai creat şarpele?” – acestea erau întrebările ce implicit se găseau în scuza ei pentru păcatul făptuit. Astfel, asemenea lui Adam, ea îl făcea pe Dumnezeu răspunzător pentru căderea lor. Spiritul îndreptăţirii de sine îşi are originea în tatăl minciunii; el a fost nutrit de către primii noştri părinţi de îndată ce ei s-au supus influenţei lui Satana şi a fost manifestat de către toţi fiii şi fiicele lui Adam. În loc ca în umilinţă să-şi mărturisească păcatele, ei caută să se apere aruncând vina asupra altora, asupra împrejurărilor sau asupra lui Dumnezeu, făcând chiar din binecuvântările Sale o ocazie de a murmura împotriva Lui.

Domnul a pronunţat atunci sentinţa împotriva şarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vitele şi între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieţii tale să te târăşti pe pântece, şi să mănânci ţărână” (Gen.3, 14). Deoarece a fost folosit de Satana ca medium, şarpele avea să aibă partea sa în judecata divină. Din cea mai frumoasă şi cea mai admirată dintre toate creaturile câmpului, el avea să devină cea mai respingătoare şi cea mai detestată dintre toate, de temut şi

urâtă atât de oameni, cât şi de animale. Cuvintele adresate mai departe şarpelui se aplică direct lui Satana, arătând înainte spre înfrângerea şi distrugerea lui finală: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen.3, 15).

Evei i s-a vorbit despre necazul şi durerea care de atunci încolo trebuia să fie partea ei. Domnul spune: „Dorinţele tale se vor ţine după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (Gen.3, 16). La creaţiune, Dumnezeu a făcut-o să fie egală cu Adam. Dacă ei rămâneau ascultători de Dumnezeu – în armonie cu marea Sa lege a iubirii – aveau să fie totdeauna în armonie unul cu altul; păcatul însă a adus discordie, iar unirea lor putea fi acum menţinută şi armonia păstrată numai cu preţul supunerii din partea unuia sau altuia. Eva a fost prima care a păcătuit. Ea a căzut în ispită datorită faptului că s-a despărţit de tovarăşul ei, contrar poruncii divine. Datorită cererii ei a păcătuit Adam şi de aceea ea a fost pusă sub stăpânirea soţului ei. Dacă principiile cuprinse în Legea lui Dumnezeu ar fi fost urmate de către neamul omenesc căzut, această sentinţă, deşi apărută ca un rezultat al păcatului, s-ar fi dovedit totuşi o binecuvântare pentru ei; dar faptul că bărbatul a abuzat de supremaţia ce i-a fost dată a făcut adesea ca soarta femeii să fie foarte amară, făcându-i viaţa o povară.

Eva fusese în mod desăvârşit fericită lângă soţul ei, în grădina Edenului; dar, asemenea neliniştitelor Eve moderne, ei îi plăcea să creadă în speranţa pătrunderii într-o sferă mai înaltă decât aceea pe care i-o hotărâse Dumnezeu. În încercarea de a se ridica mai presus de poziţia sa iniţială, ea a căzut cu mult mai jos decât aceasta. Un rezultat asemănător va fi partea tuturor acelora care nu sunt binevoitoare să-şi împlinească cu bucurie îndatoririle vieţii în armonie cu planul lui Dumnezeu. În

eforturile lor de a ajunge la poziţii pentru care El nu le-a rânduit, multe lasă vacante locurile în care puteau fi o binecuvântare. În dorinţa lor pentru o sferă mai înaltă, multe sacrifică adevărata demnitate feminină, cum şi nobleţea caracterului şi lasă nefăcută chiar lucrarea pe care Cerul le-a dat s-o facă.

Lui Adam, Domnul i-a spus: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem: să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale; spini şi pălămidă să-ţi dea, şi să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci ţărână eşti, şi în ţărână te vei întoarce” (Gen.3, 17 – 19).

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca perechea fără păcat să cunoască ceva în ceea ce priveşte păcatul. El le-a dat cu îmbelşugare binele şi a reţinut de la ei răul. Dar, împotriva poruncii Sale, ei au mâncat din pomul oprit şi acum ei vor continua să mănânce din el – vor cunoaşte răul – în toate zilele vieţii lor. Din acel moment, neamul omenesc avea să fie chinuit, hăituit de ispitele lui Satana. În loc de muncă dătătoare de fericire, ce le fusese dată până atunci, îngrijorarea şi truda aveau să fie partea lor. Ei aveau să sufere dezamăgire, durere, suferinţă şi, în cele din urmă, moartea.

Sub blestemul păcatului, întreaga natură avea să dea mărturie omului despre caracterul şi consecinţele răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Când Dumnezeu l-a făcut pe om, El l-a făcut stăpân peste pământ şi peste toate vieţuitoarele de pe el. Atâta vreme cât Adam a rămas credincios Cerului, întreaga natură îi era supusă. Dar când s-a răzvrătit împotriva Legii divine, fiinţele inferioare s-au răzvrătit împotriva lui. Astfel, în marea Sa milă, Domnul avea să le arate oamenilor sfinţenia Legii Sale şi avea să-i

facă să vadă, din propria lor experienţă, primejdia înlăturării ei chiar şi în măsura cea mai mică.

Şi viaţa de trudă şi griji care avea să fie de acum încolo partea omului a fost dată şi ea cu iubire. Datorită păcatului său, era necesară o disciplină, trebuia să pună un control asupra apetitului şi pasiunii şi să dezvolte obiceiul stăpânirii de sine. Era o parte a marelui plan al lui Dumnezeu pentru recuperarea omului din ruina şi degradarea păcatului.

Avertizarea adresată primilor noştri părinţi: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit” (Gen.2, 17) nu însemna că ei aveau să moară chiar în ziua în care s-au înfruptat din fructul oprit. Dar în acea zi avea să fie pronunţată irevocabila sentinţă. Nemurirea le-a fost făgăduită cu condiţia ascultării; prin păcătuire ei aveau să piardă viaţa veşnică. Chiar în ziua aceea, ei aveau să fie condamnaţi la moarte.

Pentru a avea o existenţă veşnică, omul trebuia să continue să se împărtăşească din pomul vieţii. Nemaiavând această posibilitate, vitalitatea lui avea să scadă în mod treptat, până când viaţa avea să se termine. A fost planul lui Satana acela ca Adam şi Eva, prin neascultare, să atragă dizgraţia lui Dumnezeu; şi apoi, dacă dădeau greş în a obţine iertare, el a sperat că ei aveau să mănânce mai departe din pomul vieţii, perpetuând astfel existenţa păcatului şi a mizeriei. Dar, după căderea omului, îngerii sfinţi au fost imediat însărcinaţi să păzească pomul vieţii. În jurul pomului vieţii, aceşti îngeri făceau să strălucească raze de lumină, dând înfăţişarea unei săbii strălucitoare. Nimeni din familia lui Adam n-a avut îngăduinţa să treacă peste această barieră şi să se înfrupte din fructele dătătoare de viaţă – de aceea nu există niciun păcătos nemuritor.

Valul durerilor care au urmat după păcătuirea primilor noştri părinţi este privit de mulţi ca fiind o

consecinţă prea severă pentru un păcat atât de mic şi aceştia pun sub semnul întrebării înţelepciunea şi dreptatea lui Dumnezeu, în comportamentul Său cu omul. Dar dacă aceştia ar privi mai profund această problemă, atunci ar putea discerne greşeala lor. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, fără păcat. Pământul trebuia să fie populat cu fiinţe ce aveau să fie numai cu puţin mai prejos decât îngerii; dar ascultarea lor trebuia să fie probată, căci Dumnezeu nu putea îngădui ca lumea să fie plină cu aceia care aveau să nesocotească Legea Sa. Şi totuşi, în marea Sa milă, El nu l-a supus pe Adam la o încercare prea severă. Iar faptul că interdicţia era foarte uşoară face ca păcatul să fie nemăsurat de mare. Dacă Adam nu putea să treacă cu bine prin cea mai mică dintre probe, cum avea el să suporte o încercare mult mai mare, dacă aveau să i se încredinţeze responsabilităţi mai înalte?

Dacă Adam ar fi fost supus unor probe mult mai mari, atunci aceia a căror inimă înclină spre rău aveau să găsească scuze pentru ei, spunând: „Aceasta este o problemă neînsemnată, iar pe Dumnezeu nu îl interesează lucrurile mici”. Şi astfel, avea să fie o continuă păcătuire în lucruri considerate ca fiind fără importanţă, care trec nemustrate între oameni. Dar Domnul a făcut clar faptul că păcatul, indiferent de mărimea lui, este o ofensă la adresa Lui.

Eva a considerat ca fiind un lucru mic acela de a nu asculta de Dumnezeu, mâncând din fructul oprit, ispitindu-l de asemenea şi pe soţul ei ca să păcătuiască; dar păcatul lor a deschis larg porţile unui potop de valuri ce s-au abătut asupra lumii. Cine poate cunoaşte, în momentul ispitei, urmările teribile ce vor rezulta dintr-un pas greşit?

Mulţi dintre aceia care învaţă că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie pentru om susţin că este imposibil pentru el să asculte preceptele ei. Dar, dacă lucrul acesta ar fi adevărat, atunci de ce a suferit Adam pedeapsa

neascultării? Păcatul primilor noştri părinţi a adus vina şi necazul asupra lumii şi, dacă n-ar fi fost bunătatea şi mila lui Dumnezeu, ar fi cufundat neamul omenesc într-o disperare lipsită de speranţă. Nimeni să nu se înşele singur. „Plata păcatului este moartea” (Rom.6, 23). Legea lui Dumnezeu nu poate fi nicidecum călcată acum, fără ca cel în cauză să nu-şi primească pedeapsa, după cum a fost şi atunci când sentinţa s-a pronunţat asupra părintelui omenirii.

După păcatul lor, Adam şi Eva nu mai puteau să locuiască în Eden. Ei au cerut cu stăruinţă să rămână în căminul nevinovăţiei şi bucuriei lor. Ei au mărturisit că au pierdut orice drept la acel cămin fericit, pentru viitor angajându-se să dea pe faţă o strictă ascultare de Dumnezeu. Dar li s-a spus că, datorită păcatului, natura lor s-a stricat; ei şi-au slăbit astfel puterea de a rezista răului şi au deschis calea ca Satana să poată avea mai repede acces la ei. În nevinovăţia lor, ei s-au supus ispitei; iar acum, într-o stare de conştientă vinovăţie, vor avea mai puţină putere să-şi menţină integritatea.

În umilinţă şi cu o amărăciune ce nu se poate descrie, ei şi-au luat rămas bun de la căminul lor frumos şi au plecat să locuiască pe pământul care se afla acum sub blestemul păcatului. Atmosfera, cândva blândă şi cu temperatură uniformă, era acum supusă unor schimbări vizibile şi, în mila Sa, Domnul le-a făcut o îmbrăcăminte din piei, ca o protecţie împotriva căldurii şi frigului excesiv.

Când au văzut florile ofilindu-se şi frunzele căzând, primele semne ale decăderii, Adam şi tovarăşa sa au plâns mult mai mult decât îi plâng oamenii pe morţii lor. Moartea fragilelor şi delicatelor flori era, într-adevăr, un motiv de durere; dar, când pomilor celor falnici le cădeau frunzele, scena aceasta le-a adus în mod viu în minte faptul dureros, că moartea este partea a tot ce are viaţă.

Grădina Edenului a rămas mult timp pe pământ, după

ce omul a fost expatriat de pe plăcutele ei alei. Neamului omenesc căzut i-a fost îngăduit mult timp să privească la căminul nevinovăţiei, numai intrarea în grădină fiind oprită de către îngerii păzitori. La poarta Paradisului, păzită de heruvimi, se descoperea slava divină. Aici veneau Adam şi fiii săi să se închine lui Dumnezeu. Aici ei şi-au reînnoit legământul de ascultare faţă de acea Lege pe care au călcat-o, fiind astfel îndepărtaţi din Eden. Când valul de nelegiuire s-a întins asupra pământului şi stricăciunea oamenilor a determinat nimicirea lor prin apele potopului, mâna care sădise Edenul l-a luat de pe pământ. Dar, la reînnoirea finală, când vor fi „un cer nou şi un pământ nou” (Apoc.21, 1), el va fi readus pe pământ, mult mai glorios împodobit decât a fost la început.

Atunci cei ce au păzit poruncile lui Dumnezeu vor respira sub pomul vieţii vitalitatea aceea dătătoare de nemurire; şi, de-a lungul veacurilor nesfârşite, locuitorii lumilor necăzute vor vedea în acea grădină a bucuriei o dovadă a lucrării desăvârşite a creaţiunii lui Dumnezeu, neatinsă de blestemul păcatului, un exemplu de ceea ce ar fi putut deveni pământul, dacă omul ar fi adus la îndeplinire planul glorios al Creatorului.

Secţiune 2.07 Cap. 4 – Planul de Mântuire

Căderea omului în păcat a umplut cerul de durere. Lumea pe care Dumnezeu o făcuse a ajuns ruinată de blestemul păcatului şi locuită de fiinţe omeneşti sortite mizeriei şi morţii. Se părea că nu există nicio scăpare pentru aceia care au călcat Legea. Îngerii şi-au încetat cântecele lor de laudă. Peste tot, în curţile cerului, era plânset din cauza ruinei pe care o adusese păcatul.

Fiului lui Dumnezeu, Comandantul lui cel glorios al cerului, I s-a făcut milă de neamul omenesc căzut. Inima Sa a fost mişcată de o neţărmurită milă, atunci când vaietele lumii s-au înălţat până la El. Dar iubirea divină concepuse un plan prin care omul să poată fi răscumpărat.

Legea lui Dumnezeu călcată cerea viaţa păcătosului. În tot Universul nu se afla decât Unul singur care, în folosul omului, putea să satisfacă cerinţele ei. Deoarece Legea divină este tot aşa de sfântă ca şi Dumnezeu, numai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispăşire pentru călcarea ei. Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii şi să-l aducă iarăşi în armonie cu cerul. Hristos avea să ia asupra Sa vinovăţia şi ruşinea păcatului – păcat ce este atât de dezgustător pentru un Dumnezeu sfânt, încât avea să-L despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei, pentru a salva neamul omenesc din ruina lui.

El a pledat înaintea Tatălui în favoarea păcătosului, în timp ce oştile cereşti aşteptau rezultatul cu un interes atât de puternic, încât nu poate fi exprimat prin cuvinte. Acea tainică convorbire – „sfatul păcii” (traducerea engleză a textului din Zah.6, 13 – n.tr.) pentru fiii cei căzuţi ai oamenilor – a durat destul de mult. Planul de Mântuire fusese alcătuit mai înainte de aducerea la existenţă a pământului, căci Hristos este „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apoc.13, 8); totuşi, a fost o luptă chiar pentru Împăratul Universului ca să dea pe Fiul Său să moară pentru neamul omenesc căzut. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică” (Ioan 3, 16). O, taină a mântuirii! Iubirea lui Dumnezeu pentru o lume ce nu L-a iubit! Cine poate pricepe adâncurile acestei iubiri care „întrece orice cunoştinţă”? De-a lungul veacurilor nesfârşite, minţi nemuritoare, căutând să înţeleagă taina acelei iubiri de nepătruns, se vor uimi şi-L vor adora.

Dumnezeu avea să fie manifestat în Hristos, „împăcând lumea cu Sine” (2 Cor.5, 19). Datorită păcatului, omul a ajuns atât de decăzut, încât era imposibil

ca prin el însuşi să vină în armonie cu Cel a cărui natură este bunătate şi curăţie. Dar Hristos, după ce l-a răscumpărat pe om de sub condamnarea Legii, poate să dea putere divină, care să se unească cu eforturile omeneşti. Astfel, prin pocăinţă faţă de Dumnezeu şi credinţă în Hristos, copiii lui Adam, căzuţi în păcat, pot iarăşi deveni „copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3, 2).

Singurul plan prin care se putea realiza mântuirea omului angrena cerul întreg în sacrificiul său infinit. Îngerii nu se puteau bucura atunci când Hristos le-a înfăţişat Planul de Mântuire, pentru că ei au înţeles că mântuirea omului trebuia să-L coste pe iubitul lor Comandant o durere ce nu se poate exprima în cuvinte. Cu durere şi uimire ei ascultau cuvintele Lui, pe când Acesta le povestea cum trebuie ca El să coboare din curăţia, pacea, bucuria, slava şi nemurirea cerului şi să vină în contact cu decăderea de pe pământ, să îndure necazuri, ruşine şi moarte. El trebuia să stea între păcătos şi pedeapsa păcatului; cu toate acestea, numai puţini aveau să-L primească ca Fiu al lui Dumnezeu. El avea să părăsească poziţia Sa înaltă, ca Maiestate a cerului, să vină pe pământ, să se umilească ca un om şi, prin experienţa Sa proprie, să cunoască durerea şi ispitele pe care omul trebuie să le îndure. Toate acestea erau necesare pentru ca El să poată fi în stare să-i ajute pe cei ispitiţi (Evr.2, 18). Când misiunea Sa ca învăţător avea să se sfârşească, El avea să fie dat în mâinile celor fărădelege, să fie supus la tot felul de insulte şi torturi pe care Satana îi va inspira să le aducă asupra Lui. El avea să moară de cea mai crudă dintre morţi, să fie înălţat între cer şi pământ asemenea unui păcătos vinovat. El avea să treacă prin lungi ore de agonie, aşa de teribile, încât îngerii nu vor putea privi, ci îşi vor acoperi faţa înaintea unei asemenea privelişti. El avea să suporte zbuciumul sufletului, ascunderea feţei Tatălui Său, în timp ce

vinovăţia nelegiuirii – povara păcatelor lumii întregi – avea să apese asupra Lui.

Îngerii s-au aruncat la picioarele Comandantului lor şi s-au oferit ca sacrificiu pentru om. Dar viaţa unui înger nu putea plăti datoria; pentru că numai El, care l-a creat pe om, avea putere să-l răscumpere. Totuşi, îngerii aveau să aibă o parte de îndeplinit în cadrul Planului de Mântuire. Hristos avea să fie făcut „pentru puţină vreme mai prejos decât îngerii” (Evr.2, 9). Deoarece El avea să îmbrace haina naturii omeneşti, puterea Sa nu avea să fie la fel cu a lor şi de aceea ei trebuia să-l slujească, să-L întărească şi să-L mângâie în suferinţele Sale. De asemenea, ei trebuia să fie spirite slujitoare, trimise să slujească acelora care aveau să fie moştenitori ai mântuirii (Evr.1, 14). Ei aveau să-i păzească pe beneficiarii harului de puterea îngerilor răi şi de întunericul pe care Satana îl aruncă continuu în jurul lor.

Când vor fi martori ai agoniei şi umilinţei Domnului lor, îngerii vor fi atunci plini de amărăciune şi indignare şi vor dori să-L elibereze de ucigaşii Săi; dar ei nu va trebui să intervină pentru a împiedica ceva din ceea ce văd. A fost o parte a Planului de Mântuire ca Hristos să sufere batjocura şi tratamentul abuziv al oamenilor răi, iar El a consimţit la toate acestea când a devenit Răscumpărător al omului.

Hristos i-a asigurat pe îngeri că, prin moartea Sa, El va răscumpăra pe mulţi şi va nimici pe acela care are puterea morţii. El va recâştiga Împărăţia pierdută prin păcătuire, iar cei răscumpăraţi o vor moşteni împreună cu El şi vor locui pentru totdeauna acolo. Păcatul şi păcătoşii nu vor mai fi, pentru ca să nu mai tulbure niciodată pacea cerului sau a pământului. El a cerut oştilor cereşti să fie de acord cu acest plan, pe care Tatăl Său l-a acceptat, şi să se bucure că, prin moartea Sa, omul căzut poate fi reîmpăcat cu Dumnezeu.

Atunci, o bucurie, o inexprimabilă bucurie a umplut cerul. Slava şi binecuvântarea unei lumi răscumpărate au întrecut până şi durerea şi sacrificiul Prinţului vieţii. De-a lungul curţilor cereşti, s-au auzit primele ecouri ale cântecului ce avea să răsune mai târziu pe câmpiile Betleemului – „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui” (Luca 2, 14). Cu o bucurie profundă, acum, ca şi în zorii creaţiunii, „stelele dimineţii izbucneau încântări de bucurie” (Iov 38, 7).

Prima făgăduinţă cu privire la răscumpărare i-a fost comunicată omului în sentinţa pronunţată asupra lui Satana în grădină. Domnul a declarat atunci: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen.3, 15). Această sentinţă rostită în auzul primilor noştri părinţi a fost pentru ei o făgăduinţă. În timp ce prevestea un război între om şi Satana, declara, de asemenea, că puterea acestui mare adversar avea să fie zdrobită în cele din urmă. Adam şi Eva stăteau ca nişte nelegiuiţi înaintea dreptului Judecător, aşteptând sentinţa pe care o cerea călcarea poruncii divine, dar, mai înainte ca ei să audă de viaţa de muncă grea şi de necazurile care aveau să fie partea lor sau sentinţa că ei trebuia să se întoarcă în ţărână, ei au auzit cuvintele care le-au dat speranţă. Deşi aveau să sufere din cauza puterii vrăjmaşului lor, ei puteau privi înainte, spre biruinţa finală.

Când a auzit că între el şi femeie, între sămânţa lui şi sămânţa ei va exista vrăjmăşie, Satana a ştiut că lucrarea lui de stricare a naturii omeneşti avea să fie întreruptă, că prin unele mijloace omul avea să fie făcut în stare să reziste puterii lui. Dar, pe măsură ce Planul de Mântuire a fost mai bine făcut cunoscut, Satana şi îngerii lui s-au bucurat pentru faptul că l-au făcut pe om să cadă în păcat şi să-L aducă aici, jos, pe Fiul lui Dumnezeu, din înalta Lui

poziţie. El a afirmat că planurile sale fuseseră până aici pline de succes pe pământ şi că, atunci când Hristos avea să ia asupra Sa natura omenească, El va fi de asemenea biruit, înfrânt, şi în acest fel va putea fi anihilată răscumpărarea neamului omenesc.

Îngerii cerului au dezvăluit primilor noştri părinţi planul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru mântuirea lor. Adam şi tovarăşa lui au primit asigurarea că, în ciuda păcatului lor mare şi grav, nu aveau să fie lăsaţi sub controlul lui Satana. Fiul lui Dumnezeu S-a oferit să facă ispăşire, cu propria Sa viaţă, pentru păcatul lor. Un timp de probă avea să le fie dat şi, prin pocăinţă şi credinţă în Hristos, ei vor putea să devină iarăşi copii ai lui Dumnezeu.

Sacrificiul cerut pentru nelegiuirea lor le-a descoperit lui Adam şi Evei caracterul sacru al Legii lui Dumnezeu şi ei au văzut, aşa cum nu văzuseră niciodată până atunci, vinovăţia păcatului şi rezultatele lui. În remuşcarea şi durerea lor, ei au cerut ca pedeapsa să nu cadă asupra Lui, a Aceluia a cărui dragoste fusese izvorul întregii lor bucurii, ci mai degrabă să vină asupra lor şi asupra urmaşilor lor.

Li s-a spus însă că, deoarece Legea lui Iehova este temelia guvernării Sale în ceruri, ca şi pe pământ, nici chiar viaţa unui înger nu putea fi primită ca jertfă pentru neascultarea lor. Niciunul dintre preceptele ei nu putea fi anulat sau schimbat pentru a putea veni în întâmpinarea omului, în starea sa căzută; doar Fiul lui Dumnezeu, care l-a creat pe om, numai El putea face ispăşirea aceasta. După cum neascultarea şi păcatul lui Adam au adus nenorocire şi moarte, tot astfel, sacrificiul lui Hristos avea să aducă viaţă şi nemurire.

Nu numai omul, ci şi pământul – din cauza păcatului – a ajuns sub puterea celui rău şi trebuia să fie restaurat prin Planul de Mântuire. La crearea sa, Adam a fost aşezat

ca stăpân peste pământ. Dar, prin cedarea în faţa ispitei, el a fost adus sub stăpânirea lui Satana. „Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2, 19). Când omul a devenit robul lui Satana, stăpânirea pe care o avea a trecut la învingătorul său. În acest fel, Satana a devenit „dumnezeul veacului acestuia” (2 Cor.4, 4). El a uzurpat stăpânirea asupra pământului, care la început i-a fost dată lui Adam. Dar Hristos, prin sacrificiul Său, a plătit pedeapsa păcatului şi nu numai că îl va răscumpăra pe om, ci va recâştiga şi stăpânirea pierdută. Tot ceea ce a fost pierdut de către primul Adam va fi recâştigat de către al doilea Adam. Profetul spune: „La tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, şi la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăţia fiicei Ierusalimului” (Mica 4, 8). Iar apostolul Pavel arată spre „răscumpărarea celor câştigaţi de Dumnezeu” (El.1, 14). Dumnezeu a creat pământul ca să fie căminul unor fiinţe sfinte şi fericite. Domnul „a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit” (Is.45, 18). Scopul acesta va fi împlinit, atunci când, reînnoit prin puterea lui Dumnezeu şi eliberat de păcat şi durere, el va deveni căminul celor răscumpăraţi. „Cei neprihăniţi vor stăpâni ţara şi vor locui în ea pe vecie” (Ps.37, 29). „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji” (Apoc.22, 3).

În nevinovăţia sa, Adam se bucurase de comuniunea deschisă cu Făcătorul său; dar păcatul a adus despărţirea între Dumnezeu şi om şi numai jertfa ispăşitoare a lui Hristos, numai ea putea face punte peste abis, făcând posibilă comunicarea binecuvântării sau a mântuirii, din ceruri, pe pământ. Omul era încă lipsit de o legătură directă cu Creatorul său, dar Dumnezeu avea să comunice cu El prin Hristos şi prin îngeri.

În acest fel i-au fost descoperite lui Adam

evenimentele importante din istoria mântuirii, din momentul în care a fost pronunţată sentinţa divină în Eden şi până la potop, şi mai departe, la prima venire a Fiului lui Dumnezeu. Lui i-a fost arătat că, în timp ce sacrificiul lui Hristos avea să fie suficient de valoros pentru salvarea întregii omeniri, mulţi aveau mai degrabă să aleagă o viaţă de păcat decât una de pocăinţă şi ascultare. Crimele aveau să crească în succesiunea generaţiilor şi blestemul păcatului avea să apese din ce în ce mai greu asupra neamului omenesc, asupra animalelor şi asupra pământului. Zilele omului aveau să fie scurtate, datorită blestemului păcatului; el avea să decadă în statura sa fizică, în ceea ce priveşte puterea de rezistenţă şi în puterea morală şi intelectuală, până când lumea va fi plină de tot felul de necazuri şi mizerie. Prin satisfacerea apetitului şi a pasiunilor, oamenii vor ajunge incapabili să mai aprecieze marile adevăruri ale Planului de Mântuire. Cu toate acestea, Hristos, credincios scopului pentru care a părăsit cerul, avea să continue să se intereseze de oameni, invitându-i să ascundă slăbiciunile şi deficienţele lor în El; avea să se îngrijească de nevoile tuturor acelora care prin credinţă aveau să vină la El. Şi totdeauna vor exista unii, puţini la număr, care vor păstra cunoaşterea de Dumnezeu şi vor rămâne nemânjiţi, nezdruncinaţi în mijlocul nelegiuirii ce abundă în jurul lor.

Jertfele şi sacrificiile au fost poruncite de Dumnezeu spre a fi pentru om o continuă amintire şi o recunoaştere plină de pocăinţă a păcatului său, cum şi o mărturisire a credinţei sale în Răscumpărătorul făgăduit. Ele aveau rolul de a imprima în neamul omenesc căzut adevărul solemn că păcatul a fost acela care a adus moartea. Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost o ceremonie dintre cele mai dureroase. Mâna sa a trebuit să se ridice spre a lua viaţa, pe care numai Dumnezeu o putea da. A fost pentru prima dată când el a fost martor al morţii şi a fost conştient de

faptul că, dacă ar fi fost ascultător de Dumnezeu, nu ar fi existat moartea omului sau a animalelor. În timp ce junghia victima nevinovată, el tremura la gândul că păcatul său era cauza vărsării sângelui nevinovat al Mielului lui Dumnezeu. Scena aceasta i-a dat o mai profundă înţelegere şi un sens mai viu al grozăviei păcatului său, pe care nu-l putea ispăşi nimic altceva decât moartea scumpului Fiu al lui Dumnezeu. Şi el s-a minunat de bunătatea infinită care a făcut posibilă o astfel de răscumpărare, pentru a-l salva pe cel vinovat. O stea a speranţei a luminat întunericul şi viitorul teribil, eliberându-L de completa părăsire.

Dar Planul Mântuirii are un mai larg şi mai profund scop decât mântuirea omului, nu numai pentru acest lucru a venit Hristos pe pământ; El n-a venit numai ca locuitorii acestei mici lumi să poată considera Legea lui Dumnezeu aşa cum ar trebui privită, ci lucrul acesta a fost făcut pentru apărarea caracterului lui Dumnezeu înaintea întregului Univers. La acest rezultat al marelui său sacrificiu – influenţa sa asupra inteligenţelor altor lumi, ca şi asupra omului – Mântuitorul a privit chiar înaintea crucificării Sale, când a spus: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii” (Ioan 12, 31 – 32). Jertfa lui Hristos pentru salvarea omului nu numai că va face cerul accesibil pentru oameni, dar, înaintea întregului Univers, va fi justificată atitudinea lui Dumnezeu şi a Fiului faţă de răzvrătirea lui Satana. Ea va stabili perpetuitatea Legii lui Dumnezeu şi va descoperi natura şi rezultatele păcatului.

La început, marea luptă s-a dat în legătură cu Legea lui Dumnezeu. Satana a căutat să dovedească faptul că Dumnezeu era nedrept, că Legea Sa era greşită şi că binele Universului cerea ca ea să fie schimbată. Atacând Legea, el ţinea să răstoarne autoritatea Autorului ei. În

această luptă, trebuia să se vadă dacă rânduielile divine erau necorespunzătoare, şi deci era posibil să fie schimbate, sau sunt desăvârşite şi de neschimbat.

Când Satana a fost aruncat din ceruri, el s-a hotărât să facă pământul împărăţia sa. Când i-a ispitit şi i-a înfrânt pe Adam şi Eva, el a crezut că a câştigat stăpânirea asupra acestui pământ: „pentru că”, spunea el, „ei m-au ales în calitate de conducător al lor”. El pretindea că iertarea era imposibil de acordat păcătosului, şi de aceea fiinţele ce compuneau neamul omenesc căzut erau de drept supuşii lui, iar lumea era a lui. Dar Dumnezeu a dat pe singurul Său scump Fiu – Unul egal cu Sine – să poarte pedeapsa nelegiuirii şi să ofere o cale prin care ei să poată fi readuşi în graţia Sa şi în căminul lor din Eden. Hristos S-a angajat să-l răscumpere pe om şi să salveze lumea din mâna lui Satana. Marea luptă a început în ceruri şi avea să fie decisă în acelaşi loc, pe acelaşi teren pe care Satana îl pretindea ca fiind al lui.

A fost lucrul de care s-a mirat întregul Univers, şi anume ca Hristos să se umilească spre a salva neamul omenesc. Ca Acela care a mers din stea în stea şi din planetă în planetă, supraveghind şi conducând totul, satisfăcând, în providenţa Sa, nevoile tuturor fiinţelor din vasta Sa creaţiune – ca El să consimtă să părăsească slava Sa şi să ia asupra Sa natura omenească, aceasta a fost o taină pe care inteligenţele necăzute în păcat din alte lumi doreau să o înţeleagă. Când Hristos a venit în lumea noastră în trup omenesc, toţi erau nespus de interesaţi să-L urmeze în timp ce parcurgea, pas cu pas, calea însângerată de la iesle la Golgota. Cerul a reţinut insultele şi batjocurile pe care El le-a primit şi a ştiut că ele au fost rostite la instigarea lui Satana. Ei au văzut lucrarea agenţilor împotrivirii mergând înainte, pe Satana, aducând mereu întuneric, necazuri şi suferinţă asupra neamului omenesc, iar pe Hristos, lucrând împotriva acestora. Ei au

urmărit lupta dintre lumină şi întuneric, în timp ce aceasta creştea în intensitatea ei. Şi când Hristos, în agonia Sa de pe cruce, a strigat: „S-a sfârşit” (Ioan 19, 30), un strigăt de triumf a răsunat prin toate lumile şi chiar în cer. Finalul marii lupte ce se desfăşura de atâta timp în această lume era acum hotărât, şi Hristos era biruitor. Moartea Sa a dat răspuns la întrebarea dacă Tatăl şi Fiul au suficientă dragoste pentru om, ca să dea pe faţă renunţare la sine şi un spirit de sacrificiu. Satana şi-a descoperit adevăratul său caracter, ca mincinos şi ucigaş. S-a văzut că acelaşi spirit, cu care el i-a convins pe fiii oamenilor ce se aflau sub puterea sa, va fi manifestat dacă i se va permite să controleze fiinţele inteligente ale cerului. Într-un glas, fiinţele din Universul întreg, care au rămas credincioase lui Dumnezeu, s-au unit în a preamări conducerea divină.

Dacă Legea ar fi putut fi schimbată, atunci omul ar fi putut fi salvat şi fără sacrificiul lui Hristos; dar faptul că a trebuit ca Hristos să-şi dea viaţa pentru neamul omenesc căzut dovedeşte că Legea lui Dumnezeu nu îl va scuti pe păcătos de cerinţele ei. S-a demonstrat astfel că plata păcatului este moartea. Când Hristos a murit, nimicirea lui Satana a devenit o certitudine. Dar dacă Legea ar fi fost desfiinţată la cruce, aşa cum pretind mulţi, atunci agonia şi moartea Fiului celui scump al lui Dumnezeu ar fi fost îndurate numai pentru a-i da lui Satana exact ceea ce el a pretins; atunci, prinţul răului ar fi triumfal, iar acuzaţiile lui împotriva conducerii divine ar fi fost dovedite. Chiar faptul că Hristos a luat asupra Sa vinovăţia nelegiuirii omului este un argument puternic pentru toate fiinţele inteligente, că Legea este de neschimbat, că Dumnezeu este drept, milostiv, dând pe faţă renunţare la sine, şi că dreptatea şi mila infinite s-au unit în administrarea guvernării Sale.

Secţiune 2.08 Cap. 5 – Cain şi Abel puşi la încercare

Cain şi Abel, fiii lui Adam, se deosebeau foarte mult

în caracter. Abel avea un duh de credincioşie faţă de Dumnezeu; el vedea dreptate şi milă în purtarea Creatorului faţă de neamul omenesc căzut în păcat şi, plin de recunoştinţă, a primit nădejdea răscumpărării. Dar Cain nutrea sentimente de revoltă şi a murmurat împotriva lui Dumnezeu pentru blestemul rostit asupra pământului şi asupra neamului omenesc, din cauza păcatului lui Adam. El a îngăduit ca mintea lui să alerge pe aceleaşi căi care l-au dus pe Satana la cădere, cultivând dorinţa de înălţare de sine şi punând la îndoială dreptatea şi autoritatea divină.

Aceşti fraţi au fost puşi la încercare, aşa după cum şi Adam fusese mai înaintea lor pus la încercare, pentru a se dovedi dacă ei vor crede şi vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu. Ei cunoşteau măsurile luate pentru mântuirea omului şi înţelegeau sistemul jertfelor pe care le rânduise Dumnezeu. Ei ştiau că prin aceste jertfe trebuia să-şi exprime credinţa în Mântuitorul pe care îl preînchipuiau şi, în acelaşi timp, să recunoască totala lor dependenţă de El în ceea ce priveşte iertarea; ei ştiau că, printr-o ascultare de planul divin pentru mântuirea lor, dădeau dovadă de ascultare faţă de voinţa lui Dumnezeu. Fără vărsare de sânge nu putea fi iertare de păcat; iar ei trebuia să-şi demonstreze credinţa în sângele lui Hristos ca fiind ispăşirea făgăduită, aducând ca dar de jertfă pe întâii născuţi ai turmelor lor. În afară de aceasta, mai trebuia să fie aduse înaintea Domnului, ca dar de mulţumire, primele roade ale pământului.

Cei doi fraţi au înălţat altarele lor la fel şi fiecare a adus o jertfă. Abel a adus o jertfă din turmă, aşa după cum cereau învăţăturile Domnului. „Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui” (Gen.4, 4). Din cer a coborât foc şi a mistuit jertfa. Dar Cain, nesocotind porunca directă şi lămurită a Domnului, a adus un dar numai din roadele pământului. Din cer n-a venit niciun semn care să arate că

ea a fost primită. Abel a stăruit pe lângă fratele său să se apropie de Dumnezeu pe căile rânduite de sus, dar stăruinţele lui n-au izbutit decât să-l facă pe Cain să fie mai hotărât să-şi urmeze propria sa cale. Fiind mai vârstnic, gândea că este mai presus de mustrările fratelui său şi i-a dispreţuit sfatul.

Cain se înfăţişă înaintea lui Dumnezeu având în inima sa nemulţumire şi necredinţă cu privire la jertfa făgăduită şi la nevoia de a aduce jertfe ca daruri. Darul său nu dovedea pocăinţă faţă de păcat. El gândea, aşa cum mulţi gândesc astăzi, că ar fi o dovadă de slăbiciune a urma exact planul rânduit de Dumnezeu, de a se încrede în totul pentru mântuire în ispăşirea Mântuitorului făgăduit. El a ales calea încrederii în sine. El avea să se înfăţişeze în virtutea propriilor sale merite. El nu a adus mielul şi nu a unit sângele mielului cu darul său, ci a adus roadele sale, produsele muncii sale. El a adus darul său ca o favoare pe care o făcea lui Dumnezeu, prin care nădăjduia să-şi asigure binecuvântarea divină. Cain a ascultat prin faptul că a zidit un altar, a ascultat să aducă o jertfă; dar el a dat pe faţă numai o ascultare parţială. Partea esenţială, recunoaşterea nevoii unui Mântuitor, a fost trecută cu vederea.

În ce priveşte naşterea şi învăţătura religioasă, aceşti fraţi erau egali. Amândoi erau păcătoşi şi amândoi recunoşteau cerinţele lui Dumnezeu de respect şi închinare. Privită din punct de vedere al manifestării exterioare, religia lor era aceeaşi până la un anumit punct, dar, dincolo de acesta, deosebirea dintre cei doi era mare.

„Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain” (Evr.11, 4). Abel a înţeles marele principiu al mântuirii. El s-a recunoscut păcătos, a văzut păcatul şi plata păcatului, moartea, stând între sufletul său şi comuniunea cu Dumnezeu. El a dus jertfa înjunghiată, viaţa sacrificată, recunoscând astfel cerinţa Legii care

fusese călcată. Prin sângele vărsat, a privit la jertfa viitoare, Hristos, murind pe crucea Golgotei, şi, punându-şi încrederea în ispăşirea ce urma să fie adusă acolo, a primit mărturia că este îndreptăţit, iar jertfa sa primită.

Cain a avut aceeaşi ocazie de a învăţa şi a primi aceste adevăruri, cum a avut şi Abel. El nu era victima unui plan arbitrar. Nu a fost ales unul dintre fraţi ca să fie primit de Dumnezeu, iar celălalt să fie lepădat. Abel a ales credinţa şi ascultarea; Cain, necredinţa şi răzvrătirea. În aceasta constă întreaga problemă.

Cain şi Abel reprezintă două clase de oameni, care vor exista întotdeauna în lume până la încheierea vremurilor. Una dintre clase se foloseşte de jertfa rânduită pentru păcat, în timp ce cealaltă clasă se aventurează să depindă de propriile ei merite; jertfa lor este o jertfă lipsită de puterea mijlocirii divine şi, astfel, ea nu este în stare să-l facă pe om să aibă iarăşi parte de favoarea lui Dumnezeu. Căci numai prin meritele Domnului Iisus păcatele noastre pot fi iertate. Aceia care nu simt nevoia de sângele lui Hristos, care cred că prin propriile lor fapte, fără harul divin, pot să-şi asigure aprobarea lui Dumnezeu, fac aceeaşi greşeală pe care a făcut-o şi Cain. Dacă nu primesc sângele curăţitor, ei sunt sub osândă. O altă cale prin care să poată scăpa de sub blestemul păcatului nu există.

Clasa închinătorilor care urmează pilda lui Cain cuprinde cea mai mare parte a lumii, deoarece aproape toate religiile false s-au bazat pe acelaşi principiu, şi anume că omul se poate sprijini pe propriile sale eforturi spre a fi mântuit. Unii susţin că neamul omenesc nu are nevoie de mântuire, ci de progres, că omul poate să se înnobileze, să se înalţe şi să se renască de la sine. După cum Cain a socotit că poate obţine favoarea divină printr-un dar căruia îi lipsea sângele jertfei, tot astfel şi aceştia aşteaptă să înalţe neamul omenesc până la înălţimea standardului divin fără să aibă nevoie de ispăşire. Istoria

vieţii lui Cain ne arată care sunt în mod sigur urmările. Ea ne arată ce poate ajunge omul despărţit de Hristos. Neamul omenesc nu are puterea să se renască singur. El nu tinde să meargă în sus, către cele dumnezeieşti, ci în jos, către cele satanice. Unica noastră nădejde este Hristos. „Căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi. Căci în nimeni altul nu este mântuire” (Fapte 4, 12).

Adevărata credinţă, care se întemeiază în totul pe Hristos, se va da pe faţă prin ascultare faţă de toate cerinţele lui Dumnezeu. Din zilele lui Adam şi până în prezent, marea luptă se dă cu privire la ascultarea de Legea lui Dumnezeu. În toate veacurile au fost oameni care au pretins că au drept la binecuvântările lui Dumnezeu, chiar în timp ce nesocoteau unele dintre poruncile Sale. Dar Sfintele Scripturi ne spun că prin fapte „este făcută desăvârşită credinţa” şi că, fără faptele ascultării, credinţa „este moartă” (Iacov 2, 22.17). Acela care mărturiseşte că îl cunoaşte pe Dumnezeu „şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos, şi adevărul nu este în el” (1 Ioan 2, 4). Când Cain a văzut că jertfa lui a fost respinsă, s-a mâniat pe Domnul şi pe Abel; el s-a mâniat pentru că Dumnezeu n-a primit ceea ce omul pusese în locul jertfei rânduite de Dumnezeu şi s-a mâniat pe fratele său pentru că alesese să asculte de Dumnezeu, în loc să se unească cu el în revolta împotriva Lui. Cu toată nesocotirea de către Cain a poruncii divine, Dumnezeu nu l-a părăsit; ci S-a plecat să stea de vorbă cu omul care se arătase aşa de iraţional. Şi Domnul i-a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat, şi pentru ce ţi s-a posomorât faţa?” (Gen.4, 6.7). Printr-un sol îngeresc, i-a fost transmisă avertizarea divină: „Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândeşte la uşă” (Gen.4, 7). Alegerea depindea de Cain. Dacă se încredea în meritele Mântuitorului făgăduit şi avea să asculte de cerinţele lui Dumnezeu, el urma să se

bucure de favoarea Lui. Dar dacă avea să stăruie în necredinţă şi fărădelege, el nu avea niciun motiv să se plângă de faptul că Dumnezeu l-a lepădat.

Dar în loc să-şi recunoască păcatul, Cain a continuat să se plângă de nedreptatea lui Dumnezeu şi să nutrească gelozie şi ură faţă de Abel. Plin de mânie, el i-a adus reproşuri fratelui său şi a căutat să-l atragă într-o ceartă cu privire la felul în care. Se poartă Dumnezeu cu ei. Cu umilinţă, dar fără teamă şi hotărât, Abel a apărat dreptatea şi bunătatea lui Dumnezeu. El i-a arătat lui Cain greşeala şi a căutat să-l convingă de faptul că răul era în el. El l-a îndreptat spre mila lui Dumnezeu, manifestată în cruţarea vieţii părinţilor lor, când ar fi putut să-i pedepsească cu o moarte instantanee, şi a mai adăugat că Dumnezeu îi iubea, căci altfel n-ar fi dat pe Fiul Său, sfânt şi nevinovat, ca să sufere pedeapsa pe care ei şi-o atrăseseră. Toate acestea n-au făcut decât să aprindă şi mai tare mânia lui Cain. Raţiunea şi conştiinţa îi spuneau că Abel avea dreptate; dar era furios pentru faptul că acela care ar fi trebuit să asculte de sfatul lui îşi putea îngădui să fie de altă părere şi că nu putea câştiga nicio simpatie în răzvrătirea lui. În furia mâniei lui, îl omorî pe fratele său. Cain l-a urât şi l-a ucis pe fratele său nu pentru că Abel săvârşise vreo faptă rea, ci „pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite” (1 Ioan 3, 12). La fel, în toate veacurile, cei răi i-au urât pe cei care erau mai buni ca ei. Viaţa de ascultare şi de credinţă neşovăielnică a lui Abel era o continuă mustrare pentru Cain. „Oricine face răul, urăşte lumina şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele” (Ioan 3, 20). Cu cât este mai strălucitoare lumina cerească, reflectată de caracterul servilor credincioşi ai lui Dumnezeu, cu atât mai clar se văd păcatele celor netemători de Dumnezeu şi cu atât mai hotărâte vor fi străduinţele lor de a-i nimici pe aceia care le tulbură pacea. Uciderea lui Abel a fost primul exemplu

de vrăjmăşia despre care Dumnezeu spusese că va exista între şarpe şi sămânţa femeii – între Satana şi supuşii săi şi Hristos şi urmaşii Lui. Prin păcatul omului, Satana a câştigat stăpânirea asupra neamului omenesc, dar Hristos avea să-l facă în stare să lepede jugul lui. Ori de câte ori, prin credinţa în Mielul lui Dumnezeu, un suflet renunţă să mai slujească păcatului, mânia lui Satana se aprinde. Viaţa cea sfântă a lui Abel era o mărturie împotriva susţinerilor lui Satana că este cu neputinţă ca omul să ţină Legea lui Dumnezeu. Când Cain, împins de duhul cel rău, a văzut că nu îl poate stăpâni pe Abel, s-a înfuriat aşa de tare, încât i-a luat viaţa. Şi, ori de câte ori se va afla cineva care va sta pentru apărarea dreptăţii Legii lui Dumnezeu, acelaşi spirit se va da pe faţă împotriva lui. Este acelaşi spirit care în decursul tuturor veacurilor a înălţat rugurile şi a aprins focul pentru a-i nimici pe ucenicii lui Hristos. Dar cruzimile îngrămădite asupra urmaşilor lui Iisus sunt insuflate de Satana şi de oastea lui, deoarece aceştia nu-i pot constrânge să li se supună. Aceasta este furia unui vrăjmaş înfrânt. Fiecare martir al lui Iisus a murit ca biruitor. Profetul spune: „Ei l-au biruit (pe balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satana), prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte” (Apoc.12, 11.9).

Cain, ucigaşul, a fost curând chemat să răspundă de crima lui. „Domnul a zis lui Cain: Unde este fratele tău Abel? El a răspuns: Nu ştiu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Gen.4, 9). Cain mersese atât de departe în păcat, încât pierduse simţul prezenţei continue a lui Dumnezeu, cum şi al măreţiei şi al atotcunoştinţei Sale. De aceea, el se folosi de neadevăr pentru a-şi ascunde vina.

Din nou Domnul i-a vorbit lui Cain: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine” (vers.10). Dumnezeu i-a dat lui Cain prilejul să-şi mărturisească păcatul. El avusese timp să se gândească.

Cunoştea grozăvia faptei pe care o săvârşise şi a minciunii pe care o rostise pentru a o ascunde; dar el era tot revoltat şi sentinţa nu a mai fost amânată. Glasul divin care fusese auzit chemând şi mustrând rosti cuvintele îngrozitoare: „Acum blestemat eşti tu, izgonit din ogorul acesta, care şi-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău. Când vei lucra pământul, să nu-ţi mai dea bogăţia lui. Pribeag şi fugar să fii pe pământ” (Gen.4, 11 – 12).

Cu toate că, datorită crimei sale, Cain merita condamnarea la moarte, Creatorul milostiv i-a cruţat viaţa şi i-a mai dat ocazia să se pocăiască. Dar Cain a trăit numai pentru a-şi împietri inima, pentru a încuraja răzvrătirea împotriva autorităţii divine şi pentru a ajunge căpetenia unui şir de păcătoşi îndrăzneţi şi decăzuţi. Acest singur apostat, stăpânit şi condus de Satana, a ajuns un ispititor al altora; iar pilda şi influenţa lui şi-au exercitat influenţa lor demoralizatoare, până când pământul a devenit atât de corupt şi plin de violenţă, încât se impunea nimicirea lui.

Cruţând viaţa primului ucigaş, Dumnezeu a dat întregului univers o lecţie în legătură cu marea luptă. Istoria întunecată a vieţii lui Cain şi a urmaşilor săi a fost o ilustrare a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă i s-ar fi îngăduit păcătosului să trăiască veşnic şi să aducă la îndeplinire revolta lui împotriva lui Dumnezeu. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu nu a avut alt rezultat decât acela că păcătoşii au devenit mai îndrăzneţi şi mai sfidători în nelegiuirea lor. Cincisprezece veacuri după ce s-a rostit sentinţa asupra lui Cain, universul a fost martor al roadelor pe care le-au adus influenţa şi exemplul lui, în crimele şi stricăciunea care au inundat pământul. S-a făcut vizibil faptul că sentinţa de moarte rostită asupra neamului omenesc decăzut, din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, era atât dreaptă, cât şi plină de îndurare. Cu cât oamenii

trăiau mai mult în păcat, cu atât se ticăloşeau mai rău. Sentinţa divină, care a pus capăt unei vieţi de nelegiuire fără frâu şi a scăpat lumea de influenţa acelora care se împietreau în răzvrătirea lor, era mai mult o binecuvântare decât un blestem.

Satana este fără încetare la lucru, cu energie neobosită şi sub o mie de măşti, ca să înfăţişeze rău caracterul şi cârmuirea lui Dumnezeu. Cu planuri bine întocmite şi larg cuprinzătoare, cu puteri miraculoase, el a luptat ca să-i ţină pe locuitorii lumii sub înşelăciunile sale. Dumnezeu, Cel Nemărginit şi Atotînţelept, vede sfârşitul de la început, iar în tratarea răului, planurile Sale sunt întinse şi mult cuprinzătoare. Scopul Său a fost nu numai acela de a înfrânge revolta, ci şi de a demonstra înaintea întregului univers natura răzvrătirii. În desfăşurarea sa, planul lui Dumnezeu arăta atât dreptatea, cât şi mila Sa, îndreptăţind pe deplin înţelepciunea şi neprihănirea Sa în felul în care El tratează răul.

Locuitorii sfinţi ai celorlalte lumi urmăreau cu cel mai profund interes evenimentele ce se petreceau pe pământ. În condiţiile existente în lume înainte de potop, ei au văzut ilustrate urmările conducerii pe care Lucifer se străduia să o întroneze în cer, înlăturând autoritatea lui Hristos şi dând la o parte Legea lui Dumnezeu. În păcătoşii încăpăţânaţi ai lumii de dinainte de potop, ei au văzut supuşii asupra cărora domnea Satana. Gândurile inimii oamenilor erau în fiecare zi îndreptate spre rău (Gen.6, 5). Fiecare emoţie, fiecare impuls al inimii şi fiecare închipuire a minţii erau în luptă cu principiile dumnezeieşti de curăţie, pace şi iubire. Toate acestea erau un exemplu al stricăciunii îngrozitoare, rezultat al acţiunii lui Satana de a înlătura de la făpturile lui Dumnezeu restricţiile sfintei Sale Legi. Prin faptele ce vor fi aduse la iveală în desfăşurarea marii lupte, Dumnezeu va demonstra principiile, rânduielile guvernării Sale, care au fost

falsificate de Satana şi de către toţi aceia pe care el i-a înşelat. Dreptatea Lui va fi în cele din urmă recunoscută de întreaga lume, deşi această recunoaştere va veni prea târziu pentru a-i mai putea salva pe rebeli. Dumnezeu are simpatia şi aprobarea întregului Univers când, pas cu pas, marele Său plan înaintează către împlinirea lui deplină. El va păstra acestea şi mai departe, până la nimicirea definitivă a rebeliunii. Se va vedea deci că toţi aceia care au părăsit preceptele divine s-au aşezat de partea lui Satana în lupta împotriva lui Hristos. Când prinţul lumii acesteia va fi judecat şi când toţi aceia care s-au unit cu el vor împărtăşi soarta lui, întregul Univers, ca martor la rostirea sentinţei, va declara: „Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor” (Apoc.15, 3).

Secţiune 2.09 Cap. 6 – Set şi Enoh

Lui Adam i-a fost dat un alt fiu, care să fie moştenitorul făgăduinţei divine, moştenitor ai dreptului spiritual de întâi născut. Numele Set, dat fiului său, înseamnă „rânduit” sau „în locul”, „căci”, zicea mama, „Dumnezeu mi-a dat o altă sămânţă în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain” (Gen.4, 25). Set avea o înfăţişare mult mai nobilă decât aceea a lui Cain şi Abel şi semăna mai mult cu Adam decât cu ceilalţi fraţi ai săi. Avea un caracter valoros, păşind pe urmele lui Abel. Cu toate acestea, el nu moştenise o mai mare bunătate naturală decât avea Cain. Cu privire la crearea lui Adam se spune că „l-a făcut după chipul lui Dumnezeu” (Gen. 1, 27); dar după cădere, omul „a născut un fiu după chipul şi asemănarea lui” (Gen.5, 3). În timp ce Adam a fost creat fără păcat, după chipul lui Dumnezeu, Set, ca şi Cain, a moştenit natura căzută a părinţilor săi. Dar el a mai primit şi cunoştinţe cu privire la Răscumpărătorul, cum şi învăţătura îndreptăţirii. Prin harul divin el L-a servit şi L-a onorat pe Dumnezeu; el a lucrat aşa cum ar fi făcut şi Abel, dacă ar fi trăit, ca să întoarcă mintea celor păcătoşi la respectarea şi ascultarea

de Creatorul lor.

„Lui Set i s-a născut şi lui un fiu, şi i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului” (Gen.4, 26). Cei credincioşi s-au închinat lui Dumnezeu şi mai înainte, dar, pe măsură ce oamenii se înmulţeau, deosebirea dintre cele două clase a devenit mai vizibilă. Exista o mărturisire deschisă de ascultare de Dumnezeu, din partea unora, după cum, din partea altora, se da pe faţă dispreţ şi neascultare.

Primii noştri părinţi, mai înainte de căderea lor în păcat, au păstrat Sabatul care a fost instituit în Eden; şi după alungarea lor din Paradis, ei au continuat să-l păzească. Ei gustaseră din fructele amare ale neascultării şi au învăţat – ceea ce mai curând sau mai târziu vor învăţa toţi aceia care calcă în picioare poruncile lui Dumnezeu – că preceptele divine sunt sfinte şi de neschimbat şi că pedeapsa pentru călcarea lor va fi cu siguranţă aplicată. Sabatul a fost onorat de către toţi copiii lui Adam care au rămas credincioşi lui Dumnezeu. Dar Cain şi urmaşii săi n-au respectat ziua în care. Se odihnise Dumnezeu. Ei şi-au ales timpul lor în care să lucreze şi în care să se odihnească, fără să ţină seama de porunca expresă a lui Dumnezeu.

După ce blestemul lui Dumnezeu a fost rostit asupra lui, Cain s-a retras din căminul tatălui său. La început, el şi-a ales ca ocupaţie lucrarea pământului, iar acum a întemeiat un oraş, numindu-l după numele celui mai vârstnic fiu al său. El părăsi prezenţa lui Dumnezeu, lepădă făgăduinţa restaurării Edenului, spre a-şi căuta stăpânirea şi plăcerea pe pământul ce se afla sub blestemul păcatului, aşezându-se astfel în fruntea acelei mari clase de oameni care se închinau dumnezeului acestei lumi. Urmaşii săi s-au distins în ceea ce aparţine progresului material şi pământesc. Dar ei nu ţineau seama de Dumnezeu şi erau în opoziţie cu planurile Sale pentru

om. La crima uciderii, al cărei drum îl deschisese Cain, Lameh, al cincilea descendent, a adăugat poligamia şi, fiind un batjocoritor trufaş, el L-a recunoscut pe Dumnezeu, dar numai pentru ca din răzbunarea lui Cain să obţină asigurarea propriei sale siguranţe. Abel dusese o viaţă de păstor, locuind în corturi sau colibe, iar descendenţii lui Set au urmat acelaşi drum, socotindu-se „străini şi călători pe pământ”, căutând „o patrie mai bună, adică o patrie cerească” (Evr.11, 13.16).

Pentru un timp, cele două clase au rămas separate. Neamul lui Cain, răspândindu-se din locul primei sale aşezări, s-a întins peste câmpiile şi văile unde locuiseră fiii lui Set, dar aceştia, pentru a scăpa de influenţa lor molipsitoare, s-au retras spre munţi şi acolo şi-au făcut sălaşurile. Cât timp a ţinut această despărţire, ei au păstrat închinarea la Dumnezeu în toată curăţia ei. Dar cu trecerea timpului ei s-au încumetat, puţin câte puţin, să se amestece cu locuitorii văilor. Această asociere a avut drept urmare rezultatele cele mai rele. „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase” (Gen.6, 2). Fiii lui Set, atraşi de frumuseţea fiicelor urmaşilor lui Cain, s-au făcut urâţi Domnului, căsătorindu-se cu ele. Mulţi dintre închinătorii lui Dumnezeu au fost târâţi în păcat de către ispitele ce erau acum mereu înaintea lor şi şi-au pierdut caracterul lor deosebit, sfânt. Amestecându-se cu cei depravaţi, ei au ajuns asemenea lor în spirit şi fapte; restricţiile poruncii a şaptea au fost nesocotite şi ei „şi-au luat neveste pe acelea pe care şi le-au ales” (Gen.6, 2). Copiii lui Set au urmat „calea lui Cain” (Iuda 11); ei şi-au fixat gândul la belşugul şi petrecerile lumeşti şi au neglijat poruncile lui Dumnezeu. Oamenii „n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoştinţa lor”; „ei s-au dedat la gânduri deşarte şi inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Rom.1, 21). De aceea, „Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor blestemate” (vers. 28). Păcatul s-a întins pe faţa

pământului asemenea unei lepre ucigătoare.

Timp de aproape o mie de ani Adam a trăit printre oameni, ca martor al urmărilor păcatului. Cu credincioşie, el a căutat să oprească valul păcatului. Lui i se poruncise să-i înveţe pe urmaşii săi calea Domnului; el a păstrat cu grijă tot ceea ce îi descoperise Dumnezeu şi le-a repetat generaţiilor următoare. Copiilor săi şi copiilor copiilor săi, până la a noua generaţie, el le-a descris starea de sfinţenie şi fericire în care se afla omul în Paradis şi le-a repetat istoria căderii sale, povestindu-le despre suferinţele prin care Dumnezeu l-a învăţat necesitatea unei stricte aderări la Legea Sa, explicându-le planurile milostive făcute pentru mântuirea lor. Cu toate acestea, numai puţini au fost cei care au luat seama la cuvintele lui. Adesea, el era întâmpinat cu reproşuri aspre pentru păcatul care adusese durere asupra urmaşilor săi.

Viaţa lui Adam a fost o viaţă plină de durere, de umilinţă şi mustrare de sine. Când a părăsit Edenul, gândul că trebuie să moară l-a zguduit cu groază. Pentru prima dată el a făcut cunoştinţă cu realitatea morţii în familia omenească, atunci când Cain, fiul său întâi născut, a devenit ucigaşul fratelui său. Plin de cele mai grozave remuşcări pentru propriul său păcat şi de două ori îndurerat de moartea lui Abel şi lepădarea lui Cain, Adam a fost copleşit de durere. El a ajuns să fie martor al stricăciunii ce se întindea tot mai mult şi care, în cele din urmă, a fost cauza distrugerii lumii prin potop; şi, deşi sentinţa morţii pronunţată asupra sa de către Făcătorul său i s-a părut teribilă la început, totuşi, după ce timp de aproape o mie de ani a văzut rezultatele păcatului, şi-a dat seama că a fost o dovadă de milă din partea lui Dumnezeu că a pus capăt unei vieţi de suferinţă şi întristare.

Cu toată nelegiuirea lumii antediluviene, epoca aceea n-a fost, aşa cum s-a presupus adesea, o eră a ignoranţei şi sălbăticiei. Oamenilor li s-a dat ocazia să atingă o înaltă

treaptă de realizări morale şi intelectuale. Ei aveau o mare putere fizică şi intelectuală şi posibilitatea lor de a obţine atât cunoştinţe religioase, cât şi ştiinţifice era de neîntrecut. Este greşit a crede că, datorită faptului că ei trăiau până la o vârstă înaintată, mintea lor ajungea târziu la maturitate; puterile lor mintale se dezvoltau de timpuriu, iar cei care se temeau de Dumnezeu şi trăiau în armonie cu voinţa Sa continuau să crească în cunoştinţă şi înţelepciune în decursul întregii lor vieţi. Dacă iluştrii savanţi ai timpurilor noastre ar fi puşi alături cu bărbaţii de aceeaşi vârstă care au trăit înainte de potop, ei s-ar dovedi cu mult inferiori atât din punct de vedere intelectual, cât şi fizic. Pe măsură ce, odată cu trecerea timpului, vârsta oamenilor a scăzut, aşa cum a scăzut şi puterea lor fizică, tot astfel au slăbit şi capacităţile lor intelectuale. Sunt în prezent bărbaţi care se dedică studiului şi cercetărilor pe perioade lungi de timp, între douăzeci şi cincizeci de ani, şi lumea este plină de admiraţie pentru realizările lor. Dar cât de limitate sunt aceste realizări ale lor, în comparaţie cu acelea ale bărbaţilor ale căror puteri fizice şi intelectuale s-au dezvoltat în decurs de secole!

Este adevărat faptul că oamenii din timpurile moderne au beneficiat de realizările înaintaşilor lor. Oamenii cu capacităţi intelectuale foarte pătrunzătoare, care au gândit, au studiat şi au scris, au lăsat operele lor celor ce au venit după ei. Dar chiar şi în cazul acesta şi dacă ne limităm numai la cunoştinţele omeneşti, cu cât mai mari au fost avantajele pe care le-au avut oamenii din vechime! Ei au avut printre ei – timp de sute de ani – pe acela care a fost modelat după chipul lui Dumnezeu şi în dreptul căruia chiar Creatorul personal s-a pronunţat că este „bun” – omul pe care Dumnezeu l-a instruit în toată înţelepciunea lumii materiale. Adam a învăţat de la Dumnezeu istoria creaţiunii; el personal a fost martorul

evenimentelor petrecute pe parcursul a noua secole; şi el a transmis mai departe – urmaşilor săi – cunoştinţa sa. Oamenii dinainte de potop nu aveau cărţi, nu aveau reţinute în scris rapoartele celor întâmplate; dar, cu marea lor vigoare fizică şi intelectuală, ei aveau o memorie puternică şi au fost în stare să priceapă şi să reţină cele ce le-au fost transmise şi, la rândul lor, să le transmită nemodificate urmaşilor lor. Şi timp de sute de ani, şapte generaţii de oameni au ajuns să trăiască concomitent, având astfel ocazia să se sfătuiască laolaltă şi să se folosească fiecare de cunoştinţele şi experienţa celorlalţi.

Ocaziile de care s-au bucurat oamenii acelor timpuri, de a obţine cunoaşterea de Dumnezeu prin lucrările Sale, n-au mai fost niciodată egalate de atunci. Şi, departe de a fi un timp de întunecime religioasă, timpul acela a fost un timp de mare lumină. Lumea întreagă a avut ocazia să primească învăţături şi cunoştinţă de la Adam, iar cei care s-au temut de Dumnezeu au avut de asemenea pe Hristos şi pe Îngerii Săi ca profesori. Şi grădina lui Dumnezeu a fost pentru ei un martor mut al adevărului, care timp de multe veacuri a rămas în mijlocul oamenilor. La poarta Paradisului păzită de un heruvim, se descoperea slava lui Dumnezeu şi aici veneau primii închinători. Aici şi-au ridicat şi primele altare şi aici au fost aduse primele jertfe. Aici şi-au adus Cain şi Abel jertfele lor şi aici a binevoit Dumnezeu să comunice cu ei.

Scepticii acelor timpuri nu puteau nega existenţa Edenului deoarece el era acolo, înaintea ochilor lor, intrarea în grădină fiind închisă de către îngerii păzitori. Lucrarea şi ordinea creaţiunii, grădina Edenului, istoria celor doi pomi ai ei, atât de strâns legaţi de destinul omului, erau fapte ce nu puteau fi negate. Iar existenţa şi suprema autoritate a lui Dumnezeu, obligativitatea Legii Sale erau adevăruri pe care oamenii nu se grăbeau să le pună sub semnul întrebării, atâta vreme cât Adam era

printre ei.

Cu toată dezvoltarea nelegiuirii, a existat totuşi un şir de bărbaţi sfinţi care, înălţaţi şi înnobilaţi prin comuniunea lor cu Dumnezeu, au trăit ca în compania cerului. Ei au fost oameni de o impresionantă putere intelectuală şi ai unor minunate realizări. Ei au avut o misiune mare şi sfântă – aceea de a dezvolta un caracter neprihănit, de a-i învăţa pe ceilalţi lecţia sfinţeniei, şi aceasta nu numai pe cei din timpul lor, dar şi din generaţiile ce aveau să vină după ei. Dintre aceştia, numai puţini dintre cei mai proeminenţi sunt menţionaţi în Sfintele Scripturi; dar, în decursul tuturor veacurilor, Dumnezeu a avut martori credincioşi şi închinători cu inima curată.

Despre Enoh este scris că a trăit şaizeci şi cinci de ani şi a avut un fiu. După aceea el a umblat cu Dumnezeu încă trei sute de ani. În timpul acestor primi ani, Enoh îl iubise pe Dumnezeu şi avusese temere de El, păzind poruncile Lui. El a fost unul din şirul de bărbaţi sfinţi, păstrători ai adevăratei credinţe, strămoşi ai seminţei promise. De pe buzele lui Adam el a învăţat istoria cea întunecată a căderii şi bucuria harului lui Dumnezeu, aşa cum era văzută în făgăduinţa făcută, şi el s-a încrezut în Răscumpărătorul ce avea să vină. Dar, după naşterea primului său fiu, Enoh a ajuns la o experienţă mai înaltă; el a fost atras într-o mai strânsă legătură cu Dumnezeu. El şi-a dat seama mult mai bine de obligaţiile şi răspunderea sa ca fiu al lui Dumnezeu. Iar când a văzut iubirea copilului pentru tatăl său, încrederea sa simplă în grija şi ocrotirea sa, când a simţit profunda afecţiune a inimii sale pentru fiul său întâi născut, el a învăţat atunci lecţia preţioasă a iubirii minunate a lui Dumnezeu faţă de oameni, manifestată în dăruirea Fiului Său, cum şi încrederea pe care copiii lui Dumnezeu pot s-o aibă în cerescul lor Tată. Dragostea infinită şi insondabilă a lui Dumnezeu prin

Hristos a devenit zi şi noapte subiectul meditaţiei sale; şi, cu toată căldura sufletului său, el a căutat să descopere această dragoste acelora în mijlocul cărora el trăia.

Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu n-a fost în transă sau în viziune, ci în toate îndatoririle zilnice ale vieţii sale. El n-a devenit un pustnic, izolându-se complet de lume, căci el avea o lucrare de făcut pentru Dumnezeu în această lume. În familie şi în legăturile sale cu oamenii, ca soţ şi tată, ca prieten şi ca cetăţean, el a fost slujitorul dârz şi de neclintit al lui Dumnezeu.

Inima sa era în armonie cu voinţa lui Dumnezeu; căci „merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiţi?” (Amos 3, 3). Şi această umblare sfântă cu Dumnezeu a fost o umblare continuă timp de trei sute de ani. Puţini ar fi creştinii aceia care n-ar fi mai zeloşi şi mai devotaţi dacă ar şti că mai au numai puţin timp de trăit sau că venirea lui Hristos este gata să aibă loc. Dar credinţa lui Enoh devenea mai puternică şi dragostea sa mai vie, pe măsură ce veacurile se scurgeau.

Enoh a fost un om al unei minţi puternice şi foarte cultivate, cum şi al unor vaste cunoştinţe; el a fost onorat cu descoperiri speciale din partea lui Dumnezeu; şi totuşi, aflându-se într-o continuă comuniune cu cerul, având totdeauna înaintea sa simţământul măreţiei şi desăvârşirii divine, el a fost unul dintre cei mai umili oameni. Cu cât era mai strânsă legătura lui cu Dumnezeu, cu atât mai profund era simţământul slăbiciunii şi nedesăvârşirii sale. Chinuit de creşterea stricăciunii celor nelegiuiţi şi temându-se ca nu cumva necredinţa lor să slăbească respectul lui faţă de Dumnezeu, Enoh a evitat continua legătură cu ei şi a petrecut mai mult timp în singurătate, consacrându-se meditaţiei şi rugăciunii. Astfel, el zăbovea înaintea lui Dumnezeu, căutând o mai clară cunoaştere a voii Sale, pentru ca s-o poată împlini. Pentru el, rugăciunea era respiraţia sufletului; el trăia chiar în atmosfera cerului.

Prin Îngerii Săi cei sfinţi, Dumnezeu i-a descoperit lui Enoh planul Său de a nimici lumea printr-un potop şi El i-a descoperit mai pe deplin Planul de Mântuire. Prin spiritul profeţiei, El l-a transportat prin toate generaţiile ce aveau să trăiască după potop şi i-a arătat marile evenimente legate de a doua venire a lui Hristos şi sfârşitul lumii.

Enoh fusese tulburat cu privire la cei morţi. I se păruse că cei neprihăniţi şi cei nelegiuiţi vor merge împreună în ţărână şi că acesta avea să fie sfârşitul lor. El nu putea să vadă viaţa de dincolo de mormânt. Într-o viziune profetică, el a fost învăţat în legătură cu moartea lui Hristos şi i-a fost arătată revenirea Lui în slavă, însoţit de toţi sfinţii îngeri, ca să elibereze pe poporul Său din mormânt. El a văzut, de asemenea, starea decăzută a lumii, când Hristos va apărea pentru a doua oară, şi anume că va fi o generaţie încăpăţânată, trufaşă, lăudăroasă, fără temere de Dumnezeu şi preocupată numai de ea, care va nega existenţa singurului Dumnezeu şi a lui Iisus Hristos, care va călca în picioare Legea şi va nesocoti lucrarea ispăşirii. El i-a văzut pe cei neprihăniţi încoronaţi cu slavă şi cu cinste şi pe cei nelegiuiţi îndepărtaţi din prezenţa lui Dumnezeu şi nimiciţi prin foc.

Enoh a devenit un predicator al neprihănirii, făcând cunoscut oamenilor ceea ce-i descoperise Dumnezeu. Aceia care s-au temut de Dumnezeu l-au căutat pe acest om sfânt, pentru a se împărtăşi de sfaturile şi rugăciunile sale. El a lucrat de asemenea în mod public, ducând solia lui Dumnezeu tuturor acelora care doreau să audă cuvintele sale de avertizare. Lucrarea lui nu se limita la urmaşii lui Set. În locul în care Cain a căutat să fugă de prezenţa divină, profetul lui Dumnezeu a făcut cunoscute scenele cele minunate ce i-au fost trecute pe dinainte în viziune. „Iată”, a declarat el, „că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi, de toate

faptele lor nelegiuite” (Iuda 14, 15).

El a fost un neînfricat mustrător al păcatului. În timp ce vorbea despre iubirea lui Dumnezeu în Hristos faţă de oamenii din timpul său şi insista pe lângă ei să-şi părăsească căile lor rele, în acelaşi timp, mustra nelegiuirea mereu crescândă şi îi avertiza pe oamenii generaţiei sale despre judecata ce cu siguranţă avea să vină asupra călcătorilor Legii. Duhul lui Hristos era acela care vorbea prin Enoh; căci Duhul Lui nu se manifestă numai prin cuvinte de iubire, compasiune şi chemare la pocăinţă; oamenii cei sfinţi ai lui Dumnezeu nu rostesc numai lucruri liniştitoare. Ci Dumnezeu pune în inima şi pe buzele solilor Săi adevăruri pe care aceştia trebuie să le rostească şi care sunt pătrunzătoare şi tăioase ca o sabie cu două tăişuri.

Puterea lui Dumnezeu, care a fost la lucru împreună cu slujitorul Său, a fost simţită şi de aceia care au auzit. Unii şi-au plecat urechea, ascultând şi trăind avertizarea, părăsindu-şi păcatele; dar marea mulţime şi-a bătut joc de această solemnă solie şi a mers mai departe, cu mai multă îndrăzneală în căile sale rele. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să ducă lumii din zilele din urmă o solie asemănătoare şi ei vor fi primiţi tot la fel, cu necredinţă şi batjocură. Oamenii dinainte de potop au respins cuvintele de avertizare ale celui ce umbla cu Dumnezeu. Tot aşa va proceda şi ultima generaţie care va lua cu uşurinţă avertizările solilor lui Dumnezeu. În mijlocul unei vieţi de muncă activă, Ehoh a menţinut cu stăruinţă comuniunea sa cu Dumnezeu. Cu cât era mai mare şi mai presantă lucrarea, cu atât mai continue şi mai fierbinţi erau rugăciunile. La anumite intervale de timp, el continua să se retragă din societate. După ce rămânea un timp între oameni, în mijlocul societăţii, lucrând în favoarea lor prin sfat şi exemplu, el se retrăgea, pentru a petrece un timp în singurătate, flămânzind şi însetând după cunoştinţa divină

pe care numai singur Dumnezeu o poate da. Având o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul divin. Faţa sa strălucea de o lumină sfântă, chiar de lumina ce strălucea pe faţa lui Iisus. Venind în mijlocul oamenilor de la aceste comuniuni sfinte, chiar cei nelegiuiţi priveau cu teamă manifestarea cerului pe chipul său.

Nelegiuirea oamenilor ajunsese aşa de mare, încât nimicirea a fost rostită împotriva lor. Pe măsură ce anii treceau unul după altul, mai mare şi tot mai adânc creştea curentul vinovăţiei umane şi întunecaţi şi tot mai negri se strângeau norii judecăţii divine. Cu toate acestea, Enoh, martorul credinţei, îşi urma drumul şi lucrarea sa, avertizând, pledând pentru Dumnezeu înaintea oamenilor, chemându-i, străduindu-se să dea înapoi curentul vinovăţiei şi să oprească fulgerele răzbunării. Deşi avertizările sale au fost nesocotite de către cei păcătoşi şi iubitori de plăceri, el a avut mărturia faptului că Dumnezeu i-a aprobat lucrarea şi astfel a continuat să se lupte cu credincioşie împotriva răului ce lua proporţii, până când Dumnezeu l-a luat dintr-o lume a păcatului, în bucuria cea curată a cerului.

Oamenii acelei generaţii şi-au bătut joc de el, batjocorind pe acela care n-a căutat să strângă aur sau argint sau să-şi agonisească aici averi. Inima lui Enoh însă era la comorile cereşti. El a privit la oraşul de sus, din cer. EI L-a văzut pe Împărat în slava Sa, în mijlocul Sionului. Inima, mintea şi conversaţia sa se aflau în ceruri. Cu cât nelegiuirea se întindea mai mult, cu atât mai fierbinte era dorinţa sa după căminul lui Dumnezeu; în timp ce se afla încă pe pământ, prin credinţă, el locuia în împărăţia luminii.

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Mat.5, 8). Timp de trei sute de ani, Enoh a căutat curăţia sufletului pentru ca să poată fi în armonie

cu Cerul. Timp de trei veacuri el a umblat cu Dumnezeu. Zi de zi el a tânjit după o mai strânsă legătură cu El; mai aproape şi tot mai strânsă a devenit comuniunea cu El, până când Dumnezeu l-a luat la Sine. El a stat pe pragul lumii veşnice şi între el şi ţara celor fericiţi nu mai era decât un singur pas; acum porţile s-au deschis şi umblarea lui cu Dumnezeu, atât de mult practicată pe pământ, a continuat şi el a trecut prin porţi în cetatea cea sfântă – primul dintre oameni care a intrat aici.

Lipsa lui a fost simţită pe pământ. Vocea ce fusese auzită zi de zi, avertizând şi învăţând, lipsea. Au fost unii, atât dintre cei neprihăniţi, cât şi dintre cei nelegiuiţi, care au fost martori ai luării sale la cer, dar, sperând că fusese dus la unul din locurile în care el se retrăgea, cei care l-au iubit l-au căutat cu sârguinţă, aşa după cum mai târziu fiii profeţilor l-au căutat pe Ilie; dar fără niciun rezultat. Ei au raportat că nu l-au găsit, pentru că Dumnezeu îl luase la El.

Prin luarea lui Enoh la cer, Dumnezeu dorea să-i înveţe pe oameni o lecţie importantă. Era primejdia ca oamenii să cadă pradă descurajării, datorită rezultatelor dezastruoase ale păcatului lui Adam. Mulţi erau gata să spună: „Ce câştigăm dacă ne temem de Dumnezeu şi păzim poruncile Lui, atâta vreme cât un blestem greu zace asupra neamului omenesc şi moartea este partea noastră a tuturor?” Dar instrucţiunile pe care Dumnezeu le-a dat lui Adam, care au fost repetate lui Set şi exemplificate de către Enoh, au măturat amărăciunea şi întunericul şi au dat speranţă omului, astfel încât, dacă prin Adam a venit moartea, tot astfel prin Răscumpărătorul făgăduit avea să vină viaţa şi nemurirea. Satana prezenta cu insistenţă oamenilor credinţa că nu există nicio răsplată pentru cei neprihăniţi şi nicio pedeapsă pentru cei nelegiuiţi şi, de asemenea, că este imposibil pentru oameni să păzească rânduielile divine. Dar în cazul lui Enoh, Dumnezeu

declară că „El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută” (Evr.11, 6). Arată ce va face El pentru aceia care păzesc poruncile Lui. Oamenii au fost învăţaţi că este posibil să păzească Legea lui Dumnezeu şi că, în timp ce trăiesc în mijlocul celor păcătoşi şi corupţi, prin harul lui Dumnezeu ei pot să reziste ispitei şi să devină curaţi şi sfinţi. În exemplul său ei au văzut binecuvântarea unei astfel de vieţi; iar luarea sa la cer a fost o dovadă a adevărului prorociei sale cu privire la cele ce aveau să aibă loc mai târziu, cu răsplata bucuriei, a slavei şi a vieţii veşnice dată celui ascultător şi a condamnării, a durerii şi morţii celui nelegiuit.

„Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea” căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evr.11, 5). În mijlocul unei lumi care prin nelegiuirea ei a fost condamnată la nimicire, Enoh a trăit o viaţă de o aşa strânsă comuniune cu Dumnezeu, încât n-a fost îngăduit ca el să cadă sub puterea morţii. Caracterul sfânt al acestui profet reprezintă starea de sfinţenie ce trebuie să fie atinsă de cei care vor fi „răscumpăraţi de pe pământ” (Apoc.14, 3) la revenirea lui Iisus Hristos. Atunci, aşa cum a fost şi în lumea dinainte de potop, nelegiuirea va creşte. Dând frâu liber pornirilor inimilor lor stricate, cum şi învăţăturilor unei filosofii înşelătoare, oamenii se vor răscula împotriva autorităţii cerului. Dar, asemenea lui Enoh, poporul lui Dumnezeu va căuta curăţirea inimii şi conformarea faţă de voia Sa, până când ei vor reflecta chipul lui Hristos. Asemenea lui Hristos, ei vor avertiza lumea despre revenirea lui Hristos şi despre judecata ce va veni asupra celor nelegiuiţi şi, prin purtarea, vorbirea şi exemplul lor sfânt, ei vor condamna păcatele celor nelegiuiţi. După cum Enoh a fost luat la cer mai înainte de nimicirea pământului prin apă, tot astfel cei neprihăniţi ce vor fi în viaţă vor fi luaţi la cer de pe pământ, mai înainte

de distrugerea lui prin foc. Apostolul spune: „Nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă”. „Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu. Se va coborî din cer” Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi”. „Întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Cor.15, 5152; 1 Ţes.4, 16 – 18).

Secţiune 2.10 Cap. 7 – Potopul

În zilele lui Noe, pământul se afla sub un îndoit blestem, ca urmare a păcatului neascultării lui Adam şi a crimei comise de Cain. Totuşi, acest fapt n-a schimbat prea mult faţa naturii. Existau semne evidente ale stricăciunii, dar pământul era încă bogat şi frumos din pricina darurilor providenţei divine. Dealurile erau încoronate cu pomi maiestuoşi, pe care se sprijineau coardele încărcate cu rod ale viţei de vie. Câmpiile întinse, asemenea unor grădini, erau înveşmântate cu verdeaţă şi plăcut îmbălsămate de parfumul miilor de flori. De toate felurile şi aproape fără limită erau roadele pământului. Copacii întreceau cu mult în mărime, frumuseţe şi într-o perfectă simetrie orice copac de astăzi; lemnul lor era dintr-un ţesut fin de fibre, dar foarte tare, foarte asemănător pietrei şi aproape la fel de rezistent. Aurul, argintul şi pietrele preţioase se aflau din belşug.

Neamul omenesc mai păstra încă mult din vigoarea lui de la început. Numai câteva generaţii trecuseră de când Adam avusese acces la pomul vieţii, care era făcut să prelungească viaţa; iar existenţa omului încă se măsura cu secolele. Dacă aceşti oameni, cu viaţă lungă, cu puterile lor rare de a chibzui şi realiza, s-ar fi devotat slujirii lui Dumnezeu, atunci ei ar fi făcut ca numele Creatorului lor

să fie proslăvit pe pământ şi ar fi răspuns scopului pentru care El le-a dat viaţă. Dar ei au dat greş în a face lucrul acesta. Erau pe atunci mulţi uriaşi, bărbaţi de o statură şi putere mare, renumiţi pentru înţelepciunea lor, pricepuţi în născocirea celor mai iscusite şi mai minunate lucruri; dar vinovăţia lor – că lăsau frâu liber nelegiuirii – era într-un raport direct proporţional cu iscusinţa şi înţelepciunea lor.

Dumnezeu a revărsat asupra oamenilor care au trăit înainte de potop multe şi bogate daruri; dar ei au folosit aceste binecuvântări ca să se slăvească pe ei înşişi şi le-au transformat într-un blestem, datorită faptului că şi-au legat inima de aceste daruri, în loc să o lege de Cel care le-a dat. Ei au folosit aurul şi argintul, pietrele preţioase şi lemnul cel mai ales la construirea de case pentru ei, întrecându-se unul pe celălalt în înfrumuseţarea locuinţelor lor, împodobindu-le cu lucrările cele mai iscusite. Ei căutau să-şi satisfacă numai poftele inimii lor mândre şi se desfătau în orgii şi ticăloşii. Pentru că nu doreau să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoştinţa lor, au ajuns în curând să nege existenţa Lui. Se închinau naturii, în loc să se închine Dumnezeului naturii. Glorificau geniul uman şi se închinau la lucrarea mâinilor lor şi îi învăţau pe copii să se plece în faţa chipurilor cioplite.

Pe câmpii verzi şi la umbra unor copaci frumoşi, ei şi-au aşezat altarele idolilor lor. Dumbrăvi întinse, al căror frunziş rămânea verde în tot cursul anului, erau dedicate închinării la zeii lor falşi. De aceste dumbrăvi erau legate grădini frumoase, cu alei lungi şi şerpuitoare, peste care se întindeau ramurile încărcate de fructe ale diferitelor soiuri de pomi, grădini împodobite cu statui şi tot felul de lucruri care puteau să încânte simţurile sau să slujească dorinţelor voluptuoase ale oamenilor, atrăgându-i astfel să ia parte la închinarea idolatră.

Oamenii L-au scos pe Dumnezeu din cunoaşterea lor

şi s-au închinat făpturilor propriei lor imaginaţii şi, ca urmare, au decăzut din ce în ce mai mult. Psalmistul descrie efectul produs de închinarea la idoli asupra adoratorilor lor. El spune: „Ca ei sunt cei ce-i fac; toţi cei ce se încred în ei” (Ps.115, 8). Este o lege a sufletului omenesc, şi anume că privind suntem schimbaţi. Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât concepţia lui despre adevăr, curăţie şi sfinţenie. Dacă mintea, fiinţa lui, nu se înalţă mai presus de nivelul firii pământeşti, dacă nu se ridică prin credinţă să contemple înţelepciunea şi iubirea infinită a lui Dumnezeu, atunci omul se va cufunda mereu mai jos şi tot mai jos. Închinătorii falşilor dumnezei au înveşmântat zeităţile lor cu atribute şi pasiuni omeneşti şi astfel standardul caracterului lor a fost coborât la asemănarea cu firea pământească păcătoasă. Ca urmare a acestui fapt, ei s-au stricat. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie” (Gen.6, 5.11). Dumnezeu le dăduse oamenilor poruncile Sale ca o regulă de vieţuire, dar Legea Sa a fost călcată, şi urmarea a fost săvârşirea a tot felul de păcate ce s-au putut închipui. Nelegiuirea oamenilor era făţişă şi sfidătoare, dreptatea era călcată în picioare şi strigătele celor oprimaţi au ajuns până la cer.

Poligamia fusese de timpuriu introdusă, şi aceasta contrar rânduielilor divine de la început. Dumnezeu i-a dat lui Adam o singură nevastă, arătând astfel care este rânduiala Sa în această privinţă. Dar, după cădere, oamenii au ales să-şi satisfacă dorinţele lor păcătoase; iar ca rezultat, crima şi ticăloşia au crescut cu o mare rapiditate. Nu erau respectate nici legăturile de căsătorie şi nici drepturile de proprietate. Oricine poftea nevasta sau averea aproapelui său le lua prin forţă şi oamenii se făleau cu faptele lor de violenţă. Se complăceau în nimicirea vieţii

animalelor, şi folosirea ca hrană a cărnii îi făcea mai cruzi şi mai setoşi de sânge, până când au ajuns să privească viaţa omului cu o înspăimântătoare indiferenţă.

Lumea era în copilăria ei şi, cu toate acestea, nelegiuirea a ajuns aşa de adâncă şi atât de întinsă, încât Dumnezeu nu o mai putea nicidecum suporta. El a zis: „Am să şterg de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut” (Gen.6, 7). El a declarat că Duhul Său nu se va lupta totdeauna cu neamul omenesc vinovat. Dacă oamenii nu încetau să polueze cu păcatele lor lumea şi bogăţiile ei cele mari, atunci El avea să-i şteargă din lumea creată de El şi să distrugă lucrurile cu care El Îşi găsea plăcerea să-i binecuvânteze; El avea să şteargă de pe faţa pământului fiarele de pe câmp şi vegetaţia care dădea o aşa abundenţă de hrană şi avea să transforme pământul cel frumos într-o vastă pustietate şi ruină.

În mijlocul decăderii ce se întindea tot mai mult, Metusala, Noe şi mulţi alţii s-au străduit să păstreze vie cunoaşterea adevăratului Dumnezeu şi să pună stavilă puhoiului de decădere morală. Cu o sută douăzeci de ani înainte de potop, Domnul i-a făcut cunoscut lui Noe, printr-un înger, planul Său şi l-a îndrumat să construiască o corabie. În timp ce lucra la corabie, el trebuia să vestească faptul că Dumnezeu avea să aducă un potop de ape pe pământ, spre a nimici pe cei nelegiuiţi. Aceia, însă, care aveau să primească, să creadă această solie şi care aveau să se pregătească pentru acest eveniment, prin pocăinţă şi schimbarea vieţii lor, vor găsi iertare şi vor fi salvaţi. Enoh le-a repetat copiilor săi cele ce Dumnezeu i-a arătat în legătură cu potopul, iar Metusala şi fiii săi, care au trăit să audă propovăduirea lui Noe, au dat ajutor la construirea corăbiei.

Dumnezeu i-a dat lui Noe dimensiunile exacte ale corăbiei, cum şi îndrumări amănunţite cu privire la construirea ei. Inteligenţa omenească n-ar fi putut proiecta

o construcţie atât de rezistentă şi de durabilă. Dumnezeu a fost proiectantul, iar Noe, constructorul. Vasul a fost construit – asemenea corpului unei corăbii – ca să poată pluti pe apă, dar în unele privinţe semăna mai mult cu o casă. El avea înălţimea unei case cu trei etaje, dar cu o singură uşă, care era aşezată pe una din laturi. Lumina venea de sus şi diferitele încăperi erau dispuse în aşa fel, încât toate erau luminate. Materialul folosit la construcţia corăbiei era lemnul de chiparos sau gofer, care rezista sute de ani fără să putrezească. Clădirea acestei imense construcţii era o lucrare înceată şi migăloasă. Datorită mărimii considerabile a copacilor şi naturii lemnului, se cerea mai multă muncă atunci pentru pregătirea scândurilor decât este necesară astăzi, în ciuda puterii mari pe care o aveau atunci oamenii. Tot ceea ce putea face omul s-a făcut, pentru ca lucrarea să fie desăvârşită. Dar, cu toate acestea, corabia nu putea în propria ei putere să reziste furtunii ce avea să se abată asupra pământului. Numai singur Dumnezeu putea să-i apere pe slujitorii Săi pe apele înfuriate.

„Prin credinţă Noe, când a fost înştiinţat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, şi plin de o teamă sfântă a făcut un chivot ca să-şi scape casa; prin ea, el a osândit lumea şi a ajuns moştenitor al neprihănirii care se capătă prin credinţă” (Evr.11, 7). În timp ce Noe adresa lumii soliile sale de avertizare, faptele sale mărturiseau despre sinceritatea lui. Aşa se face că credinţa lui a fost adusă la desăvârşire şi pusă în evidenţă. El a dat lumii un exemplu, crezând exact ceea ce spune Dumnezeu. El a investit în corabie tot ce avea. În timp ce a început să construiască acea corabie imensă pe uscat, mulţimile au venit din toate părţile să vadă priveliştea aceea curioasă şi să asculte cuvintele călduroase şi stăruitoare ale neobişnuitului predicator. Fiecare lovitură dată pentru construcţia corăbiei era o mărturie pentru

popor.

La început se părea că mulţi primesc avertizarea; şi totuşi ei nu s-au întors la Dumnezeu cu o adevărată pocăinţă. Nu erau dispuşi să renunţe la păcatele lor. În decursul timpului ce a trecut până la venirea potopului, credinţa lor a fost pusă la probă şi ei au dat greş în a suporta încercarea. Copleşiţi de necredinţa ce se întindea tot mai mult, în cele din urmă s-au alăturat vechilor lor prieteni în respingerea solemnei avertizări. Unii erau pe deplin convinşi şi ar fi dat ascultare cuvintelor de avertizare; dar au fost atât de mulţi aceia care luau lucrurile în râs şi în bătaie de joc, încât ei s-au molipsit de acelaşi spirit, rezistând invitaţiilor milei şi, în curând, au fost printre cei mai îndrăzneţi şi cei mai obraznici batjocoritori; căci nimeni nu este atât de dârz şi nu se afundă mai adânc în păcat, ca aceia care au avut odată lumina, dar care au rezistat convingerilor date de Duhul lui Dumnezeu.

Nu toţi oamenii din generaţia aceea au fost idolatri, în deplinul înţeles al cuvântului. Mulţi mărturiseau a fi închinători ai lui Dumnezeu. Ei pretindeau că idolii lor erau reprezentări ale Divinităţii şi că prin ei poporul putea ajunge la o mai clară înţelegere a Fiinţei divine. Această clasă de oameni era în fruntea celor care respingeau propovăduirea lui Noe. În străduinţa de a-L înfăţişa pe Dumnezeu prin lucruri materiale, mintea lor a ajuns oarbă faţă de maiestatea şi puterea Lui; ei au încetat să-şi mai dea seama de sfinţenia caracterului Său sau de natura sfântă şi neschimbătoare a cerinţelor Lui. Cum păcatul s-a generalizat, el a ajuns să li se pară din ce în ce mai puţin păcătos, iar în cele din urmă au declarat că Legea divină nu mai era în vigoare nicidecum; că era contrar caracterului lui Dumnezeu să pedepsească fărădelegea; ei au negat faptul că judecăţile Lui aveau să cadă asupra pământului. Dacă oamenii din generaţia aceea ar fi

ascultat de Legea divină, ei ar fi recunoscut vocea lui Dumnezeu în avertizările slujitorului Său; dar mintea lor a fost aşa de orbită de respingerea luminii, încât au ajuns să creadă că în adevăr solia lui Noe era o înşelăciune.

De partea adevărului nu se găsea mulţimea sau majoritatea. Lumea se aliase contra dreptăţii şi Legii lui Dumnezeu, iar Noe era privit ca fanatic. Când a ispitit-o pe Eva ca să nu asculte de Dumnezeu, Satana i-a zis: „Hotărât, că nu veţi muri” (Gen.3, 4). Bărbaţi de seamă, oameni onoraţi şi înţelepţi ai lumii au repetat acelaşi lucru. „Ameninţările lui Dumnezeu”, au spus ei, „au ca scop numai să vă intimideze şi nu se vor împlini niciodată. Nu trebuie să vă speriaţi. Un asemenea eveniment, cum este nimicirea lumii de către Dumnezeu, care a făcut-o, şi pedepsirea fiinţelor pe care El le-a creat, nu se va întâmpla niciodată. Fiţi liniştiţi şi nu vă temeţi. Noe este un mare fanatic”. Lumea petrecea pe seama nebuniei bătrânului fără minte. În loc să-şi umilească inima înaintea lui Dumnezeu, ei au stăruit în neascultarea şi nelegiuirea lor, ca şi când Dumnezeu nu le-ar fi vorbit prin servul Său.

Dar Noe a stat ca o stâncă în mijlocul furtunii. Înconjurat de batjocura şi râsul poporului, el s-a distins prin integritatea lui sfântă şi prin credincioşia lui nezdruncinată. Cuvintele sale erau însoţite de putere, căci vocea lui Dumnezeu era cea care se adresa omului prin servul Său. Legătura cu Dumnezeu l-a făcut puternic în tăria puterii infinite, în timp ce, pentru o sută douăzeci de ani, glasul lui solemn a sunat la urechile acelei generaţii, vorbindu-le despre evenimente care, atât cât putea judeca înţelepciunea omenească, erau imposibile.

Lumea dinainte de potop gândea că, timp de secole, legile naturii fuseseră stabile. Ciclul anotimpurilor se desfăşura după rânduiala lor. Până la data aceea nu căzuse niciodată ploaie pe pământ; acesta era udat de către o ceaţă sau de rouă. Râurile nu ieşiseră niciodată din matca

lor, ci îşi purtau în siguranţă apele spre mare. Legi fixe ţineau apele ca să nu se reverse peste malurile lor. Dar aceşti gânditori nu recunoşteau mâna Lui, care a oprit apele zicând: „Până aici să vii, să nu treci mai departe” (Iov 38, 11).

Pe măsură ce timpul trecea, fără ca în natură să se vadă vreo schimbare, oamenii, a căror inimă a tremurat cândva de frică, au început să se liniştească. Ei au început să argumenteze, aşa cum mulţi susţin astăzi, că natura este mai presus de Dumnezeul naturii şi că legile ei sunt aşa de trainic stabilite, încât nici chiar Dumnezeu în persoană nu le poate schimba. Considerând că, dacă solia lui Noe este corectă, atunci natura şi-ar fi ieşit din făgaşul ei, aceştia au făcut ca solia aceea să fie socotită – de minţile lumii – o înşelătorie, o mare înşelătorie. Ei şi-au manifestat dispreţul faţă de avertizările lui Dumnezeu, făcând exact ce făcuseră şi mai înainte ca solia de avertizare să fie transmisă. Au continuat petrecerile şi mesele lor pline de îmbuibare; au mâncat şi au băut, au sădit şi au construit, făcând planuri cu privire la câştigurile pe care nădăjduiau să le aibă în viitor. S-au dedat la nelegiuiri şi mai mari, fiind mai dispreţuitori în neascultarea lor faţă de cerinţele lui Dumnezeu, pentru a demonstra că nu au nicio teamă de Cel veşnic. Ei ziceau că, dacă era ceva adevărat în cele spuse de Noe, atunci bărbaţii de seamă, înţelepţii, pricepuţii, oamenii mari ar fi înţeles lucrul acesta.

Dacă oamenii dinainte de potop ar fi dat crezare avertizării şi s-ar fi pocăit de faptele lor rele, atunci Dumnezeu S-ar fi întors din mânia Sa, aşa cum avea să facă mai târziu cu Ninive. Dar datorită împotrivirii încăpăţânate faţă de mustrările de conştiinţă şi avertizările profetului lui Dumnezeu, generaţia aceea a umplut măsura nelegiuirii şi s-a copt pentru nimicire.

Timpul pentru punerea lor la probă era aproape să se

încheie. Noe a urmat cu credincioşie instrucţiunile pe care le-a primit de la Dumnezeu. Corabia a fost terminată din toate punctele de vedere, aşa după cum dăduse Domnul îndrumările, şi era încărcată cu hrană pentru oameni şi animale. Acum solul lui Dumnezeu adresă ultimul său apel solemn oamenilor. Cu o dorinţă până la agonie, pe care cuvintele nu o pot exprima, el i-a chemat să caute un adăpost cât timp acesta se mai putea găsi. Ei au respins din nou cuvintele lui şi şi-au ridicat vocea rostind cuvinte de ocară şi de batjocură. Deodată, o tăcere cuprinse mulţimea batjocoritoare. Fiare de tot soiul, de la cele mai fioroase şi până la cele mai blânde, au fost văzute venind din munţi şi păduri, croindu-şi liniştit drumul spre corabie. S-a auzit un zgomot ca vântul ce suflă şi iată că din toate părţile păsările au venit în zbor, întunecând cerul cu mulţimea lor, şi într-o ordine perfectă au intrat în corabie. Animalele au ascultat de porunca lui Dumnezeu, în timp ce oamenii s-au dovedit a fi neascultători. Conduse de îngerii cei sfinţi, ele „au intrat două câte două la Noe în corabie”, iar dintre animalele curate, câte şapte perechi. Unii priveau cu uimire, alţii cu teamă. Au fost chemaţi filosofi să dea explicaţii cu privire la întâmplarea aceasta unică, dar zadarnic. Era o taină pe care ei n-o puteau descifra. Dar oamenii se împietriseră aşa de mult, datorită lepădării luminii, încât şi această scenă n-a produs decât o impresie de moment. Când neamul omenesc sortit pieirii a văzut soarele strălucind în toată splendoarea lui şi pământul înveşmântat într-o frumuseţe aproape edenică, atunci ei au alungat temerile, tot ce se furişase în suflet, dedându-se la petreceri zgomotoase, iar prin faptele lor de silnicie ei păreau că invită asupra lor mânia, şi aşa trezită, a lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a poruncit lui Noe: „Intră în corabie, tu şi toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni” (Gen.7, 1). Avertizările lui

Noe fuseseră lepădate de lume, dar influenţa şi exemplul său au fost o binecuvântare pentru familia sa. Ca răsplată a credincioşiei şi integrităţii sale, Dumnezeu i-a salvat pe toţi membrii familiei împreună cu el. Ce îmbărbătare pentru părinţi ca să fie credincioşi! Mila încetase să mai mijlocească pentru neamul omenesc vinovat. Fiarele câmpului şi păsările cerului intraseră în locul refugiului lor. Noe şi familia sa se aflau în corabie şi „Domnul a închis uşa după el” (Gen.7, 16 u.p.). A fost văzută licărirea unei lumini orbitoare şi un nor de lumină mult mai puternică decât fulgerul a coborât din ceruri şi s-a aşezat înaintea intrării în corabie. Uşa masivă, pe care cei dinăuntru nu ar fi fost în stare s-o închidă, a fost împinsă încet la locul ei de către mâini nevăzute. Noe a fost închis înăuntru, iar cei care lepădaseră mila lui Dumnezeu au fost lăsaţi afară. Sigiliul Cerului era pe uşa aceea: Dumnezeu a închis-o şi numai Dumnezeu o putea deschide. Tot astfel, când Hristos va termina lucrarea mijlocirii Sale în favoarea omenirii vinovate, mai înainte de venirea Sa pe norii cerului, uşa milei va fi închisă. După aceea, harul divin nu îi va mai ţine în frâu pe cei nelegiuiţi, iar Satana va avea stăpânire deplină asupra acelora care resping mila lui Dumnezeu. Ei se vor strădui să nimicească pe poporul lui Dumnezeu; dar, aşa cum Noe a fost închis în corabie, tot astfel cei neprihăniţi vor fi ocrotiţi prin puterea divină.

Timp de şapte zile după ce Noe şi familia sa au intrat în corabie, nu s-a ivit niciun semn al furtunii ce trebuia să vină. În decursul acestui timp, credinţa lor a fost încercată. A fost un timp de triumf pentru cei din afara corăbiei. Întârzierea aparentă a întărit în ei credinţa că solia lui Noe era o înşelăciune şi că potopul nu va veni niciodată. În ciuda scenelor solemne la care fuseseră martori – fiarele şi păsările intrând în corabie, Îngerul Domnului închizând uşa – ei continuau încă batjocurile şi petrecerile lor, luând chiar în râs aceste semne vădite ale puterii lui Dumnezeu.

S-au adunat grămadă în jurul corăbiei, batjocorind pe cei dinăuntru cu o violentă îndrăzneală, cum nu mai făcuseră niciodată până atunci.

Dar în a opta zi, nori întunecoşi au acoperit cerul. Apoi, bubuiturile tunetelor şi fulgerelor sfâşiară cerul. Nu peste mult timp, stropi mari de ploaie au început să cadă. Lumea nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi inimile oamenilor s-au umplut de groază. Toţi se întrebau pe ascuns: „Nu cumva Noe a avut dreptate, iar lumea este sortită pieirii?” Cerul devenea mai întunecat şi tot mai întunecat, iar ploaia cădea din ce în ce mai repede. Animalele, cuprinse de o groază sălbatică, mugeau alergând în toate părţile, iar strigătele lor fioroase păreau că prevestesc destinul lor şi soarta oamenilor. Apoi „s-au rupt toate izvoarele adâncului celui mare şi s-au deschis stăvilarele cerurilor” (Gen.7, 11). Apa părea că se revarsă din nori, în puternice cataracte. Râurile au ieşit din matca lor, revărsându-se în văi. Coloane de apă izbucneau din pământ cu o forţă ce nu se poate descrie, aruncând stânci uriaşe la zeci de metri înălţime, iar acestea, căzând, se îngropau adânc în pământ.

Oamenii au văzut mai întâi nimicirea lucrărilor mâinilor lor. Clădirile splendide, grădinile şi dumbrăvile lor frumoase, în care ei şi-au înălţat altare pentru idolii lor, au fost distruse de fulgerele cerului, iar ruinele lor au fost împrăştiate în toate părţile. Altarele pe care se aduseseră până atunci sacrificii umane au fost distruse, iar închinătorii, făcuţi să tremure în faţa puterii viului Dumnezeu şi să ştie că stricăciunea şi idolatria lor au fost acelea care i-au dus la nimicire.

Cum furtuna se dezlănţuia din ce în ce mai sălbatic, copacii, clădirile, stâncile şi pământul erau azvârlite în toate părţile. Groaza oamenilor şi a animalelor nu putea fi descrisă. Mai presus de mugetul furtunii dezlănţuite, se auzeau vaietele oamenilor care dispreţuiseră autoritatea

lui Dumnezeu. Satana însuşi, care a fost obligat să rămână în mijlocul elementelor naturii dezlănţuite, se temea că va pieri. Se simţise foarte fericit că are sub stăpânirea sa un neam de oameni aşa de puternici şi dorea ca ei să trăiască şi să săvârşească mai departe urâciunea lor şi să continue răzvrătirea împotriva Conducătorului cerului. Acum, el rostea cuvinte de hulă la adresa lui Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate şi cruzime. O mare parte dintre oameni, asemenea lui Satana, Îl blestemau pe Dumnezeu şi, dacă ar fi fost în stare, L-ar fi dat jos de pe tronul puterii. Alţii, îndemnaţi de groază, îşi întindeau mâinile spre corabie, stăruind să fie primiţi. Dar rugăminţile lor erau zadarnice. În sfârşit, li se trezise conştiinţa, ca să ştie că există un Dumnezeu care domneşte în ceruri. Ei îl implorau cu stăruinţă, dar urechea Lui nu mai era deschisă la strigătele lor. În clipele acelea teribile, ei au înţeles că ceea ce a adus nenorocirea lor a fost călcarea Legii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, deşi de frica pedepsei ei şi-au recunoscut păcatul, totuşi nu simţeau nicio reală mustrare de cuget, nici scârbă faţă de rău. Dacă judecata s-ar fi abătut de la ei, atunci s-ar fi întors la dispreţul lor faţă de Cer. Tot astfel, când judecăţile lui Dumnezeu vor cădea pe pământ, mai înainte ca să fie potopit cu foc, cei nelegiuiţi vor cunoaşte exact unde şi în ce au păcătuit – şi anume dispreţuind Legea Sa cea sfântă. Şi totuşi ei nu vor da pe faţă o pocăinţă mai reală decât au manifestat păcătoşii de pe vremuri.

Unii, în disperarea lor, au încercat să spargă corabia şi să intre înăuntru, dar construcţia solidă a rezistat eforturilor lor. Unii s-au agăţat de corabie şi au rămas astfel până când au fost măturaţi de apele învolburate sau până când, loviţi de stânci şi copaci, au fost luaţi de ape.

Corabia cea masivă trosnea din toate încheieturile sub tăria nemiloasă a vântului, săltând de pe creasta unui val pe alta. Răgetele animalelor dinăuntru erau expresia

groazei şi durerilor lor. Dar, în mijlocul elementelor naturii dezlănţuite, ea continua să plutească mai departe în siguranţă. Îngeri puternici au fost însărcinaţi s-o păzească. Pradă furtunii, animalele alergau spre oameni, ca şi când ar fi aşteptat ajutor de la ei. Unii s-au legat pe ei şi copiii lor de animale puternice, ştiind că acestea erau rezistente în ceea ce priveşte viaţa şi se vor căţăra până pe cele mai mari înălţimi ca să scape de apele ce creşteau. Alţii se legau de copacii cei mai înalţi de pe vârfurile dealurilor sau munţilor; dar copacii au fost scoşi din rădăcini şi împreună cu povara lor de fiinţe vii au fost prăvăliţi în apele spumegânde din văi. Unul după altul, au fost părăsite locurile ce promiteau siguranţă. Cum apele se urcau mai sus şi tot mai sus, oamenii căutau scăpare la munţii cei mai înalţi. Adesea, oameni şi fiare se luptau pentru un locşor unde să pună piciorul, până când şi unii, şi ceilalţi erau înghiţiţi de ape.

De pe vârfurile cele mai înalte, oamenii vedeau în jurul lor un ocean fără margine. Avertizările solemne ale slujitorului lui Dumnezeu nu mai erau subiect de batjocură şi luare în râs. Cum mai tânjeau acum aceşti păcătoşi sortiţi pierzării, după ocaziile pe care le pierduseră! Cum se mai rugau ei acum pentru a mai avea o oră de probă, încă o ocazie a cerului, o chemare de pe buzele lui Noe! Dar glasul cel dulce al milei nu mai avea să fie auzit de ei. Iubirea, nu mai puţin decât dreptatea, cerea ca judecăţile lui Dumnezeu să pună capăt păcatului. Apele răzbunătoare s-au revărsat peste ultimele locuri de scăpare, măturând totul, şi batjocoritorii lui Dumnezeu au pierit în hăurile întunecoase.

„Prin Cuvântul lui Dumnezeu” lumea de atunci a pierit” înecată de apă. Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate prin acelaşi Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi” (2 Petru 3, 5 – 7). O altă furtună stă să vină. Pământul va fi

din nou nimicit de mânia pustiitoare a lui Dumnezeu, iar păcatul şi păcătoşii vor fi nimiciţi.

Păcatele care au adus pedeapsa asupra lumii dinainte de potop se făptuiesc şi astăzi; temerea de Dumnezeu este alungată din inimile oamenilor, iar Legea Sa este tratată cu nepăsare şi dispreţ. Stricăciunea morală ce nu cunoştea oprelişti a acelei generaţii de oameni este egalată de aceea a neamului de oameni ce trăiesc astăzi. Hristos spune: „Cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, şi n-au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului” (Mat.24, 38 – 39). Dumnezeu nu i-a condamnat pe oamenii dinainte de potop pentru că mâncau şi beau; El le dăduse în mod îmbelşugat roadele pământului pentru a le împlini nevoile fizice. Păcatul lor consta însă în faptul că se înfruptau din aceste daruri fără să fie mulţumitori Dătătorului şi, în ticăloşia lor, se lăsau în voia unui apetit fără frâu. Era normal, legal, ca ei să se căsătorească. Căsătoria făcea parte din legile stabilite de Dumnezeu; a fost una dintre primele instituţii pe care El le-a stabilit. El a dat îndrumări speciale în legătură cu această orânduire şi a îmbrăcat-o cu sfinţenie şi frumuseţe; dar aceste îndrumări au fost date uitării, şi căsătoria a fost pervertită şi făcută să slujească la satisfacerea pasiunilor.

O stare de lucruri asemănătoare există şi astăzi. Ceea ce în sine este drept, îngăduit, este dus la exces. Apetitul este satisfăcut fără niciun fel de reţinere. Aşa-zişii urmaşi de astăzi ai lui Hristos mănâncă şi beau împreună cu beţivii, în timp ce numele lor stau în mare cinste în registrele bisericii. Necumpătarea slăbeşte puterile morale şi spirituale şi pregăteşte calea pentru pasiunile josnice. Mulţimile nu se mai simt sub obligaţia morală de a pune frâu dorinţelor lor senzuale şi devin robii poftelor. Oamenii trăiesc pentru satisfacerea plăcerilor senzuale; ei trăiesc

numai pentru lumea şi viaţa aceasta. Extravaganţa a pus stăpânire pe toate clasele sociale. Integritatea este sacrificată pentru lux şi manifestări de paradă. Cei care sunt nerăbdători să ajungă bogaţi pervertesc dreptatea şi oprimă pe cel sărac şi „sclavii şi sufletele oamenilor” încă se mai vând şi cumpără. Înşelăciunea, mita şi jaful se lăfăiesc necondamnate atât în locurile de sus, cât şi în cele de jos. Ziarele abundă de relatări ale crimelor – crime săvârşite cu atâta sânge rece şi pentru motive atât de neînsemnate, încât se pare că s-a stins orice simţământ umanitar. Iar aceste atrocităţi au devenit atât de obişnuite, încât abia dacă mai dau loc la un comentariu sau dacă mai surprind pe cineva. Spiritul anarhiei pătrunde la toate popoarele şi izbucniri care din timp în timp constituie groaza lumii nu sunt decât indicii ale faptului că dedesubt arde focul pasiunilor şi nelegiuirilor care, o dată scăpat de sub control, va umple pământul cu vaiet şi mizerie. Tabloul pe care inspiraţia ni l-a înfăţişat cu privire la lumea dinainte de potop reprezintă prea fidel starea de lucruri către care societatea modernă aleargă foarte repede. Chiar acum, în veacul acesta, şi în ţările pretins creştine, se săvârşesc zilnic crime tot aşa de negre şi de înfiorătoare ca acelea din pricina cărora au fost nimiciţi păcătoşii lumii de atunci.

Mai înainte de potop, Dumnezeu l-a trimis pe Noe să avertizeze lumea, ca oamenii să fie aduşi la pocăinţă şi să scape astfel de ameninţarea distrugerii. Pe măsură ce timpul revenirii lui Hristos se apropie, Domnul îi trimite pe slujitorii Săi spre a avertiza lumea cum să se pregătească pentru evenimentul cel mare. Mulţimea a fost într-o făţişă neascultare faţă de Legea lui Dumnezeu, iar acum, în mila Sa, El îi cheamă la ascultare de preceptele ei sfinte. Tuturor acelora care vor îndepărta păcatele din viaţa lor prin pocăinţă faţă de Dumnezeu şi credinţa în Hristos li se va oferi iertare. Dar multora li se pare că li se cere un

sacrificiu prea mare, atunci când li se cere să-şi părăsească păcatele. Pentru că viaţa lor nu se armonizează cu principiile curate ale cârmuirii morale a lui Dumnezeu, ei resping avertizările şi tăgăduiesc autoritatea Legii Sale.

Din marea mulţime a oamenilor de pe pământ, dinainte de potop, numai opt suflete au crezut şi au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu transmis prin Noe. Timp de o sută douăzeci de ani, predicatorul dreptăţii a avertizat lumea de nimicirea ce avea să vină, dar solia lui a fost lepădată şi dispreţuită. Tot astfel este şi astăzi. Mai înainte ca Dătătorul Legii să vină ca să-i pedepsească pe cei neascultători, călcătorii de lege sunt avertizaţi să se pocăiască şi să se întoarcă la ascultare; dar pentru cei mai mulţi, aceste avertizări vor fi zadarnice. Apostolul Petru spune: „Înainte de toate, să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, şi vor zice: Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau la începutul zidirii!” (2 Petru 3, 3 – 4). Nu auzim noi oare chiar aceste cuvinte repetate astăzi, nu numai de către cei temători de Dumnezeu, ci de către mulţi dintre cei care ocupă amvoanele bisericilor? „Nu avem niciun motiv să ne alarmăm”, strigă aceştia. „Mai înainte ca Hristos să vină, toată lumea va trebui să se convertească, iar neprihăniţii să domnească timp de o mie de ani. Pace, pace! Căci toate lucrurile continuă aşa cum au fost ele de la început. Nimeni să nu se neliniştească din cauza veştilor transmise de aceşti alarmişti”. Dar doctrina aceasta a mileniului nu se armonizează cu învăţăturile lui Hristos şi ale apostolilor Săi. Iisus a pus următoarea întrebare plină de însemnătate: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?” (Luca 18, 8). Şi, aşa după cum am văzut, El declară că starea omenirii va fi ca în zilele lui Noe. Pavel ne avertizează că ne putem aştepta ca nelegiuirea să crească pe măsură ce sfârşitul se apropie:

„Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhurile înşelătoare şi de învăţăturile dracilor” (1 Tim.4, 1). Apostolul spune, de asemenea, „că în zilele din urmă vor fi vremuri grele” (2 Tim.3, 1). Şi el prezintă o uluitoare listă a păcatelor ce se vor afla printre aceia care au o formă de evlavie.

Pe măsură ce timpul cercării lor se apropia de încheiere, oamenii dinainte de potop se dedau mai mult la distracţii şi petreceri triviale. Cei ce aveau influenţă şi putere se străduiau să ţină mintea oamenilor preocupată de jocuri şi plăceri, ca nimeni şi nimic să nu fie cumva mişcat de ultima avertizare solemnă. Nu vedem noi oare repetându-se aceleaşi lucruri şi astăzi? În timp ce slujitorii lui Dumnezeu vestesc solia care face cunoscut că „sfârşitul lucrurilor este aproape”, lumea este absorbită în distracţii şi căutarea de plăceri. Există un şir nesfârşit de petreceri ce au ca rezultat nepăsare faţă de Dumnezeu şi îi împiedică pe oameni să fie impresionaţi de adevărul care este singurul ce-i poate salva de la nimicirea ce vine.

În timpul lui Noe, filosofii declarau că este imposibil ca lumea să fie nimicită de apă; tot astfel se găsesc şi astăzi oameni de ştiinţă care se străduiesc să demonstreze că lumea nu poate fi nimicită prin foc – că acest lucru este în dezacord cu legile naturii. Dar Dumnezeul naturii, Făcătorul şi Diriguitorul legilor ei, poate folosi lucrarea mâinilor Lui ca aceasta să slujească împlinirii planurilor Sale.

Când oamenii cei mari şi înţelepţi au dovedit, spre satisfacţia lor, că era imposibil ca lumea să fie nimicită prin apă, când temerile oamenilor au fost potolite, când toţi considerau profeţia lui Noe ca o înşelăciune – iar el era privit ca un fanatic – atunci a fost timpul ca Dumnezeu să intervină. „Izvoarele Adâncului celui mare s-au rupt şi s-au deschis stăvilarele cerului” (Gen.7, 11), iar batjocoritorii

au fost aduşi la tăcere de apele potopului. Cu toată filosofia lor cu care se mândreau, oamenii şi-au dat prea târziu seama că înţelepciunea lor a fost o nebunie, că Dătătorul Legii este mai mare decât legile naturii şi că Cel Atotputernic nu este lipsit de mijloace pentru a-şi îndeplini planurile. „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe” tot aşa va fi şi în ziua în care se va arăta Fiul omului” (Luca 17, 26.30). „Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3, 10). Când raţionamentul filosofiei a îndepărtat teama de judecăţile lui Dumnezeu, când învăţătorii religioşi îndreaptă atenţia spre lungi veacuri de prosperitate şi pace, iar lumea este absorbită într-un şir nesfârşit de afaceri şi plăceri, sădind şi clădind, petrecând şi veselindu-se, lepădând avertizările lui Dumnezeu şi bătându-şi joc de slujitorii Lui – „atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei, şi nu vor scăpa” (1 Ţes.5, 3).

Secţiune 2.11 Cap. 8 – După potop

Apele s-au înălţat cu cincisprezece coţi deasupra celor mai înalţi munţi. Adesea, familiei dinăuntrul corăbiei i se păruse că are să piară, întrucât timp de cinci luni de zile corabia lor a fost aruncată încoace şi încolo, lăsată – aparent – în voia vânturilor şi a valurilor. A fost o grea încercare; dar credinţa lui Noe nu s-a clintit, pentru că avea asigurarea că mâna divină era la cârmă.

Când apele au început să scadă, Domnul a făcut ca arca să se îndrepte spre un loc protejat de un grup de munţi care fuseseră păstraţi prin puterea Sa. Aceştia erau la mică distanţă unii de ceilalţi şi corabia putea să se mişte în voie în acest port liniştit şi n-a mai fost dusă pe întinsul fără margini al oceanului. Faptul acesta a fost o mare uşurare pentru călătorii biciuiţi de furtună şi obosiţi.

Noe şi familia sa aşteptau nerăbdători scăderea apelor, căci doreau nespus de mult să păşească din nou pe

pământ. La patruzeci de zile după ce crestele munţilor au fost vizibile, ei au trimis afară un corb, pasăre cu un accentuat simţ al mirosului, să descopere dacă pământul s-a uscat sau nu. Pasărea, negăsind altceva decât apă, a continuat să zboare în jurul corăbiei. Şapte zile mai târziu, s-a dat drumul unui porumbel care, negăsind unde să-şi pună piciorul, s-a întors la corabie. Noe a mai aşteptat alte şapte zile şi a dat din nou drumul porumbelului. Când, spre seară, acesta s-a întors cu o frunză de măslin în cioc, a fost o mare bucurie. Mai târziu, „Noe a ridicat învelitoarea corăbiei, s-a uitat, şi iată că faţa pământului se uscase” (Gen.8, 13). Totuşi, el a mai aşteptat, cu răbdare, în corabie. După cum a intrat în corabie la porunca lui Dumnezeu, el a aşteptat îndrumări ca să iasă din ea.

În sfârşit, un înger a coborât din ceruri, a deschis uşa cea grea şi i-a invitat pe patriarh şi casa lui să iasă şi să meargă pe suprafaţa pământului, luând cu ei toate vieţuitoarele. În bucuria eliberării lor, Noe nu L-a uitat pe Acela prin a cărui grijă milostivă au fost salvaţi. Primul lucru pe care l-a făcut după ce a părăsit corabia a fost acela de a ridica un altar şi a aduce jertfă din toate animalele şi păsările curate, manifestându-şi astfel recunoştinţa faţă de Dumnezeu pentru salvarea lor şi credinţa lui în Hristos, Jertfa cea mare. Jertfa aceasta a fost bine plăcută lui Dumnezeu; şi, ca urmare, a venit o binecuvântare nu numai asupra patriarhului şi a familiei lui, ci asupra tuturor acelora care vor trăi pe pământ. „Domnul a mirosit un miros plăcut; şi Domnul a zis în inima Lui: Nu voi mai blestema pământul din pricina omului” Cât va fi pământul nu vor înceta semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea” (Gen.8, 21 – 22). Aceasta era o lecţie pentru toate generaţiile de oameni ce aveau să vină. Noe ieşise din corabie pe un pământ pustiu, dar, mai înainte de a-şi ridica o casă pentru sine, el I-a înălţat lui Dumnezeu un altar.

Cireada lui de vite era mică la număr şi fusese păstrată în viaţă cu mult efort; cu toate acestea, el a dat cu bucurie o parte Domnului, ca o recunoaştere a faptului că toate erau ale Lui. Tot aceasta trebuie să fie şi cea dintâi grijă a noastră, şi anume să-l aducem lui Dumnezeu darurile noastre de bunăvoie. Orice manifestare a milei şi dragostei Sale faţă de noi trebuie să fie recunoscută cu mulţumire, atât prin fapte de închinare, cât şi prin daruri pentru lucrarea Sa.

Pentru ca nu cumva strângerea norilor şi căderea ploii să-i umple pe oameni de o groază continuă, Domnul a încurajat familia lui Noe printr-o făgăduinţă: „Fac un legământ cu voi că „nu va mai veni potop ca să pustiască pământul” Curcubeul Meu, pe care l-am aşezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine şi pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; şi Eu îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine şi voi şi dintre toate vieţuitoarele de orice trup; şi apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură. Curcubeul va fi în nor; şi Eu Mă voi uita la el ca să-mi aduc aminte de legământul cel veşnic dintre Dumnezeu şi toate vieţuitoarele de orice trup de pe pământ” (Gen.9, 11.13 – 16).

Cât de mari sunt mila şi îndurarea lui Dumnezeu faţă de făpturile Sale greşite, atunci când aşază curcubeul cel frumos în nori, ca un semn al legământului Său cu oamenii! Domnul declară că, atunci când va privi curcubeul, îşi va aminti de legământul Său. Aceasta nu vrea să spună că El uită vreodată, dar El ne vorbeşte în limbajul nostru, ca să-L putem înţelege mai bine. A fost planul lui Dumnezeu acela ca, atunci când copiii generaţiilor ce urmau să vină aveau să întrebe ce înseamnă arcul acela frumos care îmbrăţişează cerul, părinţii lor să le povestească istoria potopului, spunându-le că Cel Prea înalt a făcut arcul curcubeului şi l-a aşezat în

nori, ca o asigurare a faptului că apele nu vor mai acoperi niciodată pământul. Astfel, din generaţie în generaţie el va da mărturie despre iubirea divină faţă de om şi îi va întări încrederea în Dumnezeu.

În cer, ceva asemănător curcubeului înconjoară tronul şi împodobeşte capul lui Hristos. Profetul spune: „Ca înfăţişarea curcube-ului, care stă în nor într-o zi de ploaie, aşa era şi înfăţişarea acestei lumini strălucitoare, care-L înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului” (Ezech.1, 28). Vizionarul Ioan declară: „Iată că în cer era pus un scaun de domnie, şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva” şi scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smaragd la vedere” (Apoc.4, 2.3). Când omul, prin marea lui nelegiuire, cheamă asupra sa judecata divină, Mântuitorul, mijlocind la Tatăl în favoarea lui, arată spre curcubeul din nori şi la curcubeul din jurul tronului şi la cel de deasupra capului Său, ca un semn al milei lui Dumnezeu faţă de păcătosul pocăit.

De asigurarea dată lui Noe cu privire la potop Dumnezeu însuşi a legat una dintre cele mai preţioase făgăduinţe ale harului Său: „După cum am jurat că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot aşa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine şi nu te voi mai mustra. Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine” (Is.54, 9 – 10).

Noe, privind la puternicele animale de pradă care au ieşit împreună cu el din corabie, s-a temut ca nu cumva familia sa, ce număra numai opt persoane, să fie distrusă de ele. Dar Domnul a trimis un înger până la slujitorul Său cu următoarea solie de asigurare: „S-apuce groaza şi frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mişcă pe pământ şi pe toţi peştii mării; vi le-am dat în mâinile voastre. Tot ce se mişcă şi are viaţă să vă slujească de hrană; toate acestea vi le dau ca şi iarba

verde” (Gen.9, 2.3). Până atunci, Dumnezeu nu i-a permis omului să folosească drept hrană carnea animalelor. El intenţiona ca neamul omenesc să trăiască numai din roadele pământului; dar acum, când toată iarba verde pierise, El le-a dat permisiunea să mănânce carnea animalelor curate care fuseseră păstrate în corabie.

Întreaga suprafaţă a pământului a fost schimbată de apele potopului. Al treilea blestem se abătuse asupra lui din cauza păcatului. Când apele au început să scadă, dealurile şi munţii erau înconjuraţi de o apă tulbure fără sfârşit. Pretutindeni zăceau cadavrele oamenilor şi ale animalelor. Domnul n-a îngăduit ca acestea să rămână ca să se descompună şi să infecteze aerul; de aceea, El a făcut pământul un vast cimitir. Un vânt violent, care a fost pus să sufle cu scopul de a zvânta apele, le-a pus în mişcare cu o mare forţă, în unele cazuri dislocând şi purtând cu el vârfurile munţilor, îngrămădind copaci, stânci şi pământ peste cadavrele celor morţi. Prin aceleaşi mijloace, argintul şi aurul, lemnul scump şi pietrele preţioase, care îmbogăţeau şi înfrumuseţau lumea dinainte de potop şi pe care aceasta le idolatrizase, au fost ascunse de vederea şi posibilitatea oamenilor de a le găsi, căci acţiunea violentă a apelor a îngrămădit asupra acestor comori pământ şi stânci, iar în unele cazuri a format munţi deasupra lor. Dumnezeu a văzut că, cu cât a îmbogăţit şi a îmbelşugat mai mult pe păcătoşi, cu atât mai mult ei şi-au ticăloşit umblarea înaintea Lui. Comorile care ar fi trebuit să-i facă să-L preamărească pe milostivul Dătător au fost făcute obiecte de închinare, în timp ce Dumnezeu a fost dezonorat şi dispreţuit.

Pământul avea acum aspectul unui haos şi unei pustiiri cu neputinţă de descris. Munţii, cândva atât de frumoşi în desăvârşita lor simetrie, erau acum accidentaţi şi neregulat dispuşi. Pietre, colţuri de stâncă şi creste sălbatice erau presărate pe întreaga faţă a pământului. În

multe locuri dealurile şi munţii au dispărut, fără să lase vreo urmă a locului în care au fost cândva; iar câmpiile au cedat locul lanţurilor de munţi. În unele părţi, aceste schimbări erau mult mai evidente decât în altele. Acolo unde cândva fuseseră cele mai bogate comori de pe pământ, comori de aur, argint şi pietre preţioase, se puteau vedea semnele cele mai teribile ale judecăţii divine. Dar în ţinuturile ce nu fuseseră locuite şi în acelea în care nelegiuirea fusese mai mică, urmările judecăţii divine erau mai uşoare.

În timpul potopului, păduri imense au fost îngropate sub pământ. Acestea s-au transformat de atunci în cărbuni, formând straturi uriaşe ce există în zilele noastre, dând de asemenea naştere la marile zăcăminte de petrol. Cărbunele şi petrolul se aprind adesea şi ard sub scoarţa pământului. În felul acesta stâncile se înfierbântă, piatra de var arde şi fierul se topeşte. Acţiunea apei asupra pietrei de var sporeşte furia căldurii teribile, fapt ce dă loc la cutremure, vulcane şi alte fenomene groaznice. Când focul şi apa vin în contact cu straturile de stânci şi minereu, atunci se declanşează explozii în interior, explozii asemenea unor tunete înfundate. Aerul este fierbinte şi sufocant. Se declanşează apoi erupţii vulcanice; şi, întrucât adesea acestea nu izbutesc să deschidă suficient loc pentru elementele înfierbântate, pământul însuşi se convulsionează, faţa lui se înalţă şi se coboară asemenea valurilor mării şi la suprafaţă apar mari crăpături şi uneori sunt înghiţite oraşe, sate şi munţi în flăcări. Aceste manifestări extraordinare vor fi din ce în ce mai dese şi mai teribile chiar înainte de evenimentul revenirii lui Iisus Hristos şi de sfârşitul Planului de Mântuire, ca semne ale nimicirii grabnice a pământului.

Adâncurile pământului sunt arsenalul lui Dumnezeu, din care s-au scos arme folosite la nimicirea lumii de demult. Apele care izbucnesc din adâncuri s-au unit cu

apele ce cădeau din ceruri, pentru a desăvârşi lucrarea de nimicire. De la potop, focul şi apa au fost instrumente în mâna lui Dumnezeu pentru nimicirea celor mai nelegiuite cetăţi. Aceste judecăţi sunt lăsate să cadă, pentru ca aceia care privesc cu uşurinţă Legea lui Dumnezeu şi calcă în picioare autoritatea Sa să fie făcuţi să tremure în faţa puterii Lui şi să-l recunoască autoritatea legitimă. Când oamenii au văzut munţii arzând, care revărsau flăcări de foc şi torente de minereu topit, secând râuri, acoperind oraşe înfloritoare, împrăştiind pretutindeni în jur ruina şi prăpădul, atunci inima cea mai dârză a fost apucată de groază şi cei necredincioşi şi hulitori au fost constrânşi să recunoască puterea fără margini a lui Dumnezeu.

Profeţii de pe timpuri, referindu-se la astfel de scene, spuneau: „O! de ai despica cerurile, şi Te-ai pogorî, s-ar topi munţii înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! ţi-ar cunoaşte atunci vrăjmaşii Numele şi ar tremura neamurile înaintea Ta! Când ai făcut minuni la care nu ne aşteptam, Te-ai pogorât, şi munţii s-au zguduit înaintea Ta” (Is.64, 1 – 3). „Domnul umblă în furtună şi în vârtej şi norii sunt praful picioarelor Lui. El mustră marea şi o usucă, face să sece toate râurile” (Naum 1, 3 – 4).

Manifestări şi mai îngrozitoare decât acelea pe care le-a văzut lumea vreodată se vor vedea la a doua venire a Domnului. „Se clatină munţii înaintea Lui şi dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui, lumea şi toţi locuitorii ei! Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Şi cine poate ţine piept mâniei Lui aprinse?” (Naum 1, 5 – 6). „Pleacă cerurile, Doamne, şi pogoară-Te! Atinge munţii, ca să fumege! Fulgeră şi risipeşte pe vrăjmaşii mei! Aruncă-ţi săgeţile şi pune-i pe fugă” (Ps.144, 5 – 6).

„Voi face să se arate semne sus în cer şi minuni jos pe pământ, sânge, foc şi un vârtej de fum” (Fapte 2, 19). „Şi au urmat fulgere, glasuri, tunete şi s-a făcut un mare

cutremur de pământ, aşa de tare, cum de când este omul pe pământ n-a fost un cutremur aşa de mare” Toate ostroavele au fugit şi munţii nu s-au mai găsit” O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Şi oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare” (Apoc.16, 18.20.21).

Când fulgerele cerului se vor uni cu focul din pământ, atunci munţii vor arde ca un furnal şi vor arunca afară râuri îngrozitoare de lavă incandescentă, acoperind grădini şi câmpii, sate şi oraşe. Masa aceasta de elemente topite până la incandescenţă, revărsându-se în râuri, va face ca apa să fiarbă, aruncând în aer stânci masive cu o violenţă indescriptibilă şi împrăştiind pretutindeni pe pământ fragmente din aceste stânci. Râurile vor seca. Pământul se va cutremura, pretutindeni vor fi cutremure nimicitoare şi erupţii îngrozitoare.

În felul acesta Dumnezeu îi va nimici de pe pământ pe cei răi. Dar cei neprihăniţi vor fi ocrotiţi şi scăpaţi din mijlocul acestor frământări, aşa cum Noe a fost ocrotit în corabia lui. Dumnezeu va fi scăparea lor şi sub aripile Lui vor găsi adăpost. Psalmistul spune: „Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost şi faci din Cel Prea înalt turnul tău de scăpare, de aceea nicio nenorocire nu te va ajunge şi nicio urgie nu se va apropia de cortul tău” (Ps.91, 9 – 10).

„Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperişul cortului Lui şi mă va înălţa pe o stâncă” (Ps.27, 5). Făgăduinţa lui Dumnezeu sună astfel: „Fiindcă Mă iubeşte – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu” (Ps.91, 14).

Secţiune 2.12 Cap. 9 – Săptămâna creaţiunii, o săptămână literală

Ca şi Sabatul, săptămâna îşi are originea la creaţiune

şi a fost păstrată ajungând până la noi de-a lungul întregii istorii biblice. Dumnezeu însuşi a stabilit prima săptămână ca un etalon pentru săptămânile ce aveau să se succedă până la sfârşitul timpului. La fel ca toate celelalte, ea a fost formată din şapte zile literale. Şase zile au fost folosite pentru lucrarea creaţiunii; în ziua a şaptea, Dumnezeu S-a odihnit şi a binecuvântat atunci această zi, punând-o deoparte ca zi de odihnă pentru om.

În Legea dată pe Sinai, Dumnezeu a recunoscut această săptămână, cum şi motivele pe care se bazează ea. După ce a dat porunca: „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti”, arătând ce anume trebuie făcut în cele şase zile şi ce nu trebuie făcut în cea de-a şaptea zi, El arată motivul pentru care trebuie să privim astfel săptămâna, arătând înapoi spre propriul Său exemplu: „Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o” (Exod 20, 8 – 11). Acest motiv este frumos şi puternic, atunci când înţelegem zilele creaţiunii ca fiind zile literale. Primele şase zile ale fiecărei săptămâni sunt date omului pentru muncă, pentru că Dumnezeu a folosit aceeaşi perioadă de timp din prima săptămână în lucrarea creaţiunii. În ziua a şaptea omul trebuie să se reţină de la lucru, în amintirea faptului că în ziua a şaptea Creatorul S-a odihnit.

Dar presupunerea că evenimentele primei săptămâni au cerut mii şi mii de ani loveşte direct la temelia poruncii a patra. Ea reprezintă pe Creator ca poruncind oamenilor să păstreze o săptămână de şapte zile literale, ca să comemoreze perioade vaste, nedefinite de timp. Acest lucru este contrar metodei Sale de a. Se comporta cu creaturile Sale. Această presupunere face nedefinit şi obscur ceea ce El a arătat ca fiind foarte clar. Acest lucru constituie necredincioşi în forma ei cea mai subtilă şi deci

cea mai periculoasă; adevăratul său caracter este aşa de ascuns, încât este acceptat şi învăţat de mulţi care mărturisesc a crede în Biblie.

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, şi toată oştirea lor prin suflarea gurii Lui” Căci El zice, şi se face; porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă” (Ps.33, 6.9). Biblia nu recunoaşte lungi perioade de timp în care pământul să fi evoluat încet din haos. Cu privire la fiecare zi a creaţiunii, raportul Sfintelor Scripturi declară că ea consta dintr-o seară şi o dimineaţă, la fel ca celelalte zile care au urmat. La terminarea fiecărei zile este dat rezultatul lucrării Creatorului. Declaraţia făcută la sfârşitul primei săptămâni de lucru a Creatorului sună astfel: „Iată istoria cerurilor şi a pământului, când au fost făcute” (Gen.2, 4). Iar faptul acesta nu exprimă ideea că zilele creaţiunii au fost altfel decât zilele literale. Fiecare zi a generat ceva, pentru că în ea Dumnezeu a adus la existenţă, a generat sau a produs o nouă parte din lucrarea Sa.

Geologii susţin că au găsit în pământ dovada faptului că el este mai vechi decât spune raportul mozaic. Oase de oameni şi de animale, ca şi instrumente de război, copaci pietrificaţi mult mai mari decât tot ceea ce există astăzi sau decât a existat cu mii de ani în urmă s-au descoperit şi se descoperă, şi de aici se deduce că pământul a fost populat, cu mult înaintea timpului prezentat în raportul creaţiunii, de către o rasă de oameni cu mult superioară în statură oricărui om ce trăieşte astăzi pe suprafaţa pământului. Un astfel de raţionament i-a determinat pe mulţi care mărturisesc a crede în Sfânta Scriptură să îmbrăţişeze punctul de vedere că zilele creaţiunii au fost perioade de timp nedefinite.

Dar în afară de istoria Bibliei, geologia nu poate dovedi nimic. Cei de azi nu cunosc dimensiunile oamenilor, animalelor şi ale copacilor de dinainte de potop sau

extraordinarele schimbări ce au avut loc atunci. Relicvele găsite în pământ sunt – într-adevăr – o dovadă a condiţiilor cu totul diferite din multe puncte de vedere – faţă de cele de astăzi, dar timpul când existau aceste condiţii este prezentat în raportul inspirat al Bibliei. În istoria potopului, Inspiraţia a explicat ceea ce geologia singură n-ar fi putut niciodată să pătrundă, să înţeleagă. În zilele lui Noe, oamenii, animalele şi copacii, de multe ori mai mari decât cei care există astăzi, au fost îngropaţi în pământ şi păstraţi astfel ca o dovadă pentru generaţiile viitoare că antediluvienii au pierit printr-un potop. A fost în planul lui Dumnezeu ca descoperirea acestor lucruri să întărească credinţa în istoria inspirată; dar oamenii, cu raţionamentul lor deşert, cad şi ei în aceeaşi greşeală în care au căzut cei dinainte de potop, şi anume că ei transformă în blestem lucrurile pe care Dumnezeu li le-a dat ca o binecuvântare, printr-o greşită folosire a lor.

Este unul dintre mijloacele de înşelare ale lui Satana, acela de a-i face pe credincioşi să accepte o idee greşită; căci el poate să umbrească atât de mult Legea lui Dumnezeu, care în sine este foarte simplă, încât să-i facă pe oameni să se războiască împotriva poruncii a patra, pentru că ea arată atât de clar spre viul Dumnezeu, Creatorul cerurilor şi al pământului.

Se depune un efort continuu pentru a explica lucrarea creaţiunii ca un rezultat al unor cauze naturale; iar raţionamentul omenesc este acceptat chiar de către cei ce mărturisesc a fi creştini, raţionament ce este în flagrantă opoziţie cu faptele cele simple ale Scripturii. Sunt mulţi aceia care se opun cercetării profeţiilor biblice, în mod deosebit acelea din Daniel şi Apocalips, declarând despre ele că sunt obscure şi deci nu le putem înţelege; cu toate acestea, chiar aceste persoane acceptă unele teorii care sunt în contradicţie cu raportul mozaic. Dacă însă ceea ce a descoperit Dumnezeu este aşa de greu de

înţeles, cât de neprincipial este de a accepta simple presupuneri cu privire la ceea ce El n-a descoperit!

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre şi ale copiilor noştri pe vecie” (Deut.29, 29). El n-a descoperit niciodată oamenilor modul exact în care a adus la îndeplinire lucrarea creaţiunii. Înţelepciunea omenească nu poate pătrunde tainele Celui Preaînalt. Puterea Sa creatoare este tot atât de nepătrunsă ca şi existenţa Sa.

Dumnezeu a îngăduit ca un potop de lumină să se reverse asupra lumii atât în domeniul ştiinţei, cât şi în cel al artei; dar atunci când unii din aşa numiţii oameni de ştiinţă se ocupă de aceste subiecte numai din punct de vedere omenesc, cu siguranţă că vor ajunge la concluzii greşite. Poate fi nevinovat faptul de a face speculaţii dincolo de ceea ce ne-a descoperit Cuvântul lui Dumnezeu, dacă teoriile noastre, însă, nu contrazic faptele ce sunt prezentate în Sfânta Scriptură; dar aceia care lasă la o parte Cuvântul lui Dumnezeu şi caută să explice lucrările creaţiunii Sale, bazaţi numai pe principii ştiinţifice, sunt purtaţi de curent pe un ocean necunoscut, fără hartă şi fără busolă. Cele mai mari capacităţi intelectuale, dacă nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu în cercetările lor, ajung în încurcătură în încercările lor de a trasa relaţiile dintre ştiinţă şi revelaţie. Deoarece Creatorul şi lucrările Lui sunt atât de mult peste posibilitatea lor de înţelegere şi pentru că nu pot să le explice prin legile naturale, aceştia consideră raportul biblic ca nefiind vrednic de încredere. Aceia care se îndoiesc de temeinicia raportului Vechiului şi Noului Testament vor face un pas mai departe şi vor ajunge să se îndoiască de existenţa lui Dumnezeu şi atunci, pierzându-şi ancora, vor fi lăsaţi să se izbească de stâncile necredinţei.

Aceste persoane au pierdut simplitatea credinţei. Trebuie să existe o neclintită credinţă în autoritatea divină

a Cuvântului celui sfânt al lui Dumnezeu. Biblia nu trebuie să fie testată prin ideile ştiinţifice ale oamenilor. Cunoştinţa omenească nu este un ghid vrednic de încredere.

Scepticii care citesc Biblia cu scopul de a căuta greşeli, printr-o imperfectă înţelegere a revelaţiei pot pretinde că au găsit contradicţii în ea; dar dacă este bine înţeleasă, ea este într-o perfectă armonie. Moise a scris sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu şi o corectă teorie a geologiei nu va pretinde niciodată că a descoperit ceea ce nu se poate armoniza cu declaraţia Lui. Tot adevărul, fie el în natură sau revelaţie, este consecvent cu sine în toate manifestările lui.

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt unele probleme la care cei mai profunzi învăţaţi nu vor putea da răspuns. Atenţia este atrasă la aceste subiecte pentru a ni se arăta cât de multe probleme sunt chiar în lucrurile obişnuite ale vieţii de fiecare zi, pe care minţile mărginite, cu toată înţelepciunea cu care se fălesc, nu le vor putea înţelege niciodată pe deplin.

Cu toate acestea, oamenii de ştiinţă cred că pot înţelege înţelepciunea lui Dumnezeu, ceea ce El a făcut sau ceea ce El poate face. Ideea foarte mult răspândită este aceea că El este limitat de propriile Lui legi. Oamenii neagă sau ignoră existenţa Lui ori caută să explice totul, chiar şi lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii omeneşti; şi nu mai au niciun fel de respect pentru Numele Său sau teamă de puterea Sa. Ei nu cred în supranatural şi nu înţeleg legile lui Dumnezeu sau puterea Lui infinită de a aduce la îndeplinire – prin ele – voinţa Lui. Aşa cum se foloseşte de obicei, termenul „legile naturii” cuprinde ceea ce au fost în stare oamenii să descopere cu privire la legile ce guvernează lumea fizică; dar cât de limitată este cunoştinţa lor şi cât de vast este câmpul în care Creatorul poate lucra în armonie cu propriile Sale legi – şi încă peste

posibilitatea de înţelegere a fiinţei mărginite! Mulţi învaţă că materia posedă energie vitală, că materiei îi sunt date anumite proprietăţi şi apoi ea este lăsată să acţioneze prin propria sa energie; că lucrurile din natură sunt conduse în armonie cu nişte legi fixe, în care nici chiar Dumnezeu nu poate interveni. Aceasta este o falsă ştiinţă şi nu este susţinută de Cuvântul lui Dumnezeu. Natura lor este la dispoziţia Creatorului ei. Dumnezeu nu anulează legile Sale şi nici nu lucrează împotriva lor, ci El le foloseşte continuu ca instrumente ale Sale. Natura mărturiseşte despre o inteligenţă, o prezenţă, o energie activă, care lucrează în şi prin legile ei. În natură se vădeşte continua lucrare a Tatălui şi a Fiului. Hristos spune: „Tatăl Meu lucrează până acum; şi Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5, 17).

Leviţii, în imnul lor ce ne este redat de Neemia, cântă: „Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor şi toată oştirea lor, şi pământul cu tot ce este pe el” Tu dai viaţă tuturor” (Neem.9, 6). Cu privire la lumea aceasta a noastră, lucrarea creaţiunii lui Dumnezeu este completă. Căci „lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii” (Evr.4, 3). Dar puterea, energia Sa, este încă exercitată în menţinerea lucrărilor creaţiunii Sale. Inima bate şi respiraţia îşi urmează cursul nu pentru că mecanismul ce a fost pus odată în mişcare continuă să acţioneze prin propria sa energie, ci fiecare respiraţie şi fiecare pulsaţie a inimii sunt o dovadă a grijii Aceluia în care „avem viaţa, mişcarea şi fiinţa” (Fapte 17, 28). Faptul că an de an pământul produce bunătăţile lui şi îşi continuă mişcarea în jurul soarelui nu se datorează unei puteri proprii. Mâna lui Dumnezeu este aceea care conduce planetele şi le păstrează în poziţia lor, în mersul lor ordonat prin spaţiile siderale. El „a făcut să meargă după număr, în şir, oştirea lor. El le cheamă pe toate pe nume; aşa de mare este puterea şi tăria Lui, că una nu lipseşte”

(Is.40, 26). Prin puterea Lui vegetaţia se dezvoltă, frunzele apar şi florile înfloresc. El „face să răsară iarba pe munţi” (Ps.147, 8) şi prin El văile sunt făcute să rodească. „Toate fiarele pădurilor” îşi cer hrana de la Dumnezeu” şi fiecare creatură vie, de la insecta cea mai mică şi până la om, toate sunt zilnic dependente de grija Sa providenţială. În cuvinte deosebit de frumoase, psalmistul spune: „Toate” Te aşteaptă, ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc; Îţi deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătăţile Tale” (Ps.104, 20.21.27.28). Cuvântul Său controlează elementele naturii; El acoperă cerurile cu nori şi pregăteşte ploaia pentru pământ. „El dă zăpada ca lâna. El presară bruma albă ca cenuşa” (Ps.147, 16). „La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naştere fulgerelor şi ploii, şi scoate vântul din cămările Lui” (Ier.10, 13).

Dumnezeu este temelia tuturor lucrurilor. Întreaga adevărată educaţie este în armonie cu lucrările Sale; toată educaţia creştină duce la ascultarea de conducerea Sa. Ştiinţa deschide noi perspective orizontului nostru; ea se înalţă sus şi explorează noi profunzimi; dar, ca rezultat al cercetărilor ei, ea nu aduce nimic care să fie în conflict cu revelaţia divină. Ignoranţa poate căuta să susţină păreri greşite cu privire la Dumnezeu, apelând la ştiinţă; dar cartea naturii şi Cuvântul scris aruncă una asupra alteia” lumină. Noi suntem astfel conduşi să adorăm pe Creator şi să avem o încredere inteligentă în Cuvântul Său.

Nicio minte mărginită nu poate înţelege pe deplin existenţa, puterea, înţelepciunea sau lucrările Celui infinit. Scriitorul inspirat spune: „Poţi spune tu că poţi pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poţi ajunge la cunoştinţa desăvârşită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-i de înaltă: ce poţi face? Mai adâncă decât locuinţa morţilor: ce poţi şti? Întinderea ei este mai lungă decât pământul, şi mai lată decât marea” (Iov 11, 7 – 9). Minţile cele mai mari ale

pământului nu pot cuprinde pe Dumnezeu. Oamenii pot cerceta continuu, pot învăţa continuu şi dincolo de aceasta încă este un „infinit.

Cu toate acestea, lucrările creaţiunii mărturisesc despre puterea şi măreţia lui Dumnezeu. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui” (Ps.19, 1). Aceia care iau Cuvântul scris ca sfătuitor al lor vor găsi în el un ajutor preţios în a-L înţelege pe Dumnezeu. „Însuşirile nevăzute ale Lui” se văd lămurit, de la facerea lumii când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El”, şi anume” „puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui” (Rom.1, 20).

Secţiune 2.13 Cap. 10 – Turnul Babel

Pentru a repopula pământul pustiit pe care, cu puţin timp înainte, potopul îl curăţise de stricăciunea lui morală, Dumnezeu nu a păstrat decât o singură familie, aceea a lui Noe, căruia El îi declarase: „Te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni” (Gen.7, 1). Şi totuşi, în cei trei fii ai lui Noe s-a dezvoltat foarte repede aceeaşi mare deosebire văzută în lumea dinainte de potop. În Sem, Ham şi Iafet, care trebuia să fie întemeietorii neamului omenesc, se contura caracterul urmaşilor lor.

Noe, privind prin inspiraţie divină, a prezis istoria celor trei mari rase ce aveau să răsară din aceşti părinţi ai omenirii. Descriind pe urmaşii lui Ham mai degrabă prin fiul decât prin tatăl, el declară: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraţilor lui” (Gen.9, 25). Păcatul nefiresc săvârşit de Ham arată că respectul filial fusese de multă vreme alungat din sufletul său şi dădea pe faţă toată nelegiuirea şi josnicia din caracterul lui. Aceste caracteristici rele s-au transmis mai departe în Canaan şi în urmaşii lui, a căror neîntreruptă vinovăţie a atras asupra lor judecăţile lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, respectul manifestat de către Sem şi Iafet faţă de tatăl lor şi, în felul acesta, faţă de poruncile

divine, a făgăduit un viitor mai strălucit pentru urmaşii lor. Cu privire la aceşti fii s-a spus: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, şi Canaan să fie robul lui! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, şi Canaan să fie robul lor” (Gen.9, 26 – 27). Urmaşii lui Sem aveau să fie poporul ales al legământului lui Dumnezeu, al Mântuitorului făgăduit. Iehova avea să fie Dumnezeul lui Sem. Din el avea să coboare Avraam şi poporul lui Israel, prin care avea să vină Hristos: „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul” (Ps.144, 15). Şi Iafet „să locuiască în corturile lui Sem”. Urmaşii lui Iafet aveau să aibă în mod deosebit parte de binecuvântările Evangheliei.

Urmaşii lui Canaan au decăzut până la cele mai degradante forme de păgânism. Deşi blestemul profetic i-a condamnat la sclavie, aplicarea pedepsei a fost timp de veacuri amânată. Dumnezeu a suportat nelegiuirea şi stricăciunea lor, până când ei au trecut limitele răbdării divine. Atunci au fost lepădaţi şi au devenit robi ai urmaşilor lui Sem şi Iafet.

Profeţia lui Noe nu a fost o ameninţare arbitrară a mâniei şi nicio declaraţie de favoritism. Ea n-a determinat caracterul şi destinul fiilor lui. Dar a arătat care avea să fie rezultatul felului de viaţă pe care ei în repetate rânduri şi l-au ales, cum şi caracterul pe care şi l-au dezvoltat. Ea era expresia a ceea ce era în planul lui Dumnezeu pentru ei şi urmaşii lor din cauza propriului lor caracter şi propriei lor purtări. De regulă, copiii moştenesc pornirile şi înclinaţiile părinţilor şi imită pilda lor; astfel că păcatele părinţilor sunt practicate de către copii, din generaţie în generaţie. În acest fel josnicia şi lipsa de respect a lui Ham s-au reprodus în urmaşii săi, aducând asupra lor blestemul timp de multe generaţii. „Un singur păcătos nimiceşte mult bine” (Ecl.9, 18).

Pe de altă parte, cât de bogat a fost răsplătit

respectul lui Sem pentru tatăl său şi ce şir strălucit de oameni sfinţi s-a ridicat din urmaşii săi! „Domnul cunoaşte zilele oamenilor cinstiţi” şi urmaşii lui sunt binecuvântaţi” (Ps.37, 18.26). „Să ştii că Domnul, Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios şi îşi ţine legământul şi îndurarea până la al miilea neam de oameni faţă de cei ce-L iubesc şi păzesc poruncile Lui” (Deut.7, 9).

Pentru un timp, urmaşii lui Noe au continuat să locuiască prin munţii unde s-a oprit corabia. Pe măsură însă ce numărul lor a crescut, apostazia a dus degrabă la despărţire. Aceia care au dorit să uite pe Creatorul lor şi să lepede restrângerea adusă de Legea Sa simţeau o continuă plictiseală şi supărare datorită învăţăturii şi exemplului semenilor lor temători de Dumnezeu şi, după un timp, au hotărât să se separe de cei care se închinau lui Dumnezeu. Ca urmare au pornit spre câmpia Şinear, pe malurile fluviului Eufrat. Ei au fost atraşi de frumuseţea locului şi fertilitatea solului şi pe această câmpie s-au hotărât să-şi facă sălaşul.

Aici au hotărât să zidească o cetate şi în ea să înalţe un turn uluitor de înalt, aşa încât să devină o minune a lumii. Această lucrare era menită să împiedice împrăştierea oamenilor în colonii. Dumnezeu i-a îndrumat pe oameni să se întindă pe întreaga suprafaţă a pământului pentru a-l popula şi a-l supune; dar aceşti constructori ai Babelului erau hotărâţi să-i ţină pe toţi ai lor uniţi într-o societate şi să întemeieze o monarhie, care în cele din urmă să stăpânească întregul pământ. Astfel, cetatea lor avea să devină metropola unui imperiu universal; gloria ei avea să stârnească admiraţia şi omagiul lumii şi să-i facă vestiţi pe întemeietorii ei. Turnul acesta magnific, ajungând până la cer, trebuia în adevăr să stea ca un monument al puterii şi înţelepciunii constructorilor lui, perpetuând faima lor până la cele din urmă generaţii.

Locuitorii din câmpia Şinear nu credeau în legământul lui Dumnezeu, că El nu va mai aduce alt potop pe pământ. Mulţi dintre ei tăgăduiau existenţa lui Dumnezeu şi puneau potopul pe seama unor cauze naturale. Alţii credeau într-o Fiinţă supremă şi credeau, de asemenea, că ea a fost aceea care a nimicit lumea dinainte de potop; şi inima lor, ca şi aceea a lui Cain, s-a răsculat împotriva Lui. Unul dintre scopurile pe care le urmăreau prin construirea turnului era şi acela de a avea un loc de scăpare în eventualitatea unui alt potop. Construcţia urma să aibă o înălţime mult mai mare decât s-au ridicat apele potopului, iar ei credeau că, în felul acesta, vor fi în afara oricărui pericol. Iar prin faptul că aveau să fie în stare să se înalţe până la nori, ei sperau că vor putea descoperi cauzele potopului. Întreaga lucrarea avea ca scop să înalţe şi mai sus mândria celor ce l-au proiectat, să depărteze de la Dumnezeu minţile generaţiilor viitoare şi să le ducă la idolatrie.

Când a fost parţial terminat, o parte din turn a fost ocupat şi folosit ca locuinţă pentru ziditori; alte încăperi, splendid mobilate şi împodobite, au fost închinate idolilor lor. Oamenii se bucurau de succesul lor şi slăveau pe dumnezeii de argint şi aur, ridicându-se împotriva Cârmuitorului cerului şi al pământului. Deodată însă, lucrarea, care înainta atât de bine, a fost oprită. Au fost trimişi îngeri ca să strice planurile constructorilor. Turnul ajunsese la o foarte mare înălţime şi era imposibil acum pentru cei ce lucrau sus, în vârf, să comunice în mod direct cu aceia care se aflau jos, la baza turnului; de aceea, au fost aşezaţi oameni din loc în loc, fiecare dintre aceştia să primească şi să transmită celui de mai jos ordinele cu privire la materiale sau alte directive în legătură cu lucrarea. În timp ce veştile erau astfel duse de la unul la altul, limbajul li s-a încurcat, astfel că se cereau materiale de care nu era nevoie şi se dădeau îndrumări care erau

adesea în contradicţie cu cele ce fuseseră date. A urmat confuzie şi spaimă. Întreaga lucrare s-a oprit. Nu mai putea fi vorba – mai departe – de niciun fel de armonie şi conlucrare. Constructorii erau cu totul neînstare să-şi explice aceste ciudate neînţelegeri dintre ei şi, în mânia şi deznădejdea lor, se acuzau unii pe alţii. Alianţa lor a luat sfârşit în luptă şi vărsare de sânge. Fulgere din ceruri, ca o dovadă a neplăcerii lui Dumnezeu, au sfărâmat partea de sus a turnului, aruncând-o la pământ. Astfel, oamenii au fost făcuţi să simtă că există un Dumnezeu care domneşte în ceruri. Până la data aceea toţi oamenii au vorbit aceeaşi limbă; acum însă, aceia care puteau să-şi înţeleagă între ei vorbirea s-au unit în două grupe; unii au pornit într-o parte, alţii în alta. „Şi Domnul i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului” (Gen.11, 8). Împrăştierea aceasta a fost mijlocul de populare a pământului şi în acest fel s-a realizat planul lui Dumnezeu, chiar şi prin mijloacele folosite de oameni spre a-l împiedica.

Dar ce pierdere au suferit aceia care se ridicaseră împotriva lui Dumnezeu! A fost scopul lui Dumnezeu acela ca, atunci când oamenii ar fi pornit să întemeieze naţiuni în diferite părţi ale pământului, să ducă cu ei cunoaşterea voii Lui, astfel ca lumina adevărului să strălucească cu putere înaintea generaţiilor care aveau să vină. Noe, predicatorul credincios al neprihănirii, a trăit cincizeci de ani după potop. Sem a mai trăit cinci sute de ani, şi urmaşii lor au avut astfel ocazia să facă cunoştinţă cu cerinţele lui Dumnezeu şi cu istoria felului în care El S-a purtat cu părinţii lor. Dar ei n-au fost binevoitori să dea ascultare acestor adevăruri care nu le plăceau; ei nu doreau să ştie ceva despre Dumnezeu; şi prin amestecarea limbajului ei au fost, în mare măsură, izolaţi de legăturile cu aceia care puteau să le dea lumină.

Ziditorii Babelului se lăsaseră în voia spiritului de nemulţumire împotriva lui Dumnezeu. În loc să-şi aducă

aminte cu recunoştinţă de mila Sa faţă de Adam şi de legământul îndurării Sale faţă de Noe, ei se plângeau de asprimea Lui în alungarea primei perechi din Eden şi distrugerea lumii prin potop. Dar, în timp ce murmurau împotriva lui Dumnezeu, ca fiind arbitrar şi sever, acceptau conducerea celui mai crud dintre tirani. Satana căuta să aducă dispreţ asupra jertfelor care preînchipuiau moartea lui Hristos; şi, cum minţile oamenilor erau întunecate de idolatrie, el îi mâna să contrafacă aceste jertfe şi să-i sacrifice pe propriii lor fii pe altarele zeilor lor. Deoarece oamenii se depărtau de Dumnezeu, atributele divine – dreptatea, curăţia şi iubirea – au fost înlocuite cu apăsarea, violenţa şi brutalitatea. Locuitorii Babelului erau hotărâţi să stabilească o conducere care să fie independentă de Dumnezeu. Erau totuşi printre ei unii care se temeau de Dumnezeu, dar care fuseseră amăgiţi de declaraţiile celor necredincioşi şi atraşi în planurile lor. Din pricina acestor credincioşi, Dumnezeu a amânat judecăţile Sale şi le-a dat oamenilor timp în care aceştia să dea pe faţă adevăratul lor caracter. În timp ce avea loc acest lucru, fiii lui Dumnezeu se străduiau să-i întoarcă de la planurile lor; dar oamenii erau strâns legaţi în acţiunea aceasta dârză împotriva Cerului. Dacă ar fi mers mai departe nestingheriţi, ei ar fi ticăloşit lumea chiar din copilăria ei. Alianţa lor a fost întemeiată pe răzvrătire, o împărăţie întemeiată pe înălţare de sine şi în care Dumnezeu nu avea să aibă nici stăpânire, nici onoare. Dacă această alianţă ar fi fost îngăduită, o putere teribilă avea să se ridice pentru a izgoni de pe pământ neprihănirea – şi cu ea pacea, fericirea şi siguranţa. În locul legilor divine, care sunt „sfinte, drepte şi bune” (Rom.7, 12), oamenii se străduiau să pună legi care să corespundă cu scopurile inimilor lor egoiste şi crude.

Cei care se temeau de Dumnezeu strigau către El ca să intervină. Şi „Domnul S-a coborât să vadă cetatea şi

turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor” (Gen.11, 5). În îndurarea Lui faţă de omenire, El a nimicit planul ziditorilor turnului şi a prăbuşit monumentul cutezanţei lor. În mila Sa le-a încurcat limbile, punând astfel o stavilă pornirii lor spre răscoală. Dumnezeu suportă îndelung stricăciunea oamenilor, dându-le din plin prilej pentru pocăinţă; dar El reţine toate uneltirile lor de a se împotrivi autorităţii Legii Sale drepte şi sfinte. Din timp în timp, mâna nevăzută ce ţine sceptrul guvernării este întinsă pentru a pune frâu nelegiuirii. Sunt date dovezi de netăgăduit că Creatorul Universului, Cel nemărginit în înţelepciune, iubire şi adevăr, este Cârmuitorul Suprem al cerului şi al pământului şi că nimeni nu poate să sfideze puterea Sa fără să fie pedepsit pentru aceasta.

Uneltirile ziditorilor Babelului au sfârşit în ruşine şi înfrângere. Monumentul mândriei lor a devenit un semn de aducere aminte a nebuniei lor. Cu toate acestea, oamenii continuă să meargă pe acelaşi drum, încrezându-se în ei înşişi şi respingând Legea lui Dumnezeu. Este acelaşi principiu pe care Satana a căutat să-l înfăptuiască în ceruri; acelaşi principiu care l-a stăpânit pe Cain atunci când şi-a adus jertfa.

Există ziditori de turnuri şi în zilele noastre. Cei necredincioşi îşi construiesc teoriile lor pe deducţiile aşa-zisei ştiinţe şi resping revelaţia Cuvântului lui Dumnezeu. Ei îşi permit să condamne autoritatea morală a lui Dumnezeu, să dispreţuiască Legea Sa şi să se mândrească cu capacitatea raţiunii umane. Şi, „pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor lor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorinţa să facă rău” (Ecl.8, 11).

În aşa-zisa lume creştină, mulţi se depărtează de învăţăturile clare ale Bibliei şi construiesc un crez format din speculaţii omeneşti şi mituri plăcute, arătând spre turnul lor ca fiind un mijloc de a urca la cer. Oamenii se

agaţă cu admiraţie de vorbirile elocvente, care-i învaţă că cel care păcătuieşte nu va muri, că mântuirea poate fi obţinută fără să fie nevoie de ascultare faţă de Legea lui Dumnezeu. Dacă cei ce mărturisesc a fi urmaşi ai lui Hristos ar accepta standardul pe care-l prezintă Dumnezeu, acest lucru i-ar duce la unitate; dar atâta vreme cât înţelepciunea omenească este înălţată mai presus de Cuvântul Său cel sfânt, va fi numai ceartă şi dezbinare. Confuzia existentă în crezurile şi sectele ce sunt în conflict unele cu altele este foarte bine reprezentată prin expresia „Babilon”, pe care profeţia (Apoc.14, 8; 18, 2) o aplică la bisericile iubitoare de lume din zilele sfârşitului.

Mulţi caută să facă un cer al lor prin acumularea de avuţie şi putere. Ei „râd şi vorbesc cu răutate de asuprire: vorbesc de sus” (Ps.73, 8), călcând în picioare drepturile omului şi dispreţuind autoritatea divină. Cei mândri pot, pentru un timp, să fie în mare putere şi pot să aibă succes în tot ceea ce întreprind; dar până la urmă nu vor avea decât dezamăgire şi nenorocire.

Timpul cercetării lui Dumnezeu este aproape. Cel Prea înalt va coborî să vadă ce au zidit fiii oamenilor. Puterea Lui suverană se va manifesta, iar lucrările îngâmfării omeneşti se vor da pe faţă. „Domnul priveşte din înălţimea cerurilor şi vede pe toţi fiii oamenilor. Din locaşul locuinţei Lui, El priveşte pe toţi locuitorii pământului” (Ps.33, 13.14).

Secţiune 2.14 Cap. 11 – Chemarea lui Avraam

După împrăştierea de la Babel, idolatria a devenit aproape universală şi, în cele din urmă, Dumnezeu i-a lăsat pe păcătoşii împietriţi să meargă mai departe pe căile lor rele, în timp ce l-a ales pe Avraam, din seminţia lui Sem, şi l-a făcut păzitorul Legii Sale pentru generaţiile viitoare. Avraam crescuse în mijlocul superstiţiilor şi al păgânismului. Chiar cei din casa tatălui său, prin care

fusese păstrată cunoştinţa de Dumnezeu, au cedat în mod treptat influenţelor seducătoare din jurul lor; ei „slujeau altor dumnezei” (Iosua 24, 2), în loc să-l slujească lui Iehova. Dar adevărata credinţă nu avea să piară. Dumnezeu totdeauna a păstrat o rămăşiţă care să-L slujească. Adam, Set, Enoh, Metusala, Noe, Sem, într-o linie neîntreruptă, au păstrat din veac în veac descoperirile preţioase ale voinţei Sale. Fiul lui Terah a devenit moştenitor al acestei comori sfinte. Idolatria îl chema din toate părţile, dar în zadar. Credincios printre cei lipsiţi de credinţă, neatins de corupţie în mijlocul apostaziei ce predomina, el s-a ţinut neclintit de adorarea singurului şi adevăratului Dumnezeu. „Domnul este lângă toţi cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima” (Ps. 145, 18). El i-a făcut cunoscut lui Avraam voinţa Lui şi i-a dat o lămurită cunoaştere a cerinţelor Legii Sale şi a mântuirii care avea să fie realizată prin Hristos.

Lui Avraam i-a fost dată făgăduinţa, foarte preţioasă oamenilor din vremea aceea, şi anume că va avea nenumăraţi urmaşi şi că va ajunge un neam mare. „Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare” (Gen.12, 2). La aceasta a mai fost adăugată asigurarea mai preţioasă decât orice altceva pentru moştenitorul credinţei, şi anume că din urmaşii săi avea să vină Răscumpărătorul lumii. „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (vers.3). Şi totuşi, ca o primă condiţie a împlinirii, trebuia să fie o punere la probă a credinţei; se cerea un sacrificiu.

Solia lui Dumnezeu a ajuns la Avraam: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta” (Gen.12, 1). Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea Sa lucrare, ca păstrător al sfintelor Sale cuvinte, Avraam trebuia să fie despărţit de cei cu care fusese asociat la începutul vieţii sale. Influenţa neamurilor şi a prietenilor avea să fie o piedică în calea

educaţiei pe care Dumnezeu îşi propusese să o dea slujitorului Său. Acum, când într-un mod special Avraam era legat de cer, el trebuia să locuiască printre străini. Caracterul său trebuia să fie cu totul deosebit, diferit de celelalte caractere din lume. El nici n-ar fi putut explica felul comportării sale, astfel încât să fie înţeles de prietenii săi. Lucrurile spirituale trebuie înţelese în mod spiritual, iar motivele şi acţiunile sale nu erau înţelese de către rudeniile lui idolatre.

„Prin credinţă, Avraam, când a fost chemat să plece dintr-un loc, pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat şi a plecat, fără să ştie unde se duce” (Evr.11, 8). Ascultarea necondiţionată a lui Avraam este una dintre cele mai izbitoare dovezi ale credinţei ce poate fi aflată în întreaga Scriptură. Pentru el, credinţa era „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd” (Evr.11, 1). Sprijinindu-se pe făgăduinţa divină, fără cea mai slabă asigurare exterioară a împlinirii ei, el şi-a părăsit casa şi rudeniile, cum şi ţara lui de naştere, şi a plecat fără să ştie încotro, pentru a merge acolo unde îl conducea Dumnezeu. „Prin credinţă, a venit şi s-a aşezat el în ţara făgăduinţei, ca într-o ţară care nu era a lui, şi a locuit în corturi, ca şi Isaac şi Iacov, care erau împreună moştenitori cu el ai aceleiaşi făgăduinţe” (Evr.11, 9).

N-a fost deloc uşoară încercarea prin care a trecut Avraam şi sacrificiul ce se cerea din partea lui nu era nicidecum dintre cele mai mici. Erau legături puternice care îl legau de ţara sa, de rudeniile şi familia sa. Dar el n-a ezitat să asculte chemarea. El nu avea nicio întrebare de pus în legătură cu ţara făgăduinţei, dacă solul era fertil şi clima sănătoasă, dacă ţara avea locuri plăcute şi dacă îi oferea posibilitatea să strângă avere. Dumnezeu a vorbit, şi slujitorul Său trebuia să asculte; locul cel mai fericit de pe pământ pentru el era locul în care Dumnezeu voia ca el

să fie.

Sunt mulţi aceia care, asemenea lui Avraam, sunt puşi la probă. Ei nu aud vocea lui Dumnezeu vorbindu-le în mod direct, din ceruri, ci El îi cheamă prin învăţăturile Cuvântului Său şi prin evenimentele providenţei Sale. Acestora poate că li se cere să părăsească legăturile apropiate şi aducătoare de folos, să se despartă de rude şi să pornească pe o cale ce pare a fi numai o cale a lepădării de sine, a greutăţilor şi sacrificiului. Dumnezeu le-a rânduit o lucrare pe care s-o facă; dar o viaţă lipsită de griji, cum şi influenţa prietenilor şi rudelor, i-a împiedicat în dezvoltarea trăsăturilor de caracter esenţiale pentru împlinirea ei. El i-a chemat undeva departe de influenţa şi ajutorul omenesc şi-i conduce să simtă nevoia după ajutorul Său şi să depindă numai de El, pentru ca El să li se poată descoperi. Cine este oare gata ca la chemarea Providenţei să renunţe la planurile la care ţinea cu drag şi să se despartă de legăturile familiale? Cine este gata să accepte noi răspunderi şi să păşească în câmpuri necunoscute de activitate, aducând la îndeplinire lucrarea lui Dumnezeu cu hotărâre şi inimă binevoitoare, socotind – de dragul lui Hristos – pagubele ca un câştig? Cel care va face astfel are credinţa lui Avraam şi va împărtăşi cu el acea „greutate veşnică de slavă” (2 Cor.4, 17), cu care „suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături” (Rom.8, 18).

Chemarea cerului i s-a adresat de prima dată lui Avraam, în vreme ce el locuia în „Ur din Haldea” (Gen.11, 31) şi de unde, ascultând de ea, a plecat în Haran. Până aici l-a însoţit familia sa, căci, pe lângă închinarea la idoli, ei se mai închinau şi adevăratului Dumnezeu. Avraam a rămas aici până la moartea lui Terah. Dar, de la mormântul tatălui său, glasul divin îl cheamă să meargă mai departe. Fratele său, Nahor, şi familia lui s-au lipit de casa şi idolii lor şi au rămas acolo. Pe lângă Sara, nevasta lui Avraam,

numai Lot, fiul lui Haran care murise de multă vreme, a ales să împărtăşească viaţa de peregrin a patriarhului. Cu toate acestea, grupul celor care au plecat din Mesopotamia a fost mare. Avraam avea deja mari turme şi cirezi nenumărate, bogăţiile Orientului, şi era înconjurat de un număr mare de servi şi ajutoare. El a plecat din ţara părinţilor săi, ca să nu se mai întoarcă niciodată, luând cu el tot ceea ce avea, „toate averile pe care le strânseseră şi cu toate slugile (sufletele, KJV) pe care le câştigaseră în Haran” (Gen.12, 5). Printre aceştia erau mulţi care erau mânaţi de consideraţii mai înalte decât acelea de câştig şi interese personale. În timpul şederii lor în Haran, atât Avraam, cât şi Sara au adus şi pe alţii la închinarea şi slujirea adevăratului Dumnezeu. Aceştia s-au alăturat de casa patriarhului şi l-au însoţit în ţara făgăduinţei. „Au plecat în ţara Canaan şi au ajuns în ţara Canaan” (Gen.12, 5).

Locul în care au poposit pentru prima dată a fost Sihem. La umbra stejarilor lui More, într-o vale largă şi ierboasă, cu grădinile ei de măslini şi izvoare de apă, între muntele Ebal pe de o parte şi muntele Garizim pe de altă parte, Avraam şi-a aşezat tabăra. Ţara în care a intrat patriarhul era o ţară plăcută şi bună, „ţară cu pâraie de apă, cu izvoare şi cu lacuri, care ţâşnesc din văi şi munţi; ţară cu grâu, cu orz, cu vii, cu smochini şi cu rodii, ţară cu măslini şi cu miere” (Deut.8, 7 – 8). Dar pentru închinătorii lui Iehova, o umbră grea zăcea asupra dealurilor împădurite şi a câmpiei roditoare. „Canaaniţii erau atunci în ţară”. Avraam ajunsese la împlinirea nădejdilor sale, dar găsise ţara ocupată de un neam străin şi plin de idolatrie. Prin dumbrăvi erau ridicate altare ale zeilor falşi şi pe înălţimile din jur erau aduse jertfe omeneşti. În timp ce el se prindea de făgăduinţa divină, nu fără prevestiri îngrozitoare şi-a întins el cortul. Apoi „Domnul S-a arătat lui Avraam şi i-a zis: Toată ţara aceasta o voi da seminţei

tale” (Gen.12, 7). Credinţa lui a fost întărită de această asigurare, că prezenţa divină era cu el şi că n-a fost lăsat pe mâna celor nelegiuiţi. „Şi Avraam a zidit acolo un altar Domnului, care-i. Se arătase” (Gen.12, 7). Deşi era încă un peregrin, el s-a mutat în curând într-un loc lângă Betel şi a înălţat iarăşi un altar şi a chemat acolo Numele Domnului. Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, ne dă un valoros exemplu. Viaţa lui a fost o viaţă de rugăciune. Oriunde îşi ridica el cortul, ridica alături şi altarul său, strângând pe toţi cei din tabăra sa la jertfele de dimineaţă şi seară. Când îşi muta cortul, altarul rămânea acolo. În anii următori, unii dintre canaaniţii nomazi au primit învăţături de la Avraam; şi ori de câte ori unul dintre aceştia ajungea la altarul acela, ştia cine fusese acolo înaintea lui; când îşi aşeza cortul, el repara altarul şi se închina acolo viului Dumnezeu.

Avraam a călătorit mai departe, spre miazăzi, şi din nou credinţa sa a fost încercată. Cerul n-a mai dat ploaie, pâraiele încetaseră să mai curgă prin văi şi iarba se uscase pe câmpii. Turmele şi cirezile nu mai găseau păşune şi foametea ameninţa întreaga tabără. Nu cumva patriarhul punea acum la îndoială conducerea Providenţei? Nu privea el oare înapoi cu dor la belşugul câmpiilor Haldeii? Toţi priveau cu îngrijorare să vadă ce va face Avraam, când necazuri după necazuri se abăteau asupra lui. Atâta vreme cât încrederea lui părea nezdruncinată, ei simţeau că mai era nădejde; erau siguri că Dumnezeu era Prietenul său şi că El încă îi călăuzea.

Avraam nu putea să explice căile Providenţei; el nu ajunsese la împlinirea speranţelor lui; dar se ţinea tare de făgăduinţa: „Te voi binecuvânta, îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare”. Cu rugăciuni stăruitoare, el chibzuia să vadă cum să păstreze viaţa celor ai săi şi a turmelor sale, dar nu îngăduia ca împrejurările să zdruncine credinţa sa în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a

scăpa de foamete, el coborî în Egipt. El n-a uitat Canaanul şi, în strâmtorarea sa, nu s-a întors în Haldea, de unde venise şi unde era belşug de pâine; ci a căutat un refugiu temporar, cât mai aproape posibil de ţara făgăduinţei, intenţionând să se întoarcă în curând acolo unde l-a aşezat Dumnezeu.

În providenţa Sa, Dumnezeu a adus această încercare asupra lui Avraam, ca să-l înveţe lecţia supunerii, a răbdării şi a credinţei, lecţii ce aveau să fie aşezate în scris pentru binele tuturor acelora care aveau să fie chemaţi mai târziu să sufere necazuri. Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi pe o cale pe care ei nu o cunosc, dar nu-i uită şi nici nu-i leapădă pe aceia care îşi pun încrederea în El. El a îngăduit să vină suferinţa asupra lui Iov, dar nu l-a uitat. El a îngăduit ca Ioan cel iubit să fie exilat pe insula pustie Patmos, dar Fiul lui Dumnezeu l-a întâlnit acolo şi viziunea Sa a fost plină de scene de o slavă nepieritoare. Dumnezeu îngăduie ca încercările să vină asupra poporului Său pentru ca, prin statornicia şi ascultarea lor, ei să fie îmbogăţiţi spiritual, iar prin exemplul lor să fie o sursă de putere pentru alţii. „Eu ştiu gândurile pe care le am cu privire la voi, gânduri de pace şi nu de nenorocire” (Ier.29, 11). Chiar acele încercări, care pun cel mai sever la probă credinţa noastră şi ne fac adesea să credem că Dumnezeu ne-a uitat, au menirea să ne apropie mai mult de Hristos, ca să lăsăm toate poverile noastre la picioarele Lui şi să ajungem să avem parte de pacea pe care El ne-o dă în schimb.

Dumnezeu încearcă totdeauna pe poporul Său în cuptorul suferinţei. În dogoarea focului din cuptor se separă zgura de aurul adevărat al caracterului creştin. Iisus este Acela care supraveghează atent încercarea; El ştie ce este necesar pentru curăţirea metalului preţios pentru ca el să reflecte strălucirea iubirii Sale. Dumnezeu îşi învaţă servii prin încercări grele şi apăsătoare. El vede

că unii au puteri ce pot fi folosite pentru înaintarea lucrării Sale şi pe aceste persoane le pune la încercare; în providenţa Sa, El îi aduce în poziţii care pun la probă caracterul lor şi scot în evidenţă defectele şi slăbiciunile care sunt ascunse propriei lor cunoaşteri. El le oferă ocazia să corecteze aceste defecte şi să se facă vrednici de slujba Lui. El le arată slăbiciunile şi îi învaţă să se sprijine pe El; căci El este singurul lor ajutor şi singura lor apărare. În felul acesta, obiectivul Lui este atins. Ei sunt educaţi, pregătiţi şi disciplinaţi, gata să aducă la îndeplinire marile rosturi pentru care le-au fost date puteri îndestulătoare. Când Dumnezeu îi cheamă la lucru, ei sunt gata, iar îngerii cerului li se alătură în lucrarea pe care o au de îndeplinit pe pământ.

În timpul rămânerii sale în Egipt, Avraam a dat dovadă de faptul că nu se eliberase de slăbiciunile şi imperfecţiunile omeneşti. Ascunzând faptul că Sara era soţia sa, el a dat pe faţă neîncredere în purtarea de grijă divină, o lipsă a acelei alese credinţe şi a curajului, de atâtea ori şi în mod nobil exemplificate în viaţa lui. Sara era foarte frumoasă şi el nu se îndoia de faptul că egiptenii aceia negricioşi o vor pofti pe frumoasa străină şi, pentru a fi a lor, nu se vor da înapoi de a-l ucide pe soţul ei. El a considerat că nu se făcea vinovat de minciună, prezentând-o pe Sara ca fiind sora sa, pentru că ea era fiica tatălui său, dar nu era şi fiica mamei sale. Dar ascunderea legăturilor reale dintre ei a fost o minciună. Dumnezeu nu poate aproba nicio deviere de la o strictă integritate. Datorită lipsei de credinţă a lui Avraam, Sara a fost pusă într-o mare primejdie. Împăratul Egiptului, fiind informat de frumuseţea ei, a adus-o în palatul său, având de gând s-o ia de soţie. Dar Dumnezeu, în mila Sa, a ocrotit-o pe Sara, trimiţând judecăţile Lui asupra casei imperiale. În acest fel, monarhul a aflat adevărul în această problemă şi, mâniat că fusese înşelat, l-a mustrat pe Avraam şi i-a

înapoiat soţia, spunând: „Ce mi-ai făcut?” De ce ai zis: este sora mea’ şi am luat-o astfel de nevastă? Acum, iată-ţi nevasta, ia-o şi pleacă” (Gen.12, 18.19).

Avraam a fost umplut cu multe daruri de către împărat; chiar şi acum faraon nu a îngăduit să i se facă vreun rău lui sau celor ce erau cu el, ci a poruncit ca o gardă să-l petreacă în siguranţă în afara graniţelor împărăţiei sale. În vremea aceea, s-au făcut legi care interziceau egiptenilor să aibă legături cu păstorii străini, relaţii aşa de familiare, cum ar fi a mânca şi a bea cu ei. Îndepărtarea lui Avraam de către faraon a fost amabilă şi generoasă; dar el i-a cerut să părăsească Egiptul, căci nu şi-a putut permite să-i îngăduie să rămână. Din neştiinţă, el fusese aproape să-i facă o mare pagubă, dar Dumnezeu a intervenit şi l-a scăpat pe monarh de a comite un aşa mare păcat. Faraon a văzut în acest străin un om pe care Dumnezeul cerului l-a onorat şi s-a temut să aibă în împărăţia sa pe cineva care era atât de vădit în graţia divină. Dacă Avraam ar fi rămas în Egipt, averea şi onoarea sa în continuă creştere ar fi putut trezi invidia şi lăcomia egiptenilor şi i s-ar fi putut face vreun rău, pentru care ar fi fost făcut răspunzător monarhul, ceea ce putea aduce din nou judecăţile asupra casei împărăteşti.

Avertizarea care îi fusese dată lui faraon s-a dovedit a fi o apărare pentru Avraam în legăturile lui de mai târziu cu popoarele păgâne, deoarece lucrurile nu puteau fi ţinute în taină. S-a văzut că Dumnezeul căruia Avraam I se închina avea să-l apere pe servul Său şi că orice vătămare ce i s-ar aduce lui avea să fie pedepsită. Este un lucru primejdios, acela de a face rău unuia dintre copiii Împăratului cerului. Psalmistul se referă la acest capitol din experienţa lui Avraam, când spune, vorbind poporului ales, că Dumnezeu „a pedepsit împăraţi din pricina lor, spunând: Nu vă atingeţi de unşii Mei şi nu faceţi rău prorocilor Mei” (Ps.105, 14.15). Este o interesantă

asemănare între experienţa lui Avraam în Egipt şi cele petrecute cu urmaşii săi, cu sute de ani mai târziu. Şi unii, şi alţii au mers în Egipt din pricina foametei, şi unii, şi ceilalţi au locuit acolo. Prin manifestarea judecăţilor divine în apărarea lor, teama de ei i-a cuprins pe egipteni; şi, îmbogăţiţi de darurile păgânilor, au ieşit de acolo cu mari bogăţii.

Secţiune 2.15 Cap. 12 – Avraam în Canaan

Avraam s-a întors în Canaan „foarte bogat în vite, în argint şi în aur” (Gen.13, 2). Lot era încă cu el şi ei au venit din nou la Betel şi şi-au ridicat corturile lângă altarul pe care îl înălţaseră mai înainte. Ei au considerat în curând, însă, că înmulţirea bogăţiilor a adus cu sine înmulţirea necazurilor. În mijlocul greutăţilor şi al încercărilor au locuit împreună în deplină armonie, dar, odată cu creşterea avutului lor, exista primejdia izbucnirii certei între ei. Păşunea nu era suficientă pentru turmele şi cirezile lor şi, de aceea, între păzitorii turmelor şi cirezilor lor izbucneau în mod frecvent certuri, care erau aduse înaintea stăpânilor lor pentru a fi aplanate. Era evident faptul că ei trebuia să se separe. Avraam era mai mare decât Lot în ceea ce priveşte vârsta şi era, de asemenea, mai mare ca el în relaţiile, averea şi poziţia lui; şi, cu toate acestea, el a fost primul care a propus o soluţie pentru menţinerea păcii între ei. Deşi ţara întreagă îi fusese dată de către însuşi Dumnezeu, plin de bunăvoinţă, el a renunţat la dreptul său.

„Să nu fie ceartă între mine şi tine”, a spus el, „între păzitorii mei şi păzitorii tăi, căci suntem fraţi. Nu-i oare toată ţara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine; dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga” (Gen.13, 8 – 9).

Aici s-a dat pe faţă spiritul neegoist al lui Avraam. Cât de mulţi sunt aceia care, în condiţii asemănătoare, fără să ţină seama de urmări, s-ar agăţa de drepturile şi

preferinţele lor personale! Câte familii nu s-au distrus din pricina aceasta! Câte biserici n-au fost dezbinate, făcând ca lucrarea, cauza adevărului, să ajungă de ocară şi batjocură printre cei nelegiuiţi! „Să nu fie ceartă între mine şi tine”, a spus Avraam, „căci suntem fraţi”, nu numai prin legături naturale de rudenie, ci şi ca închinători ai viului Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu de pe întreaga faţă a pământului sunt o singură familie şi acelaşi duh al iubirii şi al împăcării ar trebui să-i stăpânească. „Iubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Rom.12, 10), aceasta este învăţătura Mântuitorului. Cultivarea unui comportament totdeauna la fel de plin de curtenie, cultivarea bunăvoinţei de a face altora ceea ce am dori ca ei să ne facă nouă, ar reduce la jumătate suferinţele vieţii. Spiritul de înălţare de sine este spiritul lui Satana; dar inima în care este cultivată iubirea lui Hristos va avea acea dragoste care nu caută la ale sale. În acest fel se va da ascultare îndemnului divin: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora” (Fil.2, 4).

Deşi Lot datora prosperitatea sa legăturii pe care o avea cu Avraam, el n-a dat pe faţă niciun fel de recunoştinţă faţă de binefăcătorul său. Buna-cuviinţă ar fi cerut ca el să-l lase pe Avraam să aleagă, dar, în loc să facă astfel, în mod egoist el s-a străduit să tragă toate foloasele de partea sa. El „şi-a ridicat ochii şi a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată în întregime” până la ţoar, era ca o grădină a Domnului, ca ţara Egiptului” (Gen.13, 10). Regiunea cea mai fertilă din toată Palestina era valea Iordanului, amintind celor ce o stăpâneau de Paradisul pierdut, egalând frumuseţea şi rodnicia câmpiilor bogate ale Nilului, pe care ei nu de mult le părăsiseră. Erau acolo, de asemenea, cetăţi bogate şi frumoase, promiţând un negoţ rentabil în târgurile lor aglomerate. Amăgit de perspectiva unui câştig lumesc, Lot

a trecut cu vederea relele morale şi spirituale ce aveau să-l întâmpine acolo. Locuitorii câmpiilor erau „afară din cale de păcătoşi împotriva Domnului”; dar el sau nu cunoştea lucrul acesta, sau, ştiindu-l, îi dădea puţină importanţă. El „şi-a ales toată câmpia Iordanului” şi şi-a întins corturile până la Sodoma” (Gen.13, 11 – 12). Cât de puţin a prevăzut el urmările groaznice ale alegerii lui egoiste! După despărţirea sa de Lot, Avraam a primit din nou, din partea Domnului o făgăduinţă privitoare la întreaga ţară. Nu mult după aceasta, el s-a mutat la Hebron, ridicându-şi cortul sub stejarii lui Mamre, înălţând lângă el un altar Domnului. În libertatea acestor ţinuturi de la poalele munţilor, cu livezile lor de măslini şi cu viile lor, cu câmpurile lor cu lanuri unduitoare de grâu şi păşuni întinse, înconjurate de dealuri, el a trăit mulţumit cu viaţa lui simplă, patriarhală, lăsându-i lui Lot luxul periculos al văii Sodomei.

Avraam a fost onorat de către naţiunile înconjurătoare ca un prinţ puternic şi un conducător înţelept şi priceput. El nu şi-a ţinut influenţa departe de vecinii săi. Viaţa şi caracterul său, în contrast vădit cu acelea ale închinătorilor idolatri, au exercitat o influenţă puternică în favoarea adevăratei credinţe. Supunerea sa faţă de Dumnezeu era neclintită, în timp ce bunătatea şi gingăşia inspirau încredere şi prietenie, iar măreţia lui impunea respect şi onoare.

Religia sa nu era păstrată ca o comoară preţioasă ce trebuia păzită cu gelozie, de care să se bucure numai cel ce o avea. Adevărata religie nu poate fi ţinută în acest fel, căci un astfel de spirit este contrar principiilor Evangheliei. Dacă Hristos locuieşte în inimă, atunci este imposibil să ascunzi lumina prezenţei Sale sau ca lumina aceea să piardă din strălucire. Din contră, ea va ajunge mai strălucitoare şi tot mai strălucitoare, pe măsură ce, zi de zi, ceaţa egoismului şi a păcatului ce învăluie sufletul

este împrăştiată de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.

Copiii lui Dumnezeu sunt reprezentanţii Săi pe pământ şi El doreşte ca ei să fie lumini în întunericul moral al acestei lumi. Împrăştiaţi prin toată ţara, prin târguri, oraşe şi sate, ei sunt martori ai lui Dumnezeu, canale prin care El va comunica unei lumi necredincioase cunoaşterea voii Sale şi minunile harului Său. Planul Său este acela ca toţi aceia care sunt părtaşi ai mântuirii celei mari să fie misionari pentru El. Evlavia creştinului constituie standardul după care cei lumeşti judecă Evanghelia. Încercările suportate cu răbdare, binecuvântările primite cu recunoştinţă, blândeţea, bunătatea, mila şi dragostea, manifestate în viaţa de fiecare zi, sunt lumini ce strălucesc în caracter înaintea lumii, înfăţişând deosebirea faţă de întunericul ce vine din egoismul inimii fireşti.

Bogat în credinţă, nobil în generozitate, neşovăitor în ascultare şi umil în simplitatea vieţii lui de peregrin, Avraam a fost, de asemenea, înţelept în diplomaţie şi viteaz şi îndemânatic în război. Cu toate că era cunoscut ca învăţător al unei noi religii, trei fraţi de neam împărătesc, conducători ai câmpiilor amoriţilor în care el locuia, şi-au manifestat prietenia lor, invitându-l să intre în alianţă cu ei pentru o mai mare siguranţă; căci ţara era plină de violenţă şi opresiune. Curând se ivi prilejul ca el să se folosească de această alianţă.

Cu paisprezece ani mai înainte, Chedorlaomer, împăratul Elamului, invadase Canaanul şi-l făcuse tributar faţă de el. Mai mulţi prinţi s-au revoltat acum şi împăratul Elamului, cu patru aliaţi, a năvălit din nou în ţară pentru a o supune. Cinci dintre domnitorii Canaanului şi-au alăturat oştirile şi i-au întâmpinat pe invadatori în valea Sidim, dar numai pentru a fi complet înfrânţi. O mare parte a armatei a fost măcelărită, şi aceia care au scăpat au fugit în munţi ca să-şi scape viaţa. Biruitorii au jefuit cetăţile câmpiei şi

au plecat cu pradă bogată şi mulţi robi, printre care se afla şi Lot cu familia lui.

Avraam, locuind în pace în dumbrăvile de stejari din Mamre, a aflat de la unul din fugari istoria celor petrecute în bătălie, cum şi nenorocirea ce căzuse asupra nepotului său. El nu păstrase amintiri neplăcute despre lipsa de recunoştinţă a lui Lot. Toată afecţiunea sa pentru el a fost trezită şi se hotărî să-l scape. Căutând mai întâi sfatul divin, Avraam s-a pregătit de război. Din însăşi tabăra sa, el a chemat trei sute optsprezece slujitori pregătiţi, crescuţi în temere de Dumnezeu, deprinşi în serviciul stăpânului lor şi în mânuirea armelor. Aliaţii săi, Mamre, Eşcol şi Aner, s-au unit cu cetele lor şi împreună au început să-i urmărească pe invadatori. Elamiţii şi aliaţii lor tăbărâseră la Dan, la hotarul de miazănoapte al Canaanului. Ameţiţi de victorie şi netemându-se că vor fi atacaţi de vrăjmaşii lor înfrânţi, ei s-au dedat la mâncare şi băutură. Patriarhul şi-a împărţit forţele, aşa încât ele să se apropie din mai multe părţi, şi noaptea a atacat tabăra. Atacul său, atât de puternic şi neaşteptat, a avut ca rezultat o victorie rapidă. Împăratul Elamului a fost ucis şi armata sa, lovită de panică, a fost cu desăvârşire nimicită. Lot şi familia sa, împreună cu toţi prizonierii şi bunurile lor au fost eliberaţi şi o bogată pradă de război a căzut în mâinile biruitorilor. Biruinţa se datora în primul rând lui Dumnezeu şi apoi lui Avraam. Adoratorul lui Iehova nu numai că adusese un mare serviciu ţării, dar se dovedise a fi un om curajos. Se dovedise că viaţa de neprihănire nu este laşitate şi că religia lui Avraam l-a făcut curajos în susţinerea a ceea ce este drept şi gata să apere pe cel oprimat. Actul său eroic a adus o influenţă largă printre triburile înconjurătoare. La întoarcere, împăratul Sodomei i-a ieşit înainte cu suita sa pentru a-l onora pe biruitor. L-a invitat să ia bunurile, cerând numai ca prizonierii să fie eliberaţi. În conformitate cu uzanţa războiului, prada de

război aparţinea biruitorilor; dar Avraam se angajase în această expediţie fără vreun gând de câştig şi refuză să profite de pe urma celor căzuţi în nenorocire, cerând însă ca aliaţii săi să-şi primească partea ce li se cuvenea.

Dacă ar fi supuşi la o astfel de încercare, puţini ar fi aceia care s-ar arăta tot aşa de nobili ca Avraam. Puţini ar fi rezistat ispitei de a pune mâna pe o astfel de bogăţie. Exemplul său este o mustrare pentru cei iubitori de sine şi puşi pe câştig. Avraam ţinea seama de cerinţele dreptăţii şi ale omeniei. Purtarea sa ilustrează cuvântul inspirat: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi” (Lev. 19, 18). „Ridic mâna mea spre Domnul, Dumnezeul Cel Prea înalt, Ziditorul cerului şi al pământului”, spuse el, „şi jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de aţă, nici măcar o curea de încălţăminte, ca să nu zici: Am îmbogăţit pe Avraam” (Gen.14, 22.23). El nu dorea să le dea ocazia să creadă că el s-a angajat în luptă de dragul câştigului sau să se spună mai târziu că prosperitatea lui se datorează darurilor sau bunăvoinţei lor. Dumnezeu făgăduise că îl va binecuvânta pe Avraam şi numai Lui trebuia să-l fie adusă slava.

Un altul care a ieşit să-l întâmpine pe patriarhul victorios a fost Melhisedec, împăratul Salemului, care a adus pâine şi vin pentru înviorarea oştii lui. Ca „preot al Dumnezeului Celui Prea înalt”, el a rostit o binecuvântare asupra lui Avraam şi a adus mulţumiri lui Dumnezeu, care săvârşise o eliberare aşa de mare prin servul Său. Şi Avraam „i-a dat zeciuială din toate” (Gen.14, 17 – 20).

Avraam s-a întors voios la corturile şi turmele sale, dar mintea sa era frământată de gânduri chinuitoare. El fusese un om al păcii şi, cât a fost cu putinţă, s-a ferit de vrăjmăşie şi ceartă; acum el retrăia scenele de măcel la care fusese martor. Fără îndoială că naţiunile ale căror forţe au fost înfrânte urmau să invadeze din nou Canaanul şi aveau să facă din el ţinta deosebită a răzbunării lor.

Ajungând astfel să fie amestecat în certurile naţionale, viaţa lui paşnică şi liniştită avea să fie nimicită. Mai mult chiar, el nu intrase încă în posesia Canaanului şi nici nu putea nădăjdui acum să aibă un moştenitor, faţă de care să se împlinească făgăduinţa făcută.

Într-o viziune de noapte, a fost auzit din nou glasul divin: „Avraame, nu te teme” au fost cuvintele Prinţului prinţilor; „Eu sunt scutul tău, şi răsplata ta cea foarte mare”. Dar mintea sa era aşa de copleşită de gânduri negre, încât nu putea să prindă acum făgăduinţa cu o încredere neîndoielnică, aşa ca până atunci. El s-a rugat să i se dea o dovadă palpabilă că aceasta se va împlini. Şi cum avea oare să se împlinească făgăduinţa legământului, atâta vreme cât nu i se dădea un fiu? „Ce-mi vei da”, spuse el, „căci mor fără copii?... şi slujitorul născut în casa mea va fi moştenitorul meu”. El a propus ca Eliezer, slujitorul său credincios, să fie – prin adopţiune – fiul său şi, deci, moştenitor al averilor sale. Dar i s-a dat asigurarea că propriul său copil avea să fie moştenitorul său. Apoi a fost dus afară din cortul său şi i s-a spus să privească stelele nenumărate ce sclipesc pe bolta cerului; în timp ce el făcea acest lucru, s-au rostit cuvintele: „Aşa va fi sămânţa ta” (Gen. 15, 2 – 5). „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu şi aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Rom.4, 3).

Patriarhul a cerut totuşi un semn vizibil, ca o confirmare a credinţei sale şi o dovadă pentru generaţiile viitoare de oameni, că planurile milostive ale lui Dumnezeu faţă de ei se vor împlini. Domnul a consimţit să intre într-un legământ cu slujitorul Său, folosind asemenea forme obişnuite între oameni pentru ratificarea unui angajament atât de solemn.

Prin inspiraţie divină, Avraam a adus ca jertfă o juncană de trei ani, o capră de trei ani şi un berbec de trei ani, despicându-le trupul în două şi aşezând bucăţile la o mică depărtare unele de altele. La acestea el a mai

adăugat o turturea şi un pui de porumbel, pe care, însă, nu le-a mai despicat în două. Acestea fiind făcute, el a trecut cu mult respect printre bucăţile jertfei, făcând în mod solemn un legământ de ascultare veşnică de Dumnezeu.

Veghind şi stăruind, el a rămas lângă animale până la apusul soarelui, ca să le păzească, spre a nu fi întinate sau mâncate de păsările de pradă. Pe la apusul soarelui, el a căzut într-un somn adânc; şi „iată că l-a apucat o groază şi un mare întuneric” (Gen.15, 7 – 18). Şi glasul lui Dumnezeu s-a auzit cerându-i să nu se aştepte să ia imediat în stăpânire ţara făgăduinţei, arătând înainte spre suferinţele urmaşilor săi, mai înainte ca aceştia să se aşeze în Canaan. I-a fost dezvăluit acum Planul de Mântuire în moartea lui Hristos, Jertfa cea mare, şi venirea Sa în glorie. Avraam a văzut de asemenea pământul, readus la frumuseţea lui edenică, ce avea să-i fie dat ca o veşnică stăpânire, ca o împlinire finală şi deplină a făgăduinţei.

Ca o garanţie a acestui legământ al lui Dumnezeu cu oamenii, „un fum ca dintr-un cuptor şi nişte flăcări”, simboluri ale prezenţei divine, au trecut printre „dobitoacele despicate”, aduse ca jertfă, mistuindu-le în întregime. Şi din nou Avraam a auzit un glas, confirmând făgăduinţa că va da ţara Canaanului urmaşilor săi, „de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat” (Gen.15, 17 – 18).

După ce Avraam locuise aproape douăzeci şi cinci de ani în Canaan, Domnuli. Se arătă şi-i zise: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea şi fii fără prihană” (Gen.17, 1). Plin de veneraţie, patriarhul s-a aruncat cu faţa la pământ şi solia a continuat: „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine; vei fi tatăl multor neamuri”. Ca semn al împlinirii acestui legământ, numele lui, care până atunci fusese Avram, a fost schimbat în Avraam, care înseamnă „tată al multor neamuri”, iar numele Sarai avea să fie Sara, „prinţesă”, căci glasul

dumnezeiesc a spus că „ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împăraţi de noroade vor ieşi din ea”.

Cu ocazia aceasta i-a fost dat lui Avraam ritualul circumciziunii, „ca o pecete a acelei îndreptăţiri pe care o căpătase prin credinţă, când era netăiat împrejur” (Rom.4, 11). Ea trebuia să fie observată de către patriarh şi de către urmaşii săi, ca un semn că erau devotaţi slujirii lui Dumnezeu şi, în acest fel, despărţiţi de idolatri, cum şi al faptului că Dumnezeu i-a primit ca o comoară deosebită a Sa. Prin ritualul acesta, pe de o parte, ei erau legaţi să îndeplinească condiţiile legământului făcut cu Avraam. Ei nu trebuia să încheie legături de căsătorie cu păgânii; căci, făcând astfel, ei urmau să piardă respectul faţă de Dumnezeu şi faţă de Legea Sa cea sfântă. De asemenea, ei aveau să fie ispitiţi să se dedea la practicile păcătoase ale celorlalte naţiuni şi atraşi la idolatrie.

Dumnezeu i-a dat o mare onoare lui Avraam. Îngerii cerului au umblat şi au vorbit cu el, aşa cum vorbesc doi prieteni. Când judecăţile cerului erau gata să se abată asupra Sodomei, acest lucru n-a fost ascuns de el şi Avraam a devenit mijlocitor la Dumnezeu pentru cei păcătoşi. Întâlnirea sa cu îngerii ne prezintă, de asemenea, un frumos exemplu de ospitalitate.

În dogoarea căldurii de la miezul zilei de vară, patriarhul stătea la uşa cortului său, privind la peisajul liniştit din faţa lui, când a văzut în depărtare trei călători apropiindu-se. Înainte ca să ajungă la cortul lui, străinii s-au oprit, ca şi cum s-ar fi sfătuit cu privire la drumul pe care să-l urmeze. Fără să mai aştepte ca ei să-l roage ceva, Avraam s-a sculat repede şi, pe când ei păreau că vor să se întoarcă şi să meargă într-o altă direcţie, el s-a grăbit să-i ajungă şi, cu o deosebită amabilitate, i-a rugat să-l onoreze, rămânând puţin la el pentru a se răcori şi întări. Cu mâinile sale a adus apă, ca ei să se poată spăla de praful care se aşezase pe picioarele lor în timpul călătoriei.

El însuşi a ales hrana pe care să le-o servească şi, în timp ce aceştia se odihneau la umbra răcoritoare, li s-a pregătit masa, şi el a rămas în picioare, plin de respect, lângă ei, în timp ce se ospătau din cele date de el. Dumnezeu a privit acest act de generozitate ca fiind de o importanţă îndestulătoare spre a fi consemnat în Cuvântul Său; iar cu mii de ani mai târziu, apostolul inspirat s-a referit la el spunând: „Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea, au găzduit fără să ştie, pe îngeri” (Evr.13, 2).

Avraam a văzut în oaspeţii săi numai trei călători obosiţi, fără să se gândească că printre ei era Unul căruia putea să i se închine fără a păcătui. Dar adevăratul caracter al solilor îngereşti se dădu acum pe faţă. Deşi ei se aflau în drumul şi lucrarea lor ca slujitori ai mâniei, totuşi, lui Avraam, omul credinţei, ei îi aduseseră mai întâi binecuvântări. Deşi Dumnezeu este categoric în a spune pe nume nelegiuirii şi a pedepsi fărădelegea, El nu. Se complace în răzbunare. Lucrarea de distrugere este o „lucrare străină” Lui, care este „nemărginit în iubire”.

„Prietenia (tainele – ed. engleză) Domnului este pentru cei ce se tem de El” (Ps.25, 14). Avraam îl onorase pe Dumnezeu şi Dumnezeu l-a onorat atunci pe el, invitându-l la consfătuirea Sa şi descoperindu-i planurile Sale. „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?” spuse Domnul. „Strigătul împotriva Sodomei şi Gomorei s-a mărit şi păcatul lor într-adevăr este nespus de greu. De aceea, Mă voi pogorî acum să văd dacă într-adevăr au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine; şi dacă nu va fi aşa, voi şti” (Gen.18, 17 – 22). Dumnezeu cunoştea bine gradul de vinovăţie al Sodomei, dar a vorbit în felul oamenilor, pentru ca justeţea purtării Sale să poată fi înţeleasă. Înainte de a aduce pedeapsa asupra celor vinovaţi, El va merge personal ca să facă o cercetare a umblării lor; dacă ei nu trecuseră de limitele îndurării divine, El avea să le mai dea timp de pocăinţă.

Doi dintre solii cerului au plecat, lăsându-l pe Avraam singur cu Cel pe care îl cunoştea acum ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Şi omul credinţei mijloci în favoarea locuitorilor Sodomei. Odată el îi salvase cu sabia sa, acum el s-a străduit să-i salveze prin rugăciune. Lot şi familia lui locuiau încă acolo; iar iubirea neegoistă care îl mânase pe Avraam să-i scape de elamiţi căuta acum să-i salveze, dacă era voia lui Dumnezeu, de furtuna judecăţii divine.

Cu profund respect şi umilinţă, el şi-a început mijlocirea: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu, care nu sunt decât praf şi cenuşă” (Gen.18, 27). Nu era nicio încredere în sine, nicio mândrie a propriei sale neprihăniri. El n-a cerut vreo favoare pe temeiul ascultării sale sau al sacrificiilor pe care el le-a făcut, supunându-se voii lui Dumnezeu. Fiind el însuşi păcătos, el a mijlocit totuşi în favoarea păcătoşilor. Un astfel de spirit vor da pe faţă cei ce se vor apropia de Dumnezeu. Totuşi, Avraam a dat pe faţă o încredere ca a unui copil care se roagă unui tată iubitor. El s-a apropiat de solul ceresc şi cu căldură I-a prezentat cererea sa. Deşi Lot ajunsese un locuitor al Sodomei, el nu se făcuse părtaş la nelegiuirile locuitorilor ei. Avraam gândea că în acel oraş, atât de populat, mai puteau fi şi alţi închinători ai adevăratului Dumnezeu. Şi, având în vedere aceasta, el a spus: „Să omori pe cel bun împreună cu cel rău” departe de Tine aşa ceva” departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Gen.18, 25). Avraam n-a intervenit numai o singură dată, ci de mai multe ori. Prinzând curaj pe măsură ce cererile lui erau împlinite, el a continuat până când a primit asigurarea că, dacă numai zece oameni drepţi s-ar fi aflat în ea, cetatea avea să fie cruţată.

Iubirea faţă de sufletele pieritoare a inspirat rugăciunea lui Avraam. Cu toate că îi era scârbă de păcatele acelei cetăţi corupte, el dorea ca păcătoşii să poată fi salvaţi. Profundul său interes pentru Sodoma ne

înfăţişează neliniştea pe care ar trebui s-o simţim pentru cei nepocăiţi. Noi ar trebui să cultivăm ură faţă de păcat, dar milă şi iubire faţă de cei păcătoşi. De jur-împrejurul nostru, sunt suflete ce se cufundă într-o ruină la fel de groaznică şi lipsită de speranţă ca şi aceea care s-a abătut asupra Sodomei. În fiecare zi timpul de probă al unora se sfârşeşte. În fiecare ceas unii trec dincolo de hotarul îndurării. Şi unde sunt oare glasurile de avertizare şi de îndemnare care să-l determine pe păcătos să fugă de această îngrozitoare nenorocire? Unde sunt oare mâinile acelea întinse care să-l tragă înapoi de la moarte? Unde sunt oare aceia care, în umilinţă şi cu o credinţă stăruitoare, să mijlocească la Dumnezeu pentru el?

Spiritul lui Avraam era spiritul lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu este EL Însuşi un mare Mijlocitor în favoarea păcătosului. El, care a plătit preţul pentru răscumpărarea lor, cunoaşte valoarea sufletului omenesc. Cu o aversiune faţă de rău care poate exista numai într-o natură lipsită de orice mânjitură a păcatului, Hristos a manifestat faţă de păcătos o iubire pe care numai bunătatea infinită o putea concepe. În agonia răstignirii, fiind EL Însuşi apăsat de povara îngrozitoare a păcatelor lumii întregi, El S-a rugat pentru cei ce-L batjocoreau şi pentru ucigaşii Săi: „Tată, iartă-i căci nu ştiu ce fac” (Luca 23, 34).

Despre Avraam este scris că „a fost numit prietenul lui Dumnezeu”, tatăl tuturor celor ce cred” (Iacov 2, 23; Rom.4, 11). Mărturia lui Dumnezeu cu privire la acest patriarh credincios este: „Avraam a ascultat de porunca Mea şi a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele şi legile Mele”. Şi: „Eu îl cunosc şi ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină calea Domnului, făcând ce este drept şi bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească faţă de Avraam ce i-a făgăduit” (Gen. 26, 5; 18, 19). Mare a fost onoarea la care a fost chemat Avraam, aceea de a fi părintele poporului

care timp de veacuri avea să fie păzitorul şi păstrătorul adevărului lui Dumnezeu pentru lume, al acelui popor prin care toate naţiunile pământului aveau să fie binecuvântate prin venirea lui Mesia cel făgăduit. Dar Acela care l-a chemat pe patriarh l-a socotit vrednic. Dumnezeu este Acela care vorbeşte. El, care înţelege de departe gândurile şi care îi preţuieşte pe oameni după adevărata lor valoare, spune: „Îl cunosc”. Nu va fi din partea lui Avraam nicio trădare a adevărului, pentru scopuri egoiste. El va ţine Legea şi se va purta drept şi bine. Nu numai că se va teme el însuşi de Dumnezeu, ci va cultiva religia în familia sa. El va învăţa casa sa în cele ale neprihănirii. Legea lui Dumnezeu avea să fie norma de conduită în familia sa.

Casa lui Avraam cuprindea mai bine de o mie de persoane. Aceia care erau conduşi de învăţăturile sale, spre a se închina singurului Dumnezeu, au găsit un cămin în tabăra sa; şi aici, ca într-o şcoală, ei au primit o astfel de învăţătură, care îi pregătea să devină reprezentanţi ai adevăratei credinţe. În acest fel, asupra sa zăcea o mare răspundere. El forma conducători de familii şi metodele sale de conducere aveau să fie aplicate în casele peste care aceştia aveau să fie conducători.

În acele vremuri de demult, tatăl era conducătorul şi preotul familiei sale şi exercita autoritatea asupra copiilor săi, chiar şi după ce aceştia îşi aveau propriile lor familii. Urmaşii săi erau învăţaţi să privească la el ca la conducătorul lor, atât în problemele religioase, cât şi în cele pământeşti. Avraam s-a străduit să perpetueze acest sistem patriarhal de conducere, deoarece el tindea să păstreze cunoaşterea de Dumnezeu. Era necesar ca membrii familiei să fie legaţi laolaltă, pentru a ridica o barieră împotriva idolatriei ce ajunsese aşa de răspândită şi atât de înrădăcinată. Avraam a căutat, prin toate mijloacele ce-i stăteau la dispoziţie, să-i păzească pe locuitorii taberei sale de a avea legături cu păgânii şi de a

fi martori ai practicilor lor idolatre, căci el ştia că familiarizarea cu răul avea să strice pe nesimţite principiile. Se avea cea mai mare grijă ca orice formă a falsei religii să fie ţinută cât mai departe de ei şi ca mintea să fie impresionată de maiestatea şi slava viului Dumnezeu, ca fiind singurul vrednic de adorare.

Era o măsură înţeleaptă, pe care Dumnezeu personal o luase, aceea de a despărţi pe poporul Său, atât cât era cu putinţă acest lucru, de legătura cu păgânii, făcând din ei un popor ce trăia separat şi care nu se număra printre celelalte naţiuni. El l-a despărţit pe Avraam de rudeniile lui idolatre, pentru ca patriarhul să-şi poată forma şi educa familia departe de influenţele seducătoare ce i-ar fi înconjurat în Mesopotamia şi pentru ca adevărata credinţă să fie păstrată de către urmaşii săi din generaţie în generaţie, în toată curăţia ei.

Afecţiunea lui Avraam pentru copiii săi şi pentru casa sa l-a făcut să le apere credinţa lor religioasă, să le dea o cunoaştere a legilor divine, ca fiind moştenirea cea mai preţioasă pe care le-o putea transmite, şi prin ei – lumii. Toţi erau învăţaţi că se aflau sub conducerea Dumnezeului cerului. De aceea, nu trebuia să existe niciun fel de apăsare din partea părinţilor, iar din partea copiilor, niciun fel de neascultare. Legea lui Dumnezeu trasase fiecăruia în parte îndatoririle lui şi numai prin ascultare de ea putea cineva să-şi asigure fericirea sau prosperitatea.

Exemplul său personal, influenţa tăcută a vieţii lui zilnice erau o lecţie permanentă. Cinstea sa neşovăielnică, bunătatea şi politeţea lui neegoistă, care câştigaseră admiraţia împăraţilor, erau manifestate în familie. Viaţa lui radia în jur un parfum, o nobleţe şi o frumuseţe a caracterului, care spuneau tuturor că el era în legătură cu Cerul. El nu trecea cu vederea sufletul celui mai umil slujitor. În casa sa nu era o lege pentru stăpân şi alta pentru slujitor; un drum împărătesc pentru cel bogat şi

altul pentru cel sărac. Toţi erau trataţi cu dreptate şi milă, ca împreună moştenitori cu el ai harului vieţii.

El „va porunci casei sale”. Nu se va da pe faţă nicio neglijare condamnabilă în a înfrâna tendinţele spre rău ale copiilor săi, niciun favoritism slab, neînţelept şi îngăduitor; nicio cedare în ceea ce priveşte convingerile sale cu privire la datoria faţă de cerinţele unei iubiri greşit înţelese. Avraam nu numai că avea să dea învăţături drepte, dar avea să menţină autoritatea unor legi drepte şi bune.

Cât de puţini sunt aceia din zilele noastre care sunt gata să urmeze pilda sa! Din partea prea multor părinţi se dă pe faţă un sentimentalism orb şi egoist, în mod greşit numit iubire, care se manifestă prin a-i lăsa pe copii – cu judecata lor neformată şi pasiunile lor nestăpânite – să întreprindă acţiuni negândite. Aceasta este o adevărată cruzime faţă de copii şi un mare rău pentru lume. Îngăduinţa părintească, atunci când copiii greşesc, dă loc la dezordine în familie şi societate şi întăreşte în tineri dorinţa de a urma pornirilor lor, în loc de a se supune cerinţelor divine. Astfel, ei cresc, având o inimă împotrivitoare faţă de împlinirea voii lui Dumnezeu şi transmit spiritul lor nereligios şi nesupus copiilor şi copiilor copiilor lor. Asemenea lui Avraam, părinţii ar trebui să poruncească copiilor lor după ei. Ascultarea de autoritatea părintească să fie învăţată şi impusă ca fiind primul pas al ascultării de autoritatea lui Dumnezeu.

Slaba consideraţie care se acordă Legii lui Dumnezeu chiar de către conducătorii religioşi a provocat mult rău. Învăţătura care s-a răspândit atât de mult, că legile lui Dumnezeu nu mai sunt deloc obligatorii pentru oameni, este asemenea idolatriei în efectele ei asupra moralităţii oamenilor. Aceia care caută să slăbească cerinţele Legii sfinte a lui Dumnezeu lovesc direct la temelia guvernării familiilor şi naţiunilor. Părinţii religioşi care dau greş în a umbla pe calea rânduielilor Lui nu pot porunci casei lor să

ţină calea Domnului. Legea lui Dumnezeu nu este pentru aceştia o regulă a vieţii. Copiii, când îşi alcătuiesc căminurile lor, nu se simt obligaţi să-i înveţe pe copiii lor ceea ce ei înşişi n-au învăţat niciodată. Aceasta este cauza pentru care sunt aşa de multe familii netemătoare de Dumnezeu; de aceea stricăciunea s-a întins aşa de mult şi este atât de adânc înrădăcinată.

Numai după ce părinţii vor umbla ei înşişi din toată inima în calea Legii lui Dumnezeu, numai atunci vor fi pregătiţi să poruncească copiilor lor după ei. În privinţa aceasta, o reformă este necesară – o reformă care să fie profundă şi cuprinzătoare. Părinţii trebuie să se schimbe; slujitorii Domnului au nevoie să se schimbe; ei au nevoie de Dumnezeu în familiile lor. Dacă doresc să vadă o altă stare de lucruri, atunci să aducă Cuvântul Său în familiile lor şi să facă din el sfătuitorul lor. Ei trebuie să-i înveţe pe copiii lor că el este glasul lui Dumnezeu, care li se adresează, şi că trebuie să fie astfel ascultat în totul. Ei ar trebui să-i înveţe cu răbdare pe copiii lor, arătându-le cu blândeţe şi în mod stăruitor cum să trăiască pentru a fi plăcuţi lui Dumnezeu. Copiii unor astfel de familii sunt pregătiţi să facă faţă sofistăriilor necredinţei. Ei au primit Biblia ca bază a credinţei lor şi au o temelie care nu poate fi dărâmată de valul de îndoială ce se abate asupra lor.

În prea multe case se neglijează rugăciunea. Părinţii consideră că n-au timp pentru rugăciunea de dimineaţă şi seară. Ei nu pot să-şi ia câteva minute pe care să le folosească în a aduce mulţumiri lui Dumnezeu pentru bogatele Lui îndurări, pentru binecuvântata lumină a soarelui şi pentru ploaia care face plantele să crească, cum şi pentru ocrotirea sfinţilor Săi îngeri. Ei nu au timp să înalţe o rugăciune pentru ajutor şi călăuzire divină, cum şi pentru prezenţa şi rămânerea lui Iisus în familia lor. Ei merg la muncă la fel cum ar merge boul sau calul, fără să se gândească câtuşi de puţin la Dumnezeu sau la cer.

Sufletele lor sunt aşa de preţioase, încât, în loc de a-i lăsa să fie pierduţi fără nicio nădejde, Fiul lui Dumnezeu şi-a dat viaţa ca preţ de răscumpărare pentru ei; dar ei nu preţuiesc mai mult marea Sa bunătate decât o fac dobitoacele pieritoare.

Ca şi patriarhii din vechime, aceia care mărturisesc că L iubesc pe Dumnezeu ar trebui să ridice un altar Domnului oriunde îşi înalţă cortul. Dacă a fost vreodată un timp când fiecare casă ar trebui să fie o casă de rugăciune, atunci timpul acela este acum. Taţii şi mamele ar trebui să-şi înalţe adesea inimile la Dumnezeu în cereri umile pentru ei şi pentru copiii lor. Fie ca tatăl, ca preot al familiei, să aşeze pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineaţă şi seară, în timp ce soţia şi copiii se unesc cu el în rugăciune şi laudă. Într-un astfel de cămin, Iisus va zăbovi cu plăcere. Din fiecare cămin creştin ar trebui să strălucească o lumină sfântă. Iubirea ar trebui să se dea pe faţă în activitate. Ea trebuie să se reverse în toate câte au loc în familie, arătându-se într-o bunătate profundă şi o comportare duioasă şi neegoistă. Sunt familii unde acest principiu este trăit, căminuri în care Dumnezeu este adorat şi unde domneşte cea mai curată iubire. Din aceste căminuri, rugăciunea de dimineaţă şi seară se înalţă la Dumnezeu ca un parfum plăcut mirositor, iar mila şi binecuvântările Lui se revarsă ca roua dimineţii asupra celor plecaţi în rugăciune. Un cămin creştin bine ordonat este un puternic argument în favoarea adevărului religiei creştine – un argument pe care cel necredincios nu-l poate tăgădui. Toţi pot vedea că este la lucru o influenţă în familie, care se manifestă asupra copiilor, şi că Dumnezeul lui Avraam este cu ei. Dacă familiile celor ce mărturisesc a fi creştini ar avea un adevărat caracter creştin, atunci ei ar exercita o puternică influenţă pentru veşnicie. Ei vor fi în adevăr „lumina lumii”. În cuvintele adresate lui Avraam, Dumnezeul cerurilor vorbeşte fiecărui părinte credincios:

„Îl cunosc şi ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină calea Domnului, făcând ce este drept şi plăcut, pentru ca astfel Domnul să împlinească faţă de Avraam ce i-a făgăduit”.

Secţiune 2.16 Cap. 13 – Încercarea credinţei

Avraam primise, fără să mai pună la îndoială, făgăduinţa unui fiu, dar el n-a aşteptat ca Dumnezeu să împlinească cuvântul Său, la timpul şi în modul cuvenit. A fost îngăduită o amânare, pentru a pune la probă credinţa sa în puterea lui Dumnezeu; el însă n-a reuşit să treacă cu bine încercarea. Gândind că este imposibil pentru ea să aibă un copil la vârsta ei înaintată, Sara a dat ideea – ca un plan prin care scopul divin putea fi realizat – ca una dintre roabele ei să fie luată de Avraam ca a doua soţie a sa. Poligamia devenise aşa de răspândită, încât încetase a mai fi privită ca păcat, deşi aceasta nu însemna că ea nu mai era o violare a Legii lui Dumnezeu, ci că era fatală sfinţeniei şi păcii în relaţiile familiale. Urmarea căsătoriei lui Avraam cu Agar a fost nefericită atât pentru propria sa familie, cât şi pentru generaţiile următoare.

Măgulită de onoarea noii sale poziţii, ca soţie a lui Avraam, şi nădăjduind să fie mama unei mari naţiuni care să coboare din ea, Agar a devenit mândră şi îndrăzneaţă, tratând-o cu dispreţ pe stăpâna ei. O gelozie mută a tulburat pacea unui cămin fericit cândva. Obligat să asculte plângerile fiecăreia, Avraam s-a străduit zadarnic să restabilească armonia. Deşi Avraam s-a căsătorit cu Agar la cererea insistentă a Sarei, acum aceasta îi reproşa ca unuia care era vinovat. Ea dorea să o izgonească pe rivala ei. Dar Avraam a refuzat să fie de acord cu dorinţa ei; Agar urma să fie mama fiului său, pe care îl dorea atât de mult, fiul făgăduinţei. Ea era totuşi roaba Sarei şi el o lăsă mai departe sub porunca stăpânei ei. Spiritul irascibil al lui Agar nu putea să se mai supună asprimii pe care obrăznicia ei a provocat-o – când „Sarai s-a purtat rău cu

ea” Agar a fugit de ea” (Gen.16, 6).

Ea a fugit în pustie şi, pe când se odihnea lângă un izvor de apă, singură şi fără prieteni, a întâmpinat-o un înger al Domnului, în chip omenesc, adresându-i-se: „Agar, roaba Sarei”; pentru a-i aminti de poziţia şi de datoria ei, el îi spuse: „Întoarce-te la stăpâna ta, şi supune-te sub mâna ei” (vers.8). Şi totuşi, odată cu mustrarea, erau amestecate şi cuvinte de mângâiere: „Domnul a auzit mâhnirea ta” „Îţi voi înmulţi foarte mult sămânţa, şi ea va fi atât de multă la număr, că nu va putea fi numărată” (vers.10). Şi ca o veşnică aducere aminte a milei Sale, i s-a spus să-l numească pe fiul ei Ismael – „Domnul aude”.

Când Avraam a ajuns la vârsta de aproape o sută de ani, i-a fost repetată făgăduinţa unui fiu, cu asigurarea că viitorul moştenitor va fi fiul Sarei. Avraam însă n-a înţeles încă făgăduinţa şi mintea lui s-a îndreptat imediat spre Ismael, agăţându-se de credinţa că prin el planul cel milostiv al lui Dumnezeu avea să fie realizat. În iubirea sa faţă de fiul său el exclamă: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” (Gen.17, 18). Din nou făgăduinţa i-a fost dată în cuvinte ce nu puteau fi înţelese greşit: „Cu adevărat nevastă-ta Sara îţi va naşte un fiu; şi-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el”. Totuşi, Dumnezeu n-a fost neatent faţă de rugăciunea tatălui. „Dar cu privire la Ismael”, spuse El, „te-am ascultat: Iată, îl voi binecuvânta” voi face din el un neam mare” (Gen.17, 18 – 20).

Naşterea lui Isaac, aducând după o viaţă întreagă de aşteptare împlinirea celor mai scumpe dorinţe ale lor, a umplut corturile lui Avraam şi Sarei de bucurie. Pentru Agar însă, acest eveniment a însemnat prăbuşirea celor mai plăcute ambiţii pe care ea le-a cultivat. Ismael, acum un tânăr, fusese considerat de toţi cei din tabără ca moştenitorul averii lui Avraam şi moştenitor al făgăduinţelor făcute urmaşilor săi. Acum, dintr-odată el a

fost dat la o parte; şi, în dezamăgirea lor, mama şi fiul îl urau pe copilul Sarei. Bucuria generală n-a făcut decât să mărească gelozia lor până într-atât, încât Ismael a îndrăznit să-şi bată joc în mod deschis de moştenitorul făgăduinţei lui Dumnezeu. Sara a văzut în pornirea răzvrătită a lui Ismael un izvor continuu de discordie şi a apelat la Avraam, insistând ca Agar şi Ismael să fie alungaţi din tabără. Patriarhul se afla într-o mare încurcătură. Cum să-l izgonească pe Ismael, fiul său, pe care încă îl iubea foarte mult? În frământarea sa, el a apelat la sfatul divin. Domnul, printr-un înger sfânt, îl sfătui să împlinească dorinţa Sarei; iubirea sa pentru Ismael sau Agar nu trebuia să constituie o piedică, căci numai astfel putea restabili armonia şi fericirea familiei sale. Îngerul i-a dat făgăduinţa consolatoare că, deşi despărţit de casa tatălui său, Ismael nu avea să fie uitat de Dumnezeu; viaţa lui avea să fie ocrotită şi avea să devină tatăl unei mari naţiuni. Avraam a ascultat de cuvintele îngerului, dar nu fără o mare suferinţă a făcut el acest lucru. Inima tatălui a fost cuprinsă de o durere nespusă când izgoni pe Agar şi pe fiul său.

Învăţătura dată lui Avraam cu privire la sfinţenia legăturilor de căsătorie avea să fie o lecţie pentru toate veacurile. Ea spune că drepturile şi fericirea acestei legături trebuie să fie păstrate cu multă grijă, chiar cu preţul unor mari sacrificii. Sara era singura soţie legitimă a lui Avraam. Drepturile ei de soţie şi mamă nu puteau fi împărţite cu nicio altă persoană. Ea l-a respectat pe soţul ei şi, din acest punct de vedere, ea este înfăţişată în Noul Testament ca un exemplu vrednic de urmat. Dar ea nu era de acord ca iubirea lui Avraam să fie împărţită cu o alta şi Dumnezeu n-a mustrat-o pentru faptul că a cerut alungarea rivalei sale. Atât Avraam, cât şi Sara nu s-au încrezut în puterea lui Dumnezeu, şi greşeala aceasta a fost aceea care a dus la căsătoria lui cu Agar.

Dumnezeu îl chemase pe Avraam să fie tatăl celor credincioşi şi viaţa sa trebuia să stea ca un exemplu de credinţă pentru generaţiile care aveau să vină. Dar credinţa sa n-a fost desăvârşită. El a dat pe faţă neîncredere în Dumnezeu atunci când a ascuns faptul că Sara este soţia lui şi, de asemenea, atunci când a luat-o pe Agar de soţie. Pentru ca el să poată atinge cel mai înalt standard, Dumnezeu l-a supus la o altă încercare, cea mai grea pe care omul a fost chemat cândva s-o suporte. Într-o vedenie de noapte, el a fost înştiinţat să meargă în ţinutul Moria şi acolo să-l aducă pe fiul său ca jertfă – ardere de tot – pe un munte care urma să-i fie arătat.

La data când a primit această poruncă, Avraam atinsese vârsta de o sută douăzeci de ani. El era privit ca om bătrân chiar de către cei din generaţia sa. În tinereţea sa, el fusese destul de puternic ca să poată îndura greutăţi şi să înfrunte primejdii, dar acum înflăcărarea tinereţii sale trecuse. Cineva care este în puterea bărbăţiei poate înfrunta cu curaj încercările şi durerile ce ar face ca inima să cadă înfrântă la o vârstă mai înaintată, când picioarele înaintează tremurând spre mormânt. Dar Dumnezeu a păstrat ultima şi cea mai grea încercare a Sa pentru Avraam, până când povara anilor apăsa greu asupra sa şi el dorea foarte mult să se odihnească de griji şi necazuri.

Patriarhul locuia la Beer-şeba, înconjurat de belşug şi cinste. El era foarte bogat şi onorat nespus, ca un prinţ puternic, de către conducătorii ţării. Mii de oi şi vite acopereau câmpiile ce se întindeau în jurul taberei sale. De jur-împrejur erau corturile păstorilor lui, căminul sutelor de slujitori credincioşi. Fiul făgăduinţei crescuse, ajungând la maturitate lângă el. Cerul părea că încoronase cu binecuvântările lui o viaţă de sacrificiu şi aşteptare răbdătoare a nădejdii mereu amânate.

În ascultarea credinţei, Avraam părăsise ţara sa natală – se depărtase de mormintele părinţilor săi şi de

casa rudelor sale. El peregrinase ca un străin în ţara moştenirii sale. El aşteptase mult naşterea moştenitorului făgăduit. La porunca lui Dumnezeu, îl alungase pe fiul său Ismael. Şi acum, când copilul aşa de mult dorit ajunsese la vârsta de bărbat şi patriarhul părea că ajunsese să întrezărească roadele nădejdii sale, îi stătea înainte o încercare mai mare decât toate celelalte de mai înainte.

Porunca a fost rostită în cuvinte care trebuie să fi chinuit îngrozitor inima tatălui: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti, pe Isaac” şi adu-l ardere de tot” (Gen.22, 2). Isaac era lumina căminului său, mângâierea bătrâneţelor sale şi, mai presus de toate, moştenitor al binecuvântărilor promise. Pierderea unui astfel de fiu, din cauza vreunui accident sau a unei boli, i-ar fi sfâşiat inima acestui tată iubitor, ar fi încovoiat de durere capul său albit; dar lui i se dăduse porunca să verse sângele fiului său cu propriile mâini. Lucrul acesta i se părea îngrozitor şi imposibil de îndeplinit.

Satana era alături, gata să-i sugereze ideea că el trebuie să se fi înşelat, căci Legea divină porunceşte „Să nu ucizi”, iar Dumnezeu nu poate cere ceea ce El a interzis cândva. Ieşind din cortul său, Avraam privi în sus la strălucirea liniştită a cerului fără nori şi îşi reaminti făgăduinţa făcută lui cu aproape cincizeci de ani înainte, şi anume că sămânţa sa va fi ca stelele de numeroasă. Dacă această făgăduinţă avea să fie îndeplinită prin Isaac, cum putea el să fie dat morţii? Avraam era ispitit să creadă că este victima unei înşelăciuni. În îndoiala şi chinul său sufletesc, se plecă la pământ şi se rugă aşa cum nu se mai rugase niciodată pentru o confirmare a poruncii că, într-adevăr, el trebuie să aducă la îndeplinire datoria aceasta teribilă. El şi-a adus aminte de îngerii trimişi pentru a-i descoperi planul lui Dumnezeu de a nimici Sodoma şi care-i aduseseră făgăduinţa că i se va naşte acest fiu, Isaac, şi s-a dus la locul unde de atâtea ori îi întâmpinase pe solii

cereşti, nădăjduind să-i întâlnească din nou şi să primească noi îndrumări; dar nimeni nu veni în ajutorul său. Întunericul părea că-l copleşise; dar porunca lui Dumnezeu suna în urechile sale: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubeşti, pe Isaac”. Porunca trebuia să fie ascultată, şi el nu îndrăzni să zăbovească. Ziua se apropia şi el trebuia să pornească la drum.

Întorcându-se la cortul său, el merse la locul în care Isaac dormea somnul adânc şi netulburat al tinereţii şi nevinovăţiei. Pentru un moment, tatăl privi chipul cel scump al fiului său şi apoi se îndepărtă cutremurându-se. El merse apoi până la Sara, care de asemenea dormea şi ea. Să o trezească oare, pentru ca să-şi mai îmbrăţişeze o dată fiul? Să-i spună oare care era cerinţa lui Dumnezeu? El dorea să-şi despovăreze inima faţă de ea şi să împărtăşească cu ea această teribilă responsabilitate; dar s-a reţinut de teamă ca nu cumva ea să-i pună piedici. Isaac era bucuria şi mândria ei. Viaţa ei era strâns legată de viaţa lui, şi iubirea mamei putea să refuze sacrificiul.

În cele din urmă, Avraam îl trezi pe fiul său, spunându-i despre porunca primită de a aduce jertfă pe un munte depărtat. Isaac mersese adesea cu tatăl său să se roage la vreunul din diferitele altare care marcaseră pelerinajul său şi această chemare nu trezi nicio surpriză. Pregătirile pentru călătorie au fost foarte repede făcute. Lemnele au fost pregătite şi aşezate pe măgar şi, împreună cu doi slujitori, au pornit la drum.

Alături unul de altul, tatăl şi fiul au călătorit în tăcere. Patriarhul, cugetând la marea sa taină, nu mai avea inimă să vorbească. Gândurile lui erau la mama cea mândră şi iubitoare şi la ziua când se va întoarce singur la ea. El ştia bine că cuţitul va străpunge şi inima ei atunci când acesta va lua viaţa fiului ei.

Ziua aceea – cea mai lungă zi din câte trăise Avraam – se târa încet spre sfârşit. În timp ce fiul său şi cei doi

tineri au adormit, el a petrecut noaptea în rugăciune, tot mai nădăjduind că un sol ceresc putea veni să-i spună că încercarea fusese îndestulătoare şi că tânărul se putea întoarce nevătămat la mama sa. Dar nicio izbăvire n-a venit pentru sufletul său chinuit. A urmat o altă zi lungă şi încă o noapte de umilinţă şi rugăciune, în timp ce porunca aceea care avea să-l lase fără copil stăruia mereu în urechile sale. Satana era acolo ca să şoptească îndoieli şi necredinţă, dar Avraam rezistă şoptirilor lui. Pe când se pregăteau de călătoria celei de a treia zile, patriarhul, privind spre nord, a văzut semnul făgăduit, un nor de slavă plutind deasupra muntelui Moria, şi el îşi dădu seama că glasul care i-a vorbit era din cer.

Nici chiar acum el nu murmură împotriva lui Dumnezeu, ci îşi îmbărbătă sufletul, cugetând la dovezile bunătăţii şi credincioşiei lui Dumnezeu. Acest fiu îi fusese dat pe neaşteptate; şi oare Acela care îi dăduse acest dar preţios nu avea dreptul de a cere înapoi ceea ce era al Lui? apoi credinţa repetă iarăşi făgăduinţa: „Numai din Isaac va ieşi o sămânţă” (Gen.21, 12), o sămânţă tot aşa de numeroasă ca şi boabele de nisip de pe ţărmul mării. Isaac era fiul unei minuni şi nu putea oare puterea care i-a dat viaţă să i-o redea? Privind dincolo de ceea ce se vedea, Avraam se agăţă de cuvântul lui Dumnezeu, „căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar şi din morţi” (Evr.11, 19).

Cu toate acestea, numai singur Dumnezeu putea înţelege cât de mare a fost sacrificiul tatălui, ce trebuia să dea morţii pe fiul său; Avraam dorea ca nimeni, în afară de Dumnezeu, să nu fie martor la scena despărţirii. El porunci slujitorilor săi să rămână pe loc, spunând: „Eu şi băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm, şi apoi ne vom întoarce la voi” (Gen.22, 5 – 8). Lemnele au fost puse pe spinarea lui Isaac, cel care avea să fie adus jertfă, tatăl luă cuţitul şi focul şi împreună urcară astfel pe vârful

muntelui, tânărul întrebându-se în tăcere de unde se va lua jertfa în locul acesta atât de depărtat de turme şi staule. În cele din urmă el zise: „Tată, iată focul şi lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?” Vai, ce încercare era aceasta! Cum străpunsese inima lui Avraam cuvântul plin de gingăşie: „Tată!” Nu, încă nu-i putea spune acum. „Fiul meu”, spuse el, „Dumnezeu însuşi va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot”.

La locul rânduit, ei au zidit un altar şi au pus lemnele pe el. Apoi, cu glasul tremurând, Avraam îi descoperi fiului său solia divină. Cu groază şi uimire află Isaac ce soartă îl aştepta, dar nu se împotrivi. El ar fi putut să scape de ceea ce-l aştepta, dacă ar fi ales să facă aşa; bătrânul, paralizat de durere, istovit de lupta celor trei zile îngrozitoare, nu s-ar fi putut împotrivi voinţei tânărului plin de vigoare. Dar Isaac fusese educat din copilărie să asculte de îndată şi cu încredere, şi când planul lui Dumnezeu i-a fost descoperit, el a dat pe faţă o supunere plină de bunăvoinţă. El era părtaş al credinţei lui Avraam şi îşi dădu seama că era onorat prin faptul că era chemat să-şi dea viaţa ca jertfă lui Dumnezeu. Cu duioşie el căută să uşureze durerea tatălui şi să încurajeze mâinile lui înţepenite să lege frânghiile ce-l fixau de altar.

Apoi, au fost rostite ultimele cuvinte pline de iubire, s-au vărsat ultimele lacrimi şi avu loc ultima îmbrăţişare. Tatăl ridică cuţitul pentru a-l junghia pe fiul său, când, deodată, braţul său fu oprit. Un înger al Domnului îl chemă pe patriarh, vorbindu-i din ceruri: „Avraame! Avraame!” El răspunse îndată: „Iată-mă!” şi din nou se auzi glasul rostind: „Să nu pui mâna pe băiat şi să nu-i faci nimic; căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine” (Gen. 22, 11 – 12).

Avraam a văzut atunci „un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiş” şi, luând imediat noua victimă, a

adus-o ca „ardere de tot în locul fiului său”. În bucuria şi recunoştinţa sa, Avraam a dat un nume nou acelui loc sfânt „Iehova-iire”, „la muntele unde Domnul va purta de grijă” (Gen.22, 13 – 14).

Pe muntele Moria, Dumnezeu şi-a reînnoit legământul Său, întărind printr-un jurământ solemn binecuvântarea făgăduită lui Avraam şi seminţei sale de-a lungul tuturor generaţiilor viitoare: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa şi anume: ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării; şi sămânţa ta va stăpâni cetăţile vrăjmaşilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentru că ai ascultat porunca Mea” (vers.16 – 18).

Marele act al credinţei lui Avraam stă asemenea unui stâlp de lumină, iluminând calea slujitorilor lui Dumnezeu din toate veacurile. Avraam n-a căutat o scuză pentru a se sustrage aducerii la îndeplinire a voii lui Dumnezeu. În timpul celor trei zile cât a ţinut călătoria, al a avut suficient timp să se gândească şi să se îndoiască de Dumnezeu, dacă el ar fi dorit să se îndoiască. El ar fi putut gândi că prin sacrificarea fiului său avea să fie privit ca un ucigaş, un al doilea Cain, că acest fapt ar fi făcut ca învăţătura lui să fie lepădată şi dispreţuită şi să-i nimicească astfel puterea de a face bine semenilor săi. El ar fi putut argumenta că vârsta sa îl scutea de ascultare. Dar patriarhul n-a căutat refugiu în niciuna din aceste scuze. Avraam era şi el om; sentimentele şi ataşamentele lui erau ca şi ale noastre; dar el nu s-a oprit ca să întrebe cum avea să se împlinească făgăduinţa făcută, dacă Isaac avea să fie sacrificat. El n-a stat să discute cu inima lui chinuită. El ştia că Dumnezeu este drept şi neprihănit în toate cerinţele Lui şi împlini porunca primită, până la litera ei.

„Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi i s-a socotit ca neprihănire; şi el a fost numit prietenul lui Dumnezeu” (Iacov 2, 23). Iar Pavel spune: „Fii ai lui Avraam sunt cei ce au credinţă” (Gal.3, 7). Credinţa lui Avraam însă s-a manifestat prin faptele sale. „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credinţa lucra împreună cu faptele lui, şi, prin fapte, credinţa a ajuns desăvârşită” (Iacov 2, 21 – 22). Mulţi nu izbutesc să înţeleagă legătura dintre credinţă şi fapte. Ei spun: „Credeţi numai în Hristos şi n-aveţi de ce să vă temeţi. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru că nu ţineţi Legea”. Dar adevărata credinţă se va manifesta prin ascultare. Iisus spunea iudeilor necredincioşi: „Dacă aţi fi copii ai lui Avraam, aţi face faptele lui Avraam” (Ioan 8, 39). Iar cu privire la părintele credincioşilor Domnul declară: „Avraam a ascultat de porunca Mea şi a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduielile Mele” (Gen.26, 5). Apostolul Iacov zice: „Credinţa, dacă n-are fapte, este moartă” (Iac.2, 17). Iar Ioan, care stăruieşte atât de mult asupra iubirii, ne spune: „Dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5, 3).

Prin simboluri şi făgăduinţe Dumnezeu „a propovăduit lui Avraam înainte de Evanghelie” (Gal.3, 8 KJV). Iar credinţa patriarhului s-a prins de Răscumpărătorul ce avea să vină. Iisus spunea iudeilor: „Tatăl vostru, Avraam, a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o şi s-a bucurat „(Ioan 8, 56). Berbecul adus ca jertfă în locul lui Isaac îl reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie sacrificat în locul nostru. Când omul a fost dat morţii din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Tatăl, privind asupra Fiului Său, spuse păcătosului: „Trăieşte, am găsit un preţ de răscumpărare”.

Pentru ca să imprime în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei, cum şi pentru a-i pune la probă credinţa,

Dumnezeu îi poruncise să aducă jertfă pe fiul său. Chinul de moarte prin care el a trecut în timpul zilelor de teribilă încercare a fost îngăduit pentru ca el să poată înţelege, din propria sa experienţă, ceva din măreţia sacrificiului făcut de Dumnezeul cel veşnic pentru mântuirea omului. Nicio altă încercare nu i-ar fi pricinuit lui Avraam un astfel de chin sufletesc, cum a fost aducerea fiului său ca jertfă. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morţi chinuitoare şi pline de ocară. Îngerilor, care erau martori la umilirea şi chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a îngăduit să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu a fost niciun glas care să strige: „Destul”. Pentru a salva neamul omenesc căzut, Împăratul slavei şi-a dat viaţa. Ce dovadă mai puternică poate fi dată cu privire la mila şi iubirea fără de margini a lui Dumnezeu? „El care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Rom.8, 32).

Sacrificiul cerut lui Avraam nu a fost numai pentru binele său şi nici chiar numai spre folosul generaţiilor viitoare; ci a fost de asemenea pentru învăţătura fiinţelor lipsite de păcat din cer şi din celelalte lumi. Câmpul luptei dintre Hristos şi Satana – câmp în care se aduce la îndeplinire Planul de Mântuire – este Manualul întregului Univers. Pentru că Avraam dăduse pe faţă o lipsă de credinţă în făgăduinţele lui Dumnezeu, Satana îl acuzase înaintea îngerilor şi înaintea lui Dumnezeu de faptul că a dat greş în a îndeplini condiţiile legământului, dovedindu-se astfel nedemn de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu dorea să dovedească înaintea întregului cer credincioşia slujitorului Său, pentru a demonstra că nu poate fi primită decât numai o ascultare desăvârşită cum şi pentru a face mai clar Planul de Mântuire înaintea lor.

Fiinţe cereşti au fost martore la scena punerii la probă a credinţei lui Avraam şi a supunerii lui Isaac. Încercarea aceasta a fost mult mai grea decât aceea prin

care trecuse Adam. Ascultarea de interdicţia pusă înaintea primilor noştri părinţi nu aducea cu sine nicio durere, dar porunca dată lui Avraam cerea sacrificiul cel mai chinuitor. Întregul cer privi cu uimire şi admiraţie ascultarea neşovăitoare a lui Avraam. Tot cerul a preţuit credincioşia lui. Acuzaţiile lui Satana au fost dovedite ca fiind false. Dumnezeu declară slujitorului Său: „Ştiu acum că te temi de Dumnezeu (cu toate învinuirile lui Satana) întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine” (vers.12). Legământul lui Dumnezeu, întărit lui Avraam printr-un jurământ înaintea fiinţelor din celelalte lumi, dovedeşte faptul că ascultarea va fi răsplătită.

Fusese greu chiar şi pentru îngeri să pătrundă înţelesul adânc al tainei mântuirii – să înţeleagă faptul că Comandantul cerului, Fiul lui Dumnezeu, trebuia să moară pentru omul vinovat. Când lui Avraam i-a fost dată porunca de a aduce ca jertfă pe fiul său, aceasta a trezit interesul fiinţelor cereşti. Cu un viu interes, ele au urmărit fiecare pas în aducerea la îndeplinire a acestei porunci. Când, la întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul pentru arderea de tot?”, Avraam a răspuns: „Domnul însuşi va purta de grijă de miel” şi când mâna tatălui a fost oprită în momentul în care era gata să înjunghie pe fiul său, şi berbecul de care. Se îngrijise Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac – s-a revărsat atunci lumină asupra tainei mântuirii şi chiar îngerii au înţeles mult mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase pentru mântuirea omului (1 Petru 1, 12).

Secţiune 2.17 Cap. 14 – Distrugerea Sodomei

Sodoma era cea mai mândră dintre cetăţile din valea Iordanului, aşezată într-o câmpie care era „ca o grădină a Domnului” (Gen.13, 10) în ceea ce priveşte rodnicia şi frumuseţea ei. Vegetaţia luxuriantă a tropicelor era înfloritoare aici. În acest loc era patria palmierului, a măslinului şi a viţei de vie, iar florile îşi răspândeau

parfumul lor în tot cursul anului. Holde bogate acopereau câmpiile, iar dealurile înconjurătoare erau pline de turme de oi şi cirezi de vite. Arta şi comerţul contribuiau la îmbogăţirea îngâmfatei cetăţi din câmpie. Comorile Orientului împodobeau palatele ei şi caravanele deşertului aduceau tezaurele lor de lucruri preţioase, aprovizionând astfel pieţele de negoţ. Cu puţină gândire sau osteneală puteau fi satisfăcute toate nevoile vieţii şi tot anul părea un şir de sărbători.

Belşugul ce domnea în tot locul a dat naştere la lux şi mândrie. Lenevia şi bogăţia împietriseră inimile care n-au fost niciodată apăsate de lipsă sau împovărate de întristare. Iubirea de plăceri era favorizată de bogăţie şi trândăveală, iar oamenii se lăsau în voia plăcerilor senzuale. „Iată”, spunea profetul, „care a fost nelegiuirea surorii tale, Sodoma: era îngâmfată, trăia în belşug şi într-o linişte nepăsătoare, ea şi fiicele ei, şi nu sprijineau mâna celui lipsit. Ele s-au semeţit şi au făcut urâciuni blestemate înaintea Mea; de aceea le-am şi nimicit, când am văzut lucrul acesta” (Ezech.16, 49 – 50). Nimic nu este mai de dorit între oameni decât bogăţia şi o viaţă fără muncă şi tocmai acestea au dat naştere la păcatele ce au dus la nimicirea cetăţilor din câmpie. Viaţa lor nefolositoare şi trăită în lenevie i-a făcut o pradă uşoară ispitelor lui Satana şi au schimonosit chipul lui Dumnezeu. În loc să dea pe faţă caracterul divin, ei au ajuns satanici. Lenevia este cel mai mare blestem ce poate cădea peste oameni, căci viciul şi crima vin pe urma ei. Ea slăbeşte mintea, perverteşte înţelegerea şi înjoseşte sufletul. Satana stă la pândă, gata să-i nimicească pe aceia care n-au luat măsuri de apărare şi a căror viaţă de lenevie îi dă prilejul să se strecoare sub o înfăţişare atrăgătoare. Niciodată nu are el mai mult succes decât atunci când vine la oameni în orele lor de lenevie.

Sodoma era plină de veselie şi petreceri, de banchete

şi beţie. Pasiunile cele mai josnice şi cele mai brutale erau fără frâu. Oamenii nesocoteau făţiş pe Dumnezeu şi Legea Sa şi se complăceau în fapte de violenţă. Deşi aveau înaintea lor exemplul oamenilor dinainte de potop şi cunoşteau felul în care mânia lui Dumnezeu s-a manifestat în nimicirea lor, cu toate acestea ei au mers pe aceeaşi cale a nelegiuirii.

La data când Lot s-a mutat în Sodoma, corupţia nu ajunsese generală şi, în mila Sa, Dumnezeu a îngăduit ca raze de lumină să strălucească în mijlocul întunericului moral. Când Avraam i-a scăpat pe captivi din mâna elamiţilor, atenţia poporului a fost îndreptată asupra credinţei adevărate. Pentru locuitorii Sodomei, Avraam nu era un străin, şi faptul că se închina unui Dumnezeu nevăzut fusese un subiect de batjocură printre ei; dar biruinţa sa asupra unor forţe mult superioare, cum şi comportarea sa mărinimoasă faţă de prizonieri şi în legătură cu prada de război, a trezit uimirea şi admiraţia. În timp ce erau lăudate îndemânarea şi vitejia sa, nimeni nu putea scăpa de convingerea că o putere divină îl făcuse biruitor. Iar spiritul său nobil şi neegoist, atât de străin locuitorilor Sodomei, a fost o altă dovadă a superiorităţii religiei pe care el o onorase prin curajul şi credincioşia sa.

Melhisedec, rostind binecuvântarea asupra lui Avraam, a recunoscut că Iehova este izvorul puterii lui şi autorul biruinţei: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Prea înalt, Ziditorul cerului şi al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea înalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale” (Gen.14, 19 – 20). Dumnezeu vorbea oamenilor acelora prin providenţa Sa, dar ultima rază de lumină a fost respinsă, aşa cum fuseseră respinse toate celelalte de mai înainte.

Se apropia acum ultima noapte a Sodomei. Norii răzbunării îşi aruncaseră deja umbrele lor asupra cetăţii blestemate. Dar oamenii nu-şi dădeau seama de faptul

acesta. În timp ce îngerii se apropiau pentru îndeplinirea misiunii lor de nimicire, oamenii visau încă belşug şi plăcere. Ultima zi a fost aidoma oricărei alte zile ce a venit şi a trecut. Seara se lăsa asupra unei scene plăcute şi în afară de orice pericol. Priveliştea, de o frumuseţe neîntrecută, era scăldată de razele soarelui ce cobora spre apus. Răcoarea serii îi atrăsese afară pe locuitorii cetăţii, iar mulţimile căutătoare de plăceri umblau într-o parte şi alta, dedate distracţiilor acelui ceas.

În amurg, doi străini se apropiară de poarta cetăţii. După înfăţişare, păreau că sunt călători care veneau să poposească peste noapte acolo. Nimeni nu întrezărea în călătorii aceştia umili pe puternicii vestitori ai judecăţii divine şi puţin se gândea mulţimea nepăsătoare şi veselă că, prin felul în care ei îi vor trata pe aceşti soli cereşti, chiar în noaptea aceea, vor atinge apogeul vinovăţiei lor, care atrăgea nenorocirea asupra îngâmfatei lor cetăţi. Dar s-a găsit acolo un om care a dat pe faţă o atenţie plină de bunăvoinţă faţă de străini şi care i-a invitat acasă la el. Lot nu cunoştea adevărata lor origine, dar politeţea şi ospitalitatea erau ceva obişnuit la el; ele erau o parte a religiei lui, învăţături pe care le-a luat din exemplul lui Avraam. Dacă n-ar fi cultivat un spirit de curtoazie, ar fi fost lăsat să piară împreună cu restul Sodomei. Multe familii, închizând uşile în faţa unui străin, au ţinut afară pe solul lui Dumnezeu, care ar fi adus binecuvântare, nădejde şi pace.

Fiecare act al vieţii, cât de mărunt ar fi el, are influenţa lui spre bine sau spre rău. Credincioşia sau neglijenţa în ceea ce se pare că sunt cele mai mărunte datorii pot deschide uşa spre cele mai bogate binecuvântări ale vieţii sau spre cele mai mari nenorociri ale ei. Lucrurile mici sunt acelea care pun caracterul la probă. Dumnezeu. Se bucură de faptele nepretenţioase ale unei vieţi de lepădare de sine, săvârşite cu o inimă voioasă

şi binevoitoare. Noi nu trebuie să trăim pentru noi înşine, ci pentru alţii. Şi numai prin uitare de sine şi prin cultivarea unui spirit iubitor şi gata de a da ajutor putem face din viaţa noastră o binecuvântare. Micile atenţii, neînsemnatele fapte simple de curtoazie ajută mult la realizarea fericirii vieţii, pe când neglijarea acestora constituie – şi nu în mică măsură – nenorocirea vieţii omeneşti.

Văzând abuzurile la care erau expuşi străinii în Sodoma, Lot îşi făcuse ca o datorie a sa de a-i apăra la intrarea lor în cetate, oferindu-le ospitalitate în casa sa. El stătea la poarta cetăţii când călătorii s-au apropiat şi, văzându-i, el s-a ridicat de la locul său ca să-i întâmpine şi, plecându-se în mod curtenitor, le spuse: „Domnii mei, intraţi, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămâneţi peste noapte în ea” (Gen.19, 2). Părea că ei nu voiau să primească ospitalitatea sa, căci au zis: „Nu, ci vom petrece noaptea în uliţă”. Răspunzând astfel, ei urmăreau două lucruri: să pună la probă sinceritatea lui Lot şi să arate faptul că nu cunosc caracterul oamenilor din Sodoma, atunci când au considerat că nu este nicio primejdie să petreacă noaptea în stradă. Răspunsul lor l-a făcut însă pe Lot să fie şi mai hotărât în a nu-i lăsa pe mâna gloatei ticăloase. El stărui în a-i invita, până când ei s-au declarat de acord şi-l însoţiră la casa sa.

El sperase să-şi ascundă intenţiile faţă de cei ce trândăveau la poarta cetăţii, aducându-i pe străini la casa sa, pe un drum ocolit; dar ezitările şi întârzierile lor, cum şi insistenţa lui stăruitoare au făcut să fie observaţi şi, mai înainte ca să se culce, o gloată de oameni nelegiuiţi s-au adunat roată în jurul casei. Era o mare mulţime: tineri şi oameni în vârstă, aprinşi de cele mai josnice patimi. Străinii se interesară cu privire la caracterul oamenilor din cetate, şi Lot i-a avertizat să nu cumva să se aventureze să iasă afară din casă în noaptea aceea, când chiotele şi

vorbele de ocară ale gloatei erau auzite, cerând ca bărbaţii să fie aduşi afară la ei.

Ştiind că, dacă ar fi fost provocaţi la violenţă, atunci ei ar fi putut cu multă uşurinţă să intre cu forţa în casă, Lot a ieşit afară la ei, încercând să-i convingă: „Fraţilor, vă rog”, spuse el, „nu faceţi o asemenea răutate”, folosind expresia de „fraţi” în sensul de vecini şi nădăjduind să-i liniştească şi să-i facă să se ruşineze de intenţiile lor murdare. Dar cuvintele lui erau ca uleiul în foc. Furia lor ajunsese ca mugetul furtunii. Ei şi-au bătut joc de Lot, pentru că voia să se facă judecător peste ei şi l-au ameninţat că se vor purta mai rău cu el decât aveau de gând să se poarte cu oaspeţii lui. S-au aruncat asupra lui şi l-ar fi rupt bucăţi dacă n-ar fi fost salvat de către îngerii lui Dumnezeu. Solii cereşti au „întins mâna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă şi au încuiat uşa” (Gen.19, 10). Evenimentele ce au urmat au scos la iveală caracterul oaspeţilor pe care el îi primise în casă. „Pe oamenii care erau la uşa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, aşa că degeaba se trudeau să găsească uşa” (vers.11). Dacă n-ar fi fost loviţi cu o îndoită orbire, fiind lăsaţi în voia inimii lor împietrite, pedeapsa cu care-i lovise Dumnezeu i-ar fi făcut să se teamă şi să se oprească de la lucrarea lor cea rea. Acea ultimă noapte n-a fost marcată de păcate mai mari decât se făptuiseră în alte nopţi mai înainte; dar îndurarea luată în râs atâta vreme încetase să mai mijlocească. Locuitorii Sodomei trecuseră de limitele răbdării dumnezeieşti – „tainicul hotar dintre răbdarea lui Dumnezeu şi mânia Sa”. Focul răzbunării Sale era gata să se aprindă în valea Sidim.

Îngerii i-au făcut cunoscut lui Lot rostul misiunii lor: „Avem să nimicim acest loc, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului, împotriva locuitorilor lui. De aceea, ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim” (vers.13). Străinii pe care Lot se străduise să-i ocrotească au

făgăduit acum să-l apere pe el, să-i salveze pe toţi membrii familiei lui care vor fugi împreună cu el din cetatea nelegiuită. Gloata obosise şi plecase, iar Lot merse să-şi avertizeze copiii. El le repetă cuvintele îngerilor: „Sculaţi-vă, ieşiţi din locul acesta, căci Domnul are să nimicească cetatea” (vers.14). Dar lor li se părea că el glumeşte. Fiicele lui erau influenţate de soţii lor. Ele erau destul de bine acolo unde se găseau. Nu puteau vedea nicio dovadă de primejdie. Totul era aşa cum fusese mai înainte. Aveau averi mari şi nu credeau că este posibil ca frumoasa Sodomă să fie nimicită.

Lot se înapoie plin de tristeţe acasă şi relată vestea nereuşitei sale. Atunci îngerii i-au poruncit să se scoale, să-şi ia nevasta şi cele două fiice care încă locuiau în casa sa şi să părăsească cetatea. Dar Lot zăbovea. Deşi era zilnic întristat văzând faptele de violenţă, el nu avea o înţelegere clară a nelegiuirii degradante şi respingătoare ce se practica în cetatea aceea ticăloasă. El nu-şi dădea seama de categorica necesitate ca judecăţile lui Dumnezeu să pună capăt păcatului. Unii dintre copiii săi se alipiseră de Sodoma, iar soţia sa refuza să plece fără ei. Gândul de a-i părăsi pe aceia pe care-i preţuia cel mai mult pe acest pământ i se părea peste putinţă de suportat. Era greu să-şi lase casa luxoasă şi toată averea pe care o adunase din munca sa de o viaţă întreagă şi să plece ca un pribeag sărac. Nemaiştiind ce să zică de durere, el zăbovea, venindu-i greu să plece. Dacă n-ar fi fost îngerii lui Dumnezeu, toţi ar fi pierit în ruinele Sodomei. Solii cereşti l-au luat pe el, pe soţia şi pe fiicele lui de mână şi i-au scos afară din cetate.

Îngerii i-au lăsat aici şi s-au întors în Sodoma, pentru a aduce la îndeplinire lucrarea lor nimicitoare. Un altul – Acela de care se rugase Avraam – Se apropie de Lot.

În toate cetăţile câmpiei nu s-au aflat nici chiar zece oameni neprihăniţi; dar, ca răspuns la rugăciunea

patriarhului, singurul om care se temea de Dumnezeu a fost smuls de la pieire. Cu o vehementă putere s-a dat porunca: „Scapă-ţi viaţa; să nu te uiţi înapoi şi să nu te opreşti în vreun loc din câmpie; scapă la munte ca să nu pieri” (vers.17). Acum ezitarea sau întârzierea ar fi fost fatală. A arunca încă o privire asupra cetăţii blestemate, a zăbovi chiar şi pentru un singur moment din cauza regretului de a părăsi un cămin aşa de frumos i-ar fi costat viaţa. Furtuna judecăţii divine aştepta numai ca aceşti sărmani fugari să poată scăpa.

Zăpăcit şi îngrozit, Lot susţinu că nu putea face aşa cum i s-a cerut, ca nu cumva să i se întâmple ceva rău şi să moară. Trăind în cetatea aceea stricată, în mijlocul necredinţei, credinţa sa scăzuse mult. Prinţul cerului. Se afla lângă el şi, cu toate acestea, el se îngrijora de viaţa sa ca şi când Dumnezeu, care dăduse pe faţă atâta purtare de grijă şi iubire faţă de el, nu l-ar mai fi apărat. El ar fi trebuit să se încreadă pe deplin în Trimisul ceresc, predând viaţa şi voinţa sa în mâinile Domnului, fără pic de îndoială şi nepunând vreo întrebare. Dar, asemenea multora, el căuta să facă planuri pentru sine: „Iată cetatea aceasta este destul de aproape ca să fug în ea, şi este mică. O! de aş putea să fug acolo” este aşa de mică” şi să scap cu viaţă!” (vers.20). Cetatea amintită aici era Bela, numită mai târziu ţoar. Se afla la numai câţiva kilometri de Sodoma şi, asemenea acesteia, era stricată şi dată pieirii. Dar Lot s-a rugat ca să fie cruţată, susţinând că cererea sa era mică; dorinţa i-a fost îndeplinită. Domnul l-a asigurat spunându-i: „Iată, că-ţi fac şi hatârul acesta şi nu voi nimici cetatea de care vorbeşti”. O, „cât de mare este mila lui Dumnezeu faţă de creaturile Sale pline de greşeli! Din nou s-a dat porunca solemnă de a se grăbi, căci furtuna teribilă nu mai putea fi amânată decât foarte puţină vreme. Dar unul dintre fugari a îndrăznit să arunce o privire înapoi la cetatea blestemată şi a devenit un monument al judecăţii

dumnezeieşti. Dacă Lot n-ar fi dat pe faţă ezitare în a asculta de avertizarea îngerilor, ci ar fi fugit cu toată hotărârea spre munţi, fără să mai facă vreo rugăminte sau să rostească vreun cuvânt de împotrivire, atunci şi soţia sa ar fi reuşit să scape. Influenţa exemplului său ar fi salvat-o de la păcatul ce i-a pecetluit soarta. Dar tărăgănarea şi amânarea lui au făcut ca ea să nu ia în serios avertizarea divină. În timp ce trupul ei se afla pe câmpie, inima îi era agăţată de Sodoma şi a pierit împreună cu ea. Ea s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu pentru faptul că judecăţile Lui au cuprins şi averea şi pe copiii ei, nimicindu-i. Cu toate că fusese aşa de mult favorizată, încât a fost chemată să părăsească cetatea nelegiuită, i s-a părut că a fost prea aspru tratată, deoarece averea, pentru care avusese nevoie de ani de zile ca s-o strângă, avea să fie lăsată pradă nimicirii. În loc să primească cu recunoştinţă eliberarea, ea privi sfidător înapoi, ca o manifestare a dorinţei după viaţa acelora care au respins avertizarea divină. Păcatul ei a dovedit că nu era vrednică de viaţa pentru a cărei păstrare ea avea atât de puţină recunoştinţă.

Ar trebui să ne ferim de a trata cu uşurătate măsurile pline de har ale lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Sunt creştini care spun: „Nu am plăcere de mântuire dacă nu sunt mântuiţi împreună cu mine soţul şi copiii mei”. Ei consideră că cerul n-ar fi cer pentru ei, fără prezenţa acelora care le sunt aşa de scumpi. Dar oare au aceştia, care cultivă astfel de simţăminte, o concepţie clară a legăturii lor cu Dumnezeu, având în vedere marea Sa bunătate şi milă faţă de ei? Au uitat ei oare că sunt legaţi, prin cele mai puternice legături ale iubirii, ale onoarei şi ale credincioşiei, să slujească Creatorului şi Răscumpărătorului lor? Chemarea harului se adresează tuturor; şi, pentru că prietenii noştri resping iubirea stăruitoare a Mântuitorului, să o lepădăm oare şi noi?

Mântuirea sufletului este preţioasă. Hristos a plătit un preţ nespus de mare pentru mântuirea noastră şi niciunul dintre cei ce apreciază valoarea acestui mare sacrificiu sau valoarea sufletului nu va dispreţui harul pe care Dumnezeu îl oferă, numai pentru faptul că alţii aleg să facă aşa. Tocmai faptul că alţii nu iau în seamă cerinţele Lui drepte ar trebui să ne trezească la o mai mare stăruinţă, ca noi înşine să-L onorăm pe Dumnezeu şi să-i conducem pe toţi aceia pe care îi putem determina ca să primească iubirea Lui.

„Răsărea soarele pe pământ, când a intrat Lot în ţoar” (vers.23). Razele strălucitoare ale dimineţii păreau că vestesc numai prosperitate şi pace pentru cetăţile din câmpie. Forfota unei vieţi active începu pe străzi; oamenii mergeau pe diferitele lor căi, preocupaţi de treburile sau plăcerile zilei. Ginerii lui Lot făceau haz de temerile şi avertizările bătrânului slab de minte. Deodată şi în mod neaşteptat, ca şi când un trăsnet ar bubui dintr-un cer fără nori, izbucni furtuna. Domnul a început să plouă foc şi pucioasă din cer asupra cetăţilor şi asupra câmpiei roditoare; palatele şi templele ei, locuinţele ei costisitoare, grădinile şi viile, cum şi mulţimile vesele şi căutătoare de plăceri, care numai cu o noapte înainte insultaseră pe trimişii cerului – totul a fost mistuit. Fumul vâlvătăii se înălţa asemenea fumului unui cuptor uriaş. Şi minunata vale a Sidimului a ajuns un pustiu, un loc ce nu mai avea să fie vreodată rezidit sau locuit – o mărturie pentru toate generaţiile cu privire la certitudinea judecăţilor lui Dumnezeu asupra nelegiuirii.

Flăcările care au consumat cetăţile din câmpie îşi trimit lumina ca o avertizare până în zilele noastre. Ni se dă astfel teribila şi solemna lecţie că şi atunci când mila lui Dumnezeu îl suportă mult timp pe păcătos, există totuşi o limită în a păcătui, dincolo de care oamenii nu pot trece. Când s-a ajuns la această limită, îmbierile harului se retrag

şi începe aplicarea pedepselor.

Răscumpărătorul omenirii declară că sunt păcate şi mai mari decât acelea pentru care au fost nimicite Sodoma şi Gomora. Aceia care aud invitaţia Evangheliei ce cheamă pe păcătoşi la pocăinţă şi nu iau seama la ea sunt mult mai vinovaţi înaintea lui Dumnezeu decât au fost locuitorii din valea Sidim. Şi mult mai mare este păcatul acelora care mărturisesc că îl cunosc pe Dumnezeu şi păzesc poruncile Lui şi care totuşi tăgăduiesc pe Hristos în caracterul şi viaţa lor zilnică. În lumina avertizărilor Mântuitorului, soarta Sodomei este o mustrare solemnă nu numai pentru aceia care sunt vinovaţi de păcate făţişe, ci şi pentru aceia care iau în mod uşuratic lumina şi privilegiile date de Cer.

Martorul Credincios spune bisericii din Efes: „Ce am împotriva ta este că ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut; pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel voi veni la tine şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui, dacă nu te pocăieşti” (Apoc.2, 4 – 5). Mântuitorul aşteaptă un răspuns la chemările iubirii şi iertării Sale, cu o bunătate mult mai gingaşă decât aceea care mişcă inima unui părinte pământesc, pentru a ierta un fiu rătăcit şi suferind. El strigă după cei rătăciţi: „Întoarceţi-vă la Mine, şi Mă voi întoarce şi Eu la voi” (Mal.3, 7). Dar, dacă cel greşit refuză cu încăpăţânare să asculte de glasul ce-l cheamă cu iubire milostivă şi duioasă, el va fi lăsat în cele din urmă în întuneric. Inima care a dispreţuit atât de mult timp mila lui Dumnezeu se împietreşte în păcat şi nu mai este deloc sensibilă la influenţa harului lui Dumnezeu. Teribilă va fi soarta acelui suflet despre care Mântuitorul, care îl îndemnase atâta vreme, va spune în cele din urmă: „S-a lipit de idoli; lăsaţi-l în pace” (Osea 4, 17). Va fi mult mai uşor în ziua judecăţii pentru cetăţile din câmpie decât pentru aceia care au cunoscut iubirea lui Hristos şi care totuşi s-au depărtat spre a alege plăcerile unei lumi păcătoase.

Voi, cei care dispreţuiţi chemările harului, gândiţi-vă la lungul şir al socotelilor ce s-a strâns împotriva voastră în cărţile din ceruri; căci acolo se ţine un raport al nelegiuirilor naţiunilor, familiilor şi fiecărui individ în parte. Dumnezeu poate avea îndelungă răbdare, totuşi o evidenţă continuă să se ţină. El continuă să cheme la pocăinţă şi să ofere iertare; şi totuşi va veni un timp când se va umple măsura, când sufletul va lua hotărârea, când prin propria sa alegere îşi va pecetlui soarta. Atunci se va da semnalul ca judecata să fie adusă la îndeplinire.

Este motiv de îngrijorare în starea lumii religioase de astăzi. Harul lui Dumnezeu este tratat cu uşurătate. Mulţimea înlătură Legea lui Iehova, „învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti” (Mat.15, 9). Necredinţa predomină în multe din bisericile de astăzi, nu necredinţa în sensul ei cel mai larg, o negare deschisă a Bibliei, ci o necredinţă ce este îmbrăcată în haina creştinismului, în timp ce subminează credinţa în Biblie, ca o descoperire de la Dumnezeu. Consacrarea profundă a fost înlocuită cu un formalism sec. Ca rezultat, apostazia şi senzualitatea predomină. Hristos declară: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Lot” tot aşa se va întâmpla şi în ziua când. Se va arăta Fiul omului” (Luca 17, 28.30). Raportul zilnic al evenimentelor care au loc dă mărturie despre împlinirea cuvintelor Sale. Lumea păcatului se îndreaptă cu paşi repezi spre nimicire. În curând judecăţile lui Dumnezeu urmează a fi revărsate, iar păcatul şi păcătoşii să fie nimiciţi.

Mântuitorul nostru spune: „Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare şi băutură şi cu îngrijorările vieţii acesteia, şi astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un hoţ peste toţi cei ce locuiesc pe toată faţa pământului” – asupra tuturor acelora ale căror interese sunt legate de lumea aceasta. „Vegheaţi dar în tot

timpul şi rugaţi-vă ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului” (Luca 21, 34 – 36).

Înainte de nimicirea Sodomei, Dumnezeu a trimis lui Lot solia: „Scapă-ţi viaţa; să nu te uiţi înapoi şi să nu te opreşti în vreun loc din câmpie; scapă la munte, ca să nu pieri”. Aceeaşi voce de avertizare a fost auzită de ucenicii lui Hristos înainte de distrugerea Ierusalimului: „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti, să ştiţi că pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudea să fugă la munţi, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el şi cei de prin ogoare să nu intre în el” (Gen.19, 17; Luca 21, 20 – 21). Ei nu trebuia să zăbovească pentru ca să ia ceva din bunurile lor, ci trebuia să folosească cât mai bine acel prilej pentru a scăpa.

Avea loc o ieşire, o categorică despărţire de cei nelegiuiţi, o fugă pentru a scăpa cu viaţă. Aşa a fost în zilele lui Noe; aşa s-au petrecut lucrurile cu Lot; aşa a fost cu ucenicii înainte de distrugerea Ierusalimului şi aşa va fi în zilele din urmă. Din nou vocea lui Dumnezeu se aude într-o solie de avertizare, îndemnând pe poporul Său să se despartă de nelegiuirea ce predomină.

Starea de decădere şi apostazie ce va exista în zilele din urmă în lumea religioasă a fost înfăţişată profetului Ioan în viziunea cu privire la Babilon, „cetatea cea mare, care are stăpânire peste împăraţii pământului” (Apoc.17, 18). Înainte de nimicirea ei urmează să se adreseze din cer chemarea: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei” (Apoc.18, 4). Ca şi în zilele lui Noe şi ale lui Lot, trebuie să existe o vizibilă despărţire de păcat şi păcătoşi. Nu trebuie să fie niciun compromis între Dumnezeu şi lume, nicio întoarcere pentru a pune la adăpost comorile pământeşti. „Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona” (Mat.6, 24).

Asemenea locuitorilor din valea Sidimului, oamenii

visează belşug şi pace. „Scăpaţi-vă viaţa” este avertizarea din partea îngerilor lui Dumnezeu; dar alte glasuri se aud spunând: „Nu vă neliniştiţi; nu este niciun motiv de îngrijorare”. Mulţimile strigă: „Pace şi siguranţă”, în timp ce Cerul spune că o nimicire grabnică este gata să se abată peste călcătorul de Lege. În noaptea dinaintea nimicirii lor, cetăţile din câmpie se desfătau în plăceri şi îşi băteau joc de temerile şi avertizările solului lui Dumnezeu, dar batjocoritorii aceia au pierit în flăcări; chiar în noaptea aceea, uşa milei s-a închis pentru totdeauna pentru locuitorii cei nelegiuiţi şi nepăsători ai Sodomei. Dumnezeu nu poate fi batjocorit la infinit. El nu. Se lasă a fi mult desconsiderat. „Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie şi urgie aprinsă care va preface tot pământul în pustiu şi va nimici pe toţi păcătoşii de pe el” (Is.13, 9). Cea mai mare parte a locuitorilor lumii va lepăda mila lui Dumnezeu şi va fi copleşită de o pieire grabnică şi fără scăpare. Dar aceia care iau seama la avertizare vor locui „sub ocrotirea Celui Prea înalt” şi se vor odihni „la umbra Celui Atotputernic”. Adevărul Lui va fi scutul şi pavăza lor. Pentru ei făgăduinţa sună: „Îl voi sătura cu viaţă lungă” (Ps.91, 1.4.16).

Lot a locuit pentru scurtă vreme în ţoar. Aici predomina nelegiuirea ca şi în Sodoma şi el s-a temut să rămână acolo, ca nu cumva cetatea să fie şi ea nimicită. Nu mult după aceea, ţoar a fost şi ea nimicită, aşa cum a intenţionat Dumnezeu. Lot s-a îndreptat spre munţi şi a locuit într-o peşteră, lipsit de toate lucrurile acelea de dragul cărora el a îndrăznit să-şi supună familia influenţelor unei cetăţi stricate. Dar blestemul Sodomei l-a urmărit chiar şi aici. Purtarea păcătoasă a fiicelor sale a fost o urmare a întovărăşirilor rele din locul acela stricat. Corupţia morală din acel loc se întreţesuse atât de mult cu caracterul lor, încât n-au putut face deosebire între bine şi rău. Singurii urmaşi ai lui Lot, moabiţii şi amoniţii, au fost

triburi stricate, idolatre, răzvrătite împotriva lui Dumnezeu şi vrăjmaşi înverşunaţi ai poporului Său.

Ce mare deosebire a fost între viaţa lui Avraam şi aceea a lui Lot! Cândva ei fuseseră tovarăşi, închinându-se la acelaşi altar, locuind unul lângă altul în corturile lor de peregrini; dar cât de departe erau acum unul faţă de celălalt! Lot îşi alesese Sodoma pentru plăcerile ei şi pentru câştig. Părăsind altarul lui Avraam şi jertfele zilnice aduse viului Dumnezeu, el le îngăduise copiilor săi să se amestece cu nişte oameni stricaţi şi idolatri; cu toate acestea, el păstrase în inima sa temerea de Dumnezeu, deoarece Sfânta Scriptură îl declară ca fiind un om „neprihănit”; sufletul său drept era întristat de vorbirea nelegiuită ce-i supăra zilnic auzul, cum şi de violenţa şi crimele pe care era neputincios să le împiedice. În cele din urmă el a fost mântuit ca „un tăciune scos din foc” (Zah.3, 2), dar lipsit de averile lui, de soţia şi copiii săi, locuind în peşteri asemenea animalelor sălbatice, acoperit de ruşine tocmai la bătrâneţe; şi a dat lumii nu un neam de oameni neprihăniţi, ci două naţiuni idolatre, în vrăjmăşie cu Dumnezeu şi războindu-se cu poporul Său, până când, cupa nelegiuirilor lor fiind umplută, au fost date nimicirii. Cât de teribile au fost rezultatele ce au urmat unui pas neînţelept!

Înţeleptul spune: „Nu te chinui ca să te îmbogăţeşti, nu-ţi pune priceperea în aceasta”. „Cel lacom de câştig îşi tulbură casă, dar cel ce urăşte mita va trăi”. Iar apostolul Pavel declară: „Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în laţ şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare, care cufundă pe om în prăpăd şi pierzare” (Prov.23, 4; 15, 27; 1 Tim.6, 9).

Când Lot a intrat în Sodoma, a intenţionat în mod categoric să se păstreze departe de nelegiuire şi să poruncească familiei sale după el. Dar el a dat în totul greş. Influenţele corupătoare din jurul său au avut efect

chiar asupra credinţei sale, iar legăturile copiilor săi cu locuitorii Sodomei au făcut ca într-o măsură oarecare interesele sale să fie ca ale lor. Urmările ne stau în faţă.

Mulţi fac şi astăzi aceeaşi greşeală. În alegerea unui loc de locuit, ei privesc mai mult la avantajele trecătoare pe care le pot avea decât la influenţa morală şi socială care îi va înconjura pe ei şi familiile lor. Ei aleg un ţinut frumos şi roditor sau se mută într-un oraş înfloritor, în speranţa strângerii unei averi mai mari; dar copiii lor sunt înconjuraţi de ispite şi prea adesea îşi fac prietenii ce sunt nefavorabile creşterii evlaviei şi formării unui caracter drept. Atmosfera unei moralităţi decăzute, a necredinţei, a indiferenţei faţă de cele religioase are tendinţa de a lucra împotriva influenţei părinţilor. Exemple de răzvrătire împotriva autorităţii părinteşti şi divine stau totdeauna înaintea tineretului; mulţi ajung să facă legături cu cei necredincioşi şi netemători de Dumnezeu şi aleg să împărtăşească soarta vrăjmaşilor lui Dumnezeu. În alegerea unei locuinţe, Dumnezeu doreşte ca mai întâi să luăm seama la influenţele morale şi religioase care ne vor înconjura pe noi şi familiile noastre. S-ar putea să fim aduşi în situaţii dificile, căci mulţi nu pot avea în jurul lor ceea ce ar dori să aibă; şi oriunde ne cheamă datoria, Dumnezeu ne va ajuta să rămânem neatinşi de stricăciune, dacă veghem şi ne rugăm, încrezându-ne în harul lui Hristos. Noi însă nu ar trebui să ne expunem – fără să fie nevoie – influenţelor nefavorabile formării unui caracter creştin. Dacă ne aşezăm de bunăvoie într-o atmosferă lumească şi de necredinţă, ajungem neplăcuţi lui Dumnezeu şi alungăm îngerii cei sfinţi din căminul nostru. Aceia care strâng pentru copiii lor bogăţie şi onoare lumească cu preţul vieţii veşnice vor descoperi în final că aceste avantaje sunt o pierdere îngrozitoare. Asemenea lui Lot, mulţi văd pe copiii lor pierduţi şi abia dacă ajung să se salveze pe ei înşişi. Osteneala întregii lor vieţi este

spulberată, iar viaţa lor” un trist eşec. Dacă ar fi dat pe faţă adevărata înţelepciune, atunci copiii lor poate că ar fi avut mai puţine bunuri pământeşti, dar şi-ar fi asigurat o moştenire nepieritoare.

Moştenirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o poporului Său nu este din lumea aceasta. Avraam n-a avut nicio stăpânire pe pământul acesta, „nici măcar o palmă de loc” (Fapte 7, 5). El a avut o mare avere şi a folosit-o spre slava lui Dumnezeu şi spre binele semenilor săi; dar el n-a considerat lumea aceasta ca fiind căminul său. Dumnezeu l-a chemat să-i părăsească pe concetăţenii săi idolatri, dându-i făgăduinţa ţării Canaanului ca o stăpânire veşnică; şi totuşi, nici el, nici fiul său, nici fiul fiului său nu l-au primit. Când Avraam a avut nevoie de un loc de îngropăciune pentru soţia sa moartă, el a trebuit să-l cumpere de la canaaniţi. Unica sa stăpânire în ţara făgăduinţei a fost acel mormânt săpat în stâncă din peştera Macpela.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu n-a dat greş; nici nu s-a împlinit în totul prin ocuparea Canaanului de către poporul iudeu. „Făgăduinţele au fost făcute lui Avraam şi seminţei lui” (Gal.3, 16). Avraam însuşi trebuia să fie părtaş la moştenire. Poate părea că împlinirea făgăduinţei lui Dumnezeu întârzie mult, căci „pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3, 8); s-ar putea să pară că întârzie; dar, la timpul hotărât, „va veni şi se va împlini negreşit” (Hab.2, 3). Darul făcut lui Avraam şi seminţei lui nu cuprinde numai ţara Canaanului, ci tot pământul. Aşa spune apostolul, că făgăduinţa ca să fie el moştenitor al lumii n-a fost făcută lui Avraam, nici seminţei lui prin lege, ci prin îndreptăţirea prin credinţă (Rom.4, 13). În Biblie ni se vorbeşte în mod clar că făgăduinţele făcute lui Avraam urmează să fie împlinite prin Hristos. Toţi cei ce sunt ai lui Hristos sunt „sămânţa lui Avraam, moştenitori prin făgăduinţă” – moştenitori „la o moştenire

nestricăcioasă şi neîntinată, care nu se poate veşteji” (Gal.3, 29; 1 Petru 1, 4), un pământ eliberat de blestemul păcatului. Căci „domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinţilor Celui Prea înalt”; „cei blânzi moştenesc ţara şi au belşug de pace” (Dan.7, 27; Ps.37, 11).

Dumnezeu i-a dat lui Avraam prilejul să vadă această moştenire nepieritoare şi, cu nădejdea aceasta, el a fost mulţumit. „Prin credinţă a venit şi s-a aşezat el în ţara făgăduinţei, ca într-o ţară care nu era a lui şi a locuit în corturi, ca şi Isaac şi Iacov, care erau împreună moştenitori cu el ai aceleiaşi făgăduinţe. Căci el aştepta cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu” (Evr.11, 9.10).

Cu privire la urmaşii lui Avraam este scris: „În credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ” (Evr.11, 13). Noi trebuie să locuim aici ca străini şi călători, dacă vrem să câştigăm „o patrie mai bună, adică o patrie cerească” (vers.16). Aceia care sunt copii ai lui Avraam vor umbla după cetatea pe care o aştepta şi el, „al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu”.

Secţiune 2.18 Cap. 15 – Căsătoria lui Isaac

Avraam ajunsese acum înaintat în vârstă şi se aştepta să moară curând; mai rămăsese totuşi să facă ceva pentru a asigura împlinirea făgăduinţei făcute urmaşilor săi. Isaac era cel rânduit în mod providenţial să-i urmeze ca păstrător al Legii lui Dumnezeu şi părinte al poporului ales, dar el era încă necăsătorit. Locuitorii Canaanului erau dedaţi la idolatrie, iar Dumnezeu interzisese legăturile de căsătorie dintre poporul Său şi ei, bineştiind că astfel de căsătorii vor duce la apostazie. Patriarhul se temea de efectele stricăcioase ce îl înconjurau pe fiul său. Credinţa puternică a lui Avraam în Dumnezeu şi supunerea

faţă de voinţa Sa se reflectau în caracterul lui Isaac; dar sentimentele tânărului erau puternice, fiind înclinat spre duioşie şi îngăduinţă. Dacă s-ar fi unit cu cineva care nu se temea de Dumnezeu, atunci ar fi fost în primejdie de a sacrifica principiul de dragul armoniei, al păcii. În mintea lui Avraam, alegerea unei soţii pentru fiul său era o problemă de mare însemnătate; el era nerăbdător să-l vadă căsătorit cu cineva care să nu-l înstrăineze de Dumnezeu.

În vremurile vechi, înţelegerile de căsătorie erau, în mod general, făcute de către părinţi şi acesta era obiceiul şi printre aceia care se închinau lui Dumnezeu. Nimănui nu i se cerea să se căsătorească cu cineva pe care nu-l putea iubi; dar în dăruirea sentimentelor lor, tinerii erau călăuziţi de judecata şi experienţa părinţilor lor temători de Dumnezeu. S-ar fi considerat o dezonoare pentru părinţi, şi chiar o crimă, dacă s-ar fi urmat o cale contrară acesteia.

Isaac, încrezându-se în înţelepciunea şi iubirea tatălui său, era mulţumit să lase în seama lui această problemă, crezând, de asemenea, că Dumnezeu însuşi îl va călăuzi în alegerea făcută. Gândurile patriarhului s-au îndreptat către rudele tatălui său din ţara Mesopotamiei. Deşi nu erau lipsiţi de idolatrie, ei păstrau totuşi cunoaşterea şi închinarea faţă de viul Dumnezeu. Isaac nu trebuia să plece din Canaan pentru a merge la ei, dar s-ar fi putut ca printre ei să se găsească o tânără gata să lase căminul său şi să se unească cu el pentru a păstra curată închinarea la viul Dumnezeu. Avraam a încredinţat această importantă problemă „celui mai bătrân rob”, un om evlavios, cu experienţă şi judecată sănătoasă, care-l slujise mult timp cu credincioşie. El i-a cerut acestui slujitor să facă un jurământ solemn înaintea Domnului, că nu îi va lua fiului său Isaac o soţie dintre canaaniţi, ci îi va alege o fată din familia lui Nahor din Mesopotamia. El i-a cerut să nu-l ia pe Isaac cu el acolo. Dacă nu s-ar fi găsit o tânără care

să fie gata să-şi părăsească rudeniile, atunci trimisul avea să fie dezlegat de jurământul său. Patriarhul l-a încurajat în lucrarea lui dificilă şi delicată cu asigurarea că Dumnezeu avea să încoroneze cu izbândă misiunea sa. „Domnul, Dumnezeul cerului”, zicea el, „care m-a scos din casa tatălui meu şi din patria mea” va trimite pe Îngerul Său înaintea ta”.

Solul trimis a plecat fără întârziere la drum. Luând cu el zece cămile, care aveau să folosească atât celor ce-l însoţeau, cât şi alaiului ce avea să însoţească mireasa ce avea să se întoarcă cu el, încărcate, de asemenea, cu daruri pentru viitoarea soţie şi prietenele ei, el a făcut călătoria cea lungă dincolo de Damasc şi, de acolo mai departe, până la mănoasele câmpii ce ajung până la marele râu al Răsăritului. Sosit în Haran, „cetatea lui Nahor”, el a poposit în afara zidurilor, în apropierea fântânii la care femeile din partea locului veneau seara să scoată apă. Pentru el a fost un timp de chinuitoare grijă. De alegerea pe care o făcea el depindeau rezultate importante nu numai pentru casa stăpânului său, ci şi pentru generaţiile viitoare; şi cum putea el oare să facă o alegere înţeleaptă printre oameni ce-i erau cu totul străini? Aducându-şi aminte de cuvintele lui Avraam, că Dumnezeu va trimite pe Îngerul Său cu el, se rugă cu stăruinţă pentru o călăuzire încununată de succes. În familia stăpânului său fusese deprins cu manifestarea continuă a bunătăţii şi ospitalităţii şi acum el se ruga ca semnul care să arate pe tânăra aleasă de Dumnezeu să fie un act de bunăvoinţă.

Nici nu terminase bine de rostit rugăciunea, că răspunsul a şi venit. Printre femeile care erau strânse la fântână, purtarea plăcută a uneia dintre ele îi atrase atenţia. Pe când aceasta se întorcea de la fântână, străinul îi ieşi în întâmpinare, cerându-i apă din vadra pe care o purta pe umăr. Cererea a fost împlinită cu bunăvoinţă, la care s-a adăugat oferta de a scoate, de asemenea, apă şi

pentru cămile, o lucrare ce era un lucru obişnuit chiar şi pentru fiicele de prinţi, când trebuia să fie adăpate turmele şi cirezile tatălui lor. În felul acesta a fost dat şi semnul dorit. Fata „era foarte frumoasă”, şi bunăvoinţa ei neîntârziată dădea mărturie despre o inimă bună şi o fire activă şi energică. Până aici mâna Providenţei fusese cu el. După ce a recunoscut bunătatea ei prin daruri bogate, trimisul a întrebat despre familia ei; luând cunoştinţă despre faptul că ea era fiica lui Betuel, nepotul lui Avraam, el „a plecat capul şi s-a aruncat cu faţa la pământ înaintea Domnului”.

Omul s-a rugat să fie găzduit în casa tatălui ei şi, în cuvintele lui de mulţumire, a dat pe faţă legătura lui cu Avraam. Întorcându-se acasă, tânăra povesti ce se întâmplase, şi Laban, fratele ei, alergă îndată să-l aducă pe străin şi pe cei ce-l însoţeau, ca să se bucure de ospitalitatea lor.

Eliezer n-a vrut să mănânce până când n-a povestit despre însărcinarea pe care o primise, despre rugăciunea sa de la fântână, cu toate amănuntele legate de acestea. Apoi spuse: „Acum, dacă voiţi să arătaţi bunăvoinţă şi credincioşie faţă de stăpânul meu, spuneţi-mi; dacă nu, spuneţi-mi iarăşi, ca să mă îndrept la dreapta sau la stânga”. Răspunsul a fost: „De la Domnul vine lucrul acesta; noi nu-ţi mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o şi du-te, ca să fie nevasta stăpânului tău, cum a spus Domnul” (Gen.24, 33 – 51).

După ce a fost obţinut consimţământul familiei, Rebeca însăşi a fost întrebată dacă vrea să meargă la o depărtare aşa de mare faţă de casa tatălui său şi să se căsătorească cu fiul lui Avraam. Ea a crezut, din cele ce s-au petrecut, că Dumnezeu a ales-o ca să fie soţia lui Isaac şi a răspuns: „Da, vreau”.

Slujitorul, anticipând bucuria stăpânului său pentru faptul că misiunea lui a izbutit, era nerăbdător să plece; şi

a doua zi dis de dimineaţă au şi pornit la drum spre casă. Avraam locuia la Beer-şeba, iar Isaac, care avea grijă de turme în ţinutul învecinat, se întorsese la cortul tatălui său ca să aştepte sosirea solului trimis în Haran. „Într-o seară, când Isaac ieşise să cugete în taină pe câmp, a ridicat ochii şi s-a uitat, şi iată că veneau nişte cămile. Rebeca a ridicat şi ea ochii, a văzut pe Isaac şi s-a dat jos de pe cămilă. Şi a zis robului: Cine este omul acesta care vine înaintea noastră pe câmp? Robul a răspuns: este stăpânul meu! Atunci ea şi-a luat mahrama şi s-a acoperit. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara, a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, şi el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale” (Gen.24, 63 – 67).

Avraam observase urmările căsătoriilor între cei ce se temeau de Dumnezeu şi cei ce nu se temeau de El, din zilele lui Cain şi până în zilele sale. Consecinţele propriei sale căsătorii cu Agar, cum şi legăturile de căsătorie ale lui Ismael şi Lot îi stăteau înainte. Lipsa credinţei din partea lui Avraam şi a Sarei a avut ca rezultat naşterea lui Ismael, amestecul seminţei celor neprihăniţi cu cei netemători de Dumnezeu. Influenţa tatălui asupra fiului a fost zădărnicită de către rudeniile idolatre ale mamei, cum şi prin legăturile lui Ismael cu nevestele lui păgâne. Gelozia lui Agar şi a nevestelor pe care ea le-a ales pentru Ismael a înconjurat familia sa cu o barieră pe care în zadar s-a străduit Avraam s-o înfrângă.

Învăţăturile pe care Avraam i le-a dat din copilărie n-au rămas fără efect asupra lui Ismael, dar influenţa nevestelor lui a avut ca rezultat înscăunarea idolatriei în familia sa. Despărţit de tatăl său şi amărât de certurile şi nemulţumirile unui cămin lipsit de iubire şi temere de Dumnezeu, Ismael a fost împins să aleagă viaţa sălbatică şi prădalnică de şef de trib în pustie, „mâna lui fiind împotriva tuturor oamenilor şi mâna tuturor oamenilor fiind împotriva lui” (Gen.16, 12). Spre sfârşitul vieţii sale el

s-a pocăit de căile lui rele şi s-a întors la Dumnezeul tatălui său, dar amprenta pe care a pus-o asupra caracterului urmaşilor săi a rămas. Neamul puternic care a coborât din el a fost un popor turbulent, păgân, care a constituit întotdeauna o îngrijorare şi o durere pentru urmaşii lui Isaac.

Soţia lui Lot a fost o femeie egoistă şi nereligioasă, iar influenţa ei a dus la despărţirea soţului ei de Avraam. Dacă n-ar fi fost ea, Lot n-ar fi rămas în Sodoma, lipsit de sfatul înţelept al patriarhului temător de Dumnezeu. Influenţa soţiei sale şi legăturile cu cetatea cea nelegiuită l-ar fi dus la înstrăinare de Dumnezeu, dacă n-ar fi fost învăţătura credincioasă primită în tinereţe de la Avraam. Căsătoria lui Lot şi alegerea de a locui în Sodoma au fost primele verigi într-un lanţ de evenimente care au chinuit lumea timp de multe generaţii.

Nimeni dintre cei ce se tem de Dumnezeu nu se poate uni cu cineva care nu se teme de El, fără să fie în primejdie. „Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiţi?” (Amos 3, 3). Fericirea şi binele în căsătorie depind de unitatea celor doi; dar între cel credincios şi cel necredincios există o radicală deosebire în ceea ce priveşte gustul, înclinaţiile şi scopurile. Ei slujesc la doi stăpâni, între care nu poate fi nicio înţelegere. Oricât de curate şi corecte ar fi principiile cuiva, influenţa tovarăşului necredincios va avea tendinţa de a-l îndepărta pe credincios de Dumnezeu.

Acela care a păşit în legământul căsătoriei pe când era neconvertit, prin pocăinţa sa se aşază sub obligaţii mai puternice pentru a fi credincios soţului său, oricât de mult s-ar deosebi cu privire la credinţa religioasă; cu toate acestea, cerinţele lui Dumnezeu trebuie să fie aşezate mai presus de orice legături pământeşti, chiar dacă urmarea ar fi încercările şi persecuţiile. Împreună cu un spirit de dragoste şi blândeţe, această credincioşie poate influenţa

câştigarea celui necredincios. Dar căsătoria unui creştin cu un necredincios este interzisă de Sfânta Scriptură. Îndrumarea dată de Dumnezeu este: „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi” (2 Cor.6, 14.17 – 18).

Isaac a fost foarte mult onorat de Dumnezeu atunci când a fost făcut moştenitor al făgăduinţelor prin care lumea avea să fie binecuvântată; şi cu toate acestea, când el avea patruzeci de ani, s-a supus judecăţii tatălui său, când a rânduit pe slujitorul său cu experienţă şi temător de Dumnezeu ca să-i aleagă o soţie. Şi rezultatul acestei căsătorii, aşa cum este el prezentat în Sfintele Scripturi, este un tablou duios şi plin de frumuseţea fericirii casnice: „Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara, a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, şi el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale”.

Ce contrast între purtarea lui Isaac şi aceea dată pe faţă de tinerii din zilele noastre, chiar şi printre cei ce mărturisesc că sunt creştini! Prea adesea tinerii consideră că dăruirea sentimentelor lor este o problemă asupra căreia numai eul lor trebuie consultat, o problemă în care nici Dumnezeu şi nici părinţii lor n-ar trebui să se amestece. Cu mult înainte ca tinerii şi tinerele să fi ajuns la maturitate, ei îşi închipuie că sunt capabili să facă singuri alegerea, fără ajutorul părinţilor lor. Câţiva ani de căsătorie sunt de obicei suficienţi pentru a le arăta greşeala, dar adesea este prea târziu pentru a preveni urmările ei dezastruoase. Căci aceeaşi lipsă de înţelepciune şi stăpânire de sine, care i-a impus să facă o alegere grăbită, le-a permis să facă răul şi mai mare, până când legătura căsătoriei ajunge un jug chinuitor. Mulţi şi-au distrus astfel fericirea în această viaţă şi nădejdea lor pentru viaţa viitoare.

Dacă există un subiect care ar trebui să fie cercetat cu grijă, şi în care sfatul persoanelor mai în vârstă şi cu mai multă experienţă ar trebui căutat, atunci acesta este

subiectul căsătoriei; dacă a fost vreodată un timp când Biblia a fost necesară ca un îndrumător, dacă a fost vreodată un timp când călăuzirea divină ar trebui căutată în rugăciune, atunci acesta este înainte de a face pasul acela care leagă oamenii laolaltă pentru toată viaţa.

Părinţii n-ar trebui niciodată să piardă din vedere propria lor răspundere pentru fericirea viitoare a copiilor lor. Respectul lui Isaac pentru judecata tatălui său a fost rezultatul educaţiei care îl învăţase să iubească o viaţă de ascultare. În timp ce Avraam le cerea copiilor săi să respecte autoritatea părintească, viaţa sa zilnică dădea mărturie că acea autoritate nu însemna o stăpânire egoistă sau arbitrară, ci era întemeiată pe dragoste şi avea în vedere binele şi fericirea lor.

Taţii şi mamele ar trebui să socotească ca o datorie a lor să îndrume sentimentele tineretului, pentru ca ele să fie legate de persoane care le pot fi soţi corespunzători. Ei trebuie să-şi dea seama că au datoria ca, prin învăţătura şi exemplul lor, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, să modeleze într-atât caracterul copiilor lor, chiar din cea mai fragedă vârstă, încât ei să fie curaţi şi nobili şi să fie atraşi de ceea ce este bun şi adevărat. Cei ce se aseamănă se adună; cei ce se aseamănă se preţuiesc între ei. Fie deci ca dragostea pentru adevăr, curăţie şi bunătate să fie sădită de timpuriu în suflet şi tineretul să caute societatea acelora care posedă aceste caracteristici.

Părinţii să caute, în propriul lor caracter şi în viaţa căminului lor, să exemplifice iubirea şi bunăvoinţa Tatălui ceresc. Căminul să fie plin de lumina soarelui. Aceasta va fi de o mai mare valoare pentru copiii noştri decât pământul sau banii. Iubirea pentru cămin să fie păstrată vie în inimile lor, ca ei să privească înapoi la căminul copilăriei lor ca la un loc al păcii şi fericirii, vecin cu cerul. Membrii familiei nu au toţi aceleaşi trăsături de caracter şi vor fi ocazii frecvente pentru exercitarea răbdării şi îngăduinţei,

dar, prin iubire şi stăpânire de sine, toţi pot fi legaţi laolaltă într-o strânsă unire.

Adevărata iubire este un principiu înalt şi sfânt, cu totul deosebit în caracter de acea iubire care se naşte prin impuls, dar care moare de îndată ce este greu încercată. Prin credincioşia faţă de datorie în casa părintească se pregătesc tinerii pentru propriile lor căminuri. Aici trebuie să se practice renunţarea de sine şi să se dea pe faţă bunătatea, curtoazia şi simpatia creştină. În acest fel, iubirea va fi păstrată caldă în inimă şi acela care iese dintr-un astfel de cămin ca să stea în fruntea unei familii proprii va şti cum să sporească fericirea aceleia pe care o va alege ca tovarăşă a sa de viaţă. Căsătoria, în loc de a fi sfârşitul iubirii, va fi numai începutul ei.

Secţiune 2.19 Cap. 16 – Iacov şi Esau

Iacov şi Esau, fiii gemeni ai lui Isaac, prezintă un izbitor contrast, atât în caracter, cât şi în viaţa lor. Această deosebire a fost profetizată de îngerul lui Dumnezeu înainte de naşterea lor. Când, ca răspuns la rugăciunea îngrijorată a Rebecăi, el a declarat că îi vor fi daţi doi fii, el i-a înfăţişat istoria lor viitoare, şi anume că fiecare va deveni capul unei puternice naţiuni, dar că unul va fi mai mare decât celălalt şi că cel mai tânăr va avea întâietate.

Esau a crescut iubind satisfacerea eului, concentrându-şi tot interesul în prezent. Impulsiv în faţa restricţiilor, se complăcea în libertatea sălbatică a vânătorii şi, de timpuriu, a ales viaţa de vânător. Şi, cu toate acestea, el era slăbiciunea tatălui. Păstorul liniştit şi iubitor de pace a fost atras de către vigurosul şi îndrăzneţul său fiu mai mare, care fără teamă străbătea munţii şi pustiul, întorcându-se acasă cu vânat pentru tatăl său şi cu povestiri uimitoare din viaţa sa aventuroasă. Iacov, grijuliu, inteligent şi prevăzător, gândindu-se totdeauna mai mult la viitor decât la prezent, a fost mulţumit să stea acasă, ocupându-se cu îngrijirea turmelor

şi cultivarea pământului. Perseverenţa sa răbdătoare, cumpătarea şi prevederea erau apreciate de către mama sa. Sentimentele sale erau profunde şi puternice, iar nobleţea sa, continua sa atenţie adăugau cu mult mai mult la fericirea ei decât o făceau rarele şi zgomotoasele dovezi de iubire ale lui Esau. Pentru Rebeca, Iacov era fiul cel mai scump.

Făgăduinţele făcute lui Avraam şi întărite fiului său au fost păstrate de către Isaac şi Rebeca, ele fiind marele ţel al dorinţelor şi speranţelor lor. Esau şi Iacov erau familiarizaţi cu aceste făgăduinţe. Ei au fost învăţaţi să privească dreptul de întâi născut ca o problemă de mare importanţă, căci el cuprindea nu numai o moştenire a unor bunuri pământeşti, ci şi o superioritate spirituală. Cel care îl primea avea să fie preot al familiei sale şi din urmaşii săi direcţi avea să se ridice Răscumpărătorul lumii. Pe de altă parte, erau şi obligaţii ce îi reveneau celui ce avea dreptul de întâi născut. Cel care avea să moştenească binecuvântările lui trebuia să-şi consacre întreaga viaţă în slujba lui Dumnezeu. Asemenea lui Avraam, el trebuia să fie ascultător de cerinţele divine. În căsătorie, în relaţiile sale familiale, în viaţa publică, el trebuia să ceară sfat de la Dumnezeu.

Isaac a făcut cunoscut fiilor săi privilegiile şi condiţiile acestea şi a arătat în mod lămurit că Esau, fiind cel mai mare, era îndreptăţit la dreptul de întâi născut. Esau însă nu avea nicio plăcere de consacrare, nicio înclinaţie spre o viaţă religioasă. Cerinţele care însoţeau dreptul spiritual de întâi născut erau pentru el nedorite, ba chiar o restricţie urâtă de el. Legea lui Dumnezeu, care era condiţia legământului divin cu Avraam, era privită de către Esau ca un jug al robiei. Hotărât să-şi împlinească poftele, nimic nu dorea el aşa de mult ca libertatea de a face ce-i place. Pentru el, puterea şi bogăţia, petrecerile şi dezmăţul constituiau fericirea. El se fălea cu libertatea neîngrădită a

vieţii sale sălbatice şi hoinare. Rebeca îşi amintea cuvintele îngerului şi citea cu o mai clară înţelegere caracterul fiilor săi decât o făcea soţul ei. Ea era convinsă că moştenirea făgăduinţei divine era rânduită lui Iacov. Ea îi repetă lui Isaac cuvintele îngerului, dar sentimentele tatălui erau îndreptate asupra fiului său mai mare şi el rămase neclintit în planurile lui.

Iacov aflase de la mama sa descoperirea divină, şi anume că dreptul de întâi născut avea să-i revină, şi a fost umplut de o negrăită dorinţă după privilegiile pe care acesta i le-ar fi conferit. Nu averile tatălui erau acelea după care umbla el; obiectul dorinţei lui înfocate era dreptul spiritual de întâi născut. Comuniunea cu Dumnezeu, aşa cum făcuse neprihănitul Avraam, să aducă jertfa de ispăşire pentru familia sa, să fie părintele poporului ales şi al lui Mesia cel făgăduit şi să moştenească bunurile nepieritoare cuprinse în binecuvântările legământului – acestea erau privilegiile şi onorurile ce insuflau cele mai aprinse dorinţe ale sale. Mintea sa alerga tot mereu înainte, în viitor, căutând să prindă binecuvântările lui nevăzute.

Cu tainic dor, el asculta tot ceea ce tatăl său povestea cu privire la dreptul spiritual de întâi născut; el păstra cu grijă ceea ce aflase de la mama sa. Zi şi noapte subiectul acesta ocupa mintea sa, până când a devenit interesul care a absorbit întreaga sa viaţă. Dar, în timp ce preţuia binecuvântările veşnice mai mult decât cele trecătoare, Iacov nu avea o cunoaştere experimentală a lui Dumnezeu, pe care-L adora. Inima sa nu fusese reînnoită prin harul divin. El credea că făgăduinţa cu privire la el nu putea fi îndeplinită atâta timp cât Esau păstra dreptul de întâi născut şi făcea mereu planuri cum ar putea ajunge să-şi asigure binecuvântarea pe care fratele său o preţuia atât de puţin, dar care era atât de preţioasă pentru el.

Când Esau, venind într-o zi acasă istovit şi rupt de

oboseală de la vânătoare, i-a cerut lui Iacov din hrana pe care o pregătea, acesta, pe care un singur gând îl stăpânea cel mai mult, a prins ocazia şi s-a oferit să satisfacă foamea fratelui său cu preţul dreptului de întâi născut. „Iată-mă, sunt pe moarte”, strigă vânătorul nepăsător, gata totdeauna să-şi împlinească poftele, „la ce-mi foloseşte dreptul acesta de întâi născut?” (Gen.25, 32). Şi, pentru un blid de linte, el se despărţi de dreptul său de întâi născut şi întări tranzacţia aceasta printr-un jurământ. Dacă ar fi răbdat puţin, el ar fi putut găsi hrană în corturile tatălui său, dar pentru a-şi satisface pe moment dorinţa, el şi-a vândut moştenirea plină de slavă pe care Dumnezeu însuşi o făgăduise părinţilor săi. Tot interesul său era pentru prezent. El era gata să sacrifice cerul pentru cele pământeşti, să schimbe un viitor bun pentru împlinirea unor pofte trecătoare.

„Astfel şi-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut” (Gen. 25, 34). După ce a scăpat de el, Esau a avut un simţământ de uşurare. Acum, nimeni nu-i mai putea sta în cale; acum el putea să facă ceea ce dorea. Pentru această sălbatică plăcere, această libertate greşit înţeleasă, cât de mulţi îşi vând dreptul lor la o moştenire curată, nepătată şi veşnică în ceruri! Fiind şi mai departe supus atracţiilor lumeşti, care izbesc privirile, Esau şi-a luat două neveste dintre fiicele lui Het. Ele se închinau la zei falşi, şi idolatria lor era o pricină amară de durere pentru Isaac şi Rebeca. Esau călcase una dintre condiţiile legământului, care interzicea căsătoria între poporul ales şi păgâni; cu toate acestea, Isaac era totuşi neclintit în hotărârea sa de a-i da binecuvântarea de întâi născut. Argumentele susţinute de Rebeca, dorinţa puternică a lui Iacov pentru binecuvântare şi indiferenţa lui Esau faţă de îndatoririle pe care le cuprindea acest drept nu au avut niciun efect în a schimba planul tatălui.

Anii au trecut, până când Isaac, bătrân şi orb,

aşteptându-şi moartea curând, hotărî să nu mai amâne acordarea binecuvântării fiului său mai mare. Dar, cunoscând opoziţia Rebecăi şi a lui Iacov, el se hotărî să aducă în taină la îndeplinire această solemnă ceremonie. Ţinând seama de obiceiul ca la un asemenea prilej să se dea o masă, patriarhul îi ceru lui Esau: „Du-te la câmp şi adu-mi vânat. Fă-mi o mâncare cum îmi place mie” ca să te binecuvânteze sufletul meu înainte de a muri” (Gen.27, 3 – 4).

Rebeca a înţeles ceea ce el avea de gând să facă. Ea era convinsă că faptul acesta era împotriva a ceea ce Dumnezeu descoperise ca fiind voia Sa. Isaac era în primejdia de a-şi atrage neplăcerea divină şi de a lipsi pe fiul său cel mai mic de poziţia la care îl chemase Dumnezeu. Ea a încercat să-l facă pe Isaac să înţeleagă acest lucru şi se hotărî să se folosească de o stratagemă.

De-abia plecase Esau să aducă la îndeplinire lucrarea sa, că Rebeca se şi apucă să aducă la îndeplinire planul ei. Ea îi spuse lui Iacov ce avusese loc, stăruind asupra necesităţii de a acţiona imediat spre a împiedica darea binecuvântării, pentru totdeauna şi fără putinţă de schimbare, lui Esau. Ea l-a asigurat pe fiul său că, dacă îi va urma sfatul, o va putea obţine aşa cum făgăduise Dumnezeu. Iacov n-a consimţit imediat la planul propus de ea. Gândul de a-l înşela pe tatăl său îl întrista foarte mult. El simţea că un asemenea păcat ar aduce mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Dar aceste scrupule ale sale au fost învinse şi el porni să ducă la îndeplinire sugestiile mamei sale. Nu era intenţia sa să spună în mod direct o minciună, dar, o dată ajuns în prezenţa tatălui său, i s-a părut că a mers prea departe ca să mai poată da înapoi şi obţinu prin înşelăciune binecuvântarea dorită.

Iacov şi Rebeca izbutiră în planurile lor, dar au cules numai necazuri şi întristare prin înşelăciunea lor. Dumnezeu declarase că Iacov avea să primească dreptul

de întâi născut, şi cuvântul Său s-ar fi împlinit la timpul potrivit, dacă ei ar fi aşteptat în credinţă ca El să lucreze pentru ei. Dar, ca mulţi care zic că sunt copii ai lui Dumnezeu, ei n-au fost binevoitori să lase problema în mâinile Sale. Rebeca s-a căit amar de sfatul cel rău pe care i l-a dat fiului său; sfatul acesta a fost pricina despărţirii lui de ea şi Rebeca nu i-a mai văzut niciodată faţa. Din clipa în care a primit dreptul de întâi născut, Iacov a fost apăsat de propria sa condamnare. El păcătuise împotriva tatălui său, a fratelui său, împotriva propriului său suflet şi împotriva lui Dumnezeu. În câteva minute el săvârşise o lucrare de care trebuia să se pocăiască o viaţă întreagă. Întâmplarea aceasta era vie înaintea lui în anii de mai târziu, când purtarea nelegiuită a fiilor săi îi apăsa sufletul.

De abia părăsise Iacov cortul tatălui său, că a intrat Esau. Deşi îşi vânduse dreptul de întâi născut şi întărise transferul acesta printr-un jurământ solemn, era acum hotărât să pună mâna pe binecuvântările lui, fără să mai ţină seama de cerinţele fratelui său. De dreptul spiritual erau legate şi drepturile temporare ale titlului de întâi născut, care îi dădeau conducerea familiei, cum şi moştenirea unei părţi duble din averea tatălui său. Acestea erau binecuvântările pe care el le putea preţui: „Tată, scoală-te”, a zis el, „şi mănâncă din vânatul fiului tău, pentru ca să mă binecuvânteze sufletul tău”.

Tremurând de uimire şi suferinţă, bătrânul părinte orb află de înşelăciunea căreia îi căzuse victimă. Nădejdile cultivate cu drag vreme îndelungată fuseseră nimicite şi simţea până în adâncul sufletului deznădejdea ce trebuie să se fi abătut asupra fiului cel mai mare. Cu toate acestea, i-a străfulgerat în minte convingerea că mâna providenţei a fost aceea care nimicise planul său şi împlinise chiar lucrul acela pe care el era hotărât să-l împiedice. El şi-a adus aminte de cuvintele îngerului adresate Rebecăi şi, în ciuda păcatului de care Iacov se făcea acum vinovat, a

văzut în el pe acela care era cel mai bine pregătit să aducă la îndeplinire planurile lui Dumnezeu. În timp ce cuvintele binecuvântării erau pe buzele sale, el simţise spiritul inspiraţiei asupra sa; şi acum, cunoscând toate împrejurările, el ratifică binecuvântarea rostită fără voie asupra lui Iacov: „L-am binecuvântat. De aceea va rămâne binecuvântat” (Gen.27, 33).

Esau a desconsiderat cu uşurinţă valoarea binecuvântării câtă vreme aceasta fusese la îndemâna sa, dar el dorea s-o aibă când o pierduse pentru totdeauna. Întreaga putere a naturii lui impulsive, nestăpânite, se trezi, iar durerea şi mânia lui au fost teribile. El strigă plângând amar: „Binecuvântează-mă şi pe mine tată!” „N-ai păstrat nicio binecuvântare pentru mine?” Dar făgăduinţa dată nu putea fi retrasă. Dreptul de întâi născut, pe care-l schimbase cu atâta nepăsare pe o mâncare, nu-l mai putea recâştiga acum. „Pentru o mâncare”, pentru satisfacerea de moment a apetitului ce nu fusese niciodată înfrânat, Esau şi-a vândut moştenirea, dar când şi-a văzut nebunia, a fost prea târziu ca să capete binecuvântarea. „Măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe” (Evr.12, 16 – 17). Esau n-a fost lipsit de privilegiul de a căuta favoarea lui Dumnezeu prin pocăinţă, dar el n-a mai putut găsi niciun mijloc de a recâştiga dreptul de întâi născut. Durerea sa nu izvora din convingerea că a păcătuit; el nu dorea să se împace cu Dumnezeu. Lui îi părea rău de consecinţele păcatului său, şi nu de păcat în sine.

Din cauza indiferenţei sale faţă de binecuvântările şi cerinţele divine, Esau este numit în Sfintele Scripturi „lumesc” (Evr.12, 16 – 17). El îi reprezintă pe aceia care dispreţuiesc valoarea mântuirii realizate pentru ei de către Hristos şi sunt gata să sacrifice moştenirea lor cerească pentru lucrurile pieritoare de pe pământ. Mulţi trăiesc pentru prezent, fără să se gândească sau să se îngrijească

de viitor. Asemenea lui Esau ei strigă: „Să mâncăm şi să bem, căci mâine vom muri” (1 Cor.15, 32). Ei sunt stăpâniţi de pornirile lor fireşti şi, în loc să practice tăgăduirea de sine, ei trec cu vederea cele mai de preţ lucruri. Dacă trebuie să se renunţe la ceva, la satisfacerea unui apetit stricat sau la binecuvântările cerului, făgăduite numai celui ce se tăgăduieşte pe sine şi se teme de Dumnezeu, cerinţele apetitului biruiesc, iar Dumnezeu şi cerul sunt în totul dispreţuiţi. Cât de mulţi, chiar dintre cei ce mărturisesc a fi creştini, se agaţă de pofte ce sunt dăunătoare sănătăţii şi care tocesc sensibilităţile sufletului. Când li se arată datoria de a se curăţi de toate întinăciunile cărnii şi ale spiritului, desăvârşind sfinţenia în temere de Dumnezeu, ei se simt ofensaţi. Ei îşi dau seama că nu pot împlini astfel de pofte dăunătoare şi totuşi să câştige cerul, şi atunci ajung la concluzia că, deoarece calea spre viaţa veşnică este aşa de îngustă, nicidecum nu vor merge pe ea.

Mulţi sunt aceia care îşi vând dreptul de întâi născut pentru pofte trupeşti. Este sacrificată sănătatea, facultăţile mintale se slăbesc, iar cerul este pierdut; şi toate acestea, numai pentru o plăcere de o clipă – o patimă, care este în acelaşi timp şi dăunătoare, şi înjositoare în caracterul ei. După cum Esau s-a trezit, pentru a-şi da seama de nebunia schimbului făcut de el cu grabă, când era prea târziu pentru a mai recupera pierderea suferită, tot aşa va fi şi în ziua Domnului cu aceia care au schimbat dreptul lor de moştenitori ai cerului cu poftele lor egoiste.

Secţiune 2.20 Cap. 17 – Fuga şi exilul lui Iacov

Ameninţat cu moartea de mânia lui Esau, Iacov plecă din casa tatălui său ca fugar; dar ducea cu el binecuvântarea tatălui; Isaac înnoise faţă de el făgăduinţa legământului şi îl îndemnase, ca moştenitor al acestui legământ, să-şi caute o nevastă din familia mamei sale din Mesopotamia. Cu toate acestea, Iacov porni la drumul său

singuratic cu inima adânc îngrijorată. Numai cu un toiag în mâinile sale, el trebuia să călătorească sute de kilometri printr-o ţară locuită de triburi sălbatice, nomade. Cuprins de remuşcare şi teamă, el căută să-i evite pe oameni, ca nu cumva fratele său mânios să-i afle urma. El se temea de faptul că pierduse pentru totdeauna binecuvântarea pe care Dumnezeu îşi propusese să i-o dea; şi Satana era acolo, prezent, ca să-l copleşească cu ispite. Seara celei de a doua zile îl găsi departe de corturile tatălui său. El avea simţământul că era un alungat dintre oameni şi era conştient de faptul că tot necazul acela fusese adus asupra sa numai de către comportarea sa greşită. Întunericul disperării apăsa greu asupra sufletului său şi aproape că nici nu îndrăznea să se roage. Dar el era atât de singur, încât simţea nevoia unei protecţii din partea lui Dumnezeu, aşa cum nu simţise niciodată până atunci. Cu lacrimi şi profundă umilinţă, el îşi mărturisi păcatul şi ceru stăruitor o dovadă a faptului că nu era cu totul părăsit. Cu toate acestea, nu simţi nicio uşurare de povara inimii sale. El pierduse orice încredere în sine şi se temea că Dumnezeul părinţilor săi îl lepădase.

Dar Dumnezeu nu îl părăsise pe Iacov. Harul său era încă întins asupra servului său greşit şi lipsit de încredere. Plin de milă, Domnul i-a descoperit exact lucrul de care Iacov avea nevoie – UN M¢NTUITOR. El păcătuise, dar inima sa era plină de recunoştinţă, când văzu descoperindu-i-se o cale prin care el putea fi readus în graţia lui Dumnezeu.

Obosit de drum, fugarul se culcă pe pământul gol, având drept căpătâi” o piatră. În timp ce dormea, a văzut o scară strălucitoare şi luminoasă, al cărei capăt se sprijinea pe pământ, în timp ce vârful ei atingea cerul. Pe această scară urcau şi coborau îngeri; deasupra ei era Domnul slavei, şi din ceruri s-a auzit glasul Său zicând: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, şi Dumnezeul lui

Isaac”. Pământul pe care era culcat ca un exilat şi fugar i-a fost făgăduit lui şi urmaşilor săi, cu asigurarea: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta”. Această făgăduinţă fusese dată lui Avraam şi lui Isaac, iar acum era reînnoită lui Iacov. Apoi, în mod special, au fost rostite cuvinte de mângâiere şi încurajare faţă de singurătatea şi durerea în care se găsea: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge şi te voi aduce înapoi în ţara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ţi spun” (Gen.28, 15).

Dumnezeu cunoştea influenţele rele care aveau să-l înconjoare pe Iacov, cum şi primejdiile la care avea să se expună. În mila Sa, El descoperi viitorul înaintea fugarului pocăit, pentru ca el să poată înţelege planul divin cu privire la el şi să fie pregătit să reziste ispitelor ce, cu siguranţă, aveau să vină asupra lui atunci când se va afla singur printre oameni idolatri şi porniţi spre rele. El trebuia să aibă totdeauna înaintea sa înaltul ideal la care să ţintească; iar cunoaşterea faptului că prin el planurile lui Dumnezeu ajungeau să se împlinească trebuia să-l îndemne mereu să fie credincios.

În această viziune, lui Iacov i-a fost prezentat Planul de Mântuire, dar nu pe deplin, ci acele părţi ale lui care erau esenţiale pentru el, pentru vremea aceea. Scara tainică ce i-a fost descoperită în vis era aceeaşi la care S-a referit Hristos în convorbirea cu Natanael. El a zis: „Veţi vedea cerul deschis şi pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi coborându-se peste Fiul omului” (Ioan 1, 51). Până la data răzvrătirii omului împotriva guvernării lui Dumnezeu, fusese o legătură deschisă între Dumnezeu şi om. Dar păcatul lui Adam şi al Evei a despărţit pământul de cer, astfel încât omul nu a mai avut legătură cu Făcătorul său. Cu toate acestea, lumea n-a fost lăsată într-o singurătate deznădăjduită. Scara îl reprezintă pe Iisus, mijlocul de legătură rânduit. Dacă n-ar fi făcut din meritele Sale un

pod peste prăpastia pe care o făcuse păcatul, îngerii slujitori n-ar fi putut avea vreo legătură cu omul căzut. Hristos îl leagă pe om, în slăbiciunea şi neajutorarea sa, de izvorul puterii nemărginite.

Toate acestea i s-au descoperit lui Iacov în visul său. Deşi mintea lui a înţeles imediat o parte a descoperirii, adevărurile ei mari şi tainice au constituit studiul vieţii sale şi s-au deschis din ce în ce mai mult înţelegerii sale.

Iacov s-a trezit din somnul său în tăcerea adâncă a nopţii. Înfăţişările strălucitoare din viziunea sa au dispărut. Numai contururile neclare ale dealurilor singuratice şi, deasupra lor, cerul înstelat, strălucitor, întâmpinau acum privirea lui. Dar avea sentimentul solemn că Dumnezeu era cu el. O prezenţă nevăzută umplea singurătatea. „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta”, zise el, „şi eu n-am ştiut” Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului” (Gen.28, 16 – 22).

„Şi Iacov s-a sculat dis-de-dimineaţă, a luat o piatră pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte şi a turnat untdelemn pe vârful ei”. În armonie cu obiceiul privind comemorarea unor evenimente importante, Iacov a ridicat un monument al îndurării lui Dumnezeu, pentru ca ori de câte ori el avea să treacă pe acolo, să se oprească în acel loc sfânt spre a se închina lui Dumnezeu. El a numit locul acela Betel, sau „Casa lui Dumnezeu”. Cu profundă recunoştinţă, el a repetat făgăduinţa că, „dacă va fi Dumnezeu cu mine şi mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc şi haine să mă îmbrac şi dacă mă voi întoarce cu bine în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu şi îţi voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” (Gen.28, 20 – 22).

În acest caz, Iacov nu căuta să îi pună condiţii lui Dumnezeu. Domnul făgăduise deja prosperitate, şi acest

vot a fost revărsarea unei inimi pline de recunoştinţă pentru asigurarea iubirii şi îndurării lui Dumnezeu. Iacov înţelegea că Dumnezeu are asupra lui drepturi pe care trebuie să le recunoască şi că dovezile speciale ale bunătăţii divine acordate lui cer un răspuns. Tot astfel, orice binecuvântare revărsată asupra noastră cere un răspuns pe care trebuie să-l dăm Autorului tuturor îndurărilor. Creştinul trebuie să-şi cerceteze adesea trecutul vieţii sale şi să-şi amintească cu recunoştinţă preţioasele izbăviri pe care Dumnezeu le-a lucrat şi le lucrează pentru el, susţinându-l în încercări, deschizând căi înaintea lui atunci când totul părea întunecos şi potrivnic, înviorându-l atunci când totul părea să se prăbuşească. El ar trebui să recunoască toate aceste dovezi ale grijii ocrotitoare a îngerilor cereşti. Având în vedere aceste nenumărate binecuvântări, el ar trebui să întrebe adesea cu o inimă supusă şi recunoscătoare: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui faţă de mine?” (Ps.116, 12).

Timpul nostru, talentele noastre, avutul nostru, toate trebuie să fie consacrate cu sfinţenie Lui, Aceluia care ne-a încredinţat spre administrare aceste binecuvântări. Ori de câte ori se săvârşeşte o lucrare de salvare pentru noi sau când ni se acordă favoruri noi şi nesperate, trebuie să recunoaştem bunătatea lui Dumnezeu, nu numai exprimându-ne recunoştinţa prin cuvinte, ci, asemenea lui Iacov, prin daruri şi jertfe aduse cauzei Sale. Aşa după cum primim continuu binecuvântările lui Dumnezeu, tot astfel trebuie să şi dăm fără încetare.

„Îţi voi da a zecea parte”, zise Iacov, „din tot ce-mi vei da” (Gen.28, 22). Oare noi, care ne bucurăm de deplină lumină şi de privilegiile Evangheliei, să fim mulţumiţi a da lui Dumnezeu mai puţin decât au dat aceia care au trăit în vechea şi mai puţin favorizata dispensaţiune? Nu, ci întrucât binecuvântările de care ne bucurăm sunt mai

mari, nu avem şi noi obligaţii tot aşa de mari? Dar cât de mică este preţuirea, cât de zadarnică strădania de a măsura, cu reguli matematice, timpul, banii şi iubirea, în schimbul unei iubiri atât de cu neputinţă de măsurat şi unui dar de o valoare atât de inimaginabilă! Zecime pentru Hristos! O, „neînsemnată ofrandă, ce recompensă vrednică de ocară pentru ceea ce a costat atât de mult! De pe crucea Golgotei, Hristos cheamă la o consacrare fără rezerve. Tot ceea ce avem şi tot ceea ce suntem trebuie să fie devotat lui Dumnezeu.

Cu o credinţă nouă şi statornică în făgăduinţele divine şi asigurat de prezenţa şi ocrotirea îngerilor cereşti, Iacov şi-a continuat călătoria spre „ţara celor ce locuiesc în răsărit” (Gen.29, 1). Dar cât de deosebită a fost sosirea lui faţă de aceea a trimisului lui Avraam cu aproape o sută de ani mai înainte! Slujitorul venise cu o suită de slugi călare pe cămile, cu daruri bogate de aur şi argint; fiul, însă, era un călător singuratic, cu picioarele rănite de drum, neavând altă bogăţie decât toiagul său. Asemenea slujitorului lui Avraam, Iacov s-a oprit lângă o fântână şi aici a întâlnit-o pe Rahela, fiica cea mai mică a lui Laban. De data aceasta, Iacov a fost acela care a făcut un serviciu, dând la o parte piatra de la gura fântânii şi adăpând turmele. Făcându-şi cunoscută legătura sa de rudenie, el a fost bine primit în casa lui Laban. Cu toate că venise fără avere şi neînsoţit, în timp de câteva săptămâni el a dovedit valoarea hărniciei şi priceperii sale şi a fost rugat să rămână acolo mai departe. S-a făcut înţelegerea ca el să-i slujească şapte ani lui Laban pentru mâna Rahelei.

În vremurile de demult, obiceiul cerea ca mirele, înainte de definitivarea unei înţelegeri de căsătorie, să plătească tatălui soţiei sale o sumă de bani sau echivalentul ei în bunuri, după cum era starea lui. Aceasta era considerată ca o garanţie a căsătoriei. Părinţii nu socoteau că este bine să încredinţeze fericirea fiicelor lor

unor bărbaţi care nu s-ar fi îngrijit de cele necesare întreţinerii familiei lor. Dacă nu aveau destul spirit de economie şi energia necesară ca să conducă bine treburile vieţii, să aibă vite sau pământ, era temerea că viaţa lor se va dovedi lipsită de orice valoare. Dar erau şi măsuri ca aceia care nu aveau cu ce plăti pentru o soţie să poată fi puşi la probă. Lor li se îngăduia să muncească pentru tatăl a cărui fiică o iubeau, durata timpului fiind hotărâtă după valoarea zestrei cerute. Dacă pretendentul era credincios în slujirea sa şi se dovedea vrednic şi în alte privinţe, el primea fata ca să-i fie soţie; şi, de obicei, zestrea pe care o primise tatăl era dată fetei la căsătorie. În cazul Rahelei şi al Leii, Laban, în mod egoist, a oprit totuşi zestrea ce trebuia să li se dea; ele s-au referit la acest lucru chiar înainte de a pleca din Mesopotamia, când au spus: „Ne-a vândut şi ne-a mâncat banii” (Gen.31, 15).

Obiceiul acesta vechi, deşi uneori era folosit în mod abuziv, ca şi în cazul lui Laban, avea urmări bune. Atunci când i se cerea pretendentului să slujească pentru obţinerea miresei sale, se punea stavilă înaintea unei căsătorii pripite şi era ocazia de a se vedea cât de profunde erau sentimentele sale, cum şi iscusinţa sa de a se îngriji de familie. În vremea noastră, multe rele rezultă din folosirea unei căi opuse acesteia. Se întâmplă adesea că, înainte de căsătorie, unele persoane au puţine ocazii să cunoască obiceiurile şi felul de a fi al celuilalt, iar în ceea ce priveşte viaţa de fiecare zi, ei sunt cu totul străini atunci când îşi unesc viaţa şi interesele la altar. Mulţi descoperă, prea târziu însă, că nu sunt potriviţi unul pentru altul, iar rezultatul unirii lor este o viaţă întreagă de mizerie. Adesea, soţia şi copiii suferă din cauza indolenţei şi nepriceperii sau obiceiurilor vicioase ale soţului şi tatălui. Dacă s-ar fi cercetat mai înainte de căsătorie caracterul pretendentului, după vechiul obicei, s-ar fi evitat multă nefericire.

Şapte ani a slujit cu credincioşie Iacov pentru Rahela şi anii pe care i-a slujit „i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea” (Gen.29, 20). Dar zgârcitul şi apucătorul Laban, dorind să păstreze un ajutor aşa de valoros, a săvârşit o crudă înşelăciune, schimbând-o pe Rahela cu Lea. Faptul că Lea însăşi s-a învoit la această înşelăciune l-a făcut pe Iacov să simtă că nu o poate iubi. La mustrarea sa plină de indignare adresată lui Laban, acesta i-a oferit-o pe Rahela pentru alţi şapte ani de slujire. Dar tatăl insistă ca Lea să nu fie alungată, căci acest lucru ar aduce ocară asupra familiei. Astfel, Iacov a fost pus în cea mai dureroasă şi cea mai grea situaţie; în cele din urmă, el s-a hotărât să o păstreze pe Lea şi să se căsătorească şi cu Rahela. Rahela a fost întotdeauna cea mai iubită; dar preferinţa sa pentru ea a dat naştere la invidie şi gelozie, şi viaţa sa a fost amărâtă de rivalitatea dintre cele două surori, soţii ale sale.

Timp de douăzeci de ani, Iacov a rămas în Mesopotamia, lucrând în slujba lui Laban, care, neţinând seama de legăturile de rudenie, căuta să strângă pentru sine toate binefacerile de pe urma acestor legături. Pentru cele două fiice ale sale, el a pretins paisprezece ani de muncă grea; iar în restul timpului care a mai rămas, simbria lui Iacov a fost schimbată de zece ori. Cu toate acestea, slujba lui Iacov a fost îndeplinită cu hărnicie şi credincioşie. Cuvintele sale adresate lui Laban la ultima lor întâlnire descriu în mod viu grija neobosită pe care o acordase intereselor pretenţiosului său stăpân: „Am stat la tine douăzeci de ani; oile şi caprele nu ţi s-au stârpit şi n-am mâncat berbeci din turma ta. Nu ţi-am adus acasă vite sfâşiate de fiare; eu însumi te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua, sau ce mi se fura noaptea. Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig şi-mi fugea somnul de pe ochi” (Gen.31, 38 – 40).

Era nevoie ca păstorul să vegheze asupra turmelor sale zi şi noapte. Ele erau în primejdie din partea tâlharilor, cum şi din partea fiarelor sălbatice, care erau foarte numeroase şi îndrăzneţe, pricinuind adesea mare prăpăd în turmele care nu erau bine păzite. Iacov avea multe ajutoare în îngrijirea întinselor turme pe care le avea Laban, dar el era răspunzător pentru toate. În unele părţi ale anului, era necesar ca el personal să fie permanent cu turmele, să le ferească în sezonul secetos ca nu cumva să piară de sete, iar în timpul lunilor mai reci, să nu îngheţe din cauza frigului mare din timpul nopţii. Iacov era păstorul principal; slujitorii ce erau în slujba lui erau subpăstori. Dacă lipsea cumva vreo oaie, paguba o suporta păstorul principal; de aceea el cerea celor cărora le-a încredinţat grija turmei o strictă socoteală dacă turma nu era găsită într-o stare înfloritoare.

Viaţa de muncă sârguincioasă şi de purtare de grijă a păstorului, cum şi mila sa duioasă pentru creaturile neajutorate date în seama sa au fost folosite de către scriitorii inspiraţi ca să ilustreze unele dintre cele mai preţioase adevăruri ale Evangheliei. Hristos, în legătura Sa cu poporul Său, este asemănat cu un păstor. După cădere, El a văzut oile Sale condamnate la pieire pe căile întunecoase ale păcatului. Pentru a-i mântui pe aceşti rătăciţi, El a părăsit onorurile şi slava din casa Tatălui Său. El spune: „Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită şi voi întări pe cea slabă”. „Voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie de jaf” nu le vor mai mânca fiarele din ţară” (Ezech.34, 16.22.28). Glasul său este auzit chemându-le la staulul Său, „umbrar împotriva căldurii zilei şi ca loc de adăpost şi de ocrotire împotriva furtunii şi ploii” (Is.4, 6). Grija Sa pentru turmă este neobosită. El întăreşte pe cea slabă, alină suferinţele, strânge mieii în braţele Sale şi-i poartă la sânul Său. Oile Sale îl iubesc. „Nu merg deloc după un

străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10, 5).

Hristos spune: „Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le împrăştie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu-i pasă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine” (Ioan 10, 11 – 14).

Hristos, Marele Păstor, a încredinţat slujitorilor Săi, ca subpăstori, grija turmei Sale. El le porunceşte să aibă acelaşi interes pe care l-a dat El pe faţă şi să simtă răspunderea cea sfântă a însărcinării pe care le-a dat-o. El le-a poruncit solemn să fie credincioşi, să hrănească turma, să întărească pe cea slabă, să învioreze pe aceea care este gata să cadă şi să o ocrotească de lupii răpitori. Pentru a salva oile Sale, Hristos şi-a dat propria Sa viaţă. El atrage atenţia slujitorilor Săi la o astfel de manifestare a dragostei, care să fie un exemplu pentru ei. Dar „cel plătit, care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui”, nu are un interes adevărat pentru turmă. El lucrează numai pentru câştig şi nu se îngrijeşte decât de sine. El urmăreşte numai interesul său, în loc de a îngriji de ceea ce i-a fost încredinţat; iar în timp de primejdie el va fugi, părăsind turma.

Apostolul Petru îi îndeamnă astfel pe subpăstori: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărţeală, ci făcându-vă pildă turmei” (1 Petru 5, 2 – 3). Pavel spune: „Luaţi seama dar la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt priveghetori, ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său. Ştiu bine că după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma” (Fapte 20, 28 – 29).

Toţi aceia care consideră ca o sarcină nebinevenită grija şi povara ce revin păstorului credincios sunt mustraţi astfel de către apostol: „Nu de silă, ci de bunăvoie; nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine” (1 Petru 5, 2). Pe toţi aceşti servi necredincioşi marele Păstor îi desărcinează fără multă vorbă. Biserica lui Hristos a fost răscumpărată cu sângele Său şi fiecare păstor ar trebui să-şi dea seama că oile ce se află în grija sa costă un sacrificiu nemărginit. El ar trebui să le socotească pe fiecare în parte ca fiind de o valoare nepreţuită şi ar trebui să fie neobosit în eforturile lui de a le păstra într-o stare sănătoasă şi înfloritoare. Păstorul care este pătruns de duhul lui Hristos va imita pilda Sa de lepădare de sine, lucrând neîncetat pentru binele celor daţi în grija sa; iar turma va propăşi ca urmare a grijii sale.

Toţi vor fi chemaţi să dea socoteală amănunţită lui Dumnezeu pentru lucrarea lor. Stăpânul va întreba pe fiecare păstor: „Unde este turma care-ţi fusese dată, turma de care erai aşa de mândru?” (Ier.13, 20). Cel care va fi găsit credincios va primi o bogată răsplătire. „Şi când se va arăta Păstorul cel mare”, zice apostolul, „veţi căpăta cununa, care nu se poate veşteji, a slavei” (1 Petru 5, 4).

Când Iacov, obosit să-i mai slujească lui Laban, a făcut planul să se reîntoarcă în Canaan, i-a spus socrului său: „Lasă-mă să plec, ca să mă duc acasă, în ţara mea. Dă-mi nevestele şi copiii, pentru care ţi-am slujit, şi voi pleca; fiindcă ştii ce slujbă ţi-am făcut”. Dar Laban stărui de el să rămână, spunând: „Văd bine că Domnul m-a binecuvântat din pricina ta” (Gen.30, 25 – 27). El a văzut că avutul lui a crescut sub purtarea de grijă a ginerelui său.

Iacov spuse: „Puţinul pe care-l aveai înainte de venirea mea a crescut mult, şi Domnul te-a binecuvântat ori încotro am mers eu”. Dar, cu trecerea timpului, Laban a devenit invidios din cauza prosperităţii lui Iacov, ce creştea

tot mai mult: „s-a îmbogăţit din ce în ce mai mult; a avut multe turme, robi şi roabe, cămile şi măgari” (Gen.30, 30.43). Fiii lui Laban au împărtăşit gelozia tatălui lor, şi cuvintele lor răutăcioase au ajuns la urechile lui Iacov: el „a luat tot ce era al tatălui nostru, şi cu averea tatălui nostru şi-a agonisit el toată bogăţia aceasta. Iacov s-a uitat şi la faţa lui Laban; şi iată că ea nu mai era ca înainte” (Gen.31, 1.2).

Iacov şi-ar fi părăsit rudeniile cele viclene cu mult mai înainte, dacă nu s-ar fi temut să se întâlnească cu Esau. Acum îşi dădea seama că era în primejdie din partea fiilor lui Laban, care, socotind că averea lui era a lor, ar fi putut să încerce să o ia cu forţa. El se afla într-o mare încurcătură, într-un mare necaz, neştiind încotro s-o ia. Dar, amintindu-şi de făgăduinţa plină de har de la Betel, el a înfăţişat cazul său lui Dumnezeu, căutând îndrumare de la El. Într-un vis, El a răspuns la rugăciunea sa: „Întoarce-te în ţara părinţilor tăi şi în locul tău de naştere, şi Eu voi fi cu tine”.

Lipsa lui Laban de acasă a oferit ocazia de plecare. Turmele şi cirezile au fost adunate în grabă şi trimise înainte, iar el cu soţiile sale, cu copiii, cu slujitorii au trecut Eufratul, grăbindu-se spre Galaad, la hotarele Canaanului. După trei zile, Laban a aflat de fuga lor şi a pornit să-i urmărească, ajungând grupul în a şaptea zi a călătoriei lor. Era aprins de mânie şi hotărât să-i forţeze să se reîntoarcă, lucru de care nu se îndoia că-l putea face, deoarece ceata lui era cu mult mai puternică. În adevăr, fugarii erau într-o mare primejdie.

Faptul că nu şi-a adus la îndeplinire planurile sale vrăjmaşe s-a datorat lui Dumnezeu însuşi, care a intervenit pentru apărarea slujitorului Său. „Mâna mea este destul de tare, ca să vă fac rău”, spuse Laban, „dar Dumnezeul tatălui vostru mi-a zis în noaptea trecută: Fereşte-te să spui o vorbă rea lui Iacov” (Gen.31, 29), adică să nu-l

constrângă să se reîntoarcă şi nici să nu-l determine prin făgăduinţe amăgitoare.

Laban reţinuse zestrea cuvenită fiicelor la căsătorie şi se comportase totdeauna faţă de Iacov cu viclenie şi asprime; dar, cu obişnuita lui făţărnicie, îi reproşa acum plecarea lui pe ascuns, care nu-i oferise tatălui ocazia să dea o masă de despărţire şi nici măcar să-şi ia rămas bun de la fiicele sale şi de la copiii acestora.

Ca răspuns, Iacov i-a arătat clar lui Laban purtarea lui egoistă şi acaparatoare şi i-a cerut să fie chiar el martor pentru credincioşia şi cinstea sa. „Dacă n-aş fi avut cu mine pe Dumnezeul tatălui meu, pe Dumnezeul lui Avraam, pe Acela de care se temea Isaac”, spuse Iacov, „mi-ai fi dat drumul acum cu mâinile goale. Dar Dumnezeu a văzut suferinţa mea şi osteneala mâinilor mele, şi ieri noapte a rostit judecata” (Gen.31, 42).

Laban nu putea nega faptele arătate şi acum veni cu propunerea ca să se încheie un legământ de pace între ei. Iacov a fost de acord cu propunerea şi au ridicat o movilă de pietre ca un semn al încheierii legământului. Acestei movile Laban i-a dat numele de Mipta, „veghere”, spunând: „Domnul să vegheze asupra mea şi asupra ta, când ne vom pierde din vedere unul pe altul” (Gen. 31, 49).

„Laban a zis lui Iacov: Iată movila aceasta, şi iată stâlpul acesta, pe care l-am ridicat între mine şi tine. Movila aceasta să fie martoră şi stâlpul acesta să fie martor că nici eu nu voi trece la tine peste movila aceasta, şi nici tu nu vei trece la mine peste movila aceasta şi peste stâlpul acesta, ca să ne facem rău. Dumnezeul lui Avraam şi al lui Nahor, Dumnezeul tatălui lor să judece între noi. Iacov a jurat pe Acela de care se temea Isaac” (Gen.31, 51 – 53). Pentru întărirea tratatului, părţile contractante au dat o masă. Noaptea a fost petrecută într-o comuniune prietenească; iar în zorii zilei, Laban şi cei ce-l însoţeau au plecat. Odată cu această despărţire a încetat orice urmă de

legătură între copiii lui Avraam şi locuitorii Mesopotamiei.

Secţiune 2.21 Cap. 18 – Noaptea luptei

Cu toate că Iacov părăsise Padan-Aramul în deplină ascultare de sfatul divin, totuşi nu fără teamă se întorcea el pe acelaşi drum pe care, cu douăzeci de ani în urmă, îl făcuse ca un fugar. Păcatul lui, comis prin înşelarea tatălui său, stătea mereu înaintea sa. Era conştient de faptul că exilul său cel lung era rezultatul direct al acelui păcat şi el se gândea zi şi noapte la aceste lucruri, iar reproşurile unei conştiinţe ce-l acuza făceau foarte tristă călătoria lui. Când dealurile din ţara sa natală au apărut în depărtare înaintea lui, inima patriarhului a fost profund mişcată. Tot trecutul i-a apărut în mod viu înainte. Odată cu amintirea păcatului său era prezent şi gândul la favoarea acordată lui de Dumnezeu, cum şi gândul la făgăduinţele divine de ajutor şi călăuzire.

Pe măsură ce se apropia de sfârşitul călătoriei sale, gândul la Esau i-a adus multe prevestiri îngrijorătoare. După fuga lui Iacov, Esau s-a considerat ca singurul moştenitor al averii tatălui său. Vestea reîntoarcerii lui Iacov putea să trezească temerea că el venea ca să ceară partea sa de moştenire. Acum, Esau era în stare să facă fratelui său un mare rău, dacă ar fi dorit, şi putea să se manifeste în mod violent faţă de el, nu numai din dorinţa de răzbunare, ci pentru a-şi asigura în mod netulburat stăpânirea averii pe care de atâta timp o considera ca fiind numai a sa.

Din nou Domnul i-a dat lui Iacov o dovadă a ocrotirii divine. În timp ce mergea spre sud de muntele Galaad, două oştiri de îngeri îl însoţeau mergând în faţa şi în spatele său, înaintând odată cu ai lui, pentru protejarea lor. Iacov îşi reaminti de visul avut cu mult timp în urmă la Betel, şi inima sa împovărată se simţi mai uşurată de faptul că solii cereşti, care îi aduseseră nădejde şi curaj la fuga sa din Canaan, aveau să fie acum păzitorii întoarcerii sale.

Şi el a zis: Aceasta este tabăra lui Dumnezeu! De aceea a pus locului aceluia numele Mahanaim (Tabără îndoită)” (Gen.32, 2).

Totuşi, Iacov avea simţământul că şi el avea ceva de făcut pentru a fi în siguranţă. De aceea, el a trimis fratelui său soli, cu un cuvânt de împăcare. El i-a învăţat cu privire la cuvintele exacte cu care trebuia să i se adreseze lui Esau. Mai înainte de naşterea celor doi fraţi, fusese profetizat că cel mai mare avea să slujească celui mai tânăr; şi, ca nu cumva amintirea acestui lucru să-l înverşuneze, Iacov a spus slujitorilor că erau trimişi la „domnul meu Esau”, iar când aveau să ajungă înaintea lui, ei trebuia să vorbească despre stăpânul lor ca fiind „servul tău Iacov”; iar ca să împrăştie teama că el se întorcea ca un hoinar, fără nimic, doar să ceară moştenirea părintească, Iacov a fost foarte atent să spună în solia sa: „Am boi, măgari, oi, robi şi roabe, şi trimit să dea de ştire lucrul acesta domnului meu, ca să capăt trecere înaintea ta” (vers.5).

Dar slujitorii s-au întors cu ştirea că Esau se apropia cu patru sute de oameni, fără să răspundă cumva la mesajul prietenesc ce îi fusese trimis. Era sigur că el venea ca să se răzbune. Tabăra fu cuprinsă de groază. „Iacov s-a înspăimântat foarte mult şi l-a apucat groaza”. El nu putea să se mai întoarcă şi îi era teamă să mai meargă înainte. Tabăra sa, neînarmată şi lipsită de apărare, era cu totul nepregătită pentru o confruntare războinică. De aceea, i-a împărţit pe ai săi în două tabere, astfel încât, dacă una dintre ele avea să fie atacată, cealaltă să poată avea posibilitatea să scape. Din numeroasa sa turmă, el a trimis, în mod generos, daruri lui Esau, însoţite de o solie prietenească. El a făcut tot ceea ce sta în puterea sa ca să ispăşească răul pe care i-l făcuse fratelui său şi să abată primejdia ce-l ameninţa şi apoi, în umilinţă şi pocăinţă, el a cerut ocrotirea divină: „Tu” mi-ai zis: Întoarce-te în ţara ta

şi în locul tău de naştere, şi voi îngriji ca să-ţi meargă bine! Eu sunt prea mic pentru toate îndurările şi pentru toată credincioşia, pe care ai arătat-o faţă de robul Tău, căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, şi iată că acum fac două tabere. Izbăveşte-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau, căci mă tem de el, ca să nu vină şi să mă lovească pe mine, pe mame şi pe copii" (Gen.32, 9 – 11).

Ajungând la râul Iaboc, întrucât noaptea se lăsase, Iacov şi-a trimis familia dincolo de râu, în timp ce el a rămas singur dincoace de râu. Se hotărâse să petreacă noaptea în rugăciune şi dorea să fie singur cu Dumnezeu. Dumnezeu putea să înmoaie inima lui Esau. În El era toată nădejdea patriarhului.

Era o regiune muntoasă, izolată, refugiul animalelor sălbatice şi ascunzişul tâlharilor şi ucigaşilor. Singur şi fără apărare, Iacov s-a plecat în disperarea sa până la pământ. Era miezul nopţii. Tot ceea ce făcuse ca viaţa sa să fie scumpă pentru el era acum departe, expus primejdiei şi morţii. Dar cel mai amar dintre toate era gândul că păcatul său a fost acela care a adus această primejdie asupra celor nevinovaţi. Cu strigăt de disperare şi lacrimi, el şi-a înălţat rugăciunea înaintea lui Dumnezeu. Deodată, o mână puternică s-a lăsat asupra sa. El a crezut că un vrăjmaş căuta să-i ia viaţa şi a făcut eforturi că să scape din strânsoarea celui care l-a atacat. În întunericul nopţii cei doi se luptau pentru biruinţă. Nu s-a rostit niciun cuvânt, dar Iacov şi-a pus toată puterea şi n-a slăbit eforturile sale nici chiar pentru un singur moment. În timp ce se lupta astfel pe viaţă şi pe moarte, sentimentul vinovăţiei apăsa asupra sufletului său; păcatele sale s-au ridicat în faţa sa, despărţindu-l de Dumnezeu. Dar în teribila sa disperare şi-a amintit de făgăduinţele lui Dumnezeu şi inima sa întreagă s-a îndreptat către El, cerând mila Sa. Lupta a continuat până aproape de ziuă,

când străinul şi-a pus degetul pe coapsa lui Iacov şi imediat acesta a început să şchiopăteze. Patriarhul şi-a dat seama cine era Cel cu care se luptase. El a văzut că fusese în luptă cu un sol ceresc şi, din cauza aceasta, cu tot efortul său aproape supraomenesc, nu putuse câştiga biruinţa. Era Hristos, „Îngerul legământului”, care. Se descoperise pe Sine lui Iacov. Patriarhul era acum neputincios, având dureri puternice, dar cu toate acestea nu slăbea din strânsoare pe cel prins. Pocăit cu totul şi zdrobit, el se agăţă de înger: „a plâns şi s-a rugat de el” (Osea 12, 4), cerând să fie binecuvântat. El trebuia să aibă asigurarea că păcatul său a fost iertat. Durerea fizică nu era suficientă ca să abată mintea sa de la acest ţel. Hotărârea sa devenea tot mai puternică, credinţa tot mai vie şi mai stăruitoare, până la capăt. Îngerul a încercat să se elibereze; El a zis: „Lasă-Mă să plec, căci se revarsă zorile”. Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Gen.32, 26). Dacă atitudinea aceasta ar fi fost o încredere îngâmfată şi obraznică, Iacov ar fi fost nimicit pe loc; dar din partea lui se dădu pe faţă încrederea unuia care îşi mărturisise nevrednicia şi care totuşi se sprijinea pe credincioşia unui Dumnezeu care îşi păstra legământul.

Iacov „s-a luptat cu îngerul, şi a fost biruitor” (Osea 12, 4). Cu umilinţă, pocăinţă şi predare de sine, acest om păcătos şi supus greşelii a biruit în lupta cu Maiestatea cerului. El şi-a întărit încrederea sa tremurândă în făgăduinţele lui Dumnezeu, iar mâna Iubirii infinite nu putea să întoarcă spatele cerinţei celui păcătos.

Greşeala care îl făcuse pe Iacov să păcătuiască, obţinând prin înşelăciune dreptul de întâi născut, sta acum în mod clar înaintea sa. El nu avusese încredere în făgăduinţele lui Dumnezeu, ci căutase ca prin eforturile sale proprii să realizeze ceea ce Dumnezeu ar fi împlinit la timpul său şi pe căile Sale. Ca o dovadă că fusese iertat,

numele său a fost schimbat din unul care îi reamintea de păcatul său, în altul care comemora biruinţa sa. „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu şi cu oamenii, şi ai fost biruitor” (Gen.32, 28).

Iacov a primit binecuvântarea după care tânjea sufletul său. Păcatul său, ca intrigant şi înşelător, fusese iertat. Criza vieţii sale trecuse. Îndoiala, deznădejdea şi remuşcarea îi amărâseră existenţa, dar acum totul era schimbat; şi ce dulce era pacea împăcării cu Dumnezeu. Iacov nu se mai temea nicidecum să se întâlnească cu fratele său. Dumnezeu, care îi iertase păcatul, putea de asemenea să mişte inima fratelui său Esau şi să primească umilinţa şi pocăinţa sa.

În timp ce Iacov se lupta cu îngerul, un alt sol ceresc a fost trimis la Esau. Într-un vis, Esau l-a văzut pe fratele său, care timp de douăzeci de ani a fost departe de casa tatălui său; el a înţeles durerea lui Iacov, aflând că mama sa murise; a văzut tabăra sa înconjurată de oştile lui Dumnezeu. Visul acesta a fost povestit de către Esau ostaşilor săi, cu porunca să nu-i facă niciun rău lui Iacov, căci Dumnezeul tatălui său era cu el.

În cele din urmă, cele două cete s-au apropiat una de cealaltă – stăpânul deşertului în fruntea războinicilor săi şi Iacov cu nevestele şi copiii, însoţit de păstori şi slujnice, urmaţi de şiruri lungi de turme de oi şi cirezi de vite. Sprijinindu-se de toiagul său, patriarhul păşi înainte, să întâlnească ceata de ostaşi. Era palid şi slăbit din pricina luptei ce avusese loc numai cu puţin timp înainte şi mergea încet şi cu eforturi dureroase, oprindu-se după fiecare pas; dar faţa sa strălucea de bucurie şi pace.

La vederea acelui suferind schilod, „Esau a alergat înaintea lui; s-au îmbrăţişat, i s-a aruncat pe grumaz, şi l-a sărutat, şi au plâns” (Gen.33, 4). Privind asupra acestei scene, chiar şi inimile acelor soldaţi brutali au fost

mişcate. Deşi el le povestise visul său, totuşi ei nu puteau înţelege schimbarea bruscă ce avusese loc cu căpitanul lor. Deşi priveau infirmitatea patriarhului, puţin se gândeau ei că această slăbiciune a sa era de fapt chiar tăria lui.

În noaptea sa de chin de lângă Iaboc, când nimicirea părea că este chiar înaintea sa, Iacov primise lecţia cu privire la zădărnicia ajutorului omului, cât de fără temei este orice încredere în puterea omenească. El a văzut că singurul său ajutor trebuia să vină de la Acela, împotriva căruia el a păcătuit aşa de grozav. Neajutorat şi nevrednic, el a făcut apel la făgăduinţa lui Dumnezeu de a avea milă de păcătosul pocăit. Făgăduinţa aceea era asigurarea că Dumnezeu îl va ierta şi îl va primi. Mai degrabă vor trece cerurile şi pământul decât să nu se împlinească acel cuvânt; aceasta a fost ceea ce l-a susţinut în timpul acelei lupte înfricoşate.

Experienţa lui Iacov în timpul acelei nopţi de luptă şi chin reprezintă încercarea prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă chiar înaintea revenirii lui Hristos. Profetul Ieremia, într-o viziune sfântă, privind către acest timp, spunea: „Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace” Pentru ce s-au îngălbenit toate feţele? Vai! căci ziua aceea este mare; niciuna n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea” (Ier.30, 5 – 7).

Când Hristos va înceta lucrarea Sa de Mijlocitor în favoarea omului, atunci va începe acest timp de strâmtorare. Atunci cazul fiecărui suflet va fi hotărât şi nu va mai fi niciun sânge ispăşitor care să curăţească de păcat. Când Iisus părăseşte poziţia Sa de Mijlocitor al omului înaintea lui Dumnezeu, atunci se face solemna declaraţie: „Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe”

(Apoc.22, 11). Apoi Duhul lui Dumnezeu, care ţinea lucrurile în frâu, este retras de pe pământ. După cum Iacov era ameninţat cu moartea de către fratele său mânios, tot astfel poporul lui Dumnezeu va fi în primejdie din partea celor răi care caută să-l distrugă. Şi, după cum patriarhul s-a luptat toată noaptea pentru eliberarea sa din mâna lui Esau, tot astfel cei drepţi vor striga la Dumnezeu zi şi noapte pentru scăpare de vrăjmaşii care-i înconjoară.

Satana îl învinuise pe Iacov înaintea îngerilor lui Dumnezeu, pretinzând dreptul de a-l distruge din cauza păcatului său; el l-a influenţat pe Esau să pornească împotriva lui; şi, în timpul lungii nopţi de luptă a patriarhului, Satana s-a străduit să abată asupra lui un simţământ de vinovăţie, pentru a-l descuraja şi a-l face să nu se mai încreadă în Dumnezeu. Când, în deznădejdea lui, Iacov s-a prins puternic de înger şi s-a rugat cu lacrimi, Solul ceresc, pentru a-i pune la probă credinţa, i-a reamintit de asemenea de păcatul său şi S-a străduit să scape de el. Dar Iacov nu putea fi făcut să abandoneze lupta. El învăţase faptul că Dumnezeu este milostiv şi s-a încrezut cu totul în mila Sa. El a arătat înapoi, la pocăinţa de păcatul său, şi a cerut eliberarea de vina sa. Revizuindu-şi viaţa, el ajunsese aproape la disperare; dar se ţinea puternic de înger şi, cu plânset fierbinte până la agonie, şi-a susţinut cererea până când a biruit.

Aceasta va fi experienţa poporului lui Dumnezeu în lupta lor finală cu puterile răului. Dumnezeu va pune la probă credinţa, statornicia, încrederea lor în puterea Sa de a-i scăpa. Satana se va strădui să-i înfricoşeze la gândul că ei sunt nişte cazuri fără nicio speranţă; că păcatele lor sunt prea grave ca să poată fi iertate. Ei vor avea un simţământ profund al nedesăvârşirii lor şi, revizuindu-şi viaţa, nădejdea lor se va prăbuşi. Dar, aducându-şi aminte de măreţia milei lui Dumnezeu, cum şi de pocăinţa lor sinceră, ei vor face apel la făgăduinţele Sale, făcute prin

Hristos păcătoşilor fără de ajutor, dar care se pocăiesc. Credinţa lor nu se va stinge pentru că nu primesc imediat răspuns la rugăciunile lor. Ei se vor bizui temeinic pe tăria lui Dumnezeu, aşa cum Iacov s-a prins puternic de înger, iar limbajul sufletului lor va fi: „Nu Te voi lăsa” până nu mă vei binecuvânta”.

Dacă Iacov nu s-ar fi pocăit mai înainte de păcatul său de a obţine, prin înşelăciune, dreptul de întâi născut, Dumnezeu nu i-ar fi ascultat rugăciunea şi în mila Sa nu i-ar fi păstrat viaţa. Tot astfel, în timpul strâmtorării, dacă poporul lui Dumnezeu va avea păcate nemărturisite care să le vină în minte în timp ce sunt torturaţi de teamă şi chin, ei vor fi atunci înfrânţi, disperarea va zdrobi credinţa şi nu vor mai avea încredere să stăruiască înaintea lui Dumnezeu pentru eliberarea de vinovăţia lor. Dar, deşi au un simţământ profund al nevredniciei lor, nu vor mai avea niciun păcat ascuns pe care să-l aducă la lumină. Păcatele lor au fost şterse prin sângele ispăşitor al lui Hristos şi deci nu şi le mai pot aminti.

Satana îi face pe mulţi să creadă că Dumnezeu va trece cu vederea necredincioşia lor în problemele mărunte ale vieţii; dar, în felul în care s-a comportat cu Iacov, Domnul ne arată că nicidecum El nu poate îngădui sau tolera păcatul. Toţi aceia care vor căuta să scuze sau să ascundă păcatele lor şi să îngăduie astfel ca ele să rămână în cărţile din ceruri nemărturisite şi neiertate, toţi aceştia vor fi înfrânţi de către Satana. Cu cât este mai aprinsă mărturisirea lor şi cu cât este mai onorată poziţia pe care o deţin, cu atât mai urâtă este purtarea lor înaintea lui Dumnezeu şi cu atât mai sigur triumful marelui vrăjmaş asupra lor.

Şi totuşi, istoria vieţii lui Iacov este o asigurare a faptului că Dumnezeu nu îi va lepăda pe aceia care au fost duşi în păcat, dar care s-au întors la El cu o adevărată pocăinţă” Prin lepădare de sine şi credinţă puternică a

câştigat Iacov ceea ce n-a putut câştiga prin luptă, bizuindu-se pe propria sa putere. În acest fel, Dumnezeu l-a învăţat pe slujitorul Său că numai puterea şi harul divin puteau să-i facă parte de binecuvântarea pe care o dorea nespus. Tot aşa va fi cu aceia care vor trăi în zilele de pe urmă. Când primejdiile îi înconjoară şi disperarea pune stăpânire pe suflet, ei trebuie să depindă numai de meritele sângelui ispăşitor! Prin noi înşine nu putem face nimic. În toată nevrednicia şi neajutorarea noastră, noi trebuie să ne încredem în meritele Mântuitorului crucificat şi înălţat. Nimeni nu va pieri dacă va face astfel. Lista cea lungă şi neagră a nelegiuirilor noastre stă înaintea ochiului Celui Infinit. Consemnarea lor este completă; niciunul dintre păcatele noastre nu este uitat. Dar Acela care a ascultat strigătele slujitorului Său din vechime va auzi şi rugăciunea credinţei şi va ierta păcatele noastre. El a făgăduit lucrul acesta şi El Îşi va împlini cuvântul Său.

Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Experienţa vieţii sale dă mărturie cu privire la puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învăţăm această lecţie a rugăciunii biruitoare, a credinţei ce nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruinţe ale bisericii lui Hristos sau ale creştinului nu sunt acelea care se obţin prin talent şi educaţie, prin avere sau prin favoarea oamenilor. Ci sunt acele biruinţe care sunt câştigate în camera de audienţă cu Dumnezeu, când credinţa stăruitoare până la agonie se prinde strâns de braţul cel tare al puterii.

Aceia care însă nu sunt dispuşi să părăsească orice păcat şi să caute cu stăruinţă binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar toţi aceia care se vor prinde de binecuvântările lui Dumnezeu, aşa cum a făcut Iacov, şi care sunt dispuşi să fie tot aşa de sinceri şi stăruitori cum a fost el vor birui aşa cum a biruit el. „Şi Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui, care strigă zi şi noapte către El,

măcar că zăboveşte faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând” (Luca 18, 7.8).

Secţiune 2.22 Cap. 19 – Întoarcerea în Canaan

Trecând Iordanul, „Iacov a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în ţara Canaan” (Gen.33, 18). Astfel, rugăciunea înălţată de patriarh la Betel, ca Dumnezeu să-l aducă iarăşi în pace în ţara sa, a fost ascultată. Pentru un timp, el a locuit în valea Sihem. Acolo, cu o sută de ani înainte, Avraam şi-a înălţat pentru prima dată tabăra şi a ridicat acolo primul său altar în ţara Făgăduinţei. Aici, Iacov a cumpărat „partea de ogor pe care-şi întinsese cortul” de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita. Şi acolo a ridicat un altar, pe care l-a numit El-Elohe-Israel” (Domnul este Dumnezeul lui Israel – Gen.33, 19 – 20). Ca şi Avraam, Iacov a înălţat lângă cortul său un altar Domnului, chemând pe membrii familiei sale la jertfa de dimineaţă şi seară. Aici a săpat el fântâna la care, şaptesprezece veacuri mai târziu, a venit Fiul lui Iacov, Mântuitorul, şi lângă care, odihnindu-se de căldura de la amiază, El a vorbit ascultătorilor Săi miraţi despre acea apă „care va ţâşni în viaţa veşnică” (Ioan 4, 14).

Rămânerea lui Iacov şi a fiilor săi la Sihem s-a sfârşit cu violenţă şi vărsare de sânge. Unica fiică din casa sa a fost dezonorată, aducându-se ruşine asupra ei, doi dintre fraţii ei au fost vinovaţi de omor, o întreagă cetate a fost dată ruinei şi uciderii ca răzbunare pentru fărădelegea săvârşită de un tânăr desfrânat. Începutul care a dus la un rezultat aşa de teribil a fost fapta fiicei lui Iacov, care „a ieşit să vadă pe fetele ţării”, avântându-se astfel într-o legătură cu cei netemători de Dumnezeu. Cel care caută plăcerea între cei ce nu se tem de Dumnezeu se aşază singur pe terenul lui Satana şi îi invită ispitele. Cruzimea vicleană a lui Simeon şi Levi nu a fost neprovocată; şi totuşi, în comportarea lor faţă de locuitorii din Sihem, ei au făptuit un păcat foarte mare. Ei au ascuns cu grijă

intenţiile lor faţă de Iacov, iar vestea despre răzbunarea lor l-a umplut de groază. Cu inima îndurerată în faţa înşelăciunii şi violenţei fiilor săi, el a spus numai: „Voi m-aţi nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor ţării” N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni; ei se vor strânge împotriva mea, mă vor bate şi voi fi nimicit, eu şi casa mea” (Gen.34, 30). Dar durerea şi neplăcerea cu care el a privit fapta lor sângeroasă se desprinde din cuvintele în care, cu aproape cincizeci de ani mai târziu, se referă la acel eveniment, atunci când se găsea pe patul său de moarte, în Egipt. „Simeon şi Levi sunt fraţi; săbiile lor sunt nişte unelte de silnicie. Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor” Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată, şi furia lor, căci a fost prea sălbatică” (Gen.49, 5 – 7).

Iacov considera că situaţia cerea o profundă umilinţă. Cruzi-mea şi înşelăciunea se manifestau în caracterul fiilor săi. În tabăra lor se aflau dumnezei falşi şi, într-o măsură oarecare, idolatria câştigase teren chiar în casa lui. Se va purta oare Dumnezeu cu ei după cum meritau, nu-i va lăsa El oare pradă răzbunării naţiunilor înconjurătoare?

În timp ce Iacov era astfel apăsat de necaz, Domnul i-a poruncit să meargă spre miazăzi, la Betel. Gândul la locul acesta i-a amintit patriarhului nu numai de visul său cu îngerii şi făgăduinţa milei lui Dumnezeu, dar şi de votul pe care el l-a făcut acolo, dacă Domnul avea să fie Dumnezeul său. De aceea, el a hotărât că, mai înainte de a merge la acel loc sfânt, casa sa trebuia să fie eliberată de întinarea idolatriei. De aceea, el a poruncit tuturor din tabăra sa: „Scoateţi dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curăţiţi-vă şi schimbaţi-vă hainele, ca să ne sculăm şi să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Domnului, care m-a ascultat în ziua necazului meu, şi care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o” (Gen.35, 2 –

3).

Cu profundă emoţie, Iacov a repetat istoria primei sale vizite la Betel, atunci când a părăsit cortul tatălui său ca un fugar singuratic, fugind să-şi scape viaţa, şi cum Domnul i S-a descoperit noaptea, într-o viziune. În timp ce revedea modul minunat în care S-a purtat Dumnezeu cu el, inima sa a fost înmuiată, copiii săi au fost de asemenea atinşi de o putere ce i-a luat în stăpânire; el a ales calea cea mai eficientă spre a-i pregăti să i se alăture în adorarea lui Dumnezeu atunci când aveau să sosească la Betel. „Ei au dat lui Iacov toţi dumnezeii străini, care erau în mâinile lor, şi cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ sub stejarul de lângă Sihem” (vers.4).

Dumnezeu a făcut ca o groază să pună stăpânire pe locuitorii ţării, astfel încât ei n-au încercat să răzbune măcelul de la Sihem. Călătorii au sosit la Betel nevătămaţi. Aici Dumnezeu i S-a arătat din nou lui Iacov şi s-a reînnoit legământul făgăduit. „Şi Iacov a ridicat un stâlp de aducere aminte în locul unde îi vorbise Dumnezeu, un stâlp de piatră” (vers.14).

La Betel, Iacov a plâns pierderea uneia care a fost timp îndelungat un membru de cinste al familiei tatălui său, şi anume doica Rebecăi, Debora, care o însoţise pe stăpâna ei din Mesopotamia în ţara Canaanului. Prezenţa acestei femei în vârstă fusese pentru Iacov o legătură preţioasă ce-l lega de viaţa din tinereţea sa şi în mod deosebit de mama sa, a cărei dragoste pentru el fusese atât de puternică şi bună. Debora a fost îngropată cu o aşa de mare jale, încât stejarul sub care i-a fost făcut mormântul a fost numit „Stejarul jalei”. Nu trebuie trecut cu vederea faptul că amintirea vieţii ei de credincioasă slujire şi jalea la moartea acestui prieten al familiei au fost socotite vrednice să fie păstrate în Cuvântul lui Dumnezeu.

De la Betel era o călătorie de numai două zile până la Hebron, dar ea i-a adus lui Iacov o mare durere, prin

moartea Rahelei. El slujise de două ori câte şapte ani de dragul ei şi dragostea lui a făcut ca munca să fie uşoară. Cât de profundă şi statornică a fost acea iubire s-a văzut atunci când, după mult timp, când Iacov se afla aproape de moarte în Egipt, Iosif a venit să-şi viziteze tatăl, iar bătrânul patriarh, privind înapoi la propria sa viaţă, a spus: „La întoarcerea mea din Padan, Rahela a murit pe drum lângă mine, în ţara Canaan, la o depărtare bunicică de Efrata; şi am îngropat-o acolo, pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem” (Gen.48, 7). Din istoria familiei, a vieţii sale lungi şi pline de necazuri, numai pierderea Rahelei a fost amintită.

Mai înainte de moartea ei, Rahela a dat naştere celui de-al doilea fiu al său. Cu ultima sa răsuflare de viaţă, ea a numit copilul Ben-Oni, „fiul durerii mele”. Dar tatăl său l-a numit Beniamin, „fiul dreptei”, sau „tăria mea”. Rahela a fost îngropată acolo unde a murit şi un stâlp a fost ridicat pe locul acela pentru a-i păstra amintirea.

Pe drumul spre Efrata, o altă nelegiuire întunecată a mânjit familia lui Iacov, care a făcut ca lui Ruben, fiul său întâi născut, să i se refuze privilegiile şi cinstea dreptului de întâi născut.

În cele din urmă, Iacov a ajuns la capătul călătoriei sale, la „tatăl său Isaac, la Mamre” care este totuna cu Hebronul, unde locuiseră ca străini Avraam şi Isaac” (vers.27). Aici el a rămas până la sfârşitul anilor vieţii tatălui său. Pentru Isaac, infirm şi orb, atenţia plină de bunătate a acestui fiu plecat de atâta timp de lângă el a fost o mângâiere în timpul anilor de singurătate şi pierderi ireparabile.

Iacov şi Esau s-au întâlnit la patul de moarte al tatălui lor. Cândva, fratele mai mare aştepta acest eveniment ca o ocazie de răzbunare, dar de atunci simţămintele lui se schimbaseră mult. Şi Iacov, pe deplin mulţumit cu binecuvântările spirituale ale dreptului de

întâi născut, a renunţat în favoarea fratelui său la moştenirea averii tatălui lor, de fapt singura moştenire pe care Esau o căuta, care avea valoare pentru el. Ei n-au mai fost deloc înstrăinaţi de gelozie sau ură, şi totuşi s-au despărţit, Esau îndreptându-se spre muntele Seir. Dumnezeu, care este bogat în binecuvântări, i-a dat lui Iacov avere pământească, pe lângă bunurile mai înalte pe care el le-a căutat. Averea celor doi fraţi „era prea mare ca să poată locui împreună, şi ţinutul în care locuiau ca străini nu le mai putea ajunge din pricina turmelor lor” (Gen.36, 7). Această despărţire era în armonie cu planurile divine cu privire la Iacov. Deoarece fraţii se deosebeau atât de mult în ceea ce priveşte credinţa lor religioasă, era mai bine pentru ei să locuiască separat.

Esau şi Iacov au fost instruiţi la fel în cunoaşterea lui Dumnezeu şi amândoi erau liberi să umble în calea poruncilor Sale şi să se bucure de favoarea Sa; dar ei n-au ales să facă amândoi acest lucru. Cei doi fraţi au umblat pe căi diferite şi căile lor aveau să continue să se deosebească din ce în ce mai mult.

N-a fost o alegere arbitrară din partea lui Dumnezeu, prin care Esau a fost lăsat în afara binecuvântărilor mântuirii. Darurile harului Său prin Hristos sunt oferite în mod liber tuturor. Nu există predestinaţie, ci omul poate pieri numai prin hotărâre proprie. În Cuvântul Său, Dumnezeu a prezentat condiţiile prin care fiecare suflet poate fi ales pentru viaţa veşnică, şi anume ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, prin credinţa în Hristos. Dumnezeu alege un caracter în armonie cu Legea Sa, şi toţi aceia care vor atinge standardul cerut de El vor avea intrare în Împărăţia slavei. Hristos însuşi a zis: „Cine crede în Fiul, are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa” (Ioan 3, 36). „Nu orişicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri” (Mat.7, 21). Iar în

Apocalips El declară: „Ferice de cei ce îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii, şi să intre pe porţi în cetate” (Apoc.22, 14). Cu privire la mântuirea finală a omului, aceasta este singura alegere prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Orice suflet care va lucra propria sa mântuire cu frică şi cutremur va fi ales. Va fi ales acela care va lua asupra-şi armura şi va lupta lupta cea bună a credinţei. Va fi ales acela care va veghea şi se va ruga, care va cerceta Scriptura şi care va fugi de ispite. Va fi ales acela care va avea mereu credinţă şi va asculta de orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Mijloacele mântuirii sunt oferite în mod liber tuturor; dar de rezultatele mântuirii se vor bucura numai aceia care au îndeplinit condiţiile.

Esau a dispreţuit binecuvântările legământului. El a acordat bunurilor trecătoare o valoare mai mare decât celor spirituale şi a primit ceea ce a dorit. Propriei sale alegeri s-a datorat faptul că el a fost despărţit de poporul lui Dumnezeu. Iacov a ales moştenirea credinţei. El s-a străduit s-o obţină prin iscusinţă, înşelăciune şi fals; dar Dumnezeu a îngăduit ca păcatul său să lucreze îndreptarea lui. Deşi în ultimii ani trecuse prin tot felul de experienţe amare, totuşi Iacov nu se abătuse niciodată de la ţinta sa şi nu renunţase la alegerea sa. El a învăţat faptul că, bizuindu-se pe iscusinţa şi înţelepciunea omenească pentru a obţine binecuvântarea, el se luptase de fapt împotriva lui Dumnezeu. Din noaptea aceea a luptei de lângă pârâul Iaboc, Iacov a ieşit un alt om. Încrederea în sine a fost scoasă din rădăcină. Din acel moment înainte nu s-a mai văzut la el şiretenie. În locul uneltirii şi al înşelăciunii, viaţa sa a fost marcată de simplitate şi adevăr. El a învăţat lecţia sprijinirii în mod simplu pe braţul Celui Atotputernic şi, în mijlocul încercărilor şi suferinţelor, el s-a plecat într-o umilă supunere înaintea voinţei lui Dumnezeu. Elementele josnice ale caracterului său au fost arse în cuptorul de foc,

iar aurul adevărat a fost curăţat, până când credinţa lui Avraam şi a lui Isaac a apărut în toată limpezi-mea ei, în Iacov.

Păcatul lui Iacov şi lanţul evenimentelor ce au urmat datorită lui n-au încetat să exercite o influenţă spre rău – o influenţă ce şi-a dat pe faţă roadele ei amare în caracterul şi viaţa fiilor săi. Când aceşti fii au ajuns la maturitate, în ei s-au dezvoltat scăderi serioase. Rezultatele poligamiei s-au manifestat în cămin. Acest rău teribil tinde să sece izvoarele iubirii, iar influenţa lui slăbeşte legăturile cele mai sfinte. Gelozia dintre mame a amărât relaţiile familiale, copiii crescuseră având un duh de ceartă şi fără stăpânire de sine, iar viaţa tatălui a fost întunecată de griji şi durere.

Se afla totuşi unul cu un caracter cu totul diferit, fiul cel mare al Rahelei, Iosif, a cărui rară frumuseţe personală părea că nu este decât o reflectare a frumuseţii lăuntrice a minţii şi inimii. Curat, activ şi plin de bucurie, tânărul dădea de asemenea dovadă de tărie morală şi seriozitate. El asculta de sfaturile tatălui său şi îi plăcea să asculte de Dumnezeu. Calităţile care l-au făcut mai târziu cunoscut în Egipt – bunătatea, credincioşia şi faptul că era vrednic de încredere – se manifestau deja în viaţa sa zilnică. Murindu-i mama, afecţiunea lui s-a prins tot mai mult de tatăl său, şi inima lui Iacov s-a legat de acest copil al bătrâneţelor sale. El îl „iubea pe Iosif mai mult decât pe toţi ceilalţi fii ai săi” (Gen.37, 3).

Dar tocmai această afecţiune a sa avea să devină un motiv de tulburare şi întristare. Iacov, în mod neînţelept, a manifestat preferinţa sa pentru Iosif, şi lucrul acesta a trezit gelozia celorlalţi fii ai săi. Iosif era martor al comportamentului rău al fraţilor săi şi a fost tare întristat; el şi-a permis ca în mod delicat să-i mustre, fapt care n-a făcut altceva decât să le trezească şi mai tare ura şi resentimentele. El nu putea îndura să-i vadă păcătuind

împotriva lui Dumnezeu şi de aceea el a făcut cunoscut lucrul acesta tatălui său, nădăjduind ca autoritatea sa să-i poată determina să se îndrepte.

Cu grijă, Iacov a evitat să le aţâţe mânia prin severitate sau iuţeală. Cu profundă emoţie, el şi-a exprimat grija pentru copiii săi şi i-a implorat să dea dovadă de respect faţă de perii săi albi şi să nu aducă ruşine asupra numelui său şi, mai presus de toate, să nu aducă dezonoare lui Dumnezeu printr-o astfel de nesocotire a învăţăturilor Sale. Ruşinaţi de faptul că purtarea lor rea fusese dată pe faţă, tinerii s-au prefăcut că s-au pocăit, când de fapt ei n-au făcut decât să ascundă adevăratele lor simţăminte, care au devenit şi mai înverşunate prin această dare a lor în vileag.

Darul neînţelept pe care tatăl i l-a făcut lui Iosif, o haină sau o tunică scumpă, care de obicei era purtată de persoane distinse, a fost pentru ei o altă dovadă a atitudinii lui părtinitoare şi a dat loc la bănuiala că el intenţionează să treacă peste copiii săi mai mari şi să-i atribuie fiului Rahelei dreptul de întâi născut. Răutatea lor a crescut şi mai mult când, într-o zi, băiatul le-a povestit un vis pe care l-a avut. „Iată”, spuse el, „noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului; şi iată că snopul meu s-a ridicat şi a stat în picioare; iar snopii voştri l-au înconjurat, şi s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui”.

„Doar n-ai să împărăţeşti tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuieşti tu pe noi?” au spus fraţii săi, cu vădită mânie.

Nu peste mult timp el a avut un alt vis, la fel de important, pe care de asemenea l-a relatat: „Soarele, luna şi unsprezece stele se aruncau cu faţa la pământ înaintea mea” (Gen.37, 7 – 9). Acest vis a fost tot atât de repede interpretat ca şi primul. Tatăl său, care era prezent, i-a spus mustrător: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni eu, mama ta şi fraţii tăi să ne

aruncăm cu faţa la pământ înaintea ta?” (vers.10).

În ciuda severităţii aparente a cuvintelor sale, Iacov credea că Dumnezeu îi descoperea lui Iosif viitorul.

Pe când tânărul stătea înaintea fraţilor săi, înfăţişarea sa frumoasă strălucea de spiritul inspiraţiei, şi ei nu-şi puteau reţine admiraţia; dar ei n-au ales să renunţe la căile lor rele şi au urât curăţia ce mustra păcatele lor. Acelaşi spirit care-l stăpânise pe Cain se aprinsese şi în inimile lor.

Fraţii erau obligaţi să se mute din loc în loc pentru a-şi asigura păşune pentru turmele lor şi adesea erau absenţi cu toţii luni întregi de acasă. După întâmplările relatate mai sus, ei au mers la locul pe care l-a cumpărat tatăl lor, la Sihem. A trecut un timp în care nu s-a primit nicio veste de la ei şi tatăl a început să se îngrijoreze de viaţa lor, din cauza comportării lor crude din trecut faţă de cei din Sihem. De aceea, el l-a trimis pe Iosif să-i găsească şi să-i aducă ştiri despre starea lor. Dacă Iacov ar fi cunoscut adevăratele sentimente ale fiilor săi faţă de Iosif, atunci nu l-ar fi lăsat singur cu ei; dar ei au ascuns cu grijă faptul acesta de el.

Cu o inimă plină de bucurie, Iosif s-a despărţit de tatăl său, fără ca bătrânul om şi nici tânărul său fiu să viseze la cele ce aveau să se întâmple până când ei aveau să se mai revadă. Când, după călătoria sa lungă şi singuratică, Iosif a sosit la Sihem, fraţii săi şi turmele lor nu mai erau de găsit. Întrebând de ei, el a fost îndreptat spre Dotan. Făcuse deja mai mult de optzeci de kilometri şi acum o altă distanţă de douăzeci şi cinci de kilometri îi stătea înainte, dar el a pornit în grabă, uitând de oboseală, la gândul de a alina neliniştea tatălui său şi de a-şi întâlni fraţii, pe care, în ciuda răutăţii lor, el încă îi iubea.

Fraţii săi l-au văzut venind; dar nici gândul la călătoria cea lungă pe care el a făcut-o ca să-i întâlnească, la oboseala şi faptul că era flămând, nici apelurile lui la

ospitalitatea şi iubirea lor frăţească, nimic nu a înmuiat asprimea urii lor. Vederea hainei, dovadă a iubirii tatălui său, i-a făcut să turbeze. „Iată că vine făuritorul de vise”, au strigat ei în batjocură. Mânia şi răzbunarea, nutrite de mult timp în ascuns, au pus acum stăpânire pe ei. „Veniţi acum să-l omorâm”, au spus ei, „şi să-l aruncăm într-una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică, şi vom vedea ce se va alege de visurile lui” (vers.19 – 20).

Ei ar fi adus la îndeplinire planul lor, dacă nu era acolo Ruben. El n-a vrut să ia parte la uciderea fratelui său şi a propus ca Iosif să fie aruncat de viu într-o groapă şi să fie lăsat să moară acolo, intenţionând totuşi, în taină, să-l salveze şi să-l redea tatălui său. Convingându-i pe toţi să fie de acord cu acest plan, Ruben a părăsit grupul fraţilor săi, temându-se ca nu cumva să nu-şi poată controla simţămintele şi, astfel, adevăratele lui intenţii să fie date pe faţă.

Fără să bănuiască primejdia, Iosif venea bucuros că ţinta lungii sale căutări a fost atinsă; dar, în loc de salutul la care se aştepta, el s-a îngrozit de privirile mânioase şi răzbunătoare care l-au întâmpinat. Fu înşfăcat şi haina i-a fost smulsă de pe el. Ameninţările şi batjocurile au dat pe faţă un plan ucigaş. Rugăminţile lui au rămas neauzite. El se afla cu totul în puterea acelor oameni ieşiţi din minţi. Trăgându-l în mod barbar spre o groapă adâncă, l-au aruncat în ea şi, după ce s-au asigurat de faptul că nu exista nicio posibilitate de scăpare, l-au lăsat acolo, să piară de foame, în timp ce ei „s-au aşezat să mănânce”.

Dar unii dintre ei nu se simţeau bine; ei nu simţeau satisfacţia pe care se aşteptau să le-o aducă răzbunarea. În curând, o ceată de călători se văzu apropiindu-se. Era o caravană de ismaeliţi de dincolo de Iordan, în drumul lor spre Egipt, cu mirodenii şi alte mărfuri. Iuda le-a propus acum ca, în loc să-l lase să moară, să-l vândă pe fratele lor acestor negustori păgâni. Şi astfel, în timp ce el era

înlăturat din drumul lor, ei aveau să rămână curaţi de sângele lui; „căci”, spunea el, „este fratele nostru, carne din carnea noastră”. Toţi au fost de acord cu această propunere şi Iosif a fost repede scos afară din groapă.

Când i-a văzut pe negustori, adevărul cel groaznic l-a străfulgerat. A deveni sclav era o soartă cu mult mai de temut decât moartea. În agonia groazei, el a apelat la unul şi la altul din fraţii săi, dar în zadar. Unii au fost mişcaţi de milă, dar, temându-se să nu se facă de râs, au tăcut; toţi aveau simţământul că au mers prea departe ca să mai dea înapoi. Dacă Iosif ar fi fost cruţat, fără îndoială că el i-ar fi spus tatălui lor, care nu avea să treacă cu vederea cruzimea lor faţă de fiul său favorit. Făcându-şi inimile cremene faţă de rugăminţile lui, ei l-au vândut în mâinile negustorilor păgâni. Caravana s-a pus în mişcare şi în curând s-a pierdut din vedere.

Ruben s-a întors la groapă, dar Iosif nu mai era acolo. Alarmat de faptul acesta şi făcându-şi reproşuri, el şi-a smuls hainele şi i-a căutat pe fraţii săi, spunând: „Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?” (vers.30). Luând cunoştinţă de soarta lui Iosif, cum şi de faptul că era acum imposibil să-l mai recapete, Ruben a fost convins să se unească cu ceilalţi în încercarea de a acoperi vina lor. Junghiind un ţap, ei au înmuiat haina lui Iosif în sângele lui şi au dus-o tatălui lor, spunându-i că au găsit-o pe câmp şi că se temeau că este a fratelui lor. „Vezi”, au spus ei, „dacă este haina fiului tău sau nu”. Ei priviseră înainte la scena aceasta cu groază, dar nu erau pregătiţi pentru durerea sfâşietoare de inimă, pentru jalea de nedescris, pe care erau obligaţi să o vadă acum. „Este haina fiului meu”, a spus Iacov; „o fiară sălbatică l-a mâncat. Da, Iosif a fost făcut bucăţi” (vers.33). Zadarnic încercau fiii şi fiicele sale să-l mângâie. El „şi-a rupt hainele, şi-a pus un sac pe coapse, şi a jelit multă vreme pe fiul său” (vers.34). Timpul părea că nu aduce nicio alinare durerii sale. „Plângând mă

voi coborî la fiul meu în locuinţa morţilor”, era plânsul său disperat. Tinerii, îngroziţi de ceea ce au făcut şi totuşi temându-se de reproşurile tatălui lor, au ascuns în inimă conştienţa vinovăţiei lor, care acum le părea chiar şi lor, ca fiind foarte mare.

Secţiune 2.23 Cap. 20 – Iosif în Egipt

Între timp, Iosif şi cei ce l-au cumpărat se aflau pe drumul spre Egipt. Pe când caravana călătorea spre miazăzi, către hotarele Canaanului, băiatul a putut zări în depărtare colinele printre care se aflau şi corturile tatălui său. El a plâns amar, gândindu-se la tatăl său iubitor, în singurătatea şi durerea lui. Din nou i-a venit în minte scena de la Dotan. El i-a văzut pe fraţii săi plini de mânie şi a simţit privirile lor furioase aţintite asupra lui. Cuvintele înţepătoare şi insultătoare, cu care ei au răspuns rugăminţilor lui disperate, răsunau în urechile lui. Cu inima tremurândă privi înainte, spre viitor. Ce schimbare avusese loc în situaţia lui – de la poziţia sa de fiu prea iubit, la aceea de sclav dispreţuit şi neajutorat. Singur şi fără prieteni, care avea să fie soarta sa în ţara străină în care era dus? Pentru un timp, Iosif căzu pradă unei dureri şi unei groaze nestăpânite.

Dar, în providenţa lui Dumnezeu, chiar această experienţă avea să fie o binecuvântare pentru el. În câteva ore, el a învăţat ceea ce ani de zile n-ar fi putut să înveţe. Tatăl său, puternic şi duios, cum fusese şi iubirea lui, îi făcuse rău prin comportarea lui părtinitoare şi indulgentă. Această neînţeleaptă preferinţă i-a mâniat pe fraţii lui şi i-a provocat la fapta lor cea crudă, care l-a despărţit de căminul său. Efectele ei s-au manifestat de asemenea în propriul său caracter. Au fost încurajate greşeli care acum trebuia să fie corectate. El devenise încrezător în sine şi pretenţios. Obişnuit să fie slăbiciunea grijii tatălui său, şi-a dat seama că este nepregătit să facă faţă greutăţilor din faţa sa, vieţii aspre şi lipsite de ocrotire a unui străin şi a

unui sclav.

În situaţia aceasta, gândul i s-a îndreptat spre Dumnezeul tatălui său. În copilărie, el fusese învăţat să-L iubească şi să se teamă de El. Adesea, în cortul tatălui său, el ascultase istorisirea visului pe care Iacov l-a avut pe când fugise în exil. I se povestise despre făgăduinţele lui Dumnezeu făcute lui Iacov şi cum fuseseră ele împlinite – cum, atunci când a fost nevoie, îngerii lui Dumnezeu au venit să-l înveţe, să-l mângâie şi să-l ocrotească. El fusese învăţat despre iubirea lui Dumnezeu manifestată în faptul că a dat oamenilor un Răscumpărător. Toate aceste lecţii preţioase îi veneau acum cu putere în minte. Iosif credea că Dumnezeul părinţilor săi va fi şi Dumnezeul lui. Atunci şi acolo el s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu şi s-a rugat ca Păzitorul lui Israel să fie cu el în ţara exilului său.

Sufletul său a tresăltat când a luat hotărârea supremă de a se dovedi credincios faţă de Dumnezeu – în toate împrejurările să se comporte aşa cum se cuvine unui supus al Împăratului cerului. El avea să-l slujească lui Dumnezeu cu o inimă neîmpărţită; el avea să dea piept cu încercările şi să îndeplinească cu credincioşie orice îndatorire. Experienţa unei singure zile fusese punctul de cotitură în viaţa lui Iosif. Nenorocirea ei îngrozitoare l-a schimbat dintr-un copil răsfăţat, într-un bărbat stăpân pe sine, curajos şi serios.

Sosind în Egipt, Iosif a fost vândut lui Potifar, mai marele gărzilor împăratului, în a cărui slujbă a rămas zece ani. Aici el a fost expus unor ispite de un caracter cu totul ieşit din comun. Se afla aici în mijlocul idolatriei. Închinarea la zei era însoţită de întreaga pompă împărătească, susţinută de bogăţia şi cultura celei mai civilizate naţiuni din vremea aceea. Cu toate acestea, Iosif şi-a păstrat simplitatea şi credincioşia sa faţă de Dumnezeu. Pretutindeni în jurul său erau priveliştile şi chemările viciului, dar el era ca unul care nu auzea şi nu

vedea nimic. El nu îngăduia ca gândurile lui să zăbovească asupra subiectelor interzise. Dorinţa de a câştiga bunăvoinţa egiptenilor nu l-a putut determina să renunţe la principiile lui. Dacă ar fi încercat să facă acest lucru, atunci el ar fi fost biruit de ispite; dar el nu se ruşina de religia părinţilor săi şi n-a făcut niciun efort pentru a ascunde faptul că era un adorator al lui Iehova.

„Domnul a fost cu Iosif, aşa că toate îi mergeau bine” Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el şi că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca” (Gen.39, 2 – 3). Încrederea lui Potifar în Iosif creştea zi după zi şi, în cele din urmă, l-a ridicat la rangul de administrator, dându-i controlul deplin asupra tuturor averilor sale. „Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea, şi n-avea altă grijă decât să mănânce şi să bea” (vers.6).

Prosperitatea însemnată, care se vedea în tot ceea ce se afla în grija sa, nu era rezultatul direct al unei minuni; dar hărnicia, grija şi energia sa erau încununate cu binecuvântarea divină. Iosif atribuia succesul său bunăvoinţei lui Dumnezeu şi chiar idolatrul său stăpân accepta aceasta, ca fiind secretul prosperităţii sale fără precedent. Totuşi, această prosperitate n-ar fi putut să fie obţinută fără eforturi statornice şi bine chibzuite. Dumnezeu a fost proslăvit prin credincioşia slujitorului Său. A fost scopul Său acela ca, în curăţie şi cinste, cel ce credea în Dumnezeu să fie într-un contrast izbitor cu închinătorii la idoli – pentru ca astfel lumina harului ceresc să poată străluci în mijlocul întunericului păgânismului.

Purtarea cuviincioasă şi credincioşia lui Iosif au câştigat inima dregătorului lui faraon, care ajunsese să-l privească mai degrabă ca pe un fiu decât ca pe un sclav. Tânărul a fost adus în legătură cu oameni de vază, învăţaţi, şi astfel a ajuns să aibă o cunoaştere a ştiinţei, a limbilor şi afacerilor, o educaţie necesară viitorului prim-ministru al Egiptului.

Dar credinţa şi integritatea lui Iosif aveau să fie puse la probă prin încercări teribile. Soţia stăpânului său căuta să-l ademenească pe tânăr să calce Legea lui Dumnezeu. Până aici, el rămăsese neatins de stricăciunea care domnea în ţara aceea păgână; dar aceste ispite erau atât de neaşteptate, atât de puternice şi seducătoare – cum avea oare să facă faţă? Iosif ştia foarte bine care aveau să fie consecinţele împotrivirii sale. Pe de o parte erau tăinuirea, favorurile şi răsplătirile; pe de altă parte, dizgraţia, închisoarea şi poate” moartea. Întreaga sa viaţă viitoare depindea de hotărârea unui moment. Va triumfa oare principiul? Va rămâne Iosif totuşi credincios lui Dumnezeu? Cu o îngrijorare ce nu se poate exprima în cuvinte, îngerii priveau la scena aceasta. Răspunsul lui Iosif a dat pe faţă puterea principiului religios. El nu va trăda încrederea stăpânului său de pe pământ şi, indiferent de consecinţe, el va fi credincios Stăpânului său din ceruri. Sub privirile cercetătoare ale lui Dumnezeu şi ale sfinţilor îngeri, mulţi îşi iau libertatea de a face fapte de care n-ar vrea să se facă vinovaţi în prezenţa semenilor lor, dar primul gând al lui Iosif a fost la Dumnezeu: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (vers.9), zise el.

Dacă am avea mereu simţământul că Dumnezeu vede şi aude tot ceea ce facem şi spunem şi că înregistrează cu credincioşie cuvintele şi faptele noastre, cum şi faptul că va trebui să stăm faţă în faţă cu toate acestea, atunci ne-ar fi teamă să păcătuim. Tinerii să-şi amintească întotdeauna că, oriunde sunt şi în tot ceea ce fac, ei se află în prezenţa lui Dumnezeu. Niciun amănunt din comportamentul nostru nu scapă neobservat. Nu ne putem ascunde căile de Cel Prea înalt. Legile omeneşti, uneori destul de severe, sunt adesea călcate fără ca acest lucru să se descopere şi deci fără să se pedepsească. Dar nu aşa stau lucrurile cu Legea lui Dumnezeu. Întunericul cel mai adânc din miez de

noapte nu poate fi acoperământ pentru cel vinovat. Acesta poate gândi că este singur; dar pentru orice faptă există un martor nevăzut. Chiar şi motivele inimii sale sunt deschise cercetării divine. Orice faptă, orice cuvânt şi orice gând sunt aşa de clar înregistrate, ca şi când în întreaga lume n-ar exista decât o singură persoană şi atenţia cerului ar fi îndreptată numai asupra acesteia.

Iosif a suferit pentru integritatea sa, căci ispititoarea lui s-a răzbunat, acuzându-l de o faptă murdară şi făcând ca el să fie aruncat în închisoare. Dacă Potifar ar fi crezut învinuirile soţiei sale aduse împotriva lui Iosif, atunci tânărul evreu şi-ar fi pierdut viaţa; dar modestia şi cinstea care au caracterizat întotdeauna comportamentul său au fost dovada nevinovăţiei sale; şi totuşi, pentru a salva reputaţia familiei stăpânului său, el a fost lăsat pradă ocării şi robiei.

La început, Iosif a fost tratat cu mare severitate de către temnicerii săi. Psalmistul spune: „I-au strâns picioarele în lanţuri, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el, şi până când l-a încercat Cuvântul Domnului” (Ps.105, 18 – 19). Dar adevăratul caracter al lui Iosif a strălucit chiar şi în întunericul închisorii. El şi-a păstrat cu străşnicie credinţa şi răbdarea; anii săi de slujire credincioasă au fost răsplătiţi cât nu se poate mai crud, şi totuşi aceasta nu l-a amărât şi nu l-a descurajat. El avea pacea care venea dintr-o conştiinţă curată şi şi-a încredinţat situaţia în mâna lui Dumnezeu. El nu s-a mai gândit la nedreptăţile ce i se făcuseră, ci a uitat durerea sa, căutând să uşureze necazurile altora. Chiar în închisoare el a găsit ceva de făcut. Dumnezeu îl pregătea în şcoala durerilor pentru a fi mai mult de folos, iar el nu s-a dat înapoi de la disciplina ce-i era necesară. În închisoare, văzând roadele opresiunii şi ale tiraniei, cum şi efectele crimei, el a învăţat lecţia dreptăţii, a împreunei simţiri şi a îndurării, care l-a pregătit să folosească puterea

cu înţelepciune şi milă.

Încetul cu încetul, Iosif a câştigat încrederea mai marelui temniţei şi în cele din urmă i s-au dat în grijă toţi deţinuţii. Comportarea sa în închisoare, şi anume cinstea în viaţa sa de fiecare zi şi simpatia manifestată faţă de aceia care se aflau în necaz şi deznădejde – acestea i-au deschis calea pentru prosperitatea şi onoarea sa viitoare. Fiecare rază de lumină pe care o revărsăm asupra altora se întoarce asupra noastră. Fiecare cuvânt bun şi plin de amabilitate adresat celor întristaţi, fiecare faptă pe care o facem ca să-i uşurăm pe cei apăsaţi şi fiecare dar pe care-l facem celor în nevoi, dacă motivele ce le generează sunt sfinte, vor avea ca rezultat binecuvântări pentru dătător.

Mai marele pitarilor şi mai marele paharnicilor împăratului fuseseră aruncaţi în închisoare pentru o vină oarecare şi au ajuns sub mâna lui Iosif. Într-o dimineaţă, observând că aceştia sunt foarte trişti, cu bunătate s-a interesat de motivele întristării lor şi i s-a spus că fiecare dintre ei avuseseră câte un vis deosebit, a cărui semnificaţie erau foarte doritori s-o cunoască. Nu aparţin oare „tălmăcirile” lui Dumnezeu?”, spuse Iosif. „Istorisiţi-mi dar visele voastre” (Gen.40, 8). După ce fiecare şi-a povestit visul, Iosif le-a făcut cunoscut tâlcuirea lor. După trei zile, paharnicul avea să fie aşezat din nou în slujba sa şi să pună paharul în mâna lui Faraon, ca şi mai înainte, dar mai marele pitarilor avea să fie dat morţii din porunca împăratului. În amândouă cazurile, lucrurile s-au petrecut aşa cum au fost prezise.

Purtătorul paharului împărătesc i-a făgăduit lui Iosif o profundă recunoştinţă, atât pentru tălmăcirea fericită a visului său, cât şi pentru multele fapte de bunăvoinţă de care se bucurase; acesta, amintindu-i în modul cel mai mişcător că era ţinut în închisoare pe nedrept, l-a rugat să intervină, ca să fie adus înaintea împăratului cazul său. „Adu-ţi aminte şi de mine”, a spus el, „când vei fi fericit, şi

arată, rogu-te, bunătate faţă de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon şi scoate-mă din casa aceasta. Căci am fost luat cu sila din ţara evreilor, şi chiar aici n-am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniţă” (vers.14 – 15). Mai marele paharnicilor a trăit să vadă împlinirea visului în toate amănuntele lui; dar atunci când a ajuns să se bucure iarăşi de bunăvoinţa împăratului, nu s-a mai gândit deloc la binefăcătorul lui. Iosif a mai rămas încă doi ani în închisoare. Nădejdea ce se aprinsese în inima sa se stinse cu timpul şi, la toate celelalte încercări, s-a adăugat şi muşcătura amarnică a nerecunoştinţei.

Dar o mână dumnezeiască se pregătea să deschidă porţile temniţei. Împăratul Egiptului a avut într-o noapte două vise, care păreau că se referă la acelaşi eveniment şi că prevestesc o mare nenorocire. El nu putea să stabilească însemnătatea lor, dar ele continuau să-i chinuiască mintea. Magii şi înţelepţii împărăţiei sale n-au fost în stare să i le tălmăcească. Tulburarea şi neliniştea împaratului creşteau mereu şi groaza a pus stăpânire pe tot palatul. Agitaţia aceasta generală i-a reamintit mai marelui paharnicilor de împrejurările propriului său vis; odată cu aceasta şi-a adus aminte de Iosif şi a fost străpuns de remuşcări pentru uitarea şi nerecunoştinţa sa. De îndată, el i-a făcut cunoscut împăratului cum visul său şi ăl mai marelui pitarilor fuseseră tălmăcite de un deţinut evreu şi cum s-au împlinit cele prezise.

A fost umilitor pentru faraon să se întoarcă de la magii şi înţelepţii împărăţiei sale şi să ceară sfat de la un străin, şi acesta un sclav, dar era gata să facă lucrul cel mai umilitor, dacă prin aceasta fiinţa sa tulburată putea găsi odihnă. S-a trimis imediat după Iosif; el s-a dezbrăcat de hainele sale de închisoare, s-a ras deoarece părul îi crescuse mult în timpul cât a fost în dizgraţie, ţinut în temniţă. Apoi a fost dus înaintea împăratului.

„Faraon a zis lui Iosif: Am visat un vis. Nimeni nu l-a

putut tălmăci; şi am aflat că tu tălmăceşti un vis, îndată ce l-ai auzit. Iosif a răspuns lui Faraon: Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns lui Faraon” (Gen.41, 15 – 16). Răspunsul pe care Iosif l-a dat împăratului dă pe faţă umilinţa şi credinţa sa în Dumnezeu. Cu modestie a respins onoarea – că ar avea în el însuşi o înţelepciune deosebită. „Nu eu”, numai Dumnezeu poate explica tainele acestea.

Faraon a început apoi să-şi povestească visele: „Se făcea că stăteam pe malul râului. Şi deodată, şapte vaci grase la trup şi frumoase la chip s-au suit din râu, şi au început să pască prin mlaştini. După ele s-au suit alte şapte vaci, slabe, foarte urâte la chip şi sfrijite. N-am mai văzut altele aşa de urâte în toată ţara Egiptului. Vacile cele sfrijite şi slabe au mâncat pe cele şapte vaci dintâi, care erau grase. Le-au înghiţit, fără să se poată cunoaşte că intraseră în pântecele lor; ba încă înfăţişarea lor era tot aşa de urâtă ca mai înainte. Şi m-am deşteptat. Am mai văzut în vis încă şapte spice pline şi frumoase, care creşteau pe acelaşi pai. Şi după ele au răsărit şapte spice goale, slabe, arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghiţit pe cele şapte spice frumoase. Am spus aceste lucruri magilor, dar nimeni nu mi le-a putut tălmăci”.

„Ce a visat Faraon”, a spus Iosif, „înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă”. Aveau să vină şapte ani de mare belşug. Ogoarele şi livezile aveau să rodească mai mult ca oricând. Iar această perioadă avea să fie urmată de şapte ani de foamete. „Foametea aceasta care va urma va fi aşa de mare că nu se va mai cunoaşte belşugul din ţară”. Repetarea visului era o dovadă atât a faptului că lucrul acesta era hotărât, cât şi a faptului că avea să se împlinească foarte curând. „Acum”, continuă el, „Faraon să aleagă un om priceput şi înţelept, şi să-l pună în fruntea ţării Egiptului. Faraon să pună prefecţi în ţară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor şapte ani de belşug. Să se strângă

toate bucatele din aceşti ani buni care au să vină; să se facă, la îndemâna lui Faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăţi, şi să le păzească. Bucatele acestea vor fi provizia ţării, pentru cei şapte ani de foamete care vor veni în ţara Egiptului, pentru ca ţara să nu fie prăpădită de foamete" (Gen.41, 17 – 36).

Tălmăcirea era aşa de rezonabilă şi aşa de bine închegată, iar planul pe care el l-a recomandat era aşa de bun şi iscusit, încât corectitudinea lui nu mai putea fi pusă la îndoială. Dar cui i se putea încredinţa executarea unui asemenea plan? De înţeleapta alegere depindea chiar scăparea naţiunii de pieire. Împăratul era tulburat. Pentru un timp, problema numirii a fost încă în studiu. Prin mijlocirea mai marelui paharnicilor, monarhul aflase despre înţelepciunea şi iscusinţa date pe faţă de Iosif în administrarea închisorii; era evident faptul că el poseda talente administrative într-un grad foarte mare. Paharnicul, cuprins acum de remuşcări, se strădui să ispăşească vechea lui nerecunoştinţă, lăudându-l cu cea mai mare căldură pe binefăcătorul său; iar cercetările pe care împăratul le-a făcut în continuare au dovedit corectitudinea raportului său. În toată împărăţia, Iosif era singurul om dăruit cu înţelepciune care să arate primejdia ce ameninţa împărăţia, cum şi cu pregătirea necesară pentru a-i face faţă; iar împăratul era convins că el era cel mai bine calificat să execute planurile pe care le propusese. Era clar faptul că o putere divină era cu el şi că nu era nimeni printre slujbaşii de stat ai împărăţiei aşa de bine calificat ca să conducă problemele naţiunii în acest timp de criză. Faptul că era evreu şi sclav era de mică importanţă, când în cumpănă era pusă înţelepciunea evidentă şi judecata lui sănătoasă. „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?" (vers.38), le spuse împăratul sfetnicilor săi.

S-a hotărât atunci numirea şi lui Iosif i s-a adus la

cunoştinţă vestea uimitoare: „Fiindcă Dumnezeu ţi-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni atât de priceput şi atât de înţelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, şi tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai pe sus de tine” (vers.39 – 40). Împăratul a procedat apoi la investirea lui Iosif cu însemnele înaltei sale slujbe. „Faraon şi-a scos inelul din deget, şi l-a pus în degetul lui Iosif, l-a îmbrăcat cu haine de in subţire, şi i-a pus un lanţ de aur la gât. L-a suit în carul care venea după al lui şi strigau înaintea lui: În genunchi” (vers.42 – 43).

„L-a pus domn peste casa lui, şi dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui, şi să înveţe pe bătrânii lui înţelepciunea” (Ps.105, 21 – 22). Din închisoare, Iosif a fost înălţat ca domn peste toată ţara Egiptului. Era o poziţie de cea mai înaltă cinste şi totuşi înconjurată de greutăţi şi primejdii. Nimeni nu poate să stea pe înălţime şi să nu se afle în primejdie. După cum furtuna lasă neatinsă floarea umilă din vale, în timp ce dezrădăcinează copacul falnic din vârful muntelui, tot astfel aceia care şi-au păstrat integritatea în vreme ce au trăit o viaţă umilă pot fi târâţi până în adâncul prăpastiei de către ispitele ce însoţesc succesul şi onorurile lumeşti. Dar caracterul lui Iosif a trecut cu bine încercarea, atât în vreme de necazuri, cât şi în timp de prosperitate. Aceeaşi credincioşie faţă de Dumnezeu a manifestat-o atunci când a stat în palatul lui faraon, ca şi atunci când se afla ca deţinut în celula temniţei. El era şi acum un străin într-o ţară păgână, despărţit de rudeniile sale, de închinătorii viului Dumnezeu; dar el credea din toată inima că mâna divină îi călăuzise paşii. Sprijinindu-se mereu pe Dumnezeu, el îşi îndeplinea cu credincioşie răspunderile slujbei sale. Prin Iosif atenţia împăratului şi a marilor bărbaţi ai Egiptului era îndreptată spre adevăratul Dumnezeu şi, cu toate că rămâneau mai departe legaţi de

idolatria lor, au învăţat totuşi să respecte principiile descoperite în viaţa şi caracterul adoratorului lui Iehova.

Cum a putut fi Iosif în stare să aibă un asemenea raport de tărie de caracter, cinste şi înţelepciune? În anii tinereţii sale el se lăsa condus de datorie, mai degrabă decât de înclinaţii; integritatea, încrederea simplă, firea sa aleasă, nobilă, au adus roade în faptele maturităţii sale. O viaţă curată şi simplă înlesnise dezvoltarea puternică atât a puterilor fizice, cât şi a celor intelectuale. Legătura cu Dumnezeu prin lucrările Lui şi contemplarea marilor adevăruri încredinţate moştenitorilor credinţei au înălţat şi au înnobilat natura lor spirituală, lărgind şi întărindu-i mintea cum n-ar fi putut-o face niciun alt studiu. Atenţia plină de credincioşie acordată datoriei în orice împrejurare, de la poziţia cea mai umilă şi până la cea mai onorată, îi educase toate puterile în vederea celor mai înalte funcţii. Acela care trăieşte în armonie cu voinţa Creatorului îşi asigură dezvoltarea de caracter cea mai reală şi cea mai nobilă. „Frica de Domnul, aceasta este înţelepciunea, depărtarea de rău, este pricepere” (Iov 28, 28).

Puţini sunt aceia care îşi dau seama de influenţa lucrurilor mici ale vieţii asupra dezvoltării caracterului. De fapt, nimic din cele cu care noi avem de-a face nu este într-adevăr mic. Diferitele împrejurări pe care le întâmpinăm zi de zi sunt destinate să ne pună la încercare credinţa şi să ne califice pentru răspunderi mai mari. Prin rămânerea la principii în acţiunile obişnuite ale vieţii, mintea se deprinde să considere cerinţele datoriei mai presus de acelea ale plăcerilor şi înclinaţiilor firii. Astfel disciplinate, minţile nu vor mai oscila între bine şi rău, asemenea unei trestii bătute de vânt; astfel de oameni sunt credincioşi faţă de datorie pentru că şi-au format deprinderea credincioşiei şi adevărului. Prin credincioşie în cele mărunte, ei îşi adună puteri spre a fi credincioşi în cele

mari.

Un caracter drept este de o mai mare valoare decât aurul din Ofir. Fără el, nimeni nu va putea ajunge pe culmile onoarei. Caracterul însă nu se moşteneşte. El nu poate fi cumpărat. O înaltă viaţă morală şi calităţile deosebite ale minţii nu sunt rezultatele întâmplării. Cele mai preţioase daruri sunt fără valoare dacă nu sunt cultivate. Formarea unui caracter nobil este lucrarea unei vieţi întregi şi trebuie să fie rezultatul unei neobosite sârguinţe. Dumnezeu ne dă ocaziile; succesul însă depinde de felul cum ne-am folosit de ele.

Secţiune 2.24 Cap. 21 – Iosif şi fraţii săi

Chiar de la începutul anilor de belşug, au început pregătirile pentru foametea ce se apropia. Sub supravegherea lui Iosif, au fost înălţate depozite imense, în principalele locuri din toată ţara Egiptului, şi au fost făcute ample aranjamente pentru punerea la adăpost a surplusului de cereale din recoltele aşteptate. Aceleaşi măsuri s-au aplicat în tot timpul celor şapte ani de belşug, până când cantitatea de grâu depozitată nu mai putea fi socotită. Acum, au început să vină cei şapte ani de secetă, după cum prevestise Iosif. „În toate ţările era foamete; dar în toată ţara Egiptului era pâine. Când a flămânzit, în sfârşit, toată ţara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea pâine. Faraon a spus tuturor egiptenilor: Duceţi-vă la Iosif şi faceţi ce vă va spune el. Foametea bântuia în toată ţara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii şi a vândut grâu egiptenilor” (Gen.41, 54 – 56). Foametea s-a extins şi în ţara Canaanului şi a fost simţită în mod deosebit în acea parte a ţării unde locuia Iacov. Auzind de rezervele abundente făcute de împăratul Egiptului, zece dintre fiii lui Iacov au plecat într-acolo ca să cumpere grâu. La sosirea lor, au fost îndreptaţi spre reprezentantul împăratului şi, împreună cu alte persoane care voiau să cumpere grâu, au venit să se prezinte înaintea cârmuitorului ţării. Şi ei „s-au

aruncat cu faţa la pământ înaintea lui” (Gen.42, 6). „Iosif a cunoscut pe fraţii săi, dar ei nu l-au cunoscut” (Gen.42, 8). Numele său evreiesc fusese schimbat cu unul ce i-a fost dat de către împărat şi nu mai era nicio asemănare între primul ministru al Egiptului şi tânărul pe care îl vânduseră ismaeliţilor. Când Iosif i-a văzut pe fraţii săi plecându-se şi închinându-se înaintea lui, şi-a adus aminte de visurile sale şi scenele din trecut i-au apărut înainte. Cercetând grupul, ochiul său ager a descoperit că Beniamin nu era cu ei. Să fi căzut oare şi el victimă cruzimii acestor oameni sălbatici? El s-a hotărât să afle adevărul. „Voi sunteţi iscoade”, le-a spus el aspru, „aţi venit numai ca să cercetaţi locurile slabe ale ţării” (vers.9). „Nu, domnul meu”, au răspuns ei, „robii tăi au venit să cumpere hrană. Noi toţi suntem fiii aceluiaşi om; suntem oameni de treabă, robii tău nu sunt iscoade” (vers.10 – 11). El dorea să afle dacă ei mai au acelaşi spirit îngâmfat ca pe vremuri, când era cu ei; şi, de asemenea, să obţină de la ei informaţii cu privire la căminul lor; el mai ştia însă cât de neadevărate ar fi putut fi declaraţiile lor. El a repetat acuzaţia şi ei au răspuns: „Noi, robii tăi, suntem doisprezece fraţi, fii ai aceluiaşi om, din ţara Canaan; şi iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viaţă” (vers.13). Făcându-se că se îndoieşte de faptul că cele ce spun ei sunt vrednice de încredere şi că îi consideră încă nişte iscoade, guvernatorul declară că-i va pune la încercare, cerându-le să rămână în Egipt, până când unul dintre ei se va duce să-l aducă pe fratele lor mai tânăr. Dacă nu erau de acord cu acest lucru, atunci aveau să fie trataţi ca iscoade. Dar fiii lui Iacov nu puteau consimţi la un astfel de aranjament, deoarece timpul necesar pentru a-l aduce la îndeplinire ar fi făcut ca familiile lor să sufere din lipsă de hrană; şi care dintre ei ar fi pornit singur la drum, lăsându-i pe fraţii săi în închisoare? Cum ar fi putut acesta să dea ochi cu tatăl său, în astfel de împrejurări? Se părea că ei aveau ori să fie

daţi morţii, ori să fie făcuţi sclavi; iar dacă Beniamin avea să fie adus, era adus numai ca să împărtăşească soarta lor. De aceea, ei au hotărât să rămână şi să sufere mai degrabă împreună decât să aducă un necaz în plus tatălui lor, prin pierderea şi a singurului fiu ce îi mai rămăsese. Astfel, ei au fost aruncaţi în temniţă, unde au rămas trei zile. În timpul anilor care au trecut de la data când Iosif a fost despărţit de fraţii săi, caracterul acestor fii ai lui Iacov se schimbase. Ei fuseseră invidioşi, turbulenţi, înşelători, cruzi şi răzbunători; dar acum, când au dat de necaz, s-au dovedit a fi neegoişti, strâns uniţi laolaltă şi devotaţi faţă de tatăl lor şi, deşi erau şi ei bărbaţi în puterea vârstei, erau supuşi autorităţii lui. Cele trei zile petrecute în temniţa egipteană au fost zile de amărăciune şi necaz, când fraţii au meditat îndelung asupra păcatelor lor din trecut. Dacă Beniamin nu putea fi adus, atunci devenea o certitudine faptul că erau iscoade, dar ei nu aveau nădejde că vor putea câştiga consimţământul tatălui lor ca Beniamin să plece de lângă el. În cea de-a treia zi, Iosif a poruncit ca fraţii să fie aduşi înaintea lui. El n-a vrut să-i ţină mai mult. Tatăl său şi familiile ce erau împreună cu el poate că deja sufereau de foame. „Faceţi lucrul acesta şi veţi trăi”, a spus el: „eu mă tem de Dumnezeu! Dacă sunteţi oameni de treabă, să rămână unul din fraţii voştri închis în temniţa noastră; iar ceilalţi plecaţi, luaţi grâu ca să vă hrăniţi familiile şi aduceţi-mi pe fratele vostru cel tânăr, pentru ca vorbele voastre să fie puse astfel la încercare şi să scăpaţi de moarte” (vers.18 – 20). Ei s-au învoit să accepte această propunere, deşi aveau puţină speranţă că tatăl lor avea să-l lase pe Beniamin să vină împreună cu ei. Iosif comunica cu ei prin intermediul unui translator, iar ei nu bănuiau că mai marele ţării îi înţelegea, de aceea vorbeau deschis unul cu altul în prezenţa sa. Ei se condamnau pe ei înşişi în legătură cu modul în care s-au purtat cu Iosif: „Da; am fost vinovaţi

faţă de fratele nostru; căci am văzut neliniştea sufletului lui, când ne ruga, şi nu l-am ascultat. Pentru aceea vine peste noi necazul acesta” (vers.21 – 22). Ruben, care făcuse planul să-l elibereze la Dotan, adăugă: „Nu vă spuneam eu să nu faceţi o astfel de nelegiuire faţă de băiatul acesta? Dar n-aţi ascultat. Acum iată că ni se cere socoteală pentru sângele lui”. Ascultând, Iosif nu şi-a mai putut controla emoţiile, de aceea a ieşit afară şi a plâns. Întorcându-se, a poruncit ca Simeon să fie legat în lanţuri în faţa lor şi să fie dus din nou în temniţă. În comportamentul lor crud faţă de fratele lor, Simeon fusese instigatorul, jucând rolul principal, şi din cauza aceasta alegerea a căzut asupra lui.

Înainte însă de a îngădui ca fraţii săi să plece, Iosif a dat porunci ca să li se dea grâu şi ca banii fiecăruia dintre ei să fie puşi în secret la gura sacului său. Li s-a dat, de asemenea, nutreţ pentru animale, ca să aibă pe drumul întoarcerii spre casă. Pe drum, unul dintre ei, deschizându-şi sacul, a fost surprins că a găsit punga cu arginţi acolo. Făcând cunoscut şi celorlalţi acest lucru, aceştia s-au alarmat şi, plini de spaimă, au zis unul altuia: „Ce ne-a făcut Dumnezeu?” Să fie oare faptul acesta ca un semn bun din partea lui Dumnezeu sau El a îngăduit să se întâmple astfel spre a-i pedepsi pentru păcatele lor şi a-i afunda mai mult în necazuri? Ei au recunoscut faptul că Dumnezeu a văzut păcatele lor şi acum îi pedepsea pentru ele. Iacov aştepta cu nerăbdare întoarcerea fiilor săi şi, la sosirea lor, toată tabăra s-a adunat în jurul lor, când îi povesteau tatălui toate cele întâmplate. Neliniştea şi teama au umplut fiecare inimă. Purtarea mai marelui Egiptului părea a cuprinde în sine unele planuri rele, iar temerile lor s-au confirmat atunci când, deschizându-şi sacii, au găsit argintul fiecăruia în sacul lui. În disperarea sa, bătrânul exclamă: „Voi mă lipsiţi de copii; Iosif nu mai este, Simeon nu mai este, şi voiţi să-l luaţi şi pe Beniamin. Toate acestea

pe mine mă lovesc”. La aceasta, Ruben a răspuns: „Să-mi omori pe amândoi fiii mei, dacă nu-ţi voi aduce înapoi pe Beniamin; dă-l în mâna mea şi ţi-l voi aduce înapoi”. Această vorbire aspră n-a avut darul să-l liniştească pe Iacov. Răspunsul său a fost: „Fiul meu nu se poate pogorî împreună cu voi; căci fratele lui a murit, şi el a rămas singur; dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire în călătoria pe care o faceţi, cu durere îmi veţi pogorî perii mei cei albi în locuinţa morţilor”. Dar seceta continua şi, cu trecerea timpului, provizia de grâu ce fusese adusă din Egipt aproape că se isprăvise. Fiii lui Iacov ştiau foarte bine că ar fi zadarnic să se întoarcă în Egipt fără Beniamin. Ei aveau puţină speranţă în schimbarea hotărârii tatălui lor şi aşteptau în tăcere deznodământul acestei situaţii. Umbra foamei ce se apropia devenea din ce în ce mai întunecată; pe feţele îngrijorate ale tuturor celor din tabără bătrânul citi nevoia lor şi, în cele din urmă, spuse: „Duceţi-vă iarăşi şi cumpăraţi-ne ceva merinde”. Iuda a răspuns: „Omul acela ne-a spus curat: să nu-mi mai vedeţi faţa, dacă fratele vostru nu va fi cu voi. Dacă vrei deci să trimiţi pe fratele nostru cu noi, ne vom pogorî şi-ţi vom cumpăra merinde. Dar dacă nu vrei să-l trimiţi, nu ne vom pogorî, căci omul acela ne-a spus: să nu-mi mai vedeţi faţa, dacă fratele vostru nu va fi cu voi”. Văzând că hotărârea tatălui său începe să se clatine, el mai adăugă: „Trimite copilul cu mine, ca să ne sculăm şi să plecăm, şi vom trăi şi nu vom muri, noi, tu şi copiii noştri” şi s-a oferit ca zălog pentru fratele său, fiind pentru totdeauna vinovat dacă nu va izbuti să-l redea pe Beniamin tatălui său. Iacov nu a mai putut să nu-şi dea consimţământul şi a poruncit fiilor săi să se pregătească de călătorie. El le-a poruncit, de asemenea, să ia nişte daruri pentru cârmuitor, din acele lucruri pe care le mai putea da pământul acela lovit de secetă, şi anume „puţin leac alinător şi puţină miere, mirodenii, smirnă, fisticuri şi migdale”, precum şi o dublă cantitate de

argint. „Luaţi şi pe fratele vostru”, spuse el, „sculaţi-vă şi întoarceţi-vă la omul acela”. Când fiii săi erau gata de plecare în călătoria lor nesigură, bătrânul tată se sculă şi, ridicându-şi mâinile spre ceruri, rosti rugăciunea: „Dumnezeul Cel Atotputernic să vă facă să căpătaţi trecere înaintea omului aceluia, şi să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru şi pe Beniamin! Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu!” Şi ei au călătorit din nou până în Egipt şi s-au prezentat înaintea lui Iosif. Când privirea lui a căzut asupra lui Beniamin, fiul propriei sale mame, el a fost profund mişcat. El şi-a ascuns totuşi emoţia şi a poruncit ca să fie duşi în casa sa şi să se facă pregătiri ca să ia masa împreună cu el. Când erau conduşi la palatul guvernatorului, fraţii s-au îngrijorat foarte mult, temându-se de faptul că erau chemaţi să dea socoteală pentru argintul aflat în sacii lor. Ei gândeau că anume fusese pus acolo pentru a se da prilejul să-i facă sclavi. În îngrijorarea lor s-au sfătuit cu administratorul casei, istorisind împrejurările vizitei lor în Egipt; şi, ca dovadă a nevinovăţiei lor, l-au informat că au adus înapoi argintul găsit în sacii lor, de asemenea i-au spus că au adus alţi arginţi pentru a cumpăra hrană; şi au adăugat: „Nu ştim cine a pus argintul în sacii noştri” (Gen.43, 22). Omul a răspuns: „Fiţi pe pace! Nu vă temeţi de nimic. Dumnezeul vostru, Dumnezeul tatălui vostru, v-a pus pe ascuns o comoară în saci. Argintul vostru a trecut prin mâinile mele” (vers.23). Neliniştea lor pieri şi, când Simeon, care fusese eliberat din temniţă, li se alătură, ei şi-au dat seama că Dumnezeu era în adevăr milostiv faţă de ei. Când guvernatorul se întâlni iarăşi cu ei, aceştia i-au prezentat darurile şi cu umilinţă „s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui” (vers.26). Din nou i-au venit în memorie visurile lui şi, după ce şi-a salutat oaspeţii, se grăbi să-i întrebe: „Bătrânul vostru tată, de care aţi vorbit, este sănătos? Mai trăieşte?” (vers.27). „Robul tău, tatăl

nostru, este sănătos; trăieşte încă” (vers.28), a fost răspunsul, însoţit de plecăciuni până la pământ. Apoi privirea i se opri asupra lui Beniamin şi spuse: „Acesta este fratele vostru cel tânăr despre care mi-aţi vorbit?” Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!” (vers.29), dar, copleşit de sentimente de gingăşie, n-a mai putut spune nimic. „A intrat degrabă într-o odaie şi a plâns acolo” (vers.30). Recăpătându-şi stăpânirea de sine, el s-a întors şi toţi au luat parte la ospăţ. După legile castei lor, egiptenilor le era interzis să stea la masă şi să mănânce cu oameni de o altă naţie. De aceea, fiii lui Iacov aveau o masă a lor la o parte, în timp ce guvernatorul, datorită rangului său înalt, mânca singur, iar egiptenii aveau şi ei mesele lor separate. După ce toţi s-au aşezat, fraţii au fost surprinşi să constate că erau aşezaţi într-o ordine desăvârşită, după vârsta lor. Iosif „a spus să le dea din bucatele care erau înaintea lui; dar Beniamin „a căpătat de cinci ori mai mult decât ceilalţi” (vers.34). Prin acest semn de favoare manifestat faţă de Beniamin, el nădăjduia să se convingă dacă fratele mai mic era cumva privit cu invidia şi ura care fuseseră manifestate faţă de el. Închipuindu-şi încă faptul că Iosif nu le înţelegea limba, fraţii vorbeau între ei fără sfială; astfel, el a avut un bun prilej să le cunoască adevăratele sentimente. El dorea să-i pună încă la probă şi, înainte de plecarea lor, a poruncit ca paharul său de argint din care bea să fie ascuns în sacul celui mai tânăr. Plini de bucurie, ei au pornit pe drumul întoarcerii spre casă. Simeon şi Beniamin erau cu ei, animalele erau încărcate cu grâu şi toţi aveau simţământul că au scăpat cu bine din primejdiile ce păreau că îi înconjoară. Dar de-abia ajunseseră la periferia oraşului, când au fost opriţi de către administratorul guvernatorului, care le-a pus mustrătoarea întrebare: „Pentru ce aţi răsplătit binele cu rău? De ce aţi furat paharul din care bea domnul meu şi de care se slujeşte pentru ghicit? Rău aţi făcut că v-aţi purtat

astfel” (Gen.44, 4 – 5). Se presupunea că acest pahar avea puterea de a descoperi orice substanţă otrăvitoare care ar fi fost pusă în el. Pe vremea aceea, astfel de pahare aveau o foarte mare valoare, fiind considerate ca o apărare împotriva uciderii prin otrăvire. La acuzaţia administratorului, călătorii au răspuns: „Domnule, pentru ce vorbeşti astfel? Să ferească Dumnezeu pe robii tăi să fi săvârşit o asemenea faptă! Iată, noi ţi-am adus din ţara Canaanului argintul pe care l-am găsit la gura sacilor noştri; cum am fi putut să furăm argint sau aur din casa domnului tău? Să moară acela dintre robii tăi la care se va găsi paharul, şi noi înşine să fim robi ai domnului nostru” (vers.7 – 9). „Fie după cuvintele voastre”, a spus administratorul: „acela la care se va găsi paharul să fie robul meu; iar voi veţi fi nevinovaţi” (vers.10). Cercetarea a început imediat. „Îndată şi-a pogorât fiecare sacul la pământ. Fiecare şi-a deschis sacul” (vers.11) şi administratorul a cercetat fiecare sac, începând cu cel al lui Ruben şi luându-i pe fiecare la rând, până la cel mai tânăr. Paharul a fost găsit în sacul lui Beniamin. Fraţii şi-au sfâşiat hainele în semn de mare nenorocire şi s-au întors cu pas încet în oraş. După jurământul lor, Beniamin era sortit unei vieţi de rob. Ei l-au urmat pe administrator la palat şi, găsindu-l pe guvernator încă acolo, „s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui”. „Ce faptă aţi făcut?” zise el. „Nu ştiţi că un om ca mine are putere să ghicească?” Iosif urmărea să scoată de la ei o recunoaştere a păcatului lor. El nu pretinsese niciodată că are putere să ghicească, dar voia să-i facă să creadă că el putea citi tainele vieţii lor. Iuda a răspuns: „Ce să mai spunem domnului nostru? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptăţim? Dumnezeu a dat pe faţă nelegiuirea robilor tăi. Iată-ne robi ai domnului nostru, noi şi acela la care s-a găsit paharul” (vers.16). „Să mă ferească Dumnezeu să fac aşa ceva”, a fost răspunsul; „omul la care s-a găsit paharul va fi robul meu; dar voi,

suiţi-vă înapoi în pace la tatăl vostru” (vers.17). În marea lui disperare, Iuda s-a apropiat de guvernator şi a spus: „Te rog, domnul meu, dă voie robului tău să spună o vorbă domnului meu, şi să nu te mânii pe robul tău! Căci tu eşti ca Faraon” (vers.18). În cuvinte de o elocvenţă mişcătoare, el a descris durerea tatălui său din pricina pierderii lui Iosif, cum şi ezitarea lui atunci când a fost să-l lase pe Beniamin să vină cu ei în Egipt, întrucât el era singurul fiu ce i-a mai rămas de la mama lui, Rahela, pe care Iacov a iubit-o atât de mult. „Acum”, spuse el, „dacă mă voi întoarce la robul tău, tatăl meu, fără să avem cu noi băiatul de sufletul căruia este nedezlipit sufletul lui, el are să moară, când va vedea că băiatul nu este; şi robii tăi vor coborî cu durere în locuinţa morţilor bătrâneţele robului tău, tatăl nostru. Căci robul tău s-a pus chezaş pentru copil şi a zis tatălui meu: dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, vinovat să fiu pentru totdeauna faţă de tatăl meu’. Îngăduie dar, te rog, robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suie înapoi cu fraţii săi. Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah, să nu văd mâhnirea tatălui meu” (vers.18 – 34). Iosif era mulţumit. El a văzut în fraţii săi roadele unei adevărate pocăinţe. Auzind nobila hotărâre a lui Iuda, a poruncit ca toţi ceilalţi, în afară de oamenii aceştia, să iasă afară; apoi, plângând tare, el a strigat: „Eu sunt Iosif! mai trăieşte tatăl meu?” (Gen. 45, 3). Fraţii săi au rămas încremeniţi, muţi de spaimă şi uimire. Cârmuitorul Egiptului era fratele lor, Iosif, pe care ei îl invidiaseră şi au vrut să-l ucidă şi pe care, în cele din urmă, l-au vândut ca rob! Tot comportamentul lor rău faţă de el a trecut pe dinaintea lor. Ei şi-au amintit cum au dispreţuit ei visele lui şi cum s-au străduit ca acestea să nu se împlinească. Şi, cu toate acestea, ei şi-au jucat rolul în împlinirea acestor vise; iar acum, pentru că se aflau cu totul în puterea lui, fără îndoială că el avea să răzbune tot

răul pe care îl suferise. Văzându-le tulburarea, el le spuse cu duioşie: „Apropiaţi-vă de mine”, şi, în timp ce ei se apropiau, el a continuat: „Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-aţi vândut ca să fie dus în Egipt. Acum, nu vă întristaţi şi nu fiţi mâhniţi că m-aţi vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viaţa m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră” (vers.4 – 5). Dându-şi seama că au suferit destul pentru cruzimea cu care s-au purtat faţă de el, plin de nobleţe, el a căutat să le alunge temerile şi să uşureze amărăciunea mustrărilor de conştiinţă pe care şi le făceau. „Iată”, continuă el, „sunt doi ani de când bântuie foametea în ţară; şi încă cinci ani nu va fi nici arătură, nici seceriş. Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânţa vie în ţară şi ca să vă păstreze viaţa printr-o mare izbăvire. Aşa că nu voi m-aţi trimis aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui, şi cârmuitorul întregii ţări a Egiptului. Grăbiţi-vă de vă suiţi la tatăl meu, şi spuneţi-i: Aşa vorbeşte fiul tău Iosif: «Dumnezeu m-a pus domn peste tot Egiptul; pogoară-te la mine şi nu zăbovi! Vei locui în ţinutul Gosen, şi vei fi lângă mine, tu, fiii tăi, şi fiii fiilor tăi, oile tale şi boii tăi, şi tot ce este al tău. Acolo te voi hrăni căci vor mai fi încă cinci ani de foamete; şi astfel nu vei pieri, tu, casa ta, şi tot ce este al tău». Voi vedeţi cu ochii voştri, şi fratele meu Beniamin vede cu ochii lui că eu însumi vă vorbesc”. „El s-a aruncat de gâtul fratelui său Beniamin şi a plâns; şi Beniamin a plâns şi el pe gâtul lui. A îmbrăţişat, de asemenea, pe toţi fraţii lui, plângând. După aceea, fraţii lui au stat de vorbă cu el” (vers.6 – 15). Plini de umilinţă, ei şi-au mărturisit păcatul şi i-au cerut iertare. De multă vreme ei se chinuiau de grijă şi remuşcări, iar acum se bucurau că el era încă în viaţă. Vestea despre cele ce avuseseră loc a fost dusă în grabă la împărat, care, doritor să-şi manifeste recunoştinţa faţă de Iosif, a confirmat invitaţia făcută de guvernator familiei sale, zicând: „Tot ce este mai bun în ţara Egiptului

va fi pentru voi” (vers.20). Fraţii au fost apoi lăsaţi să plece, după ce au fost din abundenţă încărcaţi cu merinde şi care, precum şi cu tot ceea ce le era de trebuinţă pentru mutarea tuturor familiilor lor şi a slujitorilor lor în Egipt. Iosif i-a dat lui Beniamin daruri mult mai valoroase decât le-a dat celorlalţi. Apoi, temându-se că se va isca vreo ceartă între ei pe drumul spre casă, în clipa în care erau gata să plece, le-a dat porunca: „Să nu vă certaţi pe drum” (vers.24). Fiii lui Iacov s-au întors la tatăl lor cu vestea aducătoare de bucurie: „Iosif tot mai trăieşte şi chiar el cârmuieşte toată ţara Egiptului” (vers.26). La început, bătrânul a fost copleşit de vestea aceasta; nu putea să creadă ceea ce auzise; dar, când a văzut şirul cel lung de care şi animale încărcate şi că Beniamin era din nou cu el, a fost convins şi, în plinătatea bucuriei sale, exclamă: „Destul! Fiul meu Iosif tot mai trăieşte! Vreau să mă duc să-l văd înainte de moarte” (vers.28). Mai rămânea de făcut încă un act de umilinţă din partea celor zece fraţi. Ei i-au mărturisit acum tatălui lor înşelăciunea şi fapta lor crudă, care atâţia ani amărâse viaţa lui şi a lor. Iacov nu-i bănuise de un păcat atât de josnic, dar văzând că totul a fost întors în bine, i-a iertat şi i-a binecuvântat pe greşiţii săi copii. Tatăl şi fiii săi, cu familiile lor, cu turmele şi cirezile lor, împreună cu numeroşii lor slujitori, au pornit curând spre Egipt. Cu inima plină de bucurie, ei şi-au continuat călătoria şi, când au ajuns la Beer-şeba, patriarhul a adus jertfe de mulţumire şi L-a rugat pe Dumnezeu să le dea asigurarea că va merge cu ei. Într-o viziune de noapte, Cuvântul divin i-a vorbit: „Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu însumi Mă voi pogorî cu tine în Egipt şi Eu însumi te voi scoate iarăşi de acolo” (Gen.46, 3 – 4). Asigurarea: „Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare”, era plină de însemnătate; lui Avraam îi fusese dată făgăduinţa că va

avea urmaşi tot atât de numeroşi ca şi stelele cerului, dar până atunci poporul ales crescuse foarte încet. Iar ţara Canaanului nu oferea acum condiţiile pentru dezvoltarea unei astfel de naţiuni, după cum fusese profetizat. Ţara se afla în stăpânirea unor puternice triburi păgâne, care nu aveau să fie deposedate şi nimicite decât după „al patrulea neam”. Dacă urmaşii lui Israel aveau să ajungă aici un popor numeros, atunci ei ar fi trebuit fie să-i alunge pe locuitorii ţării, fie să se împrăştie printre ei. Lucrul dintâi, după planul divin, nu-l puteau face; iar dacă s-ar fi amestecat cu canaaniţii, ar fi fost în primejdie de a fi amăgiţi şi a cădea în idolatrie. Egiptul, însă, oferea condiţiile necesare împlinirii scopului divin. O parte a ţării, bine udată şi fertilă, le era pusă la dispoziţie, oferindu-le toate posibilităţile pentru creşterea lor rapidă. Iar antipatia pe care aveau să o întâlnească în Egipt datorită ocupaţiei lor, deoarece toţi păstorii erau „o urâciune pentru egipteni”, avea să-i facă în stare să rămână un popor deosebit, aparte, ajutându-i astfel să rămână departe de participarea la idolatria Egiptului. Ajungând în Egipt, grupul s-a dus direct în ţinutul Gosen. Acolo a venit Iosif în carul său oficial, însoţit de o suită princiară. Strălucirea din jurul său şi demnitatea poziţiei sale au fost uitate; un singur gând îi umplea mintea, o singură dorinţă îi mişca inima. Privind la călătorii care se apropiau, iubirea, ale cărei daruri fuseseră reprimate atât de mulţi şi îndelungaţi ani, nu a mai putut fi nicidecum controlată. El a sărit din carul său şi a alergat înainte pentru a-i ura tatălui său bun venit. „Cum l-a văzut, s-a aruncat pe gâtul lui şi a plâns multă vreme pe gâtul lui. Israel a zis lui Iosif: Acum pot să mor, fiindcă ţi-am văzut faţa, şi tu tot mai trăieşti” (vers.29 – 30). Iosif i-a luat pe cinci dintre fraţii săi ca să-i prezinte lui faraon şi să primească de la el în dar pământul unde să-şi aşeze viitoarea lor locuinţă. Recunoştinţa faţă de primul său ministru l-ar fi putut face

pe monarh să-i onoreze, dându-le slujbe de stat, dar Iosif, credincios adorării lui Iehova, a căutat să-i salveze pe fraţii lui de ispitele la care ar fi fost supuşi la curtea păgână; de aceea i-a sfătuit ca, atunci când vor fi întrebaţi de împărat, să-i spună în mod deschis adevărata lor ocupaţie. Fiii lui Iacov au urmat acest sfat, având grijă, de asemenea, să spună că ei au venit să locuiască o vreme în ţară, nu ca să rămână acolo, rezervându-şi astfel dreptul să plece atunci când hotărau să facă lucrul acesta. Împăratul le-a hotărât un loc de locuit, aşa cum le-a făgăduit, în „cea mai bună parte a ţării”, în ţinutul Gosen. Nu mult după sosirea lor, Iosif l-a dus pe tatăl său ca să fie, de asemenea, prezentat împăratului. Patriarhul era străin în ceea ce priveşte comportarea la curţile împărăteşti; dar, în mijlocul scenelor măreţe ale naturii, el comunicase cu un Monarh mult mai puternic; iar acum, conştient de superioritatea lui, ridică mâinile şi îl binecuvântă pe faraon. În cele dintâi cuvinte adresate lui Iosif, Iacov vorbise aşa ca şi cum, odată cu sfârşitul acesta fericit al îndelungatei lui îngrijorări şi amărăciuni, el era gata să moară. Dar încă şaptesprezece ani aveau să-i mai fie dăruiţi în locul acela paşnic din Gosen. Aceşti ani au fost într-un contrast fericit cu aceia dinaintea lor. În fiii săi, el a văzut dovada unei adevărate pocăinţe; el şi-a văzut familia înconjurată de toate condiţiile necesare pentru dezvoltarea unei mari naţiuni; şi credinţa sa a înţeles făgăduinţa cea sigură a aşezării lor viitoare în Canaan. El însuşi era înconjurat de toate semnele iubirii şi favorii pe care primul ministru al Egiptului le putea oferi şi, fericit fiind în compania fiului său pierdut de atâta vreme, se îndrepta încetişor, liniştit şi împăcat, către mormânt. Simţind că se apropie moartea, el a trimis după Iosif. Fiind neclintit întemeiat pe făgăduinţa lui Dumnezeu cu privire la luarea în stăpânire a Canaanului, el zise: „Să nu mă îngropi în Egipt. Ci când mă voi culca lângă părinţii mei, să mă scoţi afară din Egipt şi

să mă îngropi în mormântul lor” (Gen.47, 29 – 30). Iosif a făgăduit că va face astfel, dar Iacov nu s-a mulţumit numai cu atât; el a cerut de la Iosif cu jurământ solemn că îl va aşeza alături de părinţii săi, în peştera de la Macpela. O altă problemă importantă se impunea atenţiei; fiii lui Iosif trebuia să fie aşezaţi în mod oficial printre copiii lui Israel. Iosif, venind pentru o ultimă întâlnire cu tatăl său, i-a adus cu sine pe Efraim şi Manase. Prin mama lor, aceşti copii erau legaţi de cea mai înaltă ierarhie preoţească a Egiptului, iar poziţia tatălui le deschidea căile bogăţiei şi ale locurilor înalte, dacă ei ar fi ales să se unească cu egiptenii. Cu toate acestea, a fost dorinţa lui Iosif ca ei să se unească cu poporul lor. El şi-a manifestat credinţa în făgăduinţa legământului, renunţând în numele fiilor săi la toate onorurile pe care le oferea curtea Egiptului, pentru un loc printre desconsideratele seminţii de păstori cărora le fuseseră încredinţate cuvintele lui Dumnezeu. Iacov a spus: „Cei doi fii, care ţi s-au născut în ţara Egiptului, înainte de venirea mea la tine în Egipt, vor fi ai mei; Efraim şi Manase vor fi ai mei, ca şi Ruben şi Simeon” (Gen.48, 5). Ei trebuia să fie adoptaţi ca fii ai săi şi să devină căpetenii ale unor seminţii separate. Astfel, unul dintre privilegiile dreptului de întâi născut, pe care Ruben le nesocotise şi le pierduse, avea să îi revină lui Iosif, ca o îndoită măsură în Israel. Ochii lui Iacov se întunecaseră din cauza vârstei şi el nu-şi dăduse seama de prezenţa tinerilor; dar acum, desluşind formele lor, el a spus: „Cine sunt aceştia?” După ce i s-a răspuns, el adăugă: „Apropie-i, te rog, de mine, ca să-i binecuvântez”. Când aceştia s-au apropiat, patriarhul i-a îmbrăţişat şi i-a sărutat, punând în mod solemn mâinile asupra capetelor lor, spre binecuvântare. Apoi a rostit rugăciunea: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinţii mei, Avraam şi Isaac, Dumnezeul care m-a călăuzit de când m-am născut, până în ziua aceasta, îngerul care m-a izbăvit de orice rău, să

binecuvânteze pe copiii aceştia” (vers.15 – 16). Nu mai era acum niciun spirit de încredere în sine, nicio sprijinire pe puterea sau iscusinţa omenească. Dumnezeu fusese păstrătorul şi sprijinul său. Nu mai era nicio plângere cu privire la zilele grele din trecut. Încercările şi necazurile acelor zile nu mai erau considerate ca lucruri care erau „împotriva” lui. Memoria nu readucea în amintire decât mila şi bunătatea Sa plină de iubire, care fuseseră cu el în tot timpul peregrinajului său. O dată lucrarea binecuvântării încheiată, Iacov i-a dat fiului său o asigurare – lăsând generaţiilor ce aveau să vină, prin lungi ani de robie şi necazuri, această mărturie a credinţei sale: „Iată că în curând am să mor! Dar Dumnezeu va fi cu voi şi vă va aduce înapoi în ţara părinţilor voştri” (vers.21). În cele din urmă, toţi fiii lui Iacov s-au strâns în jurul patului său de moarte. Iacov i-a chemat pe fiii săi şi le-a zis: „Strângeţi-vă şi ascultaţi, fii ai lui Iacov. Ascultaţi pe tatăl vostru Israel” şi vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremurile care vor veni” (Gen.49, 1 – 2). Adesea, foarte îngrijorat, el se gândise la viitorul lor şi se străduise să-şi zugrăvească sieşi istoria diferitelor seminţii. Acum, când copiii săi aşteptau să primească ultima sa binecuvântare, Spiritul Inspiraţiei a venit asupra sa şi înaintea lui se desfăşura, într-o viziune profetică, viitorul urmaşilor săi. Unul după altul au fost amintite numele fiilor săi, a fost descris caracterul fiecăruia dintre ei, iar istoria viitoare a seminţiei a fost înfăţişată pe scurt: „Ruben, tu, întâiul meu născut, Puterea mea şi pârga tăriei mele, întâiul în vrednicie, şi întâiul în putere” (vers.3). Astfel a zugrăvit tatăl ceea ce ar fi trebuit să fie poziţia lui Ruben, fiul său întâi născut; dar păcatul său dureros de neplăcut de la Migdal-Eder l-a făcut nevrednic de binecuvântarea dreptului de întâi născut. Şi Iacov continuă: „Năvalnic ca apele, Tu nu vei mai avea întâietate” (vers.4). Preoţia a fost partea ce a fost dată lui Levi, împărăţia şi făgăduinţa

mesianică, lui Iuda şi o dublă parte din moştenire, lui Iosif. Seminţia lui Ruben nu s-a ridicat niciodată la o poziţie mai înaltă în Israel, ea nu a fost aşa de numeroasă ca aceea a lui Iuda sau Dan şi a fost cea dintâi care a fost dusă în captivitate. Imediat după Ruben, ca vârstă, veneau Simeon şi Levi. Ei fuseseră uniţi în cruzimea lor faţă de sihemiţi şi ei fuseseră, de asemenea, cei mai vinovaţi în vinderea lui Iosif. Cu privire la ei, Iacov a declarat: „Îi voi împărţi în Iacov, / Şi-i voi risipi în Israel” (vers.7). Cu prilejul numărătorii din Israel, chiar înainte de intrarea în Canaan, Simeon era seminţia cea mai puţin numeroasă. Moise, în binecuvântarea lui de pe urmă, nu a făcut nicio referire la Simeon. În planul aşezării în Canaan, această seminţie a primit numai o mică parte din ceea ce i-a revenit lui Iuda, iar familiile acelea care au devenit mai târziu puternice au format diferite colonii şi s-au aşezat în locuri ce se aflau în afara hotarelor ţării sfinte. De asemenea, Levi n-a primit nicio moştenire, cu excepţia a patruzeci şi opt de cetăţi, împrăştiate în diferite părţi ale ţării. În cazul acestei seminţii, totuşi, credincioşia faţă de Iehova, atunci când celelalte seminţii au apostaziat, i-a asigurat numirea în serviciile cele sfinte de la sanctuar şi, în acest fel, blestemul a fost schimbat în binecuvântare. Binecuvântările cele mai de seamă ale dreptului de întâi născut au fost transferate asupra lui Iuda. Semnificaţia numelui – care înseamnă laudă – este înfăţişată în istoria profetică a acestei seminţii: „Iudo, tu vei primi laudele fraţilor tăi; Mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmaşii tăi. Fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta, Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda îşi pleacă genunchii, Se culcă întocmai ca un leu, la o leoaică: cine-l va scula? Toiagul de domnie Nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui.

Până va veni Silo.

Şi de El vor asculta popoarele” (vers.8 – 10). Leul, regele pădurii, este un simbol potrivit al acestei seminţii din care au ieşit David şi Fiul lui David, Silo, adevăratul „Leu al seminţiei lui Iuda”, Căruia I se vor închina, în cele din urmă, toate puterile şi Îi vor aduce închinare toate popoarele. Pentru cea mai mare parte dintre fiii săi, Iacov a profetizat un viitor prosper. În cele din urmă a ajuns la Iosif, şi inima tatălui s-a revărsat cerând binecuvântări peste „capul domnului fraţilor săi”: „Iosif este vlăstarul unui pom roditor, Vlăstarul unui pom roditor Sădit lângă un izvor; Ramurile lui se înalţă deasupra zidului.

Arcaşii l-au aţâţat, au aruncat săgeţi, şi l-au urmărit cu ura lor. Dar arcul lui a rămas tare, şi mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov. Şi a ajuns astfel păstorul, stânca lui Israel.

Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, Care te va ajuta; Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, Care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, Cu binecuvântările apelor de jos, Cu binecuvântările ţâţelor şi ale pântecelui mamei. Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinţilor mei; Şi se înalţă Până în creştetul dealurilor veşnice; Ele să vină peste capul lui Iosif, Peste creştetul capului domnului fraţilor săi” (vers.22 – 26). Iacov a fost întotdeauna un om al unei profunde şi înflăcărate afecţiuni; iubirea sa pentru fiii săi erau puternică şi gingaşă, iar mărturia sa de pe patul de moarte, pentru ei, nu a fost expresia părtinirii sau a resentimentelor. El îi iertase pe toţi şi i-a iubit până la sfârşit. Gingăşia sa părintească n-a putut găsi expresie decât în cuvinte de încurajare şi speranţă; dar puterea lui Dumnezeu se odihnea asupra lui şi, sub influenţa Inspiraţiei, el a fost constrâns să declare adevărul, oricât de dureros ar fi fost lucrul acesta. O dată pronunţată ultima binecuvântare, Iacov a repetat însărcinarea cu privire la locul îngropării sale: „Eu am să fiu adăugat la

poporul meu; deci să mă îngropaţi împreună cu părinţii mei” în peştera din ogorul Macpela”. „Acolo au îngropat pe Avraam şi pe Sara, nevasta lui; acolo au îngropat pe Isaac şi Rebeca, nevasta lui; şi acolo am îngropat eu pe Lea” (vers.29 – 31). Astfel, ultimul act al vieţii sale a fost acela de a mărturisi credinţa sa în făgăduinţa lui Dumnezeu. Cei din urmă ani ai lui Iacov au venit ca un amurg de linişte şi odihnă după o zi de zbucium şi oboseală. Norii se adunaseră întunecoşi deasupra cărării sale şi totuşi soarele lui a apus în seninătate şi strălucirea cerului i-a iluminat ceasul despărţirii. Scriptura spune: „Spre seară se va arăta lumina” (Zah.14, 7). „Uită-te bine la cel fără prihană şi priveşte pe cel fără videşug; căci sfârşitul omului acestuia este pacea” (Ps.37, 37).1 Iacov păcătuise şi a suferit mult. Mulţi ani de trudă, de griji şi necazuri fuseseră partea lui, din ziua când marele lui păcat l-a obligat să fugă din corturile tatălui său. Un fugar fără casă, despărţit de mama sa, pe care nu avea s-o mai vadă niciodată; muncind din greu şapte ani pentru aceea pe care o iubea, numai pentru a fi înşelat în mod josnic; trudind douăzeci de ani în slujba unei rude lacome şi apucătoare; văzând cum îi sporeşte averea şi îi cresc copiii în jurul său, dar aflând puţină bucurie în familia sa, mereu în ceartă şi dezbinată; amărât din cauza ocării suferite de fiica sa şi a răzbunării fraţilor ei, de moartea Rahelei, de nelegiuirea împotriva firii săvârşită de Ruben, de păcatul lui Iuda, de cruda înşelăciune şi răutatea date pe faţă în dreptul lui Iosif. Cât de lungă şi întunecată este lista relelor date la iveală. Astfel, el a cules unul după altul roadele acelei dintâi fapte rele. Mereu şi mereu a văzut repetându-se printre fiii săi păcatele de care el însuşi se făcuse vinovat. Dar, oricât de amară fusese lecţia, ea şi-a îndeplinit menirea. Mustrarea, deşi dureroasă, adusese totuşi „roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evr.12, 11 u.p.). Inspiraţia a înregistrat cu credincioşie greşelile

oamenilor buni, ale acelora care au fost distinşi prin favoarea făcută lor de Dumnezeu; în adevăr, greşelile lor sunt prezentate mai amănunţit decât virtuţile lor. Acesta a fost şi a rămas un subiect de uimire pentru mulţi şi a dat şi mai dă încă celor necredincioşi ocazia de a lua Biblia în derâdere. Dar lucrul acesta este una dintre dovezile cele mai puternice în favoarea adevărului prezentat în Scripturi, şi anume că faptele nu sunt acoperite şi păcatele personajelor de seamă ale ei nu sunt trecute cu vederea. Mintea oamenilor este atât de mult stăpânită de prejudecăţi, încât nu este cu putinţă ca istoria scrisă de oameni să fie cu totul imparţială. Dacă Biblia ar fi fost scrisă de persoane neinspirate, atunci fără îndoială că ea ar fi înfăţişat caracterul persoanelor onorate de ea într-o lumină mult mai elogioasă. Dar aşa cum este, noi avem în ea un raport corect al experienţelor lor. Oamenii care au fost onoraţi de Dumnezeu şi cărora El le-a încredinţat mari răspunderi au fost adesea biruiţi de ispite şi au păcătuit, la fel cum şi noi astăzi ne luptăm, ne clătinăm şi adesea cădem în greşeli. Viaţa lor, cu toate greşelile şi faptele lor nevrednice, este descoperită înaintea noastră, atât pentru încurajarea noastră, cât şi pentru avertizarea noastră. Dacă ei ar fi fost înfăţişaţi fără nicio greşeală, noi, cu natura noastră păcătoasă, am fi ajuns la disperare cu greşelile şi abaterile noastre. Dar, văzând cum alţii s-au luptat trecând prin descurajări la fel ca ale noastre, cum au fost înfrânţi de ispite ca şi noi, şi totuşi s-au îmbărbătat iarăşi şi au biruit prin harul lui Dumnezeu, şi noi suntem încurajaţi în alergarea noastră după neprihănire. După cum şi ei, deşi uneori erau daţi înapoi, au recâştigat locul unde fuseseră mai înainte şi au fost binecuvântaţi de Dumnezeu, tot astfel şi noi putem fi biruitori în puterea lui Hristos. Pe de altă parte, raportul vieţii lor poate sluji ca o avertizare pentru noi. El arată că Dumnezeu nu va socoti nevinovat pe cel vinovat. El vede păcatul chiar şi în

oamenii cei mai privilegiaţi şi se poartă cu ei chiar mai sever decât cu aceia care au mai puţină lumină şi răspundere. După înmormântarea lui Iacov, teama a pus din nou stăpânire pe inimile fraţilor lui Iosif. Cu toată bunătatea pe care el a manifestat-o faţă de ei, conştienţa vinovăţiei i-a făcut neîncrezători şi bănuitori. Poate că el nu făcuse altceva decât să-şi amâne răzbunarea, din consideraţie pentru tatăl lor şi acum avea să le aplice pedeapsa mult amânată pentru fărădelegea lor. Ei n-au îndrăznit să vină personal înaintea lui, dar i-au trimis un mesaj: „Tatăl tău a dat porunca aceasta înainte de moarte: Aşa să vorbiţi lui Iosif: Oh! iartă nelegiuirea fraţilor tăi şi păcatul lor, căci ţi-au făcut rău! Iartă acum păcatul robilor Dumnezeului tatălui tău” (Gen.50, 16 – 17). Acest mesaj l-a mişcat până la lacrimi pe Iosif şi, încurajaţi de lucrul acesta, fraţii săi au venit şi s-au aruncat la pământ înaintea lui şi au zis: „Suntem robii tăi”. Iubirea lui Iosif faţă de fraţii săi erau profundă şi neegoistă şi a fost îndurerat la gândul că ei îl considerau capabil să nutrească un spirit de răzbunare. „Fiţi fără teamă”, a spus el, „căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău; dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede astăzi, şi anume să scape viaţa unui popor în mare număr. Fiţi dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni, pe voi şi pe copiii voştri” (vers.19 – 21). Viaţa lui Iosif este o ilustrare a vieţii lui Hristos. Invidia a fost aceea care i-a determinat pe fraţii lui Iosif să-l vândă ca sclav; ei nădăjduiau să-l împiedice astfel să ajungă mai mare decât ei. Şi când a fost dus în Egipt, lor le plăcea să creadă că nu aveau să mai fie necăjiţi cu visele lui şi că au înlăturat toate posibilităţile ca ele să se împlinească. Dar acţiunile lor au fost anihilate de Dumnezeu, făcând să aibă loc chiar lucrul pe care ei doreau să-l împiedice. Tot astfel şi preoţii şi mai marii iudeilor erau invidioşi pe Hristos, temându-se de faptul că El va îndepărta atenţia poporului de la ei. L-au

omorât, pentru a-L împiedica să devină împărat, dar în felul acesta ei au făcut să aibă loc tocmai ceea ce nu doreau. Iosif, prin rămânerea lui ca rob în Egipt, a devenit un salvator pentru familia tatălui său, şi totuşi faptul acesta n-a scăzut vinovăţia fraţilor săi. La fel, crucificarea lui Hristos de către vrăjmaşii Săi L-a făcut Răscumpărătorul omenirii, Mântuitorul neamului omenesc căzut, Cârmuitorul întregii lumi; dar crima ucigaşilor Săi a fost tot aşa de urâtă ca şi atunci când mâna providenţei lui Dumnezeu nu ar fi avut sub control evenimentele, ca ele să fie spre slava Sa şi binele omului. După cum Iosif a fost vândut păgânilor de către propriii săi fraţi, la fel şi Hristos a tot vândut în mâinile celor mai înverşunaţi vrăjmaşi ai Săi de către unul dintre ucenicii Săi. Lui Iosif i-au fost aduse acuzaţii neadevărate şi a fost aruncat în temniţă datorită virtuţii sale; tot aşa şi Hristos a fost dispreţuit şi respins pentru că viaţa Lui neprihănită şi plină de lepădare de sine a fost o mustrare pentru păcat. Cu toate că nu se făcea vinovat de niciun rău, el a fost condamnat pe temeiul unor mărturii mincinoase. Iar răbdarea şi blândeţea lui Iosif, date pe faţă în timp de nedreptate şi opresiune, bucuria lui de a ierta şi nobila bunăvoinţă faţă de comportarea nenaturală a fraţilor săi reprezintă răbdarea Mântuitorului, care nu S-a plâns în faţa răutăţii şi necuviinţei oamenilor răi, şi iertarea Sa, acordată nu numai ucigaşilor Săi, ci tuturor acelora care vin la El, mărturisindu-şi păcatele şi căutând iertare. Iosif a mai trăit cincizeci şi cinci de ani după moartea tatălui său. El a trăit să-i vadă „pe fiii lui Efraim până la al treilea neam; şi fiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui” (vers.22 – 23). El a fost martor la creşterea şi prosperitatea poporului său şi în toţi aceşti ani credinţa sa în faptul că Dumnezeu va readuce pe Israel în ţara făgăduinţei a fost nezdruncinată. Când a simţit că i se apropie sfârşitul, el şi-a chemat rudele în jurul său. Oricât de onorat fusese în

ţara lui faraon, Egiptul nu era pentru el decât locul exilului său; ultimul act al vieţii sale urma să arate că el şi-a legat soarta de Israel. Ultimele lui cuvinte au fost: „Dumnezeu vă va cerceta şi vă va face să vă suiţi din ţara aceasta în ţara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov” (vers.24). Şi el luă un jurământ solemn din partea copiilor lui Israel că îi vor duce oasele cu ei, în ţara Canaanului. „Iosif a murit în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat şi l-au pus într-un sicriu în Egipt” (vers.26). Iar în decursul veacurilor de trudă care au urmat, acel sicriu, un aducător aminte al cuvintelor rostite de Iosif pe patul de moarte, a mărturisit pentru Israel că ei erau numai călători în Egipt şi i-a îndemnat să-şi păstreze nădejdea aţintită asupra ţării Făgăduinţei, pentru că timpul eliberării avea să vină cu siguranţă.

Secţiune 2.25 Cap. 22 – Moise

Pentru a-şi procura hrana necesară în timpul foametei, populaţia Egiptului a vândut împăratului vitele şi pământurile sale, iar în cele din urmă s-au dat pe ei înşişi ca robi pentru totdeauna. Iosif a luat în mod înţelept măsuri, pentru a-i scăpa din situaţia aceasta. El le-a îngăduit să devină arendaşi ai împăratului, păstrând ogoarele care erau acum ale împăratului şi plătind o dijmă anuală de o cincime din roadele muncii lor. Dar copiii lui Iacov nu erau obligaţi să împlinească astfel de condiţii. Datorită serviciului pe care Iosif îl făcuse naţiunii egiptene, nu numai că li s-a pus la dispoziţie o parte a ţării ca locuinţă a lor, dar au fost scutiţi de impozite; li s-a dat din belşug hrană în tot timpul cât a durat foametea.

Împăratul a recunoscut în mod public faptul că numai prin intervenţia milostivă a Dumnezeului lui Iosii se bucura Egiptul de belşug, în timp ce naţiunile celelalte piereau de foame. El a văzut, de asemenea, că modul de administrare al lui Iosif îmbogăţise foarte mult ţara şi recunoştinţa sa copleşea familia lui Iacov cu favoruri împărăteşti.

Dar, cu trecerea timpului, marele bărbat, căruia Egiptul îi datora atât de mult, şi generaţia care a fost binecuvântată de ostenelile lui au coborât în mormânt. Şi „peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif” (Exod 1, 8). Nu în sensul că el n-ar fi cunoscut serviciile pe care Iosif le adusese naţiunii, dar nu voia să le recunoască şi astfel, atât cât era cu putinţă, voia să le dea uitării. „El a zis poporului: Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare şi mai puternic decât noi. Veniţi să ne arătăm dibaci faţă de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească şi el cu vrăjmaşii noştri, să ne bată şi să iasă apoi din ţară” (vers.9 – 10).

La data aceea, israeliţii ajunseseră deja foarte numeroşi; ei „s-au înmulţit, s-au mărit, au crescut şi au ajuns foarte puternici, şi s-a umplut ţara de ei” (Ex.1, 7). Sub grija ocrotitoare a lui Iosif şi bunăvoinţa împăratului care conducea atunci ţara, ei se întinseseră repede în toată ţara. Dar se păstraseră ca un neam aparte, deosebit, neavând nimic comun cu obiceiurile şi religia egiptenilor; iar acum, numărul lor mereu crescând trezise temerile împăratului şi ale poporului său, ca nu cumva, în caz de război, ei să se unească cu vrăjmaşii Egiptului. Cu toate acestea, legile interziceau izgonirea lor din ţară.

Mulţi dintre ei erau meşteri capabili şi pricepuţi şi au contribuit mult la bogăţia naţiunii; împăratul avea nevoie de astfel de lucrători pentru ridicarea măreţelor lui palate şi temple. De aceea, el i-a considerat la fel ca pe egiptenii care se vânduseră împăratului cu tot ceea ce aveau. În curând au fost puşi peste ei supraveghetori, ispravnici, şi înrobirea lor s-a desăvârşit. „Atunci egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie. Le-au făcut viaţa amară prin lucrări grele de lut şi cărămizi, şi prin tot felul de lucrări de pe câmp; şi în toate muncile acestea, pe care-i sileau să le facă, erau fără niciun pic de milă” Dar cu cât îi

asupreau mai mult, cu atât se înmulţeau şi creşteau” (vers.13.14.12). Împăratul şi sfetnicii lui nădăjduiseră să îi supună pe israeliţi prin munci grele şi în acest fel să facă să li se micşoreze numărul şi să zdrobească spiritul lor independent.

Neizbutind să-şi ajungă scopul, ei au recurs la măsuri şi mai crude. Au fost date porunci femeilor a căror ocupaţie le dădea posibilitatea să aducă la îndeplinire aceste porunci, şi anume să ucidă la naştere pruncii evrei de parte bărbătească. Satana era inspiratorul acestui plan. El ştia că din mijlocul poporului Israel se va ridica un eliberator; şi, inspirându-l pe împărat să poruncească nimicirea copiilor lor, el spera să facă fără efect planul divin. Dar femeile s-au temut de Dumnezeu şi n-au îndrăznit să execute porunca aceea crudă. Domnul a privit cu plăcere la purtarea lor şi a făcut ca ele să prospere.

Împăratul, mâniat pentru că planul său nu izbutise, a făcut ca porunca să fie mai aspră şi mai cuprinzătoare. Întreaga naţiune a fost chemată să vâneze şi să ucidă victimele neajutorate. „Atunci Faraon a dat următoarea poruncă la tot poporul: să aruncaţi în râu pe orice băiat care se va naşte şi să lăsaţi pe toate fetele să trăiască” (Ex.1, 22). În timp ce acest decret era în plină putere, lui Amram şi Iochebed, israeliţi pioşi din seminţia lui Levi, li s-a născut un fiu. Copilul era „frumos” şi părinţii, crezând că timpul eliberării lui Israel se apropia şi că Dumnezeu va ridica un eliberator pentru poporul Său, s-au hotărât să nu îngăduie uciderea pruncului. Credinţa în Dumnezeu le-a întărit inimile şi „nu s-au lăsat înspăimântaţi de porunca împăratului” (Evrei 11, 23).

Mama a izbutit să ţină copilul ascuns timp de trei luni. Apoi, văzând că nu mai era posibil să-l păstreze în siguranţă, a pregătit un coşuleţ de papură, izolându-l cu lut şi smoală, ca să nu intre apă în el; apoi, după ce a aşezat pruncul înăuntru, l-a pus în păpurişul de la malul

râului. N-a îndrăznit să rămână pentru a-l păzi, ca nu cumva viaţa copilului, ca şi viaţa ei să fie primejduite; dar sora lui, Maria, a zăbovit prin apropiere, în aparenţă cu totul indiferentă, dar de fapt urmărind cu înfrigurare să vadă ce se va întâmpla cu frăţiorul ei. Dar mai erau şi alţi veghetori. Rugăciunile fierbinţi ale mamei îl predaseră pe copilul ei în grija lui Dumnezeu; şi îngeri nevăzuţi pluteau pe deasupra singuraticului său loc de odihnă. Îngerii au îndrumat-o spre acel loc pe fiica lui faraon. Curiozitatea ei a fost trezită de coşuleţul acela şi, privind la copilaşul frumos din el, ea înţelese dintr-o privire toată întâmplarea. Lacrimile pruncului i-au trezit compătimirea şi simpatia ei s-a îndreptat spre mama aceea necunoscută care a recurs la acest mijloc pentru a păstra viaţa odorului ei. Ea se hotărî să-l scape; îl va adopta, ca fiind propriul ei fiu.

Maria urmărise pe ascuns orice mişcare; dându-şi seama că pruncul este privit cu duioşie, îndrăzni să se apropie şi, în cele din urmă, spuse: „Să mă duc să-ţi chem o doică dintre femeile evreilor, ca să-ţi alăpteze copilul?” Şi i s-a dat voie. Sora se grăbi să se ducă la mama ei cu vestea fericită şi, fără întârziere, s-a întors cu ea înaintea fiicei lui faraon: „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l, şi îţi voi plăti”, spuse prinţesa. Dumnezeu ascultase rugăciunile mamei; credinţa ei fusese răsplătită. Cu profundă recunoştinţă, ea a început să-şi îndeplinească sarcina fericită şi de-acum lipsită de griji. Cu credincioşie a folosit ocazia pe care o avea de a-l educa pe copilul ei pentru Dumnezeu. Ea avea încredere că acesta fusese păstrat cu viaţă în vederea unei mari lucrări şi mai ştia că, în curând, el trebuia să fie predat mamei sale imperiale, unde avea să fie înconjurat de influenţe care vor tinde să-l îndepărteze de Dumnezeu. Toate acestea au făcut-o să fie mai plină de râvnă şi mai grijulie în învăţătura pe care i-o dădea decât în aceea pe care o dăduse celorlalţi copii ai ei. S-a străduit să-i umple mintea cu simţământul temerii de Dumnezeu şi

al iubirii pentru adevăr şi dreptate, rugându-se cu stăruinţă să fie ferit de orice influenţă stricăcioasă. Ea i-a arătat nebunia şi păcătoşenia idiolatriei şi l-a învăţat de mic să se plece şi să se închine viului Dumnezeu, singurul care-l putea auzi şi ajuta în orice situaţii grele. Ea l-a ţinut pe băiat cât a putut mai mult, dar a fost nevoită să-l predea pe la vârsta de doisprezece ani.

Din umila sa căsuţă, el a fost luat şi dus în palatul regal, la fiica lui faraon, „şi el i-a fost fiu”. Dar chiar şi aici, el n-a uitat învăţăturile pe care le-a primit în copilărie. Lecţiile învăţate lângă mama sa nu puteau fi uitate. Ele erau ca un scut împotriva mândriei, necredinţei şi a viciului ce înfloreau în mijlocul strălucirii de la curte.

Cât de larg cuprinzătoare în urmările ei a fost influenţa acelei singure femei evreice, şi aceea o exilată şi o sclavă! Întregul viitor al vieţii lui Moise, marea misiune pe care el a adus-o la îndeplinire în calitate de conducător al lui Israel dau mărturie despre importanţa lucrării unei mame creştine. Nu există o altă lucrare care să-i poată sta alături. Într-o foarte mare măsură, mama ţine în mâinile sale destinul copiilor ei. Ea se ocupă cu dezvoltarea minţii şi a caracterului, lucrând nu numai pentru prezent, ci şi pentru veşnicie. Ea seamănă seminţe ce vor răsări şi vor aduce roade fie spre bine, fie spre rău. Lucrarea ei nu este aceea de a picta pe pânză un chip frumos sau a-l dăltui în marmură, ci de a imprima într-un suflet omenesc chipul divin. În mod deosebit în timpul primilor ani, stă asupra ei răspunderea de a forma caracterul copiilor ei. Impresiile făcute acum asupra minţii lor în dezvoltare vor rămâne de-a lungul întregii lor vieţi. Părinţii trebuie să îndrume învăţătura şi educaţia copiilor lor în timpul când aceştia sunt destul de mici, cu scopul ca ei să poată fi creştini. Ei sunt în grija noastră ca să fie instruiţi nu ca moştenitori ai unui tron imperial de pe acest pământ, ci ca împăraţi pentru Dumnezeu, pentru ca să domnească de-a lungul

veacurilor nesfârşite. Fiecare mamă să-şi dea seama că clipele ei sunt preţioase; lucrarea ei va fi probată în ziua solemnă a socotelilor. Atunci se va vedea că multe din greşelile şi nelegiuirile bărbaţilor şi femeilor s-au datorat neştiinţei şi neglijenţei acelora a căror datorie a fost să călăuzească picioarele lor de copil pe calea cea bună. Atunci se va afla că mulţi dintre aceia care au fost o binecuvântare pentru lume cu lumina geniului, adevărului şi sfinţeniei îşi datorează principiile, care au fost izvorul principal al influenţei şi succesului lor, unei mame creştine, care se ruga. La curtea lui faraon, Moise a primit cea mai înaltă educaţie civilă şi militară. Monarhul luase hotărârea de a face din nepotul adoptiv urmaşul său la tron, iar tânărul era educat pentru această poziţie înaltă. „Moise a învăţat toată înţelepciunea egiptenilor, şi era puternic în cuvinte şi în fapte” (Fapte 7, 22). Iscusinţa lui de conducător militar i-a câştigat favoarea oştirii Egiptului şi, în general, era privit ca un om cu un caracter cu totul deosebit. Satana fusese înfrânt în planurile sale. Chiar decretul prin care copiii evrei fuseseră daţi morţii a fost folosit de Dumnezeu pentru pregătirea şi educarea viitorului conducător al poporului Său. Bătrânii lui Israel au fost învăţaţi de către îngeri că timpul pentru eliberarea lor era aproape şi că Moise era omul pe care Dumnezeu avea să-l folosească pentru a aduce la îndeplinire această lucrare. Tot îngerii au fost aceia care i-au făcut cunoscut lui Moise că Iehova l-a ales ca să rupă lanţurile robiei poporului său. Închipuindu-şi că ei aveau să-şi obţină libertatea prin forţa armelor, el se aştepta să conducă armata poporului Israel împotriva armatelor Egiptului. Având lucrul acesta în vedere, Moise şi-a păzit inima, ca nu cumva ataşamentul său faţă de mama adoptivă sau de faraon să-l împiedice să facă voia lui Dumnezeu. După legile Egiptului, toţi aceia care se suiau pe tronul faraonilor trebuia să devină membri ai castei preoţeşti; iar

Moise, ca moştenitor sigur, trebuia să fie iniţiat în tainele religiei naţionale. Această sarcină a fost încredinţată preoţilor. Dar, cu toate că era un student neobosit şi zelos, el n-a putut fi făcut să ia parte la adorarea zeilor. A fost ameninţat cu pierderea coroanei şi avertizat că va fi dezmoştenit de prinţesă dacă va stărui în devotamentul său faţă de credinţa evreilor. Dar el a rămas nezdruncinat în hotărârea sa, de a nu aduce închinare decât singurului Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului. El discuta cu preoţii şi cu adoratorii zeilor, arătându-le nebunia închinării lor superstiţioase la obiecte neînsufleţite. Nimeni nu era în stare să răstoarne argumentele sale sau să-i schimbe hotărârea. Cu toate acestea, pentru un timp, neînduplecarea sa a fost trecută cu vederea datorită înaltei poziţii, cum şi datorită favorii de care se bucura atât din partea împăratului, cât şi din partea poporului. „Prin credinţă, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire” (Evr.11, 24 – 26). Moise era pregătit să ocupe un loc de frunte printre oamenii mari ai lumii, să strălucească în curţile celei mai glorioase împărăţii şi să înalţe sceptrul puterii ei. Puterea lui intelectuală îl situează mai presus de oamenii mari ai lumii din toate veacurile. Ca istoric şi poet, ca filosof, conducător de oşti şi legiuitor, el este fără egal. Dar, cu toate că avea lumea înaintea sa, Moise a avut tăria morală de a refuza perspectivele îmbietoare ale bogăţiei, măririi şi faimei, alegând mai degrabă „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului”. Moise fusese învăţat cu privire la răsplata de pe urmă, ce avea să fie dată slujitorilor umili şi ascultători ai lui Dumnezeu, şi, prin comparaţie, pentru el câştigul

lumesc nu avea nicio valoare. Palatul magnific al lui faraon şi tronul monarhului erau ademenitoare pentru Moise; dar el ştia că plăceri păcătoase, care-i făceau pe oameni să uite de Dumnezeu, se aflau la curţile domneşti. El privea dincolo de palatul luxos, dincolo de coroana împăratului, la onorurile cele mari ce vor fi date sfinţilor Celui Prea înalt, într-o împărăţie nemânjită de păcat. Prin credinţă, el a văzut o coroană nepieritoare pe care Împăratul cerurilor o va aşeza pe fruntea biruitorului. Această credinţă l-a făcut în stare să se depărteze de domnii acestei lumi şi să se unească cu poporul cel umil, sărac şi dispreţuit, care a ales să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât să slujească păcatului. Moise a rămas la curtea lui faraon până la vârsta de patruzeci de ani. Gândurile lui se îndreptau adesea către starea nenorocită în care se afla poporul său şi i-a cercetat pe fraţii săi în robia lor, încurajându-i cu asigurarea că Dumnezeu va lucra pentru eliberarea lor. Adesea, cuprins de indignare la vederea nedreptăţii şi apăsării, ardea de dorinţa de a răzbuna nedreptăţile. Într-o zi, pe când se afla la câmp, văzând un egiptean cum bate un israelit, a alergat şi l-a ucis pe egiptean. În afara israelitului, nu mai văzuse nimeni cele întâmplate şi Moise a îngropat imediat trupul în nisip. De acum, el s-a arătat gata să apere cauza poporului şi nădăjduia să-i vadă ridicându-se pentru a-şi redobândi libertatea. El „credea că fraţii lui vor pricepe că Dumnezeu, prin mâna lui, le va da izbăvirea; dar n-au priceput” (Fapte 7, 25). Ei nu erau încă pregătiţi pentru libertate. În ziua următoare, Moise a văzut doi evrei certându-se, dintre care unul, în mod evident, era vinovat. Moise l-a mustrat pe cel care începuse cearta, dar imediat el s-a răzbunat pe cel care-l mustra, tăgăduindu-i dreptul de a se amesteca, acuzându-l în mod josnic de crimă: „Cine te-a pus pe tine mai mare şi judecător peste noi?” spuse el. „Nu cumva ai de gând să mă omori şi pe mine, cum ai omorât pe egipteanul acela?”

(Ex.2, 14). Întreaga problemă a ajuns repede la cunoştinţa egiptenilor şi, foarte mult exagerată, a ajuns curând la urechile lui faraon. Împăratului i-a fost prezentată fapta aceasta ca însemnând foarte mult – Moise urmărea să-şi ridice poporul împotriva egiptenilor, spre a răsturna stăpânirea şi pentru a se aşeza pe tron; astfel, atâta vreme cât el era în viaţă, împărăţia nu avea să fie în siguranţă. Monarhul a hotărât de îndată ca el să fie omorât; dar, dându-şi seama de primejdia ce-l ameninţa, Moise a încercat să scape, fugind spre Arabia. Domnul l-a călăuzit în drumul său şi el a găsit adăpost la Ietro, preot şi prinţ din Madian, care era, de asemenea, un adorator al lui Dumnezeu. După un timp, Moise s-a căsătorit cu una dintre fiicele lui Ietro; şi acolo, în slujba socrului său, ca păzitor al turmelor sale, Moise a rămas patruzeci de ani. Omorându-l pe egiptean, Moise a căzut şi el în aceeaşi greşeală pe care au săvârşit-o adesea şi părinţii neamului său, şi anume de a lua în propriile mâini lucrarea pe care Dumnezeu făgăduise că o va îndeplini. Nu era voia lui Dumnezeu să-l elibereze pe poporul Său prin război, aşa cum gândea Moise, ci prin tăria cea mare a puterii Sale, pentru ca gloria să fie a Lui, şi numai a Lui. Cu toate acestea, chiar acest act pripit a fost folosit de către Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Moise nu era pregătit pentru marea sa lucrare. El mai avea de învăţat aceeaşi lecţie a credinţei, pe care Avraam şi Iacov o învăţaseră, şi anume să nu se sprijine pe tăria şi înţelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu pentru împlinirea făgăduinţelor Sale. Şi mai erau şi alte lecţii pe care, în mijlocul singurătăţii munţilor, Moise trebuia să le înveţe. În şcoala lepădării de sine şi a greutăţilor, el trebuia să înveţe răbdarea şi stăpânirea pasiunilor. Înainte ca să poată cârmui cu înţelepciune, el trebuia să înveţe să asculte. Inima lui trebuia să fie în deplină armonie cu Dumnezeu, înainte ca el să fie în stare

să-l înveţe pe Israel cunoaşterea voii Sale. Prin propria sa experienţă, el trebuia să fie pregătit să se poarte cu grijă părintească faţă de toţi aceia care aveau nevoie de ajutorul său. Omul s-ar fi dispensat de acea lungă perioadă de muncă şi rămânere în obscuritate, socotind-o ca o mare pierdere de timp. Dar înţelepciunea Infinită l-a chemat pe cel care avea să devină cârmuitorul poporului Său să petreacă patruzeci de ani, îndeplinind lucrarea umilă a unui păstor. Deprinderile astfel dezvoltate, şi anume de a purta de grijă, de a se lepăda de sine şi de a se îngriji cu blândeţe de turma sa, aveau să-l pregătească să devină păstorul plin de milă şi îndelung răbdător al lui Israel. Niciun avantaj, pe care educaţia sau cultura omenească îl putea da, nu putea înlocui această experienţă. Moise învăţase multe lucruri de care trebuia să se dezveţe. Influenţele care-l înconjuraseră în Egipt – iubirea mamei sale adoptive, poziţia sa înaltă ca nepot al împăratului, risipa în toate privinţele, rafinamentul, subtilităţile şi misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măreţia solemnă a arhitecturii şi sculpturii – toate acestea lăsaseră urme adânci asupra minţii sale în dezvoltare şi, într-o măsură oarecare, modelaseră obiceiurile şi caracterul său. Timpul, schimbarea condiţiilor şi a locului şi comuniunea cu Dumnezeu puteau să îndepărteze aceste influenţe. Din partea lui Moise însuşi se cerea o luptă ca, pentru propria sa viaţă, să lepede ce era greşit şi să accepte adevărul, dar Dumnezeu avea să fie ajutorul său atunci când lupta avea să fie prea grea pentru puterea omenească. În toţi aceia care sunt aleşi să aducă la îndeplinire o lucrare pentru Dumnezeu se vede elementul omenesc. Cu toate acestea, ei nu sunt oameni care să aibă un caracter şi obiceiuri stereotipe şi care să fie mulţumiţi să rămână în starea aceea. Ei doresc cu înfocare să primească înţelepciune de la Dumnezeu şi să înveţe să lucreze pentru El. Apostolul spune: „Dacă

vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată” (Iacov 1, 5). Dar Dumnezeu nu va da oamenilor lumina dumnezeiască atâta vreme cât ei sunt mulţumiţi să rămână în întuneric. Pentru ca să primească ajutorul lui Dumnezeu, omul trebuie să-şi pună propria sa minte la lucru, spre a putea realiza marea schimbare ce trebuie săvârşită în el. El trebuie să fie trezit la o viaţă de rugăciune zeloasă şi stăruitoare şi plină de eforturi. Deprinderile şi obiceiurile rele trebuie să fie lepădate şi biruinţa poate fi câştigată numai printr-o străduinţă hotărâtă de a corecta aceste greşeli şi a trăi conform cu principiile cele drepte. Mulţi nu ajung niciodată la înălţimea pe care ar putea s-o atingă, pentru că aşteaptă ca Dumnezeu să facă în locul lor lucrul pentru care El le-a dat putere să-l facă singuri. Toţi aceia care sunt capabili să fie de folos trebuie să fie educaţi printr-o severă disciplină morală şi intelectuală, şi Dumnezeu îi va sprijini, unind puterea divină cu eforturile omeneşti. Ascuns în fortăreaţa munţilor, Moise era singur cu Dumnezeu. Templele măreţe ale Egiptului nu-i mai impresionau mintea cu superstiţiile şi falsitatea lor. În măreţia solemnă a dealurilor veşnice, el contempla maiestatea Celui prea înalt şi, prin contrast, îşi dădea seama cât de lipsiţi de putere şi însemnătate erau zeii Egiptului. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea simţământul că se află în prezenţa Sa şi că este copleşit de puterea Lui. Aici, mândria şi mulţumirea de sine s-au spulberat. În simplitatea aspră a vieţii din pustie, urmările vieţii sale de lux şi lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos şi umil, „mai blând decât orice om de pe faţa pământului” (Num.12, 3), dar, în acelaşi timp, puternic în credinţa în Dumnezeul cel puternic al lui Iacov. În timp ce anii, în scurgerea vremii, se derulau în veşnicie, iar el umbla din loc în loc cu turmele sale prin locuri singuratice, meditând

la starea de oprimare a poporului său, şi-a reamintit de felul în care Dumnezeu S-a purtat cu părinţii săi, cum şi de făgăduinţele ce erau moştenirea poporului ales, iar rugăciunile sale pentru Israel se înălţau zi şi noapte. Îngeri din cer revărsau lumina lor în jurul lui. Aici, sub inspiraţia Duhului Sfânt, el a scris cartea Genezei. Anii lungi petrecuţi în mijlocul singurătăţii pustiei au fost bogaţi în binecuvântări, nu numai pentru Moise şi poporul său, ci pentru lumea întreagă, în decursul tuturor veacurilor ce aveau să vină. „După multă vreme, împăratul Egiptului a murit; şi copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei şi scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu. Dumnezeu a auzit strigătele lor şi şi-a adus aminte de legământul făcut cu Avraam, Isaac şi Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel şi a luat cunoştinţă de ei” (Ex.2, 23 – 25). Sosise timpul pentru eliberarea lui Israel. Dar planul lui Dumnezeu urma să fie adus la îndeplinire într-un mod în care mândria omenească să fie copleşită de dispreţ. Eliberatorul trebuia ca, la început, să fie un simplu păstor, având în mână numai un toiag; dar Dumnezeu avea să facă din acel toiag simbolul puterii Sale. Mânându-şi într-o zi turmele lângă Horeb, „muntele lui Dumnezeu”, Moise a văzut un rug în flăcări; ramurile, frunzele şi tulpina, toate erau în flăcări, şi totuşi părea că nu se consumă deloc. El s-a apropiat să vadă mai bine minunea aceea, când o voce îl strigă pe nume din mijlocul flăcărilor. Cu buze tremurătoare, el răspunse: „Iată-mă!” El a fost avertizat să nu se apropie nerespectuos de acel loc. „Scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt” Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov”. El era Acela care, ca înger al legământului, Se descoperise părinţilor săi în veacurile trecute. Şi „Moise şi-a ascuns faţa căci se temea să privească pe Dumnezeu”. Umilinţa şi

respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor acelora care vin în prezenţa lui Dumnezeu. În Numele lui Iisus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală şi încumetare, ca şi când El ar fi pe aceeaşi treaptă cu noi. Sunt unii oameni care se adresează marelui, atotputernicului şi sfântului Dumnezeu, care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, ca şi când s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei. Sunt unii oameni care se poartă în casa Lui cum nu s-ar încumeta să se poarte în camera de audienţă a unui conducător pământesc. Aceştia să-şi aducă aminte că se află în faţa Aceluia pe care îl adoră serafimii şi în prezenţa căruia îngerii îşi acoperă feţele. Dumnezeu trebuie să fie foarte mult onorat; toţi aceia care îşi dau într-adevăr seama de prezenţa Lui se vor pleca în umilinţă înaintea Lui şi, asemenea lui Iacov, când a privit descoperirea lui Dumnezeu, vor striga: „Cât de înfricoşat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Gen.28, 17). În timp ce Moise aştepta înaintea lui Dumnezeu într-o teamă plină de respect, cuvintele ce i se adresau continuară: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor şi să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară bună şi întinsă, într-o ţară unde curge lapte şi miere” Acum vino, Eu te voi trimite la Faraon, şi vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel” (Ex.3, 7 – 10). Uimit şi înspăimântat din cauza poruncii, Moise s-a dat înapoi zicând: „Cine sunt eu ca să mă duc la Faraon, şi să scot din Egipt pe copiii lui Israel?” Răspunsul a fost: „Eu voi fi negreşit cu tine; şi iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veţi sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta” (Ex.3, 11 – 12). Moise se gândea la

greutăţile pe care avea să le întâmpine, la orbirea, ignoranţa şi necredinţa poporului său, dintre care mulţi erau cu totul lipsiţi de orice cunoaştere a lui Dumnezeu. „Iată”, a zis el, „când mă voi duce la copiii lui Israel şi le voi spune: Dumnezeul părinţilor voştri m-a trimis la voi, şi mă vor întreba: Care este numele Lui? ce le voi răspunde?” (vers.13). Răspunsul a fost: „EU SUNT CEL CE SUNT”. „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce. Se numeşte EU SUNT m-a trimis la voi” (vers.14). Lui Moise i s-a poruncit să-i adune mai întâi pe bătrânii lui Israel, pe cei mai de seamă şi cei mai drepţi dintre ei, care au suferit mult din cauza robiei, şi să le facă cunoscut un cuvânt din partea lui Dumnezeu, cu o făgăduinţă a eliberării. Apoi, el trebuia să meargă împreună cu bătrânii înaintea împăratului şi să-i spună: „Domnul, Dumnezeul evreilor, S-a întâlnit cu noi. Dă-ne voie să mergem cale de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, Dumnezeului nostru” (vers.18). Moise a fost mai dinainte avertizat că faraon se va împotrivi apelului de a-l lăsa pe Israel să plece. Cu toate acestea, curajul slujitorului lui Dumnezeu nu trebuia să se piardă, deoarece Domnul avea să facă din situaţia aceasta un prilej de a-şi manifesta puterea înaintea egiptenilor şi înaintea poporului Său. „Eu îmi voi întinde mâna, şi voi lovi Egiptul cu tot felul de minuni, pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea, are să vă lase să plecaţi” (vers.20). S-au dat, de asemenea, îndrumări cu privire la măsurile pe care aveau să le ia pentru călătorie. Domnul a zis: „Şi când veţi pleca, nu veţi pleca cu mâinile goale. Fiecare femeie va cere de la vecina ei şi de la cea care locuieşte în casa ei vase de argint, vase de aur, şi haine” (vers.22). Egiptenii se îmbogăţiseră din munca stoarsă prin silnicie de la israeliţi şi, cum aceştia din urmă trebuia să pornească în călătorie spre noul lor cămin, era numai drept ca ei să ceară plata pentru anii lor de muncă grea. Ei trebuia să ceară obiecte de preţ, care puteau fi

duse uşor, şi Dumnezeu avea să-i facă să capete trecere înaintea egiptenilor. Minunile mari care aveau să fie săvârşite pentru eliberarea lor aveau să-i umple de groază pe opresori, astfel încât cererile robilor aveau să fie împlinite. Moise a văzut înaintea sa greutăţi ce păreau de netrecut. Ce dovadă îi putea da el poporului că într-adevăr Dumnezeu l-a trimis? „Iată”, a zis el, „că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: Nu ţi s-a arătat Domnul” (Ex.4, 1). I s-au dat acum dovezi care apelau la simţurile lui. I s-a spus să arunce toiagul la pământ. Când a făcut acest lucru, „toiagul s-a prefăcut într-un şarpe; şi Moise fugea de el” (vers.3). I s-a poruncit să-l prindă şi acesta s-a făcut din nou toiag, în mâna sa. A fost îndemnat să-şi vâre mâna în sân. El a ascultat şi când „a scos-o” mâna i se acoperise de lepră şi se făcuse albă ca zăpada”. Spunându-i-se să o pună din nou în sân, el a văzut, după ce a scos-o, că se făcuse la fel ca cealaltă. Prin aceste semne, Domnul l-a asigurat pe Moise că atât propriul Său popor, cât şi faraon aveau să fie convinşi că Cineva mai puternic decât împăratul Egiptului. Se descoperea în mijlocul lor. Dar slujitorul lui Dumnezeu era încă copleşit la gândul lucrării minunate şi neobişnuite ce-i stătea înainte. În îngrijorarea şi teama sa, el a încercat să prezinte ca o scuză neîndemânarea sa de a vorbi curgător: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea uşoară; şi cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbeşti Tu robului Tău; căci vorba şi limba îmi sunt încurcate” (vers.10). El fusese plecat de atâta timp din Egipt, încât nu mai cunoştea bine şi nici nu mai putea folosi curgător limba aceasta, ca atunci când se afla în mijlocul lor. Domnul i-a zis: „Cine a făcut gura omului? Şi cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?” (vers.11). La aceasta a mai fost adăugată şi o altă asigurare a ajutorului divin: „Du-te dar; Eu voi fi cu gura ta, şi te voi învăţa ce vei avea de spus” (vers.12).

Dar Moise încă mai insista să fie aleasă o altă persoană mai competentă. La început, aceste scuze izvorau din umilinţa şi din simţământul nevredniciei; dar, după ce Domnul făgăduise că va îndepărta toate dificultăţile şi că în cele din urmă îi va da biruinţă deplină, atunci orice ezitare şi orice plângere cu privire la nevrednicia sa dovedeau neîncredere în Dumnezeu. Acest lucru cuprindea temerea că Dumnezeu nu este în stare să-l califice pentru marea lucrare la care El îl chemase sau că a făcut o greşeală în ceea ce priveşte alegerea omului. Acum, Moise a fost îndreptat spre Aaron, fratele său mai mare, care, folosind zilnic limba egipteană, era în stare s-o vorbească în mod perfect. I s-a spus că Aaron venea în întâmpinarea sa. Următoarele cuvinte rostite de Domnul erau o categorică poruncă: „Tu îi vei vorbi şi vei pune cuvintele în gura lui; şi Eu voi fi cu gura ta şi cu gura lui; şi vă voi învăţa ce veţi avea de făcut. El va vorbi poporului pentru tine, îţi va sluji drept gură, şi tu vei ţine pentru el locul lui Dumnezeu. Ia în mână toiagul acesta, cu care vei face semnele” (Ex.4, 15 – 17). Acum, el nu mai avea motive să mai opună vreo rezistenţă, căci orice pricină de scuză fusese dată la o parte. Porunca divină dată lui Moise l-a găsit pe acesta lipsit de încredere în sine, greoi la vorbire şi timid. El era copleşit de simţământul nevredniciei sale de a fi port-vocea lui Dumnezeu pentru Israel. Dar, o dată ce a acceptat această lucrare, el a păşit în ea cu toată inima, punându-şi toată încrederea în Domnul. Măreţia acestei misiunii a chemat la lucru cele mai bune puteri ale minţii sale. Dumnezeu a binecuvântat această dispoziţie a sa de a asculta imediat şi el a devenit elocvent în vorbire, plin de nădejde, stăpân pe sine şi în totul pregătit pentru a săvârşi cele mai mari lucrări ce au fost date vreodată omului să le săvârşească. Acesta este un exemplu de ceea ce face Dumnezeu pentru întărirea caracterului acelora care se încred în totul în El şi se predau fără rezervă

poruncii Sale. Un om care acceptă răspunderile pe care Dumnezeu le aşază asupra lui şi, cu tot sufletul său, caută să se califice pentru a purta cum se cuvine aceste responsabilităţi va creşte în putere şi îndemânare. Oricât de umilă ar fi poziţia sa şi oricât de mărginită ar fi iscusinţa sa, acel om care, încrezându-se în puterea divină, va căuta să-şi împlinească lucrarea cu credincioşie va atinge adevărata mărire. Dacă Moise s-ar fi sprijinit numai pe puterea şi înţelepciunea sa şi ar fi acceptat în mod pripit această mare însărcinare, ar fi dat pe faţă completa lui nepregătire pentru o astfel de lucrare. Însă faptul că un om îşi dă seama de slăbiciunea lui este cel puţin o oarecare dovadă că este conştient de măreţia lucrării la care a fost chemat, cum şi de faptul că va face din Dumnezeu sfătuitorul şi tăria sa. Moise s-a întors la socrul său şi şi-a exprimat dorinţa de a-şi vizita fraţii din Egipt. Ietro şi-a dat consimţământul, împreună cu binecuvântarea sa: „Du-te în pace”. Luându-şi soţia şi copiii, Moise a plecat la drum. El nu îndrăznise să destăinuiască scopul misiunii sale, ca nu cumva să nu li se îngăduie să-l însoţească. Dar, mai înainte de a ajunge în Egipt, el însuşi a socotit că este mai bine, pentru siguranţa lor, să-i trimită înapoi la căminul din Madian. O teamă ascunsă de faraon şi egipteni, a căror mânie fusese aprinsă împotriva lui cu patruzeci de ani înainte, îl făcuse pe Moise să fie încă şi mai şovăitor de a se întoarce în Egipt; dar, după ce s-a hotărât să asculte porunca divină, Domnul i-a descoperit faptul că vrăjmaşii săi muriseră. Pe când se afla pe drum, din Madian spre Egipt, Moise a primit o surprinzătoare şi teribilă avertizare cu privire la o situaţie neplăcută Domnului. Un înger i s-a înfăţişat într-un mod ameninţător, ca şi când ar fi vrut să-l nimicească de îndată. Nu i s-a dat nicio lămurire; dar Moise şi-a adus aminte că nesocotise una dintre poruncile Domnului. Cedând insistenţelor soţiei sale, el neglijase să supună ceremonialului circumciziunii

pe fiul lor mai mic. El nu îndeplinise condiţia pe temeiul căreia copilul său putea fi îndreptăţit să aibă parte de binecuvântările legământului lui Dumnezeu cu Israel; iar o astfel de neglijenţă din partea unui conducător ales n-ar fi făcut altceva decât să slăbească puterea preceptelor dumnezeieşti asupra poporului. Sefora, temându-se ca soţul ei să nu fie omorât, a îndeplinit ea însăşi acest ceremonial, după care îngerul i-a îngăduit lui Moise să-şi continue călătoria. În misiunea sa pe lângă faraon, Moise avea să se afle într-o situaţie foarte primejdioasă; viaţa sa putea fi cruţată numai datorită protecţiei îngerilor sfinţi. Dar, atâta vreme cât trăia într-o vădită neglijare a unei datorii cunoscute, el nu avea să fie în siguranţă, căci nu putea fi ocrotit de îngerii lui Dumnezeu. În timpul strâmtorării ce va fi chiar înainte de venirea lui Iisus Hristos, cei neprihăniţi vor fi apăraţi prin lucrarea îngerilor cereşti; dar nu va fi nicio siguranţă pentru cei ce calcă Legea lui Dumnezeu. Atunci, îngerii nu îi vor putea ocroti pe aceia care nesocotesc vreuna din poruncile divine.

Secţiune 2.26 Cap. 23 – Plăgile asupra Egiptului

Fiind încunoştinţat de către îngeri, Aaron a plecat să-şi întâmpine fratele, de care fusese despărţit atât de mult timp; şi ei s-au întâlnit în mijlocul singurătăţii deşertului, în apropiere de Horeb. Aici, ei au discutat împreună şi Moise „a făcut cunoscut lui Aaron toate cuvintele Domnului, care-l trimisese, şi toate semnele, pe care-i poruncise să le facă” (Ex.4, 28). Apoi au călătorit împreună spre Egipt; şi, după ce au sosit în ţinutul Gosen, i-au adunat pe bătrânii lui Israel. Aaron le-a povestit toate cuvintele pe care Dumnezeu le-a spus lui Moise şi apoi au fost arătate toate semnele pe care Dumnezeu le-a dat lui Moise, toate au fost făcute înaintea poporului. „Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Israel, că le văzuse suferinţa; şi s-au plecat şi s-au închinat

cu faţa la pământ” (vers.31). Moise fusese însărcinat, de asemenea, cu o solie pentru împărat. Cei doi fraţi au intrat în palatul faraonilor ca ambasadori ai Împăratului împăraţilor şi i-au vorbit în numele Lui: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea” (Ex.5, 1). „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, şi să las pe Israel să plece?” întrebă monarhul; „Eu nu cunosc pe Domnul şi nu voi lăsa pe Israel să plece” (vers.2). Răspunsul lor a fost: „Ni S-a arătat Dumnezeul evreilor. Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie” (vers.3). Vestea despre ei şi despre interesul pe care îl trezeau în popor ajunsese deja la împărat şi mânia sa era aprinsă. „Moise şi Aaron, pentru ce abateţi poporul de la lucrul lui?” spuse el. „Plecaţi la lucrările voastre” (vers.4). Împărăţia deja suferise pagube din cauza amestecului acestor străini. Gândindu-se la acest lucru, el mai adăugă: „Iată că poporul acesta s-a înmulţit acum în ţară, şi voi mai voiţi să-l faceţi să-şi înceteze lucrările?” (vers.5). În robia lor, israeliţii dăduseră uitării – într-o măsură oarecare – cunoaşterea Legii lui Dumnezeu şi se îndepărtaseră de preceptele ei. Sabatul fusese îndeobşte desconsiderat şi asprimea supraveghetorilor lor făcea ca ţinerea lui să fie aparent imposibilă. Dar Moise a arătat poporului său că ascultarea de Dumnezeu era prima condiţie a eliberării, iar eforturile făcute pentru restatornicirea păzirii Sabatului au ajuns la cunoştinţa asupritorilor lor. 2 Împăratul, fiind foarte neliniştit, îi suspecta pe israeliţi că plănuiseră o revoltă pentru a nu-l mai sluji. Nemulţumirea, zicea el, era rezultatul trândăviei; el va avea grijă să nu le mai lase timp pentru uneltiri primejdioase. De îndată a luat măsuri pentru a le face povara şi mai grea şi pentru a zdrobi spiritul independent. În aceeaşi zi, au fost date ordine care au făcut munca lor

tot mai crudă şi mai apăsătoare. Materialul de construcţie cel mai obişnuit din acea ţară era cărămida uscată la soare; zidurile celor mai de seamă clădiri erau făcute din aceste cărămizi şi apoi erau îmbrăcate pe dinafară cu piatră, iar fabricarea cărămizilor cerea folosirea unui mare număr de sclavi. Paiele tăiate erau amestecate cu lutul, pentru a le ţine laolaltă şi se cerea o mare cantitate de paie pentru această lucrare; împăratul porunci acum să nu li se mai dea paie; cei ce lucrau cărămizile trebuia să-şi găsească singuri paie, în timp ce numărul de cărămizi ce trebuia făcute era acelaşi. Porunca aceasta a produs un mare necaz israeliţilor din întreaga ţară. Supraveghetorii egipteni aşezaseră logofeţi evrei care să supravegheze lucrarea poporului, iar aceşti logofeţi erau răspunzători de lucrul săvârşit de către cei ce erau sub mâna lor. Când ordinul împăratului s-a aplicat, poporul s-a împrăştiat prin toată ţara, ca să adune mirişte în loc de paie; dar le-a fost cu neputinţă să împlinească obişnuita cantitate de lucru. Din pricina acestei nerealizări, logofeţii evrei au fost crunt bătuţi. Aceşti logofeţi considerau că necazul lor vine de la ispravnici, şi nu de la împăratul însuşi; de aceea s-au dus la el cu plângerile lor. Plângerile lor au fost întâmpinate de faraon cu batjocuri: „Sunteţi nişte leneşi şi nişte trântori! De aceea ziceţi: Haidem să aducem jertfe Domnului” (vers.17). Li s-a poruncit să se întoarcă la lucru, spunându-li-se că povara nu le va fi nicidecum uşurată. Întorcându-se, ei i-au întâlnit pe Moise şi pe Aaron şi le-au strigat: „Să vă vadă Domnul şi să judece! Voi ne-aţi făcut urâţi lui Faraon şi slujitorilor lui; ba încă le-aţi dat sabia în mână ca să ne omoare” (vers.21). Auzind aceste reproşuri, Moise s-a întristat foarte mult. Suferinţele poporului fuseseră sporite foarte mult. În toată ţara, un strigăt de disperare se înălţa de la tânăr şi bătrân şi toţi s-au unit în a-l face răspunzător de schimbarea dezastruoasă a stării lor. În amărăciunea sufletului său, el s-a înfăţişat înaintea lui

Dumnezeu cu strigătul: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m-ai trimis? De când m-am dus la Faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face şi mai rău poporului acestuia; şi n-ai izbăvit pe poporul Tău” (vers.22 – 23). Răspunsul a fost: „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon: o mână puternică îl va sili să-i izgonească din ţara lui” (Ex.6, 1). Din nou i s-a amintit de legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinţii lor şi i s-a dat asigurarea că avea să fie împlinit. În timpul tuturor anilor de robie în Egipt, printre israeliţi au fost unii care rămăseseră credincioşi închinători ai lui Iehova. Aceştia erau foarte amărâţi atunci când îi vedeau pe copiii lor cum zilnic erau martori ai urâciunilor săvârşite de păgâni şi chiar se închinau înaintea zeilor lor falşi. În amărăciunea lor, ei au strigat către Domnul pentru eliberarea de sub jugul egiptean, pentru ca să fie eliberaţi de influenţa stricăcioasă a idolatriei. Ei nu şi-au ascuns credinţa, ci au făcut cunoscut egiptenilor că obiectul închinării lor era Creatorul cerului şi al pământului, singurul Dumnezeu viu şi adevărat. Ei le-au prezentat dovezile existenţei şi puterii Sale, de la creaţiune şi până în zilele lui Iacov. Egiptenii au avut astfel prilejul să cunoască religia evreilor; dar, deoarece considerau ca ceva înjositor să fie învăţaţi de către sclavii lor, ei au încercat să-i ademenească pe adoratorii lui Dumnezeu, făgăduindu-le răsplătiri sau, când nu izbuteau aceasta, încercau cu ameninţări şi un comportament plin de cruzime. Bătrânii lui Israel s-au străduit să susţină credinţa în scădere a fraţilor lor, repetându-le făgăduinţele făcute părinţilor lor, cum şi cuvintele profetice ale lui Iosif înainte de moartea sa, care prevesteau eliberarea lor din Egipt. Unii ascultau şi credeau. Alţii, privind la stările de lucruri din jurul lor, refuzau să mai nădăjduiască. Egiptenii, fiind informaţi de cele ce se vorbeau printre sclavi, îşi băteau joc de speranţele lor şi tăgăduiau în mod batjocoritor puterea

Dumnezeului lor. Ei arătau spre situaţia lor, de popor de sclavi, şi ziceau în mod dispreţuitor: „Dacă Dumnezeul vostru este drept şi milostiv şi are o putere mai mare decât zeii Egiptului, atunci de ce nu face din voi un popor liber?” Ei le atrăgeau atenţia asupra situaţiei lor. Ei se închinau la zeităţi numite de israeliţi zei falşi şi, cu toate acestea, erau un popor bogat şi puternic. Ei declarau că zeii lor i-au binecuvântat cu prosperitate, dându-le ca robi pe israeliţi, şi se făleau cu puterea lor de a-i chinui şi nimici pe cei ce se închinau Domnului. Faraon însuşi se fălea, spunând că Dumnezeul evreilor nu-i poate elibera din mâna lui. Cuvinte de felul acesta au nimicit speranţele multor israeliţi. Li se părea că situaţia era în mare măsură aşa cum o înfăţişau egiptenii. Era adevărat că ei erau sclavi şi că trebuia să îndure tot ce le impuneau să facă ispravnicii lor cei cruzi. Copiii lor fuseseră hăituiţi şi ucişi, şi propria lor viaţă ajunsese o povară. Şi, cu toate acestea, ei se închinau Dumnezeului cerului. Dacă Domnul era într-adevăr mai presus de toţi zeii, atunci cu siguranţă El nu-i va lăsa robi la cei idolatri. Dar aceia care erau credincioşi adevăratului Dumnezeu au înţeles că numai datorită faptului că Israel s-a depărtat de El şi datorită tendinţei lor de a se încuscri cu neamurile păgâne, fiind târâţi astfel în idolatrie, Domnul îngăduise ca ei să ajungă sclavi; şi, plini de încredere, i-au asigurat pe fraţii lor că El va frânge în curând jugul asupritorilor. Evreii se aşteptaseră să obţină eliberarea fără să le fie pusă credinţa la vreo încercare deosebită şi fără suferinţă şi greutăţi adevărate. Dar ei nu erau încă pregătiţi pentru eliberare. Credinţa lor în Dumnezeu era mică şi nu erau dispuşi să sufere încercările cu răbdare, până când El va găsi că este timpul potrivit să lucreze pentru ei. Mulţi erau mulţumiţi să rămână mai degrabă în sclavie decât să înfrunte greutăţile inerente mutării într-o ţară străină; iar obiceiurile unora deveniseră atât de asemănătoare cu cele ale egiptenilor, încât

preferau să rămână în Egipt. De aceea, Domnul nu i-a eliberat la prima manifestare a puterii Sale înaintea lui faraon. El a îndrumat lucrurile în aşa fel, încât spiritul tiran al împăratului Egiptului să crească mai mult, iar El să se descopere mai bine poporului Său. Văzând dreptatea, puterea şi iubirea Sa, ei aveau să aleagă singuri să părăsească Egiptul şi să se predea pe ei înşişi în serviciul Său. Sarcina lui Moise ar fi fost mult mai uşoară, dacă nu ar fi fost atât de mulţi israeliţi aşa de corupţi, încât să nu mai vrea să părăsească Egiptul. Domnul i-a spus lui Moise să meargă din nou înaintea poporului şi să repete făgăduinţa eliberării, cu o nouă asigurare a bunăvoinţei divine. El a mers aşa cum i s-a spus; dar ei n-au vrut să-l asculte. Scriptura zice: „Dar deznădejdea şi robia aspră în care se aflau i-au împiedicat să asculte pe Moise” (vers.9). Din nou solia divină i s-a adresat lui Moise: „Du-te de vorbeşte lui Faraon, împăratul Egiptului, să lase pe copiii lui Israel să iasă afară din ţara lui” (vers.11). Descurajat, el a răspuns: „Iată că nici copiii lui Israel nu m-au ascultat; cum să mă asculte Faraon pe mine?” (vers.12). I s-a spus atunci să-l ia pe Aaron cu el şi să meargă înaintea lui faraon şi să ceară din nou „ca să scoată din ţara Egiptului pe copiii lui Israel” (vers.13). El a fost încunoştinţat de faptul că monarhul nu va ceda până când Dumnezeu nu îşi va trimite judecăţile asupra Egiptului şi va scoate afară pe Israel prin manifestarea puterii Sale. Însă, înainte de revărsarea fiecărei plăgi, Moise trebuia să descrie natura şi urmările ei, pentru ca împăratul să poată să scape de ea, dacă alegea lucrul acesta. Fiecare pedeapsă respinsă avea să fie urmată de alta şi mai severă, până când inima lui îngâmfată avea să fie umilită şi până când el avea să-L recunoască pe Creatorul cerului şi al pământului ca viul şi adevăratul Dumnezeu. Domnul avea să le dea egiptenilor prilejul de a vedea cât de zadarnică era înţelepciunea celor mai de seamă oameni ai lor, cât de slabă era puterea zeilor

lor, atunci când se împotriveau poruncilor Domnului. El avea să-i pedepsească pe locuitorii Egiptului pentru idolatria lor şi să aducă la tăcere lăudăroşenia lor cu privire la binecuvântările primite din partea idolilor lor fără viaţă. Dumnezeu urma să-şi glorifice Numele, pentru ca celelalte naţiuni să poată auzi despre puterea Lui şi să tremure în faţa faptelor Lui măreţe şi pentru ca poporul Său să poată fi condus să se întoarcă de la idolatrie şi să-l aducă o închinare curată. Din nou Moise şi Aaron au intrat în sălile somptuoase ale împăratului Egiptului. Acolo, înconjuraţi de coloane înalte şi de podoabe strălucitoare, de multe picturi şi imagini sculptate ale zeilor păgâni, înaintea monarhului celui mai puternic imperiu al acelui timp, stăteau cei doi reprezentanţi ai unui popor înrobit, spre a face din nou cunoscută porunca lui Dumnezeu pentru eliberarea lui Israel. Împăratul a cerut un semn, ca dovadă a însărcinării lor divine. Moise şi Aaron fuseseră sfătuiţi cum să procedeze în cazul că li se va adresa o asemenea cerere şi Aaron şi-a luat toiagul şi l-a aruncat jos înaintea lui faraon. Toiagul s-a prefăcut în şarpe. Monarhul i-a chemat pe „înţelepţi şi pe vrăjitori”, care „toţi şi-au aruncat toiegele, şi s-au prefăcut în şerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghiţit toiegele lor” (vers.12). Atunci împăratul, mai hotărât decât înainte, a spus că vrăjitorii lui erau egali în putere cu Moise şi Aaron; el i-a denunţat pe slujitorii lui Dumnezeu ca fiind impostori şi i s-a părut că n-are de ce să-i fie teamă, împotrivindu-se cererii lor. Şi totuşi, deşi dispreţuia solia lor, el era împiedicat de puterea divină să le facă rău. Mâna lui Dumnezeu, şi nu influenţa sau puterea omenească pe care ar fi avut-o Moise sau Aaron, a fost aceea care a făcut minunile pe care ei le-au săvârşit înaintea lui faraon. Aceste semne şi minuni erau menite să-l convingă pe faraon că marele „EU SUNT” îl trimisese pe Moise şi că era datoria împăratului să lase pe Israel să plece, ca să-l poată sluji viului Dumnezeu. Vrăjitorii au

săvârşit şi ei semne şi minuni, întrucât ei nu lucrau prin propria lor iscusinţă, ci prin puterea zeului lor, Satana, care i-a sprijinit în imitarea lucrării Domnului. De fapt, vrăjitorii n-au prefăcut într-adevăr toiegele lor în şerpi; dar, prin vrăjitorii, ajutaţi de marele înşelător, ei au fost în stare să producă această înşelăciune. Era mai presus de puterea lui Satana să schimbe toiegele în şerpi vii. Prinţul răului, deşi posedă toată înţelepciunea şi puterea unui înger căzut, nu are puterea de a crea sau de a da viaţă; această prerogativă o are numai Dumnezeu. Dar tot ceea ce era în puterea lui Satana să facă, a făcut; el a săvârşit o înşelăciune. Pentru ochii omului, toiegele s-au prefăcut în şerpi. Aşa credea faraon şi aşa credea curtea lui. În înfăţişarea lor nu era nimic care să-i deosebească de şarpele produs de Moise. Deşi Domnul a făcut ca şarpele adevărat să-i înghită pe aşa-zişii şerpi, chiar şi lucrul acela era socotit de faraon nu ca o manifestare a puterii lui Dumnezeu, ci ca un rezultat al unui fel de vrăjitorie superioară faţă de cea a slujitorilor săi. Faraon dorea să-şi justifice încăpăţânarea dată pe faţă în a se opune poruncii divine şi de aceea căuta un pretext pentru a nesocoti minunile pe care Dumnezeu le săvârşea prin Moise. Satana i-a dat exact ce-i trebuia. Prin lucrarea săvârşită de el prin vrăjitori, el a făcut să li se pară egiptenilor că Moise şi Aaron nu erau decât nişte magi şi vrăjitori şi că solia pe care o aduceau nu putea să aibă pretenţie la respect, ca venind de la o Fiinţă superioară. În felul acesta contrafacerea realizată de Satana şi-a ajuns scopul, şi anume să-i facă pe egipteni mai îndrăzneţi în răzvrătirea lor şi pe faraon să-şi împietrească inima nelăsându-se convins. Satana spera astfel să zdruncine credinţa lui Moise şi a lui Aaron în originea divină a misiunii lor, pentru ca uneltele lui să poată birui. El nu dorea ca Israel să fie eliberat din sclavie pentru a-l sluji viului Dumnezeu. Dar prinţul răului urmărea un scop şi mai profund prin

manifestarea minunilor sale prin vrăjitori. El ştia bine că Moise, în sfărâmarea jugului robiei de pe grumazul copiilor lui Israel, Îl preînchipuia pe Hristos, care trebuia să sfărâme domnia păcatului asupra familiei omeneşti. El ştia că, atunci când Hristos avea să vină, aveau să fie săvârşite minuni puternice ca o dovadă pentru lume că Dumnezeu L-a trimis" Satana se temea că-şi pierde puterea. Prin imitarea înşelătoare a lucrării lui Dumnezeu prin Moise, el spera nu numai să împiedice eliberarea lui Israel, ci să şi exercite o influenţă care, în decursul veacurilor viitoare, să nimicească credinţa în minunile lui Hristos. Satana caută fără încetare să contrafacă lucrarea lui Hristos şi să stabilească propria sa putere şi propriile sale pretenţii. El îi determină pe oameni să pună la îndoială minunile lui Hristos, înfăţişându-le ca fiind rezultatul iscusinţei şi puterii omeneşti. El distruge astfel în mintea multora credinţa în Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, şi-i face să respingă milostivele îmbieri ale harului prin planul de mântuire. Moise şi Aaron au primit porunca să meargă a doua zi dimineaţa la râu, în locul unde împăratul avea obiceiul să vină. Întrucât revărsarea Nilului era izvorul hranei şi al bogăţiei întregului Egipt, râul era venerat ca un zeu, iar monarhul venea în fiecare zi să i se închine. În locul acesta, cei doi fraţi i-au repetat monarhului solia lor şi apoi au întins toiagul şi au lovit apa. Fluviul cel sacru s-a prefăcut în sânge, peştii au murit şi râul a ajuns să aibă un miros ce nu putea fi suportat. Apa care fusese luată din apa râului ca rezervă în vase şi păstrată a fost de asemenea prefăcută în sânge. Dar „vrăjitorii Egiptului au făcut şi ei la fel prin vrăjitoriile lor" şi „inima lui Faraon s-a împietrit şi „s-a întors de la râu şi s-a dus acasă; dar nu şi-a pus la inimă aceste lucruri" (vers.22 – 23). Timp de şapte zile a bântuit plaga aceasta, dar a fost în zadar. Din nou a fost întins toiagul peste ape şi din râu au ieşit broaşte, care s-au răspândit prin toată ţara. Ele au intrat prin case, au

pus stăpânire pe odăile de dormit şi au năpădit chiar şi cuptoarele şi postăvile de frământat pâinea. Broasca era considerată de egipteni ca ceva sfânt şi ei nu voiau să le omoare; dar vietăţile acestea neplăcute deveniseră acum de nesuferit. Ele mişunau chiar şi în palatul faraonilor şi împăratul era nerăbdător să scape de ele. Se părea că vrăjitorii au reuşit să producă broaşte, dar s-au dovedit neputincioşi în a le îndepărta. Văzând aceasta, faraon a fost într-o măsură oarecare umilit. El i-a chemat pe Moise şi pe Aaron şi le-a zis: „Rugaţi-vă Domnului să depărteze broaştele de la mine şi de la poporul meu; şi am să las pe popor să plece să aducă jertfă Domnului” (Ex.8, 8). După ce i-a amintit împăratului de îngâmfarea lui de mai înainte, ei i-au cerut să stabilească un timp când să se roage pentru îndepărtarea plăgii. El hotărî ca aceasta să fie a doua zi, nădăjduind în taină că în acest interval de timp broaştele vor dispărea de la sine, şi în felul acesta să fie scăpat de amara umilire de a se supune Dumnezeului lui Israel. Însă plaga a continuat până la timpul stabilit, când broaştele au murit în toată ţara Egiptului, dar corpurile lor, intrate în putrefacţie, au rămas pe loc şi au otrăvit atmosfera. Domnul ar fi putut face ca într-o clipă ele să se prefacă în ţărână; dar El n-a făcut lucrul acesta, ca nu cumva, după îndepărtarea lor, împăratul şi poporul său să spună că acesta fusese un rezultat al vrăjitoriei sau al amăgirii, ca şi lucrarea vrăjitorilor. Broaştele au murit şi au fost adunate apoi în grămezi. Acum, împăratul şi întregul Egipt au avut dovada faptului pe care zadarnica lor filosofie nu îl putea tăgădui, şi anume că această lucrare nu fusese săvârşită prin vrăjitorie, ci era o pedeapsă venită de la Dumnezeul cerului. „Faraon, văzând că are răgaz să răsufle în voie, şi-a împietrit inima” (vers.15). La porunca lui Dumnezeu, Aaron a întins mâna şi ţărâna pământului s-a prefăcut în păduchi în toată ţara Egiptului. Faraon le-a cerut vrăjitorilor să facă şi ei la fel,

dar n-au putut. Lucrarea lui Dumnezeu s-a dovedit acum a fi superioară aceleia a lui Satana. Vrăjitorii înşişi au recunoscut: „Aici este degetul lui Dumnezeu” (vers.19). Dar împăratul a rămas mai departe neclintit.

Apelurile şi avertizările erau fără rezultat şi s-a administrat o nouă pedeapsă. Timpul în care aceasta avea să aibă loc a fost făcut cunoscut mai dinainte, ca să nu se poată spune că ea a avut loc aşa, la întâmplare. Muştele au umplut casele şi mişunau pe pământ, astfel încât „toată ţara Egiptului a fost pustiită de muşte câineşti” (vers.24). Muştele acestea erau mari şi veninoase, iar muşcătura lor era extrem de dureroasă atât pentru om, cât şi pentru animale. Aşa cum fusese spus mai dinainte, această nenorocire nu s-a întins în ţinutul Gosen. Faraon le-a dat acum israeliţilor permisiunea de a aduce jertfe în Egipt, dar ei au refuzat să accepte condiţii de felul acesta. „Nu este deloc potrivit”, a spus Moise, „să facem aşa; căci dacă am aduce, sub ochii lor, jertfe care sunt o urâciune pentru egipteni, nu ne vor ucide ei oare cu pietre?” (vers.28). Animalele pe care li se cerea evreilor să le aducă jertfă erau dintre acelea pe care egiptenii le socoteau sacre; şi respectul în care erau ţinute aceste creaturi era atât de mare, încât a ucide vreuna, chiar şi în mod accidental, era o crimă ce se pedepsea cu moartea. Ar fi fost cu neputinţă pentru evrei să se închine lui Dumnezeu în Egipt, fără să-i jignească pe stăpânii lor. Din nou Moise a propus să li se îngăduie să meargă cale de trei zile în pustie. Monarhul s-a învoit şi i-a rugat pe slujitorii lui Dumnezeu să se roage ca plaga să fie îndepărtată. Ei au făgăduit că aşa vor face, dar l-au avertizat iarăşi ca nu cumva să se poarte cu înşelăciune faţă de ei. Plaga a fost oprită, dar inima împăratului s-a împietrit din pricina stăruirii în răzvrătire şi el a refuzat şi de data aceasta să se supună.

A urmat însă o lovitură şi mai teribilă: ciuma, care a lovit toate animalele egiptenilor aflate pe câmp. Atât

animalele considerate sacre, cât şi cele de povară – vacile, boii şi oile, caii, cămilele şi măgarii – toate au fost nimicite. Se spusese în mod clar că evreii aveau să fie scutiţi; şi faraon, trimiţând soli în ţinutul unde locuiau israeliţii, a trebuit să constate să cele spuse de Moise erau adevărate. „Iată că nicio vită din turmele lui Israel nu pierise” (Ex.9, 7). Şi totuşi împăratul s-a încăpăţânat mai departe. Lui Moise i s-a spus apoi să ia cenuşă din cuptor şi „s-o arunce spre cer, sub ochii lui Faraon”. Acest act avea o profundă semnificaţie. Cu patru sute de ani înainte, Dumnezeu îi arătase lui Avraam viitoarea apăsare a poporului Său, sub înfăţişarea unui cuptor care fumega şi a unor flăcări de foc. El spusese atunci că va trimite pedeapsa asupra asupritorilor lor şi-i va scoate pe robi încărcaţi cu mari bogăţii. În Egipt, Israel se chinuise multă vreme în cuptorul necazurilor. Actul acesta al lui Moise era pentru ei o asigurare că Dumnezeu îşi amintea de legământul Său, cum şi că timpul eliberării lor sosise. Cenuşa aruncată spre cer s-a împrăştiat în particule fine peste toată ţara Egiptului şi, oriunde cădea, dădea naştere „pe oameni şi pe dobitoace la nişte bube pricinuite de nişte băşici fierbinţi”. Preoţii şi vrăjitorii îl încurajaseră până acum pe faraon în încăpăţânarea sa, dar de astă dată a venit o pedeapsă care i-a atins şi pe ei. Loviţi de o boală dezgustătoare şi dureroasă, puterea cu care se făliseră până aici nu-i făcea decât să fie demni de dispreţ şi ei nu au mai fost în stare să se lupte împotriva Dumnezeului lui Israel. Întreaga naţiune a trebuit să vadă nebunia încrederii în vrăjitori, atunci când aceştia n-au fost în stare să-şi apere propria lor persoană. Cu toate acestea, inima lui faraon s-a împietrit şi mai mult. Dumnezeu i-a trimis acum o solie, declarând: „De data aceasta, am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva slujitorilor tăi şi împotriva poporului tău, ca să ştii că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul” Dar te-am lăsat

să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea, şi Numele Meu să fie vestit în tot pământul” (Ex.9, 14 – 16). Nu trebuie să înţelegem că Dumnezeu i-a dat viaţă pentru scopul acesta, dar providenţa Sa a îndrumat astfel evenimentele, încât el să fie adus la tron chiar în timpul rânduit pentru eliberarea lui Israel. Deşi acest tiran îngâmfat nu mai era vrednic de mila lui Dumnezeu din cauza nelegiuirilor sale, cu toate acestea, viaţa sa fusese păstrată pentru ca, prin încăpăţânarea sa, Domnul să-şi poată manifesta minunile Sale în ţara Egiptului. Îndrumarea evenimentelor aparţine providenţei lui Dumnezeu. El ar fi putut să aşeze pe tron un împărat mult mai milostiv, care n-ar fi îndrăznit să se opună manifestărilor puternice ale puterii divine. Dar, în cazul acesta, nu s-ar fi realizat planul Domnului. Poporului Său i s-a îngăduit să guste din cruzimea nimicitoare a egiptenilor, pentru ca să nu mai poată fi înşelat cu privire la influenţa degradantă a idolatriei. În felul cum S-a purtat cu faraon, Domnul şi-a manifestat ura faţă de idolatrie şi hotărârea de a pedepsi cruzimea şi apăsarea. Cu privire la faraon, Dumnezeu a declarat: „Eu îi voi împietri inima, şi nu va lăsa pe popor să plece” (Ex.4, 21). Nu a fost folosită nicio putere supranaturală pentru a împietri inima lui faraon. Dumnezeu i-a dat lui faraon dovada cea mai izbitoare a puterii divine, dar monarhul a refuzat cu încăpăţânare să dea ascultare luminii. Fiecare desfăşurare a puterii infinite pe care o respingea de el îl făcea şi mai hotărât în răzvrătirea lui. Sămânţa revoltei, pe care a semănat-o atunci când a respins cea dintâi minune, şi-a adus roadele. Stăruind să meargă pe propria sa cale, trecând de la o treaptă a încăpăţânării la alta, inima i s-a împietrit tot mai mult, până când a trebuit să vadă chipurile reci, moarte, ale primilor născuţi. Dumnezeu le vorbeşte oamenilor prin slujitorii Săi, dându-le sfaturi şi avertizări şi mustrând păcatul. El le dă fiecăruia ocazia să-

şi îndrepte greşelile înainte ca acestea să se fixeze în caracter; dar dacă cineva refuză să fie îndreptat, puterea divină nu se opune spre a zădărnici pornirile acţiunilor proprii. Omul constată că este mai uşor să repete ce a mai făcut. El îşi împietreşte inima împotriva influenţei Duhului Sfânt. O nouă lepădare a luminii îl aşază într-o astfel de situaţie, încât nicio influenţă, chiar mult mai puternică, nu va fi în stare să lase asupra lui impresii dăinuitoare. Acela care a cedat o dată ispitei va ceda mult mai uşor a doua oară. Orice repetare a păcatului slăbeşte puterea de rezistenţă, orbeşte ochii şi înăbuşă convingerile. Fiecare sămânţă a satisfacerii poftelor, care este semănată, va aduce roade. Dumnezeu nu face nicio minune pentru a împiedica un astfel de seceriş. „Ce seamănă omul, aceea va şi secera” (Gal.6, 7). Acela care dă pe faţă împietrire în necredinţă, indiferenţă încăpăţânată faţă de adevărul divin, nu face altceva decât să culeagă roadele a ceea ce el însuşi a semănat. Aşa se face că mulţimi de oameni ascultă cu o stoică nepăsare adevărurile ce cândva le zguduiau sufletul. Ei au semănat delăsare şi împotrivire faţă de adevăr şi acum culeg roadele a ceea ce au semănat. Aceia care-şi adorm o conştiinţă vinovată cu gândul că, atunci când vor vrea, vor putea să schimbe cursul răului, care gândesc că pot lua în râs chemările harului şi, cu toate acestea, inima să le fie din nou şi din nou mişcată, fac lucrul acesta spre propria lor pierzare. Ei gândesc că, după ce şi-au pus toată influenţa lor de partea marelui răzvrătit, atunci când vin împrejurări grele de tot, când primejdia îi încolţeşte din toate părţile, îşi vor schimba direcţia. Dar lucrul acesta nu se face aşa uşor. Experienţa, educaţia şi disciplina unei vieţi lăsate pradă poftelor păcătoase le-au modelat într-atât caracterul, încât ei nu mai pot atunci să îşi însuşească chipul lui Iisus. Dacă n-ar fi strălucit nicio lumină pe cărarea lor, atunci situaţia lor ar fi fost cu totul diferită. Mila ar fi putut mijloci, dându-le ocazia să

primească invitaţia ei; dar după ce lumina este mereu lepădată şi dispreţuită, în cele din urmă ea le va fi retrasă. Faraon a fost ameninţat apoi cu pedeapsa unei furtuni cu piatră, dându-i-se avertizarea: „Pune-ţi dar la adăpost turmele şi tot ce ai pe câmp. Piatra are să bată pe toţi oamenii şi toate vitele de pe câmp, care nu vor fi intrat în case; şi vor pieri” (vor.19). Ploaia sau furtuna era ceva neobişnuit în Egipt, şi o astfel de furtună, cum a fost prevestită, nu se mai văzuse niciodată. Ştirea s-a răspândit repede şi toţi aceia care au crezut cuvântul Domnului şi-au strâns vitele, în vreme ce aceia care au dispreţuit avertizarea le-au lăsat pe câmp. Astfel, chiar în mijlocul revărsării judecăţii s-a dat pe faţă harul lui Dumnezeu, oamenii au fost puşi la probă şi s-a arătat astfel cât de mulţi au fost determinaţi să se teamă de Dumnezeu, datorită manifestării puterii Sale. Furtuna a venit aşa cum a fost prezis – a tunat, „a bătut piatra şi focul se amesteca cu piatra; piatra era aşa de mare, încât nu mai bătuse piatră ca aceea în toată ţara Egiptului de când este el locuit de oameni. Piatra a nimicit, în toată ţara Egiptului, tot ce era pe câmp, de la oameni până la dobitoace; piatra a nimicit şi toată iarba de pe câmp şi a frânt toţi copacii de pe câmp” (vers.24 – 25). Ruină şi pustiire au marcat calea îngerului distrugător. Numai ţinutul Gosen a fost cruţat. S-a arătat astfel egiptenilor că pământul este sub controlul viului Dumnezeu, că elementele naturii ascultă de vocea Sa şi că unica siguranţă stă în ascultarea de El. Tot Egiptul tremura în faţa îngrozitoarei revărsări a judecăţii dumnezeieşti. Faraon a trimis în grabă după cei doi fraţi şi a strigat: „De data aceasta, am păcătuit; Domnul are dreptate, iar eu şi poporul meu suntem vinovaţi. Rugaţi-vă Domnului, ca să nu mai fie tunete şi piatră şi vă voi lăsa să plecaţi şi nu veţi mai fi opriţi” (vers.27 – 28). Răspunsul a fost: „Când voi ieşi din cetate, voi ridica mâinile spre Domnul, tunetele vor înceta şi nu va mai bate piatra, ca să

ştiţi că al Domnului este pământul. Dar ştiu că tu şi slujitorii tăi tot nu vă veţi teme de Domnul Dumnezeu” (vers.29 – 30). Moise ştia că lupta nu se terminase. Mărturisirea şi făgăduinţele lui faraon nu erau rezultatul unei schimbări radicale petrecute în minte sau inimă, ci ele au fost smulse de la el sub imperiul groazei şi al chinului. Moise a promis totuşi să-i împlinească cererea, pentru că nu voia să-i mai dea prilej pentru a continua în încăpăţânarea lui. Profetul a ieşit fără a ţine seama de furia furtunii şi faraon şi toată curtea lui au fost martori ai puterii lui Dumnezeu de a-l apăra pe solul Său. Ieşind afară din cetate, Moise „şi-a ridicat mâinile spre Domnul, tunetele şi piatra au încetat şi n-a mai căzut ploaie pe pământ” (vers.33). Dar de-abia şi-a revenit împăratul din spaimă şi inima lui s-a întors la stricăciunea sa de mai înainte. Atunci Domnul i-a spus lui Moise: „Du-te la Faraon, căci i-am împietrit inima lui şi a slujitorilor lui, ca să fac semnele Mele în mijlocul lor, şi ca să istoriseşti fiului tău şi fiului fiului tău cum M-am purtat cu egiptenii şi ce semne am făcut în mijlocul lor. Şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul” (Ex.10, 1 – 2). Dumnezeu îşi manifesta puterea, pentru a întări credinţa lui Israel în El, ca singurul Dumnezeu viu şi adevărat. El avea să dea o dovadă de netăgăduit cu privire la deosebirea pe care El o făcea între ei şi egipteni şi toată naţiunea avea să ştie că evreii, pe care ei i-au dispreţuit şi prigonit, erau sub protecţia Dumnezeului cerurilor. Moise l-a avertizat pe monarh că, dacă va rămâne mai departe în încăpăţânarea sa, avea să fie trimisă o plagă a lăcustelor, lăcuste care vor acoperi faţa pământului şi vor devora toată verdeaţa ce mai rămăsese; ele vor umple casele, chiar şi palatul; va fi o asemenea urgie cum „părinţii tăi şi părinţii părinţilor tăi n-au văzut aşa ceva de când sunt ei pe pământ, până în ziua de azi” (vers.6). Sfetnicii lui faraon au rămas înspăimântaţi. Naţiunea suferise o mare pierdere prin

moartea animalelor lor. Mulţi oameni fuseseră ucişi de grindină. Pădurile erau distruse, iar recolta nimicită. Ei pierdeau repede tot ce câştigaseră prin munca evreilor. Ţara întreagă era ameninţată de foamete. Prinţii şi curtenii făceau presiuni asupra împăratului şi au întrebat mânioşi: „Până când are să fie omul acesta o pacoste pentru noi? Lasă pe oamenii aceştia să plece, şi să slujească Domnului, Dumnezeului lor. Tot nu vezi că piere Egiptul?” (vers.7). Moise şi Aaron au fost din nou chemaţi şi monarhul le-a spus: „Duceţi-vă şi slujiţi Domnului, Dumnezeului vostru. Care şi cine sunt cei ce vor merge?” (vers.8). Răspunsul a fost: „Vom merge cu copiii şi cu bătrânii noştri, cu fiii şi fiicele noastre, cu oile şi boii noştri, căci avem să ţinem o sărbătoare în cinstea Domnului” (vers.9). Împăratul s-a umplut de mânie. Aşa să fie Domnul cu voi, strigă el, cum vă voi lăsa eu să plecaţi, pe voi şi pe copiii voştri! Luaţi seama, căci este rău ce aveţi de gând să faceţi. Nu, nu; ci duceţi-vă voi, bărbaţii, şi slujiţi Domnului, căci aşa aţi cerut. Şi i-au izgonit dinaintea lui Faraon” (vers.10 – 11). Faraon se străduise să-i nimicească pe israeliţi printr-o muncă grea, dar acum el pretindea că este foarte interesat de buna lor stare şi că i se rupe inima după pruncii lor. Adevăratul lui scop era acela de a ţine ca ostatici femeile şi copiii, până la întoarcerea bărbaţilor. Moise şi-a întins acum toiagul peste ţara Egiptului şi a făcut să sufle un vânt dinspre răsărit, care a adus lăcuste. „Erau în număr atât de mare, cum nu mai fusese şi nu va mai fi un astfel de roi de lăcuste” (vers.14). Ele au umplut cerul, până când ţara s-a întunecat, şi au mâncat toată iarba care mai rămăsese. Faraon a trimis în grabă după profeţi şi le-a zis: „Am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului vostru şi împotriva voastră. Dar iartă-mi păcatul numai de data aceasta; şi rugaţi pe Domnul, Dumnezeul vostru, să depărteze de la mine urgia aceasta de moarte” (vers.16 – 17). Ei au făcut aşa şi un vânt puternic de la apus a luat

lăcustele şi le-a dus în Marea Roşie. Dar împăratul a stăruit mai departe în hotărârea lui încăpăţânată. Locuitorii Egiptului ajunseseră la disperare. Nenorocirile care se abătuseră asupra lor păreau a fi peste puterile lor de a mai suporta şi erau plini de groază pentru cele ce urmau să vină. Naţiunea se închinase la faraon ca la un reprezentant al zeului lor, dar mulţi erau acum convinşi că el se împotriveşte Unuia care făcea din toate forţele naturii slujitori ai voii Sale. Sclavii evrei, apăraţi într-un mod miraculos, deveneau încrezători în eliberare. Stăpânii lor nu îndrăzneau să-i mai chinuie ca înainte. În toată ţara Egiptului era o teamă ascunsă că neamul ţinut până atunci în sclavie se va ridica şi va răzbuna nedreptăţile făcute. Pretutindeni oamenii se întrebau: ce va urma? Deodată un întuneric s-a lăsat asupra ţării, un întuneric atât de des şi de negru, încât părea că „se poate pipăi”. Nu numai că oamenii erau lipsiţi de lumină, dar atmosfera era foarte apăsătoare, aşa încât era greu de respirat. „Nici nu se vedeau unii pe alţii, şi nimeni nu s-a sculat de la locul lui timp de trei zile. Dar în locurile unde locuiau toţi copiii lui Israel era lumină” (vers.23). La egipteni, soarele şi luna erau obiecte ale închinării; în acest întuneric misterios, atât poporul, cât şi zeii lui erau loviţi deopotrivă de puterea care luase în apărare cauza sclavilor.3 Cu toate acestea, oricât de groaznică a fost, această judecată era o dovadă a înţelegerii lui Dumnezeu, arătând faptul că El nu. Se complăcea în a nimici. El voia să-i dea poporului timp pentru gândire şi pocăinţă, mai înainte de a aduce asupra lui ultima şi cea mai teribilă dintre plăgi. Frica smulsese de la faraon o nouă concesie. La sfârşitul celei de a treia zile de întuneric, el l-a chemat pe Moise şi a consimţit ca poporul să plece, dar turmele şi cirezile să rămână. „Nicio unghie din ele să nu rămână”, a răspuns hotărâtul evreu. „Căci din ele vom lua ca să slujim Domnului, Dumnezeului nostru; iar până vom ajunge acolo, nu ştim ce vom alege ca

să aducem Domnului” (vers.26). Furia împăratului izbucni fără a mai putea fi stăpânită: „Ieşiţi de la mine!” strigă el. „Să nu care cumva să te mai arăţi înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri” (vers.28). Răspunsul a fost: „Da, nu mă voi mai arăta înaintea ta” (vers.29). „Moise era foarte bine văzut în ţara Egiptului, înaintea slujitorilor lui Faraon şi înaintea poporului” (Ex.11, 3). Moise era privit de egipteni cu frică. Împăratul nu îndrăznea să se atingă de el şi să-i facă vreun rău, căci poporul socotea că numai el singur avea puterea să îndepărteze plăgile. Ei doreau ca israeliţilor să li se îngăduie să părăsească Egiptul. Împăratul şi preoţii erau aceia care se împotriveau cu toată puterea cererilor lui Moise.

Secţiune 2.27 Cap. 24 – Paştele

Când cererea pentru eliberarea lui Israel a fost prezentată pentru prima dată împăratului Egiptului, s-a dat avertizarea celei mai teribile plăgi. Moise primise porunca să-i spună lui faraon: „Aşa vorbeşte Domnul: Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îţi spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-mi slujească; dacă nu vrei să-l laşi să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut” (Ex.4, 22.23). Deşi dispreţuiţi de egipteni, israeliţii fuseseră onoraţi de Dumnezeu prin faptul că fuseseră puşi deoparte ca să fie păstrătorii Legii Sale. Datorită binecuvântărilor şi privilegiilor speciale care le erau acordate, ei aveau întâietate între naţiuni, aşa cum avea primul născut între fraţii săi. Pedeapsa despre care Egiptul fusese avertizat de la început avea să fie cea din urmă. Dumnezeu este îndelung răbdător şi bogat în milă. El are o grijă duioasă faţă de fiinţele făcute după chipul Său. Dacă pierderea recoltelor şi a turmelor şi cirezilor ar fi adus Egiptul la pocăinţă, atunci copiii n-ar mai fi fost loviţi; dar naţiunea s-a împotrivit cu încăpăţânare poruncii divine şi, de aceea, lovitura finală era gata să cadă. Moise fusese oprit, sub

pedeapsa cu moartea, să se mai arate în faţa lui faraon; dar o ultimă solie din partea lui Dumnezeu trebuia să-i fie dusă monarhului răzvrătit şi Moise a venit din nou înaintea lui, cu înştiinţarea înspăimântătoare: „Aşa vorbeşte Domnul: pe la miezul nopţii, voi trece prin Egipt, şi toţi întâii născuţi din ţara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care şade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei care stă la râşniţă şi până la toţi întâii născuţi ai dobitoacelor, în toată ţara Egiptului vor fi ţipete mari, aşa cum n-au fost şi nu vor mai fi. Dar dintre toţi copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui, ca să ştiţi ce deosebire face Domnul între egipteni şi Israel. Atunci, toţi aceşti slujitori ai tăi se vor pogorî la mine şi se vor închina până la pământ înaintea mea zicând: Ieşi, tu şi tot poporul care te urmează! După aceea voi ieşi” (Ex.11, 4 – 8). Înainte de aducerea la îndeplinire a acestei hotărâri prin Moise, Domnul a dat îndrumări copiilor lui Israel cu privire la plecarea lor din Egipt şi, în mod deosebit, cu privire la ocrotirea lor de pedeapsa care avea să vină. Fiecare familie, singură sau împreună cu altele, trebuia să „junghie” un miel sau un ied „fără cusur” şi, cu un mănunchi de isop, să stropească sângele lui pe „pragul de sus şi cei doi stâlpi ai uşii” casei, pentru ca îngerul nimicitor, venind la miezul nopţii, să nu intre în acea locuinţă. Ei trebuia să mănânce carnea „friptă la foc” cu „azimi şi verdeţuri amare”, noaptea, după cum spusese Moise: „Să aveţi mijlocul încins, încălţămintele în picioare şi toiagul în mână; şi să-l mâncaţi în grabă, căci sunt Paştele Domnului” (Ex.12, 11).

Domnul a zis: „În noaptea aceea Eu voi trece prin ţara Egiptu-lui şi voi lovi pe toţi întâii născuţi din ţara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; şi voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului” Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veţi fi. Eu voi vedea sângele şi

voi trece pe lângă voi, aşa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi ţara Egiptului” (Ex.12, 12 – 13). În amintirea acestei mari eliberări trebuia ca poporul Israel să ţină o sărbătoare în fiecare an, în toate generaţiile viitoare. „Şi pomenirea acestei zile s-o păstraţi şi s-o prăznuiţi printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiţi ca o lege veşnică pentru urmaşii voştri” (Ex.12, 14). Când ei aveau să prăznuiască această sărbătoare în anii ce aveau să vină, trebuia să le povestească copiilor lor istoria acestei mari eliberări, aşa după cum le spusese Moise: „Să răspundeţi: este jertfa de Paşte în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul, şi ne-a scăpat casele noastre” (Ex.12, 26 – 27). Pe lângă acestea, întâii născuţi, atât dintre oameni, cât şi dintre animale, trebuia să fie ai Domnului, putând fi luaţi înapoi numai printr-o răscumpărare, ca recunoaştere a faptului că, atunci când întâii născuţi ai Egiptului au pierit, ai lui Israel, deşi au fost izbăviţi în mod minunat, ar fi fost şi ei părtaşi aceleiaşi sorţi, dacă nu s-ar fi adus jertfa ispăşitoare. „Căci orice întâi născut este al Meu”, a spus Domnul; „în ziua când am lovit pe toţi întâii născuţi din ţara Egiptului, Mi-am închinat Mie pe toţi întâii născuţi din Israel, atât dintre oameni, cât şi dintre dobitoace; ei vor fi ai Mei” (Num.3, 13). După instituirea slujbei la sanctuar, Domnul a pus deoparte pentru Sine seminţia lui Levi pentru lucrarea la sanctuar, în locul întâilor născuţi ai întregului popor. „Căci ei îmi sunt daţi cu totul din mijlocul copiilor lui Israel”, a zis El. „Eu i-am luat pentru Mine în locul întâilor născuţi din toţi întâii născuţi ai copiilor lui Israel” (Num.8, 16). Tot poporul avea totuşi datoria, ca o recunoaştere a îndurării lui Dumnezeu, să plătească un preţ de răscumpărare pentru orice întâi născut (Num.18, 15 – 16). Paştele trebuia să fie atât un act comemorativ, cât şi un act preînchipuitor, care să arate nu numai înapoi, la eliberarea

din Egipt, ci şi înainte, la marea eliberare pe care Iisus Hristos avea s-o aducă la îndeplinire în eliberarea poporului Său din sclavia păcatului. Mielul de jertfă îl reprezintă pe „Mielul lui Dumnezeu”, în care este unica noastră nădejde de mântuire. Apostolul spune: „Căci Hristos, Paştele nostru, a fost jertfit” (1 Cor.5, 7). Nu a fost de ajuns ca mielul pascal să fie junghiat; ci sângele lui trebuia să fie stropit pe stâlpii uşii; tot astfel este nevoie ca meritele sângelui lui Hristos să fie aplicate sufletului. Noi trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, ci că a murit pentru fiecare dintre noi, în mod individual. Noi trebuie să ne însuşim meritele jertfei ispăşitoare. Isopul folosit pentru stropirea sângelui era un simbol al curăţirii, fiind astfel folosit la curăţirea leprei şi a acelora care se întinau prin atingerea cu cei morţi. În rugăciunea psalmistului se poate vedea, de asemenea, însemnătatea lui: „Curăţeşte-mă cu isop, şi voi fi curat. Spală-mă şi voi fi mai alb decât zăpada” (Ps.51, 7). Mielul trebuia pregătit în întregime şi niciun os nu trebuia să-i fie zdrobit. Tot astfel, niciun os al Mielului lui Dumnezeu, care urma să moară pentru noi, nu trebuia să fie zdrobit (Ioan 19, 36). În felul acesta a fost reprezentată plinătatea desăvârşită a jertfei lui Hristos. Carnea trebuia mâncată. Nu este de ajuns să credem în Hristos pentru iertarea păcatelor; prin credinţă noi trebuie să primim fără încetare putere şi hrană spirituală de la El, prin Cuvântul Său. Hristos spune: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului şi dacă nu beţi sângele Lui, nu aveţi viaţă în voi. Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, rămâne în Mine şi Eu rămân în el” (Ioan 6, 53 – 54). Iar pentru a lămuri însemnătatea celor spuse, El a zis: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh şi viaţă” (vers.63). Iisus a primit Legea Tatălui Său, a trăit în viaţa Sa de fiecare zi principiile ei, a dat pe faţă spiritul ei şi a arătat puterea ei binefăcătoare asupra inimii. Ioan spune: „Şi Cuvântul S-a

făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1, 14). Urmaşii lui Hristos trebuie să fie părtaşi ai experienţei Lui. Ei trebuie să primească şi să asimileze Cuvântul lui Dumnezeu, aşa încât el să ajungă forţa motrice a vieţii şi acţiunilor lor. Prin puterea lui Hristos ei trebuie să fie schimbaţi spre a ajunge asemenea Lui şi a reflecta însuşirile dumnezeieşti. Ei trebuie să mănânce carnea şi să bea sângele Fi-ului lui Dumnezeu sau, dacă nu, n-au viaţă în ei înşişi. Spiritul şi lucrarea lui Hristos trebuie să devină spiritul şi lucrarea ucenicilor Săi. Mielul trebuia mâncat cu ierburi amare, ca o amintire a trecutului, a amărăciunii robiei în Egipt. La fel, când ne hrănim din Hristos, trebuie să facem lucrul acesta cu inima zdrobită, din cauza păcatelor noastre. Folosirea azimilor avea, de asemenea, o însemnătate. Această însemnătate este cuprinsă în mod expres în legea serbării Paştelui, păzită cu stricteţe de către evrei în practicile lor, astfel încât niciun fel de aluat să nu se găsească în casele lor în timpul acestei sărbători. Tot astfel aluatul păcatului trebuie să fie îndepărtat de la toţi aceia care vor să primească viaţa şi hrana de la Hristos. De aceea Pavel scrie bisericii din Corint: „Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sunteţi, fără aluat; căci Hristos, Paştele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul acesta nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimile curăţiei şi adevărului” (1 Cor.5, 7 – 8). Înainte de a obţine libertatea, robii trebuia să-şi dovedească credinţa în marea eliberare care era gata să se înfăptuiască. Semnul sângelui trebuia pus pe casele lor şi trebuia ca ei să se separe, ei şi familiile lor, de egipteni şi să se strângă înăuntrul caselor lor. Dacă israeliţii ar fi nesocotit în vreo privinţă oarecare vreuna din îndrumările primite, dacă ar fi neglijat să-şi separe copiii de egipteni, dacă ar fi junghiat mielul, dar n-ar fi uns

stâlpii uşii cu sânge, sau dacă vreunul dintre ei ar fi ieşit din casă, n-ar mai fi fost în siguranţă. S-ar fi putut ca în sinceritatea inimii lor să fi crezut că au făcut tot ce era necesar, dar sinceritatea lor nu i-ar fi izbăvit. Toţi aceia care nu aveau să ia seama la îndrumările Domnului aveau să-l piardă pe întâiul lor născut, lovit de mâna îngerului pierzător. Prin ascultare, poporul trebuia să dea dovadă de credinţă. Tot astfel, toţi aceia care nădăjduiesc să fie salvaţi prin meritele sângelui lui Hristos îşi vor da seama că şi ei înşişi au de făcut ceva, pentru a-şi asigura mântuirea. În timp ce numai Hristos, numai El singur, ne poate răscumpăra de sub pedeapsa neascultării, noi trebuie să ne întoarcem de la păcat, la ascultare. Omul trebuie să fie mântuit prin credinţă, şi nu prin fapte; cu toate acestea, credinţa sa trebuie să fie dovedită prin faptele sale. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său să moară ca ispăşire pentru păcat. El a făcut cunoscut lumina adevărului, calea vieţii, El a dat mijloacele ajutătoare, rânduieli şi privilegii; acum, omul trebuie să coopereze cu aceste instrumente salvatoare; el trebuie să aprecieze şi să folosească ajutoarele pe care Dumnezeu i le-a pus la dispoziţie – să creadă şi să asculte de toate cerinţele dumnezeieşti. După ce Moise i-a făcut cunoscut lui Israel măsurile luate de Dumnezeu pentru eliberarea lui, „poporul s-a plecat şi s-a închinat până la pământ” (Ex.12, 27). Fericita nădejde a eliberării, înspăimântătoarea cunoaştere a faptului că persecutorii lor aveau să fie fără întârziere pedepsiţi, grijile şi ostenelile datorate plecării lor precipitate – toate au fost acoperite pentru un timp de recunoştinţa faţă de bunul lor Salvator. Mulţi dintre egipteni fuseseră conduşi la recunoaşterea Dumnezeului evreilor şi aceştia făceau acum rugămintea de a li se permite să găsească adăpost în casele israeliţilor, când îngerul pierzător avea să treacă prin ţară. Ei au fost primiţi cu bucurie. Aceştia au făgăduit ca de aici înainte să

slujească Dumnezeului lui Iacov şi să plece din Egipt odată cu poporul Său. Israeliţii au ascultat de îndrumările pe care Dumnezeu le dăduse. Grabnic şi în taină, ei au făcut pregătirile pentru plecare. Familiile lor s-au adunat laolaltă, mielul pascal a fost junghiat, carnea friptă la foc, azimile şi ierburile amare pregătite. Tatăl, ca preot al familiei, a stropit sângele pe stâlpii casei şi apoi s-a alăturat familiei, înăuntrul casei. În grabă şi în tăcere mielul pascal a fost mâncat. Cuprins de o teamă sfântă, poporul s-a rugat şi a vegheat; inima întâilor născuţi, de la bărbatul cel puternic şi până la copilul cel mic, bătea cu o teamă ce nu se poate exprima în cuvinte. Taţi şi mame îl strângeau în braţe pe iubitul lor întâi născut, gândindu-se la lovitura îngrozitoare ce avea să cadă în noaptea aceea. Dar niciuna dintre locuinţele lui Israel n-a fost vizitată de îngerul aducător de moarte. Semnul sângelui – semnul protecţiei Mântuitorului – era pe uşile lor şi nimicitorul n-a intrat. La miezul nopţii „au fost mari ţipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort” (Ex.12, 30). Toţi întâii născuţi din ţară, „de la întâiul născut al lui Faraon, care şedea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniţă, până la toţi întâii născuţi ai dobitoacelor” (vers.29), fuseseră loviţi de nimicitor. Pe tot întinsul vastului imperiu egiptean, mândria fiecărei case fusese doborâtă. Strigătele şi vaietele celor ce jeleau umpleau văzduhul. Împăratul şi curtenii, cu feţele palide şi picioarele tremurânde, stăteau îngroziţi în faţa acestei ororі copleşitoare. Faraon strigase pe vremuri: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, şi să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul, şi nu voi lăsa pe Israel să plece” (Ex.5, 2). Acum, mândria lui, care se înălţa până la cer, s-a umilit până în ţărână şi „a chemat pe Moise şi pe Aaron şi le-a zis: Sculaţi-vă, ieşiţi din mijlocul poporului meu, voi şi copiii lui Israel. Duceţi-vă de slujiţi Domnului, cum aţi zis. Luaţi-vă şi oile şi boii, cum aţi zis, duceţi-vă şi

binecuvântaţi-mă” (Ex.12, 31 – 32). Sfetnicii împărăteşti, şi ei la rândul lor, împreună cu poporul stăruiau de israeliţi să plece „din ţară, căci ziceau: Altfel, toţi vom pieri” (vers.33).

Secţiune 2.28 Cap. 25 – Exodul

Cu mijlocul încins, cu picioarele încălţate şi cu toiagul în mână, poporul Israel stătea gata, în picioare, fără glas, înmărmurit şi totuşi nădăjduind, în aşteptarea ordinului imperial, care să le spună să plece. Înainte de ivirea zorilor, ei au pornit la drum. În timpul plăgilor, pe când manifestarea puterii lui Dumnezeu aprinsese credinţa în inimile robilor şi aruncase groaza în asupritorii lor, israeliţii se adunaseră în mod treptat în Gosen; cu toată graba plecării lor, se luaseră deja unele măsuri necesare organizării şi controlului mulţimii în mişcare, prin împărţirea lor în cete, sub îndrumarea unor conducători numiţi în scopul acesta. Şi au plecat „în număr de aproape şase sute de mii de oameni, care mergeau pe jos, afară de copii. O mulţime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei” (Ex.12, 37 – 38). În această mulţime se aflau nu numai aceia care erau mânaţi de credinţa în Dumnezeul lui Israel, ci se afla, de asemenea, un foarte mare număr de oameni care doreau numai să scape de plăgi sau porniseră după mulţimea în mişcare numai din sentimentalism şi curiozitate. Această clasă de oameni a fost totdeauna o piedică şi o cursă pentru Israel. De asemenea, poporul a luat cu el „turme însemnate de oi şi boi”. Acestea erau proprietatea israeliţilor, care nu-şi vânduseră niciodată bunurile lor împăratului, aşa cum făcuseră egiptenii. Iacov şi fiii săi şi-au adus turmele şi cirezile cu ei în Egipt, unde se înmulţiseră foarte mult. Înainte de a părăsi Egiptul, poporul, sub îndrumarea lui Moise, a cerut o recompensă pentru munca lui neplătită, iar egiptenii erau prea nerăbdători să scape de prezenţa lor, spre a le refuza cererea. Robii au plecat încărcaţi cu prada luată de la

asupritorii lor. Ziua aceea a însemnat încheierea istoriei descoperite lui Avraam în viziune profetică, dată cu veacuri înainte: „Să ştii hotărât că sămânţa ta va fi străină într-o ţară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, şi o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu; şi pe urmă va ieşi de acolo cu mari bogăţii” (Gen.15, 13 – 14).4 Cei patru sute de ani se împliniseră. „Şi, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oştile Domnului au ieşit din ţara Egiptului” (Ex.12, 41). La plecarea lor din Egipt, israeliţii duceau cu ei o moştenire preţioasă, oasele lui Iosif, care aşteptaseră atât de mult timp împlinirea făgăduinţei lui Dumnezeu şi care, în timpul anilor întunecoşi de robie, fuseseră o aducere aminte a izbăvirii lui Israel. În loc de a urma calea directă spre Canaan, care trecea prin ţara filistenilor, Domnul le-a îndreptat mersul spre miazăzi, spre ţărmurile Mării Roşii. „Căci a zis Dumnezeu: S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul şi să se întoarcă în Egipt” (Ex.13, 17). Dacă ar fi încercat să treacă prin ţara filistenilor, înaintarea lor ar fi fost stânjenită, căci filistenii îi considerau sclavi fugiţi de la stăpânii lor şi n-ar fi ezitat să se războiască cu ei. Israeliţii erau slab pregătiţi pentru a se lupta cu poporul acela puternic şi războinic. De asemenea, ei îl cunoşteau prea puţin pe Dumnezeu şi aveau puţină credinţă în El şi s-ar fi înspăimântat şi descurajat. Erau neînarmaţi şi nedeprinşi cu lupta, iar starea lor de spirit era deprimată datorită îndelungatei lor robii; erau stânjeniţi de femei şi copii, de turme şi cirezi. Conducându-i pe drumul spre Marea Roşie, Domnul S-a descoperit ca un Dumnezeu al milei şi al înţelepciunii. „Au plecat din Sucot, şi au tăbărât la Eram, la marginea pustiei. Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua, şi noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea

poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopţii” (Ex.13, 20 – 22). Psalmistul spune: „A întins un nor, ca să-i acopere, şi focul, ca să lumineze noaptea” (Ps.105, 39; a se vedea, de asemenea, 1 Corinteni 10, 1 – 2). Stindardul Conducătorului lor nevăzut era totdeauna cu ei. Ziua, norul le arăta calea sau se întindea ca un acoperământ deasupra mulţimii. El servea ca apărare împotriva căldurii arzătoare, iar prin răcoarea şi umezeala lui aducea o înviorare milostivă în deşertul ars de soare şi însetat. Noaptea, el devenea un stâlp de foc, luminându-le tabăra şi asigurându-i fără încetare de prezenţa divină. În unul dintre cele mai frumoase şi mai încurajatoare pasaje din cartea profetului Isaia, se face referire la stâlpul de nor şi de foc, spre a reprezenta grija lui Dumnezeu faţă de poporul Său, în marea luptă finală cu puterile răului. „Domnul va aşeza peste toată întinderea muntelui Sionului şi peste locurile lui de adunare un nor de fum ziua, şi un foc de flăcări strălucitoare noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei şi ca loc de adăpost şi de ocrotire împotriva furtunii şi ploii” (Is.4, 5 – 6). Ei călătoreau prin întinderea tristă şi pustie. În inima lor începuseră deja să se întrebe încotro îi va duce drumul pe care au apucat; începeau să obosească de calea cea grea şi, în unele inimi, a început să încolţească teama că vor fi urmăriţi de egipteni. Dar norul mergea înainte şi ei îl urmau. Şi iată că Domnul l-a îndrumat pe Moise să o ia într-o parte, într-un defileu muntos, şi să tabere lângă mare. I-a fost descoperit faptul că faraon avea să-i urmărească, dar că Dumnezeu avea să fie onorat prin izbăvirea lor. În Egipt se răspândise vestea că copiii lui Israel, în loc să se oprească în deşert pentru a se închina, înaintau grăbiţi către Marea Roşie. Sfetnicii i-au făcut cunoscut lui faraon că robii lor fugiseră spre a nu se mai întoarce. Poporul îşi deplângea nebunia de a fi considerat că moartea primilor născuţi s-a datorat puterii

lui Dumnezeu. Oamenii lor cei mari, revenindu-şi din teamă, au pus plăgile pe seama unor cauze naturale. „Ce am făcut, de am lăsat pe Israel să plece şi să nu ne mai slujească?” – a fost strigătul lor amar (Ex.14, 5 u.p.). Faraon îşi strânse forţele, „şase sute de care de luptă” şi toate carele Egiptului”, călăreţi, comandanţi şi pedestraşi. Împăratul însuşi, însoţit de oamenii de frunte ai împărăţiei sale, conducea armata atacatoare. Pentru a se asigura de ajutorul zeilor şi pentru ca în felul acesta să-şi asigure izbânda în această acţiune a lor, erau însoţiţi de preoţi. Împăratul era hotărât să-l intimideze pe Israel printr-o mare desfăşurare a puterii sale. Egiptenii se temeau ca nu cumva supunerea lor silită faţă de Dumnezeul lui Israel să-i facă să ajungă de râsul celorlalte naţiuni; dar, dacă aveau să pornească acum cu o mare desfăşurare a forţei lor şi să-i aducă înapoi pe fugari, atunci aveau să-şi recapete gloria şi să-şi recâştige serviciile robilor lor. Evreii tăbărâseră lângă mare, ale cărei ape ridicau înaintea lor o barieră ce părea de netrecut, în timp ce la miazăzi un munte stâncos le oprea înaintarea. Deodată, ei au văzut în depărtare armuri strălucitoare şi care în mişcare, ce trădau avangarda unei mari oştiri. Pe măsură ce forţa aceasta se apropia, oştile Egiptului au fost văzute în acţiunea lor de urmărire. Groaza a umplut inimile israeliţilor. Unii strigau către Domnul, dar cea mai mare parte alergau la Moise cu plângerile lor: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut, de ne-ai scos din Egipt? Nu-ţi spuneam noi în Egipt: Lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor, decât să murim în pustie?” (Ex.14, 11 – 12). Moise s-a tulburat foarte mult văzând că poporul său dă pe faţă atât de puţină credinţă în Dumnezeu, în ciuda faptului că în repetate rânduri fusese martor la manifestarea puterii Sale spre binele lor. Cum puteau ei să-l învinuiască de primejdiile şi greutăţile

situaţiei lor, când el nu făcuse altceva decât să urmeze porunca expresă a lui Dumnezeu? Într-adevăr, nu exista nicio posibilitate de scăpare, decât dacă Dumnezeu însuşi avea să intervină pentru izbăvire; dar pentru că au fost aduşi în această situaţie datorită faptului că au ascultat de îndrumările divine, Moise nu se temea de urmări. Răspunsul său liniştit şi plin de încredinţare adresat poporului a fost: „Nu vă temeţi de nimic, staţi pe loc şi veţi vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceştia, pe care-i vedeţi azi, nu-i veţi mai vedea niciodată. Domnul. Se va lupta pentru voi; dar voi, staţi liniştiţi” (Ex.14, 13 – 14). Nu era un lucru uşor să faci ca oştile lui Israel să rămână în aşteptare înaintea Domnului. Lipsiţi de disciplină şi de stăpânire de sine, oamenii au ajuns violenţi şi neraţionali. Ei se aşteptau să cadă repede în mâinile opresorilor, iar vaietele şi plângerile lor erau zgomotoase şi puternice. Stâlpul cel minunat de nor fusese urmat ca un semn de la Dumnezeu de a merge înainte; dar acum se întrebau între ei dacă acesta nu prevestea cumva o mare nenorocire: căci nu-i dusese el oare de partea rea a muntelui, într-un loc unde nu exista trecere? În felul acesta, îngerul lui Dumnezeu era pentru mintea lor rătăcită ca un purtător de nenorocire. Dar deodată, în timp ce oştile egiptene se apropiau, aşteptându-se să facă din ei o pradă uşoară, stâlpul de nor s-a ridicat în mod maiestuos spre cer, a trecut peste israeliţi şi a coborât între ei şi oştile Egiptului. Un zid întunecos s-a aşezat între urmăriţi şi urmăritori. Egiptenii nu mai puteau vedea nicidecum tabăra evreilor, fiind astfel constrânşi să se oprească. Dar, pe când întunericul nopţii devenea tot mai adânc, zidul de nor a devenit o mare lumină pentru evrei, inundând întreaga tabără cu o strălucire ca în timpul zilei. Atunci, nădejdea a revenit în inimile poporului Israel. Iar Moise a strigat către Domnul. „Domnul a zis lui Moise: Ce rost au strigătele acestea?

Spune copiilor lui Israel să pornească înainte. Tu, ridică-ţi toiagul, întinde-ţi mâna spre mare, şi despică-o; şi copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării, ca pe uscat” (Ex. 14, 15 – 16). Psalmistul, descriind trecerea mării de către Israel, cânta: „ţi-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, şi nu ţi s-au cunoscut urmele. Ai povăţuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise şi Aaron” (Ps.77, 19 – 20). Când Moise şi-a întins toiagul, apele s-au despărţit şi Israel a mers prin mijlocul mării ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un zid de o parte şi de alta. Lumina din stâlpul de foc al lui Dumnezeu strălucea pe vârfurile înspumate ale valurilor şi lumina calea ce era tăiată ca o brazdă adâncă prin apele mării şi se pierdea în obscuritatea celuilalt ţărm îndepărtat. „Egiptenii i-au urmărit: şi toţii caii lui Faraon, carele şi călăreţii lui au intrat după ei în mijlocul mării. În straja dimineţii, Domnul, din stâlpul de foc şi de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor şi a aruncat învălmăşeală în tabăra egiptenilor” (Ex.14, 23 – 24). Norul misterios se transforma într-un stâlp de foc înaintea ochilor lor uimiţi. Tunetele au început să bubuie şi fulgerele să lumineze. „Norii au turnat apă cu găleata, tunetul a răsunat din nori şi săgeţile Tale au zburat în toate părţile. Tunetul Tău a izbucnit în vârtej de vânt, fulgerele au luminat lumea; pământul s-a mişcat şi s-a cutremurat” (Ps.77, 17 – 18). Egiptenii au fost cuprinşi de confuzie şi spaimă. În mijlocul mâniei elementelor naturii, în care au auzit vocea unui Dumnezeu mâniat, ei au încercat să se retragă şi să fugă înspre ţărmul pe care-l părăsiseră. Dar Moise îşi întinse toiagul şi apele care erau îngrămădite, şuierând + şi mugind, grăbite să-şi apuce prada, se aruncară împreună înghiţind armata egipteană în adâncurile lor întunecoase. Când se iviră zorile, acestea îi descoperiră mulţimii lui Israel tot ce mai rămăsese din puternicii săi vrăjmaşi – grămezi de cadavre, îmbrăcate în zale, aruncate pe ţărm. Din primejdia cea mai îngrozitoare,

o singură noapte a adus o deplină izbăvire. Mulţimea cea mare şi neajutorată – robi nedeprinşi cu luptele, femei, copii şi vite, având marea înaintea lor şi oştirea cea puternică a Egiptului ameninţându-i din spate – a văzut cum i se deschide calea prin apă, iar pe vrăjmaşi zdrobiţi chiar în clipa în care aşteptau biruinţa. Numai singur Dumnezeu le-a adus eliberarea şi către El s-au îndreptat şi inimile lor recunoscătoare şi pline de credinţă. Simţămintele lor şi-au găsit exprimarea în cântece de laudă. Duhul lui Dumnezeu era asupra lui Moise şi el a condus poporul într-un cântec sfânt, triumfător, de mulţumire, cel dintâi şi unul dintre cele mai sublime din câte sunt cunoscute omului: „Voi cânta Domnului, căci şi-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ.

Domnul este tăria mea şi temeiul cântărilor mele de laudă. El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu, Pe El Îl voi lăuda: El este Dumnezeul tatălui meu; Pe El Îl voi preamări. Domnul este un războinic viteaz: Numele Lui este Domnul. El a aruncat în mare Carele lui Faraon şi oastea lui; Luptătorii lui aleşi Au fost înghiţiţi în Marea Roşie. I-au acoperit valurile, şi s-au pogorât în fundul apelor, ca o piatră. Dreapta Ta, Doamne, şi-a făcut vestită tăria; Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, A zdrobit pe vrăjmaşi. Prin mărimea măreţiei Tale, Tu trânteşti la pământ pe vrăjmaşii Tăi; Îţi dezlănţuieşti mânia, şi ea-i mistuie ca pe o trestie. La suflarea nărilor Tale, S-au îngrămădit apele, S-au ridicat talazurile ca un zid, şi s-au închegat valurile în mijlocul mării. Vrăjmaşul zicea: Ai voi urmări, îi voi ajunge, Vom împărţi prada de război; Îmi voi scoate sabia, şi-i voi nimici cu mâna mea’. Dar Tu ai suflat cu suflarea Ta: Şi marea i-a acoperit, la plumbul s-au afundat în adâncul apelor, Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfinţenie, Bogat în fapte de laudă, şi făcător de minuni? Tu ţi-ai întins mâna dreaptă;

Şi i-a înghiţit pământul. Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit, şi ai izbăvit pe poporul acesta; Iar prin puterea Ta îl îndrepţi Spre locaşul sfinţeniei Tale. Popoarele vor afla lucrul acesta.

Şi se vor cutremura; Apucă groaza pe Filisteni, Se înspăimântă căpeteniile Edomului, şi un tremur apucă pe războinicii lui Moab; Toţi locuitorii Canaanului Leşină de la inimă.

Îi va apuca teama şi spaima; Iar văzând măreţia braţului Tău, Vor sta muţi ca o piatră, Până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece Poporul, pe care Tu l-ai răscumpărat Tu îi vei aduce şi-i vei aşeza Pe muntele moştenirii Tale, în locaşul pe care ţi l-ai pregătit la locaş, Doamne, La Templul pe care mâinile Tale L-au întemeiat, Doamne!” (Exod 15, 1 – 17)

Asemenea unui glas din adâncuri s-a înălţat din pieptul marii mulţimi a lui Israel acea sublimă laudă. Ea a fost preluată de femeile lui Israel, Maria, sora lui Moise, fiind în frunte, când au pornit cu timpane şi jucând. Departe, peste deşert şi mare răsuna refrenul fericit, iar munţii reverberau cuvintele lor de laudă. „Cântaţi Domnului, căci şi-a arătat slava”. Acest cântec şi marea eliberare pe care el o sărbătoreşte au făcut o impresie de neşters în memoria poporului evreu. Din veac în veac, el a fost făcut să răsune de către profeţii şi cântăreţii lui Israel, mărturisind că Domnul este tăria şi izbăvirea acelora care se încred în El. Acest cântec nu aparţine numai poporului iudeu. El arată înainte la nimicirea tuturor vrăjmaşilor neprihănirii şi la biruinţa finală a Israelului lui Dumnezeu. Profetul de pe Patmos a privit mulţimea îmbrăcată în haine albe, pe cei care „stăteau biruitori” pe marea de sticlă amestecată cu foc”, având „alăutele lui Dumnezeu în mână. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, şi cântarea Mielului” (Apoc.15, 2 – 3). „Nu nouă, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru

credincioşia Ta!” (Ps.115, 1). Acesta era spiritul de care era pătruns cântecul de eliberare al lui Israel şi este spiritul care ar trebui să sălăşluiască în inima tuturor acelora care îl iubesc pe Dumnezeu şi se tem de El. Eliberând sufletele noastre de sclavia păcatului, Dumnezeu a lucrat pentru noi o eliberare mai mare decât aceea a evreilor la Marea Roşie. Ca şi mulţimea evreilor, noi ar trebui să-L lăudăm pe Domnul cu inima, cu sufletul şi cu vocea pentru „lucrările Sale minunate, făcute pentru fiii oamenilor”. Cei care cugetă la îndurările cele mari ale lui Dumnezeu şi care nu trec cu vederea darurile Sale mai mici se vor încinge cu bucurie şi vor cânta Domnului în inimile lor. Binecuvântările zilnice pe care le primim din mâna lui Dumnezeu şi, mai presus de toate, moartea ispăşitoare a lui Iisus, ca să aducă fericirea şi cerul la îndemâna noastră, ar trebui să constituie tema unei continue recunoştinţe. Ce milă, ce iubire nemărginită ne-a arătat Dumnezeu nouă, unor păcătoşi pierduţi, legându-ne de El, spre a fi pentru El o comoară deosebită! Ce sacrificiu a făcut Răscumpărătorul nostru, pentru ca noi să putem fi numiţi copii ai lui Dumnezeu! Să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru fericita nădejde ce ne-a fost pusă înainte, cuprinsă în marele plan de mântuire, să-L lăudăm pentru moştenirea cerească, cum şi pentru bogatele Sale făgăduinţe, să-L lăudăm pentru că Iisus trăieşte ca să mijlocească pentru noi. „Cine aduce mulţumiri”, spune Creatorul, „acela Mă proslăveşte” (Ps.50, 23). Toţi locuitorii cerului se unesc pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. Să învăţăm acum cântecul îngerilor, ca să-l putem cânta atunci când ne vom alătura rândurilor lor strălucitoare. Să spunem împreună cu psalmistul: „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi” (Ps.146, 2). „Te laudă popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă” (Ps.67, 5). Dumnezeu, în providenţa Sa, i-a dus pe evrei în fortăreaţa munţilor înaintea mării, pentru ca El să-

şi poată manifesta puterea în eliberarea lor şi să umilească în mod vădit mândria opresorilor lor. El ar fi putut să-i salveze şi pe o altă cale, dar a ales această metodă pentru a le pune la probă credinţa şi a le întări încrederea în El. Poporul era obosit şi înspăimântat şi totuşi, dacă ar fi dat înapoi atunci când Moise i-a spus să înainteze, Dumnezeu nu i-ar fi deschis niciodată calea. „Prin credinţă au trecut ei Marea Roşie, ca pe uscat” (Evr.11, 29). Coborând până la apă, ei au dovedit că au crezut Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum era rostit de către Moise. Ei au făcut tot ce stătea în puterea lor să facă şi numai după aceea, Cel care este tăria lui Israel a despărţit marea pentru a face o cale pentru picioarele lor. Marea lecţie dată aici este pentru toate timpurile. Adesea, viaţa creştină este înconjurată de primejdii, iar împlinirea datoriei pare greu de adus la îndeplinire. Imaginaţia întrezăreşte o iminentă ruină în faţă şi sclavie sau moarte în urmă. Şi totuşi, vocea lui Dumnezeu rosteşte în mod clar: „Mergeţi înainte”. Noi trebuie să ascultăm de porunca aceasta, chiar dacă ochii noştri nu pot pătrunde prin întuneric şi chiar dacă simţim la picioarele noastre valurile reci ale mării. Obstacolele care stau în calea înaintării noastre nu vor dispărea niciodată înaintea unui spirit zăbavnic şi îndoielnic. Cel care amână ascultarea, până când fiecare umbră de nesiguranţă va dispărea şi până când nu va mai fi niciun risc de a da greş sau de a fi înfrânt, nu va asculta niciodată. Necredinţa şopteşte: „Să aşteptăm până când sunt date la o parte toate piedicile şi până când vom putea vedea în mod clar drumul nostru”; dar credinţa plină de curaj îndeamnă la înaintare, nădăjduind şi crezând totul. Norul care pentru egipteni a fost un zid de întuneric, pentru evrei a fost un potop de lumină, luminând întreaga tabără şi revărsând strălucire pe cărarea din faţa lor. Astfel, lucrările Providenţei aduc întuneric şi disperare celui necredincios, în timp ce pentru sufletul plin de

încredere, ele sunt pline de lumină şi pace. Cărarea pe care te conduce Dumnezeu poate trece prin pustie sau prin mare, dar este o cărare sigură.

Secţiune 2.29 Cap. 26 – De la Marea Roşie la Sinai

De la Marea Roşie, oştile lui Israel au pornit din nou în călătoria lor sub călăuzirea stâlpului de nor. Priveliştea din jurul lor era foarte dezolantă – munţi pleşuvi, pustii, pământuri sterpe şi marea care se întindea până departe, cu ţărmurile ei presărate cu cadavrele vrăjmaşilor lor; şi totuşi ei erau plini de bucurie, conştienţi că sunt liberi, şi orice gând de nemulţumire a fost adus la tăcere. Dar timp de trei zile, în călătoria lor n-au găsit apă. Rezerva pe care o luaseră cu ei se terminase. Nu era nimic care să le potolească setea arzătoare, în timp ce se târau obosiţi peste întinderile arse de soare. Moise, care cunoştea această regiune, ştia ceva ce nu ştiau ceilalţi, şi anume că la Mara, cel mai apropiat loc de poposire, unde se găseau izvoare, apa nu era bună de băut. Cu mare îngrijorare el urmărea norul călăuzitor. Cu strângere de inimă el a auzit strigătul plin de bucurie – „apă, apă” – al cărui ecou se făcea auzit pretutindeni. Bărbaţi, femei şi copii, în graba lor, plini de bucurie, s-au îngrămădit la izvoare, când, deodată, un strigăt plin de durere a izbucnit din mulţime – apa era amară. În groaza şi disperarea lor, i-au reproşat lui Moise că i-a condus pe un astfel de drum, neţinând seama de faptul că prezenţa divină din acel nor misterios îl condusese şi pe el, la fel cum i-a condus pe ei. În durerea sa faţă de disperarea lor, Moise a făcut ce ei au uitat să facă: el a strigat fierbinte către Dumnezeu după ajutor. „Şi Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Şi apa s-a făcut dulce” (Ex.15, 25). Cu această ocazie, aici, lui Israel i s-a dat prin Moise făgăduinţa: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, şi dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi

lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă” (Ex.15, 26). De la Mara, poporul a mers la Elim, unde a găsit „douăsprezece izvoare de apă şi şaptezeci de finici”. Aici a rămas mai multe zile, mai înainte de a intra în pustia Sinai. După o lună de zile de la părăsirea Egiptului, israeliţii şi-au întins – pentru prima dată – tabăra, în pustie. Proviziile lor au început acum să se termine. În pustie era puţină iarbă şi turmele li se împuţinaseră. Cum avea să se găsească hrană pentru această vastă mulţime de oameni? Îndoiala le-a umplut inimile şi au început din nou să murmure. Chiar mai marii şi bătrânii norodului s-au alăturat poporului în a se plânge împotriva conducătorilor lor, numiţi de Dumnezeu: „Cum de n-am murit loviţi de mâna Domnului în ţara Egiptului, când şedeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-aţi adus în pustia aceasta ca să faceţi să moară de foame toată mulţimea aceasta” (Ex.16, 3).

Până acum ei nu suferiseră de foame; nevoile lor zilnice erau satisfăcute, dar ei se temeau pentru viitor. Ei nu puteau înţelege cum avea să se hrănească această mare mulţime în călătoriile sale prin pustie şi, în imaginaţie, ei şi-au văzut copiii murind de foame. Dumnezeu a îngăduit ca greutăţile să-i înconjoare, iar rezervele de hrană să se împuţineze, pentru ca inimile lor să se poată întoarce spre El, care până aici fusese Eliberatorul lor. Dacă în strâmtorarea lor aveau să-L cheme, El avea încă să dea pe faţă dovezile iubirii şi grijii Sale faţă de ei. El le făgăduise că, dacă vor asculta de poruncile Sale, nicio boală nu avea să vină asupra lor şi numai necredinţa lor păcătoasă a fost aceea care i-a făcut să-şi imagineze că ei sau copiii lor puteau să moară de foame. Dumnezeu făgăduise să fie Dumnezeul lor, să-i ia la Sine ca popor şi să-i conducă într-o ţară mare şi bună; numai că ei erau gata să abandoneze în faţa oricărui obstacol întâlnit în drumul lor spre acea

ţară. Într-un mod minunat, El i-a scos din robia Egiptului ca să-i înalţe şi să-i înnobileze, să facă din ei o pricină de laudă pe pământ. Dar era necesar ca ei să dea piept cu necazurile şi să sufere lipsuri. Dumnezeu Îi aducea de la starea de degradare, la situaţia de a-i pregăti, a-i face în stare, să ocupe un loc de cinste printre naţiuni şi să primească răspunderi importante şi sfinte. Dacă ei ar fi avut credinţă în El, văzând toate câte a făcut El pentru ei, atunci ar fi suportat cu bucurie orice neajunsuri, lipsuri şi chiar suferinţe; dar ei nu erau dispuşi să se încreadă mai departe în Dumnezeu, decât dacă vor fi martori ai dovezilor continue ale puterii Sale. Ei au uitat amara lor experienţă din Egipt. Ei au uitat bunătatea şi puterea lui Dumnezeu desfăşurate în favoarea lor, eliberându-i din sclavie. Ei au uitat cum le-au fost salvaţi copiii atunci când îngerul nimicitor i-a lovit pe întâii născuţi ai Egiptului. Ei au uitat marea manifestare a puterii divine la Marea Roşie. Ei au uitat faptul că, în timp ce au trecut cu bine pe drumul ce fusese deschis pentru ei, armatele vrăjmaşilor lor, care au încercat să-i urmărească, au fost acoperite de apele mării. Au văzut însă numai prezentele lor neajunsuri şi încercări; şi în loc să spună: „Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi; deşi am fost sclavi, El face din noi o mare naţiune”, ei vorbeau numai de greutăţile drumului, întrebându-se când oare se va sfârşi peregrinajul lor obositor. Istoria vieţii din pustie a poporului Israel a fost consemnată pentru a fi de folos Israelului lui Dumnezeu de la sfârşitul timpului. Raportul modului în care S-a purtat Dumnezeu cu cei ce pribegeau în pustie în toate călătoriile lor într-o parte şi-n alta, îngăduind să fie expuşi foamei, setei şi oboselii, dar manifestându-şi în mod izbitor puterea pentru a-i ajuta, este bogat în avertizări şi sfaturi pentru poporul Său din toate veacurile. Experienţa variată a poporului evreu a fost o şcoală a pregătirii pentru căminul făgăduit din Canaan. Dumnezeu doreşte ca poporul Său

din aceste zile să revadă, cu o inimă plină de umilinţă şi cu un spirit dispus să înveţe, încercările prin care a trecut vechiul Israel, pentru ca să poată fi educat în pregătirea sa pentru Canaanul ceresc. Mulţi privesc înapoi la israeliţi şi se miră de necredinţa şi murmurarea lor, considerând că ei n-ar fi fost aşa de nerecunoscători; dar atunci când credinţa le este pusă la probă, chiar şi în încercări mici, ei nu dau pe faţă o credinţă sau o răbdare mai mare decât a manifestat vechiul Israel. Când ajung în strâmtoare, ei murmură în faţa mijloacelor prin care Dumnezeu a ales să-i curăţească. Deşi nevoile lor prezente sunt satisfăcute, mulţi nu vor să se încreadă în Dumnezeu pentru viitor şi unii ca aceştia se tem tot timpul ca nu cumva sărăcia să vină asupra lor, iar copiii lor să fie lăsaţi să sufere. Unii văd întotdeauna răul înainte sau exagerează dificultăţi care realmente există, astfel încât ochii lor sunt orbi faţă de multele binecuvântări care ar cere recunoştinţă din partea lor. Obstacolele pe care le întâmpină, în loc să-i facă să caute ajutorul lui Dumnezeu, unica sursă de putere, îi despart de El, pentru că trezesc în ei neliniştea şi nemulţumirea.

Facem noi bine când suntem necredincioşi în felul acesta? De ce am fi oare nerecunoscători şi lipsiţi de încredere? Iisus este prietenul nostru: întregul cer este interesat de binele nostru; iar neliniştea şi temerea noastră nu fac decât să-L întristeze pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. N-ar trebui să ne complăcem în griji ce nu fac decât să ne roadă şi să ne uzeze, dar nu ne ajută să putem trece cu bine încercările. N-ar trebui să se acorde niciun loc acelei neîncrederi în Dumnezeu care ne conduce să facem din pregătirea pentru nevoile viitoare scopul principal al vieţii, ca şi când fericirea noastră ar consta în aceste lucruri pământeşti. Nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie doborât de griji. Dar Dumnezeu nu ne spune că nu vor fi primejdii în drumul nostru. El nu-şi

propune să-l ia pe poporul Său din lumea păcatului şi a răului, ci El ne arată un refugiu care nu dă greş niciodată. Pe cei obosiţi şi îngrijoraţi, El îi invită: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Mat.11, 28 – 29). Noi putem găsi odihnă şi pace la Dumnezeu, aruncând toate grijile noastre asupra Lui; căci El Se îngrijeşte de noi (vezi 1 Petru 5, 7). Apostolul Pavel spune: „Luaţi seama dar, fraţilor, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea şi necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul Cel viu (Evr.3, 12). Având în vedere tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi, credinţa noastră ar trebui să fie puternică, activă şi statornică. În loc de a murmura şi a ne plânge, limbajul inimilor noastre ar trebui să fie: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, şi tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează suflete pe Domnul, şi nu uita niciuna din binefacerile Lui!” (Ps.103, 1.2). Dumnezeu nu era nepăsător faţă de nevoile lui Israel. El le-a spus conducătorilor: „Voi face să ploaie pâine din cer pentru voi”. Şi au fost date instrucţiuni ca poporul să strângă zilnic cât le trebuie, strângând o măsură dublă în cea de-a şasea zi, pentru ca păzirea sfântă a Sabatului să fie menţinută. Moise i-a asigurat pe copiii lui Israel că nevoile lor aveau să fie împlinite. „Domnul vă va da astă seară carne de mâncat, şi mâine dimineaţă vă va da pâine să vă săturaţi”. Şi apoi a adăugat: „Căci ce suntem noi? Cârtirile voastre nu se îndreaptă împotriva noastră, ci împotriva Domnului”. Apoi i-a poruncit lui Aaron să le spună: „Apropiaţi-vă înaintea Domnului; căci v-a auzit cârtirile. În timp ce Aaron vorbea, ei s-au uitat înspre pustie, şi iată că slava Domnului s-a arătat în nor”. O astfel de splendoare, pe care ei nu o mai văzuseră niciodată, simboliza prezenţa divină. Prin manifestări adresate simţurilor lor, ei aveau să

obţină o cunoaştere a lui Dumnezeu. Ei trebuia să înveţe că Cel Prea înalt era conducătorul lor, şi nicidecum omul Moise, şi ei trebuia să se teamă de Numele Lui şi să asculte de glasul Său. Odată cu căderea nopţii, tabăra a fost acoperită de o mare mulţime de prepeliţe, destule ca să satisfacă nevoia întregii mulţimi. Dimineaţa, pe faţa pământului era „ceva mărunt, ca nişte grăunţe, mărunt ca bobiţele de gheaţă albă”. Semăna cu grăunţele de coriandru. Poporul a numit-o „mană”. Moise a spus: Aceasta „este pâinea, pe care v-o dă Domnul ca hrană”. Poporul a strâns mană şi a văzut că este din abundenţă pentru toţi. Ei „o măcinau la râşniţă, sau o pisau într-o piuă; o fierbeau în oală, şi făceau turte din ea” (Num.11, 8). Mana avea gustul unei turte făcute cu miere. Au fost sfătuiţi ca pentru fiecare persoană să strângă zilnic un omer şi nu trebuia să rămână nimic din ea până a doua zi. Unii au încercat să păstreze ceva pentru ziua următoare, dar a doua zi nu mai era bună de mâncat. Provizia pentru ziua respectivă trebuia strânsă dimineaţa; căci tot ceea ce mai rămânea pe pământ se topea de razele soarelui. În timp ce strângeau mana, s-a observat că unii aveau mai mult, iar alţii mai puţin decât cantitatea pe care li se spusese s-o strângă. Dar când „o măsurau cu omerul, cine strânsese mai mult n-avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puţin, nu ducea lipsă deloc”. O explicaţie a acestei relatări a Scripturii, ca şi o lecţie practică luată din această experienţă, ne este dată de apostolul Pavel în cea de-a doua sa epistolă către Corinteni. El spune: „Aici nu este vorba ca alţii să fie uşuraţi, iar voi strâmtoraţi; ci este vorba de o potrivire; în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca şi prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, aşa ca să fie o potrivire; după cum este scris: Cel ce strânsese mult, n-avea nimic de prisos, şi cel ce strânsese puţin, nu ducea lipsă” (2 Cor.8, 13 – 15). În ziua a şasea, poporul a adunat

câte doi omeri de fiecare persoană. Căpeteniile s-au grăbit să-i aducă la cunoştinţă lui Moise cele ce avuseseră loc. Răspunsul său a fost: „Domnul a poruncit aşa: Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceţi ce aveţi de copt, fierbeţi ce aveţi de fiert, şi păstraţi până a doua zi dimineaţa tot ce va rămânea!” Ei au făcut aşa şi au constatat că mana a rămas neschimbată. „Moise a zis: Mâncaţi-o azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veţi găsi mană pe câmp. Veţi strânge timp de şase zile: dar în ziua a şaptea, care este Sabatul, nu va fi” (Ex.16, 25 – 26). Dumnezeu cere ca ziua Sa cea sfântă să fie păzită cu sfinţenie astăzi, aşa cum era în timpul poporului Israel. Porunca dată poporului evreu ar trebui să fie privită de către toţi creştinii ca o poruncă a lui Iehova adresată lor. Ziua dinaintea Sabatului ar trebui să fie o zi de pregătire, în care totul trebuie să fie gata pentru orele ei sfinte. În niciun caz n-ar trebui să se îngăduie ca treburile noastre să fie puse mai presus de acest timp sfânt. Dumnezeu a poruncit ca cei bolnavi şi suferinzi să fie îngrijiţi; munca cerută pentru a-i face să se simtă mai bine este o lucrare a milei, şi aceasta nu constituie o violare a Sabatului; dar orice lucrare nenecesară trebuie să fie evitată. Mulţi lasă până la începutul Sabatului lucruri mici care trebuie făcute în ziua de pregătire. Aceasta n-ar trebui să se întâmple. Lucrarea ce este neglijată până la începutul Sabatului ar trebui să rămână nefăcută până ce acesta a trecut. Acest mod de a lucra poate să ajute memoria celor neglijenţi şi să-i facă atenţi să-şi facă lucrările în cele şase zile de lucru. În fiecare săptămână, în timpul lungii lor călătorii în pustie, israeliţii au fost martorii unei întreite minuni, menite a impresiona minţile lor cu privire la sfinţenia Sabatului: o dublă cantitate de mană ce cădea în ziua a şasea, dar mana nu cădea în cea de-a şaptea zi, iar porţia necesară pentru ziua Sabatului se păstra dulce şi curată, pe când dacă ar fi fost păstrată altă dată, de pe o zi pe alta,

n-ar mai fi fost bună de mâncat. În împrejurările legate de căderea manei, avem dovada concludentă că Sabatul nu a fost instituit, aşa cum pretind unii, atunci când a fost dată Legea pe Sinai. Mai înainte ca israeliţii să vină la Sinai, ei au înţeles că păzirea Sabatului este obligatorie pentru ei. Fiind obligaţi să adune în fiecare zi de vineri o porţie dublă de mană în pregătirea lor pentru Sabat, zi în care nu cădea mană deloc, natura sacră a zilei de odihnă era mereu întipărită asupra lor. Iar când unii din popor au ieşit în ziua Sabatului să strângă mană, Domnul a întrebat: „Până când aveţi de gând să nu păziţi poruncile şi legile Mele?” (Ex.16, 28). „Copiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până la sosirea lor într-o ţară locuită; au mâncat mană până la sosirea lor la hotarele ţării Canaanului” (Ex.16, 35). Timp de patruzeci de ani, li se reamintea zilnic, prin această miraculoasă aprovizionare, de grija neobosită a lui Dumnezeu şi de iubirea Lui gingaşă. În cuvintele psalmistului, Dumnezeu le-a dat „grâu din cer, au mâncat cu toţii pâinea celor mari” („pâinea îngerilor” tr. engl. Ps.78, 24 – 25, adică hrana ce le-a fost dată de către îngeri). Hrăniţi fiind cu „grâu din cer”, ei trebuia să se gândească zilnic la faptul că, având făgăduinţa lui Dumnezeu, ei erau tot aşa de siguri în ceea ce priveşte hrana lor, ca şi atunci când ar fi fost înconjuraţi de unduitoare lanuri de grâu în câmpiile fertile ale Canaanului. Mana căzută din cer pentru hrănirea poporului Israel a fost un tip al Aceluia care a venit de la Dumnezeu ca să-şi dea viaţa pentru lume. Iisus spunea: „Eu sunt Pâinea vieţii. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie, şi au murit. Pâinea care se pogoară din cer este de aşa fel, ca cineva să mănânce din ea, şi să nu moară” Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii” (Ioan 6, 48 – 51). Şi printre făgăduinţele binecuvântării făcute poporului lui Dumnezeu

în viaţa veşnică este şi aceasta: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă” (Apoc.2, 17). După părăsirea pustiei Sin, israeliţii au tăbărât la Refidim. Aici nu exista apă şi din nou au dat pe faţă neîncredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. În orbirea şi cutezanţa sa, poporul a venit la Moise cu cererea: „Dă-ne apă să bem!” Dar răbdarea lui n-a cedat. „Pentru ce căutaţi ceartă cu mine?” a spus el, „Pentru ce ispitiţi pe Domnul?” Atunci ei au strigat plini de mânie: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii şi turmele noastre?” Atunci când fuseseră aprovizionaţi din abundenţă cu hrană, îşi aminteau cu ruşine de necredinţa şi murmurările lor şi făgăduiau să se încreadă pentru viitor în Dumnezeu; dar îşi uitau curând făgăduinţa lor şi, la prima încercare a credinţei, cădeau. Stâlpul de nor care-i conducea părea că ascunde o taină teribilă. Şi Moise”, se întrebau ei, cine era el oare şi care putea fi planul lui, scoţându-i din Egipt? Bănuiala şi neîncrederea le-au umplut inimile şi l-au acuzat cu îndrăzneală de intenţia de a-i omorî pe ei şi pe copiii lor prin lipsuri şi greutăţi, pentru ca el să se îmbogăţească luându-le averile. În revărsarea mâniei şi revoltei lor, erau gata să-l omoare cu pietre. În durerea sa, Moise a strigat către Domnul: „Ce să fac cu poporul acesta?” El a fost îndrumat să-i ia pe bătrânii lui Israel şi toiagul cu care săvârşise minunile în Egipt şi să meargă înaintea poporului. Şi Domnul i-a zis: „Iată, Eu voi sta înaintea ta, pe stânca Horebului; vei lovi stânca, şi va ţâşni apă din ea, şi poporul va bea”. El a ascultat şi apa a ţâşnit într-un izvor puternic care a satisfăcut din abundenţă nevoile taberei. În loc de a-i porunci lui Moise să-şi ridice toiagul şi să aducă nişte plăgi teribile asemenea acelora din Egipt, asupra căpeteniilor din această mulţime rea şi nemulţumită, Dumnezeu, în marea Sa milă, a făcut din toiag instrumentul Său pentru a-i izbăvi. „A despicat stânci în pustie, şi le-a dat să bea ca

din nişte valuri cu ape multe. A făcut să ţâşnească izvoare din stânci, şi să curgă ape ca nişte râuri” (Ps.78, 15 – 16). Moise a lovit stânca, dar Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care, ascuns privirii lor în stâlpul de nor, a stat alături de Moise şi a făcut să curgă apa dătătoare de viaţă. Nu numai Moise şi bătrânii, ci întreaga adunare a poporului Israel, care stătea la distanţă, au văzut slava Domnului; dacă norul ar fi fost îndepărtat, ei ar fi fost nimiciţi de strălucirea Sa care era prezentă acolo. În setea lor, poporul L-a ispitit pe Dumnezeu spunând: „Este oare Dumnezeu cu noi sau nu? Dacă Dumnezeu ne-a adus aici, de ce nu ne dă apă şi pâine?” Necredinţa astfel manifestată era nelegiuită şi Moise se temea ca nu cumva judecăţile lui Dumnezeu să se abată asupra lor. Şi el a pus numele locului aceluia Masa (ispitire) şi Meriba (ceartă), în amintirea păcatului lor. Acum, o nouă primejdie îi ameninţa. Din cauza murmurării lor împotriva lui Dumnezeu, El a îngăduit ca să fie atacaţi de către vrăjmaşii lor. Amaleciţii, un trib crud şi războinic care locuia în acea regiune, au ieşit la luptă împotriva lor şi i-au lovit pe cei care, obosiţi şi slăbiţi, rămăseseră în urmă. Moise, conştient de faptul că masa poporului nu era pregătită pentru luptă, i-a poruncit lui Iosua să aleagă din diferite seminţii un corp de soldaţi şi să-i conducă dimineaţa următoare împotriva vrăjmaşului, în timp ce el avea să stea pe vârful unui deal din apropiere cu toiagul lui Dumnezeu în mână. Astfel, a doua zi, Iosua şi ostaşii săi l-au atacat pe vrăjmaş, în timp ce Moise, Aaron şi Hur stăteau pe un deal privind câmpul de bătaie. Cu mâinile înălţate spre cer şi având toiagul lui Dumnezeu în mâna dreaptă, Moise s-a rugat pentru izbânda armatelor lui Israel. Cum bătălia continua, s-a observat că atâta timp cât mâinile sale erau ridicate, biruia Israel, iar atunci când erau coborâte, inamicul ieşea învingător. Când Moise a obosit, Aaron şi Hur i-au ţinut mâinile în sus până la apusul

soarelui, iar inamicul a fost pus pe fugă. Susţinând mâinile lui Moise, Aaron şi Hur i-au arătat poporului datoria sa de a-l susţine în lucrarea lui cea grea, în timp ce el avea să primească din partea lui Dumnezeu cuvântul pe care să li-l transmită. Şi actul lui Moise era de asemenea semnificativ, arătând că Dumnezeu ţine în mâinile Sale destinul lor. Cât timp ei îşi pun încrederea în El, El va lupta pentru ei şi îi va supune pe vrăjmaşii lor; dar când nu vor mai avea încredere în El şi se vor încrede în propria lor putere, atunci ei vor fi mai slabi decât aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu, iar vrăjmaşii lor îi vor birui. După cum evreii biruiau atunci când Moise înălţa mâinile spre ceruri, mijlocind în favoarea lor, tot astfel Israelul lui Dumnezeu va izbândi atunci când, prin credinţă, se va prinde puternic de tăria marelui său sprijinitor. Cu toate acestea, puterea divină trebuie să fie combinată cu eforturi omeneşti. Moise nu credea că Dumnezeu avea să-i înfrângă pe vrăjmaşii lor în timp ce Israel rămânea inactiv. În timp ce marele conducător mijlocea înaintea Domnului, Iosua şi vitejii săi ostaşi depuneau cele mai mari eforturi pentru a-i respinge pe vrăjmaşii lui Israel şi ai lui Dumnezeu. După înfrângerea amaleciţilor, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise: „Scrie lucrurile acestea în carte, ca să se păstreze aducerea aminte, şi spune lui Iosua că voi şterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri” (Ex.17, 14). Chiar înaintea morţii sale, marele conducător a aşezat asupra poporului său solemna însărcinare: „Adu-ţi aminte ce ţi-a făcut Amalec pe drum, la ieşirea voastră din Egipt: cum te-a întâlnit pe drum, şi fără nicio teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit şi sleit de puteri” să ştergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri; să nu uiţi lucrul acesta” (Deut.25, 17 – 19). Cu privire la acest popor rău, Domnul a declarat: „Mâna lui Amalec este împotriva scaunului de domnie al Domnului” (Ex.17, 16). Amaleciţii

nu erau neştiutori în ceea ce priveşte caracterul lui Dumnezeu sau suveranitatea Lui, dar, în loc de a sta cu temere înaintea Sa, ei s-au apucat să-l nesocotească puterea. Minunile făcute de Moise înaintea egiptenilor erau subiect de batjocură pentru poporul lui Amalec, iar teama naţiunilor înconjurătoare era pricină de râs. Ei au jurat pe zeii lor că îi vor nimici pe evrei, aşa ca niciunul să nu scape, fălindu-se că Dumnezeul lui Israel va fi neputincios ca să le reziste. Ei nu fuseseră vătămaţi sau ameninţaţi în vreun fel de israeliţi. Atacul lor a fost cu totul neprovocat. El trebuia să demonstreze ura şi sfidarea lor faţă de Dumnezeu, prin faptul că ei căutau să-l nimicească pe poporul Său. Amaleciţii erau de mult nişte păcătoşi trufaşi şi crimele lor strigau la Dumnezeu pentru răzbunare şi totuşi mila Sa îi chema încă la pocăinţă; dar, când i-au atacat pe cei sleiţi de puteri şi fără apărare din rândurile lui Israel, oamenii lui Amalec au pecetluit soarta naţiunii lor. Grija lui Dumnezeu este îndreptată spre cei mai slabi dintre copiii Săi. Niciun act de cruzime sau opresiune făcut faţă de ei nu rămâne neobservat de Cer. Mâna Lui se întinde ca un scut peste toţi aceia care-L iubesc şi se tem de El; oamenii să fie atenţi ca nu cumva să lovească această mână; pentru că ea ţine sabia dreptăţii. Nu departe de locul unde erau acum tăbărâţi israeliţii, se afla casa lui Ietro, socrul lui Moise. Ietro auzise de eliberarea evreilor şi acum a pornit să-i viziteze, ca să-i dea lui Moise nevasta şi pe cei doi fii ai săi. Marele conducător a fost informat, prin soli, de sosirea lor şi a ieşit cu bucurie ca să-i întâmpine şi, după ce a terminat de salutat, i-a condus la cortul său. El îşi trimisese înapoi familia, când se afla pe drumul periculos al scoaterii lui Israel din Egipt, dar acum se putea bucura din nou de mângâierea şi sprijinul prezenţei lor. El i-a povestit lui Ietro modul minunat în care S-a purtat Dumnezeu cu Israel şi patriarhul s-a bucurat şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi,

împreună cu Moise şi cu bătrânii poporului, el s-a unit în a aduce jertfe şi a luat parte la o masă solemnă pentru comemorarea milei lui Dumnezeu. Rămânând în tabără, Ietro a observat repede cât de grele erau poverile ce apăsau asupra lui Moise. Menţinerea ordinii şi disciplinei în mijlocul acestei mari mulţimi neştiutoare şi needucate era într-adevăr o sarcină extraordinară. Moise era recunoscut drept conducătorul şi judecătorul lor şi la el erau aduse nu numai nevoile şi interesele generale ale poporului, dar şi neînţelegerile ce se iscau între ei. El a îngăduit acest lucru pentru că avea astfel ocazia să-i înveţe; căci el spunea: „Eu judec între ei, şi fac cunoscut poruncile lui Dumnezeu şi legile Lui” (Ex.18, 16). Dar Ietro nu a fost de acord cu aceste practici, spunând: „Ce faci tu nu este bine” căci lucrul este mai presus de puterile tale şi nu-l vei putea face singur” Te istoveşti singur”, şi l-a sfătuit pe Moise să numească nişte persoane destoinice drept căpetenii peste mii, pe alţii, căpetenii peste sute, iar alţii, peste zeci. Ei trebuia să fie oameni „destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere şi vrăjmaşi ai lăcomiei”. Aceştia aveau să judece în toate problemele de mică importanţă, în timp ce cazurile cele mai grele şi mai importante urmau să fie aduse totuşi înaintea lui Moise, care trebuia să fie pentru popor, spunea Ietro, „tălmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu” şi să ducă „pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învaţă-i poruncile şi legile; şi arată-le calea, pe care trebuie s-o urmeze şi ce trebuie să facă”. Acest sfat a fost ascultat şi el nu numai că a uşurat sarcina lui Moise, dar a avut ca rezultat stabilirea unei ordini mult mai bune în mijlocul poporului. Domnul l-a onorat mult pe Moise şi prin mâna sa a săvârşit multe minuni; dar faptul că el fusese ales ca să-i înveţe pe alţii nu l-a făcut să tragă concluzia că el personal nu mai are nevoie să fie învăţat. Conducătorul ales al lui Israel a ascultat cu bucurie sugestiile pe care i le dăduse preotul din Madian, temător

de Dumnezeu, şi a adoptat planul său ca fiind un aranjament înţelept. De la Refidim, poporul şi-a continuat călătoria, urmând călăuzirea stâlpului de nor. Drumul i-a condus peste câmpii sterpe, peste povârnişuri adânci şi prin defileuri muntoase. Adesea, pe când traversau pustiuri nisipoase, au văzut înaintea lor munţii pietroşi, asemenea unor fortăreţe uriaşe, îngrămădiţi chiar de-a curmezişul drumului lor, părând să le oprească orice înaintare. Dar, pe măsură ce se apropiau, în zidul munţilor apăreau ici şi colo deschizături şi dincolo de el se deschidea o nouă câmpie. Prin una dintre aceste trecători adânci şi stâncoase, erau conduşi să treacă acum. Era o scenă măreaţă şi impresionantă. Printre crestele stâncoase ce se înălţau la sute de metri de o parte şi alta, se revărsau ca un val viu, cât se putea vedea cu ochiul, oştile lui Israel cu turmele şi cirezile lor. Şi acum, înaintea lor se înălţa, într-o solemnă măreţie, muntele Sinai. Stâlpul de nor s-a oprit pe vârful lui, iar poporul şi-a întins corturile pe câmpia de sub el. Aici avea să fie locul şederii lor timp de aproape un an. Noaptea, stâlpul de foc le asigura protecţia divină şi, în timp ce ei erau adânciţi în somn, pâinea din cer cobora liniştit peste tabără. Zorile scăldau în aur şirurile întunecoase ale munţilor şi razele strălucitoare ale soarelui străpungeau defileurile adânci, apărând pentru aceşti călători obosiţi ca raze ale îndurării de la tronul lui Dumnezeu. Pretutindeni, înălţimi mari şi stâncoase, în singuratica lor măreţie, păreau că vorbesc despre statornicie şi măreţie. Aici, mintea era copleşită de solemnitate şi teamă plină de respect. Omul ajungea să-şi simtă neştiinţa şi slăbiciunea, în prezenţa Aceluia care „a cântărit munţii cu cântarul şi dealurile cu cumpăna” (Is.40, 12). Aici avea să primească Israel cea mai minunată descoperire din câte a dat vreodată Dumnezeu oamenilor. Aici şi-a adunat Dumnezeu poporul, ca să poată imprima în fiinţa lui sfinţenia cerinţelor Sale, vestindu-le cu însuşi

glasul Său Legea Sa cea sfântă. Schimbări mari şi radicale urma să se facă în ei, căci influenţa îngrozitoare a robiei şi a îndelungatei legături cu cei idolatri şi-a lăsat amprenta asupra obiceiurilor şi caracterului lor. Dumnezeu lucra la ridicarea lor pe o treaptă morală mai înaltă, dându-le posibilitatea să-L cunoască.

Secţiune 2.30 Cap. 27 – Legea dată lui Israel

Curând după aşezarea taberei la Sinai, Moise a fost chemat sus, pe munte, ca să se întâlnească cu Dumnezeu. El urcă singur cărarea cea prăpăstioasă şi accidentată şi se apropie de norul care arăta locul prezenţei lui Iehova. Israel era acum luat într-o strânsă şi deosebită legătură cu Cel Prea înalt, ca să fie trecut, ca biserică şi naţiune, sub cârmuirea lui Dumnezeu. Solia către Moise, pentru popor era: „Aţi văzut ce am făcut Egiptului şi cum v-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt” (Ex.19, 4 – 6). Moise s-a întors în tabără şi, adunându-i pe bătrânii lui Israel, le-a repetat solia divină. Răspunsul lor a fost: „Vom face tot ce a zis Domnul”. Astfel, ei au făcut un legământ solemn cu Dumnezeu, legându-se să-L primească drept conducător al lor, fapt prin care au devenit, într-un sens special, supuşi ai autorităţii Sale. Din nou conducătorul lor s-a suit pe munte şi Domnul i-a spus: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îţi voi vorbi” (Ex.19, 9). Când ei au întâmpinat greutăţi pe drum, erau porniţi să cârtească împotriva lui Moise şi a lui Aaron, acuzându-i că duc oştile lui Israel departe de Egipt pentru a le nimici. Domnul voia să-l onoreze pe Moise înaintea lor, pentru ca ei să aibă încredere în îndrumările lui.

Dumnezeu dorea să facă din ocazia aceasta a rostirii Legii Sale o scenă de o măreţie înspăimântătoare, pe

măsura caracterului Său înalt. Poporul trebuia să fie impresionat de faptul că tot ceea ce era în legătură cu slujirea lui Dumnezeu trebuia să fie privit cu cel mai mare respect. Domnul îi spuse lui Moise: „Du-te la popor, sfinţeşte-i azi şi mâine, şi pune-i să-şi spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul. Se va pogorî, în faţa întregului popor, pe muntele Sinai” (Ex.19, 10 – 11). În timpul zilelor de aşteptare, toţi trebuia să folosească timpul într-o solemnă pregătire pentru a se arăta înaintea lui Dumnezeu. Atât persoana, cât şi hainele trebuia să fie perfect curate. În timp ce Moise avea să le arate păcatele, ei trebuia să se dedice în umilinţă postului şi rugăciunii, pentru ca inimile lor să poată fi curăţite de orice nelegiuire. Pregătirile s-au făcut în conformitate cu porunca primită; şi, ascultând de un nou sfat, Moise a dat dispoziţia ca o barieră să fie aşezată în jurul muntelui, pentru ca nici omul şi nici animalele să nu pătrundă pe locul sfânt. Dacă vreunul s-ar fi încumetat atât de mult încât să atingă acele bariere, trebuia să fie îndată pedepsit cu moartea. În dimineaţa celei de a treia zile, pe când ochii întregului popor erau îndreptaţi spre munte, vârful acestuia era acoperit cu un nor gros, care devenea din ce în ce mai negru şi mai adânc, coborând spre baza lui, până când tot muntele a fost învăluit în întuneric şi într-o înspăimântătoare taină. Apoi s-a auzit sunetul unei trâmbiţe, chemând poporul să se întâlnească cu Dumnezeu; şi Moise i-a condus până la poalele muntelui. Din întunericul acela dens izbucneau fulgere strălucitoare, în timp ce bubuiturile de tunet îşi făceau auzite ecourile şi ecoul ecourilor printre înălţimile înconjurătoare. „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul. Se pogorâse peste el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălţa ca fumul unui cuptor şi tot muntele se cutremura cu putere” (Ex.19, 18). „Înfăţişarea slavei Domnului era asemenea unui foc mistuitor pe vârful muntelui”, înaintea mulţimii adunate. Şi

„trâmbiţa răsuna tot mai puternic”.5 Atât de înspăimântătoare erau semnele prezenţei lui Dumnezeu, încât mulţimile lui Israel tremurau de frică, căzând cu feţele la pământ înaintea Domnului. Până şi Moise a strigat: „Sunt îngrozit şi tremur” (Evr.12, 21). Dar bubuiturile tunetelor încetară; sunetul trâmbiţei nu se mai auzea; pământul se linişti. A urmat un timp de linişte solemnă şi apoi a fost auzită vocea lui Dumnezeu. Vorbind din întunericul dens care-L învăluia, stând pe munte, înconjurat de un cortegiu de îngeri, Domnul a făcut cunoscută Legea Sa. Descriind această scenă, Moise zicea: „Domnul a venit din Sinai şi a răsărit peste ei din Seir. A strălucit din muntele Paran, şi a ieşit din mijlocul zecilor de mii de sfinţi, Având în dreapta Lui focul Legii. Da, El iubeşte popoarele; Toţi sfinţii sunt în mâna Ta. Ei au stătut la picioarele Tale, Au primit cuvintele Tale”. (Deut.33, 2.3) Domnul S-a descoperit nu numai în măreţia înspăimântătoare de judecător şi legiuitor, ci şi ca un păzitor milos al poporului Său: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din ţara Egiptului, din casa robiei” (Ex.20, 2). El, pe care ei îl cunoscuseră până acum ca Eliberatorul şi Călăuzitorul lor, care îi scosese din ţara Egiptului, deschizând pentru ei o cale prin mare, care a nimicit pe faraon şi oştirea lui, care. Se dovedise a fi mai presus de toţi zeii Egiptului – El era Acela care rostea acum Legea. Legea nu era rostită acum numai pentru folosul exclusiv al evreilor. Dumnezeu i-a onorat făcându-i apărători şi păstrători ai Legii Sale, dar ea trebuia să fie considerată ca un tezaur sfânt pentru lumea întreagă. Preceptele Decalogului sunt adaptate pentru întreaga omenire şi au fost date pentru instruirea tuturor. Zece precepte scurte, dar cuprinzătoare şi pline de autoritate cuprind datoria omului faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii săi; şi toate, bazate pe marele şi fundamentalul principiu al iubirii. „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău,

cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi” (Luca 10, 27; vezi, de asemenea, Deut.6, 4 – 5; Lev.19, 18). În Cele Zece Porunci, aceste principii sunt arătate în mod amănunţit şi făcute aplicabile la condiţiile şi împrejurările în care se află omul. „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine” (Ex.20, 3). Dumnezeu, Cel veşnic, având viaţă în Sine însuşi, Cel necreat, EL Însuşi fiind Izvorul şi Susţinătorul a toate, este singurul îndreptăţit la suprema închinare şi adorare. Omului îi este interzis să dea oricui altcuiva locul cel dintâi în simţămintele sale sau în slujirea sa. Tot ce cultivăm şi tinde să slăbească iubirea noastră faţă de Dumnezeu sau să ia locul slujirii ce-l datorăm devine pentru noi un zeu. „Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti” (Ex.20, 4 – 5). Porunca a doua opreşte închinarea la adevăratul Dumnezeu prin chipuri sau asemănări. Multe naţiuni păgâne susţineau că chipurile lor erau numai preînchipuiri sau simboluri prin care era adorată zeitatea, dar Dumnezeu a declarat o astfel de închinare ca fiind păcat. Încercarea de a-L reprezenta pe Cel Veşnic prin obiecte materiale coboară concepţia omului cu privire la Dumnezeu. Mintea fiind îndepărtată de la perfecţiunea cea fără margini a lui Dumnezeu ar fi atrasă mai degrabă spre creatură decât spre Creator. Şi, în măsura în care concepţia lui cu privire la Dumnezeu s-ar coborî, omul ar decădea. „Eu, Domnul, Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu gelos”. Legătura cea strânsă şi sfântă a lui Dumnezeu cu poporul Său este prezentată prin asemănarea cu legătura căsătoriei. Idolatria fiind un adulter spiritual, neplăcerea lui Dumnezeu faţă de ea este pe drept numită gelozie. „Pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi al patrulea neam al celor ce mă urăsc”. Este inevitabil ca

şi copiii să sufere urmările faptelor rele ale părinţilor lor, dar ei nu sunt pedepsiţi pentru vinovăţia părinţilor, în afara cazului că şi ei au luat parte la păcatele lor. Cu toate acestea, copiii calcă, de obicei, pe urmele părinţilor lor. Prin moştenire sau exemplu, fiii devin părtaşi ai păcatelor tatălui lor. Tendinţele spre rău, apetitul pervertit şi moralitatea josnică, împreună cu bolile şi degenerarea fizică se transmit ca o moştenire din tată în fiu, până la a treia şi a patra generaţie. Acest adevăr înspăimântător ar trebui să aibă o putere solemnă care să-i reţină pe oameni de a merge pe calea păcatului. „Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele”. Prin oprirea închinării la dumnezei falşi, porunca a doua, în mod implicit, îndeamnă la adorarea adevăratului Dumnezeu. Iar acelora care sunt credincioşi în slujba Sa le este făgăduită îndurarea Sa, nu numai până la a treia şi a patra generaţie, cum este cazul mâniei ce-i ameninţă pe cei ce-L urăsc, ci până la mii de generaţii. „Să nu iei în deşert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui” (Ex.20, 7). Această poruncă nu numai că opreşte jurămintele false şi blestemele obişnuite, dar ea ne opreşte de a folosi Numele lui Dumnezeu într-un mod uşuratic sau neglijent, fără respect faţă de înspăimântătoarea lui însemnătate. Prin folosirea necugetată a Numelui lui Dumnezeu în vorbirea de rând, prin invocarea Lui în probleme neînsemnate şi prin deasa şi necugetata repetare a Numelui Său, noi îl dezonorăm. „Numele Lui este sfânt şi înfricoşat” (Ps.111, 9). Toţi trebuie să cugete asupra maiestăţii Sale, a curăţiei şi sfinţeniei Sale, pentru ca inima să fie mişcată de simţământul caracterului Său proslăvit; iar Numele Său sfânt să fie rostit cu respect şi solemnitate. „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă, închinată Domnului,

Dumnezeului tău; să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o" (Ex.20, 8 – 11). Sabatul nu este introdus ca o instituţie nouă, ci ca una care a fost întemeiată la creaţiune. Trebuie să ne aducem aminte de el şi să-l păzim ca un mijloc de aducere aminte a lucrării Creatorului. Arătând spre Dumnezeu ca Făcător al cerurilor şi al pământului, el îl deosebeşte pe adevăratul Dumnezeu de toţi ceilalţi dumnezei falşi. Toţi cei care ţin ziua a şaptea arată prin acest act că sunt adoratori ai lui Dumnezeu. În acest fel, Sabatul este semnul ascultării de Dumnezeu atâta vreme cât va exista cineva pe pământ, care să-l slujească. Porunca a patra este singura dintre toate cele zece, în care se găsesc atât Numele, cât şi titlul Legiuitorului. Este singura care arată prin a cui autoritate a fost dată Legea. În acest fel, ea conţine sigiliul lui Dumnezeu, pus pe Legea Sa, ca o dovadă a autenticităţii şi puterii obligativităţii ei. Dumnezeu i-a dat omului şase zile în care să lucreze şi cere ca lucrările sale să fie făcute în şase zile lucrătoare. Actele de milă şi absolută necesitate sunt îngăduite în ziua Sabatului, bolnavii şi cei în suferinţă trebuie să fie întotdeauna îngrijiţi; dar lucrul care nu este necesar trebuie să fie cu stricteţe evitat. „Dacă îţi vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ţi faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfinţeşti pe Domnul, slăvindu-L, şi dacă-L vei cinsti neurmând căile tale şi neîndeletnicindu-te cu treburile tale" (Is.58, 13). Dar opreliştea nu se sfârşeşte aici. „Nededându-te la flecării", 6 spune profetul. Cei care discută probleme de afaceri sau fac planuri în ziua Sabatului sunt priviţi de Dumnezeu ca şi când s-ar fi angajat realmente în afacerile

respective. Pentru a păstra cu sfinţenie Sabatul, trebuie să nu îngăduim nici chiar minţii noastre să se ocupe de lucrurile cu caracter vremelnic. Porunca cuprinde tot ceea ce se află înăuntrul porţilor casei noastre. Cei ce locuiesc în familie trebuie să lase la o parte preocupările lor vremelnice în timpul orelor sacre. Toţi trebuie să se unească în a-L onora pe Dumnezeu printr-o slujire de bunăvoie în ziua Sa cea sfântă.

„Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru ca să ţi se lungească zilele în ţara pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău” (Ex.20, 12). Părinţii sunt îndreptăţiţi astfel la o dragoste şi un respect cum nu este dat nimănui altcuiva să aibă. Dumnezeu însuşi, care a aşezat asupra lor o responsabilitate pentru sufletele încredinţate grijii lor, a poruncit ca, în anii de la început ai vieţii, părinţii să ţină locul lui Dumnezeu pentru copiii lor. Iar acela care respinge autoritatea îndreptăţită a părinţilor săi respinge autoritatea lui Dumnezeu. Porunca a cincea cere din partea copiilor nu numai să dea respect, supunere şi ascultare părinţilor lor, ci de asemenea să le dea dragostea şi amabilitatea lor, să le uşureze poverile, să le apere prestigiul, să-i ajute şi să-i mângâie la bătrâneţe. Ea încurajează respectul faţă de slujitorii lui Dumnezeu şi faţă de conducători şi de toţi aceia cărora Dumnezeu le-a dat să aibă autoritate. „Aceasta”, spune apostolul, „este cea dintâi poruncă însoţită de o făgăduinţă” (Efes.6, 2). Pentru Israel, care aştepta să intre în curând în Canaan, celui ascultător îi era dată făgăduinţa că va avea o viaţă lungă în ţara aceea bună; dar ea avea o însemnătate mult mai largă, cuprinzând tot Israelul lui Dumnezeu, făgăduind viaţa veşnică pe pământ, atunci când acesta va fi eliberat de blestemul păcatului. „Să nu ucizi” (Ex.20, 13). Toate actele de nedreptate care tind să scurteze viaţa; spiritul de ură şi răzbunare sau cultivarea unei pasiuni care duce la acţiuni vătămătoare pentru alţii sau care ne face să le

vrem răul („căci cine urăşte pe fratele său este un ucigaş”); o egoistă neglijare de a îngriji de cei în nevoie sau în suferinţă; orice satisfacere egoistă a poftelor, orice lipsire fără rost de cele necesare sau munca peste măsură ce tinde să vatăme sănătatea – toate acestea, într-o măsură mai mare sau mai mică, sunt călcări ale poruncii a şasea. „Să nu preacurveşti” (Ex.20, 14). Această poruncă interzice nu numai faptele murdare, ci chiar şi gândurile şi dorinţele senzuale, precum orice practică ce tinde să le aţâţe. Curăţia este cerută nu numai în viaţa exterioară, ci şi în intenţiile şi simţămintele tainice ale inimii. Hristos, care a învăţat obligaţiile larg cuprinzătoare ale Legii lui Dumnezeu, a declarat că un gând sau o privire rea sunt realmente păcate, tot aşa cum este fapta de călcare a Legii. „Să nu furi” (Ex.20, 15). În această oprelişte sunt cuprinse atât păcatele publice, cât şi cele particulare. Porunca a opta condamnă răpirea de oameni şi comerţul cu sclavi şi interzice războaiele de cucerire. Ea condamnă furtul şi tâlhăria. Ea cere o cinste deplină în cele mai mici amănunte ale problemelor vieţii. Ea osândeşte îmbogăţirea peste măsură şi necinstită în afaceri şi cere plata dreaptă a datoriilor şi a salariilor. Ea declară că orice încercare de a obţine foloase personale de pe urma neştiinţei, slăbiciunii sau nenorocirii altora este trecută ca înşelăciune în cărţile din cer.

„Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău” (Ex. 20, 16). Vorbirea neadevărată în orice problemă, orice încercare sau intenţie de a-l înşela pe aproapele nostru sunt cuprinse aici. Intenţia de a înşela constituie o minciună. Printr-o privire a ochiului, o mişcare cu mâna, o expresie a feţei pot spune tot atât de bine o minciună, ca şi prin cuvinte. Orice adăugire intenţionată în vorbire, orice aluzie sau orice insinuare făcută în mod calculat, cu gândul de a face o impresie greşită sau exagerată, chiar povestirea unor fapte în aşa fel încât să ducă în rătăcire pe

cineva constituie o minciună. Acest precept interzice orice încercare de a vătăma bunul nume al semenului nostru prin relatări inexacte sau bănuieli rele, prin vorbiri de rău sau bârfeli. Chiar şi ascunderea intenţionată a adevărului, de pe urma căreia alţii pot fi păgubiţi, este o violare a poruncii a nouă. „Să nu pofteşti casa aproapelui tău; să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău” (Ex.20, 17). Porunca a zecea loveşte la rădăcina tuturor păcatelor, oprind dorinţele egoiste, de unde izvorăsc faptele păcătoase. Şi cel care, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, se reţine chiar şi de la o dorinţă păcătoasă care vizează ceea ce aparţine altuia nu se va face vinovat de vreo faptă rea faţă de semenii săi. Acestea au fost preceptele sfinte ale Decalogului, rostite în mijlocul tunetului şi flăcărilor de foc şi cu o minunată desfăşurare a puterii şi maiestăţii Marelui Dătător al Legii. Dumnezeu a însoţit proclamarea Legii Sale cu manifestarea puterii şi slavei Sale, pentru ca poporul Său să nu uite niciodată scena aceasta şi pentru ca să li se poată înscrie în inimă o profundă veneraţie faţă de Autorul Legii, Creatorul cerului şi al pământului. El a dorit, de asemenea, să arate tuturor oamenilor sfinţenia, importanţa şi permanenţa Legii Sale. Poporul Israel era copleşit de groază. Puterea înspăimântătoare a vorbirii lui Dumnezeu părea că întrece măsura pe care inimile tremurânde o puteau suporta. Căci, în timp ce li se prezenta marea Lege a dreptăţii lui Dumnezeu, ei şi-au dat seama, mai bine ca niciodată până atunci, cât de ofensator este caracterul păcatului şi propria lor vinovăţie înaintea unui Dumnezeu sfânt. Ei s-au îndepărtat de munte plini de groază şi de respect. Mulţimea i-a strigat lui Moise: „Vorbeşte-ne tu însuţi, şi te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim” (Ex.20, 19). Conducătorul a răspuns: „Nu vă înspăimântaţi; căci Dumnezeu a venit

tocmai ca să vă pună la încercare şi ca să aveţi frica Lui înaintea ochilor voştri, pentru ca să nu păcătuiţi” (vers.20). Cu toate acestea, poporul a rămas la distanţă, privind cu groază scena, în timp ce „Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu”. Mintea poporului, orbită şi înjosită de sclavie şi păgânism, nu era pregătită să preţuiască pe deplin principiile larg cuprinzătoare ale Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu. Pentru ca obligaţiile Decalogului să poată fi înţelese şi aplicate în mod deplin, au fost date şi alte învăţături, ilustrând şi aplicând principiile Celor Zece Porunci. Legile acestea au fost numite judecăţi, atât pentru faptul că ele au fost ancorate în înţelepciunea şi dreptatea infinită, cum şi pentru că cei care aplicau Legea trebuia să judece după ele. Spre deosebire de Cele Zece Porunci, ele i-au fost date lui Moise în mod personal şi el trebuia să le facă cunoscute poporului. Prima dintre aceste legi se referea la robi. Pe vremuri, infractorii erau uneori vânduţi ca sclavi de către judecători; în unele cazuri, datornicii erau vânduţi de creditorii lor; iar sărăcia făcea ca unele persoane să se vândă pe ele însele ca sclavi sau să-şi vândă copiii. Dar un evreu nu putea fi vândut ca sclav pentru toată viaţa. Timpul lui de slujbă era de şase ani; în cel de-al şaptelea an, el trebuia să fie eliberat. Răpirea de oameni, uciderea cu premeditare şi răzvrătirea împotriva autorităţii părinteşti erau pedepsite cu moartea. Era îngăduit să ai sclavi care nu erau israeliţi prin naştere, dar viaţa şi fiinţa lor erau apărate cu grijă. Uciderea unui sclav trebuia pedepsită; rănirea unui sclav de către stăpânul său, chiar dacă n-ar fi fost decât pierderea unui dinte, îl îndreptăţea să fie eliberat. Israeliţii fuseseră ei înşişi sclavi, şi acum, când urma să aibă robi care să fie ai lor, trebuia să se ferească de a se lăsa pradă unui spirit de cruzime şi de apăsare, de pe urma căruia ei suferiseră de la supraveghetorii lor egipteni. Amintirea amarei lor robii trebuia să-i facă în stare să se aşeze în locul robului,

făcându-i să fie buni şi miloşi, să se poarte cu alţii aşa cum ar fi dorit ca alţii să se poarte cu ei. Dreptul văduvelor şi al orfanilor era în mod deosebit apărat, având-se o grijă duioasă cu privire la starea lor neajutorată. „Dacă-i asupreşti”, a spus Domnul, „şi ei strigă la Mine după ajutor, Eu le voi auzi strigătele; mânia Mea se va aprinde şi vă voi nimici cu sabia; nevestele voastre vor rămâne văduve, şi copiii voştri vor rămâne orfani” (Ex.22, 23 – 24). Străinii care aveau să se unească cu Israel trebuia să fie apăraţi de nedreptate sau apăsare. „Să nu asupreşti pe străin; ştiţi ce simte străinul, căci şi voi aţi fost străini în ţara Egiptului” (Ex.23, 9). Luarea de dobândă de la săraci era oprită. Haina unui om sărac sau învelitoarea luată zălog trebuia să fie înapoiată la căderea serii. Cel care se făcea vinovat de furt trebuia să dea înapoi îndoit. Respectul faţă de judecător şi conducător era obligatoriu, iar judecătorii erau avertizaţi împotriva pervertirii judecăţii, sprijinirii unei cauze nedrepte şi a luării de mită. Calomnia şi bârfa erau interzise şi se aşteptau fapte de bunătate chiar şi faţă de vrăjmaşii personali. Din nou i se amintea poporului despre obligaţia cea sfântă a Sabatului. Au fost rânduite sărbătorile anuale, la care toţi bărbaţii naţiunii trebuia să se înfăţişeze înaintea Domnului, aducându-l darurile lor de mulţumire şi primele roade ale belşugului dat de El. Scopul tuturor acestor rânduieli a fost arătat: ele nu erau date pentru că aşa voia o arbitrară putere suverană; toate au fost date pentru binele lui Israel. Domnul a spus: „Să-Mi fiţi nişte oameni sfinţi” (Ex.22, 31), vrednici a fi recunoscuţi de către un Dumnezeu sfânt. Legile acestea trebuia să fie scrise de Moise şi păstrate cu grijă, ca temelie a legii naţionale şi, împreună cu Cele Zece Porunci, pentru luminarea cărora fuseseră date, să alcătuiască condiţia împlinirii făgăduinţelor lui Dumnezeu faţă de Israel. Iată solia care le-a fost adresată din partea Domnului: „Iată, Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te

ocrotească pe drum şi să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui şi ascultă glasul Lui; nu te împotrivi Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El. Dar dacă vei asculta glasul Lui şi dacă vei face tot ce-ţi voi spune, Eu voi fi vrăjmaşul vrăjmaşilor tăi şi potrivnicul potrivnicilor tăi” (Ex.23, 20 – 22). În tot timpul pribegiei lui Israel, Hristos, în stâlpul de nor şi de foc, a fost conducătorul lor. Chiar dacă au avut în faţa lor simboluri care îl preînchipuiau pe Mântuitorul ce avea să vină, El a fost totuşi prezent şi i-a dat lui Moise poruncile pentru popor, care erau aşezate înaintea lor, ca fiind singurul mijloc al binecuvântării. Coborându-se de pe munte, „Moise a venit şi a spus poporului toate cuvintele Domnului şi toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: Vom face tot ce a zis Domnul” (Ex.24, 3). Angajamentul acesta, împreună cu cuvintele Domnului, pe care ei s-au legat să le asculte, au fost scrise de Moise într-o carte. Apoi a urmat ratificarea legământului. La poalele muntelui a fost ridicat un altar, iar lângă el au fost ridicate „douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminţii ale lui Israel” (vers.4), ca o mărturie a primirii de către ei a legământului. Apoi au fost aduse jertfe, de către tineri aleşi pentru serviciul acesta. După ce a stropit altarul cu sângele jertfelor, Moise „a luat cartea legământului şi a citit-o în faţa norodului”. În felul acesta, condiţiile legământului au fost în mod solemn repetate şi toţi erau liberi să aleagă fie să asculte, fie să nu asculte de ele. Ei făgăduiseră de la început să asculte de vocea lui Dumnezeu, dar de atunci ei au auzit Legea Sa vestită, iar principiile ei au fost desluşite cu amănunţime, pentru ca să poată înţelege cât de mult cuprinde acest legământ. Din nou poporul a răspuns într-un glas: „Vom face şi vom asculta tot ce a zis Domnul” (Ex.24, 7). „După ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, Moise a luat sânge” a stropit cartea şi tot norodul şi a zis: Acesta

este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi” (Evr.9, 19 – 20). Acum trebuia să fie luate măsuri pentru deplina aşezare a naţiunii alese sub cârmuirea lui Dumnezeu ca Împărat al lor. Moise a primit porunca: „Suie-te la Domnul, tu şi Aaron, Nadab şi Abihu, şi şaptezeci de bătrâni ai lui Israel, şi să vă închinaţi de departe, aruncându-vă cu faţa la pământ. Numai Moise să se apropie de Domnul” (Ex.24, 1 – 2). În timp ce poporul se închina la poalele muntelui, aceşti bărbaţi aleşi au fost chemaţi sus pe munte. Cei şaptezeci de bătrâni trebuia să-l ajute pe Moise la conducerea lui Israel şi Dumnezeu a pus asupra lor Duhul Său şi i-a onorat, arătându-le puterea şi măreţia Lui. „Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăţia lui” (vers.10). Ei n-au văzut Divinitatea, dar au văzut slava prezenţei Sale. Mai înainte, ei nu puteau suporta o scenă ca aceasta; dar manifestarea puterii lui Dumnezeu i-a umplut de respect şi i-a determinat la pocăinţă; ei au contemplat slava Lui, curăţia şi îndurarea Lui, până când au putut să se apropie mai mult de Acela care era subiectul meditaţiei lor. Moise şi „Iosua, care slujea”, au fost acum chemaţi să se întâlnească cu Dumnezeu. Şi, pentru că ei aveau să lipsească un timp, conducătorul i-a numit pe Aaron şi Hur ca, împreună cu bătrânii, să lucreze în locul lui. „Moise s-a suit pe munte, şi norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a aşezat pe muntele Sinai”. Timp de şase zile norul a acoperit muntele ca un semn special al prezenţei lui Dumnezeu; cu toate acestea, n-a fost nicio descoperire a Sa şi nici vreo comunicare a voii Sale. În tot acest timp, Moise a rămas în aşteptare, spre a fi chemat în sala de audienţă a Celui Prea înalt. El fusese chemat, spunându-i-se: „Suie-te la Mine pe munte şi rămâi acolo” şi, cu toate că răbdarea şi ascultarea sa au fost puse la probă, el n-a obosit aşteptând şi nici nu şi-a părăsit postul. Acest timp

de aşteptare a fost pentru el un timp de pregătire, un timp de amănunţită cercetare de sine. Nici chiar acest favorizat slujitor al lui Dumnezeu nu putea să apară dintr-odată în faţa Sa şi să suporte manifestarea slavei Sale. Cele şase zile trebuia să fie folosite pentru a se consacra pe sine lui Dumnezeu printr-o cercetare a inimii, meditaţie şi rugăciune, înainte de a putea fi pregătit pentru o directă legătură cu Făcătorul Său. În ziua a şaptea, care a fost o zi de Sabat, Moise a fost chemat să intre în nor. Norul cel des s-a deschis în faţa întregului Israel şi slava lui Dumnezeu a ţâşnit ca un foc mistuitor. „Moise a intrat în mijlocul norului şi s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi” (vers.18). Cele patruzeci de zile petrecute pe munte nu cuprindeau şi cele şase zile de pregătire. În timpul acestor şase zile, Iosua a fost cu Moise şi împreună au mâncat mană şi au băut din „pârâul care cobora din munte”. Dar Iosua n-a intrat cu Moise în nor. El a rămas afară şi a mâncat şi a băut mai departe, în timp ce aştepta întoarcerea lui Moise; dar Moise a postit în tot timpul acestor patruzeci de zile. În timpul rămânerii sale pe munte, Moise a primit instrucţiuni pentru construirea sanctuarului, în care avea să se manifeste în mod deosebit prezenţa divină. „Să-mi facă un locaş sfânt şi Eu voi locui în mijlocul lor” (Ex.25, 8), a fost porunca lui Dumnezeu. Pentru a treia oară s-a amintit de păzirea Sabatului. „Acesta va fi între Mine şi copiii lui Israel un semn veşnic”, a declarat Domnul, „căci acesta va fi” un semn după care se va cunoaşte că Eu sunt Domnul, care vă sfinţesc. Să ţineţi Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt” cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimicit din mijlocul poporului său” (Ex.31, 17.13.14). Se dăduseră îndrumări pentru ca de îndată să se ridice un cort, pentru a fi pus în slujba lui Dumnezeu; şi acum poporul putea trage concluzia că, întrucât scopul avut în vedere era slava lui Dumnezeu şi întrucât marea lor nevoie

era aceea a unui loc de închinare, ar fi fost îndreptăţiţi să lucreze la construcţia aceasta în ziua Sabatului. Pentru a-i feri de o asemenea greşeală, le-a fost dată avertizarea. Nici chiar sfinţenia şi urgenţa acelei lucrări speciale pentru Dumnezeu nu trebuia să-i facă să calce ziua Lui cea sfântă de odihnă.

De aici înainte, poporul avea să fie onorat cu prezenţa Împăratului lor. „Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel şi voi fi Dumnezeul lor” şi „locul acela va fi sfinţit de slava Mea” (Ex.24, 45.43), a fost asigurarea dată lui Moise. Ca simbol al autorităţii lui Dumnezeu şi ca întrupare a voinţei Sale, lui Moise i-a fost dat un exemplar al Decalogului, scris cu degetul lui Dumnezeu pe două table de piatră (Deut.9, 10; Ex.32, 15.16) pentru a fi păstrat cu sfinţenie în sanctuar, care, după ce avea să fie făcut, trebuia să fie centrul vizibil de închinare al naţiunii. Dintr-un neam de robi, israeliţii fuseseră înălţaţi mai presus de toate popoarele pentru a fi comoara deosebită a Împăratului împăraţilor. Dumnezeu i-a despărţit de lume, pentru ca să le poată încredinţa comoara cea sfântă. El îi făcuse păstrătorii Legii Sale, şi planul Său era ca prin ei să păstreze printre oameni cunoaşterea de Sine. Astfel, lumina cerului avea să strălucească într-o lume cuprinsă de întuneric şi o voce trebuia să fie auzită chemând toate popoarele să se întoarcă de la idolatria lor şi să-l slujească viului Dumnezeu. Dacă israeliţii erau credincioşi însărcinării lor, ei aveau să devină o putere în lume. Dumnezeu avea să fie scutul lor de apărare şi avea să-i înalţe mai presus de toate celelalte naţiuni. Lumina şi adevărul Său aveau să fie descoperite prin ei, iar ei aveau să iasă în evidenţă sub călăuzirea Lui înţeleaptă şi sfântă, ca un exemplu al superiorităţii slujirii lui Iehova faţă de orice formă de idolatrie.

Secţiune 2.31 Cap. 28 – Idolatria de la Sinai

În timp ce Moise era absent, pentru poporul Israel a

fost un timp de aşteptare şi de îndoială” Poporul ştia că el se urcase pe munte cu Iosua, că intrase în norul de o deasă întunecime care putea fi văzut de jos, de pe câmpie, odihnindu-se pe vârful muntelui, luminat din când în când de fulgerele prezenţei divine. Ei aşteptau cu nerăbdare întoarcerea lui. Obişnuiţi, aşa cum fuseseră în Egipt, cu reprezentări materiale ale zeilor, fusese greu pentru ei să-şi pună încrederea într-o Fiinţă nevăzută şi, de aceea, ajunseră să se sprijine pe Moise pentru susţinerea credinţei lor. Dar acum el le era luat. Zi după zi şi săptămână după săptămână au trecut, iar el tot nu s-a înapoiat. Cu toate că norul se vedea încă, multora din tabără li se părea că fuseseră părăsiţi de conducătorul lor sau că acesta fusese ars de focul mistuitor. În decursul acestei perioade de aşteptare, pentru ei a fost un timp în care să cugete la Legea lui Dumnezeu pe care o auziseră şi să-şi pregătească inimile spre a primi şi alte descoperiri pe care El ar fi putut să li le dea. Dar ei nu aveau prea mult timp pentru această lucrare. Dacă ar fi căutat în felul acesta o mai clară înţelegere a cerinţelor lui Dumnezeu şi dacă şi-ar fi umilit inimile înaintea Lui, ar fi fost apăraţi de ispită. Dar ei n-au făcut lucrul acesta şi, în scurt timp, au devenit nepăsători, neluatori aminte şi călcători ai legii. În mod deosebit, acesta a fost cazul cu gloata cea pestriţă. Ei erau nerăbdători să pornească spre ţara Făgăduinţei – ţara unde curge lapte şi miere. Pământul acela bun le-a fost făgăduit numai cu condiţia ascultării, dar ei pierduseră din vedere acest lucru. Au fost unii care au dat ideea să se înapoieze în Egipt, dar, fie că mergeau înainte spre Canaan, fie înapoi în Egipt, masa poporului era hotărâtă să nu-l mai aştepte pe Moise. Simţindu-şi neputinţa în lipsa conducătorului lor, s-au întors la vechile lor superstiţii. „Gloata cea pestriţă” era cea dintâi care s-a dedat la cârtire şi nerăbdare şi a fost conducătoarea apostaziei care a urmat. Printre obiectele considerate de către egipteni ca

simboluri ale zeilor erau boul şi viţelul; şi, la sugestia acelora care practicaseră această formă de idolatrie în Egipt, s-a făcut acum un viţel şi i s-a adus închinare. Poporul dorea o imagine, un chip care să-L reprezinte pe Dumnezeu şi care să meargă înaintea lor în locul lui Moise. Dumnezeu nu dăduse niciun fel de asemănare a persoanei Sale şi interzisese orice reprezentare materială pentru un asemenea scop. Minunile cele mari din Egipt şi de la Marea Roşie erau destinate să întărească credinţa în El ca Ajutor nevăzut, dar Atotputernic al lui Israel, singurul Dumnezeu adevărat. Iar dorinţa pentru o manifestare vizibilă a prezenţei Sale fusese împlinită prin stâlpul de nor şi de foc care păzea tabăra, cum şi în manifestarea slavei Sale pe muntele Sinai. Dar, având norul prezenţei Sale încă înaintea lor, ei s-au reîntors, în inimile lor, la idolatria din Egipt şi au înfăţişat slava nevăzutului Dumnezeu printr-un chip de viţel.7 În lipsa lui Moise, autoritatea judecătorească îi fusese încredinţată lui Aaron şi o mare mulţime se strânse în jurul cortului său cu cererea: „Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce s-a făcut” (Ex.32, 1).8 Norul, spuneau ei, care până aici îi călăuzise, stătea acum nemişcat pe munte; el nu le va mai călăuzi nicidecum călătoriile. În locul lui, ei trebuia să aibă un chip; iar dacă, aşa cum se dăduse ideea, vor hotărî să se întoarcă în Egipt, atunci vor găsi îndurare la egipteni, purtând chipul acesta înaintea lor şi recunoscându-l ca zeu al lor. O criză de felul acesta cerea un bărbat plin de tărie, hotărât şi de un curaj neclintit; unul care să ţină la onoarea lui Dumnezeu mai mult decât la favoarea poporului, la siguranţa personală şi chiar la viaţă. Dar actualul conducător al lui Israel nu era de felul acesta. Aaron se împotrivi în mod slab poporului, iar timiditatea şi şovăiala lui la momentul critic nu au făcut decât să-i facă şi mai hotărâţi. Tumultul creştea. O nebunie

oarbă, neraţională, părea că pune stăpânire pe mulţime. Au fost unii care au rămas credincioşi legământului lor cu Dumnezeu, dar cea mai mare parte a poporului s-a unit în apostazie. Câţiva, care au îndrăznit să spună că a face un chip, aşa cum se propunea, era idolatrie, au fost prinşi şi trataţi în mod brutal, iar în confuzia şi agitaţia aceea, în cele din urmă, şi-au pierdut viaţa. Aaron se temea pentru propria lui viaţă. În loc să ia în mod nobil poziţie în apărarea onoarei lui Dumnezeu, el a cedat cerinţelor mulţimii. Primul său act a fost acela de a porunci să se adune cerceii de aur de la tot norodul şi să fie aduşi la el, în speranţa că mândria îi va face să refuze un astfel de sacrificiu. Dar ei şi-au dat bucuros podoabele şi din acestea el a făcut un viţel turnat, imitând astfel zeii Egiptului. Poporul a strigat: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului” (vers.4). Şi Aaron, în mod ruşinos, a îngăduit această insultă la adresa lui Iehova. A făcut chiar mai mult. Văzând cu câtă satisfacţie a fost primit viţelul de aur, a ridicat un altar înaintea lui şi a anunţat: „Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului” (vers.5). Această veste a fost anunţată cu sunet de trâmbiţă de la ceată la ceată, în toată tabăra. „A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineaţă şi au adus arderi de tot şi jertfe de mulţumire. Poporul a şezut de a mâncat şi a băut; apoi s-au sculat să joace” (vers.6). Sub pretext că ţin o „sărbătoare în cinstea Domnului”, ei s-au dedat la îmbuibare şi petreceri desfrânate. De câte ori, în zilele noastre, iubirea de plăceri nu se ascunde sub o „formă de evlavie”! O religie care îngăduie oamenilor ca, în timp ce iau parte la ritualul serviciului de închinare, să se dedea la satisfacerea poftelor egoiste şi senzuale este tot aşa de plăcută mulţimilor de astăzi, cum a fost şi în zilele poporului Israel. Şi mai sunt încă şi Aaroni docili care, în timp ce deţin poziţii de autoritate în biserică, se vor supune dorinţelor celor neconsacraţi, încurajându-i astfel

la păcat. Trecuseră numai câteva zile de când evreii făcuseră un legământ solemn cu Dumnezeu, că vor asculta de vocea Sa. Ei stătuseră tremurând şi plini de groază înaintea muntelui, ascultând cuvintele Domnului: „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine” (Ex.20, 3). Slava lui Dumnezeu plana încă deasupra Sinaiului, în faţa întregii adunări; dar ei I-au întors spatele şi au cerut alţi dumnezei. „Au făcut un viţel în Horeb. S-au închinat înaintea unui chip turnat şi au schimbat slava lor pe chipul unui bou care mănâncă iarbă” (Ps.106, 19 – 20). Cum s-ar fi putut da pe faţă o mai mare lipsă de recunoştinţă sau o mai îndrăzneaţă insultă faţă de Acela care. Se descoperise faţă de ei ca un Tată duios şi ca un Împărat atotputernic! Moise a fost înştiinţat pe munte de apostazia din tabără şi i s-a spus să se înapoieze fără întârziere. „Scoală şi pogoară-te”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. „Căci poporul tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului, s-a stricat. Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; şi-au făcut un viţel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui” (Ex.32, 7.8). Dumnezeu ar fi putut împiedica mişcarea de la început; dar El a îngăduit să ajungă la culmea ei, pentru ca să poată da tuturor o lecţie, prin pedepsirea trădării şi apostaziei. Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său fusese abrogat şi El i-a spus lui Moise: „Acum, lasă-Mă; Mânia Mea are să se aprindă împotriva lor; şi-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoşul unui neam mare” (vers.10). Poporul Israel, în mod deosebit mulţimea pestriţă, avea să fie totdeauna pornit să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Ei aveau să cârtească de asemenea împotriva conducătorului lor şi aveau să-l necăjească prin necredinţa şi încăpăţânarea lor, iar lucrarea de a-i conduce până în ţara Făgăduinţei avea să fie grea şi chinuitoare pentru suflet. Păcatele îi făcuseră deja să piardă favoarea cerului, iar dreptatea cerea nimicirea lor. De aceea, Domnul a propus nimicirea lor, iar

pe Moise să-l facă un neam mare. „Lasă-Mă” şi-i voi mistui”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu şi-a propus să-l nimicească pe Israel, cine putea mijloci pentru el? Cât de puţini ar fi fost aceia care să nu fi voit să-i lase pe păcătoşi să-şi urmeze soarta lor, cât de puţini ar fi fost aceia care să nu fi schimbat cu bucurie munca cea grea, povara şi sacrificiul, răsplătite cu nerecunoştinţă şi cârtire, pentru o poziţie de viaţă uşoară şi de cinste, când însuşi Dumnezeu era Acela care oferea aceasta! Dar Moise a găsit temei pentru nădejde acolo unde se vedeau numai descurajare şi mânie. El a înţeles cuvintele lui Dumnezeu, „lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci că o încurajau, înţelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu şi-ar fi cruţat poporul. El „s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, şi a zis: Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului cu mare putere şi cu mână tare?” (vers.11). Dumnezeu făcuse să se înţeleagă că l-a lepădat pe poporul Său. El îi vorbise lui Moise despre ei ca fiind „poporul tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului”. Dar Moise, plin de umilinţă, nu recunoaşte poziţia de conducere a poporului Israel. „Poporul Tău, pe care l-ai scos” cu mare putere şi cu mână tare. Pentru ce”, insistă el, „să zică egiptenii: Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munţi şi să-i şteargă de pe faţa pământului?” (vers.12). În cursul celor câteva luni de când Israel părăsise Egiptul, vestea minunatei lor eliberări se răspândise la toate naţiunile înconjurătoare. Teama şi presimţirile înspăimântătoare puseseră stăpânire pe păgâni. Toţi urmăreau să vadă ce va face Dumnezeul lui Israel pentru poporul Său. Dacă ei ar fi fost nimiciţi acum, vrăjmaşii lor ar fi triumfal şi Dumnezeu ar fi fost dezonorat. Egiptenii ar fi pretins că acuzaţiile lor erau adevărate – că în loc să-l conducă pe poporul Său în pustie

ca să aducă jertfe, El a făcut ca ei să fie sacrificaţi. Ei nu s-ar fi uitat la păcatele lui Israel; nimicirea poporului pe care El îl onorase atât de evident ar fi adus ocară asupra Numelui Său. Ce mare răspundere zace asupra acelora pe care Dumnezeu îi onorează atât de mult, punându-i să facă Numele Său o laudă pe pământ! Cu câtă grijă ar trebui să se păzească ei de a săvârşi vreun păcat, care să atragă judecăţile Lui şi să facă Numele Lui de ocară între cei netemători de Dumnezeu! În timp ce Moise mijlocea pentru Israel, timiditatea sa dispăru, spre a face loc unui interes profund şi iubirii pentru aceia pentru care, în mâinile lui Dumnezeu, fusese unealta prin care făcuse atât de mult. Domnul a ascultat cererile lui şi a împlinit rugăciunea lui neegoistă. Dumnezeu îl pusese la încercare pe slujitorul Său; pusese la probă credincioşia şi iubirea lui pentru acest popor plin de greşeli şi nerecunoştinţă, iar Moise a trecut în mod nobil această încercare. Interesul său pentru poporul Israel nu izvora dintr-un motiv egoist. Prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât onoarea personală, mai scumpă decât privilegiul de a deveni tatăl unei naţiuni puternice. Lui Dumnezeu I-a plăcut credincioşia lui, smerenia inimii sale şi integritatea sa şi i-a încredinţat, ca unui păstor credincios, marea însărcinare de a duce poporul Israel în ţara Făgăduinţei. Când Moise şi Iosua au coborât de pe munte, cel dintâi purtând „tablele mărturiei”, au auzit strigătele şi chiotele mulţimii agitate care, în mod evident, se afla într-un vacarm sălbatic. Pentru Iosua, ca soldat, primul gând a fost acela al unui atac din partea vrăjmaşilor lor. „În tabără este un strigăt de război”, a zis el. Dar Moise a judecat mai bine natura agitaţiei. Strigătul nu era un strigăt de luptă, ci de petrecere. „Strigătul acesta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiţi; ce aud eu este glasul unor oameni care cântă” (vers.18). Pe când se apropiau de tabără, au văzut poporul strigând şi dansând

în jurul idolului lor. Era o scenă a unei petreceri păgâneşti, o imitare a sărbătorilor idolatre din Egipt; dar cât de diferită de închinarea solemnă şi plină de respect înaintea lui Dumnezeu! Moise era copleşit. El tocmai venise din prezenţa slavei lui Dumnezeu şi, deşi fusese avertizat cu privire la cele ce avuseseră loc, nu era pregătit pentru acea înspăimântătoare privelişte a degradării lui Israel. Mânia lui s-a aprins. Pentru a-şi arăta scârba faţă de crima lor, aruncă tablele de piatră care s-au sfărâmat în faţa întregului popor, arătând în felul acesta că, după cum ei au rupt legământul lor cu Dumnezeu, tot astfel Dumnezeu a rupt legământul Său cu ei. Intrând în tabără, Moise trecu prin mulţimea de petrecăreţi şi, apucând idolul, îl aruncă în foc. Apoi îl sfărâmă până când acesta ajunse o pulbere şi, după ce presără această pulbere în izvorul ce cobora din munte, a pus poporul să bea din el. În acest fel, s-a arătat totala lipsă de valoare a idolului la care se închinaseră. Marele conducător îl chemă pe vinovatul său frate şi, plin de asprime, îl întrebă: „Ce ţi-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?” Aaron a căutat să se apere, relatând manifestarea zgomotoasă a poporului şi spunând că, dacă n-ar fi răspuns dorinţelor lor, ar fi fost ucis. „Să nu se aprindă de mânie domnul meu”, spuse el; „tu singur ştii că poporul acesta este pornit la rău. Ei mi-au zis: Fă-ne un dumnezeu, care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela care ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce s-a făcut. Eu le-am zis: Cine are aur, să-l scoată! Şi mi l-au dat, l-am aruncat în foc şi din el a ieşit viţelul acesta” (Ex.32, 21 – 24). El dorea să-l facă pe Moise să creadă că avusese loc o minune – că aurul fusese aruncat în foc şi, printr-o putere supranaturală, s-a prefăcut într-un viţel. Dar scuzele sale şi ocolirea adevărului n-au fost de niciun folos. El a fost tratat aşa cum merita, şi anume ca principalul vinovat. Faptul că Aaron fusese binecuvântat şi onorat atât de mult, mai

presus de întregul norod, a făcut ca păcatul său să fie atât de hidos. Aaron era „sfântul Domnului” (Ps.106, 16) şi el a făcut idolul şi a anunţat sărbătoarea. El era acela care fusese numit port-vocea lui Moise şi cu privire la care chiar Dumnezeu în persoană a mărturisit: „Ştiu că el vorbeşte uşor” (Ex.4, 14). El a dat greş în a-i împiedica pe idolatri în sfidarea pe care aceştia au aruncat-o cerului. Acela prin care a lucrat Dumnezeu în aducerea judecăţilor, atât asupra egiptenilor, cât şi asupra zeilor acestora, a ascultat fără să schiţeze vreun gest proclamaţia rostită înaintea chipului turnat: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului” (Ex.32, 4). El era acela care fusese cu Moise pe munte şi acolo privise slava lui Dumnezeu şi văzuse că în manifestarea slavei aceleia nu era nimic din care putea să fie făcut un chip. El a fost acela care a schimbat slava aceasta cu înfăţişarea unui viţel. El, căruia Dumnezeu îi încredinţase conducerea poporului în lipsa lui Moise, a fost găsit că aprobă răzvrătirea lor. „Domnul de asemenea era foarte mâniat şi pe Aaron, aşa încât voia să-l piardă” (Deut.9, 20). Dar, ca răspuns la mijlocirea arzătoare a lui Moise, viaţa i-a fost cruţată; şi, în pocăinţă şi umilinţă pentru marele său păcat, el a fost readus în graţia lui Dumnezeu. Dacă Aaron ar fi avut curaj să stea pentru ceea ce era drept, indiferent de consecinţe, el ar fi putut preveni acea apostazie. Dacă şi-ar fi menţinut în mod neabătut ataşamentul faţă de Dumnezeu, dacă i-ar fi reamintit poporului primejdiile de la Sinai, cum şi legământul lor solemn cu Dumnezeu de a asculta de Legea Sa, răul ar fi fost oprit. Dar înduplecarea sa faţă de cerinţele norodului şi asigurarea calmă cu care el a pornit la îndeplinirea planurilor lor i-au făcut să aibă curaj pentru a merge mai departe în păcat, mai mult decât plănuiseră înainte în mintea lor.

Când Moise, reîntorcându-se în tabără, s-a confruntat cu răzvrătiţii, mustrarea lui severă şi indignarea

manifestată prin spargerea tablelor sfinte ale Legii au fost puse de popor în contrast cu vorbirea şi comportarea plăcută a fratelui său, astfel simpatia lor era de partea lui Aaron. Pentru a se justifica, Aaron s-a străduit să-l facă pe popor răspunzător pentru slăbiciunea sa de a ceda cererii lor; cu toate acestea, ei erau plini de admiraţie faţă de blândeţea şi răbdarea lui. Dar Dumnezeu nu vede aşa cum văd oamenii. Spiritul de cedare al lui Aaron şi dorinţa sa de a se face plăcut le-au orbit ochii faţă de enormitatea crimei pe care el a aprobat-o. Atitudinea sa, de a lăsa ca influenţa sa să-l ducă în păcat pe Israel, a costat viaţa a mii de oameni. În ce contrast faţă de aceasta a fost atitudinea lui Moise! În timp ce aducea la îndeplinire cu credincioşie judecăţile lui Dumnezeu, el a demonstrat că bunăstarea poporului Israel îi era mai scumpă decât prosperitatea, onoarea sau viaţa sa proprie. Dintre toate păcatele pe care Dumnezeu le va pedepsi, nu este niciunul mai deplorabil în faţa Sa decât păcatul acelora care îi încurajează pe alţii să facă rău. Dumnezeu doreşte ca slujitorii Săi să-şi dovedească credincioşia, mustrând cu fidelitate nelegiuirea, oricât de dureros ar fi acest act. Aceia care sunt onoraţi cu o însărcinare divină nu trebuie să fie nişte slujitori slabi, docili şi oportunişti. Ei nu trebuie să urmărească înălţarea de sine sau să ocolească datoriile neplăcute, ci să îndeplinească lucrarea lui Dumnezeu cu credincioşie neabătută. Deşi Dumnezeu ascultase rugăciunea lui Moise, cruţându-l pe Israel de la nimicire, apostazia trebuia să fie pedepsită în mod exemplar. Nelegiuirea şi neascultarea în care Aaron i-a făcut să cadă, dacă n-ar fi fost imediat zdrobite, aveau să ducă de la răscoală la fărădelege şi aveau să ducă naţiunea într-o iremediabilă ruină. Printr-o severitate teribilă, răul trebuia înlăturat. Stând la uşa taberei, Moise a spus poporului: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine!” Cei care nu se alăturaseră apostaziei trebuia să se aşeze la dreapta lui

Moise; cei care erau vinovaţi, dar pocăiţi, la stânga lui. Porunca a fost ascultată. S-a aflat astfel că seminţia lui Levi nu luase parte la acea închinare idolatră. Şi în celelalte seminţii erau mulţi care, deşi păcătuiseră, acum îşi manifestau pocăinţa. Dar o mare mulţime, în marea ei majoritate dintre cei ce formau gloata pestriţă, care a instigat la facerea viţelului, stăruia cu încăpăţânare în răzvrătire. În Numele Domnului lui Israel, Moise a poruncit celor ce se aflau la dreapta lui şi care se păstraseră curaţi de idolatrie să-şi încingă săbiile şi să-i ucidă pe toţi aceia care stăruiau în răzvrătire. „Şi aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor” (Ex.32, 28). Fără nicio deosebire de poziţie, rudenie sau prietenie, instigatorii la nelegiuire au fost nimiciţi; dar toţi aceia care s-au pocăit şi s-au umilit au fost cruţaţi. Aceia care au adus la îndeplinire această lucrare teribilă a judecăţii au acţionat în baza unei autorităţi divine, executând sentinţa Împăratului cerului. Oamenii trebuie să fie atenţi când, în orbirea lor firească, îi judecă şi condamnă pe semenii lor; dar când Dumnezeu le porunceşte să aducă la îndeplinire sentinţa Sa asupra nelegiuirii, El trebuie să fie ascultat. Aceia care au adus la îndeplinire acest act dureros şi-au manifestat în felul acesta scârba şi dispreţul faţă de răzvrătire şi idolatrie şi s-au consacrat pe deplin slujirii adevăratului Dumnezeu. Domnul a onorat credincioşia lor, acordând o distincţie deosebită seminţiei lui Levi. Israeliţii se făcuseră vinovaţi de trădare, şi anume împotriva unui Împărat care îi încărcase de binefaceri şi a cărui autoritate se legaseră, de bunăvoie, să o asculte. Pentru ca autoritatea divină să se poată menţine, judecata trebuia să vină asupra trădătorilor. Dar chiar şi în acest caz s-a manifestat mila lui Dumnezeu. În timp ce menţinea valabilitatea Legii, El le-a acordat tuturor libertatea de a alege şi ocazia pocăinţei. Au fost nimiciţi doar aceia care au persistat în răzvrătirea

lor. Era necesar ca acest păcat să fie pedepsit, ca o mărturie pentru naţiunile înconjurătoare cu privire la nemulţumirea şi supărarea lui Dumnezeu împotriva idolatriei. Aducând la îndeplinire judecata asupra celor vinovaţi, Moise, ca instrument al lui Dumnezeu, trebuia să lase scris un protest solemn şi public împotriva crimei lor. Deoarece israeliţii trebuia mai târziu să condamne idolatria triburilor din jurul lor, vrăjmaşii lor i-ar fi acuzat că poporul care pretinde că Iehova este Dumnezeul lor a făcut la Horeb un viţel şi s-a închinat înaintea lui. Acum, deşi obligat să recunoască acest adevăr neplăcut, Israel putea să arate spre soarta teribilă a celor ce au comis această nelegiuire, ca dovadă că păcatul lor n-a fost aprobat sau scuzat. Iubirea, nu mai puţin decât dreptatea, cerea ca judecata să fie aplicată pentru acest păcat. Dumnezeu este atât Păzitorul, cât şi Suveranul poporului Său. El îi nimiceşte pe cei ce sunt neclintiţi în răzvrătirea lor, pentru ca să nu-i ducă şi pe alţii la ruină. Cruţând viaţa lui Cain, Dumnezeu a demonstrat Universului care avea să fie rezultatul îngăduirii ca păcatul să rămână nepedepsit. Influenţa exercitată asupra urmaşilor săi, datorită vieţii şi învăţăturii sale, a dus la o aşa stare de corupţie care cerea nimicirea întregii lumi printr-un potop. Istoria antediluvienilor dă mărturie de faptul că, pentru păcătos, o viaţă lungă nu este o binecuvântare; mila şi îndurarea cea mare a lui Dumnezeu n-au înăbuşit nelegiuirea lor. Cu cât trăiau mai mult, cu atât oamenii deveneau mai corupţi. Tot aşa era cazul şi cu apostazia de la Sinai. Dacă pedeapsa nu ar fi fost aplicată imediat celor vinovaţi, aceleaşi rezultate s-ar fi văzut din nou. Pământul ar fi devenit tot aşa de stricat ca şi în zilele lui Noe. Dacă aceşti nelegiuiţi ar fi fost cruţaţi, relele care ar fi urmat ar fi fost mai mari decât cele rezultate din cruţarea vieţii lui Cain. Îndurarea lui Dumnezeu a arătat că trebuie ca mii să sufere, pentru a preveni necesitatea aplicării judecăţilor divine asupra a

milioane de oameni. Pentru a-i salva pe mulţi, El trebuie să-i pedepsească pe cei puţini. Mai mult decât atât, deoarece a nesocotit legământul de supunere faţă de Dumnezeu, poporul a rămas fără protecţie divină şi lipsit de apărare, întreaga naţiune fiind expusă puterii vrăjmaşilor ei. Dacă răul n-ar fi fost imediat înlăturat, ei ar fi căzut imediat pradă numeroşilor şi puternicilor lor vrăjmaşi. Era necesar, spre binele poporului Israel şi de asemenea ca o lecţie pentru toate generaţiile viitoare, ca această abatere să fie imediat pedepsită. Şi nu era mai puţin manifestarea milei faţă de păcătoşi faptul că s-a pus imediat capăt căii lor rele. Dacă li s-ar fi cruţat viaţa, acelaşi spirit care i-a făcut să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu avea să fie manifestat în ură şi lupte între ei şi, în cele din urmă, aveau să se nimicească unul pe celălalt. Datorită iubirii faţă de lume, iubirii faţă de Israel şi chiar faţă de călcătorii Legii, crima aceea a fost pedepsită imediat şi cu o severitate teribilă. Pe măsură ce poporul ajungea să-şi vadă enormitatea vinei, groaza punea stăpânire pe întreaga tabără. Era temerea că fiecare vinovat trebuia să fie nimicit. Făcându-i-se milă de starea lor nenorocită, Moise le-a promis că va mai mijloci o dată înaintea lui Dumnezeu pentru ei. „Aţi făcut un păcat foarte mare”, a spus el. „Am să mă sui acum la Domnul; poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru”. El s-a suit şi, în mărturisirea sa înaintea lui Dumnezeu, a spus: „Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Şi-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci şterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o”. Răspunsul a fost: „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi şterge din cartea Mea. Du-te dar, şi du poporul unde ţi-am spus. Iată, Îngerul Meu va fi înaintea ta, dar în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor” (Ex.32, 31 – 35). În rugăciunea lui Moise, mintea ne este îndreptată spre cărţile din ceruri, în care sunt înscrise

numele tuturor oamenilor şi faptele lor, fie bune, fie rele, toate sunt scrise acolo cu credincioşie. Cartea vieţii conţine numele tuturor acelora care au intrat în slujba lui Dumnezeu. Dacă vreunul dintre aceştia se îndepărtează de El, Îl părăseşte, şi, printr-o încăpăţânată rămânere în păcat devine în cele din urmă împietrit faţă de influenţa Duhului Sfânt, în ziua judecăţii numele său va fi şters din cartea vieţii şi va fi dat nimicirii. Moise şi-a dat seama cât de îngrozitoare avea să fie soarta păcătoşilor; şi, cu toate acestea, dacă poporul Israel avea să fie lepădat de Dumnezeu, el dorea mai bine ca numele său să fie şters din cartea vieţii odată cu al lor; el nu putea suporta să vadă judecăţile lui Dumnezeu căzând asupra acelora care fuseseră atât de minunat eliberaţi. Mijlocirea lui Moise în favoarea poporului Israel ilustrează mijlocirea lui Hristos pentru cei păcătoşi. Dar Domnul n-a îngăduit ca Moise să poarte, aşa cum a purtat Hristos, vina celui păcătos. „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea”, a spus El, „pe acela îl voi şterge din cartea Mea”. Cu profundă durere, poporul şi-a îngropat morţii. Trei mii au căzut ucişi de sabie; o plagă avea să izbucnească în curând în tabără; şi acum solia ajunse la ei, şi anume că prezenţa divină nu-i va mai însoţi deloc în peregrinările lor. Iehova a declarat: „Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău, ca să nu te prăpădesc pe drum, căci eşti un popor încăpăţânat”. Şi porunca ce s-a dat a fost: „Aruncă-ţi acum podoabele de pe tine, şi voi vedea ce-ţi voi face”. În toată tabăra erau acum bocete. În pocăinţă şi umilinţă, „copiii lui Israel şi-au scos de pe ei podoabele şi au plecat de la muntele Horeb”. Prin porunca divină, cortul care servise ca loc temporar de închinare a fost mutat „afară din tabără, la o depărtare oarecare”. Aceasta a fost încă o dovadă a faptului că Dumnezeu îşi retrăsese prezenţa din mijlocul lor. El avea să se descopere pe Sine lui Moise, dar nu unui astfel de popor. Mustrarea a fost adânc simţită şi, pentru mulţimea care avea mustrări de

conştiinţă, aceasta apărea ca o prevestire a unei mari nenorociri. Oare nu cumva Dumnezeu l-a despărţit pe Moise de tabără pentru ca să-i poată nimici pe deplin? Dar n-au fost lăsaţi fără nădejde. Cortul a fost ridicat în afara taberei, dar Moise l-a numit „Cortul întâlnirii”. Toţi aceia care erau în adevăr pocăiţi şi doreau să se întoarcă la Domnul erau îndrumaţi să repare acolo răul făcut, să-şi mărturisească păcatele şi să caute mila Sa. Când se întorceau la corturile lor, Moise a intrat în tabernacol. Cu un chinuitor interes, poporul aştepta unele semne care să arate că mijlocirea sa în favoarea lor a fost primită. Dacă Dumnezeu va consimţi să se întâlnească cu el, atunci puteau spera că nu aveau să fie cu totul nimiciţi. Când stâlpul de nor a coborât şi s-a aşezat la intrarea sanctuarului, poporul a plâns de bucurie, s-a sculat şi s-a aruncat „cu faţa la pământ la uşa cortului lui”. Moise cunoştea foarte bine perversitatea şi orbirea acelora care se aflau sub conducerea lui; el ştia dificultăţile cu care trebuia să fie confruntat. Dar el învăţase că, pentru a o scoate la capăt cu poporul, trebuia să fie ajutat de Dumnezeu. A cerut o mai clară descoperire a voinţei lui Dumnezeu, cum şi asigurarea prezenţei Sale: „Iată, Tu îmi zici: Du pe poporul acesta! Şi nu-mi arăţi pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: Eu te cunosc pe nume şi ai căpătat trecere înaintea Mea. Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaşte, şi voi avea trecere înaintea Ta. Şi gândeşte-Te că neamul acesta este poporul Tău” (Ex.33, 12.13). Răspunsul a fost: „Voi merge Eu însumi cu tine şi îţi voi da odihnă”. Dar Moise nu era satisfăcut. Asupra sufletului său apăsa un simţământ al rezultatelor teribile în cazul în care Dumnezeu l-ar lăsa pe Israel pradă împietririi şi nepocăinţei. El nu putea să sufere ca interesele sale să fie despărţite de acelea ale fraţilor săi şi s-a rugat ca favoarea lui Dumnezeu să poată fi redată poporului Său şi ca

semnele prezenţei Sale să continue să călăuzească peregrinările lor: „Dacă nu mergi Tu însuţi cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va şti că am căpătat trecere înaintea Ta, eu şi poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi şi când prin aceasta vom fi deosebiţi, eu şi poporul Tău, de toate popoarele de pe faţa pământului?” (Ex.33, 15.16). Şi Domnul a zis: „Voi face şi ceea ce-Mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea şi te cunosc pe nume”. Dar profetul n-a încetat ruga. Fiecare rugăciune înălţată căpătase răspuns, dar el înseta după o dovadă mai puternică a bunăvoinţei lui Dumnezeu. El adresează acum o cerere pe care nicio fiinţă omenească n-o făcuse vreodată până atunci. „Arată-mi slava Ta!” Domnul nu l-a mustrat pentru cererea sa îndrăzneaţă; dar au fost rostite cuvinte pline de bunătate: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea”. Niciun om muritor nu poate privi slava descoperită a lui Dumnezeu şi să trăiască; dar Moise a fost asigurat că va vedea din slava divină atât cât va putea suporta să vadă. El a fost chemat din nou să se urce pe munte; apoi, mâna care a făcut lumea şi care a mutat munţii deodată „şi-i răstoarnă în mânia Sa” (Iov 9, 5) a luat această creatură făcută din ţărână, acest puternic bărbat al credinţei, şi l-a aşezat într-o crăpătură în stâncă, în timp ce slava lui Dumnezeu şi toată bunătatea Lui treceau pe dinaintea sa. Această experienţă – mai presus de toate celelalte făgăduinţe făcute, în sensul că prezenţa divină îl va însoţi – a fost pentru Moise o asigurare a succesului în lucrarea ce-i stătea înainte şi el a socotit-o ca fiind de o valoare infinit mai mare decât toată înţelepciunea Egiptului sau decât orice realizare a sa, ca om de stat sau conducător militar. Nicio putere pământească, nicio iscusinţă sau pricepere nu pot lua locul prezenţei continue a lui Dumnezeu. Pentru cel păcătos este un lucru teribil acela de a cădea în mâinile viului Dumnezeu; dar Moise a stat singur în prezenţa Celui Veşnic şi nu s-a temut, căci

sufletul său era în armonie cu voinţa Făcătorului său. Psalmistul spune: „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Ps. 66, 18). Dar „prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El şi legământul făcut cu El le dă învăţătură” (Ps.25, 14). Dumnezeirea S-a prezentat astfel: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care îşi ţine dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul, dar nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat, şi pedepseşte fărădelegea părinţilor în copii şi în copiii copiilor lor, până la al treilea şi al patrulea neam. Îndată Moise s-a plecat până la pământ şi s-a închinat” (Ex.34, 6 – 8). Din nou el a cerut ca Dumnezeu să ierte nelegiuirea poporului Său şi să-l ia ca moştenire a Sa. Rugăciunea i-a fost ascultată. Domnul a făgăduit în mod binevoitor să reînnoască bunăvoinţa Sa faţă de Israel şi să facă pentru el lucruri „care n-au avut loc în nicio ţară şi la niciun neam”. Moise a rămas sus, pe munte, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; şi, în tot acest timp, el a fost în mod miraculos susţinut. Nici unui alt om nu i s-a îngăduit să urce împreună cu el şi în lipsa lui nimănui nu i s-a permis să se apropie de munte. La porunca lui Dumnezeu, el a pregătit două table de piatră şi le-a luat cu el la întâlnirea cu Dumnezeu; şi din nou Domnul „a scris cuvintele legământului, Cele Zece Porunci” (Ex.34, 28).9 În timpul acestei lungi perioade de timp petrecute în comuniune cu Dumnezeu, faţa lui Moise a reflectat slava prezenţei divine; fără ca el să-şi dea seama, faţa sa strălucea cu o lumină scânteietoare când a coborât de pe munte. O astfel de lumină a strălucit pe faţa lui Ştefan atunci când a fost adus înaintea judecătorilor săi: „Toţi cei ce şedeau în Sobor s-au uitat ţintă la Ştefan, şi faţa lui li s-a arătat ca o faţă de înger” (Fapte 6, 15). Aaron şi poporul s-au dat înapoi dinaintea lui Moise şi „se

temeau să se apropie de el”. Văzând neliniştea şi spaima lor, dar necunoscând care era motivul, el i-a chemat să se apropie. Le-a arătat dovada împăcării cu Dumnezeu şi i-a asigurat de faptul că se află din nou în graţia Lui. Din vocea lui ei n-au simţit altceva decât iubire şi bunăvoinţă şi, în cele din urmă, unul a îndrăznit să se apropie de el. Prea înspăimântat ca să poată vorbi, în tăcere el a arătat spre faţa lui Moise şi apoi spre cer. Marele conducător a înţeles ce vrea să spună acesta. Conştienţi de vina lor, simţindu-se încă sub dezaprobarea divină, ei n-au putut suporta lumina cerului, care, dacă ar fi fost ascultători de Dumnezeu, i-ar fi umplut de bucurie. În vinovăţie există temere. Sufletul care este liber de păcat nu doreşte să se ascundă de lumina cerului. Moise avea multe lucruri să le spună; şi, pentru a le domoli teama, îşi puse o mahramă pe faţă şi continuă să facă acest lucru ori de câte ori se întorcea în tabără, după întâlnirea cu Dumnezeu. Prin această strălucire, Dumnezeu dorea să imprime asupra poporului Israel caracterul sacru şi înalt al Legii Sale, precum şi slava Evangheliei descoperite prin Hristos. În timp ce Moise se afla pe munte, Dumnezeu i-a prezentat nu numai tablele Legii, ci şi Planul de Mântuire. El a văzut că sacrificiul lui Hristos era simbolizat de toate tipurile şi simbolurile sistemului iudaic; şi lumina cerului, revărsându-se de la Golgota, nu mai puţin decât slava Legii lui Dumnezeu, era aceea care radia o astfel de strălucire pe faţa lui Moise. Această iluminare divină simboliza slava dispensaţiuni al cărei mijlocitor vizibil era Moise, un reprezentant al adevăratului Mijlocitor. Slava reflectată pe faţa lui Moise ilustrează binecuvântările ce urmează să fie primite de cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu, prin mijlocirea lui Hristos. Ea dă mărturie despre faptul că, cu cât este mai strânsă comuniunea cu Dumnezeu, cu atât mai clară va fi cunoaşterea cerinţelor Sale, cu atât mai deplină va fi asemănarea noastră cu chipul divin şi vom

deveni mai repede şi mai deplin părtaşi ai naturii divine. Moise a fost un tip al lui Hristos. Cum mijlocitorul lui Israel şi-a acoperit faţa, pentru că poporul nu putea privi slava ei, tot astfel Hristos, divinul Mijlocitor, şi-a acoperit divinitatea cu natura omenească, atunci când a venit pe pământ. Dacă El ar fi venit înveşmântat cu strălucirea cerului, n-ar fi avut acces la oameni, în starea lor păcătoasă. Ei n-ar fi putut suporta slava prezenţei Sale. De aceea S-a smerit şi a luat „o fire asemănătoare cu a păcatului” (Rom.8, 3), pentru ca să poată să se apropie de neamul omenesc şi să-l înalţe.

Secţiune 2.32 Cap. 29 – Vrăjmăşia lui Satana împotriva Legii

Cel dintâi efort al lui Satana de a răsturna Legea lui Dumnezeu – efort întreprins printre locuitorii fără păcat ai cerului – s-a părut, pentru un timp, a fi încununat de succes. Un mare număr de îngeri au fost amăgiţi, dar aşa-zisa biruinţă a lui Satana a avut ca rezultat înfrângere şi pierdere, despărţire de Dumnezeu şi alungare din cer. Când conflictul a fost reînceput pe pământ, din nou Satana a câştigat un aparent avantaj. Prin păcătuire, omul a ajuns captivul lui, iar stăpânirea sa a trecut în mâinile arhivrăjmaşului. Se părea că acum drumul este liber pentru ca Satana să-şi întemeieze o împărăţie independentă şi să sfideze astfel autoritatea lui Dumnezeu şi a Fiului Său. Dar planul de mântuire a făcut posibil ca omul să fie adus din nou în armonie cu Dumnezeu şi să asculte de Legea Sa; atât omul, cât şi pământul să fie în cele din urmă răscumpăraţi de sub puterea celui rău. Satana a fost din nou înfrânt şi din nou a apelat la înşelăciune, în speranţa transformării înfrângerii lui în biruinţă. Pentru a declanşa revolta în neamul omenesc căzut în păcat, el L-a înfăţişat pe Dumnezeu ca fiind nedrept atunci când i-a îngăduit omului să calce Legea Sa. „De ce”, spunea iscusitul ispititor, „atunci când ştia care

aveau să fie urmările, Dumnezeu a îngăduit ca omul să fie încercat, să păcătuiască şi să atragă asupra lui mizeria şi moartea?” Iar fiii lui Adam, uitând mila îndelung răbdătoare care i-a dat omului posibilitatea unei noi puneri la probă, fără să ţină seama de sacrificiul uimitor de mare şi teribil care L-a costat pe Împăratul cerului, au plecat urechea la şoaptele ispititorului şi au murmurat împotriva singurei Fiinţe care putea să-i salveze de puterea nimicitoare a lui Satana. Şi astăzi sunt mii cei care fac să se audă aceleaşi plângeri împotriva lui Dumnezeu. Ei nu înţeleg că a-l lipsi pe om de libertatea de a alege ar însemna să-l jefuieşti de prerogativele sale ca fiinţă inteligentă, să faci din el un simplu automat. Nu este scopul lui Dumnezeu acela de a forţa voinţa omului. Omul a fost creat ca un agent moral liber. Asemenea locuitorilor din alte lumi, el trebuie să fie supus probei ascultării; dar el nu este niciodată adus într-o asemenea situaţie, încât supunerea faţă de rău să devină o necesitate. Nu este îngăduit să vină asupra lui nicio ispită sau încercare căreia el să nu îi poată rezista. Dumnezeu a luat ample măsuri, astfel încât omul să nu fie niciodată înfrânt în lupta cu Satana. Pe măsură ce oamenii s-au înmulţit pe pământ, în aceeaşi măsură s-au înmulţit şi rândurile celor necredincioşi. Încă o dată s-a lăsat să se înţeleagă că Satana a câştigat biruinţa. Dar puterea Celui Atotputernic a pus capăt lucrării nelegiuirii şi pământul a fost curăţit prin potop de poluarea lui morală.

Profetul spune: „când se împlinesc judecăţile Tale pe pământ, locuitorii pământului învaţă dreptatea. Dacă ierţi pe cel rău, el totuşi nu învaţă neprihănirea” şi nu caută la măreţia Domnului” (Is.26, 9 – 10). Aşa a fost după potop. Scăpaţi de sub judecăţile Sale, locuitorii pământului s-au răzvrătit din nou împotriva lui Dumnezeu. De două ori au fost respinse de către oameni legământul lui Dumnezeu, poruncile şi rânduielile Sale. Atât oamenii dinaintea

potopului, cât şi urmaşii lui Noe au lepădat autoritatea divină. Apoi, Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam şi şi-a făcut un popor care să devină depozitarul Legii Sale. Pentru a-l amăgi şi pentru a-l nimici pe poporul lui Dumnezeu, Satana a început imediat să-şi aşeze capcanele sale. Copiii lui Iacov au fost ispitiţi să încheie căsătorii cu cei păgâni şi să se închine la idolii lor. Dar Iosif a fost credincios faţă de Dumnezeu şi credincioşia sa a fost o mărturie continuă în favoarea adevăratei credinţe. Tocmai pentru a stinge această lumină, Satana a lucrat prin gelozia fraţilor lui Iosif, făcându-i să-l vândă ca sclav într-o ţară păgână. Dar Dumnezeu a condus astfel evenimentele, încât cunoaşterea de Dumnezeu să fie împărtăşită poporului din Egipt. Atât în casa lui Potifar, cât şi în temniţă, Iosif a primit o educaţie şi o instruire care, în temere de Dumnezeu, l-au pregătit pentru înalta sa poziţie de prim-ministru al naţiunii. Din palatul lui faraon, influenţa sa s-a făcut simţită în toată ţara şi cunoaşterea lui Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni. În Egipt, israeliţii au ajuns prosperi, s-au îmbogăţit şi de aceea, atunci când erau credincioşi faţă de Dumnezeu, exercitau o foarte mare influenţă. Preoţii idolatri erau foarte alarmaţi atunci când vedeau că noua religie era primită favorabil. Inspiraţi de Satana cu vrăjmăşia pe care el o avea împotriva Dumnezeului cerului, ei s-au apucat să înăbuşe lumina. Preoţilor le era încredinţată sarcina educării moştenitorului tronului, iar acest spirit al împotrivirii hotărâte faţă de Dumnezeu şi zelul pentru idolatrie au modelat caracterul viitorului monarh şi au dus la cruzime şi opresiune faţă de evrei. În timpul celor patruzeci de ani după fuga lui Moise din Egipt, idolatria părea că i-a cucerit. An după an, nădejdea israeliţilor devenea din ce în ce mai slabă. Atât împăratul, cât şi poporul jubilau datorită puterii lor şi îşi băteau joc de Dumnezeul poporului Israel. Această stare de lucruri s-a dezvoltat până când a culminat

cu acel faraon în faţa căruia s-a prezentat Moise. Când conducătorul evreilor a venit înaintea împăratului cu un mesaj din partea „Domnului, Dumnezeului lui Israel”, el nu era necunoscător al adevăratului Dumnezeu, dar nesocotirea puterii Sale a fost aceea care l-a făcut să răspundă: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” Eu nu cunosc pe Domnul”. De la început şi până la sfârşit, opoziţia lui faraon faţă de porunca divină nu a fost rezultatul ignoranţei, ci al urii şi al sfidării lui Dumnezeu. Deşi egiptenii respinseseră de atâta timp cunoaşterea de Dumnezeu, totuşi Domnul le-a mai dat încă o ocazie pentru pocăinţă. În zilele lui Iosif, Egiptul fusese ca un azil pentru poporul Israel; Dumnezeu fusese onorat prin bunătatea manifestată faţă de poporul Său. Şi acum, Cel îndelung răbdător, încet la mânie şi plin de bunătate a dat timp fiecăreia din judecăţile Sale să-şi săvârşească lucrarea; egiptenii, blestemaţi prin chiar obiectul adorării lor, au avut dovada puterii lui Dumnezeu, pentru ca toţi aceia care vor dori, să se poată supune lui Dumnezeu şi să scape de judecăţile Sale. Bigotismul şi încăpăţânarea împăratului au avut ca rezultat răspândirea cunoaşterii lui Dumnezeu, făcând ca mulţi egipteni să se consacre slujirii Lui. Datorită dispoziţiei pe care o dădeau pe faţă israeliţii, şi anume de a intra în legătură cu păgânii şi a imita închinarea lor idolatră, Dumnezeu a îngăduit ca ei să coboare în Egipt, unde influenţa lui Iosif era foarte mult simţită şi unde împrejurările erau favorabile pentru ca ei să rămână totuşi un popor deosebit, distinct. Şi aici, marea idolatrie a egiptenilor, cum şi cruzimea şi apăsarea lor manifestate faţă de evrei în ultima parte a şederii lor acolo ar fi trebuit să le inspire scârbă faţă de idolatrie şi să-i determine să fugă pentru a căuta refugiu la Dumnezeul părinţilor lor. Dar tocmai aceste împrejurări providenţiale au fost transformate de Satana într-un mijloc de a sluji planurilor lui, întunecând mintea israeliţilor şi făcându-i să

imite practicile stăpânilor lor păgâni. Datorită venerării superstiţioase a animalelor, aşa cum erau animalele venerate de egipteni, evreilor nu le era permis, în timpul robiei lor, să aducă daruri şi jertfe. În felul acesta, mintea nu le mai era îndreptată, prin serviciul acesta, la marele Sacrificiu, la marea Jertfă, iar ca urmare credinţa lor a slăbit. Când a sosit timpul pentru eliberarea lui Israel, Satana în persoană s-a opus planurilor lui Dumnezeu. Era hotărârea lui ca acest mare popor, numărând mai bine de două milioane de suflete, să fie ţinut în ignoranţă şi superstiţie. Poporul pe care Dumnezeu făgăduise să-l binecuvânteze şi să-l înmulţească, pentru ca să-l facă o putere pe acest pământ, prin care El trebuia să descopere cunoaşterea voinţei Sale, chiar pe acest popor Satana căuta să-l ţină în obscuritate şi robie, pentru ca să-i şteargă din minte amintirea lui Dumnezeu. Când au fost săvârşite minuni înaintea împăratului, Satana era prezent acolo, pentru a contracara influenţa lor şi pentru a-l împiedica pe faraon să recunoască supremaţia lui Dumnezeu şi să asculte de porunca Lui. Satana a lucrat cu toate puterile sale pentru a falsifica lucrarea lui Dumnezeu şi a rezista voii sale. Singurul rezultat al acţiunilor lui a fost acela că a pregătit calea pentru o mai mare manifestare a puterii şi slavei divine şi a făcut şi mai evidentă, atât pentru israeliţi, cât şi pentru toţi egiptenii, existenţa şi autoritatea viului şi adevăratului Dumnezeu. Dumnezeu l-a eliberat pe Israel printr-o puternică manifestare a puterii Sale şi prin judecăţile Sale asupra tuturor zeilor egipteni. „A scos pe poporul Său cu veselie, pe aleşii Săi în mijlocul strigătelor de bucurie” ca să păzească poruncile Lui şi să ţină legile Lui” (Ps.105, 43 – 45). El i-a scos din starea lor de robie, ca să-i poată duce într-o ţară bună – o ţară care, în providenţa Sa, a fost pregătită pentru ei ca un refugiu, ca un loc de scăpare de vrăjmaşii lor, un loc unde să poată locui la umbra aripilor

Sale. El avea să-i aducă la Sine, să-i cuprindă în braţele Sale veşnice şi, în schimb, pentru toată bunătatea şi mila Sa faţă de ei, li se cerea să nu aibă alţi dumnezei în afară de El, de viul Dumnezeu, să înalţe Numele Său şi să-L facă slăvit pe pământ. În timpul robiei în Egipt, mulţi dintre israeliţi au pierdut în mare măsură cunoaşterea Legii lui Dumnezeu şi au amestecat preceptele ei cu obiceiurile şi tradiţiile păgâne. Dumnezeu i-a dus la Sinai şi acolo, cu propria Sa voce, a rostit Legea Sa.

Satana şi îngerii cei răi erau prezenţi acolo. Şi, chiar în timp ce Dumnezeu proclama Legea Sa înaintea poporului Său, Satana complota la ispitirea lor, la ducerea lor în păcat. Pe acest popor, pe care Dumnezeu îl alesese, Satana avea să-l smulgă de lângă El, chiar acolo, în faţa Cerului. Ducându-i în idolatrie, el avea să nimicească eficacitatea oricărei închinări; căci cum poate oare omul să fie înălţat prin adorarea a ceea ce nu este mai presus de el însuşi şi care poate să fie simbolizat de lucrul mâinilor sale? Dacă oamenii au putut deveni aşa de orbi în faţa puterii, maiestăţii şi slavei Dumnezeului cel veşnic, încât să-L reprezinte printr-un chip cioplit sau chiar printr-un animal sau o reptilă, dacă ei au putut să uite originea lor divină – făcuţi după chipul Creatorului lor, încât să se închine înaintea acestor obiecte revoltătoare şi lipsite de simţire – atunci drumul era deschis pentru orice nebunie; pasiunile josnice ale inimii aveau să fie nezăgăzuite şi Satana avea să fie pe deplin stăpân. Chiar la poalele muntelui Sinai, Satana a început să-şi aducă la îndeplinire planurile pentru nesocotirea Legii lui Dumnezeu, ducând astfel mai departe aceeaşi lucrare pe care o începuse în ceruri. În decursul celor patruzeci de zile, în timp ce Moise se afla pe munte cu Dumnezeu, Satana a fost ocupat să trezească îndoiala, apostazia şi răzvrătirea. În timp ce Dumnezeu scria Legea, ca să-i fie încredinţată poporului legământului Său, israeliţii, tăgăduindu-şi credincioşia faţă

de Iehova, cereau dumnezei de aur. Când Moise a revenit, din prezenţa slavei divine, ce inspira veneraţie şi teamă, cu preceptele Legii pe care ei se legaseră să le păzească, i-a găsit într-o sfidare făţişă a poruncilor ei, plecându-se în adorare înaintea chipului de aur. Împingându-i pe israeliţi la această îndrăzneaţă insultă şi blasfemie faţă de Domnul, Satana plănuise să-i nimicească. Deoarece ei se dovediseră a fi atât de decăzuţi, atât de lipsiţi de orice înţelegere a privilegiilor şi binecuvântărilor pe care Dumnezeu li le dăduse şi a angajamentelor lor solemne şi repetate, Domnul – gândea el – îi va lepăda de la Sine şi-i va lăsa pradă pieirii. În acest fel se va ajunge la stingerea seminţei lui Avraam, acea sămânţă a făgăduinţei care trebuia să păstreze cunoaşterea viului Dumnezeu, prin care avea să vină El – adevărata Sămânţă – care urma să îl înfrângă pe Satana. Marele răzvrătit plănuise să-l nimicească pe Israel şi să zădărnicească planurile lui Dumnezeu. Dar din nou el a fost înfrânt. Deşi era păcătos, poporul Israel n-a fost nimicit. În timp ce aceia care cu încăpăţânare au trecut de partea lui Satana au fost ucişi, poporul, umilit şi pocăit, a fost în mod milostiv iertat. Istoria acestui păcat avea să stea ca o mărturie continuă cu privire la vinovăţia şi pedepsirea idolatriei, dar şi cu privire la îndelunga răbdare şi milă a lui Dumnezeu. Întregul univers a fost martor al scenelor de la Sinai. În manifestarea celor două autorităţi – divină şi satanică – s-a văzut contrastul dintre conducerea lui Dumnezeu şi cea a lui Satana. Din nou locuitorii fără păcat ai celorlalte lumi au putut vedea rezultatele apostaziei lui Satana şi felul guvernării pe care el ar fi stabilit-o în ceruri, dacă i s-ar fi îngăduit să aibă stăpânire. Determinându-l pe om să calce cea de-a doua poruncă, Satana a urmărit să degradeze concepţiile lui cu privire la Fiinţa divină. Dând la o parte porunca a patra, el avea să-l facă să-L uite cu totul pe Dumnezeu. Cerinţa lui Dumnezeu, dreptul Lui la respect şi închinare, mai presus

de toţi zeii păgâni, se bazează pe faptul că El este Creator şi că toate celelalte fiinţe Îi datorează Lui existenţa. Aşa este El prezentat în Sfânta Scriptură. Profetul Ieremia spune: „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu şi un Împărat veşnic” Dumnezeii care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ şi de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înţelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui” Atunci se arată omul cât este de prost cu ştiinţa lui şi orice argintar rămâne de ruşine cu chipul lui cioplit, căci idolii nu sunt decât minciună şi nu este nicio suflare în ei; sunt un lucru de nimic, o lucrare înşelătoare şi vor pieri, când va veni pedeapsa. Dar Cel ce este partea lui Iacov nu este ca ei; căci El a întocmit totul” (Ier.10, 10 – 12.14 – 16). Sabatul, ca monument de aducere aminte a puterii creatoare a lui Dumnezeu, arată spre El ca Făcător al cerului şi al pământului. De aceea, el este un martor permanent al existenţei Sale şi un amintitor al măreţiei Lui, al înţelepciunii şi al iubirii Lui. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat cu sfinţenie, n-ar fi existat niciodată niciun necredincios sau idolatru. Instituţia Sabatului, care îşi are originea în Eden, este la fel de veche ca şi lumea. El a fost păzit de toţi patriarhii, de la creaţiune încoace. În timpul robiei din Egipt, israeliţii au fost forţaţi de supraveghetorii lor să calce Sabatul şi, în mare măsură, au pierdut conştienţa sfinţeniei lui. Când Legea a fost proclamată pe Sinai, primele cuvinte ale poruncii a patra au fost: „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti”, arătând că Sabatul nu a fost instituit atunci, ci suntem îndrumaţi înapoi, la originea lui, la creaţiune. Pentru a-L şterge pe Dumnezeu din mintea oamenilor, Satana tinde să nimicească acest mare monument de aducere aminte. Dacă oamenii ajung să-L uite pe Creatorul lor, atunci nu vor mai face niciun efort pentru a rezista puterii răului şi Satana este sigur de prada

sa. Vrăjmăşia lui Satana împotriva Legii lui Dumnezeu l-a făcut să se războiască cu fiecare poruncă a Decalogului. Principiul dragostei filiale şi al ascultării este strâns legat de marele principiu al iubirii, al credincioşiei faţă de Dumnezeu, Tatăl tuturor. Nesocotirea autorităţii părinteşti va duce curând la nesocotirea autorităţii lui Dumnezeu. De aici şi eforturile lui Satana de a slăbi obligativitatea faţă de porunca a cincea. Printre popoarele păgâne, principiul cuprins în această poruncă este foarte puţin respectat. La multe popoare, părinţii erau abandonaţi sau daţi morţii de îndată ce vârsta îi făcea neputincioşi de a se mai îngriji de nevoile lor personale. În familie, mama era tratată cu foarte puţin respect şi, la moartea soţului ei, era obligată să se supună autorităţii fiului mai mare. Ascultarea filială a fost legiferată de Moise, dar, pe măsură de poporul Israel se îndepărta de Dumnezeu, porunca a cincea, ca şi altele, a ajuns să fie nesocotită. Satana a fost „de la început un ucigaş” (Ioan 8, 44) şi, de îndată ce a obţinut puterea asupra neamului omenesc, nu numai că i-a îndemnat pe oameni să se urască şi să se ucidă unul pe altul, dar, sfidând cu şi mai multă îndrăzneală autoritatea lui Dumnezeu, ei au făcut din călcarea poruncii a şasea o parte a religiei lor. Prin concepţii pervertite cu privire la atributele divine, naţiunile păgâne au fost făcute să creadă că erau necesare sacrificiile omeneşti pentru a obţine favoarea zeilor. Cele mai teribile cruzimi au fost săvârşite sub diferite forme de idolatrie. Printre acestea era şi practica trecerii copiilor prin foc înaintea zeilor. Când unul dintre ei scăpa nevătămat din această încercare, oamenii credeau că jertfele lor au fost primite; unul ca acesta, considerat ca fiind în mod deosebit favorizat de zei, era încărcat de privilegii şi ţinut din acel moment în mare cinste; şi, oricât de mari şi grave ar fi fost crimele săvârşite de unul ca acesta, nu era niciodată pedepsit. Dar, dacă un copil era ars atunci când era trecut prin foc,

soarta lui era pecetluită; se credea că mânia zeilor nu putea fi potolită decât atunci când se lua viaţa victimei; de aceea, unul ca acesta era adus ca jertfă. În timpurile de mare apostazie, aceste fapte respingătoare se răspândiseră – într-o măsură oarecare – chiar printre israeliţi. Călcarea poruncii a şaptea a fost de asemenea practicată foarte de timpuriu în numele religiei. Ritualurile cele mai depravate şi mai dezgustătoare au devenit o parte a închinării păgâne. Chiar zeii erau înfăţişaţi ca fiind desfrânaţi şi închinătorii lor au dat frâu liber pasiunilor celor mai josnice. Vicii nenaturale predominau şi sărbătorile religioase erau caracterizate prin imoralitate generală şi deschisă, publică. Poligamia a fost practicată de timpuriu. Ea a fost unul dintre păcatele care au adus mânia lui Dumnezeu asupra lumii antediluviene. Cu toate acestea, după potop, ea s-a răspândit din nou. A fost efortul calculat al lui Satana acela de a perverti instituţia căsătoriei, de a slăbi obligaţiile ei şi de a micşora sfinţenia ei; căci pe nicio altă cale n-ar fi putut să strice până într-atât chipul lui Dumnezeu în om şi să deschidă uşa mizeriei şi viciului. De la începutul marii lupte a fost planul lui Satana de a reprezenta greşit caracterul lui Dumnezeu şi de a incita la răzvrătire împotriva Legii Sale, iar lucrarea sa părea că este încununată de succes. Mulţimile îşi plecau urechea la înşelăciunea lui Satana şi luau atitudine împotriva lui Dumnezeu. Dar, în mijlocul lucrărilor celui rău, planurile lui Dumnezeu se îndreptau cu hotărâre spre împlinire; pentru toate fiinţele inteligente El Îşi manifesta dreptatea şi bunăvoinţa. Prin ispitirile lui Satana, întregul neam omenesc a devenit călcător al Legii lui Dumnezeu, dar, prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, s-a deschis o cale prin care oamenii să se poată întoarce la Dumnezeu. Prin harul Domnului Hristos puteau fi făcuţi în stare să asculte de Legea Tatălui. Astfel, în fiecare veac, din mijlocul apostaziei şi răzvrătirii, Dumnezeu îşi adună un popor care

este credincios faţă de El, un popor „care are în inimă Legea Mea” (Is.51, 7). Prin înşelăciune i-a amăgit Satana pe îngeri şi aşa şi-a desfăşurat în toate veacurile lucrarea printre oameni şi va continua să facă acest lucru până la sfârşit. Dacă el ar declara în mod deschis că luptă împotriva lui Dumnezeu şi a Legii Sale, atunci oamenii s-ar păzi; dar el se ascunde, se deghizează şi amestecă adevărul cu minciuna. Minciunile cele mai primejdioase sunt cele amestecate cu adevărul. În felul acesta, sunt primite neadevăruri care captivează şi ruinează sufletul. Prin aceste mijloace, Satana târăşte lumea după el. Dar vine o zi când i se va pune capăt triumfului său pentru totdeauna. Modul în care a tratat Dumnezeu răzvrătirea va avea ca rezultat o totală demascare a lucrării ce s-a făcut atât de mult timp în întuneric. Urmările conducerii lui Satana, roadele înlăturării rânduielilor divine, vor fi înfăţişate deschis privirii tuturor fiinţelor inteligente create. Legea lui Dumnezeu va fi pe deplin justificată, apărată. Se va vedea că toate acţiunile lui Dumnezeu au fost îndreptate spre binele veşnic al poporului Său şi spre binele tuturor lumilor pe care le-a creat El. Chiar Satana personal, în prezenţa întregului univers, ca martor al acestui moment, va mărturisi că dreaptă şi neprihănită este cârmuirea lui Dumnezeu, dreaptă este Legea Sa. Nu este departe timpul când Dumnezeu. Se va ridica să răzbune autoritatea Sa insultată. „Căci iată, Domnul iese din locuinţa Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului” (Is.26, 21). „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când. Se va arăta El?” (Mal.3, 2). Poporului Israel, datorită păcătoşeniei lui, i s-a interzis să se apropie de munte atunci când Dumnezeu era gata să se coboare pe el spre a face cunoscută Legea Sa, ca nu cumva să fie mistuit de slava arzândă a prezenţei Sale. Dacă o astfel de manifestare a puterii lui Dumnezeu a marcat locul ales pentru proclamarea Legii Sale, cât de

teribil trebuie să fie completul Său de judecată atunci când va veni pentru a aduce la îndeplinire aceste rânduieli sacre! Cum vor putea oare aceia care I-au călcat în picioare autoritatea să suporte slava Lui în ziua cea mare a răsplătirii finale? Groaza de la Sinai era menită să înfăţişeze poporului scenele judecăţii. Sunetul unei trâmbiţe a chemat poporul Israel să se întâlnească cu Dumnezeu. Vocea Arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu îi vor strânge de pe întregul pământ atât pe cei vii, cât şi pe cei morţi în faţa Judecătorului lor. Tatăl şi Fiul, însoţiţi de o mare mulţime de îngeri, au fost prezenţi pe munte. În ziua cea mare a judecăţii, Iisus Hristos va veni „în slava Tatălui Său cu Îngerii Săi” (Mat. 16, 27). El va sta apoi pe tronul slavei Sale şi înaintea Sa vor fi adunate toate naţiunile pământului.

Când prezenţa divină s-a manifestat pe Sinai, slava Domnului era asemenea focului mistuitor înaintea întregului Israel. Dar când Domnul Hristos va veni în slavă cu sfinţii Săi îngeri, întregul pământ va străluci de lumina teribilă a prezenţei Sale. „Dumnezeul nostru vine şi nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, şi împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus şi spre pământ, ca să judece pe poporul Său” (Ps.50, 3 – 4). Un torent de foc va ieşi şi va pleca dinaintea Lui, făcând ca elementele naturii să se topească de căldura cea mare, aşa cum se va întâmpla şi cu pământul, iar lucrurile care sunt pe el vor fi de asemenea arse„La descoperirea Domnului Iisus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos” (2 Ţes.1, 7 – 8).

Niciodată de când a fost omul creat nu s-a văzut o astfel de manifestare a puterii divine ca atunci când a fost proclamată Legea pe Sinai. „S-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile, dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai

dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel” (Ps.68, 8). În mijlocul celor mai teribile convulsii ale naturii, vocea lui Dumnezeu, asemenea unei trâmbiţe, s-a auzit din nor. Muntele se clătina de la bază spre vârf şi oştile lui Israel, palide şi tremurând de groază, s-au aruncat cu feţele la pământ. El, a cărui voce scutura atunci pământul, a declarat: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci şi cerul” (Evrei 12, 26). Sfânta Scriptură spune: „Domnul va răcni de sus; din Locaşul Lui cel sfânt”, „de se zguduie cerurile şi pământul” (Ier.25, 30; Ioel 3, 16). În ziua cea mare, ce stă să vină, cerurile se vor strânge „ca o carte de piele, pe care o faci sul” (Apoc.6, 14). Chiar munţii şi insulele vor fi mutate din locurile lor. „Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade şi nu se mai ridică” (Is.24, 20). „De aceea, toate mâinile slăbesc şi orice inimă omenească se topeşte”, de aceea toate feţele „s-au îngălbenit”; „ei sunt năpădiţi de spaimă; îi apucă chinurile şi durerile”. „Voi pedepsi – zice Domnul – lumea pentru răutatea ei şi pe cei răi pentru nelegiuirea lor; voi face să înceteze mândria celor trufaşi şi voi doborî semeţia celor asupritori” (Is.13, 7.8.11; Ier.30, 6). Când Moise a coborât de pe munte din faţa Prezenţei divine, unde primise tablele mărturiei, Israelul cel vinovat n-a putut suporta lumina aceea slăvită a feţei sale. Cu atât mai puţin vor putea călcătorii Legii să privească la Fiul lui Dumnezeu atunci când El va apărea în slava Tatălui Său, înconjurat de toate oştile cereşti, pentru a aduce la îndeplinire judecata Cerului asupra călcătorilor Legii şi a acelora ce au respins jertfa Sa ispăşitoare. Aceia care au nesocotit Legea lui Dumnezeu şi au călcat în picioare sângele Domnului Hristos, „împăraţii pământului, domnitorii, căpitanii oştilor, cei bogaţi şi cei puternici”, se vor ascunde „în peşteri şi în stâncile munţilor” şi vor spune munţilor şi stâncilor: „Cădeţi peste noi şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia

Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?” (Apoc.6, 15 – 17). „În ziua aceea, oamenii îşi vor arunca idolii de argint şi idolii de aur” la şobolani şi la lilieci şi vor intra în găurile stâncilor şi în crăpăturile pietrelor de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, când. Se va scula să îngrozească pământul” (Is. 2, 20 – 21). Atunci se va vedea că răzvrătirea lui Satana împotriva lui Dumnezeu a avut ca rezultat propria sa ruină, cum şi ruina tuturor acelora care au ales să devină supuşii săi. El le spusese ce mare bine va rezulta din călcarea Legii lui Dumnezeu; dar se va vedea că „plata păcatului este moartea”. „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toţi cei trufaşi şi toţi cei răi vor fi ca miriştea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oştirilor, şi nu le va mai lăsa nici rădăcină, nici ramură” (Mal.4, 1). Satana, rădăcina oricărui păcat, şi toţi cei ce săvârşesc răul, care sunt ramurile lui, vor fi cu totul tăiaţi. Se va pune capăt păcatului, cu toate valurile şi ruina ce au rezultat din el. Psalmistul spune: „Tu pedepseşti neamurile, nimiceşti pe cel rău, le ştergi numele pentru totdeauna şi pe vecie. S-au dus vrăjmaşii! N-au rămas din ei decât nişte dărâmături veşnice!” (Ps.9, 5.6). Dar, în mijlocul furtunii judecăţii divine, copiii lui Dumnezeu nu vor avea de ce să se teamă. „Domnul este scăparea poporului Său şi ocrotirea copiilor lui Israel” (Ioel 3, 16). Ziua ce aduce groaza şi nimicirea pentru călcătorii Legii lui Dumnezeu le va aduce celor ascultători „o bucurie negrăită şi strălucită” (1 Petru 1, 8). „Strângeţi-Mi pe credincioşii Mei”, spune Domnul, „care au făcut legământ cu Mine prin jertfă. Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă” (Ps.50, 5 – 6).

„Şi veţi vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit şi cel rău, dintre cel ce slujeşte lui Dumnezeu şi cel ce nu-I slujeşte” (Mal.3, 18). „Ascultaţi-Mă, voi care cunoaşteţi neprihănirea, popor care ai în inimă Legea

Mea! Nu te teme de ocara oamenilor şi nu tremura de ocările lor” Iată că îţi iau din mână potirul ameţelii” ca să nu mai bei din el” Eu, Eu vă mângâi” (Is.51, 7.22.12). „Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine” (Is.54, 10). Marele plan de mântuire are ca rezultat readucerea lumii în graţia lui Dumnezeu. Tot ce a fost pierdut prin păcat va fi restaurat. Nu numai omul, ci şi pământul va fi răscumpărat, pentru a fi locuinţa veşnică a celor ascultători. Timp de şase mii de ani, Satana s-a luptat să-şi menţină stăpânirea pe pământ. Acum, planul de la origini al lui Dumnezeu privind crearea lui va fi împlinit. „Dar sfinţii Celui Prea înalt vor primi împărăţia şi vor stăpâni împărăţia în veci, din veşnicie în veşnicie” (Dan.7, 18). „De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat” (Ps.113, 3). „În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn şi Numele Lui va fi singurul Nume. Şi Domnul va fi Împărat peste tot pământul” (Zah.14, 9). Scripturile spun: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuieşte în veci în ceruri” Lucrurile mâinilor Lui sunt credincioşie şi dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veşnicie, făcute cu credincioşie şi neprihănire” (Ps.119, 89; 111, 7 – 8). Rânduielile sfinte pe care Satana le-a urât şi pe care a căutat să le distrugă vor fi onorate de întregul univers, sfânt şi fără păcat. „Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui şi după cum o grădină face să încolţească semănăturile ei, aşa va face Domnul Dumnezeu să răsară dreptatea şi lauda în faţa tuturor neamurilor” (Is.61, 11).

Secţiune 2.33 Cap. 30 – Cortul şi serviciile lui

Porunca aceasta i-a fost comunicată lui Moise în timp ce se afla pe munte cu Dumnezeu: „Să-Mi facă un locaş sfânt, şi Eu voi locui în mijlocul lor” (Ex.25, 8); şi au fost date toate dispoziţiile necesare pentru construirea

tabernacolului, a cortului întâlnirii. Datorită apostaziei lor, israeliţii au pierdut binecuvântarea prezenţei divine şi, pentru un timp, a fost imposibilă ridicarea sanctuarului pentru Dumnezeu în mijlocul lor. Dar, după ce au intrat din nou în graţia Cerului, marele conducător a purces la împlinirea poruncii divine. Oameni aleşi au fost în mod special înzestraţi de către Dumnezeu cu iscusinţă şi înţelepciune, pentru construirea clădirii sfinte. Dumnezeu personal i-a dat lui Moise planul acelui edificiu, cu dispoziţii speciale privind mărimea şi forma, materialele care să fie folosite, cum şi pentru fiecare piesă de mobilier pe care trebuia să o conţină. Locaşul sfânt făcut de mâini omeneşti avea să fie „chipul adevăratului locaş de închinare”, chipul „lucrurilor care sunt în ceruri” (Evr.9, 24.23) – o reprezentare în miniatură a Sanctuarului ceresc unde Hristos, slăvitul nostru Mare Preot, după ce şi-a adus viaţa ca jertfă, avea să mijlocească în favoarea celui păcătos. Pe munte, Dumnezeu i-a dat lui Moise posibilitatea să vadă Sanctuarul ceresc şi i-a poruncit să facă toate lucrurile după chipul ce i-a fost arătat. Toate aceste dispoziţii au fost înregistrate cu grijă de Moise, care le-a transmis, la rându-i, conducătorilor poporului. Pentru construirea sanctuarului erau necesare pregătiri mari şi costisitoare; se cerea o mare cantitate din cel mai preţios şi scump metal; cu toate acestea, Dumnezeu a acceptat numai daruri de bunăvoie. „Să-l primiţi pentru Mine (darul) de la orice om care-l va da cu tragere de inimă”, a fost porunca divină repetată de Moise adunării poporului. Consacrarea deplină lui Dumnezeu şi un spirit de sacrificiu au fost primele cerinţe în lucrarea de pregătire a unui locaş pentru Cel Prea înalt. Tot poporul a răspuns cu tragere de inimă. „Toţi cei cu tragere de inimă şi bunăvoinţă au venit şi au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii, pentru toată slujba lui şi pentru veşmintele sfinte. Au venit îndată bărbaţii şi femeile, toţi

cei cu tragere de inimă şi au adus belciuge de nas, inele, cercei, brăţări, salbe şi tot felul de lucruri de aur; fiecare a adus prinosul de aur pe care-l închinase Domnului”. „Toţi cei ce aveau stofe (materii) vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu, în subţire şi păr de capră, piei de berbeci vopsite în roş, şi piei de viţel de mare, le-au adus”. „Toţi cei ce puteau aduce prin ridicare un prinos de argint şi de aramă, au adus prinosul Domnului. Toţi cei ce aveau lemn de salcâm, bun pentru lucrările rânduite pentru slujbă, l-au adus”.

„Toate femeile iscusite au tors cu mâinile lor şi au adus lucrul lor, şi anume: tort vopsit în albastru, în purpuriu, în cărămiziu şi în subţire”. „Toate femeile cu tragere de inimă şi iscusite au tors păr de capră”. „Fruntaşii poporului au adus pietre de onix şi alte pietre pentru efod şi pieptar, mirodenii şi untdelemn pentru sfeşnic, pentru untdelemnul ungerii şi pentru tămâia mirositoare” (Ex.35, 21 – 28). În timp ce ridicarea sanctuarului era în curs, poporul – tineri şi bătrâni, bărbaţi, femei şi copii continuau să-şi aducă darurile, până când cei care aveau răspunderea lucrării au constatat că au destul, chiar mai mult decât puteau folosi. Şi Moise a pus să se vestească prin toată tabăra: „Nimeni, fie bărbat, fie femeie, să nu mai aducă daruri pentru sfântul locaş. Au oprit astfel pe popor să mai aducă daruri” (Ex.36, 6). Cârtirile israeliţilor şi pedepsele lui Dumnezeu datorate păcatelor lor au fost raportate ca o avertizare pentru generaţiile următoare. Iar devotamentul şi râvna lor, cum şi dărnicia lor, sunt un exemplu vrednic de urmat. Toţi cei care iubesc serviciul divin de închinare şi de adorare a lui Dumnezeu şi care preţuiesc binecuvântările prezenţei Sale sfinte vor da pe faţă acelaşi spirit de sacrificiu în pregătirea locaşului în care El să se poată întâlni cu ei. Ei vor dori să-l aducă Domnului un dar din tot ce au mai bun. O casă construită pentru Dumnezeu nu trebuie să fie

lăsată împovărată de datorii, căci El este dezonorat prin aceasta. Ar trebui să se dea cu dărnicie o sumă îndestulătoare pentru realizarea lucrării, aşa încât lucrătorii să poată spune aşa cum au spus constructorii sanctuarului: „Nu mai aduceţi daruri”. Cortul întâlnirii a fost astfel construit, ca să se poată desface în bucăţi şi să fie transportat de israeliţi în toate peregrinările lor. Era deci mic, neavând mai mult de şaptesprezece metri lungime şi aproape şase metri în lăţime şi înălţime. Lemnul folosit pentru construcţie şi pentru mobilier era de salcâm, care era cel mai puţin supus stricăciunii dintre toate celelalte ce se puteau găsi la Sinai. Pereţii erau făcuţi din scânduri drepte fixate pe nişte picioare de argint cu ajutorul unor stâlpi şi al unor drugi; toate erau acoperite cu aur, dând construcţiei înfăţişarea de aur masiv. Acoperişul era format din patru straturi de covoare: primul, partea dinăuntru, fiind de „în subţire, răsucit şi din albastru, purpuriu şi cărămiziu” cu heruvimi lucraţi cu măiestrie” (Ex.26, 1), celelalte trei straturi, unul din păr de capră, altul din piei de berbec vopsite în roşu, iar altul din piei de viţel de mare, aranjate astfel încât să ofere o desăvârşită apărare. Clădirea era împărţită în două încăperi, printr-o perdea bogată şi frumos lucrată, prinsă de stâlpi îmbrăcaţi în aur; iar o perdea asemănătoare închidea intrarea în prima încăpere. Acestea, ca şi covorul acoperitor dinăuntru, care forma tavanul, erau din culorile cele mai strălucitoare, albastru, purpuriu şi cărămiziu, aranjate frumos, iar în ţesătură erau cusuţi cu fire de aur şi de argint heruvimi, reprezentând oastea îngerească ce este în legătură strânsă cu lucrarea din Sanctuarul ceresc; ei sunt duhuri slujitoare ce slujesc poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Cortul cel sfânt era aşezat într-un loc liber, numit curte, care era împrejmuit cu pânză de in răsucit, prinsă de stâlpi de aramă. Intrarea în curtea aceasta era prin partea de la răsărit. Ea era închisă cu covoare dintr-

un material preţios şi lucrate frumos, deşi erau inferioare celor din sanctuar. Pânzele împrejmuitoare ale curţii, fiind numai pe jumătate înalte faţă de pereţii tabernacolului, clădirea putea să fie bine văzută de poporul ce era afară. În curte, lângă intrare, se afla altarul de aramă pentru arderile de tot. Pe acest altar se ardeau toate jertfele aduse Domnului şi mistuite de foc, iar coarnele lui erau stropite cu sângele ispăşitor. Între altar şi uşa sanctuarului se afla ligheanul, care era de asemenea din aramă, făcut din oglinzile care fuseseră darul de bunăvoie al femeilor lui Israel. În ligheanul acesta preoţii trebuia să-şi spele mâinile şi picioarele ori de câte ori intrau în încăperile sfinte sau se apropiau de altar pentru a aduce Domnului o jertfă mistuită de foc. În prima despărţitură, sau locul sfânt, se aflau: masa punerii pâinilor înainte, sfeşnicul, sau suportul lămpilor, şi altarul tămâierii. Masa punerii pâinilor înainte se afla la nord. Împreună cu chenarul ei, ca o coroană ornamentală, masa era poleită cu aur curat. Pe ea, preoţii trebuia să aşeze în fiecare Sabat douăsprezece pâini, aranjate în două şiruri şi stropite cu tămâie. Pâinile ce erau luate de pe masă, fiind socotite sfinte, trebuia să fie mâncate de către preoţi. Spre sud se afla sfeşnicul cu şapte braţe, cu cele şapte lămpi ale lui. Braţele lui erau împodobite cu flori frumos lucrate, care înfăţişau crini, totul fiind făcut dintr-o singură bucată de aur masiv. Pentru că sfântul locaş nu avea ferestre, niciodată nu se stingeau toate lămpile, ci îşi revărsau lumina zi de zi şi noapte de noapte. Chiar înaintea perdelei ce despărţea Sfânta de Sfânta sfintelor şi în imediata apropiere a prezenţei lui Dumnezeu, se afla altarul de aur al tămâierii. Pe acest altar, preotul trebuia să ardă tămâie în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară; coarnele altarului erau atinse cu sângele jertfei pentru păcat şi erau stropite cu sânge în ziua cea mare a ispăşirii. Focul de pe acest altar a fost aprins de Dumnezeu însuşi şi era îngrijit şi păstrat cu

sfinţenie. Zi şi noapte tămâia sfântă împrăştia parfumul ei frumos mirositor în toate încăperile sfinte şi în afară, până departe, în jurul cortului întâlnirii. Dincolo de perdeaua dinăuntru se afla Sfânta sfintelor, unde era concentrat serviciul simbolic al ispăşirii şi mijlocirii şi care alcătuia inelul de legătură dintre cer şi pământ. În această încăpere se afla chivotul, o ladă din lemn de salcâm, poleită pe dinăuntru şi pe dinafară cu aur şi având un chenar, ca o coroană, în partea de sus. El a fost făcut ca să păstreze tablele de piatră, pe care Dumnezeu personal scrisese Cele Zece Porunci. De aceea, era numit chivotul testamentului lui Dumnezeu, deoarece Cele Zece Porunci stăteau la baza legământului, sau chivotul legământului făcut între Dumnezeu şi Israel. Capacul sfântului chivot era numit tronul milei. El era făcut dintr-o bucată de aur masiv şi pe el stăteau doi heruvimi de aur, unul la un capăt şi altul la celălalt capăt. Câte o aripă a fiecărui înger era întinsă în sus, în timp ce aripa cealaltă era strânsă peste corp (Ezech.1, 11), în semn de respect şi umilinţă. Poziţia heruvimilor, cu feţele îndreptate unul către celălalt şi privind cu respect în jos, către chivot, reprezintă respectul cu care oştile cereşti privesc Legea lui Dumnezeu, cum şi interesul lor faţă de planul de mântuire. Deasupra tronului milei se afla şechina, manifestarea prezenţei divine, iar dintre heruvimi, Dumnezeu făcea cunoscut voia Lui. Soliile divine erau uneori aduse la cunoştinţa marelui preot printr-o voce din nor. Alteori, o lumină se odihnea asupra îngerului din dreapta, ceea ce însemna aprobare sau primire, sau o umbră, un nor, se aşeza pe cel din stânga, pentru a descoperi dezaprobarea sau respingerea. Legea lui Dumnezeu, cuprinsă în chivot, era marea regulă a neprihănirii şi a judecăţii. Legea îl osândea la moarte pe cel ce o călca, dar deasupra Legii era tronul milei, pe care se descoperea prezenţa lui Dumnezeu şi de unde, în virtutea ispăşirii, păcătosului ce se pocăia îi era acordată

iertarea. Astfel, în lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea noastră, simbolizată prin serviciul de la sanctuar, „bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută” (Ps. 85, 10). Niciun limbaj omenesc nu poate descrie slava scenei dinăuntrul sanctuarului, pereţii îmbrăcaţi în aur, reflectând lumina de la sfeşnicul de aur, scânteierile vii ale perdelelor brodate cu bogăţie, cu îngerii lor strălucitori, masa şi altarul tămâierii, în măreţia aurului strălucitor; dincolo de cea de-a doua perdea, chivotul cel sfânt, cu heruvimii lui plini de mister, iar deasupra lui, şechina cea sfântă, manifestarea vizibilă a prezenţei lui Iehova; dar toate acestea erau numai o slabă reflectare a măririi Templului lui Dumnezeu din cer, marele centru al lucrării pentru mântuirea omului. A fost nevoie de aproape jumătate de an pentru construirea tabernacolului, a sfântului locaş. Când a fost terminat, Moise a cercetat toată lucrarea constructorilor, comparând-o cu modelul ce îi fusese arătat pe munte şi cu dispoziţiile pe care le primise din partea lui Dumnezeu. „Moise a cercetat toate lucrările; şi iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, aşa le făcuseră. Şi Moise i-a binecuvântat” (Ex.39, 43). Cu un viu interes, mulţimile lui Israel s-au adunat împrejur ca să privească construcţia cea sfântă. În timp ce contemplau scena cu o satisfacţie plină de respect, stâlpul de nor plutea deasupra sanctuarului şi, coborând, l-a învăluit. „Şi slava Domnului umplea cortul” (Ex.40, 34). Avea loc o descoperire a măririi divine şi, pentru un timp, nici chiar Moise nu a putut intra. Cu o profundă emoţie, poporul privea semnul ce arăta că lucrarea mâinilor lor a fost primită. N-a avut loc o demonstrare zgomotoasă a bucuriei. O teamă sfântă îi stăpânea pe toţi. Dar bucuria inimilor lor se revărsa în lacrimi de bucurie şi, în taină, ei şopteau cuvinte solemne de mulţumire pentru că Dumnezeu a binevoit să locuiască cu ei. Prin rânduială dumnezeiască, seminţia lui Levi a fost pusă deoparte

pentru serviciul de la sanctuar. În vremurile de demult, fiecare om era preotul propriei sale case. În zilele lui Avraam, preoţia era socotită ca fiind dreptul de întâi născut, al celui mai mare fiu. Acum, în locul primului născut din tot Israelul, Domnul a primit seminţia lui Levi pentru a sluji la sanctuar. Prin această cinste deosebită, EI Şi-a manifestat aprobarea pentru credincioşia lor, dovedită atât prin alipirea de slujba Sa, cât şi prin executarea judecăţii Sale atunci când Israel a apostaziat, închinându-se la viţelul de aur. Cu toate acestea, preoţia a fost restrânsă numai la familia lui Aaron. Numai lui Aaron şi fiilor săi le era îngăduit să slujească înaintea Domnului; restul seminţiei avea în grijă sanctuarul şi mobilierul lui şi trebuia să le dea ajutor preoţilor în slujba lor, dar nu avea voie să aducă jertfe, să ardă tămâie sau să privească la lucrurile sfinte, până nu erau acoperite. Potrivit cu slujba lor, preoţilor le era rânduită o îmbrăcăminte specială. „Fratelui tău Aaron să-i faci haine sfinte, ca să-i slujească de cinste şi podoabă” (Ex.28, 2), era porunca divină dată lui Moise. Haina preotului obişnuit era din în alb, ţesută dintr-o bucată. Era lungă până aproape de gleznă, strânsă la mijloc cu un cordon de in alb, brodat cu albastru, purpuriu şi cărămiziu. Un turban sau o mitră de in completa îmbrăcămintea lui exterioară. La rugul ce ardea, lui Moise i s-a poruncit să-şi scoată sandalele, căci pământul pe care stătea era sfânt. Tot astfel, nici preoţii nu puteau intra încălţaţi în sanctuar. Particulele de praf lipite de încălţăminte ar fi profanat locul sfânt. Ei trebuia să-şi lase încălţămintea în curte, înainte de a intra în sanctuar, şi să-şi spele atât mâinile, cât şi picioarele înainte de a sluji în sanctuar sau la altarul jertfelor arse de foc. În felul acesta, se dădea totdeauna învăţătura că orice întinăciune trebuie să fie îndepărtată de la aceia care vor să se apropie de prezenţa lui Dumnezeu. Hainele marelui preot erau din materiale preţioase şi lucrate cu multă măiestrie,

corespunzând poziţiei lui alese. Pe lângă haina de in a preotului obişnuit, el mai purta o mantie albastră, ţesută de asemenea dintr-o bucată. De jur-împrejurul tivului, mantia era împodobită cu clopoţei de aur şi rodii de culoare albastră, purpurie şi cărămizie. Peste aceasta venea un efod – o haină mai scurtă, ţesută din fir de aur, albastru, purpuriu, cărămiziu şi alb; era ţinut strâns legat de corp cu un brâu făcut din aceleaşi culori şi lucrat cu măiestrie. Efodul era fără mâneci, iar pe umerii lui, brodaţi cu fir de aur, erau prinse două pietre de onix, purtând numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel. Peste efod era pieptarul, veşmântul preoţesc cel mai sfânt. El era din acelaşi material cu efodul. Era de formă pătrată, măsurând o palmă, fiind agăţat de umeri prin lănţişoare de aur împletite ca nişte sfori, prinse în verigi de aur. Marginea era făcută din felurile pietre preţioase, de acelaşi fel cu pietrele ce alcătuiesc cele douăsprezece temelii ale cetăţii lui Dumnezeu. Înăuntrul acestui cadru erau douăsprezece pietre prinse în aur, aşezate câte patru pe un rând şi care, ca şi cele de la umăr, aveau săpate pe ele numele seminţiilor. Porunca lui Dumnezeu era: „Când va intra Aaron în sfântul locaş, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecăţii, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului” (Ex.28, 29). Tot aşa, Domnul Hristos, slăvitul Mare Preot, prezentând sângele Său înaintea Tatălui, în favoarea păcătosului, poartă pe inima Sa numele oricărui suflet ce se pocăieşte şi crede. Psalmistul spune: „Eu sunt sărac şi lipsit, dar Domnul. Se gândeşte la mine” (Ps.40, 17). La dreapta şi la stânga pieptarului se aflau două pietre mari, foarte strălucitoare. Acestea erau cunoscute ca fiind URIM şi TUMIM. Prin ele i se făcea cunoscută marelui preot voia lui Dumnezeu. Când erau aduse înaintea Domnului întrebări cu privire la diferite lucruri, pentru a se lua o hotărâre, un nimb de lumină ce încercuia piatra

preţioasă din dreapta era un semn al consimţirii sau aprobării divine, în timp ce o înnorare a pietrei din stânga era o dovadă a respingerii sau dezaprobării. Mitra marelui preot era un turban din pânză de in având prinsă de el, printr-un fir albastru, o placă de aur cu inscripţia: „Sfinţenie Domnului”. Tot ce era legat de îmbrăcămintea şi purtarea preoţilor trebuia să fie astfel încât să imprime, în cei ce-i priveau, un simţământ al sfinţeniei lui Dumnezeu, al sfinţeniei închinării şi adorării Sale şi al curăţiei ce se cerea acelora care veneau în prezenţa Sa.

Nu numai sanctuarul, dar şi lucrarea preoţilor trebuia să fie „chipul şi umbra lucrurilor cereşti” (Evr.8, 5). Acest lucru era deci de mare importanţă şi Domnul, prin Moise, a dat lămuririle cele mai amănunţite şi mai explicite cu privire la fiecare parte a acestui serviciu preînchipuitor. Serviciul în sanctuar era împărţit în două, şi anume un serviciu zilnic şi unul anual. Serviciul zilnic era adus la îndeplinire la altarul arderii de tot din curtea sanctuarului şi în locul sfânt, în timp ce serviciul anual se îndeplinea în locul prea sfânt. Niciun ochi al vreunui muritor, în afară de cel al marelui preot, nu trebuia să privească în încăperea dinăuntru a sanctuarului. Numai o dată pe an, marele preot putea să intre acolo şi numai după cea mai atentă şi solemnă pregătire. Tremurând, el mergea înaintea lui Dumnezeu, iar poporul, într-o tăcere plină de respect, aştepta întoarcerea lui, având inimile înălţate în rugăciuni călduroase, implorând binecuvântarea divină asupra lor. Înaintea tronului milei, marele preot făcea ispăşire pentru Israel, iar într-un nor de slavă, Dumnezeu. Se întâlnea cu el. Rămânerea lui acolo peste timpul obişnuit îi umplea pe toţi de teamă, ca nu cumva, din cauza păcatelor lor sau a păcatelor lui, el să fi fost ucis de slava lui Dumnezeu. Serviciul zilnic consta din jertfa arderii de tot de dimineaţă şi seară, din arderea de tămâie plăcut mirositoare pe altarul de aur şi din jertfele speciale aduse pentru păcatele

individuale. Mai erau jertfe pentru Sabate, pentru lună nouă, cum şi pentru sărbători speciale. În fiecare dimineaţă şi seară, un miel de un an era adus ca ardere de tot pe altar, cu darurile de mâncare corespunzătoare, simbolizând astfel consacrarea zilnică a naţiunii faţă de Domnul Dumnezeu, cum şi continua dependenţă de sângele ispăşitor al lui Hristos. Dumnezeu a poruncit în mod expres ca fiecare jertfă adusă pentru serviciul sanctuarului să fie „fără cusur” (Ex.12, 5). Preoţii trebuia să examineze toate animalele aduse pentru jertfă şi trebuia să respingă pe oricare dintre ele la care se descoperea un defect. Numai o jertfă „fără cusur” putea fi un simbol al curăţiei desăvârşite a Aceluia care avea să se ofere pe Sine ca un „miel fără cusur şi fără prihană” (1 Petru 1, 19). Apostolul Pavel ne atrage atenţia la aceste jertfe ca o ilustrare a ceea ce trebuie să ajungă urmaşii lui Hristos. El zice: „Vă îndemn, dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Rom.12, 1). Noi trebuie să ne predăm pe noi înşine în slujba lui Dumnezeu şi să căutăm să facem jertfa aceasta cât mai perfectă cu putinţă. Dumnezeu nu va avea plăcere de nimic altceva decât de tot ce putem aduce noi mai bun. Aceia care-L iubesc din toată inima lor vor dori să-l aducă cea mai bună slujire a vieţii lor şi vor căuta fără încetare să aducă fiecare capacitate a fiinţei lor în armonie cu legile care îi vor face în stare să împlinească tot mai bine voia Sa. Când ardea tămâie, preotul era adus mult mai direct în prezenţa lui Dumnezeu decât în oricare alt act al serviciului zilnic. Cum perdeaua dinăuntru a sanctuarului nu ajungea până la tavanul clădirii, slava lui Dumnezeu care se manifesta deasupra milostivitorului era în mod parţial vizibilă din prima încăpere. Când preotul aducea tămâie înaintea Domnului, privea spre chivot; şi când norul de tămâie se ridica, slava

divină cobora asupra milostivitorului şi umplea locul prea sfânt. Adesea ea umplea atât de mult ambele încăperi, încât preotul era nevoit să se retragă la uşa tabernacolului. După cum în serviciul acela preînchipuitor preotul privea prin credinţă către capacul milei, pe care nu-l putea vedea, tot astfel copiii lui Dumnezeu trebuie să-şi îndrepte acum rugăciunile către Hristos, slăvitul lor Mare Preot care, nevăzut de ochi omenesc, mijloceşte pentru ei în sanctuarul de sus. Tămâia care se înălţa cu rugăciunile lui Israel reprezintă meritele şi mijlocirea Domnului Hristos, perfecta Lui neprihănire, care, prin credinţă, îi este atribuită poporului Său, singura care face ca închinarea fiinţelor păcătoase să fie primită înaintea lui Dumnezeu. Înaintea perdelei locului prea sfânt era un altar al continuei mijlociri, iar înaintea locului sfânt, era un altar al continuei ispăşiri. Prin sânge şi prin tămâie trebuia să se facă apropierea de Dumnezeu – simboluri ce arătau spre Marele Mijlocitor, prin care păcătoşii se pot apropia de Dumnezeu şi Singurul prin care harul şi mântuirea pot fi acordate celui ce se pocăieşte şi crede. Când preoţii intrau în locul sfânt dimineaţa şi seara, la timpul când se aducea tămâia pe altar, jertfa zilnică era gata să fie adusă pe altarul din curtea de afară. Acesta era un timp de mare însemnătate pentru închinătorii care se adunau la tabernacol. Înainte de a intra în prezenţa lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuia să-şi ia timp să-şi cerceteze în mod stăruitor inima şi să-şi mărturisească păcatele. Ei se uneau în rugăciune tăcută, cu feţele îndreptate spre sfântul locaş. În felul acesta, cererile lor se înălţau odată cu norul de tămâie, în timp ce credinţa se prindea puternic de meritele Mântuitorului făgăduit, preînchipuit prin jertfa de ispăşire. Orele rânduite pentru jertfele de dimineaţa şi seara erau socotite ca sfinte şi au ajuns să fie privite de toată naţiunea iudaică asemenea unui timp hotărât pentru închinare. Iar când, mai târziu,

iudeii au fost împrăştiaţi ca nişte captivi în ţări îndepărtate, la orele rânduite ei încă îşi întorceau feţele spre Ierusalim şi îşi înălţau rugăciunile către Dumnezeul lui Israel. În practica aceasta, creştinii au un exemplu pentru rugăciunea de dimineaţa şi seara. În timp ce condamnă un simplu şir de ceremonii, lipsite de spiritul închinării, Dumnezeu priveşte cu multă plăcere asupra acelora care-L iubesc şi care se pleacă dimineaţa şi seara în rugăciune pentru a căuta iertare pentru păcatele făptuite şi pentru a-l prezenta cererile lor pentru binecuvântările trebuincioase. Pâinea pentru punerea înainte era ţinută în permanenţă înaintea Domnului, ca o jertfă perpetuă. Astfel, ea era o parte a jertfei zilnice. Era numită pâinea punerii înainte sau „pâinea prezenţei”, pentru că era continuu înaintea feţei Domnului. Era o recunoaştere a dependenţei omului de Dumnezeu atât pentru hrana temporară, cât şi pentru cea spirituală, care erau primite numai prin mijlocirea Domnului Hristos. Dumnezeu îl hrănise pe Israel în pustie cu pâine din cer, iar ei erau încă dependenţi de belşugul dat de El atât pentru hrana corporală, cât şi pentru binecuvântările spirituale. Atât mana, cât şi pâinea punerii înainte arătau spre Hristos, Pâinea cea vie, care stă pururea în prezenţa lui Dumnezeu pentru noi. EL Însuşi spunea: „Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer” (Ioan 6, 48 – 51). Peste pâinile punerii înainte se punea tămâie. În fiecare Sabat, când pâinile erau înlocuite, tămâia era arsă pe altar, ca aducere aminte înaintea lui Dumnezeu. Cea mai importantă parte a slujbei zilnice era serviciul adus la îndeplinire pentru diferite persoane, în mod individual. Păcătosul ce se pocăia îşi aducea darul la uşa tabernacolului şi, aşezându-şi mâna asupra victimei, îşi mărturisea păcatele, transferând astfel în mod figurat păcatele sale asupra victimei nevinovate. Animalul avea să fie junghiat chiar de mâna păcătosului, iar sângele era dus

de preot în locul sfânt şi stropit înaintea perdelei în spatele căreia se afla chivotul, conţinând Legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie păcatul era, prin sânge, transferat în mod figurat asupra sanctuarului. În unele cazuri, sângele nu era dus în locul sfânt; * dar carnea trebuia să fie atunci mâncată de către preoţi, aşa cum îi învăţase Moise pe fiii lui Aaron, spunând: „Domnul v-a dat-o, ca să purtaţi nelegiuirea adunării” (Leviticul 10, 17). Ambele ceremonii simbolizau transferarea păcatului de la cel ce se pocăia, asupra sanctuarului.10 Aceasta era lucrarea ce se săvârşea zilnic, zi după zi, în tot cursul anului. Păcatele lui Israel fiind astfel transferate asupra sanctuarului, sfântul locaş era mânjit şi devenea necesară o lucrare specială pentru înlăturarea păcatelor. Dumnezeu a poruncit să se facă ispăşire pentru fiecare dintre cele două despărţituri ale sanctuarului, ca şi pentru altar, pentru ca „să-l cureţe şi să-l sfinţească de toate necurăţiile copiilor lui Israel” (Lev.16, 19). O dată pe an, în marea zi a ispăşirii, marele preot intra în locul prea sfânt pentru a face curăţirea sanctuarului. Lucrarea adusă la îndeplinire acolo completa şirul anual al slujbelor. În ziua de ispăşire erau aduşi doi ţapi la uşa sfântului locaş şi se trăgea la sorţi pentru ei, „un sorţ pentru Domnul şi un sorţ pentru Azazel”. Ţapul pe care cădea sorţul dintâi avea să fie junghiat ca jertfă pentru păcat, adusă pentru popor. Marele preot trebuia să ia din acest sânge şi să ducă dincolo de perdea şi să stropească cu el spre milostivitor. „Astfel să facă ispăşire pentru sfântul locaş, pentru necurăţiile copiilor lui Israel şi pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurăţiilor lor”. „Aaron să-şi pună amândouă mâinile pe capul ţapului celui viu şi să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel şi toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul ţapului, apoi să-l izgonească în

pustie printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Ţapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiit; în pustie, să-i dea drumul” (Lev.16, 21.22). Numai după ce ţapul era astfel trimis în pustie, poporul se putea socoti ca eliberat de povara păcatelor lui. Fiecare om trebuia să-şi smerească sufletul în timp ce avea loc lucrarea de ispăşire. Toate afacerile, toate lucrurile obişnuite trebuia lăsate la o parte şi întreaga adunare a lui Israel petrecea ziua într-o solemnă umilinţă înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post şi o profundă cercetare a inimii. Prin acest serviciu anual, poporul era învăţat cu privire la importantele adevăruri ale ispăşirii. În jertfele pentru păcat, aduse în timpul anului, fusese primit sângele victimei în locul păcătosului; dar sângele acesta nu făcuse o ispăşire deplină pentru păcat. El nu făcuse decât să procure mijloacele prin care păcatul era transferat asupra sanctuarului. Prin aducerea sângelui ca jertfă, păcătosul recunoştea autoritatea Legii, îşi mărturisea vinovăţia nelegiuirii şi credinţa în Domnul Hristos, care trebuia să ridice păcatele lumii, dar nu era cu totul eliberat de condamnarea Legii. În Ziua ispăşirii, marele preot, după ce aducea o jertfă pentru adunarea lui Israel, mergea în locul prea sfânt cu sângele jertfei şi stropea din el asupra capacului ispăşirii, deasupra tablelor Legii. În felul acesta, cerinţele Legii, care cerea viaţa păcătosului, erau satisfăcute. Apoi, în calitatea sa de mijlocitor, marele preot lua păcatele asupra sa şi, ieşind din sanctuar, ducea cu sine povara vinovăţiei poporului Israel. La uşa tabernacolului, îşi punea mâinile pe capul ţapului de trimis şi mărturisea asupra lui „toate fărădelegile copiilor lui Israel şi toate călcările lor de lege, cu care au păcătuit ei”, punându-le „pe capul ţapului”. Iar când ţapul care purta păcatele acestea era trimis în pustie, se socotea că, odată cu el, şi aceste păcate au fost depărtate pentru totdeauna de la popor. Aceasta a fost slujba săvârşită drept „chipul şi

umbra lucrurilor cereşti” (Evrei 8, 5). Aşa cum s-a spus, sanctuarul pământesc a fost ridicat de Moise după modelul ce i-a fost arătat pe munte. El era „o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri şi jertfe”; cele două încăperi sfinte ale lui erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri”. Domnul Hristos, slăvitul nostru Mare Preot, este „slujitor al Locului prea sfânt şi al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul” (Evrei 9, 9.23; 8, 2). Pe când se afla în viziune, apostolului Ioan i-a fost îngăduit să privească templul lui Dumnezeu din ceruri şi a văzut „şapte lămpi de foc”, care ardeau „înaintea scaunului de domnie” (Apoc.4, 5). El a văzut un înger care avea „o cădelniţă de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie” (Apoc.8, 3). În viziune, profetului i s-a îngăduit să privească în prima încăpere a Sanctuarului din ceruri şi a văzut acolo „şapte lămpi de foc” şi „altarul de aur”, reprezentate prin sfeşnicul de aur şi altarul tămâierii din sanctuarul de pe pământ. Din nou, „Templul lui Dumnezeu care este în ceruri a fost deschis” (Apoc.11, 19) şi el a privit dincolo de perdeaua dinăuntru, în Sfânta Sfintelor. Aici a văzut „chivotul legământului Său” (Apoc.11, 19), reprezentat prin lada cea sfântă făcută de Moise pentru a cuprinde Legea lui Dumnezeu. Moise a făcut sanctuarul pământesc „după chipul pe care-l văzuse”. Pavel declară că, atunci când au fost gata, „cortul şi toate vasele pentru slujbă” erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri” (Fapte 7, 44; Evr.9, 21 – 23). Iar Ioan spune că a văzut Sanctuarul din ceruri. Sanctuarul acela în care Iisus slujeşte pentru noi este marele original, după care sanctuarul ridicat de Moise era numai o copie.

Templul ceresc – locaşul Împăratului împăraţilor, în care „mii de mii de slujitori Îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui” (Dan.7, 10), acel templu plin

de slava tronului cel veşnic, unde serafimii, strălucitorii lui păzitori, îşi acoperă faţa în adorare – nu poate fi reprezentat în toată vastitatea şi slava lui de nicio construcţie pământească. Cu toate acestea, adevărurile importante cu privire la Sanctuarul ceresc şi cu privire la lucrarea cea mare ce se săvârşeşte acolo pentru mântuirea omului trebuia să fie făcute cunoscute, învăţate, prin sanctuarul pământesc şi slujbele lui. După înălţarea Lui la cer, Mântuitorul nostru trebuia să-şi înceapă lucrarea ca Marele nostru Preot. Pavel spune: „Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evr.9, 24). După cum lucrarea Domnului Hristos avea să constea din două mari părţi, fiecare dintre ele întinzându-se pe o anume perioadă de timp şi având un loc deosebit în Sanctuarul ceresc, tot astfel slujba preînchipuitoare avea loc în două părţi, slujba zilnică şi slujba anuală, şi pentru fiecare era rânduită o despărţitură a tabernacolului. După cum Domnul Hristos, la înălţarea Sa, S-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu ca să mijlocească cu sângele Său în favoarea credincioşilor pocăiţi, tot astfel preotul, în slujba zilnică, stropea sângele jertfei în locul sfânt, pentru păcătos. Sângele lui Hristos, ce era menit să-L elibereze pe păcătosul pocăit de condamnarea Legii, nu avea să şteargă păcatul; acesta avea să rămână scris în sanctuar până la ispăşirea finală; tot astfel în simbol, sângele jertfei pentru păcat îndepărta păcatul de la cel pocăit, dar rămânea în sanctuar până la ziua cea mare a ispăşirii. În ziua cea mare a răsplătirii finale, morţii vor fi „judecaţi după faptele lor, după cele scrise în cărţi” (Apoc.20, 12). Apoi, în virtutea sângelui ispăşitor al Domnului Hristos, păcatele tuturor celor cu adevărat pocăiţi vor fi şterse din cărţile cerului. În felul acesta, Sanctuarul va fi eliberat sau curăţat de păcatele înscrise

acolo. În simbol, această mare lucrare de ispăşire sau ştergere a păcatelor era reprezentată prin serviciile din Ziua Ispăşirii – curăţirea sanctuarului pământesc, care era adusă la îndeplinire prin îndepărtarea, în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, a păcatelor prin care fusese mânjit. După cum, în ispăşirea finală, păcatele celor cu adevărat pocăiţi vor fi şterse din cărţile cerului pentru ca să nu mai fie niciodată amintite şi să nu mai vină în minte, tot astfel, în simbol, ele erau duse în pustie, îndepărtate pentru totdeauna de la adunare. Întrucât Satana este originea păcatului, instigatorul la făptuirea tuturor păcatelor care au adus moartea Fiului lui Dumnezeu, dreptatea cere ca el să sufere pedeapsa finală. Lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea oamenilor şi curăţirea Universului de păcat va fi încheiată prin îndepărtarea păcatului din Sanctuarul ceresc şi aşezarea acestor păcate asupra lui Satana, care va suporta pedeapsa finală. Tot astfel şi în serviciul preînchipuitor, şirul anual al serviciilor se încheia cu lucrarea de curăţire a sanctuarului şi mărturisirea sau punerea păcatelor pe capul ţapului de trimis. În felul acesta, prin slujbele de la cortul întâlnirii şi de la templul care i-a luat locul mai târziu, poporul era învăţat zilnic marile adevăruri referitoare la moartea şi slujirea Domnului Hristos, iar o dată pe an mintea tuturor era îndreptată spre evenimentele de încheiere a marii controverse dintre Hristos şi Satana – curăţirea finală a Universului de păcat şi păcătoşi.

Secţiune 2.34 Cap. 31 – Păcatul lui Nadab şi Abihu

După sfinţirea cortului întâlnirii, preoţii au fost consacraţi în slujbele lor sfinte. Aceste servicii de consacrare au ţinut şapte zile, fiecare zi fiind marcată de ceremonii deosebite. În cea de-a opta zi, preoţii şi-au început slujba. Asistat de fiii săi, Aaron a adus jertfele cerute de Dumnezeu, apoi şi-a înălţat mâinile şi a binecuvântat poporul. Toate au fost făcute aşa cum

poruncise Dumnezeu, şi El a primit jertfa şi şi-a descoperit slava într-un chip deosebit: a venit foc de la Dumnezeu şi a mistuit jertfa de pe altar. Poporul a privit la această minunată manifestare a puterii divine cu frică şi cu mult interes. În ea, israeliţii au văzut un semn al slavei şi bunăvoinţei lui Dumnezeu, au scos cu toţii un strigăt de laudă şi adorare şi au căzut cu feţele la pământ, ca şi cum s-ar fi aflat chiar în prezenţa lui Dumnezeu. Dar nu mult după aceea, o neaşteptată şi teribilă nenorocire a lovit familia marelui preot. La ceasul închinării, în timp ce rugăciunile şi laudele poporului se înălţau la Dumnezeu, doi dintre fiii lui Aaron şi-au luat cădelniţele şi au ars în ele tămâie, ca să se înalţe ca un miros bine plăcut înaintea lui Dumnezeu. Dar au nesocotit porunca Sa, folosind „foc străin”. Ei au folosit foc obişnuit, pentru arderea tămâii, în loc să folosească focul sfânt, pe care-l aprinsese însuşi Dumnezeu şi poruncise să fie folosit în scopul acesta. Pentru acest păcat, un foc a ieşit de la Domnul şi i-a mistuit acolo, în faţa poporului. După Moise şi Aaron, Nadab şi Abihu erau în poziţiile cele mai înalte în Israel. Ei fuseseră onoraţi de Dumnezeu în mod deosebit, îngăduindu-li-se ca, împreună cu cei şaptezeci de bătrâni, să privească slava Sa pe munte. Dar, pentru aceasta, abaterea lor nu trebuia să fie nici scuzată şi nici trecută cu vederea. Toate acestea făceau ca păcatul lor să fie şi mai grav. Când au primit multă lumină, când, asemenea părinţilor lui Israel, s-au urcat pe munte, oamenii au avut privilegiul de a avea comuniune cu Dumnezeu şi au locuit în lumina slavei Sale. Ei nu trebuia să se mângâie cu gândul că după aceea pot păcătui fără să fie pedepsiţi şi că, întrucât au fost astfel onoraţi, Dumnezeu nu va fi atât de strict, încât să pedepsească nelegiuirea lor. Aceasta este o înşelăciune fatală. Lumina cea mare şi marile privilegii acordate cer să se aducă roade ale virtuţii şi sfinţeniei pe măsura luminii primite. Dumnezeu nu poate

primi mai puţin. Marile binecuvântări şi privilegii n-ar trebui niciodată să-l adoarmă pe vreun om, să-l facă să se simtă în siguranţă sau să fie nepăsător. Ele n-ar trebui niciodată să dea libertatea de a păcătui sau de a-i face pe cei care le primesc să creadă că Dumnezeu nu va fi strict cu ei. Toate avantajele pe care le dă Dumnezeu sunt mijloace ale Sale, ca să pună foc în spirit, zel în eforturi şi putere în aducerea la îndeplinire a sfintei Sale voi. Nadab şi Abihu nu fuseseră deprinşi în tinereţea lor cu stăpânirea de sine. Pornirea spre îngăduinţă a tatălui, lipsa lui de hotărâre atunci când era vorba de ce este drept, îl făcuseră să neglijeze disciplinarea copiilor. Fiilor săi li se îngăduise să umble cum le plăcea. Deprinderea de a-şi satisface poftele, cultivată vreme îndelungată, ajunsese să pună stăpânire pe ei în aşa fel, încât nici chiar răspunderea pentru slujba cea mai sfântă, pe care o îndeplineau, nu avusese putere să-i scape de ea. Ei nu fuseseră învăţaţi să respecte autoritatea tatălui lor şi, de aceea, nu erau în stare să-şi dea seama de nevoia unei ascultări stricte faţă de cerinţele lui Dumnezeu. Îngăduinţa greşită a lui Aaron faţă de fiii săi i-a făcut să ajungă obiectul judecăţii divine. Dumnezeu voia să înveţe poporul că trebuie să se apropie de El cu respect şi teamă şi în felul stabilit de El. Dumnezeu nu poate accepta o ascultare numai în parte. Nu era de ajuns ca, la acea oră solemnă de închinare, APROAPE totul să fie făcut după îndrumările Lui. Dumnezeu a rostit un blestem asupra acelora care se depărtează de poruncile Lui şi care nu fac nicio deosebire între ce este profan şi ce este sfânt. El declară prin profet: „Vai de cei ce numesc răul bine şi binele rău, care spun că întunericul este lumină şi lumina întuneric” Vai de cei ce se socotesc înţelepţi şi se cred pricepuţi” care scot cu faţa curată pe cel vinovat pentru mită şi iau drepturile celor nevinovaţi” Au nesocotit Legea lui Dumnezeu şi au dispreţuit Cuvântul Sfântului lui Israel” (Is.5, 20 – 24).

Nimeni să nu se înşele pe sine cu gândul că o parte din poruncile lui Dumnezeu ar fi fără însemnătate sau că El va accepta altceva decât ce a cerut. Profetul Ieremia zice: „Cine a spus şi s-a întâmplat ceva fără porunca Domnului?” (Plângeri 3, 37). Dumnezeu n-a aşezat în Cuvântul Său nicio poruncă pe care oamenii să o poată asculta sau nu, după buna lor plăcere, şi să nu suporte consecinţele. Dacă aleg orice alte căi, în afară de aceea a unei stricte ascultări, oamenii vor ajunge să vadă că acele căi „la urmă duc la moarte” (Proverbe 14, 12). „Moise a zis lui Aaron, lui Eleazar şi lui Itamar, fiii lui Aaron: să nu vă descoperiţi capetele şi să nu vă rupeţi hainele, ca nu cumva să muriţi; „căci untdelemnul ungerii Domnului este peste voi” (Lev.10, 6.7). Marele conducător i-a amintit fratelui său cuvintele lui Dumnezeu: „Voi fi sfinţit de cei ce se apropie de Mine, şi voi fi proslăvit în faţa întregului popor” (Lev.10, 3). Aaron a tăcut. Moartea fiilor săi, seceraţi fără vreo avertizare, pentru un păcat atât de îngrozitor – un păcat pe care el îl vedea acum ca fiind rezultatul propriei sale neglijenţe de a-şi face datoria – a sfâşiat de durere inima tatălui, dar el n-a dat glas simţămintelor lui. Nu trebuia să lase să se înţeleagă, prin niciun fel de manifestare a durerii, că ar simpatiza cu păcatul. Adunarea nu trebuia să fie făcută să cârtească împotriva lui Dumnezeu. Domnul voia să-l înveţe pe poporul Său să recunoască justeţea pedepselor Sale, pentru ca şi alţii să se teamă. Se aflau unii în mijlocul lui Israel pe care avertismentul acestei pedepse teribile îi putea salva, făcându-i să nu abuzeze de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu până acolo, încât şi ei să-şi sigileze propriul destin. Mustrarea divină se află asupra acelei false simpatii pentru păcătosul care caută să-şi scuze păcatul. Ca efect al păcatului, simţurile morale amorţesc până acolo, încât cel care săvârşeşte răul nu-şi dă seama de enormitatea abaterilor lui şi, fără puterea

convingătoare a Duhului Sfânt, rămâne într-o orbire parţială faţă de păcatul său. Este de datoria slujitorilor lui Dumnezeu de a le arăta acestor greşiţi primejdia în care se află. Aceia care nimicesc efectul avertizărilor, orbind ochii păcătoşilor spre a nu vedea caracterul real şi urmările păcatului, se mângâie adesea cu gândul că dau dovadă, în felul acesta, de multă iubire; dar, în realitate, ei lucrează în mod direct spre a se opune şi a împiedica lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu; ei îl leagănă pe păcătos, ca să adoarmă pe marginea prăpastiei. În acest fel, se fac părtaşi de vinovăţia lui şi se fac vrednici de o teribilă răspundere pentru atitudinea lui de nepocăinţă. Mulţi, foarte mulţi merg spre ruină, ca rezultat al acestei false şi înşelătoare simpatii. Nadab şi Abihu n-ar fi săvârşit niciodată păcatul acela fatal, dacă n-ar fi fost beţi din pricina folosirii vinului. Ei au înţeles că era nevoie de o atentă şi solemnă pregătire înainte de a se prezenta la sanctuar, unde se manifesta prezenţa divină; dar, din cauza necumpătării, au fost descalificaţi pentru sfânta lor slujbă. Mintea li s-a tulburat, iar simţurile lor morale s-au întunecat, astfel încât n-au mai putut să deosebească între cele sfinte şi cele profane. Lui Aaron şi fiilor săi rămaşi în viaţă le-a fost dată avertizarea: „Tu şi fiii tăi, împreună cu tine, să nu beţi vin, nici băuturi ameţitoare, când veţi intra în cortul întâlnirii, ca să nu muriţi; aceasta va fi o lege veşnică între urmaşii voştri, ca să puteţi deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat, să puteţi învăţa pe copiii lui Israel toate legile pe care li le-a dat Domnul” (Lev.10, 9 – 11). Folosirea băuturilor alcoolice are ca efect slăbirea corpului, tulburarea minţii şi pervertirea obiceiurilor. Ea îi împiedică pe oameni să-şi dea seama de sfinţenia lucrurilor sfinte sau de forţa plină de obligativitate a cerinţelor lui Dumnezeu. Toţi aceia care ocupă poziţii de sfântă răspundere trebuie să fie oameni de o strictă cumpătare, mintea lor trebuie să fie clară, pentru

a putea face deosebire între bine şi rău, ca să poată avea tăria de a sta la principii şi înţelepciunea de a împărţi dreptatea şi de a da dovadă de milă. Aceeaşi obligaţie îi revine fiecărui urmaş al lui Hristos. Apostolul declară: „Voi sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit” (1 Petru 2, 9). Dumnezeu ne cere să păstrăm fiecare putere în starea cea mai bună cu putinţă, ca să-l putem aduce Creatorului nostru un serviciu bine primit. Când sunt folosite băuturile alcoolice, se va ajunge la aceleaşi efecte ca în cazul preoţilor lui Israel. Conştiinţa îşi va pierde sensibilitatea faţă de păcat şi va avea loc, mai mult ca sigur, un proces de împietrire până când se va pierde orice deosebire privind importanţa a ceea ce este sfânt şi a ceea ce este profan. Cum vom putea ajunge atunci la măsura cerinţelor divine? „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 6, 19 – 20). „Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Cor.10, 31). Bisericii lui Dumnezeu din toate veacurile îi este adresată solemna şi înfricoşata avertizare: „Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu. Căci Templul lui Dumnezeu este sfânt; şi aşa sunteţi voi” (1 Cor.3, 17).

Secţiune 2.35 Cap. 32 – Legea şi legămintele

La data creării lor, Adam şi Eva aveau cunoştinţă de Legea lui Dumnezeu; ei cunoşteau cerinţele pe care ea le avea de la ei; preceptele ei erau scrise în inimile lor. Când omul a decăzut prin călcarea Legii, aceasta nu a fost schimbată, ci a fost rânduit un sistem de îndreptare a lucrurilor, care să-l aducă pe om înapoi, la ascultare. A fost dată făgăduinţa unui Mântuitor, şi jertfele rânduite a fi aduse arătau spre moartea Domnului Hristos, ca fiind

Marea Jertfă pentru păcat. Dacă Legea lui Dumnezeu n-ar fi fost călcată, atunci n-ar fi fost moarte şi n-ar fi fost nevoie de un Mântuitor; în consecinţă, n-ar fi fost nevoie nici de jertfă. Adam i-a învăţat pe urmaşii săi Legea lui Dumnezeu şi ea a fost transmisă din tată în fiu de-a lungul generaţiilor următoare. Dar, cu toate măsurile pline de bunăvoinţă, luate pentru mântuirea oamenilor, puţini au fost aceia care au primit-o şi au ascultat de ea. Prin neascultare, lumea a devenit atât de stricată, încât a fost nevoie să fie curăţită de nelegiuirea ei prin potop. Legea a fost păstrată de Noe şi familia sa, iar, la rândul său, Noe i-a învăţat pe urmaşii săi Cele Zece Porunci. Deoarece oamenii s-au îndepărtat iarăşi de Dumnezeu, Domnul l-a ales pe Avraam, despre care a spus: „Avraam a ascultat de porunca Mea şi a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele şi legile Mele” (Gen. 26, 5). Lui i-a fost dat ritualul circumciziunii, care era un semn că aceia care îl primeau erau consacraţi slujirii lui Dumnezeu – un angajament că ei se vor ţine departe de idolatrie şi că vor asculta de Legea lui Dumnezeu. Nerespectarea de către urmaşii lui Avraam a acestui angajament, aşa cum se vede din înclinaţia lor de a încheia alianţe cu păgânii şi de a adopta practicile lor, a fost cauza rămânerii şi robiei lor în Egipt. Dar, datorită legăturilor lor cu idolatrii şi supunerii impuse cu forţa de egipteni, preceptele divine au ajuns să fie şi mai mult înjosite datorită amestecului cu învăţăturile stricate şi crude ale păgânismului. De aceea, când i-a scos din Egipt, Domnul a coborât pe Muntele Sinai învăluit în slavă şi înconjurat de Îngerii Săi şi, într-o măreţie înfricoşată, a rostit Legea Sa în auzul întregului popor. Dar nici chiar atunci El n-a încredinţat preceptele Sale memoriei unui popor care era gata să uite cerinţele Sale, ci le-a scris pe table de piatră. El dorea să ia de la israeliţi orice posibilitate de a amesteca tradiţiile păgâne cu preceptele Sale sfinte şi de a confunda cerinţele Sale cu

obiceiuri sau forme omeneşti. Dar nu S-a limitat numai să le dea preceptele Decalogului. Poporul dovedise că se lasă aşa de uşor amăgit, încât Dumnezeu nu voia să lase nepăzită nicio uşă pe care putea veni ispita. Lui Moise i s-a poruncit să scrie, atunci când îi spunea Dumnezeu, rânduieli şi legi prin care se dădeau lămuriri şi amănunte în legătură cu ceea ce se cerea. Îndrumările acestea, cu privire la îndatoririle israeliţilor faţă de Dumnezeu şi unul faţă de celălalt, cum şi faţă de străin, erau doar principiile Celor Zece Porunci, dezvoltate şi redate în aşa fel, încât nimeni să nu poată greşi. Ele aveau scopul de a apăra sfinţenia Celor Zece Porunci, săpate pe tablele de piatră. Dacă omul ar fi păzit Legea lui Dumnezeu, aşa cum i-a fost dată lui Adam după căderea sa, păstrată apoi de Noe şi păzită de Avraam, n-ar mai fi fost nevoie de rânduiala circumciziunii. Şi dacă urmaşii lui Avraam ar fi păstrat legământul al cărui semn era circumciziunea, n-ar fi fost niciodată duşi în idolatrie şi n-ar fi fost nevoie pentru ei să îndure o viaţă de robie în Egipt; ar fi păstrat Legea lui Dumnezeu în minte şi n-ar fi fost nevoie ca ea să fie vestită pe Sinai sau săpată pe tablele de piatră. Iar dacă poporul ar fi trăit principiile Celor Zece Porunci, n-ar mai fi fost nevoie de un plus de îndrumări date lui Moise. Sistemul jertfelor încredinţat lui Adam a fost, de asemenea, pervertit de către urmaşii săi. Superstiţia, idolatria, cruzimea şi desfrâul au denaturat serviciul simplu şi plin de însemnătate pe care îl rânduise Dumnezeu. Prin îndelungata legătură cu idolatrii, poporul Israel a amestecat multe obiceiuri idolatre în închinarea lui; de aceea Domnul le-a dat la Sinai învăţături precise cu privire la serviciul jertfelor. După terminarea cortului întâlnirii, El a vorbit cu Moise din norul de slavă de deasupra milostivitorului şi i-a dat îndrumări amănunţite cu privire la sistemul jertfelor şi formelor de închinare practicate la sanctuar. Legea ceremonială i-a fost dată astfel lui Moise şi

a fost scrisă de acesta într-o carte. Dar Legea Celor Zece Porunci, rostită pe Sinai, a fost scrisă de Dumnezeu însuşi pe table de piatră şi păstrată cu sfinţenie în chivot. Sunt mulţi aceia care încearcă să amestece aceste două sisteme, folosind textele care vorbesc despre legea ceremonială pentru a dovedi că Legea morală a fost desfiinţată; dar aceasta înseamnă a strica Scripturile. Deosebirea dintre cele două sisteme este cuprinzătoare şi lămurită. Sistemul ceremonial consta din simboluri care îl preînchipuiau pe Hristos, jertfa şi preoţia Lui. Această lege rituală, cu jertfele şi rânduielile ei, trebuia să fie îndeplinită de evrei până când preînchipuirea întâlnea realitatea în moartea Domnului Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Atunci trebuia să înceteze toate jertfele. Aceasta este legea, sau zapisul cu poruncile lui, „care stătea împotriva noastră şi ne era potrivnic” şi pe care l-a nimicit, pironindu-l pe cruce” (Col.2, 14). Dar cu privire la Legea Celor Zece Porunci, psalmistul declară: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuieşte în veci în ceruri” (Psalmul 119, 89). Şi însuşi Domnul Hristos spune: „Să nu credeţi că am venit să stric Legea” Căci adevărat vă spun”, făcând ca declaraţia Sa să iasă şi mai mult în evidenţă, „câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, până nu se va împlini tot” (Mat.5, 17 – 18). Aici, El ne învaţă nu numai care fuseseră cerinţele Legii lui Dumnezeu şi care erau aceste cerinţe atunci, ci şi că aceste cerinţe vor dura cât vor fi cerul şi pământul. Legea lui Dumnezeu este tot atât de neschimbătoare, ca şi tronul Său. Ea îşi va păstra cerinţele faţă de omenire în toate veacurile. Cu privire la Legea proclamată pe Sinai, Neemia spune: „Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălţimea cerurilor şi le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învăţături şi orânduiri minunate” (Neemia 9, 13). Iar Pavel, „apostolul neamurilor”, declară: „Legea este

negreşit, sfântă, şi porunca este sfântă, dreaptă şi bună” (Rom.7, 12). Aceasta nu poate fi altă lege decât Decalogul, căci Legea este aceea care spune „să nu pofteşti” (vers.7). În timp ce a pus capăt legii chipurilor şi umbrelor, moartea Mântuitorului nu a scutit pe nimeni de obligaţia faţă de Legea morală. Dimpotrivă, însuşi faptul că a fost necesar ca Hristos să moară pentru a putea face ispăşire pentru călcarea acelei Legi dovedeşte că ea este neschimbătoare. Aceia care pretind că Domnul Hristos a venit pentru a desfiinţa Legea lui Dumnezeu şi a înlătura Vechiul Testament vorbesc despre era iudaică, ca despre o eră de întunecime, înfăţişând religia evreilor ca fiind alcătuită numai din forme şi ceremonii. Dar părerea aceasta este greşită. În toate paginile istoriei sacre, unde sunt consemnate raporturile lui Dumnezeu cu poporul Său ales, sunt urme vii ale marelui EU SUNT. Niciodată Dumnezeu n-a dat fiilor oamenilor o mai deschisă manifestare a puterii şi slavei Sale decât atunci când a fost recunoscut drept singurul conducător al poporului Israel şi i-a dat poporului Său Legea. Aici se afla sceptrul care nu era purtat de o mână omenească; iar faptele deosebit de mari ale Împăratului nevăzut al lui Israel erau nespus de grandioase şi înspăimântătoare. În toate aceste revelaţii ale prezenţei divine, slava lui Dumnezeu s-a manifestat prin Domnul Hristos. Nu numai la venirea Sa, ci de-a lungul tuturor veacurilor, după căderea omului şi după ce s-a dat făgăduinţa mântuirii, „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Cor.5, 19). Domnul Hristos era temelia şi centrul sistemului jertfelor, atât în vremea patriarhilor, cât şi în epoca iudaică. De la căderea în păcat a primilor noştri părinţi, n-au mai fost legături directe între Dumnezeu şi om. Tatăl a dat lumea în mâinile Domnului Hristos, ca prin lucrarea Sa de mijlocire să-l poată mântui pe om şi să apere şi să îndreptăţească autoritatea şi sfinţenia Legii lui Dumnezeu. Toate legăturile dintre cer şi

neamul omenesc căzut s-au realizat prin Domnul Hristos. Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care li S-a descoperit patriarhilor. Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov şi Moise au înţeles Evanghelia. Ei au aşteptat mântuirea prin înlocuitorul şi Garantul omenirii. Aceşti oameni sfinţi din vechime aveau comuniune cu Mântuitorul care urma să vină în lumea noastră, în corp omenesc; iar unii dintre ei au vorbit cu Hristos şi cu îngerii cerului faţă către faţă. Domnul Hristos nu a fost numai conducătorul poporului evreu în pustie – Îngerul în care era Numele lui Dumnezeu şi care, învăluit în stâlpul de nor, mergea înaintea mulţimii – ci şi Acela care i-a dat lui Israel Legea.11 În mijlocul slavei înfricoşătoare de la Sinai, Domnul Hristos a proclamat în auzul întregului popor Cele Zece Porunci ale Legii Tatălui Său. El a fost Acela care i-a dat lui Moise Legea, săpată pe tablele de piatră. Domnul Hristos a fost Acela care i-a vorbit poporului Său prin profeţi. Apostolul Petru, scriind bisericii creştine, spune că profeţii „care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos şi slava de care aveau să fie urmate” (1 Petru 1, 10 – 11). Vocea lui Hristos este cea care ne vorbeşte prin Vechiul Testament. „Mărturia lui Hristos este Duhul prorociei” (Apoc. 19, 10). În învăţăturile pe care le dădea pe când. Se afla personal în mijlocul oamenilor, Domnul Iisus îndrepta minţile oamenilor către Vechiul Testament. El le spunea iudeilor: „Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5, 39). Pe vremea aceea, cărţile Vechiului Testament erau singura parte existentă a Bibliei. Şi Fiul lui Dumnezeu a mai declarat: „Au pe Moise şi pe profeţi; să asculte de ei”. Şi a adăugat: „Dacă nu ascultă pe Moise şi pe proroci,

nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi” (Luca 16, 29.31). Legea ceremonială a fost dată de Domnul Hristos. Chiar şi după ce nu mai trebuia păstrată, Pavel le-o înfăţişa iudeilor în adevărata poziţie şi valoare, arătând locul pe care îl avea în planul de mântuire şi legătura ei cu lucrarea Domnului Hristos; şi marele apostol arăta că legea aceasta era măreaţă, vrednică de divinul ei Dătător. Serviciul solemn de la sanctuar preînchipuia marile adevăruri care urmau să fie descoperite de-a lungul generaţiilor ce aveau să vină. Norul de tămâie ce se înălţa odată cu rugăciunile poporului Israel reprezenta neprihănirea Lui, singura care poate face ca rugăciunea păcătosului să fie vrednică de primit înaintea lui Dumnezeu; victima însângerată de pe altarul jertfelor mărturisea despre un Răscumpărător ce avea să vină; iar din Sfânta Sfintelor, semnul vizibil al prezenţei lui Dumnezeu strălucea cu putere. În felul acesta, prin veacurile de întuneric şi apostazie, credinţa a fost păstrată vie în inimile oamenilor, până când a sosit timpul pentru venirea lui Mesia cel făgăduit. Iisus a fost lumina poporului Său – Lumina lumii – înainte de a veni pe pământ în corp omenesc. Prima rază de lumină, care a străpuns întunericul în care păcatul învăluise omenirea, a venit de la Domnul Hristos. Şi de la El a venit orice rază strălucitoare a cerului care a căzut asupra locuitorilor pământului. În planul de mântuire, Domnul Hristos este Alfa şi Omega – Cel dintâi şi Cel de pe urmă. De când Mântuitorul şi-a vărsat sângele pentru iertarea păcatelor şi S-a înălţat la cer, „ca să se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evr.9, 24), s-a revărsat lumină de la crucea Golgotei şi din locurile sfinte ale Sanctuarului ceresc.

Dar lumina aceasta mai clară, ce ne-a fost dată, n-ar trebui să ne facă să o dispreţuim pe aceea care, în vremurile de la început, a fost primită prin simbolurile

care vesteau venirea Mântuitorului. Evanghelia lui Hristos revarsă lumină asupra sistemului iudaic şi dă importanţă legii ceremoniale. Pe măsură ce se descoperă adevăruri noi, iar ceea ce era cunoscut de la început ajunge să fie pus într-o lumină mai clară, caracterul şi scopurile lui Dumnezeu sunt date pe faţă în purtarea Lui cu poporul ales. Fiecare nouă rază de lumină pe care o primim ne aduce o mai clară înţelegere a planului de mântuire, care este aducerea la îndeplinire a voinţei divine cu privire la mântuirea omului. Vedem astfel o nouă frumuseţe şi o nouă forţă în Cuvântul inspirat şi studiem paginile lui cu un interes mai profund şi mai captivant.

Sunt mulţi care susţin că Dumnezeu a pus un zid de despărţire între evrei şi ceilalţi oameni, că grija şi iubirea Sa, care au fost în mare măsură retrase de la restul omenirii, au fost concentrate asupra poporului Israel. Dar Dumnezeu n-a conceput ca poporul Său să înalţe un zid de despărţire între el şi semeni. Inima Iubirii infinite era deschisă tuturor locuitorilor pământului. Deşi ei L-au lepădat, El căuta fără încetare să li se descopere şi să-i facă părtaşi la iubirea şi harul Său. Binecuvântarea Sa a fost dată poporului Său ales, pentru ca, la rândul lui, el să fie o binecuvântare pentru alţii. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, l-a făcut să prospere şi l-a onorat; iar credincioşia patriarhului a fost o lumină pentru oamenii din toate ţările pe unde a peregrinat. Avraam nu s-a izolat de oamenii din jurul său. El a cultivat relaţii de prietenie cu domnitorii naţiunilor înconjurătoare, dintre care unii îl tratau cu mare respect, iar cinstea, altruismul, vitejia şi bunăvoinţa lui reprezentau caracterul lui Dumnezeu. În Mesopotamia, Canaan, Egipt şi chiar înaintea locuitorilor Sodomei, Dumnezeul cerului a fost descoperit prin reprezentantul Său.

Astfel, Dumnezeu li S-a descoperit egiptenilor şi tuturor naţiunilor legate de această puternică împărăţie,

prin Iosif. De ce a ales oare Dumnezeu să-l înalţe atât de mult pe Iosif în mijlocul egiptenilor? El ar fi putut să folosească o altă cale pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale faţă de fiii lui Iacov; dar a dorit să facă din Iosif o lumină şi l-a aşezat în palatul împăratului, pentru ca lumina cerului să poată ajunge la cei de departe şi la cei de aproape. Prin înţelepciunea şi dreptatea sa, prin curăţia şi bunăvoinţa vieţii sale zilnice, prin devotamentul lui faţă de interesele poporului – şi poporul acela era poporul unei naţiuni idolatre – Iosif a fost un reprezentant al lui Hristos. În binefăcătorul, către care tot Egiptul se întorcea cu recunoştinţă şi laude, acel popor păgân trebuia să vadă iubirea Creatorului şi Răscumpărătorului lui. Şi în Moise, de asemenea, Dumnezeu a aşezat o lumină lângă tronul celei mai mari împărăţii a pământului, pentru ca toţi aceia care ar fi voit să-L poată afla pe viul şi adevăratul Dumnezeu. Şi toată această lumină le-a fost dată egiptenilor mai înainte ca mâna lui Dumnezeu să se întindă asupra lor cu judecăţile Sale. Cu prilejul eliberării poporului Israel din Egipt, cunoaşterea puterii lui Dumnezeu s-a răspândit în lung şi-n lat. Războinicii cetăţii Ierihon tremurau: „De când am auzit lucrul acesta”, spunea Rahav, „ni s-a tăiat inima şi toţi ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeu sus în ceruri şi jos pe pământ” (Iosua 2, 11). La sute de ani după exod, preoţii filistenilor îi aminteau poporului lor despre plăgile căzute asupra Egiptului, avertizându-l ca nu cumva să se împotrivească Dumnezeului lui Israel. Dumnezeu l-a chemat pe Israel, l-a binecuvântat şi l-a înălţat, nu pentru ca prin ascultarea de Lege numai ei să primească favoarea Lui şi să devină primitori exclusivi ai binecuvântărilor Sale, ci ca să se descopere prin ei tuturor locuitorilor pământului. În vederea îndeplinirii acestui scop, El le-a poruncit să se păstreze deosebiţi de naţiunile idolatre din jurul lor.

Idolatria şi toate păcatele ce veneau pe urmele ei erau o urâciune înaintea lui Dumnezeu şi El a poruncit poporului Său să nu se amestece cu celelalte popoare – „să nu te iei după popoarele acestea în purtarea lor” (Ex.23, 24) şi să-L uite pe Dumnezeu. El le-a interzis căsătoria cu idolatrii, ca nu cumva inimile lor să se depărteze de El. Era tot atât de trebuincios atunci, cum este şi astăzi, ca poporul lui Dumnezeu să fie curat, „neîntinat de lume”. El trebuia să se păstreze neatins, liber de spiritul acesteia, pentru că ea este vrăjmaşă adevărului şi neprihănirii. Dar Dumnezeu nu intenţiona ca poporul Său, într-o exclusivistă îndreptăţire de sine, să se izoleze de lume, astfel încât să nu poată avea vreo influenţă asupra ei. Asemenea învăţătorului lor, urmaşii Domnului Hristos din fiecare veac trebuie să fie lumina lumii. Mântuitorul spunea: „O cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Şi oamenii nu aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă”, adică din lume. Şi El adaugă: „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5, 14 – 16). Aceasta este tocmai ce au făcut Enoh, Noe, Avraam, Iosif şi Moise. Este tocmai ceea ce dorea Dumnezeu să facă poporul Israel. Inima lor, rea de necredinţă, aflată sub controlul lui Satana, i-a făcut să ascundă lumina, în loc s-o facă să lumineze asupra popoarelor înconjurătoare; a fost acelaşi spirit bigot care i-a determinat fie să urmeze obiceiurile nelegiuite ale păgânilor, fie să se ţină deoparte, într-o atitudine plină de mândrie, ca şi cum iubirea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu erau numai pentru ei. După cum Biblia ne prezintă două legi – una neschimbătoare şi veşnică, iar cealaltă trecătoare, provizorie – tot astfel sunt două legăminte. Legământul harului a fost făcut întâia dată cu omul în Eden, când, după cădere, s-a dat o făgăduinţă divină – că sămânţa femeii

urma să zdrobească capul şarpelui. Legământul acesta le oferea tuturor oamenilor iertare şi sprijinul harului lui Dumnezeu pentru ascultare viitoare prin credinţa în Hristos. Li se făgăduia, de asemenea, viaţa veşnică, cu condiţia credincioşiei faţă de Legea lui Dumnezeu. În felul acesta, patriarhii au primit nădejdea mântuirii. Acelaşi legământ a fost reînnoit faţă de Avraam în făgăduinţa: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta” (Gen.22, 18). Această făgăduinţă arăta spre Domnul Hristos. Aşa a înţeles-o Avraam (vezi Gal.3, 8.16) şi şi-a pus încrederea în Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor. Credinţa aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Legământul cu Avraam menţinea, de asemenea, autoritatea Legii lui Dumnezeu. Domnul S-a arătat lui Avraam şi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; umblă înaintea Mea şi fii fără prihană” (Gen.17, 1). Mărturia lui Dumnezeu cu privire la servul Său credincios a fost: „Avraam a ascultat de porunca Mea şi a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele şi legile Mele” (Gen.26, 5). Şi Domnul i-a spus: „Voi pune legământul Meu între Mine şi tine şi sămânţa ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ veşnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminţei tale după tine” (Gen.17, 7). Deşi acest legământ a fost făcut cu Adam şi reînnoit cu Avraam, a putut fi ratificat numai la moartea lui Iisus Hristos. El existase în chip de făgăduinţă a lui Dumnezeu de la cea dintâi comunicare făcută cu privire la mântuire; fusese primit prin credinţă; şi cu toate acestea, când a fost ratificat de Domnul Hristos, a fost numit un legământ nou. Legea lui Dumnezeu stătea la baza acestui legământ, care în principiu era un acord pentru a-i aduce din nou pe oameni în armonie cu voinţa divină, aşezându-i într-o poziţie în care puteau asculta de Legea lui Dumnezeu. Un alt contract – numit în Scriptură „vechiul legământ” – a fost încheiat între Dumnezeu şi

Israel, la Sinai, şi a fost apoi ratificat prin sângele jertfei. Legământul avraamic a fost ratificat prin sângele Domnului Hristos şi a fost numit „al doilea” sau „noul” legământ, deoarece sângele cu care a fost sigilat a fost vărsat după sângele primului legământ. Faptul că noul legământ era valabil în zilele lui Avraam reiese în mod clar din aceea că a fost confirmat atunci atât prin făgăduinţă, cât şi prin jurământul lui Dumnezeu, cele „două lucruri care nu se pot schimba şi în care este cu neputinţă ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6, 18). Dar, dacă legământul avraamic conţinea făgăduinţa mântuirii, de ce s-a mai făcut un alt legământ la Sinai? În robie, poporul pierduse în mare măsură cunoaşterea de Dumnezeu şi a principiilor legământului avraamic. Eliberându-i din Egipt, Dumnezeu a căutat să le descopere puterea şi mila Sa, pentru ca ei să fie făcuţi să-L iubească şi să aibă încredere în El. I-a dus la Marea Roşie, unde, fiind urmăriţi de egipteni, scăparea părea că este imposibilă. Aceasta pentru ca ei să-şi poată da seama de totala lor neputinţă, de nevoia lor de ajutor dumnezeiesc, cum şi de faptul că El lucrase izbăvirea lor. În felul acesta, ei au fost umpluţi de iubire şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu şi de încredere în puterea Lui de a-i ajuta. EI Şi-i alipise de Sine, ca Eliberator al lor din robia trecătoare. Dar mai era un adevăr, mult mai mare, care trebuia să fie înscris în mintea lor. Trăind în mijlocul idolatriei şi al corupţiei, ei nu aveau o concepţie dreaptă cu privire la sfinţenia lui Dumnezeu, la păcătoşenia fără margini a inimii lor, la faptul că în ei înşişi nu aveau niciun pic de putere pentru a da ascultare Legii lui Dumnezeu, precum şi la nevoia lor după un Mântuitor. Toate acestea trebuia să le înveţe. Dumnezeu i-a adus la Sinai, unde şi-a descoperit slava, le-a dat Legea Sa şi făgăduinţa unor mari binecuvântări, cu condiţia ascultării: „Dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu” Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt” (Ex. 19, 5.6). Poporul

nu şi-a dat seama de păcătoşenia inimii lor şi de faptul că, fără Hristos, era imposibil pentru ei să ţină Legea lui Dumnezeu; şi, în mod pripit, au încheiat un legământ cu Dumnezeu. Având impresia că sunt în stare să realizeze propria lor neprihănire, au declarat: „Vom face şi vom asculta tot ce a zis Domnul” (Ex.24, 7). Ei au fost martori ai proclamării Legii într-o măreţie înspăimântătoare şi au tremurat de groază înaintea muntelui; şi, cu toate acestea, n-au trecut decât câteva săptămâni şi au rupt legământul cu Dumnezeu, s-au plecat până la pământ şi s-au închinat înaintea unui chip cioplit. Ei nu mai puteau nădăjdui în bunăvoinţa lui Dumnezeu pe temeiul unui legământ pe care îl călcaseră; şi acum, văzându-şi păcătoşenia lor şi nevoia de iertare, au fost aduşi în situaţia de a-şi da seama de nevoia lor după un Mântuitor, descoperit în legământul avraamic şi preînchipuit în jertfele aduse. Acum, prin credinţă şi iubire, au fost legaţi de Dumnezeu ca Izbăvitor al lor din robia păcatului. Acum erau pregătiţi să preţuiască binecuvântările noului legământ.

Condiţiile „vechiului legământ” erau: ascultă şi vei trăi. „Să le împlinească omul, ca să trăiască prin ele” (Ezechiel 20, 11; Leviticul 18, 5); dar „blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia şi cine nu le va face” (Deut.27, 26). „Noul legământ” a fost întemeiat pe „făgăduinţe mai bune” – făgăduinţa iertării păcatelor şi a harului lui Dumnezeu de a înnoi inima şi a o aduce în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu. „Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor” le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ier. 31, 33 – 34). Aceeaşi Lege care a fost săpată pe tablele de piatră este scrisă de Duhul Sfânt pe tablele inimii. În loc să încercăm să realizăm propria noastră neprihănire, noi primim neprihănirea Domnului Hristos. Sângele Său face ispăşire

pentru păcatele noastre. Ascultarea Lui este primită ca fiind a noastră. Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce „roadele Duhului”. Prin harul lui Hristos, vom trăi în ascultare de Legea lui Dumnezeu, scrisă acum în inimile noastre. Având Duhul lui Hristos, vom umbla aşa cum a umblat El. Prin profet, El declară despre Sine: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Şi Legea Ta este în fundul inimii mele” (Ps.40, 8). Iar când era în mijlocul oamenilor, El a spus: „Tatăl Meu nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-l este plăcut” (Ioan 8, 29). Apostolul Pavel arată lămurit legătura dintre credinţă şi Lege în cadrul noului legământ. El zice: „Fiindcă suntem îndreptăţiţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos”. „Deci, prin credinţă desfiinţăm noi Legea? Nicidecum, noi întărim Legea”. „Căci lucru cu neputinţă Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere” – ea nu putea să-l îndreptăţească pe om, pentru că, în natura sa păcătoasă, el nu putea să ţină Legea – „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimiţând, din pricina păcatului, pe însuşi Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului” (Rom.5, 1; 3, 31; 8, 3.4). Lucrarea lui Dumnezeu este aceeaşi în toate timpurile, deşi sunt diferite trepte de dezvoltare şi diferite manifestări ale puterii Sale, pentru a putea face faţă nevoilor oamenilor din diferite timpuri. Începând cu prima făgăduinţă a Evangheliei, coborând prin timpurile patriarhale şi iudaice şi ajungând până în vremurile noastre, are loc o desfăşurare progresivă a scopurilor urmărite de Dumnezeu în planul de mântuire. Mântuitorul preînchipuit în ritualurile şi ceremoniile legii iudaice este acelaşi cu Cel descoperit în Evanghelie. Norii care învăluiau fiinţa Sa divină s-au dat la o parte; ceaţa şi umbrele au dispărut şi Iisus, Răscumpărătorul lumii, Se descoperă. El, care a

proclamat Legea pe Sinai şi care i-a dat lui Moise preceptele legii ceremoniale, este acelaşi care a rostit Predica de pe Munte. Marile principii ale iubirii lui Dumnezeu, pe care le-a prezentat ca temelie a Legii şi profeţilor, sunt numai o repetare a ceea ce i-a spus prin Moise, poporului evreu: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta”. „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi” (Deut.6, 4.5; Lev.19, 18). În ambele dispensaţiuni, învăţătorul este acelaşi. Cerinţele lui Dumnezeu sunt aceleaşi. Căci toate pornesc de la Cel, „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1, 17).

Secţiune 2.36 Cap. 33 – De la Sinai la Cadeş

Construirea tabernacolului n-a început decât după un timp oarecare de la sosirea poporului Israel la Sinai, iar cortul cel sfânt a fost înălţat pentru întâia oară la începutul celui de-al doilea an al exodului. A urmat consacrarea preoţilor, sărbătorirea Paştelor, numărătoarea poporului şi completarea diferitelor aranjamente esenţiale pentru sistemul religios şi civil, astfel încât aproape un an a fost petrecut în tabăra de la Sinai. Aici, închinarea a luat o formă mai clară, se dăduseră legi pentru guvernarea naţiunii şi o organizare mai eficientă, care au influenţat pregătirea lor pentru intrarea în ţara Canaanului. Cârmuirea lui Israel era caracterizată prin cea mai desăvârşită organizare, minunată atât pentru că era completă, cât şi pentru simplitatea ei. Ordinea manifestată atât de izbitor în perfecţiunea aranjamentului tuturor lucrurilor create de Dumnezeu se manifesta şi în sistemul organizării ebraice. Dumnezeu era centrul autorităţii şi guvernării, Împăratul lui Israel. Moise era conducătorul vizibil, numit de Dumnezeu pentru aplicarea legilor în numele Său. Dintre bătrânii seminţiilor s-a ales mai târziu

un sfat de şaptezeci, ca să-l ajute pe Moise în problemele generale ale naţiunii. Apoi, veneau preoţii, care îl întrebau pe Domnul în sanctuar. Mai marii sau prinţii conduceau seminţiile. Sub aceştia erau „căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci şi căpetenii peste zece”; şi, în cele din urmă, dregătorii care puteau fi folosiţi în diferite slujbe. (Deut.1, 15). Tabăra ebraică era organizată într-o ordine desăvârşită. Ea era împărţită în trei mari părţi, fiecare având locul său stabilit. În mijloc era aşezat cortul întâlnirii (tabernacolul), reşedinţa Împăratului nevăzut. În jurul acestuia erau aşezaţi preoţii şi leviţii. Dincolo de ei erau aşezate toate celelalte seminţii. Leviţilor le era încredinţată grija pentru sfântul locaş şi tot ce aparţinea de el, atât în tabără, cât şi în timpul călătoriei. Când tabăra se punea în mişcare, ei trebuia să strângă cortul sfânt; când se ajungea la un loc de popas, ei trebuia să-l întindă. Nici unei alte persoane din vreo altă seminţie nu îi era îngăduit să se apropie, sub pedeapsa cu moartea. Leviţii erau împărţiţi în trei grupe, descendenţi ai celor trei fii ai lui Levi, şi fiecăruia îi erau rânduite un loc şi o lucrare deosebită. În faţa cortului întâlnirii şi foarte aproape de el se aflau corturile lui Moise şi Aaron. Spre sud erau chehatiţii, a căror datorie era să aibă grijă de chivot şi de celălalt mobilier; spre nord se aflau merariţii, care aveau grijă de stâlpi, picioare, scânduri etc.; iar înapoi erau gherşoniţii, în grija cărora se aflau covoarele şi pânzele. Locul fiecărei seminţii era de asemenea stabilit. Fiecare trebuia să meargă şi să tăbărască lângă steagul său, după cum poruncise Domnul: „Copiii lui Israel au să tăbărască fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei părinţilor lui; să tăbărască în faţa şi împrejurul cortului întâlnirii”. „Pe drum, vor ţine şirul în care au tăbărât fiecare la rândul lui, după steagul lui” (Numeri 2, 2.17). Mulţimii pestriţe, care însoţea poporul Israel, nu i se îngăduia să locuiască în acelaşi loc cu

acesta, ci trebuia să locuiască afară din tabără; iar urmaşii lor trebuia să fie excluşi din adunare până la a treia generaţie (Deut.23, 7 – 8). O curăţenie desăvârşită şi o ordine strictă trebuia să fie în toată tabăra şi în împrejurimile ei. Erau impuse rânduieli sanitare categorice. Orice persoană necurată din vreun motiv oarecare nu avea voie să intre în tabără. Aceste măsuri erau absolut trebuincioase pentru păstrarea sănătăţii în mijlocul mulţimii; era de asemenea necesar să fie menţinute o ordine şi o curăţenie desăvârşite, pentru ca Israel să se poată bucura de prezenţa unui Dumnezeu sfânt. De aceea, El a spus: „Domnul, Dumnezeul tău, merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească şi să-ţi dea în mână pe vrăjmaşii tăi dinaintea ta; tabăra ta va trebui deci să fie sfântă” (Deut. 23, 7 – 8.14). În toate călătoriile lui Israel, „chivotul legământului Domnului a pornit înaintea lor” ca să le caute un loc de odihnă” (Num. 10, 33). Purtat de fiii lui Chehat, chivotul sfânt, cuprinzând Legea cea sfântă a lui Dumnezeu, deschidea drumul. Înaintea lui mergeau Moise şi Aaron; iar preoţii, purtând trâmbiţe de argint, erau lângă ei. Preoţii aceştia primeau de la Moise îndrumări, pe care le comunicau poporului prin sunet de trâmbiţe. Era datoria conducătorilor fiecărei grupe de a da directive lămurite cu privire la mişcările ce trebuia făcute, după indicaţiile date de trâmbiţe. Oricine neglija să dea ascultare îndrumărilor date era pedepsit cu moartea. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Tot ce este în legătură cu cerul este într-o perfectă ordine; mişcarea oştilor îngereşti este caracterizată de supunere şi o desăvârşită disciplină. Succesul poate fi obţinut numai prin ordine şi o lucrare armonioasă. Dumnezeu cere ordine şi sistem în lucrarea Sa de astăzi, tot aşa cum a cerut şi în zilele poporului Israel. Toţi aceia care lucrează pentru El trebuie să lucreze în mod inteligent, nu în chip nepăsător şi la voia întâmplării. El vrea ca lucrarea Lui să fie făcută

cu credinţă şi exactitate, pentru ca să-şi poată pune sigiliul aprobării Sale asupra ei.

Dumnezeu personal i-a condus pe israeliţi în toate călătoriile lor. Locul unde trebuia aşezată tabăra era arătat prin pogorârea stâlpului de nor; şi, atâta timp cât trebuia să rămână în tabără, stâlpul de nor rămânea deasupra tabernacolului. Când trebuia să-şi continue călătoria, acesta se ridica deasupra cortului cel sfânt. O solemnă invocaţie se rostea atât la oprire, cât şi la plecare. „Când pornea chivotul, Moise spunea: Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăştie vrăjmaşii Tăi şi să fugă dinaintea Feţei Tale cei ce Te urăsc. Iar când îl aşezau zicea: Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel” (Num.10, 35 – 36).

Între Sinai şi Cadeş, care este la hotarul Canaanului, se întinde un drum de numai unsprezece zile de călătorie; şi, cu perspectiva unei imediate intrări în ţara cea bună, oştile lui Israel şi-au reluat călătoria, atunci când norul a dat, în cele din urmă, semnalul de plecare mai departe. Dumnezeu făcuse minuni, scoţându-i afară din Egipt, şi la ce binecuvântări se puteau aştepta acum, când făcuseră un legământ oficial, ca să-L primească pe El ca Suveran al lor, după ce fuseseră recunoscuţi ca popor ales al Celui Prea înalt! Şi totuşi, mulţi plecau fără plăcere din locul unde avuseseră tabăra atâta vreme. Ajunseseră să privească la el ca la căminul lor. La adăpostul acelor ziduri de granit, Dumnezeu îşi strânsese poporul, deosebit de toate celelalte naţiuni, pentru a-i repeta Legea Lui cea sfântă. Le plăcea să privească la muntele cel sfânt, pe ale cărui vârfuri prăpăstioase şi pe ale cărui culmi pustii slava divină se manifestase de atâtea ori. Scena era aşa de strâns legată de prezenţa lui Dumnezeu şi a sfinţilor îngeri, încât li se părea că este prea sfântă spre a fi părăsită cu nepăsare şi, cu atât mai mult, cu voie bună.

Cu toate acestea, la semnalul dat de trâmbiţe,

întreaga tabără s-a pus în mişcare, cu tabernacolul purtat la mijloc, şi fiecare seminţie în locul ce-i era rânduit, fiecare sub steagul ei. Toţi ochii erau îndreptaţi cu nerăbdare să vadă în ce direcţie îi va conduce norul. Cum el se mişca spre răsărit, unde se îngrămădeau numai mase de munţi adunaţi laolaltă, negri şi pustii, un simţământ de tristeţe şi îndoială se ridică în inimile multora. Pe măsură ce înaintau, drumul se făcea mai greu. Drumul lor trecea prin strâmtori pietroase şi prin pustiuri sterpe. De jur-împrejurul lor era o pustietate mare şi întinsă – „un pământ uscat şi plin de gropi”, „un pământ unde domneşte seceta şi umbra morţii”, „un pământ pe unde nimeni nu trece şi unde nu locuieşte niciun om” (Ier.2, 6). Trecătorile stâncoase erau pline, pretutindeni, de bărbaţi, femei şi copii, de animale şi care, de şiruri lungi de turme şi cirezi. Înaintarea lor nu putea fi decât încetă şi obositoare; iar mulţimea, după îndelungata ei rămânere în tabără, nu era pregătită să înfrunte primejdiile şi neplăcerile drumului. După trei zile de călătorie, se auzeau deja murmurări pe faţă. Acestea au pornit de la mulţimea pestriţă, dintre care mulţi nu erau pe deplin uniţi cu Israel şi căutau întruna pricină de ceartă. Nemulţumiţilor nu le plăcea direcţia în care mergeau şi căutau mereu greşeli în felul în care Moise îi conducea, cu toate că ştiau bine că el, ca şi ei, urma norul călăuzitor. Fiind molipsitoare, nemulţumirea s-a întins repede în toată tabăra. Din nou au început să ceară să mănânce carne. Deşi erau alimentaţi din belşug cu mană, nu erau mulţumiţi. În timpul robiei în Egipt, israeliţii fuseseră constrânşi să consume hrana cea mai simplă cu putinţă; dar pofta mare de mâncare, datorită lipsurilor şi muncii istovitoare, o făcea să fie gustoasă. Totuşi, mulţi egipteni, care acum se aflau în mijlocul lor, fuseseră obişnuiţi cu o dietă bogată; şi aceştia erau primii care se plângeau. Când s-a dat mana, chiar înainte ca poporul Israel să ajungă la Sinai, Domnul le dăduse carne,

ca răspuns la plângerile lor, dar le dăduse numai pentru o zi.

Dumnezeu ar fi putut să le dea carne tot aşa de uşor cum le dădea şi mană, dar asupra lor se pusese o restricţie, şi aceasta pentru binele lor. Scopul lui Dumnezeu a fost acela de a le da hrana cea mai corespunzătoare pentru nevoile lor, în locul unei diete excitante cu care mulţi se deprinseseră în Egipt. Apetitul pervertit trebuia să fie adus într-o stare mai sănătoasă, pentru ca să se poată bucura de hrana dată omului la început, roadele pământului, pe care Dumnezeu le-a dat lui Adam şi Evei în Eden. Pentru acest motiv, poporul Israel a fost lipsit, într-o mare măsură, de hrana animală. Satana i-a ispitit să socotească această restricţie ca fiind nedreaptă şi crudă. El i-a făcut să poftească după lucruri nepermise, deoarece a văzut că lăsarea în voia unui apetit fără frâu duce la senzualitate şi, în felul acesta, poporul putea fi mult mai uşor adus sub controlul său. Autorul bolii şi al mizeriei îi va asalta pe oameni acolo unde va putea avea cel mai mare succes. De când a ispitit-o pe Eva să mănânce din fructul oprit, prin ispite adresate apetitului, el i-a dus, într-o mare măsură, pe oameni la păcat. Prin aceleaşi mijloace, l-a făcut pe Israel să murmure împotriva lui Dumnezeu. Necumpătarea în mâncare şi băutură, conducând aşa cum se vede la satisfacerea pasiunilor josnice, pregăteşte calea pentru ca oamenii să nesocotească toate obligaţiile morale. Când au fost asaltaţi de ispită, ei au avut o slabă putere ca să i se împotrivească. Dumnezeu i-a scos pe israeliţi din Egipt ca să-i poată aşeza în ţara Canaanului ca pe un popor curat, sfânt şi fericit. Pentru ca să poată realiza acest plan, El i-a supus la o serie de rânduieli şi la disciplină, atât pentru binele lor, cât şi pentru binele urmaşilor lor. Dacă ar fi fost dispuşi să-şi înfrângă apetitul, în ascultare de înţeleptele Lui oprelişti, slăbiciunea şi boala ar fi fost necunoscute

printre ei. Urmaşii lor ar fi avut atât putere fizică, cât şi intelectuală. Ei ar fi avut o clară cunoaştere a adevărului şi a datoriei, o ascuţită putere de a face deosebire între bine şi rău şi o judecată sănătoasă. Dar lipsa de bunăvoinţă de a se supune restricţiilor şi cerinţelor lui Dumnezeu i-a împiedicat, într-o mare măsură, să ajungă la treapta cea înaltă pe care El dorea ca ei s-o atingă şi să primească binecuvântările pe care era gata să le reverse asupra lor. Psalmistul spune: „Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după poftele lor. Au vorbit împotriva lui Dumnezeu şi au zis: Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie? Iată că El a lovit stânca, de au curs ape şi s-au vărsat şiroaie. Dar va putea El să dea şi pâine sau să facă rost de carne poporului Său? Domnul a auzit şi S-a mâniat” (Ps.78, 18 – 21). Cârtirile şi strigătele fuseseră dese în timpul călătoriei lor de la Marea Roşie la Sinai, dar, din milă faţă de neştiinţa şi orbirea lor, Dumnezeu nu a adus atunci judecăţile Sale asupra lor pentru acest păcat. Dar, de la data aceea, El li. Se descoperise la Horeb. Ei primiseră multă lumină, întrucât fuseseră martori oculari ai măreţiei, puterii şi îndurării lui Dumnezeu; iar necredinţa şi nemulţumirea făceau ca vinovăţia lor să fie mult mai mare. Mai mult, ei se legaseră să-L primească pe Domnul ca Împărat al lor şi să se supună autorităţii Lui. Cârtirea lor era acum adevărată rebeliune şi, ca atare, trebuia să fie pedepsită prompt şi în mod vădit, dacă trebuia ca Israel să fie scăpat de anarhie şi ruină: „S-a aprins între ei focul Domnului şi a mistuit o parte din marginea taberei” (Num.11, 1). Cei mai vinovaţi dintre nemulţumiţi au fost ucişi de fulgerele pornite din nor.

Plin de groază, poporul a strigat către Moise să se roage Domnului pentru ei. El a făcut lucrul acesta şi focul s-a stins. În amintirea acestei judecăţi divine, el a dat locului numele de Tabeera, „ardere”.

Dar răul a ajuns în curând mai mare ca înainte. În loc

să-i facă pe supravieţuitori umiliţi şi pocăiţi, pedeapsa aceasta teribilă părea că n-a făcut altceva decât să sporească şi mai mult cârtirile lor. Pretutindeni, poporul se aduna la intrarea corturilor, plângând şi văitându-se. „Adunăturii de oameni, care se aflau în mijlocul lui Israel, i-a venit pofta, ba chiar şi copiii lui Israel au început să plângă şi să zică: Cine ne va da carne să mâncăm? Ne aducem aminte de peştii pe care îi mâncam în Egipt şi care nu ne costau nimic, de castraveţi, de pepeni, de prăji, de ceapă şi usturoi. Acum, ni s-a uscat sufletul; nu mai este nimic! Ochii noştri nu văd decât mana aceasta”. În felul acesta, ei îşi manifestau nemulţumirea faţă de hrana ce le era dată de Creatorul lor. Totuşi ei aveau dovezi neîntrerupte că ea era corespunzătoare nevoilor lor, căci, cu toate greutăţile pe care le îndurau, nu era niciun suferind în toate seminţiile lui Israel. Inima lui Moise s-a întristat. El mijlocise ca Israel să nu fie nimicit, chiar dacă urmaşii săi ar fi putut astfel ajunge o mare naţiune. În iubirea sa pentru ei, el se rugase ca mai bine să fie şters numele său din cartea vieţii „decât să fie lăsaţi să piară”. Pentru ei riscase totul, şi acum acesta era răspunsul. Toate necazurile lor, chiar şi suferinţele lor imaginare, le puneau pe seama lui; iar cârtirile lor ticăloase îi făceau îndoit de grea povara grijii şi a răspunderii, sub care se clătina. În necazul său, era ispitit să nu mai aibă încredere nici în Dumnezeu. Rugăciunea lui era aproape o plângere: „Pentru ce mâhneşti Tu pe robul Tău şi pentru ce n-am căpătat eu trecere înaintea Ta, de ai pus peste mine sarcina acestui popor întreg? De unde să iau carne, ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei plâng la mine zicând: Dă-ne carne să mâncăm! Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine”.

Domnul îi ascultă rugăciunea şi-i spuse să cheme şaptezeci de bărbaţi dintre bătrânii lui Israel – oameni nu numai înaintaţi în vârstă, ci şi cu demnitate, cu judecată

sănătoasă şi experienţă. „Adu-i la cortul întâlnirii”, zise El, „şi să se înfăţişeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogorî şi-ţi voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine şi-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului şi să n-o porţi tu singur”.

Domnul îi îngădui lui Moise să-i aleagă pe cei mai credincioşi şi mai capabili bărbaţi ca să împartă răspunderea cu el. Influenţa lor urma să dea ajutor ca să ţină în frâu violenţa poporului şi să stingă răscoala; şi totuşi, din promovarea lor în loc de frunte aveau să rezulte, în cele din urmă, serioase rele. Ei n-ar fi fost niciodată aleşi dacă Moise ar fi dovedit o credinţă corespunzătoare în semnele primite cu privire la puterea şi bunătatea lui Dumnezeu. Dar el a amplificat prea mult poverile şi lucrarea, aproape pierzând din vedere faptul că nu era decât instrumentul prin care Dumnezeu lucrase. El nu era îndreptăţit nici în cea mai mică măsură să-şi îngăduie un spirit de cârtire, care era blestemul lui Israel. Dacă s-ar fi sprijinit în totul pe Dumnezeu, Domnul l-ar fi călăuzit fără încetare şi i-ar fi dat putere pentru orice situaţie.

Moise a fost îndrumat să pregătească poporul pentru ceea ce Dumnezeu avea de gând să facă pentru ei: „Sfinţiţi-vă pentru mâine şi aveţi să mâncaţi carne, fiindcă aţi plâns în auzul Domnului şi aţi zis: Cine ne va da carne să mâncăm? Căci noi o duceam bine în Egipt. Domnul vă va da carne şi veţi mânca. Aveţi să mâncaţi carne nu o zi, nici două zile, nici cinci zile, nici zece zile, nici douăzeci de zile, ci o lună întreagă, până vă va ieşi pe nări şi vă veţi scârbi de ea, pentru că n-aţi ascultat de Domnul care este în mijlocul vostru şi pentru că aţi plâns înaintea Lui zicând: Pentru ce am ieşit noi oare din Egipt?”

„Şase sute de mii de oameni care merg pe jos alcătuiesc poporul în mijlocul căruia sunt şi eu”, spuse Moise, „şi Tu zici: Le voi da carne şi vor mânca o lună

întreagă. Putem tăia oare atâtea oi şi atâţia boi, ca să le ajungă? Sau nu cumva avem să prindem toţi peştii mării, ca să le ajungă?” El a fost mustrat pentru lipsa de încredere: „Nu cumva s-a scurtat mâna Domnului? Vei vedea acum dacă ceea ce ţi-am spus se va întâmpla sau nu”. Moise a repetat adunării cuvintele Domnului şi a făcut cunoscută numirea celor şaptezeci de bătrâni. Cuvântul de însărcinare, pe care marele conducător l-a adresat acestor bărbaţi aleşi, poate servi foarte bine ca model de integritate judecătorilor şi legiuitorilor vremurilor moderne: „Să ascultaţi pe fraţii voştri şi să judecaţi după dreptate neînţelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutaţi la faţa oamenilor în judecăţile voastre; să ascultaţi pe cel mic ca şi pe cel mare; să nu vă temeţi de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate” (Deut.1, 16 – 17).

Moise îi chemă apoi pe cei şaptezeci la cortul întâlnirii: „Domnul S-a pogorât în nor şi a vorbit lui Moise; a luat din duhul care era peste el şi l-a pus peste cei şaptezeci de bătrâni. Şi îndată ce duhul s-a aşezat peste ei, au început să prorocească”. Asemenea apostolilor în Ziua Cincizecimii, ei au fost înzestraţi cu putere de sus. I-a plăcut Domnului să-i pregătească astfel pentru lucrarea lor şi să-i înalţe în cinste înaintea întregii adunări, pentru ca să se aibă încredere în ei ca bărbaţi aleşi de Dumnezeu pentru a se uni cu Moise în cârmuirea poporului Israel. Din nou s-a dovedit spiritul ales şi lipsit de iubire de sine al marelui conducător. Doi dintre cei şaptezeci, socotindu-se în umilinţă ca nefiind vrednici pentru o poziţie atât de plină de răspundere, nu li s-au alăturat fraţilor lor, la cortul întâlnirii; dar Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lor acolo unde se aflau şi au început şi ei să exercite darul prorociei. Făcându-i-se cunoscut lucrul acesta, Iosua dorea să oprească o asemenea abatere, de teamă ca nu cumva să ducă la dezbinare. Gelos pentru onoarea stăpânului său, el

spuse: „Domnule Moise, opreşte-i”. Răspunsul a fost: „Eşti gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci şi Domnul să-şi pună Duhul Lui peste ei”. Un vânt puternic bătând dinspre mare a adus mari stoluri de prepeliţe, „cale cam de o zi într-o parte, şi cale cam de o zi în cealaltă parte, în jurul taberei. Aveau înălţimea cam de doi coţi de la faţa pământului” (Num.11, 31). Toată ziua şi toată noaptea aceea, ca şi ziua următoare, poporul a muncit pentru a strânge hrana ce i-a fost dată printr-o minune. Au fost strânse cantităţi imense. „Cel ce strânsese cel mai puţin avea zece omeri”. Tot ceea ce nu s-a putut folosi îndată a fost păstrat prin uscare la soare, astfel încât provizia, aşa cum a fost făgăduit, era îndestulătoare pentru o lună întreagă. Dumnezeu le-a dat israeliţilor ceea ce nu era spre cel mai mare bine al lor, şi aceasta pentru că au stăruit în dorinţa de a avea; ei nu fuseseră mulţumiţi cu ceea ce le-ar fi fost cu adevărat de folos. Dorinţele lor răzvrătite au fost împlinite, dar au fost lăsaţi să sufere urmările. Au mâncat cu lăcomie şi necumpătarea lor a fost grabnic pedepsită. „Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare”. Un mare număr a pierit din cauza unor fierbinţeli mari, în timp ce aceia care erau cei mai vinovaţi dintre ei, au fost loviţi de îndată ce au gustat din hrana pe care o poftiseră. La Haţerot, popasul următor după ce au părăsit Tabeera, pe Moise îl aştepta o încercare şi mai amară. Aaron şi Maria au avut o poziţie de mare cinste şi conducere în poporul Israel. Amândoi erau înzestraţi cu darul profetic şi prin poruncă divină amândoi au fost asociaţi cu Moise la eliberarea evreilor. „Am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron şi Maria” (Mica 6, 4), sună cuvintele Domnului prin prorocul Mica. Forţa caracterului Mariei s-a manifestat de timpuriu, atunci când – copil fiind – veghea lângă Nil coşuleţul în care era ascuns pruncul Moise. Stăpânirea de sine şi tactul ei au fost folosite de Dumnezeu pentru a salva viaţa eliberatorului poporului

Său. Bogat înzestrată cu darul poeziei şi al muzicii, Maria a luat conducerea femeilor israelite în cântec şi joc pe ţărmul Mării Roşii. În inima poporului şi în cinste înaintea Cerului, ea venea îndată după Moise şi Aaron. Dar acelaşi rău care a adus la început discordie în cer a apărut şi în inima acestei femei din Israel şi ea n-a rămas fără un simpatizant în nemulţumirea ei. La numirea celor şaptezeci de bătrâni, Maria şi Aaron n-au fost consultaţi şi gelozia lor împotriva lui Moise a început să se dea pe faţă. În timpul vizitei lui Ietro, în timp ce israeliţii erau în drum spre Sinai, faptul că Moise a primit de îndată sfatul socrului său a trezit în Aaron şi Maria teama ca influenţa acestuia asupra marelui conducător să nu o întreacă pe a lor. În organizarea sfatului bătrânilor, ei au avut simţământul că poziţia şi autoritatea lor au fost ignorate. Maria şi Aaron n-au cunoscut niciodată povara grijii şi a răspunderii care apăsa asupra lui Moise; şi, cu toate acestea, pentru că fuseseră aleşi să-l ajute, ei se socoteau ca având parte egală cu el la povara conducerii şi considerau numirea noilor ajutoare ca nefiind necesară.

Moise îşi dădea seama că nimeni altul de importanţa marii lucrări ce-i fusese încredinţate. El îşi dădea seama de propria sa slăbiciune şi de aceea şi-a făcut din Dumnezeu sfetnicul său. Aaron se preţuia pe sine mult mai mult şi se încredea mai puţin în Dumnezeu. Când i s-au încredinţat răspunderi, a făcut greşeli, dând dovadă de slăbiciune de caracter prin josnica lui îngăduinţă în problema închinării idolatre de la Sinai. Dar Maria şi Aaron, orbiţi de gelozie şi ambiţie, au pierdut din vedere acest lucru. Aaron a fost foarte mult onorat de Dumnezeu prin faptul că familia lui fusese rânduită să îndeplinească lucrarea sfântă a preoţiei; dar până şi faptul acesta hrănea dorinţa după înălţare de sine. „Ei au zis: Oare numai prin Moise vorbeşte Domnul? Nu vorbeşte oare şi prin noi?” (Num.12, 2). Socotindu-se că sunt la fel de favorizaţi de Dumnezeu, considerau că au

dreptul la aceeaşi poziţie şi autoritate. Lăsându-se cuprinsă de spiritul de nemulţumire, Maria a găsit motiv de plângere în evenimente pe care Dumnezeu le condusese în mod deosebit. Căsătoria lui Moise îi displăcuse. Faptul că alesese o femeie dintr-o altă naţiune, în loc să-şi ia o soţie din mijlocul evreilor, a fost o ofensă pentru familie şi pentru mândria sa naţională. Sefora era tratată cu un dispreţ nu atât de bine ascuns. Cu toate că era numită „femeia etiopiană” (Num.12, 1), soţia lui Moise era madianită şi deci descendentă a lui Avraam. La înfăţişare, ea se deosebea de evrei, deoarece culoarea pielii ei era ceva mai închisă. Cu toate că nu era israelită, Sefora era o adoratoare a adevăratului Dumnezeu. Ea avea o fire timidă şi retrasă, blândă şi duioasă, suferind mult la vederea durerii altora; pentru acest motiv, când era în drum spre Egipt, Moise a consimţit ca ea să se întoarcă în Madian. El dorea s-o cruţe de durerea de a fi martoră la judecăţile ce aveau să cadă asupra egiptenilor. Când Sefora a revenit la soţul ei, în pustie, a văzut că poverile îi istoveau puterile şi i-a făcut cunoscut lui Ietro temerile ei, iar acesta a sugerat măsuri pentru uşurarea muncii lui. Aici era principalul motiv al antipatiei Mariei faţă de Sefora. Suferind nespus din cauza închipuitei neglijări arătate faţă de ea şi Aaron, Maria o socotea pe soţia lui Moise ca fiind cauza, trăgând concluzia că influenţa acesteia îl împiedicase pe Moise să se consfătuiască cu ei ca mai înainte. Dacă ar fi stat cu hotărâre pentru adevăr, Aaron ar fi putut împiedica răul; dar în loc să-i arate Mariei păcătoşenia purtării ei, a simpatizat cu ea, a ascultat la plângerile ei, ajungând astfel să-i împărtăşească gelozia.

Acuzaţiile lor au fost suportate de Moise în tăcere. Experienţa câştigată în cursul anilor de muncă şi aşteptare în Madian, spiritul de umilinţă şi îndelungă răbdare dezvoltat acolo – toate acestea l-au pregătit pe Moise să întâmpine cu răbdare necredinţa şi cârtirile poporului şi,

de asemenea, mândria şi invidia acelora care ar fi trebuit să fie ajutoarele lui neşovăielnice. Moise era „foarte blând, mai blând decât orice om de pe faţa pământului”, şi, pentru aceasta, i-a fost dată înţelepciune şi călăuzire dumnezeiască mai presus de alţii. Scriptura spune: „El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa” (Ps.25, 9). Cei smeriţi sunt călăuziţi de Domnul, pentru că primesc de învăţătura, sunt gata să se lase învăţaţi. Ei au o dorinţă sinceră de a cunoaşte şi a face voia lui Dumnezeu. Făgăduinţa Mântuitorului este: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui”, va cunoaşte învăţătura (Ioan 7, 17). Iar prin apostolul Iacov declară: „Dacă vreunuia din voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mâna largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată” (Iacov 1, 5). Dar făgăduinţa aparţine numai acelora care sunt gata să-L urmeze în totul pe Domnul. Dumnezeu nu forţează voinţa nimănui; de aceea El nu-i poate călăuzi pe cei care sunt prea mândri pentru a se lăsa învăţaţi şi care ţin cu tot dinadinsul să aibă propriul lor drum. Despre omul şovăielnic, care caută să facă voia lui, în timp ce spune că face voia lui Dumnezeu, este scris: „Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul” (Iacov 1, 7). Dumnezeu îl alesese pe Moise şi aşezase Duhul Său asupra lui; iar Maria şi Aaron, prin murmurările lor, s-au făcut vinovaţi de necredinţă nu numai faţă de conducătorul ce fusese rânduit, ci şi faţă de Dumnezeu. Şoptitorii răzvrătiţi au fost chemaţi la cortul întâlnirii şi puşi faţă în faţă cu Moise. „Domnul S-a pogorât în stâlpul de nor şi a stătut la uşa cortului. A chemat pe Aaron şi pe Maria, şi ei s-au apropiat amândoi”. Pretenţia lor că au darul profetic nu a fost tăgăduită; Dumnezeu putea să le vorbească în vedenii şi visuri. Dar lui Moise, pe care Dumnezeu însuşi l-a numit „credincios în toată casa Mea”, i se acordase o comuniune mai apropiată. Cu el, Dumnezeu vorbea gură către gură.

„Cum de nu v-aţi temut să vorbiţi împotriva robului Meu, împotriva lui Moise? Domnul S-a aprins de mânie împotriva lor. Şi a plecat”. Norul s-a îndepărtat de la cortul întâlnirii, semn al dezaprobării lui Dumnezeu, iar Maria a fost pedepsită. Era plină de lepră, albă ca zăpada. Aaron a fost cruţat, dar a fost aspru mustrat prin pedeapsa aplicată Mariei. Mândria lor a fost acum umilită până la pământ. Aaron şi-a mărturisit păcatul şi s-a rugat ca sora lui să nu fie lăsată să piară de plaga aceea ucigătoare şi respingătoare. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise, lepra a fost curăţată. Totuşi, Maria a trebuit să fie închisă timp de şapte zile afară din tabără. Numai după ce a fost scoasă din tabără, simbolul bunăvoinţei divine s-a aşezat din nou deasupra cortului întâlnirii. Din respect pentru poziţia ei înaltă şi din durere pentru lovitura ce a căzut asupra ei, întreaga tabără a rămas la Haţerot aşteptând înapoierea ei. Această manifestare a dezaprobării lui Dumnezeu avea rostul de a fi o avertizare pentru tot Israelul şi de a pune o stavilă spiritului de nemulţumire şi nesupunere. Dacă nu ar fi fost pedepsite în mod vădit, invidia şi nemulţumirea Mariei ar fi adus urmări foarte rele. Invidia este una dintre cele mai satanice trăsături de caracter ce pot exista în inima omului şi una dintre cele mai stricăcioase în efectele ei. Înţeleptul zice: „Furia este fără milă şi mânia năvalnică, dar cine poate sta împotriva geloziei?” (Prov.27, 4). Gelozia a fost aceea care a adus tulburare în cer, iar hrănirea şi manifestarea ei au dat naştere între oameni la rele ce nu pot fi zugrăvite. „Acolo unde este pizmă şi duh de ceartă, este tulburare şi tot felul de fapte rele” (Iacov 3, 16). Nu trebuie să fie socotit ca un lucru de mică importanţă faptul de a-i vorbi de rău pe alţii sau de a ne face judecători ai motivelor şi umblării altora. „Cine vorbeşte de rău pe un frate sau judecă pe fratele său, vorbeşte de rău Legea sau judecă Legea. Şi dacă judeci Legea, nu eşti împlinitor al Legii, ci judecător” (Iacov 4, 11). Este un singur Judecător

– El, Cel „care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric şi va descoperi gândurile inimii” (1 Cor.4, 5). Şi oricine se apucă să-i judece şi să-i condamne pe semenii săi uzurpă drepturile Creatorului. În mod deosebit, Biblia ne învaţă să ne ferim de a aduce cu uşurinţă acuzaţii împotriva acelora pe care Dumnezeu i-a chemat să lucreze ca trimişi ai Săi. Apostolul Petru, descriind o clasă de oameni care sunt cu totul dedaţi păcatelor, spune: „Ca nişte îndrăzneţi şi încăpăţânaţi ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile, pe când îngerii, care sunt mai mari în putere şi tărie, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor” (2 Petru 2, 10 – 11). Iar Pavel, în învăţătura sa pentru cei care sunt puşi peste biserică, spune: „Împotriva unui prezbiter să nu primeşti învinuire decât din gura a doi sau trei martori” (1 Tim. 5, 19). Acela care a aşezat asupra oamenilor răspunderi grele, de conducători şi învăţători ai poporului Său, va cere socoteală poporului pentru felul în care se poartă faţă de slujitorii Săi. Noi trebuie să-i onorăm pe aceia pe care Dumnezeu îi onorează. Pedeapsa dată Mariei trebuie să fie o mustrare pentru toţi cei care se lasă în voia geloziei şi care cârtesc împotriva acelora asupra cărora Dumnezeu aşază povara lucrării Sale.

Secţiune 2.37 Cap. 34 – Cele douăsprezece iscoade

La unsprezece zile după ce a plecat de la Horeb, oastea evreilor a tăbărât la Cadeş, în pustia Paran, care bnu era prea departe de hotarele ţării făgăduite. În locul acesta, poporul a propus să se trimită iscoade care să cerceteze ţara. Lucrul acesta a fost adus de Moise înaintea Domnului şi s-a dat îngăduinţa, cu sfatul să fie ales, pentru scopul acesta, câte unul dintre fruntaşii fiecărei seminţii. Oamenii au fost aleşi după instrucţiunile date şi Moise le-a spus să meargă şi să vadă cum era ţara, aşezarea şi avantajele ei naturale, oamenii care locuiau acolo – dacă erau puternici sau slabi, puţini sau mulţi; să ia de

asemenea seama la natura pământului şi la productivitatea lui şi să aducă din roadele ţării.

Ei s-au dus, au cercetat toată ţara, intrând pe la hotarul de miazăzi şi mergând până la capătul de miazănoapte. După o absenţă de patruzeci de zile, s-au întors. Poporul Israel nutrea mari speranţe şi aştepta cu mare nerăbdare. Vestea întoarcerii iscoadelor a trecut de la seminţie la seminţie şi a fost salutată cu bucurie. Poporul s-a grăbit să-i întâmpine pe solii care scăpaseră cu bine din primejdiile periculoasei lor acţiuni. Iscoadele au adus din roadele de acolo, ca dovadă a fertilităţii pământului. Era în timpul când se coceau strugurii şi au adus un ciorchine de strugure atât de mare, încât trebuia să fie purtat de doi oameni. Au mai adus smochine şi rodii, care creşteau acolo din belşug. Poporul se bucura că avea să intre în stăpânirea unei ţări atât de bune şi a ascultat cu multă luare aminte raportul ce i se aducea lui Moise, ca să nu scape niciun cuvânt. „Ne-am dus în ţara în care ne-ai trimis”, au început iscoadele; „cu adevărat, este o ţară unde curge lapte şi miere, şi iată-i roadele”. Poporul era plin de înflăcărare; ar fi fost gata să asculte de glasul Domnului şi să pornească imediat să ia ţara în stăpânire. Dar, după ce au descris frumuseţea şi rodnicia ţării, toate iscoadele, în afară de două, au început să povestească pe larg greutăţile şi primejdiile ce se aflau înaintea israeliţilor dacă ar fi pornit la cucerirea Canaanului. Au început să enumere naţiunile puternice aşezate în diferite părţi ale ţării; au spus că cetăţile aveau ziduri foarte mari, că poporul care locuia în ele era foarte puternic şi că va fi imposibil să cucerească ţara. Au mai spus, de asemenea, că au văzut acolo uriaşi, fii ai lui Anac, şi că era zadarnic să te gândeşti că ţara va putea fi cucerită. Tabloul s-a schimbat acum. Nădejdea şi curajul au făcut loc unei deznădejdi laşe, în timp ce iscoadele dădeau pe faţă simţămintele inimilor lor necredincioase, care erau pline

de descurajarea insuflată de Satana. Necredinţa lor a aruncat o umbră tristă asupra adunării şi puterea cea mare a lui Dumnezeu, manifestată de atâtea ori în sprijinul naţiunii alese, a fost uitată. Copiii lui Israel n-au mai stat să cugete; nu s-au gândit la faptul că Acela care-i adusese până aici le va da în mod sigur ţara. Ei nu şi-au mai amintit cât de minunat îi eliberase Dumnezeu de asupritorii lor, croindu-le un drum prin mare şi nimicind oştile lui faraon care îi urmăreau. Ei L-au lăsat pe Dumnezeu în afara preocupărilor lor şi s-au purtat ca şi când ar fi trebuit să depindă numai de puterea braţelor lor. În necredinţa lor, au limitat puterea lui Dumnezeu şi au dovedit neîncredere în braţul care i-a călăuzit în siguranţă până aici. Ei au repetat vechea lor greşeală, de a cârti împotriva lui Moise şi a lui Aaron. „Prin urmare, acesta este sfârşitul marilor noastre speranţe”, au spus ei. „Aceasta este ţara pentru stăpânirea căreia am făcut tot drumul din Egipt până aici, ca s-o luăm în stăpânire”. Ei i-au învinuit pe conducătorii lor că înşală poporul şi vor să aducă nenorociri asupra lui Israel. Poporul era disperat în dezamăgirea şi deznădejdea lui. S-a auzit un vaiet ca de moarte, ce se amesteca cu murmurele neînţelese ale vocilor. Înţelegând situaţia, plin de curaj în a lua apărarea cuvântului lui Dumnezeu, Caleb a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a înfrânge influenţa rea a tovarăşilor săi necredincioşi. O clipă, poporul a tăcut ca să asculte cuvintele sale pline de nădejde şi curaj cu privire la ţara cea bună. El n-a tăgăduit ce se spusese până atunci – zidurile erau înalte şi canaaniţii erau puternici. Dar Dumnezeu îi făgăduise poporului Israel această ţară. „Haidem să ne suim şi să punem mâna pe ţară”, spuse Caleb în mod stăruitor, „căci vom fi biruitori”. Dar ceilalţi zece, întrerupându-l, au zugrăvit piedicile în culori şi mai negre decât la început. „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai mare decât noi”, au spus ei… „Toţi aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de

statură înaltă. Apoi am văzut în ea uriaşi, pe fiii lui Anac, care se trag din neamul uriaşilor; înaintea noastră şi faţă de ei parcă eram nişte lăcuste”. Oamenii aceştia, după ce au pornit pe o cale rea, s-au ridicat cu încăpăţânare împotriva lui Iosua şi Caleb, împotriva lui Moise şi împotriva lui Dumnezeu. Fiecare pas înainte îi făcea şi mai hotărâţi. Erau porniţi să descurajeze orice efort de a lua în stăpânire Canaanul. Ei au sucit adevărul pentru a sprijini influenţa lor dăunătoare. „Este o ţară care mănâncă pe locuitorii ei”, au zis ei. Acest raport nu era numai rău, ci şi mincinos. Nu se potrivea cu restul raportului. Iscoadele declaraseră că ţara era roditoare şi prosperă şi poporul de statură uriaşă, lucruri ce ar fi fost cu neputinţă, dacă climatul ar fi fost aşa de nesănătos, încât să se poată spune despre ţară că „mănâncă pe locuitorii ei”. Dar atunci când îşi lasă inima în voia necredinţei, oamenii se aşază sub controlul lui Satana şi nimeni nu poate spune până unde îi poate duce el. „Toată adunarea a ridicat glasul şi a început să ţipe; şi poporul a plâns în noaptea aceea”. Curând a urmat revoltă şi nesupunere făţişă; deoarece Satana ajunsese să aibă deplina stăpânire, iar poporul se părea că-şi pierduse raţiunea. Îi blestemau pe Moise şi Aaron, uitând că Dumnezeu auzea vorbirea lor rea şi că, învăluit în stâlpul de nor, îngerul prezenţei Sale era martor al revărsării teribile a mâniei lor. În amărăciunea lor, au strigat: „De ce n-a lăsat Domnul să fi murit noi în ţara Egiptului, sau de ce n-a lăsat Domnul să fi murit noi în pustia aceasta?” Atunci simţămintele inimii lor s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu: „Pentru ce ne duce Domnul în ţara aceasta, în care vom cădea ucişi de sabie, iar nevestele noastre şi copilaşii noştri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?” Şi şi-au zis unii altora: „Să ne alegem o căpetenie şi să ne întoarcem în Egipt”. În felul acesta, îl acuzau nu numai pe Moise, ci şi pe Dumnezeu însuşi de înşelăciune, că le-ar fi făgăduit o

ţară pe care nu erau în stare s-o ia în stăpânire. Ei au mers până acolo, încât să numească un conducător care să-i ducă înapoi în ţara suferinţelor şi robiei de care fuseseră scăpaţi prin braţul tare al Celui atotputernic. În umilinţă şi amărăciune, Moise şi Aaron au căzut cu faţa la pământ înaintea întregii adunări a copiilor lui Israel, neştiind ce să facă să-i întoarcă de la planul lor pripit şi necugetat. Caleb şi Iosua au încercat să liniştească tulburarea. Cu hainele sfâşiate în semn de durere şi indignare, ei s-au aruncat în mijlocul poporului şi glasurile lor răsunătoare se auzeau pe deasupra furtunii vaietelor şi durerii lor răzvrătite„Ţara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o ţară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va aduce în ţara aceasta şi ne-o va da; este o ţară în care curge lapte şi miere. Numai nu vă răzvrătiţi împotriva Domnului şi nu vă temeţi de oamenii din ţara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin; Domnul este cu noi, nu vă temeţi de ei”. Canaaniţii umpluseră măsura nelegiuirii şi Domnul nu voia să-i mai rabde. Protecţia Lui fiind retrasă, ei urmau să fie o pradă uşoară. Prin legământul lui Dumnezeu, ţara îi fusese dată lui Israel. Dar s-a primit raportul fals al iscoadelor necredincioase şi prin aceasta întreaga adunare a fost dusă în rătăcire. Trădătorii şi-au făcut lucrarea. Dacă numai doi oameni ar fi adus raportul cel rău, iar ceilalţi zece i-ar fi încurajat să ia ţara în stăpânire în Numele Domnului, şi atunci ei ar fi primit sfatul celor doi, neluându-i în seamă pe cei zece, din cauza necredinţei lor păcătoase. Dar nu erau decât doi care susţineau ce era drept, în timp ce toţi cei zece erau de partea răzvrătirii. Iscoadele necredincioase îi învinuiau în gura mare pe Caleb şi Iosua şi cineva a strigat că trebuie să fie omorâţi cu pietre. Gloata nebună a pus mâna pe pietre cu care să-i omoare pe bărbaţii aceştia credincioşi. S-au aruncat asupra lor cu ţipete de nebunie, când deodată pietrele le-au căzut din mâini. Au amuţit şi au început să

tremure de spaimă. Dumnezeu intervenise pentru a opri planurile lor ucigaşe. Slava prezenţei Sale, asemenea unei flăcări arzătoare, lumină cortul întâlnirii. Tot poporul a văzut semnul acesta de la Domnul. Cineva mai puternic decât ei. Se descoperea şi nimeni n-a îndrăznit să se mai împotrivească. Iscoadele care aduseseră raportul rău se încovoiară lovite de groază şi, abia suflând, îşi căutară drumul spre corturile lor.

Moise s-a sculat şi a intrat în sfântul locaş. Domnul i-a spus: „Îi voi lovi cu ciumă şi-i voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mare”. Dar Moise se rugă din nou pentru poporul său. Nu se putea învoi ca ei să fie nimiciţi, iar el să ajungă un neam mare. Apelând la mila lui Dumnezeu, el zise: „Să se arate puterea Domnului în mărimea ei, cum ai spus când ai zis: Domnul este încet la mânie şi bogat în bunătate... Iartă deci fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici”. Domnul a făgăduit să-l cruţe pe Israel de o nimicire imediată, dar din cauza necredinţei şi laşităţii lor, El nu putea să-şi manifeste puterea de a-i supune pe vrăjmaşii lor. De aceea, în îndurarea Lui, le-a poruncit să se înapoieze către Marea Roşie, ca fiind singura cale sigură. În răzvrătirea lui, poporul a strigat: „Dacă ar fi voit Domnul să fi murit în pustia aceasta”. Acum, această rugăciune avea să fie împlinită. Domnul declară: „Voi face întocmai cum aţi vorbit în auzul urechilor Mele. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toţi, a căror numărătoare s-a făcut de la vârsta de douăzeci de ani în sus... nu veţi intra în ţara pe care jurasem că vă voi da-o s-o locuiţi... Pe copilaşii voştri, însă, despre care aţi zis că vor fi de jaf, îi voi face să intre în ea, ca să cunoască ţara pe care aţi nesocotit-o voi”. Despre Caleb, El a zis: „Iar pentru că robul Meu Caleb a fost însufleţit de un alt duh şi a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în ţara în care s-a dus, şi urmaşii lui o vor

stăpâni”. După cum iscoadele au petrecut patruzeci de zile în călătoria lor, tot astfel oştile lui Israel aveau să pribegească patruzeci de ani în pustie. Când Moise i-a făcut cunoscută poporului hotărârea dumnezeiască, furia s-a schimbat în jale. Oamenii erau conştienţi de faptul că pedeapsa era dreaptă. Cele zece iscoade necredincioase, lovite de urgia lui Dumnezeu, au pierit acolo, înaintea ochilor întregului Israel; şi, în soarta lor, poporul citi propriul lui destin. Părea acum că se pocăiesc în mod sincer de purtarea lor păcătoasă; dar lor le părea mai degrabă rău de urmările umblării lor rele decât de faptul că-şi dădeau seama că fuseseră nerecunoscători şi neascultători. Când au înţeles că Domnul nu-şi schimbă hotărârea, din nou li s-a trezit încăpăţânarea lor şi au spus că nu vor să se întoarcă în pustie. Poruncindu-le să se retragă din ţara vrăjmaşilor lor, Dumnezeu a pus la probă aparenta lor supunere şi s-a dovedit că nu era reală. Erau conştienţi că au păcătuit mult prin faptul că îngăduiseră furiei să-i stăpânească şi că încercaseră să ucidă iscoadele care îi îndemnau să asculte de Dumnezeu; dar au fost cuprinşi de groază când şi-au dat seama că făcuseră o greşeală teribilă, ale cărei consecinţe aveau să se dovedească a fi dezastruoase pentru ei. Inima lor era neschimbată şi n-aveau nevoie decât de un motiv care să le prilejuiască o izbucnire asemănătoare. Acesta se prezentă când Moise, cu autoritatea dată de Dumnezeu, le porunci să se întoarcă în pustie. Pentru Moise, Aaron, Caleb şi Iosua, hotărârea că Israel nu trebuia să intre în Canaan decât peste patruzeci de ani a fost o dezamăgire amară; şi totuşi, ei au primit decizia divină fără să murmure. Dar aceia care s-au plâns de felul cum. Se purtase Dumnezeu cu ei şi care au spus că se întorc în Egipt au plâns şi s-au văitat când le-au fost luate binecuvântările pe care le dispreţuiseră. S-au întristat fără rost, iar acum Dumnezeu le dădea motiv să plângă. Dacă s-ar fi jelit pentru păcatul

lor atunci când le-a fost arătat cu credincioşie, această sentinţă n-ar fi fost pronunţată, dar ei se jeleau pentru că sufereau pedeapsa; întristarea lor nu era pocăinţă şi astfel nu se putea obţine o schimbare a sentinţei. Noaptea a fost petrecută în plânset, dar odată cu dimineaţa a venit o nădejde. Ei s-au hotărât să-şi răscumpere lipsa de curaj. Când Domnul le-a spus să se suie şi să ia ţara în stăpânire, au refuzat; iar acum, când le-a spus să se retragă, erau tot atât de rebeli. S-au hotărât să pună mâna pe ţară şi s-o ia în stăpânire; poate că Dumnezeu va primi lucrarea lor şi îşi va schimba planul cu privire la ei. Dumnezeu făcuse ca intrarea lor în ţara aceea, la timpul rânduit de El să fie pentru ei un privilegiu şi o datorie; dar, din pricina nepăsării lor încăpăţânate, îngăduinţa aceea fusese retrasă. Satana îşi ajunsese ţinta, împiedicându-i să intre în Canaan şi acum îi zorea să facă exact lucrul pe care Dumnezeu le spunea să nu-l mai facă şi pe care ei refuzaseră să-l facă atunci când Dumnezeu îl cerea. În felul acesta, marele înşelător a câştigat biruinţa, făcându-i să se răzvrătească pentru a doua oară. Ei nu şi-au pus încrederea în puterea lui Dumnezeu care să lucreze împreună cu străduinţele lor spre a ajunge în stăpânirea Canaanului; dar acum, ei se sprijineau pe propria lor putere pentru a îndeplini lucrarea independent de ajutorul divin: „Am păcătuit împotriva Domnului”, au strigat ei; „ne vom sui şi ne vom bate, cum ne-a poruncit Domnul, Dumnezeul nostru” (Deuteronom 1, 41). Atât de teribil îi orbise neascultarea! Domnul nu le poruncise niciodată „să se suie şi să se lupte”. Nu era planul Său acela ca ei să pună stăpânire pe ţară prin război, ci printr-o strictă ascultare de poruncile Sale. Deşi inimile lor erau neschimbate, poporul a fost adus în situaţia de a-şi mărturisi păcătoşenia şi nebunia răzvrătirii manifestate atunci când iscoadele au adus raportul. Acum ei au văzut valoarea binecuvântării pe care o lepădaseră cu atâta

grabă. Au mărturisit că necredinţa lor a fost aceea care i-a despărţit de Canaan. „Am păcătuit”, au zis ei, recunoscând că vina era la ei, şi nu la Dumnezeu, pe care cu atâta răutate îl învinuiseră că nu-şi împlineşte făgăduinţele făcute. Cu toate că mărturisirea n-a izvorât dintr-o adevărată pocăinţă, ea a slujit la apărarea dreptăţii lui Dumnezeu, arătând că El era îndreptăţit să se poarte astfel cu ei. Dumnezeu mai lucrează încă într-un mod asemănător pentru a-şi glorifica Numele, făcându-i pe oameni să recunoască dreptatea Sa. Când aceia care mărturisesc că L iubesc se plâng de felul în care. Se poartă Dumnezeu cu ei, în providenţa Sa, sau dispreţuiesc făgăduinţele Lui şi se lasă în voia ispitei, unindu-se cu îngerii cei răi pentru a-l înfrânge planurile, adesea Domnul conduce în aşa fel evenimentele, încât aceşti oameni sunt aduşi acolo în situaţia că, deşi n-au făcut o adevărată pocăinţă, să fie convinşi de păcatul lor şi să fie constrânşi să recunoască vinovăţia purtării lor, cum şi dreptatea şi bunătatea lui Dumnezeu în felul în care. Se poartă cu ei. Astfel, Dumnezeu pune la lucru elemente contrarii care să scoată la iveală lucrările întunericului. Şi, cu toate că spiritul care a îndemnat la umblarea cea rea nu s-a schimbat pe deplin, se fac mărturisiri care apără onoarea lui Dumnezeu şi îi îndreptăţesc pe credincioşii Lui slujitori care au adus mustrare, dar care au fost vorbiţi de rău şi cărora li s-a arătat împotrivire. Aşa va fi când mânia lui Dumnezeu se va revărsa în cele din urmă. Când „Domnul vine cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor”, „va încredinţa pe toţi cei nelegiuiţi de toate faptele nelegiuite” (Iuda 14.15). Fiecare păcătos va fi făcut să recunoască faptul că osândirea lui este îndreptăţită.

Fără a ţine seama de hotărârea divină, israeliţii s-au pregătit să pornească la cucerirea Canaanului. Echipaţi cu armură şi cu arme de luptă, erau, după aprecierea lor, cu

totul pregătiţi pentru luptă; dar înaintea lui Dumnezeu şi a îndureraţilor Săi slujitori, ei erau întristător de nepregătiţi. Când, după aproape patruzeci de ani, le-a spus israeliţilor să se suie şi să ia Ierihonul, Domnul le-a făgăduit că va merge cu ei. Chivotul cuprinzând Legea Sa era purtat în fruntea oştirii. Conducătorii rânduiţi pentru aceasta trebuia să îndrume mişcările lor, sub supravegherea divină. Cu o astfel de călăuzire, nu li se putea întâmpla niciun rău. Dar acum, împotriva poruncii lui Dumnezeu şi a interzicerii solemne a conducătorilor lor fără chivot, şi fără Moise, ei au plecat să dea piept cu oştile vrăjmaşe. Trâmbiţa a sunat şi Moise a alergat după ei, avertizându-i: „Pentru ce călcaţi porunca Domnului? Nu veţi izbuti! Nu vă suiţi, căci Domnul nu este în mijlocul vostru. Căci Amaleciţii şi Canaaniţii sunt înaintea voastră şi veţi cădea ucişi de sabie”. Canaaniţii auziseră de puterea aceea tainică, ce părea că ocroteşte acest popor, şi de minunile săvârşite pentru ei şi au strâns acum o oaste mare ca să-i alunge pe invadatori. Oastea atacatoare nu avea niciun conducător. Nu s-a înălţat nicio rugăciune ca Dumnezeu să le dea izbândă. Ei au pornit cu gândul disperat fie să-şi schimbe soarta, fie să moară în luptă. Deşi nedeprinşi la luptă, erau mulţi şi înarmaţi şi sperau ca, printr-un atac puternic prin surprindere, să înfrângă orice rezistenţă. Plini de îndrăzneală, ei l-au provocat pe inamic, care nu îndrăznea să-i atace.

Canaaniţii au tăbărât pe un platou stâncos, la care se putea ajunge numai pe poteci greu accesibile, un urcuş drept şi primejdios. Numărul nespus de mare al evreilor nu putea face decât ca înfrângerea lor să fie şi mai teribilă. Se târau încet pe potecile de munte, expunându-se loviturilor de moarte ale vrăjmaşilor de sus. Stânci masive erau prăvălite şi veneau la vale, provocând un zgomot asurzitor, însemnându-şi calea cu sângele celor ucişi. Cei care au ajuns în vârf, istoviţi de urcuş, au fost respinşi cu sălbăticie

şi daţi înapoi cu pierderi mari. Câmpul măcelului era plin de trupurile celor morţi. Oastea lui Israel a fost cu desăvârşire înfrântă. Nimicirea şi moartea au fost rezultatul acestei încercări răzvrătite. Constrânşi în cele din urmă să se recunoască înfrânţi, supravieţuitorii „s-au întors şi au plâns înaintea Domnului; dar Domnul nu le-a ascultat glasul” (Deuteronom 1, 45). Prin biruinţa lor răsunătoare, vrăjmaşii lui Israel, care aşteptaseră cu frică apropierea acelei mari oştiri, au prins curaj să li se împotrivească. Acum considerau ca fiind neadevărate toate veştile pe care le auziseră cu privire la lucrările minunate pe care Dumnezeu le săvârşise pentru poporul Său şi credeau că n-au de ce să se teamă. Această primă înfrângere a lui Israel, care le-a dat canaaniţilor curaj şi hotărâre, a sporit foarte mult greutăţile cuceririi. Israeliţilor nu le mai rămânea altceva de făcut decât să dea înapoi din faţa vrăjmaşilor lor victorioşi şi să meargă în pustie, ştiind că aici trebuie să fie mormântul unei generaţii întregi.

Secţiune 2.38 Cap. 35 – Răzvrătirea lui Core

Judecăţile aduse asupra israeliţilor au reuşit pentru un timp să ţină în frâu cârtirile şi nesupunerea lor, dar spiritul răzvrătirii era încă în inimă şi, în cele din urmă, a adus cele mai amare roade. Răzvrătirile de mai înainte fuseseră numai tulburări ale poporului, născându-se din pornirea de moment a mulţimii aţâţate; acum însă se formă o conspiraţie cu rădăcini adânci, rezultat al unui plan hotărât de a răsturna autoritatea conducătorilor rânduiţi de însuşi Dumnezeu. Core, iniţiatorul acestei mişcări, era un levit din familia lui Chehat şi văr cu Moise; era un om capabil şi cu influenţă. Cu toate că era rânduit să slujească la cortul întâlnirii, ajunsese să fie nemulţumit de poziţia sa şi aspira la demnitatea preoţiei. Faptul că slujba preoţească, ce îi revenea mai înainte primului născut al fiecărei familii, i-a fost dată lui Aaron şi familiei

lui a dat naştere la gelozie şi nemulţumire şi, pentru un timp, Core s-a împotrivit pe ascuns autorităţii lui Moise şi Aaron, cu toate că nu îndrăznise să se avânte la un act de revoltă. În cele din urmă, el a conceput îndrăzneţul plan de a răsturna atât autoritatea civilă, cât şi pe cea religioasă. A reuşit să găsească repede simpatizanţi. Lângă corturile lui Core şi ale chehatiţilor, pe latura de miazăzi a tabernacolului, se afla tabăra seminţiei lui Ruben, corturile lui Datan şi Abiram, doi prinţi ai acestei seminţii, fiind vecine cu cel al lui Core. Aceşti prinţi s-au alăturat imediat planurilor lui ambiţioase. Fiind coborâtori din cel mai mare fiu al lui Iacov, ei pretindeau că autoritatea civilă li se cuvine lor, fiind hotărâţi să împartă cu Core onorurile preoţiei.

Starea sufletească a poporului înlesnea planurile lui Core. În amărăciunea dezamăgirii, vechile îndoieli, gelozia şi ura au revenit şi au fost îndreptate plângeri din nou împotriva răbdătorului lor conducător. Israeliţii pierdeau întruna din vedere faptul că se aflau sub călăuzire divină. Ei uitau că îngerul legământului era Conducătorul lor nevăzut, că, învăluită în stâlpul de nor, prezenţa Domnului Hristos mergea înaintea lor şi că Moise primea de la El toate îndrumările. Ei nu erau dispuşi să se supună sentinţei teribile care spunea că trebuie să moară în pustie şi, de aceea, erau gata să se agaţe de orice pretext pentru a crede că nu Dumnezeu, ci Moise era acela care îi conducea şi care le-a hotărât soarta. Străduinţele cele mai bune ale celui mai blând om de pe suprafaţa pământului n-au putut să potolească răzvrătirea acestui popor; şi, cu toate că semnele dezaprobării lui Dumnezeu faţă de stricăciunea lor de mai înainte le stăteau încă în faţă – dovadă rândurile lor rărite şi prin numărul celor ce lipseau, ei n-au pus la inimă lecţia aceasta. Din nou au fost biruiţi de ispită. Viaţa umilă de păstor a lui Moise fusese mult mai liniştită şi mai fericită decât poziţia sa actuală de

conducător al acestei mari mulţimi, cu un spirit atât de turbulent. Şi totuşi, Moise nu a îndrăznit să aleagă. În locul toiagului de păstor, i s-a dat un toiag al puterii, pe care nu-l putea lăsa din mână până când Dumnezeu nu-l elibera de povara răspunderii. Acela care citeşte tainele tuturor inimilor ştia ceea ce urmăreau Core şi cei ce i se alăturaseră şi i-a dat poporului Său avertizări şi sfaturi care să-l facă în stare să scape de înşelăciunea acestor uneltitori de rele. Ei văzuseră judecata lui Dumnezeu căzând asupra Mariei, din cauza geloziei şi murmurării împotriva lui Moise. Domnul declarase că Moise era mai mare decât un profet. „Cu el vorbesc gură către gură”. „De aceea”, a adăugat El, „pentru ce nu v-aţi temut să vorbiţi împotriva robului Meu Moise?” (Numeri 12, 8). Instrucţiunile acestea nu erau date numai pentru Aaron şi Maria, ci pentru tot Israelul. Core şi tovarăşii lui de conspiraţie erau bărbaţi favorizaţi cu manifestări deosebite ale puterii şi măreţiei lui Dumnezeu. Ei făceau parte din numărul acelora care s-au suit cu Moise pe munte şi au văzut slava dumnezeiască. Dar de la data aceea a avut loc o schimbare. O ispită, la început slabă, fusese hrănită în inimă, ispită ce se întărise pe măsură ce era încurajată, până când mintea lor ajunsese să fie controlată de Satana, iar ei se avântară în lucrarea lor de nemulţumire. Spunând că sunt foarte mult interesaţi de prosperitatea poporului, la început ei îşi şopteau unul altuia nemulţumirea, apoi au spus-o bărbaţilor de frunte din Israel. Insinuările lor au fost atât de repede primite, încât se avântară şi mai departe şi, în cele din urmă, au ajuns să creadă cu adevărat că sunt mânaţi de râvnă pentru Dumnezeu. Ei au izbutit să înstrăineze astfel două sute cincizeci de prinţi, bărbaţi de renume din mijlocul adunării. Cu aceşti susţinători puternici şi cu influenţă, ei se simţeau ca şi siguri că vor putea face o schimbare radicală în conducere şi vor aduce îmbunătăţiri mari felului de administraţie al

lui Moise şi Aaron. Gelozia a dat naştere la ură, iar ura la răzvrătire. Ei au pus în discuţie problema dreptului lui Moise la o autoritate şi onoare aşa de mare, până când au ajuns să se uite la el ca la unul care ocupa o poziţie vrednică de invidiat, pe care oricine dintre ei putea să o ocupe tot aşa de bine ca şi el. S-au înşelat, gândind că Moise şi Aaron şi-au luat cu de la sine putere poziţiile pe care le deţineau. Cei nemulţumiţi spuneau că aceşti conducători se înălţaseră mai presus de adunarea Domnului, luând asupra lor preoţia şi cârmuirea, după familia lor, nu erau îndreptăţiţi să se aşeze mai presus de ceilalţi din Israel; ei nu erau mai sfinţi decât poporul şi ar fi trebuit să fie destul pentru ei să fie pe aceeaşi treaptă cu fraţii lor, care erau deopotrivă favorizaţi de prezenţa şi protecţia deosebită a lui Dumnezeu.

Lucrarea următoare a conspiratorilor a fost cu poporul. Pentru cei greşiţi şi care merită mustrare, nimic nu este mai plăcut decât să primească mângâiere şi laudă. Şi astfel, Core şi cei ce i se alăturaseră au câştigat atenţia şi sprijinul adunării. Acuzaţia de cârtire adusă poporului, care a atras asupra lui mânia lui Dumnezeu, a fost declarată ca fiind o greşeală. Ei spuneau că adunarea nu avea nicio vină, deoarece nu cerea nimic altceva decât drepturile ce i se cuveneau; dar că Moise era un conducător pretenţios, că mustrase poporul, numindu-i păcătoşi, când, de fapt, ei erau un popor sfânt şi Domnul era în mijlocul lor. Core a trecut în revistă istoria călătoriilor lor prin pustie, unde fuseseră trecuţi prin locuri grele şi mulţi pieriseră din pricina cârtelilor şi neascultării lor. Cei ce-i ascultau au ajuns să creadă că necazurile lor ar fi putut fi evitate în mod clar, dacă Moise ar fi luat o altă cale. Concluzia lor era că toate nenorocirile i se datorau lui şi că rămânerea lor departe de Canaan era o consecinţă a greşitei conduceri a lui Moise şi Aaron; că, dacă Core ar fi conducătorul lor şi dacă i-ar îmbărbăta,

scoţând în evidenţă faptele lor bune, în loc să le mustre păcatele, ar avea o călătorie liniştită şi prosperă; în loc de a peregrina încoace şi încolo prin pustie, ar porni direct spre ţara făgăduinţei. În această lucrare de nemulţumire, între elementele ce aduceau dezbinare, în adunare era o mai mare unire şi armonie decât mai înainte. Succesul lui Core în mijlocul poporului făcea să-i sporească încrederea şi-l întărea în credinţa că, dacă nu era ţinută în frâu uzurparea autorităţii de către Moise avea să fie fatală pentru libertăţile poporului Israel; el mai pretindea, de asemenea, că Dumnezeu îi făcuse cunoscut acest lucru şi îl autorizase să facă o schimbare în conducere înainte de a fi prea târziu. Dar mulţi nu erau gata să primească acuzaţiile aduse de Core împotriva lui Moise. Amintirea muncii sale pline de răbdare şi sacrificiu de sine le-a venit în minte şi conştiinţa li s-a tulburat. Prin urmare, era necesar să-i pună în seamă un motiv egoist pentru interesul său profund faţă de Israel; a fost repetată vechea acuzaţie, şi anume că el îi adusese acolo ca să piară în pustie şi astfel să poată pune mâna pe averile lor. Pentru un timp, această lucrare s-a făcut în taină. Însă, îndată ce mişcarea a ajuns să prindă suficientă putere ca să asigure o ruptură pe faţă, Core şi-a făcut apariţia în fruntea partidei, acuzându-i public pe Moise şi Aaron de uzurparea autorităţii la care Core şi asociaţii lui erau la fel de îndreptăţiţi. În afară de aceasta, se mai aducea acuzaţia că poporul fusese lipsit de libertate şi independenţă. „Destul”, au spus conspiratorii, „toată adunarea, toţi sunt sfinţi, şi Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicaţi voi mai presus de adunarea Domnului?” Moise nu se aşteptase la acest complot adânc înrădăcinat şi, atunci când a înţeles îngrozitoarea lui semnificaţie, a căzut cu faţa la pământ într-o rugăciune tăcută înaintea lui Dumnezeu. Apoi, s-a sculat plin de întristare, dar calm şi puternic. Călăuzirea divină îi fusese asigurată. Chiar „mâine”, a spus el, „Domnul va arăta cine

este al Lui şi cine este sfânt şi-l va lăsa să se apropie de El”. Proba avea să fie amânată până a doua zi, pentru ca toţi să poată avea timp să se gândească. Apoi, aceia care aspirau la preoţie trebuia să vină fiecare cu o cădelniţă şi să ardă tămâie la cortul întâlnirii, în prezenţa adunării lui Israel. Legea era foarte clară, şi anume că numai cei care fuseseră consacraţi pentru slujba aceasta sfântă puteau sluji în sanctuar. Chiar şi preoţii Nadab şi Abihu fuseseră nimiciţi, pentru că au îndrăznit să aducă „foc străin”, nesocotind astfel porunca divină. Cu toate acestea, Moise şi-a provocat acuzatorii – dacă îndrăzneau să păşească într-o situaţie aşa de primejdioasă, să pună problema înaintea lui Dumnezeu. Despărţindu-i pe Core şi pe confraţii săi leviţi, Moise a spus: „Prea puţin lucru este oare pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel, lăsându-vă să vă apropiaţi de El, ca să fiţi întrebuinţaţi la slujba cortului Domnului şi să vă înfăţişaţi înaintea adunării ca să-l slujiţi? V-a lăsat să vă apropiaţi de El pe tine şi pe toţi fraţii tăi, pe copiii lui Levi, şi acum mai voiţi şi preoţia? De aceea te aduni tu şi ceata ta împotriva Domnului! Căci cine este Aaron, ca să cârtiţi împotriva lui?” Datan şi Abiram nu luaseră o poziţie atât de îndrăzneaţă cum făcuse Core; şi, sperând că ei au fost, poate, atraşi în această conspiraţie fără să fie în totul stricaţi, Moise i-a chemat să vină la el, ca să audă personal din gura lor acuzaţiile pe care i le aduceau. Dar ei n-au vrut să vină şi, în mod obraznic, au refuzat să-i recunoască autoritatea. Răspunsul lor, rostit în auzul întregii adunări, a fost: „N-ajunge că ne-ai scos dintr-o ţară unde curge lapte şi miere, ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai şi stăpâneşti peste noi? Ce bine ne-ai mai dus într-o ţară unde curge lapte şi miere, şi ce bine ne-ai mai dat în stăpânire ogoare şi vii! Crezi că poţi să iei ochii oamenilor? Nu ne suim!” În felul acesta, pentru a descrie locul robiei, ei au folosit acelaşi limbaj prin care Domnul descrisese

moştenirea făgăduită. Ei l-au acuzat pe Moise că pretinde că lucrează sub călăuzire divină, folosind aceasta ca un mijloc de a-şi întări autoritatea; şi au declarat că nu vor mai admite să fie conduşi, asemenea unor orbi, când spre Canaan, când spre pustie, după cum se potriveşte mai bine planurilor sale ambiţioase. Astfel, cel ce fusese ca un părinte plin de bunătate şi un păstor răbdător a fost înfăţişat în cel mai negru caracter al unui tiran şi uzurpator. Neintrarea în Canaan, ca pedeapsă pentru propriile lor păcate, a fost o acuzaţie pusă asupra lui. Era clar că simpatia poporului era de partea celor nemulţumiţi; dar Moise n-a făcut niciun efort pentru a se apăra. În prezenţa adunării, el a apelat în mod solemn la Dumnezeu, ca martor al curăţiei motivelor sale şi ai dreptăţii comportamentului său, implorându-L să fie judecătorul său. A doua zi dimineaţă, cei două sute cincizeci de prinţi, în frunte cu Core, s-au prezentat cu cădelniţele. Ei au fost introduşi în curtea cortului întâlnirii, în timp ce poporul se strânsese afară să aştepte rezultatul. Nu Moise a fost acela care a strâns adunarea lui Israel pentru a vedea înfrângerea lui Core şi a grupului său, ci cei răzvrătiţi, în oarba lor încumetare, au strâns-o pentru a fi martoră a biruinţei lor. O mare parte din adunare era pe faţă de partea lui Core, a cărui nădejde foarte mare era că va izbuti să-l înfrângă pe Moise. Pe când erau astfel adunaţi înaintea lui Dumnezeu, „slava Domnului s-a arătat întregii adunări”. Avertizarea divină a fost transmisă lui Moise şi Aaron. „Despărţiţi-vă din mijlocul acestei adunări, şi-i voi topi într-o clipă”. Dar ei au căzut cu feţele la pământ şi s-au rugat: „Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup! Un singur om a păcătuit şi să te mânii împotriva întregii adunări?” Core se retrăsese din adunare pentru a li se alătura lui Datan şi Abiram, atunci când Moise, însoţit de cei şaptezeci de bătrâni, a venit cu o ultimă avertizare adresată acelora care n-au vrut să vină la el. Mulţimea îl

urmă, dar mai înainte de a-şi face cunoscută solia, Moise, prin poruncă divină, porunci poporului: „Depărtaţi-vă de corturile acestor oameni răi şi nu vă atingeţi de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriţi odată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor”. Avertizarea a fost ascultată, căci apăsarea unei imediate judecăţi divine era asupra tuturor. Capii răscoalei s-au văzut părăsiţi de aceia pe care îi înşelaseră, dar cerbicia lor era de nezdruncinat. Ei stăteau cu familiile la uşa corturilor lor, ca o sfidare a avertizării divine. În Numele Dumnezeului lui Israel, Moise a declarat în auzul adunării: „Iată cum veţi cunoaşte că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri şi că nu lucrez din capul meu. Dacă oamenii aceştia vor muri cum mor toţi oamenii şi dacă vor avea aceeaşi soartă ca toţi oamenii, nu m-a trimis Domnul; dar dacă Domnul va face un lucru nemaiauzit, dacă pământul îşi va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, aşa încât se vor pogorî de vii în locuinţa morţilor, atunci veţi şti că oamenii aceştia au hulit pe Domnul”.

Ochii tuturor copiilor lui Israel erau aţintiţi asupra lui Moise, în timp ce, plini de groază, stăteau în aşteptarea evenimentului. Când el a terminat de vorbit, pământul s-a despicat în două şi cei răzvrătiţi au fost înghiţiţi de vii cu tot ceea ce aveau şi „au pierit din mijlocul adunării”. Poporul a fugit, condamnându-se ca părtaş la acest păcat. Dar judecata lui Dumnezeu nu era încă încheiată. Un foc a ieşit din nor şi i-a mistuit pe cei două sute cincizeci de prinţi care aduceau tămâie. Aceşti oameni care nu se răzvrăteau prima dată nu au fost nimiciţi odată cu principalii autori ai conspiraţiei. Lor li s-a îngăduit să vadă sfârşitul acestora şi să aibă ocazia să se pocăiască, dar ei simpatizau cu cei răzvrătiţi şi au împărtăşit soarta lor. Chiar şi atunci când Moise i-a cerut poporului Israel să fugă de nimicirea ce stătea să vină, judecata divină ar fi putut să fie oprită, dacă Core şi ceata lui s-ar fi pocăit şi ar

fi cerut iertare. Dar stăruinţa lor încăpăţânată le-a pecetluit soarta. Întreaga adunare era părtaşă la vina lor, căci toţi, într-o măsură mai mare sau mai mică, au simpatizat cu ei. Şi totuşi, Dumnezeu, în marea Lui milă, a făcut o deosebire între conducătorii răzvrătirii şi aceia pe care aceştia îi conduseseră. Acelora care s-au lăsat înşelaţi li s-a dat timp pentru pocăinţă. Li s-au dat dovezi zdrobitoare că erau greşiţi şi că Moise avea dreptate. Iar manifestarea deosebită a puterii lui Dumnezeu a înlăturat orice îndoială.

Domnul Iisus, îngerul care mergea înaintea evreilor, a căutat să-i scape de la nimicire. Iertarea era gata să le fie dată. Judecata lui Dumnezeu era acum foarte aproape şi apela la ei în vederea pocăinţei. O intervenţie specială, irezistibilă, a Cerului făcuse ca răzvrătirea lor să se oprească. Acum, dacă aveau să răspundă la intervenţia providenţei lui Dumnezeu, puteau fi salvaţi. Dar, în timp ce fugeau de judecată, din cauza fricii de nimicire, răzvrătirea lor nu era vindecată. Ei s-au întors în noaptea aceea la corturile lor îngroziţi, dar nu pocăiţi. Ei fuseseră linguşiţi de Core şi oamenii lui până când au început ei înşişi să creadă că, în adevăr, erau oameni foarte buni, că fuseseră înşelaţi şi că Moise profitase de pe urma lor. Dacă aveau să admită că Core şi gruparea lui greşiseră, iar Moise a avut dreptate, atunci ar fi fost obligaţi să primească drept cuvânt al lui Dumnezeu sentinţa că trebuia să moară în pustie. Dar nu erau dispuşi să se supună acestei hotărâri şi au încercat să creadă că Moise i-a înşelat. Ei au nutrit speranţa că era pe cale să se stabilească o nouă ordine a lucrurilor, în care lauda avea să înlocuiască mustrarea şi o viaţă uşoară urma să ia locul neliniştii şi conflictului. Oamenii care pieriseră le spuseseră cuvinte linguşitoare şi pretinseseră că au faţă de ei mare interes şi iubire, iar poporul a tras concluzia că Core şi tovarăşii lui au fost oameni buni şi că Moise fusese, prin anumite mijloace,

cauza nimicirii lor. Nu este posibilă pentru oameni o mai mare insultă la adresa lui Dumnezeu decât aceea de a dispreţui şi respinge mijloacele pe care El doreşte să le folosească pentru mântuirea lor. Israeliţii nu numai că făcuseră acest lucru, dar plănuiseră să-l omoare atât pe Moise, cât şi pe Aaron. Şi cu toate acestea, ei n-au simţit nevoia de a căuta iertarea lui Dumnezeu pentru păcatul lor întristător. Acea noapte a încercării n-a fost petrecută în pocăinţă şi mărturisire, ci în născocirea unui mod de a se opune dovezilor ce îi arătau a fi cei mai mari păcătoşi. Ei nutreau încă ură faţă de oamenii aleşi de Dumnezeu şi s-au hotărât să se opună autorităţii lor. Satana era prezent ca să le pervertească judecata şi să-i ducă la nimicire, ca pe nişte orbi. Tot Israelul fugise speriat la strigătul păcătoşilor ce coborau de vii în locuinţa morţilor, căci îşi ziceau: „Să fugim ca să nu ne înghită pământul”. Dar, „a doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise şi a lui Aaron, zicând: Voi aţi omorât pe poporul Domnului”. Ei erau gata să treacă la acte de violenţă împotriva conducătorilor lor credincioşi şi plini de sacrificiu de sine. Manifestarea puterii divine a fost văzută în norul de deasupra cortului întâlnirii şi din nor o voce le-a vorbit lui Moise şi Aaron, spunând: „Daţi-vă la o parte din mijlocul acestei adunări şi-i voi topi într-o clipă”. Vinovăţia păcatului nu era asupra lui şi, de aceea, Moise nu s-a temut şi nu s-a grăbit să plece şi să lase adunarea poporului Israel să piară. Moise a zăbovit şi, în această teribilă criză, a dat pe faţă adevăratul interes pe care îl are păstorul pentru turma ce i-a fost dată în grijă. El a mijlocit înaintea lui Dumnezeu ca mâna Lui să nu-l nimicească cu totul pe poporul pe care El Şi l-a ales. Prin mijlocirea sa, braţul răzbunării a fost oprit, pentru ca neascultătorul şi răzvrătitul Israel să nu fie nimicit cu totul. Dar slujitorul mâniei Domnului pornise; urgia îşi făcea lucrarea morţii. La sfatul fratelui său, Aaron a luat cădelniţa şi s-a grăbit să

meargă în mijlocul adunării pentru a „face ispăşire pentru ei”. „S-a aşezat între cei morţi şi cei vii, şi urgia a încetat”. Odată cu fumul de tămâie, în cortul întâlnirii se înălţau la Dumnezeu şi rugăciunile lui Moise; şi urgia a fost oprită, dar nu mai înainte ca paisprezece mii de oameni din Israel să piară, ca dovadă a vinovăţiei murmurării şi răzvrătirii. A fost dată o nouă dovadă a faptului că preoţia fusese stabilită în familia lui Aaron. Prin poruncă divină, fiecare seminţie a trebuit să pregătească câte un toiag pe care să-şi scrie numele său. Numele lui Aaron a fost scris pe toiagul seminţiei lui Levi. Toiegele au fost puse în cortul întâlnirii, „înaintea mărturiei”. Înflorirea unuia dintre toiege avea să fie semnul că Domnul a ales acea seminţie pentru slujba preoţiei. A doua zi, „iată că toiagul lui Aaron, care era pentru casa lui Levi, înverzise, făcuse muguri, înflorise şi copsese migdale”. Toiagul a fost arătat poporului şi apoi pus în cortul întâlnirii, ca o mărturie pentru generaţiile ce aveau să vină. Această minune a clarificat problema preoţiei. A fost pe deplin stabilit faptul că Moise şi Aaron au vorbit având o autoritate divină, iar poporul era obligat să creadă, să primească adevărul neplăcut – şi anume că aveau să moară în pustie. „Iată”, au zis ei, „că murim, pierim, pierim cu toţii”. Au mărturisit faptul că au păcătuit, răzvrătindu-se împotriva conducătorilor lor şi au recunoscut că Core şi gruparea sa au suferit pe drept pedeapsa lui Dumnezeu. În răscoala lui Core se vede la lucru, într-o măsură mai mică, acelaşi spirit care a dus la răzvrătirea lui Satana în ceruri. Mândria şi ambiţia l-au făcut pe Lucifer să ridice plângeri împotriva conducerii lui Dumnezeu şi să caute să răstoarne ordinea ce fusese stabilită în ceruri. De la cădere, ţinta sa a fost aceea de a însămânţa în mintea oamenilor acelaşi spirit de invidie şi nemulţumire, aceeaşi ambiţie pentru locuri de frunte şi onoare. În felul acesta a lucrat el asupra minţii lui Core, Datan şi Abiram, pentru a trezi în ei

dorinţa de înălţare de sine şi pentru a pune în mişcare invidia, neîncrederea şi răzvrătirea. Satana i-a făcut să-L lepede pe Dumnezeu şi conducerea sa, prin lepădarea oamenilor numiţi de El. Şi, cu toate că în cârtirea lor împotriva lui Moise şi Aaron îl huleau pe Dumnezeu, erau atât de amăgiţi, încât se credeau fără vină, şi-i priveau pe aceia care le mustrau cu credincioşie păcatele ca fiind mânaţi de Satana. Mai există oare aceleaşi rele ce au stat la temelia ruinei lui Core? Mândria şi ambiţia sunt răspândite foarte mult; şi, atunci când sunt nutrite, deschid uşa invidiei şi luptei după întâietate; sufletul se înstrăinează atunci de Dumnezeu şi, fără să-şi dea seama, este atras în rândurile lui Satana. Asemenea lui Core şi tovarăşilor lui, mulţi, chiar din rândul celor ce-şi zic urmaşi ai Domnului Hristos, gândesc, plănuiesc şi lucrează cu atâta râvnă la înălţarea de sine, încât, pentru a câştiga simpatia şi sprijinul poporului, sunt gata să pervertească adevărul, să falsifice şi să-i prezinte în mod greşit pe slujitorii lui Dumnezeu şi chiar să le pună în seamă motive josnice şi egoiste, motive pe care, de fapt, le nutresc în propriile lor inimi. Repetând în mod stăruitor neadevăruri şi făcând aceasta chiar împotriva dovezilor, ajung şi ei în cele din urmă să creadă că sunt adevărate. În timp ce se străduiesc să nimicească încrederea poporului în oamenii rânduiţi de Dumnezeu, ei cred în adevăr că s-au angajat într-o lucrare bună şi că Îi fac chiar un serviciu lui Dumnezeu. Evreii nu erau dispuşi să se supună dispoziţiilor şi restricţiilor Domnului. Ei erau neliniştiţi când li se puneau îngrădiri şi nu erau dispuşi să primească mustrarea. Aceasta era taina cârtirilor lor împotriva lui Moise. Dacă ar fi fost lăsaţi liberi să facă ce le plăcea, ar fi fost mai puţine plângeri împotriva conducătorului lor. În tot cursul istoriei bisericii, slujitorii lui Dumnezeu au avut de dat piept cu acelaşi spirit.

Îngăduinţa faţă de păcat face ca oamenii să-i dea lui

Satana intrare liberă în mintea lor; astfel, ei merg de la o treaptă a nelegiuirii la alta. Lepădarea luminii întunecă mintea şi împietreşte inima, astfel încât este uşor pentru ei să facă un pas mai departe în păcat şi să lepede o lumină şi mai puternică până când, în cele din urmă, obiceiurile lor rele ajung bine înrădăcinate. Păcatul nu li se mai pare ceva păcătos. Acela care, în mod credincios, predică Cuvântul lui Dumnezeu, condamnând astfel păcatele lor, prea adesea ajunge să aibă parte de ura lor. Nevoind să îndure durerea şi sacrificiul trebuincios pentru a se produce o schimbare, ei se întorc împotriva slujitorului lui Dumnezeu şi socotesc mustrările lui ca fiind nemeritate şi aspre. Asemenea lui Core, ei spun că poporul nu este vinovat; cel ce mustră este cauza tuturor tulburărilor. Şi, adormindu-şi conştiinţa cu această înşelăciune, cei geloşi şi cei nemulţumiţi se unesc pentru a semăna discordia în biserică şi a slăbi mâinile acelora care vor să o zidească.

Fiecare pas înainte făcut de aceia pe care Dumnezeu îi cheamă să conducă lucrarea Lui trezeşte bănuieli; fiecare faptă este greşit interpretată de cei invidioşi şi de căutătorii de greşeli. Aşa a fost pe timpul lui Luther, al lui Wesley şi al altor reformatori. Şi aşa este şi astăzi. Core n-ar fi urmat calea pe care a luat-o, dacă ar fi ştiut că toate îndrumările şi mustrările adresate lui Israel veneau de la Dumnezeu. Dar el ar fi trebuit să ştie acest lucru. Dumnezeu dăduse dovezi îndestulătoare că El îl conduce pe Israel. Dar Core şi tovarăşii săi au respins lumina până când au orbit atât de mult, încât nici cele mai izbitoare manifestări ale puterii lui Dumnezeu n-au fost îndestulătoare pentru a-i convinge; ei le-au pus pe toate pe seama unor mijloace omeneşti sau satanice. Acelaşi lucru a fost făcut de popor, care, în ziua imediat următoare nimicirii lui Core şi a cetei lui, a venit la Moise şi Aaron, zicând: „Voi aţi omorât pe poporul Domnului”. Fără a ţine seama de faptul că avuseseră cele mai convingătoare

dovezi ale neplăcerii lui Dumnezeu faţă de purtarea lor în nimicirea oamenilor care îi amăgiseră, ei au îndrăznit să pună judecăţile Lui pe seama lui Satana, declarând că prin puterea celui rău Moise şi Aaron au pricinuit moartea unor oameni buni şi sfinţi. Această faptă le-a pecetluit soarta. Ei săvârşiseră păcatul împotriva Duhului Sfânt, un păcat prin care inima omului este într-adevăr împietrită faţă de influenţa harului divin. „Oricine va vorbi împotriva Fiului omului”, a spus Domnul Iisus Hristos, „va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat” (Mat.12, 32). Aceste cuvinte au fost rostite de Mântuitorul nostru când faptele cele bune pe care le săvârşise prin puterea lui Dumnezeu au fost puse de iudei pe seama lui Beelzebul. Prin mijlocirea Duhului Sfânt, Dumnezeu comunică cu omul; şi aceia care, în mod deliberat, leapădă mijlocirea aceasta, ca fiind de la Satana, taie canalul de legătură dintre suflet şi cer. Dumnezeu lucrează prin manifestarea Duhului Său ca să-l mustre şi să-l convingă pe păcătos; şi dacă lucrarea Duhului este lepădată, în cele din urmă Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet. Ultimul mijloc al harului divin este folosit. Păcătosul rupe astfel orice legătură cu Dumnezeu, iar păcatul nu are niciun leac ca să se vindece singur. Nu mai există o rezervă de putere, prin care Dumnezeu să poată lucra pentru a-l convinge şi converti pe păcătos. „Lăsaţi-l în pace” (Osea 4, 17) – este porunca divină. Atunci „nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşată a judecăţii şi văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrătiţi” (Evr.10, 26 – 27).

Secţiune 2.39 Cap. 36 – În pustie

Timp de aproape patruzeci de ani, copiii lui Israel sunt pierduţi din vedere în întunericul deşertului. „Vremea”, spunea Moise, „cât au ţinut călătoriile noastre de la Cadeş-Barnea până la trecerea pârâului Zered a fost de treizeci şi opt de ani; până a pierit din mijlocul taberei

tot neamul oamenilor de război, cum le jurase Domnul. Mâna Domnului a fost împotriva lor, ca să-i nimicească din mijlocul taberei, până ce au pierit” (Deuteronom 2, 14.15). În decursul acestor ani, i se reamintea mereu poporului că se afla sub mustrare divină. În răzvrătirea de la Cadeş, ei L-au lepădat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a lepădat pentru vremea aceea pe ei. Pentru că se dovediseră necredincioşi legământului Său, nu aveau să primească semnul legământului, ritualul circumciziunii. Dorinţa lor de a se întoarce în ţara robiei arăta că sunt nevrednici de libertate, şi orânduirea Paştelui, instituită pentru a sărbători eliberarea din sclavie, nu trebuia să fie ţinută. Cu toate acestea, continuarea slujbelor la sanctuar dovedea faptul că Dumnezeu nu uitase în totul pe poporul Său, + şi, în îndurarea Lui, încă. Se îngrijea de nevoile lor. „Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale”, spunea Moise, reamintindu-le istoria peregrinărilor lor, „şi ţi-a cunoscut călătoria în această mare pustie. Iată, de patruzeci de ani Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine şi n-ai dus lipsă de nimic” (Deuteronom 2, 7). Iar imnul leviţilor, raportat de Neemia, înfăţişează în mod viu grija lui Dumnezeu pentru poporul Israel, chiar în aceşti ani, când au fost lepădaţi şi alungaţi: „În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie şi stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, iar stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul pe care aveau să-l urmeze. Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înţelepţi. N-ai depărtat mâna Ta de la gura lor şi le-ai dat apă să-şi potolească setea. Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrăneşti în pustie şi n-au dus grijă de nimic, hainele nu li s-au învechit şi picioarele nu li s-au umflat” (Neemia 9, 19 – 21). Peregrinarea prin pustie n-a fost poruncită numai ca o pedeapsă rostită asupra răzvrătiţilor şi cârtitorilor, ci trebuia să slujească la disciplinarea generaţiei ce avea să vină, pregătind-o pentru intrarea în ţara făgăduinţei.

Moise le-a spus: „Domnul, Dumnezeul tău, te mustră cum mustră un om pe copilul lui”, „ca să te smerească şi să te încerce, ca să-ţi cunoască pornirile inimii şi să te vadă dacă ai să păzeşti sau nu poruncile Lui. Astfel… te-a lăsat să suferi de foame şi te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoşteai şi nici părinţii tăi n-o cunoscuseră, ca să te înveţe că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului” (Deuteronom 8, 5.2.3). „El l-a găsit într-un ţinut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoşate; l-a înconjurat, l-a îngrijit şi l-a păzit ca lumina ochilor Lui”. „În toate necazurile lor, n-au fost fără ajutor şi îngerul care este înaintea Feţei Lui i-a mântuit; EL Însuşi i-a răscumpărat, în dragostea şi îndurarea Lui, şi necurmat i-a sprijinit şi i-a purtat în zilele din vechime” (Deuteronom 32, 10; Isaia 63, 9). Cu toate acestea, singurul raport al vieţii lor din pustie nu este alcătuit decât din dovezi ale răzvrătirii lor împotriva Domnului. Răzvrătirea lui Core a avut ca rezultat nimicirea a paisprezece mii de oameni din Israel. Şi au mai fost cazuri izolate care dovedeau acelaşi spirit de dispreţ faţă de autoritatea divină. Odată, fiul unei femei israelite şi al unui egiptean, unul din mulţimea pestriţă care ieşise împreună cu Israel din Egipt, a părăsit locul său din tabără şi a intrat în partea israeliţilor, pretinzând dreptul de a-şi ridica acolo cortul. Lucrul acesta era interzis de legea divină, urmaşii unui egiptean fiind excluşi din adunarea poporului până la a treia generaţie. Între el şi un israelit s-a iscat o ceartă; problema fiind adusă înaintea judecătorilor, hotărârea acestora a fost împotriva celui care călcase legea.

Înfuriat din pricina acestei decizii, el l-a blestemat pe judecător şi, în aprinderea patimii lui, a hulit Numele lui Dumnezeu. El a fost adus imediat înaintea lui Moise. Era dată de mult porunca: „Cine va blestema pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea” (Exod 21, 17). Dar nu se prevăzuse nimic cu privire la un astfel de caz. Atât

de grozavă era nelegiuirea, încât s-a crezut că este necesar să se ceară, în mod deosebit, sfat de la Dumnezeu. Omul a fost închis până când avea să fie cunoscută voinţa lui Dumnezeu. Dumnezeu însuşi a rostit sentinţa – după cele spuse de Dumnezeu, cel ce hulise trebuia să fie scos afară din tabără şi ucis cu pietre. Cei care fuseseră de faţă când s-a săvârşit păcatul şi-au pus mâinile pe capul său, mărturisind astfel în mod solemn că învinuirea ce i se aducea era dreaptă. Apoi, tot ei au fost aceia care au aruncat primele pietre, iar cei care erau de faţă au luat şi ei parte după aceea la executarea sentinţei.

Această întâmplare a fost urmată de darea unei legi pentru cazuri asemănătoare: „Oricine va blestema pe Dumnezeul lui, îşi va lua pedeapsa pentru păcatul lui. Cine va blestema Numele Domnului, va fi pedepsit cu moartea. Toată adunarea să-l ucidă cu pietre. Fie străin, fie băştinaş, să moară, pentru că a hulit Numele lui Dumnezeu” (Leviticul 24, 15.16). Sunt şi dintre aceia care pun la îndoială iubirea lui Dumnezeu şi dreptatea Lui atunci când a dat o pedeapsă atât de aspră pentru cuvintele rostite în aprinderea patimii. Dar atât iubirea, cât şi dreptatea Sa cer să se arate că izbucnirea de vorbe ieşite din răutate împotriva lui Dumnezeu constituie un mare păcat. Pedeapsa dată trebuia să fie o avertizare pentru alţii, şi anume că Numele lui Dumnezeu trebuie să fie privit cu respect. Dacă păcatul acestui om ar fi rămas nepedepsit, şi alţii ar fi făcut la fel şi, ca rezultat, multe vieţi ar fi trebuit, în cele din urmă, să fie sacrificate. Mulţimea pestriţă care a ieşit din Egipt împreună cu poporul Israel era un continuu izvor de ispită şi necazuri. Cei care o compuneau mărturiseau că au renunţat la idolatrie şi că se închină adevăratului Dumnezeu; dar educaţia din copilărie şi creşterea le-au modelat obiceiurile şi caracterul şi ei erau mai mult sau mai puţin stricaţi de idolatrie şi lipsă de respect pentru Dumnezeu. Ei au fost cei mai porniţi să

începă cearta şi erau primii care se plângeau şi molipseau tabăra prin practicile lor idolatre şi prin cârtirile lor împotriva lui Dumnezeu.

Curând după întoarcerea în pustie, a avut loc un caz de călcare de Sabat în împrejurări care l-au arătat a fi un caz de o deosebită vinovăţie. Vestea că Domnul îl va dezmoşteni pe Israel a trezit un spirit de răzvrătire. Un om din popor, mâniat pentru faptul că fusese exclus din Canaan şi hotărât să-şi dea pe faţă dispreţul faţă de Legea lui Dumnezeu, se aventură să calce în mod făţiş porunca a patra a Decalogului, ducându-se să adune lemne în ziua Sabatului. În timpul peregrinării lor în pustie, aprinderea focului în ziua a şaptea a săptămânii fusese oprită cu stricteţe. Opreliştea aceasta nu avea să fie extinsă şi în ţara Canaanului, unde asprimea climei făcea adesea necesară aprinderea focului; dar în pustie, focul nu era necesar pentru a te încălzi. Fapta acestui om era o călcare voită şi premeditată a poruncii a patra – un păcat datorat nu necugetării sau necunoaşterii, ci încumetării. El a fost prins asupra faptului şi adus înaintea lui Moise. Fusese deja vestit mai dinainte că orice călcare a Sabatului va fi pedepsită cu moartea, dar nu se făcuse încă cunoscut cum avea să se aplice pedeapsa aceasta. Moise a adus cazul înaintea lui Dumnezeu şi i s-a dat următoarea îndrumare: „Omul acesta să fie pedepsit cu moartea, toată adunarea să-l ucidă cu pietre în afara taberei” (Numeri 15, 35). Păcatele hulirii şi călcării de bunăvoie a Sabatului erau pedepsite la fel, fiind amândouă dovezi ale dispreţului faţă de autoritatea lui Dumnezeu. În zilele noastre, sunt mulţi aceia care leapădă Sabatul creaţiunii ca fiind o instituţie iudaică şi spun că, dacă ar trebui să fie ţinut, atunci ar trebui aplicată pedeapsa cu moartea pentru călcarea lui; dar vedem că păcatul hulirii a primit aceeaşi pedeapsă ca şi călcarea Sabatului. Trebuie să tragem oare concluzia că porunca a treia trebuie dată şi ea la o parte, ca fiind

obligatorie numai pentru iudei? Şi totuşi, argumentul scos din pedeapsa cu moartea se aplică şi la porunca a treia, la porunca a cincea şi, de fapt, la toate Cele Zece Porunci, aşa cum se aplică la porunca a patra. Cu toate că s-ar putea ca Dumnezeu să nu pedepsească acum călcarea Legii Sale cu pedepse vremelnice, Cuvântul Lui declară totuşi că plata păcatului este moartea; şi în executarea finală a judecăţii se va vedea că moartea este partea acelora care au călcat preceptele Sale sfinte.

În tot timpul celor patruzeci de ani în pustie, în fiecare săptămână i se amintea poporului, prin miracolul manei, obligaţia sfântă a păzirii Sabatului. Şi totuşi, nici aceasta nu i-a dus la ascultare. Cu toate că nu s-au dedat la o călcare atât de făţişă şi îndrăzneaţă ca cel care primise o pedeapsă atât de izbitoare, s-a dat totuşi pe faţă o mare delăsare în păzirea poruncii a patra. Dumnezeu declară prin profetul Său: „Mi-au pângărit peste măsură de mult Sabatele Mele” (Ezechiel 20, 13.24). Şi acesta este enumerat printre motivele de îndepărtare a primei generaţii de ţara făgăduinţei. Şi, cu toate acestea, copiii lor n-au învăţat lecţia. Atât de mare a fost nepăsarea lor faţă de păzirea Sabatului, în timpul celor patruzeci de ani de pribegie în pustie, încât chiar dacă Dumnezeu nu i-a oprit să intre în Canaan, El a spus că aveau să fie împrăştiaţi printre păgâni, după aşezarea lor în ţara făgăduită.

De la Cadeş, copiii lui Israel s-au întors în pustie; iar după ce s-a terminat timpul rămânerii lor în deşert, a venit „toată adunarea copiilor lui Israel… în pustia ţin, în luna întâia şi poporul s-a oprit la Cadeş” (Numeri 20, 1). Aici a murit şi a fost îngropată Maria. De la scena aceea plină de bucurie de pe ţărmul Mării Roşii, când Israel a ieşit cu cântec şi cu joc pentru a sărbători triumful Domnului, la mormântul din pustie, care a pus capăt unei vieţi de peregrinaj aşa a fost soarta a milioane de suflete care au

ieşit din Egipt cu mari speranţe. Păcatul le-a smuls chiar de la buze cupa binecuvântărilor. Va învăţa oare generaţia următoare această lecţie?

„Cu toate acestea, ei n-au încetat să păcătuiască şi n-au crezut în inimile lor... Când îi lovea de moarte, ei îl căutau, se întorceau şi se îndreptau spre Dumnezeu; îşi aduceau aminte că Dumnezeu este Stânca lor şi că Dumnezeul Atotputernic este Izbăvitorul lor” (Psalmul 78, 32 – 35). Dar ei nu s-au întors la Dumnezeu din sinceritate. Cu toate că atunci când erau loviţi de vrăjmaşi căutau ajutorul Lui, singurul care îi putea scăpa, totuşi „inima nu le era tare faţă de El şi nu erau credincioşi legământului. Totuşi, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea şi nu nimiceşte; Îşi opreşte de multe ori mânia şi nu dă drumul întregii Lui urgii. EI Şi-a adus deci aminte că ei nu erau decât carne, o suflare care trece şi nu se mai întoarce” (Psalmul 78, 37 – 39).

Secţiune 2.40 Cap. 37 – Stânca lovită

Din stânca lovită de Moise pentru prima dată la Horeb a curs un şuvoi de apă dătătoare de viaţă, care l-a înviorat pe Israel în pustie. În timpul tuturor peregrinărilor lor, ori de câte ori era nevoie, li se dădea apă, printr-o minune a îndurării lui Dumnezeu. Cu toate acestea, apa nu curgea după ei de la Horeb. Ori de câte ori, în călătoriile lor, aveau nevoie de apă, acolo, din despicătura stâncii, apa ţâşnea în şuvoi lângă tabăra lor. Hristos era Acela care, prin puterea cuvântului Său, făcea ca şuvoiul răcoritor de apă să curgă spre Israel: „Şi toţi au băut aceeaşi apă duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; şi stânca era Hristos” (1 Corinteni 10, 4). El era izvorul tuturor binecuvântărilor, atât al celor trecătoare, cât şi al celor spirituale. Hristos, Stânca cea adevărată, a fost cu ei în toate peregrinările lor. „Şi nu vor suferi de sete în pustiurile în care-i va duce; ci va face să curgă pentru ei apă din stâncă, va despica

stânca şi va curge apă” (Isaia 48, 21). „A deschis stânca, şi au curs ape, care s-au vărsat ca un râu în locurile uscate” (Psalmul 105, 41). Stânca lovită îl preînchipuia pe Domnul Hristos şi, prin acest simbol, suntem învăţaţi cele mai preţioase adevăruri spirituale. După cum din stânca lovită se revărsa apa dătătoare de viaţă, tot astfel de la Hristos, „lovit de Dumnezeu”, „străpuns pentru păcatele noastre”, „zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53, 4.5), curge şuvoiul mântuirii pentru neamul omenesc pierdut. După cum stânca a fost lovită o singură dată, „tot aşa Hristos, S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9, 28). Mântuitorul nostru nu trebuia să se jertfească a doua oară; iar aceia care caută binecuvântările harului Său au nevoie numai să ceară acestea în Numele lui Iisus, revărsându-şi astfel dorinţa inimii în rugăciune plină de căinţă. O astfel de rugăciune va aduce înaintea Domnului oştirilor rănile lui Iisus şi atunci din nou va curge sângele dătător de viaţă, simbolizat prin revărsarea apei dătătoare de viaţă pentru Israel. Revărsarea apei din stâncă în pustie era sărbătorită de israeliţi după aşezarea lor în Canaan, cu manifestări de mare bucurie. În timpul Domnului Hristos, sărbătoarea aceasta ajunsese cea mai impresionantă ceremonie. Ea avea loc cu ocazia Sărbătorii corturilor, când erau adunaţi la Ierusalim oameni din toată ţara. În fiecare dintre cele şapte zile ale acestei sărbători, preoţii ieşeau însoţiţi de muzică şi de corul leviţilor pentru a scoate apă într-un vas de aur din apa Siloamului. Ei erau urmaţi de mulţimea credincioşilor, toţi cei care puteau să se apropie de apă şi să bea din ea, în timp ce răsuna cântecul de sărbătoare: „Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Isaia 12, 3). Apoi, apa scoasă de preoţi era purtată la templu în mijlocul sunetului trâmbiţelor şi al cântării pline de solemnitate: „Picioarele mi se opresc în porţile tale, Ierusalime” (Psalmul 122, 2). În timp ce cântecele de laudă

răsunau, iar mulţimea îşi alătura glasul într-un cor triumfal, acompaniat de cântecul instrumentelor şi al trâmbiţelor care sunau cu putere, apa era vărsată pe altarul arderii de tot. Mântuitorul S-a folosit de slujba aceasta simbolică pentru a îndrepta mintea oamenilor la binecuvântările pe care El a venit să le aducă. „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului”, vocea Sa a fost auzită în tonuri ce răsunau prin curţile templului: „dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura’. Spunea cuvintele acestea despre Duhul”, declara Ioan, „pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El” (Ioan 7, 37 – 39). Apa înviorătoare, ţâşnind într-un pământ pustiu şi secetos, face ca pustia să înflorească şi curge ca să dea viaţă celor ce pier; ea este un simbol al harului divin pe care numai Domnul Hristos îl poate da şi care curăţă, reînviorează şi dă putere sufletului, ca apa vie. Acela în care locuieşte Hristos are în el un izvor de har şi putere ce nu seacă niciodată. Domnul Iisus face plină de bucurie viaţa tuturor acelora care-L caută în adevăr şi le luminează cărarea. Primită în inimă, iubirea Sa va da naştere la fapte bune pentru viaţa veşnică. Ea aduce binecuvântări nu numai aceluia în sufletul căruia izvorăşte, ci râul de apă vie se va revărsa în cuvinte şi fapte de neprihănire spre a-i înviora pe cei însetaţi din jurul său. În convorbirea Sa cu femeia samariteancă la fântâna lui Iacov, Mântuitorul S-a folosit de acelaşi tablou. „Dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică” (Ioan 4, 14). Domnul Hristos combină cele două simboluri. El este Stânca, El este Apa vie. Tablourile acestea frumoase şi pline de adânci înţelesuri sunt prezente în toată Biblia. Cu veacuri înainte de venirea Domnului Hristos, Moise arăta spre El ca fiind Stânca

mântuirii lui Israel (Deuteronom 32, 15); psalmistul a cântat despre El ca fiind „Izbăvitorul meu”, „Stânca puterii mele”, „Stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine”, „o Stâncă de adăpost pentru mine”, „Stânca inimii mele”, „Stânca mea de adăpost”. În cântecele lui David, harul Său este înfăţişat de asemenea ca fiind „ape de odihnă” „printre păşuni verzi”, pe marginea cărora Păstorul ceresc îşi conduce turma. Şi iarăşi, „şi-i adăpi din şuvoiul desfătărilor Tale”, „căci la Tine este izvorul vieţii” (Psalmul 19, 14; 62, 7; 61, 2; 71, 3; 73, 26; 94, 22; 23, 2; 36, 8.9). Iar înţeleptul declară: „Izvorul înţelepciunii este ca un şuvoi care curge întruna” (Proverbe 18, 4). Pentru Ieremia, Domnul Hristos este „izvorul apelor vii” (Ieremia 2, 13). Pentru Zaharia, este „un izvor pentru păcat şi necurăţie” (Zaharia 13, 1). Isaia îl descrie ca fiind „Stânca veacurilor” şi ca „umbra unei stânci mari într-un pământ ars de soare” (Isaia 26, 4; 32, 2). Tot el ne prezintă făgăduinţa preţioasă ce face să aducă în mod viu în minte izvorul de apă vie ce a curs pentru Israel: „Cei nenorociţi şi cei lipsiţi caută apă, şi nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi”. „Căci voi turna ape peste pământul însetat şi râuri peste pământul uscat”. „Căci în pustie vor ţâşni ape şi în pustietate pâraie”. Este adresată invitaţia: „Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape” (Isaia 41, 17; 44, 3; 35, 6; 55, 1). Şi în paginile de încheiere ale Cuvântului Sfânt, se face auzită invitaţia aceasta. Râul de apă al vieţii, „limpede ca şi cristalul”, porneşte de la tronul lui Dumnezeu şi al Mielului; şi chemarea harului răsună de-a lungul veacurilor: „Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată” (Apocalips 22, 17). Chiar înainte ca mulţimea lui Israel să ajungă la Cadeş, râul dătător de viaţă, care atâţia ani ţâşnise chiar lângă tabăra lor, încetă să mai curgă. Scopul lui Dumnezeu era acela de a-l pune încă o dată la încercare pe poporul Său. El dorea să vadă

dacă se vor încrede în purtarea Lui de grijă sau vor da pe faţă aceeaşi necredinţă ca şi părinţii lor. În faţa lor se aflau colinele Canaanului. O călătorie de câteva zile avea să-i aducă la hotarele ţării făgăduite. Se aflau la o mică depărtare de Edom, care aparţinea urmaşilor lui Esau şi prin care trecea drumul rânduit lor spre Canaan. Moise primise porunca: „Întoarceţi-vă spre miazănoapte. Dă următoarea poruncă poporului: Acum aveţi să treceţi prin hotarele fraţilor voştri, copiii lui Esau, care locuiesc în Seir. Ei se vor teme de voi; dar să vă păziţi bine. Să nu vă încăieraţi cu ei; căci nu vă voi da în ţara lor nici măcar o palmă de loc; muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau. Să cumpăraţi de la ei cu preţ de argint hrana pe care o veţi mânca; şi să cumpăraţi de la ei cu preţ de argint chiar şi apa pe care o veţi bea” (Deuteronom 2, 3 – 6). Porunca aceasta ar fi trebuit să fie de ajuns spre a explica pentru ce a încetat să li se mai dea apă; ei erau de acum gata să treacă printr-o ţară bine udată şi roditoare, în drumul lor direct spre ţara Canaanului. Dumnezeu le făgăduise o trecere lipsită de incidente prin Edom şi ocazia de a cumpăra hrană şi suficientă apă pentru a fi de ajuns întregii mulţimi. Încetarea curgerii miraculoase a apei ar fi trebuit să fie deci un motiv de bucurie, un semn că pribegia prin pustie a luat sfârşit. Dacă n-ar fi fost orbiţi de necredinţă, ar fi putut înţelege acest lucru. Dar ei au făcut, din ceea ce ar fi trebuit să fie o dovadă a împlinirii făgăduinţei lui Dumnezeu, o ocazie de îndoială şi cârtire. Se părea că poporul părăsise orice speranţă că Dumnezeu avea să-l ducă în stăpânirea Canaanului şi a început să plângă după „binecuvântările” pustiei. Înainte ca Dumnezeu să le îngăduie să intre în Canaan, ei trebuia să arate că se încred în făgăduinţa Lui. Alimentarea cu apă a încetat înainte ca ei să ajungă în Edom. Acum era pentru ei ocazia, şi aceasta pentru un scurt timp, să umble prin credinţă şi nu prin vedere. Dar cea dintâi încercare a dat

loc la acelaşi spirit răzvrătit şi nerecunoscător care fusese dat pe faţă de părinţii lor. De îndată ce strigătul după apă s-a auzit în tabără, ei au uitat mâna care de atâţia ani se îngrijise de nevoile lor şi, în loc să se îndrepte spre Dumnezeu după ajutor, au murmurat împotriva Lui şi, în disperarea lor, au spus: „Ce bine ar fi fost să fi murit noi când au murit fraţii noştri înaintea Domnului” (Numeri 20, 1 – 13); cu alte cuvinte, ei ar fi dorit să se fi numărat printre cei ce au fost nimiciţi cu prilejul răscoalei lui Core. Strigătele lor erau îndreptate împotriva lui Moise şi Aaron: „Pentru ce aţi adus adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi şi vitele noastre? Pentru ce ne-aţi scos din Egipt şi ne-aţi adus în acest loc, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viţă, nici rodiu, nici apă de băut?” Conducătorii s-au dus la uşa cortului întâlnirii şi au căzut cu feţele la pământ. Din nou „s-a arătat slava lui Dumnezeu”, şi Moise a primit porunca: „Ia toiagul şi cheamă adunarea, tu şi fratele tău Aaron. Să vorbiţi stâncii acesteia în faţa lor, şi ea vă va da apă. Să le scoateţi apă din stâncă şi să adăpi adunarea şi vitele lor”. Cei doi fraţi au mers înaintea mulţimii, Moise având în mâna sa toiagul Domnului. Ei erau acum oameni în vârstă. Multă vreme răbdaseră răzvrătirea şi încăpăţânarea poporului Israel; dar acum, spre sfârşit, până şi răbdarea lui Moise a cedat: „Ascultaţi, răzvrătiţilor”, a strigat el, „vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”; şi, în loc să-i vorbească stâncii, aşa cum îi poruncise Domnul, el a lovit-o de două ori cu toiagul. Apa a ţâşnit cu îmbelşugare spre a satisface setea mulţimii. Dar se făcuse un mare rău. Moise a vorbit cu un spirit iritat; cuvintele lui erau mai degrabă expresia patimii omeneşti decât indignarea sfântă pentru că Dumnezeu fusese dezonorat. „Ascultaţi, voi, răzvrătiţilor”, a spus el. Acuzaţia aceasta era adevărată, dar nici adevărul nu trebuie rostit cu patimă sau nerăbdare. Când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să pună

asupra lui Israel vina pentru răzvrătire, chiar pentru el cuvintele fuseseră dureroase, iar pentru ei greu de suportat; şi, cu toate acestea, Dumnezeu l-a susţinut în transmiterea soliei. Dar, când cu de la sine putere şi-a luat asupra sa sarcina de a-i acuza, el L-a întristat pe Duhul lui Dumnezeu şi nu a făcut decât rău poporului. Lipsa sa de răbdare şi stăpânire de sine era vădită. În felul acesta i s-a dat ocazie poporului să se întrebe dacă acţiunile şi comportarea lui din trecut fuseseră sub conducerea lui Dumnezeu sau nu şi astfel să-şi scuze propriile păcate. Atât Moise, cât şi ei îl ofensaseră pe Dumnezeu. Purtarea lui, spuneau ei, merita de la început să fie supusă criticii şi condamnării. Acum ei au găsit pretextul pe care-l căutau pentru a respinge toate mustrările pe care Dumnezeu le trimitea prin slujitorul Său. Moise a dat dovadă de neîncredere în Dumnezeu. „Vom putea noi oare să vă scoatem apă?”, întrebă el, ca şi când Domnul n-ar face ceea ce a făgăduit. „N-aţi crezut în Mine”, le-a spus Domnul celor doi fraţi, „ca să mă sfinţiţi înaintea copiilor lui Israel”. În timpul când apa a lipsit, chiar şi credinţa lor în împlinirea făgăduinţei lui Dumnezeu s-a clătinat din cauza cârtirii şi răzvrătirii poporului. Prima generaţie a fost condamnată să piară în pustie din cauza necredinţei; şi, cu toate acestea, acelaşi spirit s-a dat pe faţă şi în copiii lor. Oare nici aceştia nu vor primi făgăduinţa? Obosiţi şi descurajaţi, Moise şi Aaron n-au făcut niciun efort să pună stavilă curentului declanşat de sentimentele poporului. Dacă ei înşişi ar fi dat pe faţă o credinţă neşovăielnică în Dumnezeu, ar fi înfăţişat lucrurile înaintea poporului într-o astfel de lumină, încât să-l facă în stare să treacă cu bine această încercare. Printr-o exercitare promptă şi hotărâtă a autorităţii cu care fuseseră investiţi, în calitate de conducători, ei ar fi putut să aducă la tăcere cârtirea poporului. Era datoria lor să depună orice efort ce le stătea în putere pentru a face ca situaţia să fie mai bună,

mai înainte de a-l cere lui Dumnezeu să facă ce avea de făcut pentru ei. Dacă cărtirile de la Cadeş ar fi fost aduse la tăcere cu promptitudine, ce şir lung de rele ar fi fost curmat! Prin acţiunea sa pripită, Moise a făcut fără efect puterea lecţiei pe care Dumnezeu a vrut să le-o dea. Stânca, fiind un simbol al Domnului Hristos, fusese lovită o dată, după cum şi Domnul Hristos avea să fie adus jertfă o singură dată. A doua oară nu era nevoie decât să vorbească stâncii, după cum şi noi nu trebuie decât să cerem binecuvântările cerului în Numele Domnului Iisus. Datorită celei de-a doua loviri a stâncii, s-a stricat semnificaţia acestui frumos tablou al Domnului Hristos. Mai mult chiar, Moise şi Aaron şi-au asumat o putere ce Îi aparţinea numai lui Dumnezeu. Nevoia de o intervenţie divină făcea ca ocazia aceea să fie un prilej de mare solemnitate, iar conducătorii lui Israel ar fi trebuit să-l folosească pentru a-i inspira poporului temerea de Dumnezeu şi a-i întări credinţa în puterea şi bunăvoinţa Lui. Când, plini de mânie, au strigat: „Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”, ei s-au aşezat în locul lui Dumnezeu, ca şi când puterea ar fi fost la ei, oameni supuşi aceloraşi slăbiciuni şi patimi omeneşti. Obosit de continua murmurare şi răzvrătire a poporului, Moise îl pierduse din vedere pe Atotputernicul său Ajutor şi, fără puterea divină, fusese lăsat să-şi păteze raportul vieţii prin manifestarea slăbiciunii omeneşti. Omul care ar fi putut sta nepătat, hotărât şi plin de lepădare de sine până la încheierea lucrării sale a fost răpus în cele din urmă. Dumnezeu fusese dezonorat în ochii adunării poporului Israel, când ar fi trebuit să fie onorat şi preamărit. Cu prilejul acesta, Dumnezeu n-a pronunţat nicio judecată asupra acelora care prin purtarea lor nelegiuită i-au provocat atât de mult pe Moise şi Aaron. Toată dezaprobarea a căzut asupra conducătorilor. Aceia care stăteau ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu nu L-au

onorat. Moise şi Aaron s-au simţit ei înşişi jigniţi, pierzând din vedere faptul că poporul nu cârtea împotriva lor, ci împotriva lui Dumnezeu. Datorită faptului că au privit la ei şi s-au lăsat duşi de propriile resentimente, au căzut în păcat fără să-şi dea seama şi n-au mai putut să-i arate poporului vinovăţia lui cea mare înaintea lui Dumnezeu. Amară şi plină de umilinţă a fost judecata rostită fără întârziere. „Atunci Domnul a zis lui Moise: Pentru că n-aţi crezut în Mine, ca să mă sfinţiţi înaintea copiilor lui Israel, nu voi veţi duce adunarea aceasta în ţara pe care i-o dau’”. Ei trebuia să moară împreună cu răzvrătitul Israel înainte de trecerea Iordanului. Dacă Moise şi Aaron ar fi nutrit un spirit de înălţare de sine sau ar fi manifestat un spirit pătimaş în faţa avertizării şi mustrării divine, vinovăţia lor ar fi fost mult mai mare. Dar ei nu s-au făcut vinovaţi de un păcat cu voia, în mod deliberat, ci au fost biruiţi de o ispită neaşteptată, iar căinţa lor a fost imediată şi din toată inima. Domnul a primit pocăinţa lor, deşi, datorită răului pe care păcatul lor îl putea provoca în mijlocul poporului, nu putea să anuleze pedeapsa. Moise nu şi-a tăinuit pedeapsa, ci i-a spus poporului că, deoarece nu I-a dat lui Dumnezeu slava cuvenită, el nu va putea să-i conducă în ţara făgăduită. Le-a cerut să ia aminte la pedeapsa severă, pronunţată în dreptul său, şi să judece apoi cum priveşte Dumnezeu cârtirea lor, punând numai asupra unui om pedeapsa care – din cauza păcatelor lor – ar fi trebuit să vină asupra lor. El le-a spus că I-a cerut cu insistenţă lui Dumnezeu să revină asupra acestei hotărâri, dar fusese refuzat. „Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, a spus el, şi nu m-a ascultat” (Deuteronom 3, 26).

De fiecare dată când venea câte o împrejurare mai grea sau treceau printr-o încercare, israeliţii erau gata să-l învinovăţească pe Moise că i-a scos din Egipt, ca şi când Dumnezeu n-ar fi avut nimic de a face cu această problemă. În tot timpul călătoriilor lor, atunci când se

plângeau de greutăţile drumului şi cârteau împotriva conducătorilor lor, Moise le spunea: „Nemulţumirile voastre se îndreaptă împotriva lui Dumnezeu. Nu eu, ci El v-a eliberat”. Dar cuvintele pripite rostite în faţa stâncii, „vom putea noi oare să vă scoatem apă?”, erau de fapt o recunoaştere a acuzaţiilor lor, întărindu-i astfel în necredinţă şi îndreptăţindu-le cârtirile. Domnul voia să îndepărteze pentru totdeauna gândul acesta din mintea lor, neîngăduindu-i lui Moise să intre în ţara făgăduită. În aceasta aveau dovada de netăgăduit că nu Moise era conducătorul lor, ci îngerul cel puternic, despre care Domnul a spus: „Iată, Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum şi să te ducă la locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui şi ascultă glasul Lui... căci Numele Meu este în El” (Exod 23, 20 – 21). „Domnul S-a mâniat şi pe mine, din pricina voastră” (Deuteronom 1, 37), a spus Moise. Ochii tuturor copiilor lui Israel erau aţintiţi asupra lui Moise şi păcatul său a aruncat un blam asupra lui Dumnezeu, care îl alesese drept conducător al poporului Său. Păcatul lui era cunoscut de întreaga adunare; dacă Dumnezeu l-ar fi trecut cu vederea, s-ar fi lăsat impresia că necredinţa şi nerăbdarea, în situaţii de mari provocări, pot fi scuzate la cei ce sunt în poziţii de răspundere. Dar, când s-a făcut cunoscut că datorită unui singur păcat Moise şi Aaron nu aveau să intre în Canaan, poporul a ştiut că Dumnezeu nu caută la faţa omului şi că, în mod sigur, îl va pedepsi pe cel vinovat. Istoria poporului Israel trebuia să fie scrisă pentru a fi de învăţătură şi avertizare generaţiilor viitoare. Oamenii din toate vremurile ce aveau să vină trebuia să-L vadă pe Dumnezeul cerurilor ca pe un conducător nepărtinitor care, în nicio situaţie, nu îndreptăţeşte păcatul. Dar puţini sunt aceia care îşi dau seama de păcătoşenia fără măsură a păcatului. Oamenii se mângâie cu gândul că Dumnezeu este prea bun pentru a-l pedepsi

pe păcătos. Dar, în lumina istoriei Bibliei, este clar faptul că bunătatea lui Dumnezeu şi iubirea Sa îl obligă să se poarte faţă de păcat ca faţă de un rău care este fatal păcii şi fericirii Universului. Nici chiar cinstea şi credincioşia lui Moise n-au putut abate plata pentru greşeala lui. Dumnezeu iertase marile abateri ale poporului, dar nu putea trata păcatul conducătorilor aşa cum îl trata pe al celor conduşi. El îl onorase pe Moise mai presus de oricare alt om de pe suprafaţa pământului. El îi descoperise slava Sa şi prin el îi făcuse cunoscute lui Israel orânduirile Sale. Faptul că Moise se bucurase de o lumină şi de o cunoaştere atât de mare făcea ca păcatul lui să fie cu atât mai grav. Credincioşia dovedită în trecut nu poate ispăşi nici o singură faptă rea. Cu cât sunt mai mari lumina şi privilegiile date unui om, cu atât mai mare este răspunderea sa şi cu atât mai gravă îi este căderea şi mai teribilă pedeapsa. După felul în care privesc oamenii lucrurile, Moise nu se făcuse vinovat de o mare nelegiuire; păcatul său era un păcat obişnuit. Psalmistul spune că „Moise a vorbit în mod uşuratic cu buzele” (Psalmul 106, 33). După judecata omenească, putea părea un lucru lipsit de importanţă; dar dacă S-a purtat atât de sever faţă de acest păcat făcut de cel mai credincios şi mai onorat slujitor al Său, Dumnezeu nu-l va scuza nici la alţii. Spiritul înălţării de sine, înclinaţia de a-i critica şi a-i condamna pe fraţii noştri sunt neplăcute înaintea lui Dumnezeu. Aceia care se complac în aceste rele aruncă îndoială asupra lucrării lui Dumnezeu şi le dau celor sceptici o scuză pentru necredinţa lor. Cu cât mai importantă este poziţia cuiva şi cu cât mai mare este influenţa sa, cu atât mai mare este necesitatea ca el să cultive răbdare şi umilinţă. Dacă copiii lui Dumnezeu, în mod deosebit aceia care se află în poziţii de răspundere, pot fi făcuţi să-şi atribuie lor slava ce I se cuvine lui Dumnezeu, atunci Satana jubilează. A câştigat biruinţa. De fapt, aşa a căzut el. În felul acesta

el izbuteşte cel mai bine să-i ispitească pe unii, spre ruina lor. Pentru a ne pune în gardă împotriva şiretlicurilor lui, Dumnezeu ne-a dat în Cuvântul Său atât de multe lecţii spre a ne învăţa despre primejdia înălţării de sine. Nu există niciun impuls al naturii noastre, nicio capacitate a minţii sau vreo înclinaţie a inimii care să nu aibă nevoie să stea clipă de clipă sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Nu există nicio binecuvântare pe care Dumnezeu o dă omului, nicio încercare prin care El îi îngăduie să treacă şi pe care Satana să nu poată şi să nu vrea să le folosească pentru a ispiti, a chinui şi a nimici sufletul, dacă i se dă chiar şi cel mai mic prilej. De aceea, oricât de mare ar fi lumina spirituală, oricât ne-am bucura de graţia şi binecuvântarea divină, trebuie să umblăm totdeauna smeriţi înaintea Domnului, cerând în credinţă ca Dumnezeu să călăuzească fiecare gând şi să controleze fiecare impuls al inimii. Toţi aceia care mărturisesc a trăi în sfinţenie au cea mai sfântă datorie de a-şi păzi spiritul şi de a exercita stăpânirea de sine chiar şi în cele mai mari provocări. Povara aşezată asupra lui Moise era foarte mare; puţini oameni vor fi vreodată încercaţi atât de greu cum a fost el; şi totuşi, faptul acesta n-a constituit o scuză pentru păcatul său. Dumnezeu a luat măsuri îndestulătoare pentru poporul Său; şi, dacă se va baza pe puterea Sa, el nu va deveni niciodată o jucărie a împrejurărilor. Ispita cea mai puternică nu poate scuza păcatul. Oricât de mare ar fi povara ce apasă asupra sufletului, păcatul este propria noastră faptă. Nu stă nici în puterea pământului şi nici a iadului să constrângă pe cineva să făptuiască răul. Satana ne atacă în punctele noastre slabe, dar nu trebuie să ne lăsăm înfrânţi. Oricât de sever şi de neaşteptat ar fi atacul lui, Dumnezeu. Se îngrijeşte să ne dea ajutor, şi în puterea Sa noi putem birui.

Secţiune 2.41 Cap. 38 – Călătoria în jurul Edomului

Tabăra lui Israel de la Cadeş era numai la o mică

distanţă de hotarele Edomului şi, atât Moise, cât şi poporul doreau foarte mult să urmeze drumul către ţara făgăduinţei prin ţinutul acesta; de aceea au trimis, după porunca lui Dumnezeu, o solie către regele edomit. „Aşa vorbeşte fratele tău Israel. Tu ştii toate suferinţele prin care am trecut. Părinţii noştri s-au pogorât în Egipt, şi am locuit acolo multă vreme. Dar egiptenii ne-au chinuit, pe noi şi pe părinţii noştri. Am strigat către Domnul, şi El ne-a auzit glasul. A trimis un înger şi ne-a scos din Egipt. Şi iată că suntem la Cadeş, cetate care se află la marginea ţinutului tău. Lasă-ne să trecem prin ţara ta; nu vom trece nici prin ogoare, nici prin vii şi nici nu vom bea apă din fântâni; vom merge pe drumul împărătesc, fără să ne abatem la dreapta sau la stânga, până vom trece de ţinutul tău”. (Numeri 20, 14 – 20). Ca răspuns la această cerere curtenitoare a venit un refuz ameninţător: „Să nu cumva să treci pe la mine, căci altfel îţi voi ieşi înainte cu sabia”. Surprinşi de acest refuz, conducătorii lui Israel au trimis o a doua cerere către rege, cu făgăduinţa: „Vom merge pe drumul cel mare; şi, dacă vom bea din apa ta, eu şi turmele mele, îţi voi plăti preţul; nu-ţi cer altceva decât să trec cu picioarele!” (vers.19). „Să nu cumva să treci!” a venit răspunsul. Cete înarmate de edomiţi fuseseră deja postate la Trecătorile cele dificile, aşa că era cu neputinţă să se înainteze paşnic în direcţia aceasta, iar evreilor nu le era îngăduit să folosească forţa. Trebuia să înconjoare Edomul pe o cale ocolită. Dacă la data când au fost puşi la încercare ar fi avut încredere în Dumnezeu, Căpetenia oştirii Domnului i-ar fi condus prin Edom şi teama de ei ar fi venit asupra locuitorilor ţării, aşa încât, în loc să dea pe faţă vrăjmăşie faţă de ei, ar fi dat dovezi de bunăvoinţă. Dar israeliţii nu au lucrat repede după Cuvântul lui Dumnezeu şi, în timp ce ei se lamentau şi murmurau, ocazia de aur a trecut. Când, în cele din urmă, au fost dispuşi să-i prezinte regelui cererea, le-a fost refuzată.

Chiar de la părăsirea Egiptului, Satana se străduise fără încetare să le pună piedici şi ispite în cale, ca să nu poată moşteni Canaanul. Iar prin necredinţa lor, ei, în mod repetat, i-au deschis uşa, ca astfel să se împotrivească planurilor lui Dumnezeu. Este important să credem în Cuvântul lui Dumnezeu şi să lucrăm prompt, în armonie cu el, în timp ce Îngerii Lui aşteaptă să ne ajute. Îngerii răi sunt gata să ne pună piedici la orice pas de înaintare. Şi atunci când providenţa lui Dumnezeu le cere copiilor Săi să meargă înainte, când El este gata să facă lucruri mari pentru ei, Satana îi ispiteşte ca, prin ezitare şi amânare, să-L supere pe Dumnezeu; el caută să aducă un duh de ceartă şi să trezească nemulţumiri sau necredinţă şi, în felul acesta, să-i lipsească de binecuvântările pe care Dumnezeu ar dori să li le dea. Servii lui Dumnezeu să fie pregătiţi de acţiune, gata oricând să meargă înainte, de îndată ce providenţa divină deschide calea. Orice zăbavă din partea lor îi dă lui Satana timp să le pregătească înfrângerea. În îndrumările pe care i le dăduse lui Moise la început, cu privire la trecerea lor prin ţara edomiţilor, după ce spusese că edomiţii se vor teme de Israel, Domnul îi interzisese poporului să se folosească de acest privilegiu împotriva lor. Deoarece puterea lui Dumnezeu lucra pentru Israel, spaima ar fi făcut din edomiţi o pradă uşoară, iar evreii nu trebuia să-i jefuiască. Porunca dată lor suna astfel: „Să vă păziţi bine. Să nu vă încăieraţi cu ei; căci nu vă voi da în ţara lor nici măcar o palmă de loc. Muntele Seir l-am dat în stăpânirea lui Edom”. (Deut.2, 4 – 5). Edomiţii erau urmaşi ai lui Avraam şi ai lui Isaac şi, de dragul acestor slujitori ai Săi, Dumnezeu şi-a manifestat mila faţă de fiii lui Esau. El le dăduse în stăpânire muntele Seir şi nu trebuia să fie tulburaţi, decât dacă, datorită păcatelor lor, aveau să se situeze în afara îndurării Lui. Evreii trebuia să-i alunge şi să-i nimicească cu desăvârşire pe locuitorii Canaanului, care umpluseră măsura răutăţii;

dar edomiţii se mai aflau încă în timpul harului şi, din cauza aceasta, erau trataţi cu milă. Lui Dumnezeu Îi place mila şi de aceea îşi arată îndurarea înainte de a veni cu judecăţile Sale. El l-a învăţat pe Israel să-i cruţe pe edomiţi, înainte de a le cere să-i nimicească pe locuitorii Canaanului.

Strămoşii lui Edom şi ai israeliţilor fuseseră fraţi şi între ei trebuia să domnească iubirea şi prietenia frăţească. Israeliţilor le era interzis să se răzbune atunci sau mai târziu pentru jignirea pe care le-o aduseseră prin refuzul de a le îngădui să treacă prin ţara lor. Ei nu trebuia să se aştepte să ia în stăpânire vreo parte din ţinutul Edom. Chiar dacă israeliţii formau poporul ales şi binecuvântat al lui Dumnezeu, ei trebuia să ţină seama de opreliştile pe care El le punea înaintea lor. Dumnezeu le făgăduise o ţară foarte frumoasă; dar nu trebuia să-şi închipuie că numai ei aveau dreptul să locuiască pe pământ şi să înceapă să-i alunge pe toţi ceilalţi. Li se poruncise ca în toate legăturile lor cu edomiţii să se ferească să le facă vreo nedreptate. Trebuia să cadă la înţelegere prin bună învoială cu ei, să cumpere toate câte le trebuia de-ale mâncării şi tot ce luau să plătească fără întârziere. Pentru ca Israel să se încreadă şi mai mult în Dumnezeu şi să asculte de cuvântul Lui, i s-a reamintit: „Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale şi n-ai dus lipsă de nimic”. (Deut.2, 7). Ei nu depindeau de edomiţi, deoarece aveau un Dumnezeu care era bogat în mijloace pentru a le veni în ajutor. Ei nu trebuia să caute să scoată de la ei nici prin putere, nici prin viclenie, ceva ce nu era al lor, ci, în toată purtarea lor, trebuia să pună în aplicare principiul legii divine: „Să iubeşti pe aproapele tău, ca pe tine însuţi”. Dacă ar fi trecut prin ţinutul lui Edom, aşa cum avea de gând Dumnezeu, trecerea aceasta le-ar fi folosit nu numai lor, ci ar fi fost o binecuvântare şi pentru locuitorii ţării, căci li s-

ar fi dat un prilej să-l cunoască pe poporul lui Dumnezeu şi serviciul lor divin, să vadă cum Dumnezeul lui Iacov dă prosperitate acelora care îl iubesc şi se tem de El. Dar necredinţa lui Israel a împiedicat toate acestea. Ca răspuns la cererile lor, Dumnezeu dăduse poporului apă, dar îngăduise ca necredinţa să aducă asupra lor pedeapsa. Din nou a trebuit să străbată locuri pustii şi să-şi astâmpere setea la izvorul minune, de care nu ar mai fi avut nevoie, dacă s-ar fi încrezut în El. De aceea, mulţimile lui Israel se întoarseră iarăşi spre miazăzi şi porniră pe drumul prin pustiul uscat, care li se părea şi mai trist după ce priviseră un timp pajiştile verzi de pe dealurile şi văile lui Edom. Peste lanţurile de munţi se înălţa, pe deasupra acelor pustietăţi, muntele Hor, al cărui vârf avea să fie locul morţii şi înmormântării lui Aaron. Când israeliţii au ajuns la muntele acesta, lui Moise i s-a dat porunca: „Ia pe Aaron şi pe fiul său Eleazar, şi suie-i pe muntele Hor. Dezbracă-l pe Aaron de veşmintele lui şi îmbracă-l pe fiul său Eleazar cu ele. Acolo va fi adăugat Aaron la poporul lui şi va muri”. (Numeri 20, 22 – 29). Cei doi bătrâni şi cu cel mai tânăr au urcat împreună pe înălţimea muntelui. Capetele lui Moise şi Aaron erau albe de zăpada celor o sută douăzeci de ierni. Viaţa lor lungă şi plină de evenimente fusese caracterizată de cele mai serioase încercări şi de cele mai mari onoruri care au fost date vreodată omului. Ei erau bărbaţi înzestraţi cu mari daruri naturale şi toate forţele lor se dezvoltaseră, crescuseră şi se înnobilaseră prin legătura lor cu Cel Infinit. Ei îşi cheltuiseră viaţa într-o activitate neegoistă pentru Dumnezeu şi pentru semenii lor; faţa lor dădea dovadă de o mare putere intelectuală, statornicie, intenţii nobile şi o puternică iubire. Moise şi Aaron stătuseră mulţi ani umăr la umăr, în grijile şi ostenelile lor. Împreună, dăduseră piept, cu multe primejdii şi se împărtăşiseră cu binecuvântările vădite ale lui Dumnezeu; acum venise

timpul să se despartă. Înaintau foarte încet, deoarece fiecare clipă a rămânerii în compania celuilalt era foarte preţioasă. Urcuşul era abrupt şi obositor; şi, cum se opreau deseori pentru a se odihni, îşi povesteau despre trecut şi viitor. Înaintea lor, cât puteau vedea cu ochii, li se înfăţişa scena pribegiei lor prin pustiu. Jos, pe câmpie, erau strânse în tabără numeroasele cete ale lui Israel, cărora aceşti doi bărbaţi aleşi le consacraseră cea mai mare parte a vieţii lor, pentru binele cărora ei simţiseră un interes atât de viu şi jertfiseră atât de mult. Undeva, dincolo de muntele lui Edom, era calea care ducea spre pământul făgăduinţei – pământ de ale cărui binecuvântări Moise şi Aaron nu aveau să se bucure. Niciun sentiment de răzvrătire nu şi-a găsit loc în inima lor, niciun cuvânt de nemulţumire nu a ieşit de pe buzele lor; totuşi, pe faţa lor plutea o solemnă tristeţe, când se gândeau la lucrul care îi despărţise de moştenirea părinţilor lor.

Lucrarea lui Aaron pentru Israel se încheiase. Cu patruzeci de ani mai înainte, la vârsta de optzeci şi trei de ani, Dumnezeu îl chemase să se unească cu Moise în marea şi însemnata lui lucrare. El conlucrase cu fratele său la scoaterea din Egipt a fiilor lui Israel. El ţinuse sus mâinile marelui conducător, când oastea lui Israel se lupta împotriva lui Amalec. Îi fusese îngăduit să se urce pe muntele Sinai pentru a se înfăţişa lui Dumnezeu şi pentru a vedea slava divină. Domnul trecuse asupra familiei lui Aaron preoţia şi-l onorase cu sfânta consacrare ca mare preot. El îl susţinuse în slujba cea sfântă prin înspăimântătoarele manifestări ale judecăţii divine în nimicirea lui Core şi a cetei lui. Prin mijlocirea lui Aaron fusese oprită plaga. Când cei doi fii ai lui au fost ucişi pentru că au dispreţuit porunca lămurită a lui Dumnezeu, el nu s-a răzvrătit şi nici măcar nu a murmurat. Şi totuşi viaţa lui cea nobilă a fost pătată. Aaron a săvârşit un păcat greu când, la muntele Sinai, a cedat cerinţei poporului şi a

făcut viţelul de aur şi un altul, când s-a unit cu Maria în invidie şi a murmurat împotriva lui Moise. Iar împreună cu Moise L-a jignit pe Dumnezeu la Cades, când nu a ascultat de porunca de a vorbi stâncii pentru a le da apă. Dumnezeu voise ca aceşti mari conducători ai lui Israel să fie reprezentanţi ai Domnului Hristos. Aaron purta pe pieptul lui numele lui Israel. El făcea cunoscut poporului voinţa lui Dumnezeu. El intra în Ziua Ispăşirii în locul prea sfânt „nu fără sânge” ca mijlocitor pentru întreg Israelul. El ieşea, după ce săvârşea lucrarea aceasta, pentru a binecuvânta poporul, după cum Domnul Hristos va veni atunci când se va sfârşi lucrarea Sa de mijlocire, pentru a-l binecuvânta pe poporul Său care aşteaptă. Caracterul ales şi serviciul sfânt, ca reprezentant al Marelui nostru Preot, au făcut ca păcatul lui Aaron să fie atât de mare la Cades. Cu adâncă durere, Moise scoase veşmintele sacre cu care era îmbrăcat Aaron şi-l îmbrăcă cu ele pe Eleazar, care a fost făcut în felul acesta urmaş al lui, prin rânduială dumnezeiască.

Din pricina păcatului său la Cades, lui Aaron i s-a retras privilegiul de a sluji în Canaan ca mare preot, de a aduce cea dintâi jertfă pe pământul făgăduit şi de a sfinţi astfel moştenirea lui Israel. Moise trebuia să continue să-şi poarte răspunderea de conducător al poporului chiar până la graniţele Canaanului. El urma să vadă doar de departe pământul făgăduit, însă fără să pună piciorul pe el. Dacă aceşti servi ai lui Dumnezeu, când au stat în faţa stâncii, la Cades, ar fi îndurat încercarea fără să murmure atunci când ea a fost adusă asupra lor, cât de cu totul altul ar fi fost viitorul lor! O faptă rea rămâne totdeauna faptă rea. Este posibil ca lucrarea unei vieţi întregi să nu poată niciodată îndrepta ce s-a stricat într-o singură clipă de ispită sau de nechibzuinţă. Lipsa din tabără a celor doi mari conducători şi faptul că ei fuseseră însoţiţi de Eleazar care, după cum era prea bine cunoscut, trebuia să fie

urmaşul lui Aaron în sfânta lui slujbă, au trezit un simţământ de nelinişte, iar întoarcerea lor era aşteptată cu nerăbdare. Când poporul a privit în jur şi a cercetat marea adunare, şi-a dat seama că mai toţi adulţii care părăsiseră Egiptul pieriseră în pustie. Toţi au avut o presimţire rea când şi-au adus aminte de judecata dată împotriva lui Moise şi Aaron. Unii şi-au dat seama de rostul călătoriei tainice spre vârful muntelui Hor şi îngrijorarea lor pentru conducător a fost şi mai mare din cauza unor amare amintiri şi a remuşcărilor. În cele din urmă au putut zări siluetele lui Moise şi a lui Eleazar, cum coborau încet de pe munte; dar Aaron nu era cu ei. Eleazar purta veşmintele de mare preot ca semn că intrase în slujba sfântă, în locul tatălui său. Când tot poporul s-a adunat cu inima îndurerată în jurul conducătorului său, Moise a povestit că Aaron se sfârşise pe braţele lui, pe muntele Hor, şi că l-au înmormântat acolo. Adunarea a izbucnit în strigăte de jale, pentru că toţi îl iubeau, cu toate că atât de des îi pricinuiseră durere. „Şi, când toată adunarea a văzut că Aaron murise, toată casa lui Israel a plâns pe Aaron treizeci de zile”. (Numeri 20, 29). Cu privire la înmormântarea marelui preot al lui Israel, Sfânta Scriptură dă următorul raport: „Acolo a murit Aaron şi a fost îngropat” (Deut.10, 6). Ce contrast izbitor între înmormântarea aceasta, care s-a făcut după porunca hotărâtă a lui Dumnezeu, şi obiceiurile din zilele noastre! În timpurile de astăzi, slujbele de înmormântare a unei persoane ce deţine o înaltă poziţie sunt făcute adesea un prilej de ceremonii exagerate şi impresionante. Când a murit Aaron, unul dintre cei mai de seamă oameni din câţi au trăit vreodată, au fost de faţă numai doi din cei mai apropiaţi prieteni ai săi pentru a fi martori ai morţii lui şi pentru a participa la înmormântarea sa. Iar mormântul acela singuratic de pe muntele Hor a fost pentru totdeauna ascuns de privirea lui Israel. Dumnezeu nu este onorat prin

ceremoniile grandioase care se fac adesea în cinstea celor morţi şi prin cheltuielile exagerate care se fac pentru a da înapoi ţărânii trupul lor. Întreaga adunare a simţit durere pentru Aaron, dar niciunul nu a ajuns să simtă pierderea aceasta atât de dureros ca Moise. Moartea lui Aaron i-a amintit cu putere lui Moise că şi moartea lui era aproape; dar, oricât de scurtă ar mai fi fost rămânerea lui pe pământ, el a simţit cu putere pierderea tovarăşului său nedezlipit – singurul care împărtăşise cu el atâţia ani bucuriile şi durerile, nădejdile şi temerile sale. De acum înainte, Moise trebuia să lucreze singur; dar ştia că Dumnezeu este prietenul său şi pe El s-a sprijinit cu atât mai mult. Curând după ce au părăsit muntele Hor, israeliţii au suferit o înfrângere în lupta cu Arad, unul dintre domnitorii canaaniţilor. Dar, când au căutat cu toată inima sprijinul lui Dumnezeu, li s-a dat ajutor şi vrăjmaşii lor au fost înfrânţi. În loc ca biruinţa aceasta să le insufle recunoştinţă şi să-l facă pe popor să simtă cât de mult depindea de Dumnezeu, aceasta i-a făcut să se îngâmfe şi să fie încrezuţi. Curând au căzut în vechile lor obiceiuri de a murmura. Acum erau nemulţumiţi deoarece oştirilor lui Israel nu li se îngăduise să înainteze spre Canaan imediat după răzvrătirea lor, la auzul veştilor aduse de iscoade cu aproape patruzeci de ani în urmă. Ei considerau îndelungata lor rămânere în pustie o zadarnică amânare şi erau de părere că şi atunci i-ar fi putut înfrânge tot aşa de lesne pe vrăjmaşii lor ca şi acum. În timp ce îşi urmau călătoria spre miazăzi, drumul lor trecea printr-o vale fierbinte, nisipoasă, lipsită de orice umbră şi de orice plantă. Drumul părea lung şi greu şi ei sufereau de oboseală şi sete. Din nou n-au fost în stare să suporte încercarea credinţei şi a răbdării. Prin faptul că priveau mereu la partea întunecoasă a experienţei lor, ei se despărţeau mai mult şi tot mai mult de Dumnezeu. Ei pierduseră din vedere faptul că, dacă n-ar fi murmurat

atunci când n-au mai avut apă la Cadeş, ar fi fost cruţaţi de drumul în jurul Edomului. Dumnezeu avusese planuri mai bune pentru ei. Inimile lor ar fi trebuit să fie pline de recunoştinţă faţă de Acela care pedepsise atât de blând păcatele lor. În loc de a face acest lucru, ei îşi închipuiau că, dacă Dumnezeu şi Moise nu s-ar fi împotrivit, ei ar fi fost până acum stăpâni pe pământul făgăduit. După ce au intrat singuri în greutăţi, făcându-şi singuri viaţa mai grea decât dorise Dumnezeu, acum aruncau asupra Lui vina necazurilor lor. În felul acesta, nutreau gânduri rele în inimă cu privire la felul în care Dumnezeu. Se purta cu ei şi, în cele din urmă, au ajuns să fie nemulţumiţi de orice. Egiptul li se părea mai luminos şi mai vrednic de dorit decât ţara către care-i conducea Dumnezeu.

Deoarece nutreau un spirit de nemulţumire, israeliţii erau porniţi să afle cusur chiar şi în binecuvântările date lor: „Şi au vorbit împotriva lui Dumnezeu şi împotriva lui Moise: Pentru ce ne-aţi scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă şi ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă”. (Numeri 21, 5). Moise prezentă cu credincioşie înaintea poporului mărimea acestui păcat. Numai puterea lui Dumnezeu îi apărase în „acea pustie mare şi grozavă, unde erau şerpi înfocaţi şi scorpioni, în locuri uscate şi fără apă”. (Deut.8, 15). În fiecare zi a călătoriilor lor fuseseră păziţi printr-o minune a milostivirii divine. Pe tot drumul pe care îi călăuzise Dumnezeu, au găsit apă ca să-i învioreze pe cei însetaţi, pâine din cer ca să-şi astâmpere foamea, pace şi siguranţă sub norul umbros în timpul zilei şi stâlpul de foc în timpul nopţii. Îngerii i-au ajutat în timp ce urcau înălţimile stâncoase sau potecile gloduroase ale pustiei. Cu toate greutăţile pe care le înduraseră, nimeni nu era slăbit în rândurile lor. Picioarele nu li se umflaseră în lungile lor călători şi nici hainele nu se învechiseră pe ei… Dumnezeu făcuse ca fiarele sălbatice şi şerpii veninoşi din păduri şi

pustie să asculte de ei. Şi acum, când, cu toate aceste dovezi de iubire din partea Lui, poporul încă stăruia să se mai plângă, Dumnezeu voia să tragă la o parte mâna Sa apărătoare, până vor ajunge să preţuiască purtarea Lui de grijă plină de milă şi se vor întoarce la El cu căinţă şi umilinţă. Pentru că fuseseră apăraţi de puterea divină, ei nu recunoscuseră nenumăratele primejdii care îi înconjurau din toate părţile. În nerecunoştinţa şi necredinţa lor, ei se aşteptaseră să fie loviţi cu moartea, şi iată că Domnul lăsă să vină moartea peste ei. Şerpii veninoşi, care făceau ca pustiul să fie nesigur, erau numiţi şerpi înfocaţi din cauza grozăviei muşcăturii lor, care aducea fără întârziere o aprindere grozavă a corpului şi o moarte grabnică. În clipa în care mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu s-a tras înapoi de la Israel, mulţi din popor au fost atacaţi de aceste animale veninoase. În toată tabăra domneau acum spaima şi confuzia. Aproape în fiecare cort se aflau morţi sau muribunzi. Nimeni nu mai era în siguranţă. Adesea, liniştea nopţii era sfâşiată de strigăte care anunţau noi victime. Toţi erau la lucru, să-i ajute pe cei în suferinţă sau să-i apere pe aceia care încă nu fuseseră atinşi. De astă dată, niciun murmur n-a mai ieşit de pe buzele lor. Când erau comparate cu suferinţa prezentă, încercările şi greutăţile de mai înainte păreau neînsemnate, ca să se mai gândească la ele. Poporul se umili acum în faţa lui Dumnezeu. Ei au venit la Moise cu mărturisiri şi rugăminţi stăruitoare. „Am păcătuit”, au zis ei, „căci am vorbit împotriva Domnului şi împotriva ta”. (Numeri 21, 7 – 9). Numai cu puţin înainte, îl acuzaseră că este cel mai mare vrăjmaş al lor, cauza tuturor nenorocirilor şi suferinţelor lor. Dar, chiar atunci când cuvintele le erau pe buze, ştiau că acuzaţia era nedreaptă; şi, de îndată ce s-a ivit un necaz real, au dat fuga la el, singurul care putea să mijlocească pentru ei la Dumnezeu. „Roagă-te Domnului”, răsuna strigătul lor, „ca să

depărteze aceşti şerpi de la noi”.

Moise a primit poruncă de la Dumnezeu să facă un şarpe de aramă, asemănător cu cei vii, şi să-l înalţe în mijlocul poporului. El a făcut întocmai, şi se răspândi prin tabără vestea îmbucurătoare că toţi cei care fuseseră muşcaţi puteau să trăiască dacă priveau la şarpele de aramă. Mulţi muriseră deja şi, când Moise a înălţat şarpele pe o prăjină, unii n-au voit să creadă că numai privind la şarpele de metal aveau să se vindece; aceştia au pierit în necredinţa lor. Totuşi, au fost mulţi care au crezut în măsura aceasta, rânduită de Dumnezeu. Taţi, mame, fraţi, surori se grăbeau să ajute celor suferinzi şi prietenilor lor care erau pe moarte, să-şi îndrepte privirea stinsă către şarpe. Când aceştia, cu toate că erau istoviţi şi gata să moară, reuşeau să privească o singură dată la chipul acela, se făceau cu desăvârşire sănătoşi. Oamenii ştiau bine că nu era nicio putere în şarpele de aramă, ca să facă o schimbare atât de mare în aceia care priveau la el. Puterea de vindecare venea numai de la Dumnezeu. În înţelepciunea Sa, El a ales calea aceasta pentru a-şi face cunoscută puterea. Prin mijlocul acesta simplu, El i-a făcut pe israeliţi să vadă că şi-au atras singuri necazurile acestea, prin păcatele lor. În acelaşi timp, au primit asigurarea că nu aveau de ce să se teamă atâta timp cât ascultau de Dumnezeu, căci El era gata să-i apere. Înălţarea şarpelui de aramă trebuia să-i aducă lui Israel o învăţătură însemnată. Ei nu se puteau salva singuri de sub puterea ucigătoare a otrăvii din rănile lor. Numai Dumnezeu putea să-i vindece. Şi, cu toate acestea, ei trebuia să dea pe faţă credinţă în mijloacele rânduite de El. Ca să trăiască, trebuia să privească. Credinţa îi făcea să fie bine primiţi de Dumnezeu şi, prin faptul că priveau la şarpe, îşi dovedeau credinţa. Ei ştiau că nu este nicio putere în şarpe, dar acesta era un simbol al Domnului Hristos; şi astfel nevoia credinţei în meritele Lui a fost

prezentată minţii lor. Mai înainte, mulţi dintre ei aduseseră jertfe şi crezuseră că prin aceasta şi-au ispăşit cu îndestulare păcatele. Ei nu se încredeau în Mântuitorul ce trebuia să vină, pe care aceste jertfe doar îl preînchipuiau. Domnul dorea acum să le arate că jertfele lor nu aveau mai multă putere în ele însele decât şarpele de aramă, ci, tot aşa, aveau rostul să le îndrepte gândurile la Domnul Hristos, care era Jertfa cea mare pentru păcat. „Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”. (Ioan 3, 14 – 15). Toţi cei care au trăit vreodată pe pământ au simţit împunsătura „şarpelui cel vechi, numit Diavolul şi Satana”. (Apocalips 12, 9). Efectele fatale ale păcatului pot fi înlăturate numai prin mijloacele rânduite de Dumnezeu. Israeliţii îşi salvau viaţa privind la şarpele care fusese înălţat. Această privire cerea credinţă. Ei trăiau pentru că credeau în Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru că îşi puneau încrederea în mijlocul rânduit pentru însănătoşirea lor. Tot astfel, păcătosul trebuie să privească la Domnul Hristos şi să trăiască. El primeşte iertarea prin credinţa în jertfa ispăşitoare. Spre deosebire de preînchipuirile lipsite de putere şi viaţă, Domnul Hristos are în Sine însuşi putere şi tărie să-l vindece pe păcătosul pocăit. În timp ce păcătosul nu se poate mântui pe sine, are totuşi ceva de făcut pentru a obţine mântuirea. „Pe Cel ce vine la Mine”, zice Domnul Hristos, „nu-l voi izgoni afară”. (Ioan 6, 37). Dar noi trebuie să venim la El; şi dacă ne căim de păcatele noastre, trebuie să credem că El ne primeşte şi ne iartă. Credinţa este un dar de la Dumnezeu, dar puterea de a o folosi este a noastră. Credinţa este mâna cu care sufletul apucă mila şi îndurarea date în dar de Dumnezeu. Nimic altceva decât neprihănirea Domnului Hristos nu ne poate da dreptul la binecuvântările legământului harului. Sunt mulţi aceia care de mult timp doresc şi încearcă să obţină aceste

binecuvântări, dar nu le primesc, pentru că nutresc gândul că pot face ceva pentru a fi vrednici de ele. Ei nu-şi îndepărtează privirea de la eul lor, ca să creadă că Domnul Hristos este un Mântuitor atotîndestulător. Nu trebuie să credem că propriile noastre merite ne vor mântui; numai Domnul Hristos este nădejdea mântuirii noastre. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiţi”. (Fapte 4, 12). Dacă ne încredem pe deplin în Dumnezeu, dacă ne încredem în meritele Domnului Iisus ca într-un Mântuitor ce iartă păcatele, vom primi tot ajutorul pe care-l căutăm. Nimeni să nu privească la sine, ca şi cum ar avea puterea să se mântuiască singur. Domnul Hristos a murit pentru noi, pentru că noi eram lipsiţi de puterea de a face aceasta. În El este nădejdea noastră, îndreptăţirea şi neprihănirea noastră. Când ne vedem păcătoşenia, să nu ne descurajăm şi să nu ne temem ca şi când n-am avea Mântuitor sau ca şi cum El nu ar avea faţă de noi gânduri de îndurare. Chiar acum El ne invită să venim la El în neputinţa noastră, pentru a fi mântuiţi.

Mulţi israeliţi nu vedeau niciun ajutor în mijlocul rânduit pentru ei de Dumnezeu. Morţii şi muribunzii zăceau de jur-împrejurul lor şi ştiau că fără ajutor ceresc pieirea este sigură; dar ei au continuat să se plângă de rănile, durerile şi moartea lor sigură, până li s-a dus puterea şi ochii li s-au înţepenit, în timp ce ar fi putut să fie vindecaţi într-o clipă. Dacă suntem conştienţi de trebuinţele noastre, nu trebuie să irosim puterile, plângându-ne de ele. Dacă ne dăm seama de starea noastră deznădăjduită fără Domnul Hristos, nu trebuie să cedăm descurajării, ci să ne încredem în meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat. Priveşte şi trăieşte! Domnul Iisus şi-a dat cuvântul. El îi va mântui pe toţi câţi vin la El. Chiar dacă milioane de suflete care au nevoie să fie vindecate vor respinge mila Sa, niciunul dintre cei care se

încred în meritele Sale nu va fi lăsat să piară.

Mulţi nu vor să-L primească pe Domnul Hristos până nu li se lămureşte toată taina planului de mântuire. Ei refuză privirea prin credinţă, deşi văd că mii privesc şi simt eficacitatea privirii la crucea Domnului Hristos. Mulţi rătăcesc prin labirintul filosofiei, pentru a căuta temeiuri şi dovezi pe care niciodată nu le vor afla, în timp ce leapădă dovezile pe care Dumnezeu a avut plăcerea să le dea. Ei refuză să trăiască în lumina Soarelui neprihănirii până nu li se lămureşte de ce luminează. Toţi aceia care stăruiesc pe calea aceasta nu vor ajunge niciodată la cunoştinţa adevărului. Dumnezeu nu va da niciodată la o parte orice motiv de îndoială. El dă dovezi îndestulătoare pe care să ne putem sprijini credinţa, şi, dacă nu le primim pe acestea, sufletul rămâne în întuneric. Dacă aceia care erau muşcaţi de şerpi ar fi stat să se îndoiască şi să pună întrebări înainte de a consimţi să privească, ar fi pierit. Este datoria noastră ca mai întâi să privim şi numai după aceea privirea credinţei ne va da viaţă.

Secţiune 2.42 Cap. 39 – Cucerirea Basanului

După trecerea spre miazăzi de Edom, israeliţii au mers spre miazănoapte şi din nou şi-au îndreptat feţele spre pământul făgăduit. Drumul lor ducea acum peste un podiş mare, înalt, peste care bătea un vânt răcoritor şi înviorător dinspre înălţimi. Era o schimbare binevenită după valea arsă de soare prin care trecuseră şi ei înaintau voioşi şi plini de nădejde. După ce au trecut pârâul Zered, au mers spre răsărit de ţinutul Moab deoarece li se dăduse porunca: „Nu face război cu Moab şi nu te apuca la luptă cu el; căci nu-ţi voi da nimic să stăpâneşti în ţara lui: Arul l-am dat în stăpânire copiilor lui Lot”. (Deut.2, 9). Aceeaşi poruncă li se dăduse cu privire la amoniţi, care erau şi ei urmaşi ai lui Lot. Tot urcând spre miazănoapte, oştile lui Israel au ajuns curând în ţara amoriţilor. Poporul acesta puternic şi războinic pusese mâna mai întâi pe partea de

miazăzi a Canaanului; dar cum numărul lor crescuse, au trecut peste Iordan şi au făcut război cu moabiţii şi au ajuns stăpâni pe o parte din pământul lor. Aici s-au colonizat şi şi-au exercitat nestingheriţi domnia pe tot ţinutul, de la Arnon până la Iaboc. Drumul către Iordan, pe care doreau israeliţii să meargă, ducea de-a dreptul prin ţinutul acesta şi Moise îi trimise o solie prietenoasă lui Sihon – împăratul amoriţilor – în capitală: „Lasă-mă să trec prin ţara ta; voi ţinea drumul mare, fără să mă abat nici la dreapta, nici la stânga. Să-mi vinzi pe preţ de argint hrana pe care o voi mânca, şi să-mi dai cu preţ de argint apa pe care o voi bea; nu voi face altceva decât să trec cu piciorul”. (Deut.2, 27.28). Li s-a răspuns printr-un refuz hotărât; şi întreaga oştire a amoriţilor a fost chemată să se împotrivească trecerii noilor veniţi. Această oştire grozavă i-a umplut de spaimă pe israeliţi, care erau slab înarmaţi ca să dea piept cu o oaste bine înarmată şi bine disciplinată. În ce priveşte iscusinţa în cele ale războiului, vrăjmaşii lor erau în avantaj. Omeneşte vorbind, israeliţilor avea să li se pregătească un sfârşit grabnic. Dar Moise îşi ţinea privirea îndreptată către stâlpul de nor şi îi încuraja pe oameni cu realitatea faptului că semnul prezenţei lui Dumnezeu încă era cu ei. În acelaşi timp, le-a dat ordin să facă tot ce stătea în puterea omului să facă, pentru a se pregăti de război. Vrăjmaşii lor erau nerăbdători să înceapă bătălia şi aşteptau plini de încredere să-i şteargă de pe faţa pământului pe israeliţii nepregătiţi. Dar, din partea Stăpânului a tot pământul, Moise a primit următoarea poruncă: „Sculaţi-vă, plecaţi şi treceţi pârâul Arnon. Iată îţi dau în mâini pe Sihon, împăratul Hesbonului, amoritul, şi ţara lui. Începe cucerirea, fă război cu el! De azi încolo voi băga groaza şi frica de tine în toate popoarele de sub cer şi la auzul faimei tale vor tremura şi se vor îngrozi de tine”. (Deut.2, 24.25). Neamurile acestea de la marginea Canaanului ar fi fost

cruţate dacă în vrăjmăşia lor faţă de cuvântul Domnului nu s-ar fi împotrivit înaintării lui Israel. Domnul. Se dovedise a fi îndelung răbdător şi plin de milă şi de iubire faţă de aceste neamuri păgâne. Atunci când i-a arătat lui Avraam într-o viziune că urmaşii lui vor fi patru sute de ani într-o ţară străină, Domnul i-a dat făgăduinţa: „În al patrulea neam ea se va întoarce aici, căci nelegiuirea amoriţilor nu şi-a ajuns încă vârful” (Gen.15, 16). Cu toate că amoriţii erau nişte idolatri a căror viaţă pe drept era pierdută, datorită marii lor nelegiuiri, Dumnezeu i-a cruţat timp de patru sute de ani pentru a le oferi dovezi ce nu pot fi tăgăduite, despre faptul că El este adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului. Le erau cunoscute toate minunile pe care El le făcuse de la ieşirea israeliţilor din Egipt. Dovezi aveau destule; ar fi putut cunoaşte adevărul dacă ar fi fost gata să se lase de idolatria şi nelegiuirile lor. Dar ei au lepădat lumina şi s-au lipit tare de idolii lor. Când Domnul şi-a adus poporul pentru a doua oară la hotarele Canaanului, li s-au dat acestor păgâni dovezi noi despre puterea Sa. În biruinţa pe care a repurtat-o Israel asupra Aradului şi asupra canaaniţilor de acolo, precum şi în minunea ce s-a săvârşit pentru a-i scăpa pe cei ce mureau de muşcătura şarpelui, aceştia au văzut că Dumnezeu era cu poporul Său. Cu toate că israeliţilor le-a fost respinsă trecerea prin ţara lui Edom şi în felul acesta au fost nevoiţi să ia drumul cel lung şi greu către Marea Roşie, totuşi, în pribegia lor pe marginile ţinuturilor lui Edom, Moab şi Amon, n-au dat pe faţă vrăjmăşie şi n-au făcut niciun rău nici oamenilor, nici bunurilor lor. Când au ajuns la hotarele amoriţilor, israeliţii i-au rugat să le îngăduie să treacă prin ţara lor, făgăduind că vor respecta aceleaşi rânduieli pe care le păziseră în relaţiile cu alte popoare. Dar când regele amoriţilor a respins această cerere prietenoasă şi plin de semeţie şi-a adunat oastea pentru luptă, măsura fărădelegii lor s-a umplut şi Domnul şi-a manifestat

puterea în înfrângerea lor.

Israeliţii au trecut pârâul Arnon şi au înaintat împotriva vrăjmaşilor lor. A avut loc o ciocnire din care oştile lui Israel au ieşit biruitoare şi, folosind câştigul de la început, au ajuns curând stăpâne pe ţinutul amoriţilor. Căpetenia oştirii Domnului era Cel care i-a înfrânt pe vrăjmaşii poporului Său şi ar fi făcut lucrul acesta cu treizeci şi opt de ani mai înainte, dacă Israel ar fi avut încredere în El. Plină de nădejde şi curaj, oastea lui Israel înaintă voioasă tot mai departe şi, mergând spre miazănoapte, a ajuns curând la un ţinut care avea să-i pună la încercare credinţa şi încrederea în Dumnezeu. În faţă se afla împărăţia puternică şi cu populaţie numeroasă a Basanului, plină de cetăţi mari de piatră care şi astăzi trezesc uimirea lumii: „Şasezeci de cetăţi... Toate cetăţile acestea erau întărite cu ziduri înalte, porţi de fier şi cu zăvoare, afară de cetăţile fără ziduri care erau foarte multe la număr” (Deut.3, 1 – 11). Casele erau făcute din pietre negre, rezistente şi de o mărime extraordinară, aşa încât părea că nicio putere de pe vremea aceea nu ar fi fost în stare să pună mâna pe ele. Era un ţinut plin de peşteri sălbatice, coaste abrupte de munte, prăpăstii adânci şi întărituri stâncoase. Locuitorii acestei ţări erau de o mărime şi o putere uimitoare, urmaşi ai unui neam de uriaşi, deosebindu-se prin silniciile şi sălbăticia lor, aşa că erau spaima popoarelor din jurul lor, iar Og, împăratul ţării, era el însuşi, în mijlocul unui neam de uriaşi, un om de o statură şi o vitejie deosebite. Dar stâlpul de nor a pornit înainte şi, urmând îndrumarea dată de el, cetele lui Israel înaintară până la Edrei, unde împăratul uriaşilor aştepta sosirea lor. Og a ales cu multă îndemânare locul bătăliei. Cetatea Edrei se afla la marginea unui podiş întins care se ridica pieptiş din câmpie şi era semănat cu stânci vulcanice colţuroase. Se putea ajunge acolo numai pe poteci înguste şi greu accesibile. În caz de înfrângere,

forţele lui puteau să afle uşor adăpost în pustiul stâncos, unde străinilor le-ar fi fost foarte greu să-i urmărească.

Sigur de biruinţă, împăratul s-a arătat pe câmpia deschisă însoţit de o oaste grozavă, în timp ce de pe podişul de mai sus, unde se vedeau suliţele miilor de oameni gata de luptă, se auzeau strigăte de provocare. Când au văzut evreii făptura măreaţă a uriaşului uriaşilor, care se înălţa deasupra luptătorilor din oastea lui, când au văzut mulţimea de oameni care îl însoţeau şi au privit cetatea ce părea de necucerit, în spatele căreia erau ascunse alte mii de oameni ce nu se vedeau, inima multora din Israel a tremurat de frică. Dar Moise era liniştit şi hotărât; în privinţa împăratului Basanului, Domnul îi spusese: „Nu te teme de el; căci îl dau în mâinile tale, pe el şi tot poporul lui; să te porţi cu el cum te-ai purtat cu Sihon, împăratul Amoriţilor, care locuia la Hesbon” (Deut.3, 2). Credinţa liniştită a conducătorului a însufleţit poporul, dându-i încredere în Dumnezeu. Şi-au pus încrederea în braţul Lui atotputernic şi El nu i-a părăsit. În faţa Prinţului oştirii Domnului nu puteau sta nici uriaşii cei tari, nici cetăţile întărite cu ziduri, nici cetele înarmate, nici întăriturile munţilor. Domnul conducea oştirea; Domnul l-a lovit pe vrăjmaş; Domnul a biruit pentru Israel. Împăratul uriaş şi oştirea lui au fost nimiciţi, şi israeliţii au pus stăpânire curând pe toată ţara. În felul acesta, Domnul a şters de pe suprafaţa pământului poporul acesta ciudat care se dăduse cu totul nelegiuirii şi urâciunilor idolatriei.

Cu prilejul cuceririi Galaadului şi Basanului, mulţi şi-au reamintit evenimentele petrecute cu patruzeci de ani mai înainte, în Cades, şi care au făcut ca Israel să fie osândit, să rătăcească atâta vreme prin pustiu. Ei au văzut că raportul dat de iscoade cu privire la pământul făgăduit era adevărat în multe privinţe. Cetăţile erau împrejmuite cu ziduri foarte mari, erau locuite de uriaşi în faţa cărora evreii erau doar nişte pitici. Dar acum îşi dădeau seama că

greşeala fatală a părinţilor lor era aceea că nu se încrezuseră în puterea lui Dumnezeu. Numai din pricina aceasta nu putuseră să intre de îndată în ţara binecuvântată. Atunci când fuseseră pregătiţi să intre de prima dată în Canaan, ar fi fost cu mult mai uşor decât acum. Dumnezeu le făgăduise că, dacă ar fi ascultat de glasul Lui, El ar fi mers în fruntea lor şi ar fi luptat pentru ei; şi ar fi trimis şi viespi bondăreşti ca să-i alunge pe locuitorii ţării. Îngrijorarea nu pătrunsese deplin în mijlocul popoarelor care ar fi făcut prea puţin pentru ca să se împotrivească năvălirii lor. Dar acum, când Domnul le-a poruncit israeliţilor să înainteze, el a trebuit să dea piept cu vrăjmaşi ageri şi puternici şi să lupte cu oştiri numeroase şi bine pregătite, care se înarmaseră pentru a se împotrivi înaintării lor. În luptele ce le-au avut de dus cu Og şi cu Sihon, poporul a fost supus aceloraşi încercări la care au fost supuşi atât de vădit şi părinţii lor. Încercarea era cu mult mai severă acum decât atunci când Dumnezeu îi poruncise lui Israel să meargă înainte. Greutăţile s-au înmulţit foarte mult în calea lor deoarece refuzaseră să înainteze atunci când li se poruncise să facă aceasta în Numele Domnului. Aşa îl încearcă totdeauna Dumnezeu pe poporul Său. Dacă nu este gata să facă faţă unei încercări, El îl aduce din nou în acelaşi loc şi a doua oară încercarea va fi şi mai simţită, şi mai severă decât precedenta. Aceasta continuă până când va face faţă încercării sau, dacă este încă răzvrătit, Dumnezeu îşi retrage lumina de la el şi-l lasă în întuneric. Evreii şi-au adus acum aminte cum, altă dată, când oastea lor ieşise la luptă, au fost bătuţi şi mii de oameni au murit. Atunci însă au plecat împotriva poruncii lui Dumnezeu. Au plecat fără Moise, conducătorul rânduit de Dumnezeu, fără stâlpul de nor, preînchipuitor al faptului că Dumnezeu era cu ei, şi fără chivotul legământului. Dar acum Moise era cu ei şi-i întărea prin cuvinte de credinţă şi nădejde. Fiul lui Dumnezeu, învăluit

în stâlpul de nor, mergea în fruntea lor; iar sfântul chivot al Legii îi însoţea. Experienţa aceasta este o învăţătură pentru noi. Dumnezeul cel puternic al lui Israel este şi Dumnezeul nostru. În El trebuie să ne punem încrederea şi, dacă împlinim poruncile Sale, El va lucra pentru noi tot atât de vădit, cum a lucrat atunci pentru poporul Său din vechime. Toţi aceia care caută să umble pe calea datoriei vor fi asaltaţi de îndoieli şi necredinţă. Calea va fi uneori atât de mult blocată datorită piedicilor în aparenţă de netrecut, încât să-i descurajeze pe aceia care se lasă pradă descurajării; însă unora ca aceştia Dumnezeu le spune: „Mergi înainte. Fă-ţi datoria cu orice preţ. Greutăţile care par atât de înspăimântătoare, care îţi umplu sufletul de groază, vor pieri, dacă tu vei înainta pe calea ascultării, încrezându-te cu umilinţă în Dumnezeu”.

Secţiune 2.43 Cap. 40 – Balaam

După ce s-au întors de la cucerirea Basanului, la Iordan, israeliţii au tăbărât, în vederea apropiatei cuceriri a Canaanului, de-a lungul râului, ceva mai sus de vărsarea lui în Marea Moartă, chiar în faţa câmpiei Ierihonului. Se aflau acum la hotarele Moabului, iar moabiţii erau cuprinşi de spaimă din cauza apropierii năvălitorilor. Moabiţii nu fuseseră supăraţi cu nimic de Israel, totuşi ei urmăriseră cu mare îngrijorare tot ce se petrecuse în ţările vecine. Amoriţii, din faţa cărora fuseseră nevoiţi să se retragă, au fost înfrânţi de evrei, iar ţinutul care le fusese smuls moabiţilor de către amoriţi se afla acum în mâinile lui Israel. Oştile Basanului cedaseră în faţa puterii tainice, ascunse în stâlpul de nor, iar uriaşele cetăţi întărite fuseseră luate de evrei. Moabiţii nu îndrăzneau să pornească la un atac împotriva lor; părea că e fără nădejde să lupte împotriva lor cu armele, când vedeau puterea supraomenească ce lupta pentru evrei. Dar ei, aşa cum făcuse şi faraon, s-au hotărât să ia ca ajutor puterea vrăjitoriei pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. Voiau

să aducă un blestem asupra lui Israel. Moabiţii erau strâns uniţi cu madianiţii atât prin legături de naţionalitate, cât şi de credinţă. Iar Balac, împăratul Moabului, a stârnit temerile poporului înrudit cu ei şi a reuşit să-i câştige colaborarea în planurile lui împotriva lui Israel, trimiţând solia următoare: „Mulţimea aceasta are să înghită tot ce este în jurul nostru, cum paşte boul verdeaţa de pe câmp”. Se spunea despre Balaam, un locuitor din Mesopotamia, că avea puteri supranaturale şi faima sa ajunsese până în ţara lui Moab. S-au hotărât deci să-l cheme în ajutor. De aceea au trimis soli pe „bătrânii lui Moab şi bătrânii lui Madian”, care au plecat la el, ca să câştige de partea lor puterea lui ghicitorească şi vrăjitorească împotriva lui Israel.

Solii au plecat în grabă în lunga lor călătorie peste munţi şi prin pustie, către Mesopotamia, şi, când l-au găsit pe Balaam, i-au transmis solia din partea împăratului lor: „Iată, un popor a ieşit din Egipt; acoperă faţa pământului şi s-a aşezat în faţa mea. Vino, te rog, să-mi blestemi pe poporul acesta, căci este mai puternic decât mine; poate că aşa îl voi putea bate şi-l voi izgoni din ţară, căci ştiu că pe cine binecuvântezi tu este binecuvântat, şi pe cine blestemi tu este blestemat”. Balaam fusese cândva un om bun şi un profet al lui Dumnezeu; dar decăzuse şi se lăsase pradă lăcomiei după avere; cu toate acestea, el încă mai mărturisea a fi slujitor al Celui Prea înalt. El nu era în necunoştinţă de tot ce făcuse Dumnezeu pentru Israel şi, când trimişii şi-au făcut cunoscută solia, el ştia prea bine că era de datoria lui să refuze darurile lui Balac şi să le dea drumul solilor să plece. Dar el şi-a îngăduit să se joace cu ispita şi le-a poruncit solilor să rămână peste noapte la el, spunând că nu poate da un răspuns hotărât până nu va fi cerut sfat de la Domnul. Balaam ştia că blestemul lui nu poate face niciun rău lui Israel. Dumnezeu era de partea lor şi, atâta vreme cât ei Îi rămâneau credincioşi, nicio putere vrăjmaşă, pământească sau demonică, nu era în

stare să le facă vreun rău. Dar mândria sa a fost măgulită de cuvintele solilor, când i-au spus: „Pe cine binecuvântezi este binecuvântat şi pe cine blestemi este blestemat”. A fost ispitit de darurile cele scumpe şi de perspectiva locurilor de frunte ce i se făgăduiau; acestea au trezit lăcomia sa. Astfel, cu lăcomie, el a primit comorile oferite şi, în timp ce mărturisea o strictă ascultare de voinţa lui Dumnezeu, a încercat să se conformeze dorinţelor lui Balac.

În timpul nopţii, îngerul lui Dumnezeu i s-a arătat lui Balaam cu solia: „Să nu te duci cu ei; şi nici să nu blestemi poporul acela căci este binecuvântat”. Cu nemulţumire, Balaam i-a lăsat pe soli să plece dimineaţa; dar nu le-a destăinuit ce îi spusese Domnul. Mânios că i s-au stricat planurile în ce priveşte bogăţia şi onoarea, a strigat la ei înfuriat: „Duceţi-vă înapoi în ţara voastră, căci Domnul nu vrea să mă lase să merg cu voi”. Balaam „a iubit plata fărădelegii” (2 Petru 2, 15). Păcatul lăcomiei, pe care Dumnezeu îl declară a fi idolatrie, a făcut din el un om făţarnic şi, prin acest unic păcat, Satana a ajuns să pună complet stăpânire pe el. Acesta a fost păcatul care a dus la ruinarea lui. Ispititorul făgăduieşte totdeauna câştig şi onoare lumească pentru a-i face pe oameni să se abată de la slujirea lui Dumnezeu. El le spune că prea marea lor conştiinciozitate îi ţine departe de bogăţie. În felul acesta, mulţi sunt ispitiţi să se îndepărteze de calea strictei lealităţi. Un pas greşit face ca pasul următor să fie mai uşor, iar ei vor deveni din ce în ce mai îndrăzneţi. Ei vor cuteza şi vor săvârşi cele mai groaznice lucruri din momentul în care s-au lăsat în stăpânirea lăcomiei şi a poftei după mărire. Mulţi se mângâie cu gândul că de dragul vreunui câştig lumesc se pot depărta pentru un timp de cărarea strictei credincioşii şi apoi, după ce şi-au împlinit dorinţele, pot să-şi schimbe iarăşi umblarea când le place. Unii ca aceştia se prind singuri în laţurile lui

Satana şi rareori mai pot scăpa.

Când trimişii i-au raportat lui Balac despre refuzul profetului de a-i însoţi, nu au lăsat nici măcar să se înţeleagă că Dumnezeu îi poruncise aceasta. Presupunând că amânarea lui Balaam a fost numai pentru a obţine o plată mai mare, împăratul a trimis domnitori mai numeroşi şi mai cu vază decât cei dintâi, cu făgăduinţe de onoruri mai mari, şi le-a dat deplină putere să spună că sunt gata să accepte orice ar cere Balaam. Solia stăruitoare a lui Balac către Balaam suna astfel: „Nu mai pune piedici şi vino la mine; căci îţi voi da multă cinste şi voi face tot ce vei spune; numai vino, te rog, şi blastămă-mi poporul acesta”. Balaam a fost pus a doua oară la încercare. În răspunsul său la cererea trimişilor, el se făcea că manifestă o mare credincioşie şi incoruptibilitate, asigurându-i că oricât de mult aur şi argint i s-ar oferi, n-ar putea fi determinat să lucreze împotriva voinţei lui Dumnezeu. Dar, în acelaşi timp, el dorea să facă şi pe voia împăratului; şi, cu toate că voia lui Dumnezeu îi era binecunoscută, i-a îndemnat pe soli să rămână acolo peste noapte, ca să-L mai întrebe o dată pe Dumnezeu, ca şi când Atotputernicul ar fi om, care poate fi dus cu vorba. În timpul nopţii, Domnuli. Se arătă lui Balaam şi îi spuse: „Fiindcă oamenii aceştia au venit să te cheme, scoală-te şi du-te cu ei; dar să faci numai ce-ţi voi spune”. În felul acesta, Domnul dorea să-i îngăduie lui Balaam să-şi împlinească voia, pentru că stăruia mereu. El nu umbla după ascultarea de Dumnezeu, ci mergea pe calea aleasă de el şi apoi se străduia să obţină aprobarea lui Dumnezeu. Sunt şi astăzi mii de oameni care merg pe aceeaşi cale. Dacă datoria s-ar potrivi cu înclinaţiile inimii lor, nu le-ar veni greu s-o recunoască. Ea le este lămurit arătată în Biblie sau le este în mod clar arătată de împrejurări şi raţiune. Dar, pentru că dovezile acestea sunt potrivnice dorinţelor şi înclinaţiilor lor, adesea, ei dau la o parte aceste dovezi şi

se încumetă să vină la Dumnezeu ca să afle de la El ce au de făcut. Cu o mare şi aparentă conştiinciozitate ei se roagă îndelung şi stăruitor, cerând lumină. Dar Dumnezeu nu. Se va lăsa să fie luat în râs. Adesea, El îi lasă pe unii ca aceştia să-şi urmeze propriile lor dorinţe şi să suporte consecinţele. „Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu... atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor”. (Ps.81, 11 – 12). Dacă cineva ştie bine care-i este datoria, să nu îndrăznească să vină la Dumnezeu cu cererea de a-l scuti de împlinirea ei. Dimpotrivă, cu inima umilă şi supusă să ceară putere şi înţelepciune pentru a face faţă cerinţelor ei. Moabiţii erau un popor idolatru şi decăzut; cu toate acestea, faţă de lumina primită, vina lor în faţa cerului nu era aşa de mare ca a lui Balaam. Întrucât se dădea drept profet al lui Dumnezeu, tot ce spunea el era primit ca având autoritate divină. Prin urmare, el nu trebuia să vorbească aşa cum îi venea, ci trebuia să rostească solia aşa cum i-o dădea Dumnezeu. „Să faci numai ce-ţi voi spune”, era porunca lui Dumnezeu. Balaam primise îngăduinţa să plece cu solii veniţi de la moabiţi, dacă ar fi venit din nou dimineaţa, să-l cheme. Dar, supăraţi de şovăiala lui şi aşteptându-se la un nou refuz, ei au pornit la drum spre casă fără să mai stea de vorbă cu el. Orice scuză pentru a se conforma cerinţei lui Balac fusese acum înlăturată. Dar Balaam era hotărât să pună mâna pe plata făgăduită şi, dimineaţa, luând dobitocul pe care obişnuia să călărească, porni la drum. Se temea ca nu cumva chiar şi acum să-i fie retrasă îngăduinţa divină şi mâna furtunos înainte, ca nu cumva, într-un fel oarecare, să-i scape răsplata mult râvnită. Dar „Îngerul Domnului S-a aşezat în drum ca să i se împotrivească”. Animalul a văzut solul divin ce era nevăzut de ochii omului şi, lăsând drumul, o luă peste câmp. Cu lovituri sălbatice, Balaam aduse din nou animalul pe drum; dar din nou, la un loc strâmt, cu pereţi de stâncă, îngerul. Se arătă şi, în încercarea de a se

da la o parte din faţa fiinţei ameninţătoare, animalul presă de zid piciorul stăpânului său. Balaam era orb faţă de încercările Cerului şi nu recunoştea că Dumnezeu îi închidea calea. Omul îşi ieşi din fire şi sili măgăriţa să meargă mai departe, bătând-o fără milă.

„Îngerul Domnului a trecut mai departe, şi S-a aşezat într-un loc unde nu era chip să te întorci nici la dreapta, nici la stânga”. Îngerul S-a arătat acolo, ca şi mai înainte, într-o atitudine ameninţătoare, iar bietul animal, tremurând de groază, se opri prăbuşindu-se la pământ, sub călăreţ. Furia lui Balaam nu mai cunoscu margini şi lovi animalul cu băţul şi mai crunt decât înainte. De astă dată Dumnezeu îi deschise gura şi, măgăriţa necuvântătoare, „care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei prorocului” (2 Petru 2, 26). „Ce ţi-am făcut, de m-ai bătut de trei ori?” – zise ea.

Mânios că trebuie să zăbovească din pricina aceasta pe cale, Balaam îi răspunse animalului aşa cum ar fi vorbit cu o fiinţă înzestrată cu înţelepciune: „Pentru că ţi-ai bătut joc de mine; dacă aş avea o sabie în mână, te-aş ucide pe loc”. Iată-l pe vestitul vrăjitor, plecat la drum ca să blesteme un popor întreg pentru ca să-i taie puterile, nu era în stare să ucidă măgăriţa pe care călărea! Deodată ochii lui Balaam s-au deschis şi el L-a văzut pe îngerul lui Dumnezeu stând cu sabia trasă, gata să-l ucidă. Înspăimântat, „s-a plecat şi s-a aruncat cu faţa la pământ”. Îngerul îi spuse: „Pentru ce ţi-ai bătut de trei ori măgăriţa? Iată, Eu am ieşit ca să-ţi stau împotrivă, căci drumul pe care mergi este un drum care duce la pierzare înaintea Mea. Măgăriţa M-a văzut, şi s-a abătut de trei ori dinaintea Mea; dacă nu s-ar fi abătut dinaintea Mea, pe tine te-aş fi omorât, iar pe ea aş fi lăsat-o vie”. Balaam mai trăia numai datorită măgăriţei cu care se purtase atât de sălbatic. Omul care se lăudase că este profet al lui Dumnezeu, care spunea despre sine că „are ochii deschişi” şi că „vede

vedenia Celui Atotputernic”, era atât de orbit de lăcomie şi de patima îmbogăţirii, încât nu era în stare să-L zărească pe Îngerul Domnului, care, în schimb, era văzut de animal. Mintea „lor necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia” (2 Cor.4, 4). Cât de mulţi sunt cei orbiţi în felul acesta! Ei aleargă pe căi oprite, călcând în picioare Legea lui Dumnezeu, şi nu pot să vadă că Dumnezeu şi îngerii le stau împotrivă. Ca şi Balaam, ei se mânie pe aceia care vor să-i ferească de cădere.

Balaam dovedise ce fel de duh era în el, când şi-a bătut animalul. „Cel neprihănit se îndură de vite, dar inima celui rău este fără milă” (Prov.12, 10). Puţini sunt cei ce recunosc aşa cum trebuie, cât de rău este să-şi bată joc de animale sau, din nepăsare, să le lase să sufere. Domnul, care l-a făcut pe om, a făcut şi vieţuitoarele necuvântătoare şi „Se îndură de toate făpturile mâinilor Sale” (Ps.145, 9). Animalele au fost create pentru a-i sluji omului; dar el nu are dreptul de a le pricinui dureri printr-un tratament aspru sau prin poveri ce întrec puterea lor. Din cauza păcatului omului, „până în ziua de astăzi toată firea suspină” (Rom.8, 22). Aşadar nu numai omului, ci şi animalelor li s-au dat suferinţa şi moartea. De aceea se cuvine ca omul să caute a uşura, în loc de a mări, povara suferinţei pe care abaterile lui o aduc asupra făpturilor lui Dumnezeu. Cine se poartă rău cu animalele pentru că le are sub puterea sa este un laş şi un tiran. Înclinaţia de a-i face pe alţii să sufere, fie oameni, fie necuvântătoare, este satanică. Mulţi nu-şi dau seama că sălbăticia lor va fi odată scoasă la iveală, ştiind că animalele lipsite de grai nu pot să o spună. Dacă însă acestor oameni li s-ar deschide ochii aşa cum i-au fost deschişi lui Balaam, ar vedea cum un înger al lui Dumnezeu se află lângă ei, ca martor, pentru a mărturisi împotriva lor în curţile cereşti. În cer se duce un raport şi vine ziua când aceia care se poartă rău cu făpturile lui Dumnezeu vor fi judecaţi şi condamnaţi. Când

L-a văzut pe trimisul lui Dumnezeu, Balaam a strigat îngrozit: „Am păcătuit, căci nu ştiam că Te-ai aşezat înaintea mea în drum; şi acum, dacă nu găseşti că e bine ce fac eu, mă voi întoarce”. Domnul l-a lăsat să-şi urmeze drumul, dar l-a făcut să înţeleagă că puterea divină trebuia să controleze cuvintele lui. Dumnezeu avea să-i dovedească lui Moab că evreii se aflau sub scutul Său; şi lucrul acesta l-a făcut cu foarte mare putere, arătându-le că nici chiar Balaam nu era în stare să rostească un blestem împotriva lor, fără învoire de sus. Regele Moabului, fiind informat de apropierea lui Balaam, i-a ieşit în întâmpinare la graniţa regatului, cu un mare alai, ca să-l primească. Când şi-a exprimat nedumerirea în legătură cu zăbovirea lui Balaam, acesta, având în vedere răsplata bogată ce-l aştepta, a răspuns: „Iată că am venit la tine; acum îmi va fi oare îngăduit să spun ceva? Voi spune cuvintele pe care mi le va pune Dumnezeu în gură”. Balaam a regretat foarte mult această restricţie; el se temea că nu va putea să-şi aducă la îndeplinire planul, datorită puterii controlatoare a lui Dumnezeu ce era asupra sa.

Împăratul şi cele mai de seamă căpetenii ale împărăţiei sale l-au însoţit cu mare fast pe Balaam până pe „muntele lui Baal”, de unde putea privi oştile evreilor. Priviţi-l pe profet cum, stând pe înălţime, priveşte în jos, la poporul ales al lui Dumnezeu! Cât de puţin ştiu israeliţii despre ce se întâmplă în apropierea lor! Cât de puţin ştiu ei despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu care se revarsă asupra lor ziua şi noaptea! Cât de întunecată este mintea poporului lui Dumnezeu din toate veacurile! Cât de greoi sunt ei în a pricepe marea Lui iubire şi îndurare! Nu ar trebui ca inima oamenilor să se umple de recunoştinţă faţă de iubirea lui Dumnezeu şi de respect, la gândul măreţiei şi puterii Lui, văzând cum lucrează puterea Lui pentru ei?

Balaam cunoştea în oarecare măsură serviciul

jertfelor evreilor şi nădăjduia să primească binecuvântarea lui Dumnezeu şi să-şi ajungă scopurile sale păcătoase, dacă îi va întrece, oferind daruri mai bogate. În felul acesta, vederile păcătoase ale moabiţilor începeau să pună stăpânire pe sufletul lui. Înţelepciunea lui ajunsese să fie o nebunie; viziunea lui spirituală se întunecase; lăsându-se în voia puterii lui Satana, el şi-a atras orbirea. La cererea lui Balaam s-au zidit şapte altare şi el a adus câte o jertfă pe fiecare dintre ele. Apoi s-a dus singur pe o înălţime pentru a se întâlni cu Dumnezeu, făgăduindu-i lui Balac că-i va face cunoscut tot ce-i va descoperi Domnul. Împreună cu nobilii şi cu prinţii lui Moab, împăratul a rămas lângă jertfe, în timp ce în jurul lor se adunase mulţimea curioasă ce aştepta întoarcerea profetului. În cele din urmă el a venit şi oamenii aşteptau ca vorbele lui să nimicească pentru totdeauna puterea neînţeleasă care lucra pentru israeliţii pe care îi urau. Balaam spuse: „Balac m-a adus din Aram. Împăratul Moabului m-a chemat din munţii Răsăritului, zicând: Vino şi blastămă-mi pe Iacov! Vino şi defaimă-mi pe Israel! Cum să blastăm eu pe cel ce nu-l blastămă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul? îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălţimea dealurilor: Este un popor care locuieşte deoparte, şi nu face parte dintre neamuri. Cine poate să numere pulberea lui Iacov, şi să spună numărul unui sfert din Israel? O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi, şi sfârşitul meu să fie ca al lor!” Balaam recunoştea că el venise cu gândul de a-l blestema pe Israel, dar cuvintele pe care le rostea erau cu totul contrare simţămintelor inimii sale. El era constrâns să rostească binecuvântări, în timp ce sufletul lui era plin de blesteme. Când Balaam a privit tabăra lui Israel, a văzut cu uimire dovada prosperităţii lor. Ei fuseseră zugrăviţi înaintea lui ca o mulţime sălbatică şi dezorganizată, umplând ţara ca nişte cete nomade ce erau o pacoste şi o groază pentru popoarele din jur. Adevărul

era cu totul altul. El a văzut marea întindere şi rânduiala deplină a taberei lor, în care totul dovedea ordine şi disciplină temeinică. I s-a arătat mila cu care Dumnezeu lua seama la israeliţi şi caracterul lor deosebit, ca popor ales. Ei nu trebuia să fie pe aceeaşi treaptă cu celelalte popoare, ci mai presus de toate. „Un popor care locuieşte deoparte şi nu face parte dintre neamuri”. La data când se rosteau aceste cuvinte, israeliţii nu aveau aşezări trainice şi felul lor deosebit de a fi, obiceiurile şi purtarea lor nu îi erau cunoscute lui Balaam. Dar cât de surprinzător s-a împlinit această profeţie în istoria de mai târziu a lui Israel! În tot timpul robiei lor, în toate veacurile de când sunt împrăştiaţi printre popoare, ei au rămas un popor deosebit. Aşa este poporul lui Dumnezeu, adevăratul Israel, cu toate că este împrăştiat printre toate neamurile şi pe pământ ei nu sunt decât peregrini, a căror cetăţenie este în ceruri.

Lui Balaam i s-a arătat nu numai istoria poporului evreu ca naţiune, ci el a privit şi creşterea şi vieţuirea adevăratului Israel al lui Dumnezeu până la sfârşitul timpului. El a văzut cum mila deosebită a Celui Prea înalt este cu aceia care îl iubesc şi se tem de El. I-a văzut cum sunt sprijiniţi de harul Său când trec prin valea umbrelor morţii. El i-a văzut cum se ridică din morminte încoronaţi cu slavă, cinste şi mărire. A văzut cum cei răscumpăraţi se bucură de mărirea nepieritoare a pământului nou. Privind la toate acestea el strigă: „Cine poate să numere pulberea lui Iacov şi să spună numărul unui sfert din Israel?” Iar când a văzut cum strălucea pe fruntea fiecăruia coroana măririi şi fiecare faţă era luminată de bucurie, când lăsă privirea să urmărească viaţa fără de sfârşit şi fericirea lor fără de margini, rosti, mişcat din adâncul sufletului, dorinţa inimii lui: „O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi, şi sfârşitul meu să fie ca al lor”. Dacă Balaam ar fi fost dispus să primească lumina pe care i-a dat-o

Dumnezeu, ar fi început să trăiască cele spuse şi s-ar fi despărţit îndată de Moab. N-ar fi dus mai departe jocul acela plin de încumetare cu harul lui Dumnezeu, ci s-ar fi întors la El fără întârziere, cu adâncă pocăinţă. Dar Balaam iubea plata nedreptăţii şi era hotărât să şi-o asigure.

Fără îndoială, Balac se aştepta să cadă asupra lui Israel un blestem ca un foc ce arde, şi când auzi cele spuse de profet, exclamă scos din fire: „Ce mi-ai făcut? Te-am luat să blestemi pe vrăjmaşul meu şi iată că tu-l binecuvântezi”. Balaam, care căuta ca din constrângere să facă o virtute, a declarat că a rostit cuvintele ce i-au fost dictate de puterea divină, dintr-o consideraţie credincioasă faţă de voinţa lui Dumnezeu. Răspunsul lui a fost: „Nu trebuie oare să spun ce-mi pune Domnul în gură?” Nici de astă dată Balac nu renunţă la gândurile sale. El îşi zise că priveliştea măreaţă pe care o oferea tabăra lui Israel îl impresionase aşa de mult pe Balaam, încât nu mai îndrăznise să-şi folosească vrăjitoriile. Împăratul hotărî deci să-l ducă într-un loc de unde putea fi văzută numai o mică parte a oştirii. Dacă Balaam putea fi determinat să blesteme câte o frântură, întreaga tabără ar fi ajuns curând să fie dată nimicirii. S-a făcut o nouă încercare, pe vârful unei înălţimi cu numele Pisga. Din nou s-au clădit şapte altare şi pe fiecare a fost adusă o jertfă, ca şi prima dată. Împăratul şi mai marii săi au rămas lângă jertfe, în timp ce Balaam s-a retras pentru a se întâlni cu Dumnezeu. Din nou i s-a dat profetului o solie divină, pe care el nu avea putere să o schimbe sau să nu o rostească. Atunci când s-a arătat mulţimii ce aştepta îngrijorată, i s-a pus întrebarea: „Ce a spus Domnul?” Răspunsul, ca mai înainte, a umplut de spaimă inima împăratului şi a mai marilor săi: „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, Niciun fiu al omului, ca să-l pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare, nu va împlini? Iată că am primit

poruncă să binecuvântez. Da, El a binecuvântat, şi eu nu pot întoarce. El nu vede nicio fărădelege în Iacov, Nu vede nicio răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el. El este Împăratul lui, veselia lui”. Uimit de aceste descoperiri, Balaam exclamă: „Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov, nici vrăjitoria împotriva lui Israel”. Marele vrăjitor şi-a încercat puterea sa vrăjitorească, după dorinţa moabiţilor; dar chiar cu acest prilej trebuia să spună despre Israel: „Ce minune a făcut Dumnezeu!” Câtă vreme se aflau sub scutul lui Dumnezeu, niciun neam şi nicio naţiune nu putea să-i biruiască, chiar dacă ar fi fost sprijiniţi de toată puterea lui Satana. Întreaga lume avea să fie uimită de lucrarea minunată săvârşită de Dumnezeu în favoarea poporului Său – că un om care era hotărât să umble pe calea lui păcătoasă a fost stăpânit aşa de tare de puterea divină, încât, în loc să blesteme, a rostit, în cuvinte alese şi cu cele mai frumoase exprimări de sentimente poetice, cele mai bogate şi mai scumpe făgăduinţe. Iar mila dovedită de Dumnezeu în vremea aceea faţă de Israel trebuia să fie o asigurare a grijii Sale ocrotitoare pentru copiii Săi ascultători şi credincioşi, din toate veacurile. Când Satana îi va îndemna pe oamenii răi să bârfească, să chinuiască şi să-L nimicească pe poporul lui Dumnezeu, atunci copiii Săi îşi vor aminti întâmplarea aceasta, pentru ca astfel să li se întărească curajul şi credinţa în El. Deznădăjduit şi înfrânt, împăratul Moabului strigă: „Nu-l blestema, dar măcar nu-l binecuvânta!” În inima lui, încă mai nutrea o slabă nădejde şi s-a hotărât să mai facă o încercare. El l-a dus pe Balaam pe muntele Por, unde se afla un templu închinat desfrânatelor slujbe ale lui Baal – zeul lor. Aici s-a ridicat acelaşi număr de altare ca şi mai înainte şi s-a adus acelaşi număr de jertfe; dar, de această dată, Balaam nu s-a mai dus singur la o parte ca să afle voia lui Dumnezeu, ca altă dată. N-a mai alergat la descântece, ci, stând lângă altare,

a privit corturile lui Israel. Duhul lui Dumnezeu a venit din nou asupra lui şi de pe buzele sale a pornit solia divină: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuinţele tale, Israele! Ele se întind ca nişte văi, la nişte grădini lângă un râu, la nişte copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, la nişte cedri pe lângă ape. Apa curge din găleţile lui.

Şi sămânţa lui este udată de ape mari; Împăratul lui se înalţă mai presus de Agag, şi împărăţia lui ajunge puternică... Îndoaie genunchii, se culcă întocmai ca un leu, la o leoaică: Cine-l va scula? Binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta, şi blestemat să fie oricine te va blestema!” Aici este descrisă propăşirea copiilor lui Dumnezeu prin cele mai frumoase tablouri ce se pot afla în natură. Profetul îl aseamănă pe Israel cu văile mănoase, acoperite de recolte bogate, cu grădinile înfloritoare udate de izvoare ce nu seacă niciodată, cu pomul de aloe frumos mirositor şi cu cedrul măreţ. Ultimul tablou menţionat este unul dintre cele mai frumoase şi mai potrivite ce se găsesc în Sfânta Scriptură. Cedrul Libanului era onorat de toate popoarele din răsărit. Familia de copaci din care face parte cedrul se află răspândită pe întreaga faţă a pământului pe unde a putut pătrunde omul. Îi merge bine din regiunea polară şi până în zona tropicală; se bucură de arşiţa soarelui şi nu se înspăimântă de geruri; creşte puternic de-a lungul apelor, dar se înalţă maiestuos şi în pustietăţile arse de soare. El îşi înfige rădăcina adânc în stânca munţilor şi dă piept vitejeşte cu furtuna. Frunzele lui sunt proaspete şi verzi chiar şi atunci când toate celelalte au murit de suflul iernii. Mai presus de toţi ceilalţi copaci, cedrul de Liban se deosebeşte prin tăria, trăinicia şi puterea lui nepieritoare. Toate acestea sunt folosite pentru a-i preînchipui pe aceia a căror „viaţă este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. (Col.3, 3). Sfânta Scriptură spune: „Cel drept va înflori ca finicul şi va creşte ca cedrul din Liban” (Ps.92, 12). Mâna divină a înălţat cedrul ca împărat

peste pădure. „Chiparoşii nu erau de asemuit cu crengile lui, şi platanii nu erau ca ramurile lui; niciun copac din grădina lui Dumnezeu nu era ca el în frumuseţe” (Ezech.31, 8). Cedrul era folosit deseori ca o emblemă a regalităţii, iar felul în care Scriptura îl foloseşte, ca să-i reprezinte pe cei drepţi, arată cum consideră cerul pe aceia care fac voia lui Dumnezeu. Balaam a prorocit că Împăratul lui Israel va ajunge mai puternic decât împăratul Agag. Acesta era numele dat regilor amaleciţilor, care în acea vreme erau o naţiune foarte puternică; dar dacă rămânea credincios lui Dumnezeu, Israel urma să îşi biruiască vrăjmaşii. Fiul lui Dumnezeu era Împăratul lui Israel şi tronul Lui urma să fie aşezat odată pe pământ, iar puterea Lui să se înalţe peste toate împărăţiile pământului. În timp ce asculta cuvintele profetului, Balac a fost copleşit de deznădejde, spaimă şi mânie. El a fost indignat de faptul că Balaam nu a putut să-i dea nici cea mai mică încurajare în legătură cu un răspuns favorabil, când totul era categoric numai împotriva lui. El a privit cu dispreţ purtarea făţarnică şi înşelătoare a profetului. Nemaiputând să se stăpânească, împăratul strigă: „Fugi acum şi du-te acasă. Spusesem că-ţi voi da cinste, dar Domnul te-a împiedicat să o primeşti”. La aceasta i s-a răspuns că împăratul fusese avertizat de la început că Balaam putea să rostească numai solia dată lui de Dumnezeu. Înainte de a se întoarce la poporul său, Balaam a rostit o profeţie foarte frumoasă şi foarte aleasă cu privire la Răscumpărătorul lumii şi la nimicirea finală a vrăjmaşilor lui Dumnezeu: „Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, Un toiag de cârmuire se ridică din Israel. El străpunge laturile Moabului, şi prăpădeşte pe toţi copiii lui Set”. Şi sfârşi prin aceea că prezise nimicirea desăvârşită a lui Moab şi Edom, a lui Amalec şi a cheniţilor, aşa că împăratului moabiţilor nu i-a rămas nicio rază de speranţă. Dezamăgit în aşteptările lui

de a obţine onoare şi avere, certat cu împăratul Moabului şi ştiind că-şi atrăsese neplăcerea lui Dumnezeu, Balaam se întoarse din călătoria la care pornise după găsirea sa cu cale. Când ajunse în ţara lui, puterea stăpânitoare a Duhului lui Dumnezeu îl părăsi şi lăcomia care fusese înăbuşită până aici a ajuns din nou stăpână pe el. Era gata să se folosească de orice mijloc, pentru ca să apuce plata făgăduită de Balac. Balaam ştia că fericirea israeliţilor depindea de ascultarea lor de Dumnezeu şi că nu era altă cale pe care să fie atrasă nimicirea lor, decât de a-i ispiti la păcat. Se hotărî deci să câştige bunăvoinţa lui Balac, învăţându-i pe moabiţi ce să facă pentru ca să atragă blestemul asupra lui Israel. S-a întors îndată în ţara Moabului şi i-a înfăţişat împăratului planurile sale. Chiar şi moabiţii erau convinşi că, atâta vreme cât Israel Îi rămânea credincios lui Dumnezeu, El era scutul lor. Planul lui Balaam era deci să-i facă să se despartă de Dumnezeu, fiind atraşi la idolatrie. Dacă puteau fi făcuţi să ia parte la desfrânatele slujbe în cinstea lui Baal şi a Astarteii, atotputernicul lor Apărător avea să le devină vrăjmaş şi ei să ajungă în curând prada popoarelor furioase şi războinice din jur. Planul acesta a fost acceptat imediat de împărat, iar Balaam a rămas şi el acolo pentru ca să ajute la punerea lui în aplicare. Balaam a văzut izbânda planului lui diavolesc. El a văzut cum a venit blestemul lui Dumnezeu asupra poporului Său şi cum mii dintre ei au fost loviţi de judecăţile Lui; dar dreptatea divină, care a pedepsit păcatul israeliţilor, nu l-a lăsat nici pe amăgitor să scape. În războiul pe care israeliţii l-au dus împotriva madianiţilor, a fost ucis şi Balaam. El avusese o presimţire că sfârşitul lui este aproape, atunci când a strigat: „O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi şi sfârşitul meu să fie ca al lor”. Dar nu a ales să trăiască viaţa celor neprihăniţi şi a avut parte de soarta vrăjmaşilor lui Dumnezeu. Soarta lui Balaam a fost la fel ca cea a lui Iuda, iar caracterele lor

se aseamănă în chip izbitor. Amândoi au încercat să unească slujirea lui Dumnezeu cu slujirea lui Mamona şi amândoi au dat greş. Balaam L-a recunoscut pe adevăratul Dumnezeu şi a pretins că-l slujeşte; Iuda credea în Iisus ca Mesia şi s-a unit cu urmaşii Lui. Dar Balaam a căutat să folosească slujirea lui Dumnezeu ca pe un mijloc de a câştiga avere şi onoare lumească şi, pentru că nu a putut pune mâna pe ele, s-a poticnit, a căzut şi a fost nimicit. Iuda aştepta ca prin legătura cu Hristos să-şi asigure bogăţie şi onoare în împărăţia pământească pe care, după cum credea el, Mesia urma s-o întemeieze. Nimicirea nădejdilor sale l-a dus la cădere şi la pieire. Atât Balaam, cât şi Iuda primiseră mare lumină şi se bucuraseră de privilegii deosebite; dar un singur păcat nutrit în inimă a otrăvit întreaga fiinţă şi le-a adus nimicirea. E primejdios să lăsăm o pornire rea să se cuibărească în inima noastră. Un singur păcat pe care-l nutrim, încetul cu încetul va înjosi caracterul, aducând cele mai nobile puteri ale lui în supunere faţă de dorinţa cea rea. Cel care îndepărtează din conştiinţa sa chiar numai o singură strajă, care îngăduie o singură deprindere păcătoasă şi o singură abatere de la înaltele cerinţe ale datoriei, dărâmă zidurile de apărare ale sufletului şi deschide o cale pentru ca Satana să intre şi să îl ducă în rătăcire. Singura cale sigură este aceea ca împreună cu David să înălţăm zilnic rugăciunea aceasta, dintr-o inimă sinceră: „Paşii mei stau neclintiţi pe cărările Tale, şi nu mi se clatină picioarele”. (Psalm 17, 5).

Secţiune 2.44 Cap. 41 – Apostazia de la Iordan

Cu inima veselă şi cu credinţa în Dumnezeu reînnoită, oştile lui Israel s-au întors biruitoare de la Basan. Deja puseseră stăpânire pe un ţinut bogat şi aveau o puternică încredere în imediata cucerire a Canaanului. Numai Iordanul se afla între ei şi pământul făgăduit. Chiar dincolo de Iordan, în faţa lor, se afla o câmpie roditoare,

plină de verdeaţă, udată de lacuri şi izvoare de apă şi umbrită de palmieri maiestuoşi. În părţile apusene ale câmpiei se înălţau turnurile şi palatele Ierihonului, care era aşa de bine aşezat în livezile lui de palmieri, încât i se dăduse numele de „cetatea palmierilor”. Pe partea răsăriteană a Iordanului, între râu şi podişul înalt pe care-l străbătuseră, mai era o câmpie lată de câţiva kilometri ce se întindea pe o oarecare distanţă de-a lungul apei. Valea aceasta adăpostită avea climat tropical; aici înflorea salcâmul, de unde şi numele „valea salcâmilor”. Aici şi-au aşezat tabăra israeliţii, aflând un adăpost plăcut în dumbrăvile de salcâmi, de-a lungul apei. Dar, în mijlocul acestor locuri atrăgătoare, ei aveau să dea de un rău mai ucigător decât cele mai tari oştiri de bărbaţi înarmaţi sau decât fiarele sălbatice ale pustietăţii. Ţinutul acesta atât de bogat în bunătăţi naturale fusese întinat de locuitorii lui. Cu prilejul slujirii obşteşti a lui Baal, zeitatea lor cea mai mare, aveau loc petrecerile cele mai josnice şi mai păgâneşti. Pretutindeni erau locuri cunoscute pentru idolatrie şi desfrâu, ale căror nume chiar aminteau stricăciunea şi corupţia poporului. Stările acestea din jurul lor au avut o înrâurire întinătoare asupra israeliţilor. Inima lor s-a deprins cu gânduri murdare, care s-au întins curând prin toată tabăra; viaţa de huzur şi lenevie a avut asupra lor o înrâurire stricăcioasă. Aproape fără să-şi dea seama, s-au îndepărtat de Dumnezeu şi au ajuns într-o stare în care au devenit o pradă uşoară pentru ispită. În timp ce se aflau în tabără la Iordan, Moise a luat măsuri pentru cucerirea Canaanului. Marele conducător era prins cu totul de lucrarea aceasta; dar pentru popor, timpul acesta lipsit de griji, în aşteptare, a ajuns să fie peste măsură de ispititor şi, nu peste multe săptămâni, viaţa lor ajunse să fie mânjită de grozave rătăciri de la calea virtuţii şi credincioşiei. La început, au fost numai puţine legături între israeliţi şi vecinii lor păgâni; după un timp însă, au

început să se strecoare în tabără femei madianite. Înfăţişarea lor nu era bătătoare la ochi, iar planurile lor au fost săvârşite atât de pe ascuns, încât atenţia lui Moise nu a fost atrasă de lucrul acesta. Femeile acestea aveau de gând ca, prin legătura lor cu israeliţii, să-i ducă la călcarea Legii lui Dumnezeu, să le îndrepte mintea la obiceiurile şi apucăturile păgâneşti şi să-i momească la idolatrie. Gândurile acestea au fost ţinute ascunse cu grijă sub haina prieteniei, aşa încât n-au fost privite cu bănuială nici de supraveghetorii poporului. La îndemnurile lui Balaam, împăratul Moabului a pus la cale o mare petrecere în cinstea zeilor lor şi i-a dat în grijă lui Balaam să-i determine pe israeliţi să ia şi ei parte. Întrucât era privit de ei ca profet al lui Dumnezeu, nu i-a fost greu să-şi aducă la îndeplinire planul. O mare parte din popor s-a dus cu el să vadă sărbătorile. S-au încumetat să umble pe calea oprită şi s-au prins în laţul lui Satana. Ademeniţi de muzică şi de jocuri, aţâţaţi de frumuseţea vestalelor păgâne, s-au lepădat de credincioşia lor faţă de Dumnezeu. Îndată ce au luat parte la ospăţ şi veselie, mintea li s-a întunecat când au băut vin şi lanţurile stăpânirii de sine au fost rupte. Pornirile fireşti au ajuns să-i stăpânească şi, o dată ce conştiinţa li s-a mânjit prin aceste fapte de destrăbălare, s-au lăsat înduplecaţi şi să se închine înaintea idolilor. Au adus jertfe pe altarele păgâneşti şi au luat parte la cele mai înjositoare ceremonii. N-a trebuit mult timp ca otrava să se întindă ca o molimă ucigătoare prin toată tabăra lui Israel. Aceia care ar fi trebuit să-i înfrângă în luptă pe vrăjmaşii lor au fost înfrânţi prin şiretenia femeilor păgâne. Poporul părea că este vrăjit. Mai marii şi fruntaşii poporului au fost printre cei dintâi care s-au abătut, apoi mulţi alţii din popor, încât apostazia a ajuns generală. „Israel s-a alipit de Baal-Peor” (Numeri 25, 3). Când, în cele din urmă, a văzut şi Moise ce se petrece şi ce prăpăd a venit peste ei, atacurile vrăjmaşilor lor ajunseseră să

izbutească atât de mult, încât nu numai că israeliţii luau parte la serviciile destrăbălate ale închinării idolatre de la muntele Por, ci se ajunsese ca obiceiurile păgâneşti să fie ţinute chiar şi în tabără. Bătrânul conducător s-a umplut de indignare şi mânia lui Dumnezeu s-a aprins. Practicile idolatre ale israeliţilor au realizat tot ce nu au putut să facă formulele magice ale lui Balaam – i-au despărţit de Dumnezeu. Datorită judecăţilor ce s-au abătut de îndată asupra sa, poporul a început să-şi dea seama de grozăvia păcatelor lui. O molimă înspăimântătoare s-a abătut asupra taberei şi zece mii dintre ei au murit. Dumnezeu a dat porunca să fie omorâţi de judecători toţi cei care conduseseră la apostazia aceasta. Porunca s-a împlinit fără întârziere. Cei vinovaţi au fost ucişi, iar trupurile lor moarte au fost spânzurate în văzul întregului Israel, pentru ca cei din tabără, văzând cât de aspră era purtarea cu căpeteniile lor, să-şi dea seama de adânca neplăcere a lui Dumnezeu faţă de păcatul lor, iar pe ei să-i apuce groaza de mânia Lui. Toţi şi-au dat seama că pedeapsa era îndreptăţită şi au dat fuga la cortul întâlnirii; plângând şi cu adâncă umilinţă şi-au recunoscut păcatul. În timp ce plângeau înaintea lui Dumnezeu la intrarea cortului mărturiei, în timp ce molima bântuia încă, omorându-i pe oameni, iar judecătorii îşi săvârşeau lucrarea înspăimântătoare, Ziruri, una dintre căpeteniile lui Israel, a venit în tovărăşia unei desfrânate madianite, „fata lui ţur, căpetenia seminţiilor ieşite dintr-o casă părintească din Madian”, pe care o ducea la cortul său, trecând semeţ prin tabără. Niciodată nu se arătase desfrâul mai obraznic sau mai respingător. Aţâţat de vin, Ziruri se fălea cu păcatul lui, „ca locuitorii Sodomei”, şi se purta batjocoritor în ticăloşia lui. Preoţii şi conducătorii, plini de durere şi umilinţă, se aruncaseră cu faţa la pământ şi plângeau, „între tindă şi altar”, rugându-L stăruitor pe Dumnezeu să-şi ierte poporul şi să nu facă de ruşine moştenirea, când

acest conducător al poporului se arătă îngâmfat cu păcatul lui în mijlocul adunării, ca şi cum ar fi vrut să sfideze mânia lui Dumnezeu şi să-şi bată joc de judecătorii poporului. Ţineas, fiul lui Eleazar, marele preot, se ridică din mijlocul adunării şi, luând o suliţă, „s-a luat după omul acela din Israel până la cortul lui” şi i-a omorât pe amândoi. Astfel, plaga s-a oprit în timp ce preotul care a împlinit judecata divină a fost onorat în faţa întregului Israel, iar lui şi casei lui le-a fost dată preoţia pentru veşnicie. „Ţineas... a abătut mânia Mea de la copiii lui Israel”, spunea solia divină; „de aceea să spui că închei cu el un legământ de pace. Acesta va fi, pentru el şi pentru sămânţa lui după el, legământul unei preoţii veşnice, pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeul lui şi a făcut ispăşire pentru copiii lui Israel”. Judecăţile cu care a fost lovit Israel la Sitim din pricina păcatelor lui au adus moartea celor ce mai rămăseseră în viaţă din ceata cea mare a celor care, cu aproape patruzeci de ani mai înainte, îşi atrăseseră osânda de a muri în pustie. Numărătoarea poporului făcută în timpul rămânerii lor pe câmpiile Iordanului, potrivit cu porunca lui Dumnezeu, arată că „între ei nu era niciunul din copiii lui Israel a căror numărătoare o făcuse Moise şi preotul Aaron în pustia Sinai... afară de Caleb, fiul lui Iefune, şi Iosua, fiul lui Nun” (Num.26, 64.65). Dumnezeu trimisese pedepse asupra israeliţilor pentru că se lăsară prinşi de ispitele madianiţilor; dar ispititorii nu puteau să scape de mânia judecăţii divine. Amaleciţii, care îl atacaseră pe Israel la Refidim, când s-au aruncat asupra celor obosiţi, rămaşi pe urmă din oştire, n-au fost pedepsiţi decât mult mai târziu; dar madianiţii, prin care fuseseră duşi în păcat, trebuia să simtă îndată pedepsele lui Dumnezeu, ca nişte vrăjmaşi mai primejdioşi. „Răzbună pe copiii lui Israel împotriva madianiţilor”, spunea porunca dată de Dumnezeu lui Moise, „apoi vei fi adăugat la poporul tău”. (Num.31, 2).

Însărcinarea aceasta a fost îndeplinită fără întârziere. Din fiecare seminţie au fost aleşi câte o mie de bărbaţi şi trimişi sub conducerea lui Ţineas. „Au înaintat împotriva Madianului după porunca pe care o dăduse lui Moise Domnul; şi au omorât pe toţi bărbaţii. Împreună cu toţi ceilalţi, au omorât şi pe... cei cinci împăraţi ai Madianului; au ucis cu sabia şi pe Balaam, fiul lui Beor”. Chiar şi femeile care fuseseră luate ca prizoniere de oastea biruitoare au fost ucise la porunca lui Moise, ca unele care erau vrăjmaşii cei mai primejdioşi şi mai vinovaţi ai lui Israel. Aşa a fost sfârşitul acelora care au pus la cale nenorocirea poporului lui Dumnezeu. Psalmistul zice: „Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o şi li se prinde piciorul în laţul pe care l-au pus”. (Ps.9, 15). „Căci Domnul nu lasă pe poporul Său şi nu-şi părăseşte moştenirea. Ci se va face odată judecată după dreptate şi toţi cei cu inima curată o vor găsi bună”. Când „se strâng împotriva vieţii celui neprihănit, şi osândesc sângele nevinovat”, Domnul „va face să cadă asupra lor nelegiuirea, El îi va nimici prin răutatea lor” (Ps.94, 14.15.21.23).

Când a fost chemat să-i blesteme pe evrei, Balaam nu le-a putut face niciun rău, cu toate cuvintele lui vrăjitoreşti; căci Domnul „nu vede nicio fărădelege în Iacov”, „nicio răutate în Israel” (Num.23, 21.23). Dar când au călcat Legea lui Dumnezeu, lăsându-se pradă ispitei, Păzitorul lor S-a depărtat de la ei. Câtă vreme poporul lui Dumnezeu rămâne credincios poruncilor Sale, niciun blestem şi nicio vrăjitorie nu-l pot lovi pe Israel. Întreaga putere a lui Satana şi toate loviturile date de el cu şiretenie nu urmăresc altceva decât să împingă la păcat. Când cei care spun că sunt păstrătorii Legii lui Dumnezeu calcă în picioare prescripţiile ei, se despart în felul acesta de Dumnezeu şi nu mai sunt în stare să stea în picioare înaintea vrăjmaşilor lor. Israeliţii care nu au putut să fie biruiţi de armele sau vrăjitoriile madianiţilor au căzut

pradă femeilor lor desfrânate. Iată cum femeile care sunt în slujba lui Satana îşi folosesc puterea pentru a prinde sufletele în cursă şi a le nimici. „Ea a făcut să cadă multe jertfe şi mulţi sunt cei pe care i-a ucis ea” (Prov.7, 26). Astfel s-a întâmplat că fiii lui Set au fost seduşi, părăsind cinstea, integritatea lor, şi în felul acesta poporul cel sfânt a ajuns corupt. În acelaşi fel a fost ispitit Iosif. La fel şi-a trădat Samson puterea, apărarea lui Israel, în mâinile filistenilor. Tot în lucruri de felul acesta a căzut şi David. Iar Solomon, cel mai înţelept dintre împăraţi, care de trei ori fusese numit fiu gingaş al Dumnezeului său, a ajuns un rob al patimilor şi şi-a lăsat credincioşia pradă puterii lor ademenitoare. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”. (1 Cor.10, 11.12). Satana cunoaşte bine materialul cu care are de-a face în inima omului. El cunoaşte acele trăsături din fiecare caracter care pot fi mai uşor atacate, deoarece le-a studiat mii de ani cu o râvnă demonică şi, în generaţiile care au urmat una după alta, s-a străduit să-i răstoarne pe cei mai tari bărbaţi, prinţi din Israel, prin aceleaşi ispite care au izbutit atât de teribil la Baal-Por. În toate veacurile se găsesc epave de caracter, care s-au ciocnit de stâncile poftelor firii pământeşti. Astăzi, când ne apropiem de sfârşitul timpului, iar poporul lui Dumnezeu se află la hotarele Canaanului ceresc, Satana, ca şi pe vremuri, îşi va dubla sforţările pentru a-i împiedica să păşească pe pământul făgăduit. El întinde curse pentru fiecare suflet. Nu numai cei neştiutori şi needucaţi trebuie să fie cu luare aminte. El va pregăti ispite şi pentru aceia care se găsesc în locurile cele mai de cinste şi în slujbele cele mai sfinte; dacă poate să-i ademenească să-şi întineze sufletul, atunci, prin ei, e în stare să-i ducă pe mulţi la pieire. Şi pentru aceasta se slujeşte de aceleaşi mijloace şi

astăzi, ca şi acum trei mii de ani. Prin prietenii lumeşti, prin expunerea frumuseţii, prin ispita satisfacerii poftelor, prin dezmăţ, petreceri sau un pahar cu vin, el îi duce pe oameni la călcarea poruncii a şaptea. Satana l-a ademenit pe Israel mai întâi la necumpătare şi numai după aceea l-a atras la idolatrie. Aceia care dezonorează chipul lui Dumnezeu şi mânjesc templul Lui în însăşi fiinţa lor nu se vor da înapoi de la nicio batjocorire a lui Dumnezeu, care ar mulţumi pofta inimii lor stricate. Împlinirea poftelor păcătoase slăbeşte mintea şi înjoseşte sufletul. Puterile morale şi spirituale sunt slăbite şi paralizate prin împlinirea poftelor josnice şi este cu neputinţă pentru robul patimilor să priceapă obligativitatea sfântă a Legii lui Dumnezeu, să preţuiască ispăşirea sau să-şi dea seama de valoarea sufletului. Bunătatea, curăţia şi adevărul, temerea de Dumnezeu şi iubirea de cele sfinte – toate aceste simţiri sfinte şi năzuinţe alese, care îl leagă pe om de lumea cerească, sunt mistuite în focul poftelor. Sufletul ajunge un pustiu trist şi întunecat, locuinţa duhurilor rele şi „o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte”. Fiinţe zidite după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu ajung să fie înjosite până la treapta animalelor lipsite de raţiune. Evreii au fost făcuţi să calce în picioare Legea lui Dumnezeu şi să atragă judecăţile Lui asupra neamului lor prin faptul că au avut legături cu oamenii idolatri şi au luat parte la petrecerile lor. În acelaşi fel izbuteşte Satana şi astăzi, în cea mai mare măsură, să-i amăgească la păcat pe urmaşii lui Hristos, ademenindu-i să lege prietenii cu nelegiuiţii şi să ia parte la petrecerile lor. „De aceea ieşiţi din mijlocul lor şi depărtaţi-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeţi de ce este necurat” (2 Cor.6, 17). Dumnezeu cere de la poporul Său de astăzi să fie tot atât de mult deosebit de lume în ce priveşte obiceiurile, purtarea şi principiile, cât îi cerea şi poporului Său de pe timpuri. Dacă ei ascultă în chip credincios de învăţăturile Cuvântului Lui, deosebirea

aceasta va fi netă; altfel, nu este cu putinţă. Poruncile date evreilor de a nu se amesteca cu păgânii nu erau mai clare sau mai explicite decât acelea care îi opresc pe creştini să se lase în voia spiritului şi obiceiurilor celor nelegiuiţi. Domnul Hristos ne spune: „Nu iubiţi lumea (păcatul, n.tr.), nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2, 15). „Prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu. Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu” (Iacov 4, 4). Urmaşii Domnului Hristos trebuie să se despartă de păcătoşi şi să caute să vină în legătură cu ei numai atunci când li se poate face acelora bine. Nu putem fi destul de hotărâţi în ce priveşte evitarea celor care caută să ne depărteze de Dumnezeu. Atunci când ne rugăm: „Şi nu ne duce pe noi în ispită”, trebuie să fugim şi noi cât mai mult de ispită. Israeliţii au fost ispitiţi să păcătuiască într-un moment când se aflau într-o stare de tihnă şi siguranţă. Au pierdut din vedere să caute fără încetare faţa lui Dumnezeu, au uitat să se mai roage şi s-au lăsat în voia unei deosebite încrederi în sine. Comoditatea, lenevia şi înclinaţia către petreceri au lăsat nesupravegheată citadela sufletului şi gândurile josnice şi-au făcut intrare. Trădătorii de dincoace de ziduri au fost aceia care au dărâmat întăriturile principiilor şi l-au lăsat pe Israel pradă puterii lui Satana. În felul acesta caută Satana şi în zilele noastre să nimicească sufletele. Un lung proces pregătitor, necunoscut lumii, se desfăşoară în inimă înainte ca un creştin să săvârşească făţiş păcatul. Sufletul nu coboară deodată de la curăţie şi sfinţenie, la viaţa de rând, la patimi şi fărădelege. E nevoie de timp pentru ca aceia care sunt făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu să ajungă ca nişte brute sau cu chipuri demonice. Noi suntem schimbaţi prin privire. Omul care nutreşte în inimă cugete necurate ajunge în cele din urmă să aibă plăcere de păcatele pe care altă dată la privea cu scârbă. Satana

foloseşte orice mijloc pentru ca nelegiuirea şi patimile josnice să fie ceva foarte obişnuit şi plăcut între oameni. Nu putem merge pe străzile oraşelor noastre fără să vedem cum nelegiuirile sunt amintite pe faţă, fie că sunt descrise într-un roman, fie că sunt reprezentate pe scena unui teatru. Inima ajunge să se deprindă cu păcatul. În publicaţiile de toate zilele, li se povestesc oamenilor faptele celor răi şi stricaţi şi tot ce poate aţâţa patimile li se înfăţişează în povestiri ispititoare. Ei aud şi citesc atât de mult despre aceste fărădelegi înjositoare, încât conştiinţa care odată era foarte simţitoare şi se dădea înapoi cu scârbă de la scenele acestea ajunge să se înăsprească şi să se ocupe cu foarte mult interes de asemenea lucruri. Multe dintre distracţiile populare din zilele noastre, care sunt frecventate cu plăcere chiar de către aceia care se numesc creştini, tind către acelaşi scop pe care-l aveau cele ale păgânilor. De fapt, sunt puţine dintre ele acelea pe care Satana nu le foloseşte pentru a pierde suflete. Prin intermediul teatrului, el a făcut ca timp de secole patimile să fie aţâţate şi viciul să fie slăvit. Opera cu strălucirea ei, fascinanta ei prezentare, dansul, jocul de cărţi, toate sunt folosite de Satana pentru a rupe lanţurile principiilor şi pentru a deschide porţile împlinirii poftelor păcătoase. La orice întâlnire pentru satisfacerea plăcerilor, unde mândria este încurajată sau apetitul satisfăcut, unde omul este determinat să-L uite pe Dumnezeu şi să piardă din vedere interesele veşnice, Satana strânge lanţurile sale în jurul sufletelor. „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice”, spunea sfatul înţelepciunii, „căci din ea ies izvoarele vieţii”. Căci omul este cum „îşi face socotelile în suflet” (Prov.4, 23; 23, 7). Inima trebuie să fie înnoită prin harul lui Dumnezeu; altfel, în zadar va umbla după curăţirea vieţii. Cel care încearcă să-şi clădească un caracter plin de virtuţi, fără să se sprijine pentru aceasta pe harul lui Hristos, îşi zideşte casa pe nisip mişcător. În ceasul cel

greu al ispitei, desigur că se va prăbuşi. Rugăciunea lui David să fie strigătul fiecărui suflet: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic” (Ps.51, 10). Iar după ce am ajuns părtaşi ai harului divin, trebuie să mergem înainte până la desăvârşire, „păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă” (1 Petru 1, 5).

Şi totuşi, avem şi noi ceva de făcut pentru a ne împotrivi ispitei. Aceia care nu doresc să cadă pradă atacurilor lui Satana trebuie să-şi apere bine porţile sufletului; trebuie să se ferească de a citi, a privi sau a asculta ceea ce trezeşte gânduri murdare. Să nu-şi lase mintea şi gândurile să alerge la întâmplare după oricare subiect ce iese în cale, după cum li-l aduce Satana înainte. „De aceea încingeţi-vă coapsele minţii voastre”, spune apostolul Petru, „fiţi treji... nu vă lăsaţi târâţi în poftele pe care le aveaţi altă dată, când eraţi în neştiinţă; ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră” (1 Petru 1, 13 – 15). Pavel zice: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună şi orice laudă, aceea să vă însufleţească” (Fil.4, 8). Aceasta cere rugăciune stăruitoare şi o continuă veghere. Trebuie să fim sprijiniţi de puterea dăinuitoare a Duhului Sfânt care îndrumă gândurile către cer şi le deprinde să stăruiască la cele curate şi sfinte. Pe lângă aceasta, trebuie să cercetăm cu râvnă Cuvântul lui Dumnezeu. „Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, zice psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Ps.119, 9.11). Păcatul săvârşit de israeliţi la Baal-Peor a adus judecăţile lui Dumnezeu asupra naţiunii şi, dacă în zilele noastre aceleaşi păcate nu atrag aşa de grabnic pedeapsa, ele îşi vor primi tot aşa de sigur răsplata. „Dacă nimiceşte cineva Templul lui

Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu” (1 Cor.3, 17). Natura leagă pedepse grozave de păcatele acestea, pedepse care mai curând sau mai târziu se abat asupra oricărui făcător de rele. Mai mult decât toate celelalte păcate, acestea au dus la degenerarea neamului nostru şi dau naştere la o povară de boli şi suferinţe cu care este blestemată lumea noastră. S-ar putea ca oamenii să izbutească pentru un timp să-şi ascundă abaterile de ochii semenilor lor, dar vor culege tot atât de sigur suferinţe, boli, nebunie sau moarte, roadele faptelor lor rele. Iar dincolo de viaţa aceasta, aşteaptă judecata, care va da ca răsplată pedeapsa veşnică. „Cei ce fac unele ca acestea nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu”, ci împreună cu Satana şi cu îngerii răi îşi vor avea partea în „iazul de foc”, care este „moartea a doua” (Gal.5, 21; Apoc.20, 14). „Buzele femeii străine strecoară miere şi cerul gurii ei este mai lunecos decât untdelemnul; dar la urmă este amară ca pelinul, ascuţită ca o sabie cu două tăişuri”. „Depărtează-te de drumul care duce la ea şi nu te apropia de uşa casei ei, ca nu cumva să-ţi dai altora vlaga ta, şi unui om fără milă anii tăi; ca nu cumva nişte străini să se sature de averea ta şi tu să te trudeşti pentru casa altuia; ca nu cumva să gemi la urmă, când carnea şi trupul ţi se vor istovi”. „Căci casa ei pogoară la moarte”. „Niciunul care se duce la ea nu se va mai întoarce”. „El nu ştie că acolo sunt morţii şi că oaspeţii ei sunt în văile locuinţei morţilor”. (Prov.5, 3.4.8 – 11; 2, 18.19; 9, 18).

Secţiune 2.45 Cap. 42 – Repetarea Legii

Domnul i-a dat de ştire lui Moise că sosise timpul hotărât pentru luarea în stăpânire a Canaanului. Şi, când stătea pe înălţimea munţilor şi privea la Iordan şi la pământul făgăduit, profetul împovărat de ani se uita cu multă plăcere la moştenirea poporului său. Oare nu s-ar fi putut ca osânda rostită la Cades, din pricina păcatelor sale, să fie retrasă? Stăruitor, el se rugă: „Stăpâne,

Doamne! Tu ai început să arăţi robului Tău mărirea Ta şi mâna Ta cea puternică; căci care este dumnezeul acela, în cer şi pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale şi să aibă o putere ca a Ta? Lasă-mă, Te rog, să trec şi să văd ţara aceea bună de dincolo de Iordan, munţii aceia frumoşi şi Libanul!” (Deut.3, 24 – 27).

Răspunsul dat a fost: „Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi şi spre răsărit, şi priveşte-o doar cu ochii; căci nu vei trece Iordanul acesta”. Fără să murmure, Moise se supuse hotărârii lui Dumnezeu. Dar se îngrijora de Israel. Cine să poarte povara pentru binele lor, aşa cum o purta el? Din inima lui se revărsă rugăciunea: „Domnul, Dumnezeul duhurilor oricărui trup, să rânduiască peste adunare un om, care să iasă înaintea lor şi să intre înaintea lor, care să-i scoată afară şi să-i vâre înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca nişte oi care n-au păstor”. (Num.27, 16 – 23). Domnul a ascultat rugăciunea servului Său şi a răspuns: „Ia-ţi pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, şi să-ţi pui mâna peste el. Să-l aşezi înaintea preotului Eleazar şi înaintea întregii adunări, şi să-i dai porunci sub ochii lor. Să-l faci părtaş la dregătoria ta, pentru ca toată adunarea copiilor lui Israel să-l asculte”. Iosua îi slujise multă vreme lui Moise şi, ca un bărbat credincios, priceput şi înţelept, a fost ales ca urmaş al lui. Prin punerea mâinilor lui Moise, însoţită de o cuvântare de însărcinare foarte mişcătoare, Iosua a fost numit în chip solemn, conducător al lui Israel. Cuvintele Domnului cu privire la Iosua au fost adresate adunării prin gura lui Moise: „Să se înfăţişeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului, şi Iosua, toţi copiii lui Israel, împreună cu el, şi toată adunarea să iasă după porunca lui Eleazar şi să intre după porunca lui”. Înainte de a lăsa cu totul locul său de conducător văzut al lui Israel, lui Moise i

s-a dat sfatul să repete înaintea lor toate întâmplările cu eliberarea lor din Egipt şi rătăcirea prin pustie şi să reamintească Legea rostită la Sinai. Când se dăduse Legea, numai puţini dintre cei de faţă erau destul de mari pentru a pricepe grozava solemnitate a decretării Legii. Întrucât urma ca peste scurt timp ei să treacă Iordanul şi să ia în stăpânire pământul făgăduit, Dumnezeu le înfăţişă cerinţele Legii Sale şi le ceru ascultare, ca o condiţie a prosperităţii. Moise a stat în picioare înaintea poporului, ca să repete cele din urmă avertizări şi îndemnuri pentru poporul său. Faţa lui strălucea de o lumină sfântă. Părul îi era alb de bătrâneţe; dar făptura lui nu se gârbovise sub povara anilor, trăsăturile feţei sale dovedeau puterea neslăbită a sănătăţii, iar ochii îi erau limpezi şi luminoşi. Prilejul era însemnat şi, cu simţăminte adânci, el le vorbi despre iubirea şi îndurarea preamilostivului lor Mântuitor. „Întreabă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ, şi cercetează de la o margine a cerului la cealaltă: a fost vreodată vreo întâmplare aşa de mare şi s-a auzit vreodată aşa ceva? A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, cum l-ai auzit tu, şi să fi rămas viu? A fost vreodată vreun dumnezeu care să fi căutat să ia un neam din mijlocul altui neam, prin încercări, semne, minuni şi lupte, cu mână tare şi braţ întins, şi cu minuni înfricoşate, cum a făcut cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, în Egipt şi sub ochii voştri? Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoşti că numai Domnul este Dumnezeu şi că nu este alt Dumnezeu afară de El” (Deut.4, 32 – 35). „Nu doar pentru că întreci la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi şi v-a ales, căci voi sunteţi cel mai mic dintre toate popoarele. Ci pentru că Domnul vă iubeşte, pentru că a vrut să ţină jurământul pe care l-a făcut părinţilor voştri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică şi v-a

izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului. Să ştii dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios şi îşi ţine legământul şi îndurarea până la al miilea neam de oameni faţă de cei ce-L iubesc şi păzesc poruncile Lui” (Deut.7, 7 – 9). Poporul Israel era înclinat să pună şi pe seama lui Moise purtarea lor rea; dar de această dată toate bănuielile lor, că Moise ar fi plin de îngâmfare, de înălţare de sine sau de iubire de sine, au fost înlăturate şi ei ascultau cu încredere cuvintele lui. Cu sinceritate le înfăţişă Moise greşelile şi abaterile părinţilor lor. Din cauza îndelungatei lor rătăciri prin pustie, ei adesea au ajuns să fie lipsiţi de răbdare şi gata de răscoală; dar Domnul nu avea nicio vină pentru această întârziere de a lua în stăpânire Canaanul; El era mai trist decât ei că nu putea să-i ducă mai curând în stăpânirea pământului făgăduit şi astfel să dovedească tuturor popoarelor puterea Sa cea mare, arătată în eliberarea poporului Său. Din cauza neîncrederii lor în Dumnezeu, din cauza îngâmfării şi necredinţei, ei nu au fost pregătiţi să intre în Canaan. Ei nu ar fi fost o dovadă că sunt un popor al cărui Dumnezeu este Domnul, deoarece din caracterul lor lipseau curăţia, bunătatea şi bunăvoinţa. Dacă părinţii lor s-ar fi lăsat să fie călăuziţi de Dumnezeu, fiind cârmuiţi de Legea Lui şi umblând pe căile rânduielilor Lui, ar fi ajuns de multă vreme să locuiască în Canaan, ca popor fericit, prosper şi sfânt. Prin faptul că s-a întârziat atât de mult intrarea lor în pământul cel bun, Dumnezeu a fost dezonorat şi slava Lui micşorată înaintea popoarelor. Moise, care înţelegea caracterul şi valoarea legilor lui Dumnezeu, i-a asigurat pe oameni că nicio altă naţiune nu avea rânduieli atât de bune, drepte şi înţelepte ca acelea pe care li le dăduse evreilor. „Iată”, zicea el, „v-am învăţat legi şi porunci cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniţi în ţara pe care o veţi lua în stăpânire! Să le păziţi şi să le

împliniţi, căci acestea vor fi înţelepciunea şi priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi şi vor zice: Acest neam mare este un popor cu totul înţelept şi priceput!” (Deut.4, 5.6). Moise le-a mai adus aminte de ziua când s-au înfăţişat înaintea Domnului Dumnezeului lor la Horeb. Şi i-a îndemnat pe evrei zicând: „Care este în adevăr, neamul acela aşa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui atât de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori îl chemăm? Şi care este neamul acela aşa de mare, încât să aibă legi şi porunci aşa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înainte?” (Deut. 4, 10.7.8.20). Astăzi se poate spune din nou ce i s-a spus lui Israel. Legile pe care le-a dat Dumnezeu poporului Său pe vremuri erau mai umane, mai bune şi mai înţelepte decât ale celor mai civilizate naţiuni de pe pământ. Legile neamurilor poartă urmele slăbiciunilor şi patimilor inimilor nerenăscute; dar Legea lui Dumnezeu poartă în sine pecetea Divinităţii. „Dar pe voi, Domnul v-a luat, şi v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca să-l fiţi un popor pus deoparte, cum sunteţi azi” (Deut.4, 10.7.8.20), a lămurit Moise. Ţara, în care ei aveau să intre peste un scurt timp şi care urma să fie a lor dacă ascultau de poruncile lui Dumnezeu, le-a fost descrisă după cum se va vedea mai departe. Şi cât de mişcată trebuie să fi fost inima israeliţilor auzind aceste cuvinte, când se gândeau că acela care le descria binecuvântările pământului făgăduit în culori atât de strălucitoare era îndepărtat de la moştenirea poporului său din pricina păcatelor lor: „Căci Domnul, Dumnezeul tău are să te ducă într-o ţară bună, nu ca ţara Egiptului, din care aţi ieşit, unde aruncai sămânţa în ogoare şi le udai cu piciorul ca pe o grădină de zarzavaturi. Ţara pe care o veţi stăpâni este o ţară cu munţi şi văi care se adapă din ploaia cerului; ţară cu pâraie de apă, cu izvoare şi cu lacuri care ţâşnesc din văi şi din munţi; ţară

unde vei mânca pâine din belşug, unde nu vei duce lipsă de nimic; ţară ale cărei pietre sunt de fier şi din ai cărei munţi vei scoate arama; este o ţară de care îngrijeşte Domnul, Dumnezeul tău şi asupra căreia Domnul, Dumnezeul tău are neîncetat ochii de la începutul până la sfârşitul anului” (Deut.8, 7 – 9; 11, 10 – 12). „Domnul Dumnezeul tău te va face să intri în ţara pe care a jurat părinţilor tăi, lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, că ţi-o va da. Vei stăpâni cetăţi mari şi bune pe care nu tu le-ai zidit, case pline de tot felul de bunuri pe care nu tu le-ai umplut, puţuri de apă săpate, pe care nu tu le-ai săpat, vii şi măslini pe care nu tu i-ai sădit. Când vei mânca şi te vei sătura, vezi, să nu uiţi pe Domnul, Dumnezeul tău”. „Vegheaţi asupra voastră ca să nu daţi uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul Dumnezeul vostru, căci Domnul Dumnezeul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos”. Iar dacă aveau să facă fapte rele înaintea Domnului, atunci, zicea Moise, „veţi pieri de o moarte repede din ţara pe care o luaţi în stăpânire dincolo de Iordan”. (Deut.6, 10 – 12; 4, 23 – 26). După ce Moise a repetat Legea înaintea tuturor, a încheiat şi lucrarea de a scrie toate legile, rânduielile şi ordinele date de Dumnezeu, precum şi rânduielile privitoare la jertfe. Cartea care cuprindea toate acestea a fost încredinţată câtorva slujbaşi, iar pentru a fi păstrată cu şi mai multă grijă, a fost aşezată lângă chivotul mărturiei. Marele conducător încă se mai temea că poporul se va depărta de Dumnezeu. Într-o cuvântare deosebit de solemnă şi impresionantă, el le-a înfăţişat binecuvântările care le vor reveni dacă ascultă de Dumnezeu, cum şi blestemele ce vor veni dacă se abat de la El: „Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind şi îndeplinind toate poruncile Lui, pe care ţi le dau astăzi”, „vei fi binecuvântat în cetate şi vei fi binecuvântat la câmp. Rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul turmelor tale, fătul vacilor

tale şi oilor tale, toate acestea vor fi binecuvântate. Coşniţa şi postava ta vor fi binecuvântate. Vei fi binecuvântat la venirea ta, şi vei fi binecuvântat la plecarea ta. Domnul îţi va da biruinţă asupra vrăjmaşilor tăi care se vor ridica împotriva ta. Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în grânarele tale şi în toate lucrurile pe care vei pune mâna” (Vezi Deut.28).

„Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi şi nu vei împlini toate poruncile Lui şi toate legile Lui, pe care ţi le dau astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine şi de care vei avea parte”. „Vei fi de pomină, de batjocură şi de râs printre toate popoarele la care te va duce Domnul”. „Domnul te va împrăştia printre toate neamurile, de la o margine a pământului până la cealaltă: şi acolo vei sluji altor dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinţii tăi, dumnezei de lemn şi de piatră. Între aceste neamuri nu vei fi liniştit şi nu vei avea un loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale. Domnul îţi va face inima fricoasă, ochii lâncezi şi sufletul îndurerat. Viaţa îţi va sta nehotărâtă înainte... Dimineaţa vei zice: O, de ar veni seara! şi seara vei zice: O, de ar veni dimineaţa! în groaza care-ţi va umple inima şi în faţa lucrurilor pe care ţi le vor vedea ochii”. Privind peste veacuri prin Duhul profeţiei, Moise a descris scenele îngrozitoare ale prăbuşirii finale a lui Israel şi nimicirea Ierusalimului de către oştile romane: „Domnul va aduce de departe, de la marginile pământului un neam care va cădea peste tine cu zbor de vultur, un neam a cărui limbă n-o vei înţelege, un neam cu înfăţişare sălbatică şi care nu se va sfii de cel bătrân, nici nu va avea milă de copii”. Pustiirea deplină a ţării şi suferinţele îngrozitoare ale poporului cu ocazia asedierii Ierusalimului de către Tit, în veacurile de mai târziu, sunt viu descrise: „El va mânca rodul turmelor tale şi rodul pământului tău, până vei fi nimicit... Te va împresura în toate cetăţile tale,

până îţi vor cădea zidurile, aceste ziduri înalte şi tari în care îţi puneai încrederea pe toată întinderea ţării tale… În strâmtorarea şi necazul în care te va aduce vrăjmaşul tău, vei mânca rodul trupului tău, carnea fiilor şi fiicelor tale, pe care ţi-i va da Domnul Dumnezeul tău”. „Femeia cea mai gingaşă şi cea mai miloasă dintre voi, care de gingaşă şi miloasă ce era, nu ştia cum să calce mai uşor cu piciorul pe pământ, va privi fără milă pe bărbatul care se odihneşte la sânul ei, pe fiul şi pe fiica ei… căci, ducând lipsă de toate, va mânca în ascuns pe copiii pe care îi va naşte, din pricina strâmtorării şi necazului în care te va aduce vrăjmaşul tău în cetăţile tale”. Moise a încheiat cu aceste cuvinte: „Iau azi cerul şi pământul martori împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa ca să trăieşti tu şi sămânţa ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând glasul Lui şi lipindu-te de El; căci de aceasta atârnă viaţa ta şi lungimea zilelor tale, şi numai aşa vei putea locui în ţara pe care a jurat Domnul că o va da părinţilor tăi, lui Avraam, Isaac şi Iacov” (Deut.30, 19.20). Pentru ca adevărurile acestea să se imprime şi mai bine în toţi cei de faţă, marele conducător le-a îmbrăcat în versuri sfinte – cântecul acesta nu era numai istoric, ci şi profetic. În timp ce povestea purtarea minunată a lui Dumnezeu faţă de poporul Său în veacurile trecute, le arăta în umbră marile întâmplări ale viitorului, biruinţa finală a celor credincioşi când Domnul Hristos. Se va arăta din nou în putere şi mărire. I s-a poruncit apoi poporului să înveţe această istorie profetică şi să o scrie în mintea copiilor şi nepoţilor. Trebuia să fie cântată de adunare, când se participa la serviciul divin, şi să fie repetată când era la lucrul de peste zi. Era datoria părinţilor să imprime atât de bine cuvintele acestea în mintea primitoare a copiilor lor, încât să nu le uite niciodată. Întrucât, într-un sens deosebit, israeliţii trebuia să fie păzitorii Legii lui Dumnezeu, trebuia să li se

imprime lor şi, prin ei copiilor şi nepoţilor lor, într-un chip deosebit, însemnătatea celor cuprinse în lege şi importanţa ascultării. De aceea Domnul a poruncit cu privire la rânduielile Sale: „Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi, şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula… Să le scrii pe uşorii casei tale şi pe porţile tale”. Dacă în timpurile de mai târziu copiii aveau să întrebe: „Ce înseamnă învăţăturile acestea, legile acestea şi poruncile acestea, pe care vi le-a dat Domnul Dumnezeul nostru?” atunci părinţii trebuia să le povestească felul plin de milă în care bunul Dumnezeu. Se purtase faţă de ei, ce făcuse Domnul ca să-i scape pentru a putea ţine poruncile Lui şi să spună lămurit: „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi şi să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiţi şi să ne ţină în viaţă, cum face astăzi. Vom avea parte de îndurarea Lui, dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit El” (Deut.6, 7 – 9.20 – 25).

Secţiune 2.46 Cap. 43 – Moartea lui Moise

În toată purtarea lui Dumnezeu faţă de poporul Său, iubirea şi îndurarea Lui în toate împrejurările s-au împletit cu dovezile cele mai convingătoare ale dreptăţii Lui hotărâte şi nepărtinitoare. Lucrul acesta este demonstrat în istoria poporului iudeu. Dumnezeu i-a dăruit lui Israel mari binecuvântări. Este descrisă în chip mişcător iubirea Lui duioasă faţă de ei. „Ca vulturul care îşi scutură cuibul, zboară deasupra puilor şi întinde aripile, îi ia şi-i poartă pe penele lui” (Deut.32, 11, 12). Şi totuşi, cât de grabnic şi aspru au fost loviţi din cauza abaterilor lor! Iubirea fără de margini a lui Dumnezeu s-a dovedit prin faptul că L-a dăruit pe unicul Său Fiu pentru mântuirea omenirii pierdute. Domnul Hristos a venit pe pământ pentru a descoperi înaintea oamenilor caracterul Tatălui Său şi

viaţa Sa a fost plină de iubire şi de îndurare dumnezeiască. Şi, cu toate acestea, însuşi Domnul Hristos zice: „Câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege” (Matei 5, 18). Acelaşi glas, care-l cheamă pe păcătos cu o stăruinţă plină de iubire şi răbdare să vină la El pentru a căpăta iertare şi pace, va rosti faţă de cei care leapădă Legea Lui: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor” (Matei 25, 41). Pretutindeni în Sfânta Scriptură Dumnezeu este înfăţişat atât ca un Tată duios, cât şi ca un Judecător drept. Chiar dacă are plăcere să fie îndurător şi „iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul”, totuşi „nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34, 7). Marele Cârmuitor al neamurilor spusese că nu Moise urma să îl ducă pe Israel în ţara aceea bună, iar stăruinţele călduroase ale robului lui Dumnezeu nu fuseseră în stare să-l schimbe hotărârea. Moise ştia că trebuie să moară. Cu toate acestea, nu se dovedise nicio clipă nepăsător în purtarea lui de grijă faţă de Israel. Cu credincioşie, el căutase să pregătească poporul pentru intrarea în ţara făgăduită. La porunca lui Dumnezeu, Moise şi Iosua au mers la cortul întâlnirii, în timp ce stâlpul de nor a venit şi s-a oprit deasupra intrării. În locul acesta, cu solemnitate, poporul a fost dat în grija lui Iosua. Lucrarea lui Moise, de conducător al lui Israel, se sfârşise. Dar şi acum el a uitat de sine, gândindu-se la binele poporului. În faţa mulţimii adunate, Moise a rostit către urmaşul său, după porunca lui Dumnezeu, următoarele cuvinte pline de bucurie sfântă: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te, căci tu vei duce pe copiii lui Israel în ţara pe care am jurat că le-o voi da; şi Eu însumi voi fi cu tine” (Deut.31, 23). Apoi s-a îndreptat către bătrânii şi slujbaşii poporului, dându-le solemna însărcinare de a asculta cu credincioşie de învăţăturile ce le-au fost date de Dumnezeu.

Când au privit la bărbatul acesta înaintat mult în

vârstă, care în foarte scurtă vreme urma să fie luat de la ei, israeliţii şi-au amintit cu toţii, cu o nouă şi mai adâncă preţuire a iubirii lui părinteşti, de sfaturile lui înţelepte, de munca lui ce nu cunoştea oboseala. De atâtea ori, când păcatele lor atrăgeau cuvenita răsplătire de la Dumnezeu, rugăciunile lui Moise pentru ca ei să fie cruţaţi biruiseră! Durerea lor a crescut din cauza remuşcărilor. Cu amară căinţă şi-au amintit că stricăciunea lor îl dusese pe Moise la păcat şi din această cauză el trebuia să moară. Faptul că acum conducătorul lor iubit avea să fie luat de la ei avea să fie o mustrare mai mare decât ar fi primit dacă viaţa şi lucrarea lui ar fi continuat. Dumnezeu voia ca ei să simtă că n-ar trebui să-i facă şi viitorului lor conducător viaţa atât de obositoare, cum i-o făcuseră lui Moise. Dumnezeu îi vorbeşte poporului Său prin binecuvântările pe care i le oferă; iar atunci când acestea nu sunt preţuite, îi vorbeşte prin reţinerea lor, pentru a-l face să-şi dea seama de păcatele sale şi să se întoarcă la El din toată inima.

În aceeaşi zi, i s-a dat lui Moise porunca: „Suie-te pe… muntele Nebo… şi priveşte ţara Canaanului pe care o dau în stăpânirea copiilor lui Israel. Tu vei muri pe muntele pe care te vei sui şi vei fi adăugat la poporul tău” (Deut.32, 49.50). De multe ori plecase Moise din tabără, supus chemării divine de a sta în legătură cu Domnul; de astă dată însă, trebuia să facă un drum nou şi tainic. Trebuia să meargă pentru a-şi preda viaţa în mâinile Creatorului său. Moise ştia că trebuie să moară singur; nici unui prieten pământesc nu-i era îngăduit să-i slujească în ceasurile de pe urmă. Scenele viitoare erau învăluite în mare taină şi solemnitate şi inima lui se zbătea, dându-se înapoi din faţa lor. Cea mai grea încercare pentru el era despărţirea de poporul grijii şi iubirii sale – poporul cu care îşi unise viaţa şi interesele atâta timp. Dar învăţase să se încreadă în Dumnezeu şi, cu credinţă necondiţionată, s-a predat împreună cu poporul, iubirii şi îndurării Sale.

Pentru ultima dată Moise a stat în adunarea poporului. Din nou, Duhul lui Dumnezeu. Se odihni asupra lui şi, în cea mai aleasă şi mai mişcătoare vorbire, rosti o binecuvântare pentru fiecare seminţie şi încheie cu cuvintele: „Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel, El trece pe ceruri ca să-ţi vină în ajutor, Trece cu măreţie pe nori. Dumnezeul cel veşnic este un loc de adăpost, şi sub braţele Lui cele veşnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaş dinaintea ta, şi a zis: ’Nimiceşte-l. Israel este fără frică în locuinţa lui, Izvorul lui Iacov este deoparte într-o ţară plină de grâu şi de must, şi cerul lui picură rouă”. „Ferice de tine, Israele! Cine este ca tine, Un popor mântuit de Domnul, Scutul care-ţi dă ajutor?” (Deut.33, 26 – 29). Moise se întoarse de la adunare şi, tăcut şi singur, urcă pe drumul către înălţimea muntelui. Urcă pe „muntele Nebo, pe vârful muntelui Pisga” (Deut.34, 1). Pe fiecare pisc s-a oprit, privind la scenele ce se desfăşurau înaintea lui. Departe, către apus, se întindeau apele albastre ale Mării celei Mari; către miazănoapte se înălţau spre cer munţii Hermonului; către răsărit se întindea podişul Moab, iar dincolo de el Basanul, locul biruinţelor lui Israel; către miazăzi, până departe, era pustia în care pribegiseră atâta timp. În singurătatea aceasta, Moise privi înapoi la viaţa lui care fusese plină de oboseli şi sacrificii de când renunţase la onorurile regeşti ale curţii şi la posibilitatea urcării pe tronul Egiptului, pentru a-şi uni soarta cu cea a poporului ales al lui Dumnezeu. Îşi aduse aminte de anii cei lungi petrecuţi în pustie, ca păstor al turmelor lui Ietro, de arătarea îngerului în rugul ce ardea şi de chemarea ce-i fusese făcută de a-l elibera pe Israel. Mai privi la minunile cele puternice săvârşite de puterea lui Dumnezeu în favoarea poporului Său ales şi la mila plină de îndurare arătată în decursul anilor lungi de rătăcire şi răscoală. În pofida celor făcute de Dumnezeu pentru ei, în pofida rugăciunilor şi ostenelilor lui, numai doi dintre adulţii

marii mulţimi ce părăsise Egiptul au fost găsiţi destul de credincioşi ca să li se îngăduie să intre în ţara făgăduinţei. Când Moise privi la rezultatele ostenelilor lui, i se păru că viaţa lui de osteneli şi sacrificii fusese aproape zadarnică. Totuşi, nu-i părea rău că purtase poverile acestea. Ştia că misiunea şi lucrarea îi fuseseră rânduite chiar de Dumnezeu. La începutul chemării lui de a deveni conducătorul lui Israel, pentru a-l scoate din robie, dorise să fugă de purtarea răspunderii; dar, după ce a luat asupra sa lucrarea, n-a mai lepădat povara. Chiar şi atunci când Dumnezeu i-a oferit posibilitatea de a scăpa de grijă, nimicindu-l pe Israelul răsculat, n-a putut să se învoiască la aceasta. Cu toate că încercările lui fuseseră grele, se bucurase totuşi de dovezi deosebite ale harului lui Dumnezeu; în timpul rămânerii în pustie câştigase o experienţă bogată, deoarece văzuse descoperirea puterii şi măreţiei lui Dumnezeu şi stătuse în comuniune cu iubirea Lui; şi-a dat seama că alegerea sa fusese înţeleaptă, preferând să sufere ocara împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să aibă parte de plăcerile trecătoare ale păcatului. Cugetând la trecutul lui, la viaţa de conducător al poporului lui Dumnezeu, şi-a dat seama că o greşeală întinase totuşi această viaţă. Dacă această abatere ar fi putut fi iertată, atunci nu s-ar mai fi temut de moarte. I-a fost dată asigurarea că pocăinţa şi credinţa în Jertfa făgăduită erau tot ce cerea Dumnezeu, iar Moise şi-a recunoscut din nou păcatul şi a cerut stăruitor iertare în Numele Domnului Iisus. În acest timp, înaintea lui se desfăşura panorama ţării făgăduite. Toate hotarele ţării i-au fost arătate, nu înceţoşat şi greu de desluşit din depărtare, ci privirea lui a fost încântată de claritatea şi frumuseţea priveliştii. Ţara i-a fost arătată cu această ocazie nu cum era ea atunci, ci aşa cum urma să ajungă prin binecuvântarea lui Dumnezeu, sub stăpânirea lui Israel. I se părea că vede un al doilea Eden. Erau acolo

munţi îmbrăcaţi cu cedri din Liban, dealuri acoperite cu livezi de măslini şi îmbălsămate de parfumul viţei de vie, câmpii verzi întinse, strălucind de flori şi belşug; erau aici palmieri tropicali, lanuri unduioase de grâu şi orz, văi însorite, în care cântecul păsărelelor se îngâna cu murmurul pâraielor, oraşe măreţe şi grădini bogate, lacuri pline de bogăţii ca marea, cirezi ce păşteau pe colinele dealurilor, iar prin crăpăturile stâncilor, comorile albinelor sălbatice. Era cu adevărat un pământ aşa cum îl descrisese Moise lui Israel sub puterea Duhului lui Dumnezeu: binecuvântat cu „cel mai bun dar al cerului, roua, cele mai bune ape care sunt jos, cele mai bune roade ale soarelui... cele mai bune roade de pe dealurile veşnice, cele mai bune roade ale pământului şi tot ce cuprinde el” (Deut.33, 13 – 16).

Moise a văzut cum Israel s-a aşezat în Canaan, cum fiecare seminţie a ajuns să locuiască în teritoriul ei. Privind mai departe la cele ce se vor petrece cu ei după aşezarea în ţara făgăduinţei, i-a fost înfăţişată lunga şi trista istorie a apostaziei şi a pedepsei lor. A văzut cum sunt împrăştiaţi printre neamuri din cauza păcatelor lor, cum s-a depărtat de la ei slava lui Israel, a văzut oraşul lor cel frumos prefăcut în ruină, iar pe locuitorii lui duşi în robie, în ţări străine. I-a văzut cum au fost aduşi din nou în ţara părinţilor lor şi cum, în cele din urmă, au ajuns sub stăpânirea Romei. I-a fost îngăduit să privească în veacurile viitoare şi să vadă întâia venire a Mântuitorului. L-a văzut pe Domnul ca prunc în Betleem, a auzit glasul corurilor îngereşti izbucnind în imn vesel de laudă, vestind slavă lui Dumnezeu şi pace pe pământ. A văzut steaua de pe cer care îi îndruma pe magii din răsărit către Iisus şi o lumină vie a strălucit pe faţa lui când s-a gândit la cuvintele profeţiei: „O stea răsare din Iacov, şi un toiag de cârmuire se ridică din Israel” (Numeri 24, 17). A văzut viaţa umilă a Domnului Hristos în Nazaret, lucrarea Lui

plină de iubire şi milă, cum şi vindecările Lui şi felul cum a fost lepădat de naţiunea semeaţă şi necredincioasă. Uimit, a ascultat la felul lăudăros în care oamenii preamăreau Legea lui Dumnezeu, în timp ce îl dispreţuiau şi îl lepădau pe Acela prin care s-a dat Legea. L-a văzut pe Domnul Iisus pe Muntele Măslinilor cum, plângând, îşi lua rămas bun de la cetatea Lui iubită. Când a văzut cea din urmă lepădare a acestui popor atât de mult binecuvântat de Dumnezeu, a acestui popor pentru care el lucrase, se rugase şi se jertfise, pentru care foarte bucuros ar fi fost gata să lase chiar să-i fie şters numele din cartea vieţii, când a auzit cuvintele acelea grozave: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23, 38), inima lui Moise a sângerat de durere şi lacrimi grele au izvorât din ochii lui, lacrimi de milă pentru durerea Fiului lui Dumnezeu.

L-a privit pe Mântuitorul până în Ghetsimani şi a văzut chinul Lui sufletesc din grădină, vânzarea, batjocura şi chinul, apoi răstignirea pe cruce. Moise a văzut că aşa cum el înălţase şarpele în pustie, tot astfel trebuia să fie înălţat şi Fiul lui Dumnezeu, pentru ca toţi aceia care cred în El „să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică” (Ioan 3, 15). Inima lui Moise a fost cuprinsă de durere, de indignare şi de spaimă când a văzut batjocura şi ura satanică pe care o manifesta naţiunea iudaică faţă de Mântuitorul, faţă de îngerul cel puternic care mersese înaintea strămoşilor lor. El a auzit strigătul de moarte al Domnului Hristos: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15, 34). L-a văzut cum zăcea în mormântul cel nou al lui Iosif. Întunericul deznădejdii fără de sfârşit părea că înconjoară lumea. Dar, privind din nou, L-a văzut ieşind biruitor şi înălţându-Se la cer însoţit de îngerii adoratori, luând cu Sine o mulţime de captivi. El a văzut cum se deschid porţile strălucitoare pentru a-L primi şi cum oastea cerului îşi salută cu cântări de biruinţă Conducătorul. Tot atunci i s-a descoperit că el însuşi

trebuia să fie unul dintre cei care îl însoţeau pe Mântuitorul şi-l deschideau porţile veşnice. În timp ce privea la această scenă, faţa lui se lumină de o lumină sfântă. Cât de mici i se păreau încercările şi jertfele vieţii sale în comparaţie cu cele ale Fiului lui Dumnezeu! Ce neînsemnate faţă de „greutatea veşnică de slavă”! (2 Cor.4, 17). Moise s-a bucurat că, deşi în mică măsură, a putut şi el să ia parte la suferinţele Domnului Hristos.

Moise i-a văzut pe ucenicii Domnului Hristos mergând pentru a duce lumii Evanghelia. A văzut cum poporul Israel, „după carne”, nu era în stare să răspundă la înalta chemare pe care Dumnezeu i-o adresase; în necredinţa lor, israeliţii au dat greş în a deveni lumina lumii. Chiar dacă au lepădat bunătatea lui Dumnezeu şi nu mai meritau binecuvântările Lui ca popor ales, Dumnezeu tot nu lepădase sămânţa lui Avraam; planurile măreţe pe care El dorise să le îndeplinească prin Israel trebuia să fie realizate. Toţi aceia care ajung prin Domnul Hristos copii ai credinţei sunt socotiţi sămânţa lui Avraam; ei trebuie să ajungă moştenitori ai făgăduinţelor legământului; ca şi Avraam, ei sunt chemaţi să păzească şi să facă cunoscut omenirii Legea lui Dumnezeu şi Evanghelia Fiului Său. Moise a văzut cum, prin ucenicii Domnului Iisus, lumina Evangheliei lumina poporul „care zăcea în întuneric” (Matei 4, 16) şi mii de oameni din ţările păgâne alergau la lumina ei crescândă.

Văzând acestea, el s-a bucurat de creşterea şi prosperitatea lui Israel. O altă scenă se desfăşură apoi înaintea lui. I se arătase mai înainte cum Satana i-a ispitit pe iudei să-L lepede pe Domnul Hristos, în timp ce mărturiseau că onorează Legea Tatălui Său. De astă dată a văzut lumea creştină într-o altă rătăcire asemănătoare, deoarece oamenii ziceau că îl primesc pe Domnul Hristos, dar lepădau Legea lui Dumnezeu. Auzise strigătele delirante ale preoţilor şi bătrânilor: „La moarte cu Omul

acesta! Răstigneşte-L!” Răstigneşte-L! Iar acum a auzit de la aceia care se prezentau drept învăţători ai creştinilor, strigătul: „La moarte cu Legea!” A văzut cum Sabatul era nesocotit şi în locul lui a fost instituită o întocmire falsă. Din nou Moise a fost cuprins de uimire şi groază. Cum puteau aceia care pretindeau a crede în Hristos să lepede Legea pe care o proclamase cu însăşi vocea Sa de pe înălţimea muntelui sfânt? Cum se putea oare ca cineva care se teme de Dumnezeu să dea la o parte Legea, care este temelia domniei Lui în cer şi pe pământ? Cu bucurie, Moise observă că Legea tot mai era onorată şi înălţată de un număr mic de credincioşi. El a văzut marea şi finala străduinţă a puterilor pământeşti de a-inimici pe aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu. A privit peste timpuri la vremea aceea când Dumnezeu. Se va ridica pentru a-i mustra pe locuitorii pământului pentru răutatea lor şi pentru a-i acoperi şi adăposti în ziua mâniei Sale pe aceia care se tem de Numele Lui. A auzit legământul de pace al lui Dumnezeu cu cei care au ţinut Legea Sa, când va face să răsune glasul Său din locaşul cel sfânt, iar cerurile şi pământul vor tremura. El a văzut a doua venire a Domnului Hristos în mărire, învierea drepţilor pentru viaţă veşnică şi preschimbarea sfinţilor vii, fără a gusta moartea, şi înălţarea lor în cântece de bucurie către Cetatea lui Dumnezeu. Încă o scenă s-a înfăţişat privirii lui – aceea a pământului eliberat de blestem, mai plăcut decât minunata ţară făgăduită care i se arătase cu puţin timp înainte. Acolo nu mai este păcat şi moartea nu mai poate străbate. Acolo îşi găsesc cei mântuiţi patria lor cea veşnică. Cu o bucurie ce nu poate fi redată în cuvinte, Moise priveşte la scena aceea – realizarea unei eliberări mai minunate decât şi-ar fi putut imagina, având cele mai îndrăzneţe nădejdi. După ce şi-a sfârşit peregrinajul pământesc, Israelul lui Dumnezeu şi-a aşezat sălaşul în patria făgăduită. Apoi aceste scene au fost ascunse privirilor sale, iar ochii lui au

putut vedea din nou ţinutul Canaanului, care se întindea până departe. Apoi, ca un călător obosit, se culcă pentru a se odihni. „Moise, robul Domnului, a murit acolo, în ţara Moabului, după porunca Domnului. Şi Domnul l-a îngropat în vale, în ţara Moabului, faţă în faţă cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi” (Deut.34, 5.6). Mulţi dintre cei care în timpul vieţii lui Moise nu au vrut să-i urmeze sfaturile ar fi fost în primejdie să se dedea la idolatrie faţă de trupul mort, dacă ar fi cunoscut mormântul lui. Din această cauză a fost ascuns de privirile oamenilor. Dar îngeri ai lui Dumnezeu au înmormântat trupul mort al servului Său credincios şi au făcut de strajă la mormântul singuratic. „În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut faţă în faţă. Niciunul nu poate fi pus alături de el în ce priveşte toate semnele şi minunile pe care l-a trimis Dumnezeu să le facă în ţara Egiptului, împotriva lui Faraon, împotriva supuşilor lui şi împotriva întregii ţări, şi în ce priveşte toate semnele înfricoşătoare pe care le-a făcut Moise cu mână tare înaintea întregului Israel” (Deut.34, 10 – 12). Dacă viaţa lui nu ar fi fost pătată de acel unic păcat, săvârşit atunci când a întârziat să-i dea cinste lui Dumnezeu pentru apa scoasă din stâncă la Cades, Moise ar fi putut intra în ţara făgăduită şi ar fi fost proslăvit fără să vadă moartea. Dar nu trebuia să rămână multă vreme în mormânt. Domnul Iisus însuşi împreună cu îngerii care l-au îngropat s-au coborât din cer ca să-l cheme afară pe sfântul care dormea. Satana tresăltase de bucurie când izbutise să-l determine pe Moise să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu şi să-l aducă sub puterea morţii. Marele vrăjmaş susţinea că sentinţa divină – „ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce” (Gen.3, 19) – îi dădea stăpânire asupra morţilor. Puterea mormântului nu fusese niciodată înfrântă până atunci şi, de aceea, el îi pretindea pe toţi cei care se odihneau în mormânt, ca fiind robii săi, ce nu

puteau fi eliberaţi din închisoarea întunecată. Pentru prima dată Domnul Hristos era pe punctul de a-i da viaţă unui mort. Când Prinţul Vieţii şi fiinţele luminoase s-au apropiat de mormânt, pe Satana l-a apucat spaima că-şi pierde stăpânirea. Cu îngerii săi cei răi, el a stat acolo, hotărât să lupte pentru a nu se putea pătrunde într-un ţinut pe care-l considera ca fiind ai lui. El se lăuda că servul lui Dumnezeu a ajuns robul lui. Satana susţinea că nici măcar Moise nu fusese în stare să ţină Legea lui Dumnezeu; că îşi atribuise cinstea cuvenită Domnului şi că se făcuse astfel vinovat de acelaşi păcat care dusese la izgonirea sa din cer şi deci, prin acea abatere ajunsese sub stăpânirea lui. Marele amăgitor a repetat vechile învinuiri pe care le adusese împotriva cârmuirii lui Dumnezeu şi a ridicat noi proteste împotriva purtării drepte a lui Dumnezeu faţă de el. Domnul Hristos nu S-a înjosit începând o ceartă cu Satana. Ar fi putut să arate ce îngrozitoare lucrare săvârşise prin amăgirile lui în cer, ducând la pierderea unui număr atât de mare de locuitori ai lui. I-ar fi putut aminti minciunile din Eden, care l-au condus pe Adam la păcat şi au atras moartea asupra neamului omenesc. I-ar fi putut atrage atenţia lui Satana asupra faptului că propria lui lucrare de a-l provoca pe Israel să se răscoale şi să murmure a istovit îndelunga răbdare a conducătorului şi că tot el l-a atacat într-o clipă de neatenţie, împingându-l la păcatul care l-a adus sub stăpânirea morţii. Dar Domnul Hristos şi-a pus nădejdea în Tatăl Său, zicând: „Domnul să te mustre” (Iuda 9). Mântuitorul nu S-a lăsat prins în ceartă cu adversarul Său, ci acolo şi imediat şi-a început lucrarea pentru a sfărâma puterea vrăjmaşului decăzut şi a-l învia pe cel mort. Iată o dovadă a supremaţiei Fiului lui Dumnezeu, căreia Satana nu i se putea împotrivi. Învierea a fost asigurată pentru veşnicie. Satana a fost deposedat de prada lui, drepţii cei morţi aveau să trăiască iarăşi. Din cauza păcatului, Moise ajunsese sub puterea lui Satana.

După propriile merite, el era pe bună dreptate rob al morţii; dar a fost trezit la o viaţă nemuritoare, întrucât avea acest drept în Numele Mântuitorului. Moise a ieşit proslăvit din mormânt şi s-a înălţat cu Eliberatorul lui în cetatea lui Dumnezeu. Înainte de a se fi arătat în jertfa Domnului Hristos, dreptatea şi iubirea lui Dumnezeu nu s-au desfăşurat niciodată mai pe larg, ca în purtarea Lui cu Moise. Dumnezeu l-a exclus pe Moise din Canaan pentru a da o învăţătură care nu trebuie uitată niciodată: că El cere ascultare strictă şi că oamenii nu trebuie să-şi însuşească o cinste care I se cuvine Creatorului lor. El n-a putut să dea ascultare rugăciunii lui Moise de a avea parte de moştenirea lui Israel, dar nu l-a uitat şi nu l-a părăsit pe slujitorul Său. Dumnezeul cerului a înţeles durerea încercată de Moise; El notase fiecare faptă de slujire credincioasă în decursul anilor lungi de luptă şi încercare. Pe înălţimile muntelui Pisga, Dumnezeu l-a chemat pe Moise la o moştenire infinit mai măreaţă decât aceea a Canaanului pământesc. Pe muntele schimbării la faţă, Moise s-a arătat împreună cu Ilie care fusese proslăvit. Ei au fost trimişi ca purtători de lumină şi slavă de la Tatăl către Fiul Său. Şi aşa a fost împlinită în cele din urmă rugăciunea pe care Moise o făcuse cu atâtea sute de ani mai înainte. El stătea pe „muntele cel bun”, în mijlocul moştenirii poporului său, şi dădea mărturie despre Acela care este esenţa tuturor făgăduinţelor lui Israel. Aceasta este ultima scenă descoperită privirilor oamenilor, din viaţa acestui bărbat atât de onorat de cer.

Moise a fost un preînchipuitor al Domnului Hristos. El însuşi declarase lui Israel: „Domnul, Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un proroc ca mine: să ascultaţi de el!” (Deut.18, 15). Dumnezeu a considerat că e bine să-i facă lui Moise educaţia în şcoala suferinţei şi umilinţei, înainte de a fi pregătit să conducă oastea lui Israel către Canaanul pământesc. Israelul lui

Dumnezeu care călătoreşte către Canaanul ceresc are un Conducător care nu avea nevoie de nicio pregătire pe pământ care să-L facă destoinic pentru misiunea Lui de Conducător divin. Şi, cu toate acestea, El a fost făcut desăvârşit prin suferinţă; căci prin faptul că a suferit şi a fost ispitit, poate să ajute acelora care sunt ispitiţi (Evrei 2, 10.18). Mântuitorul nostru nu a manifestat nicio slăbiciune sau nedesăvârşire; cu toate acestea, a murit pentru a câştiga pentru noi o intrare în locul făgăduit. „Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Şi casa lui Dumnezeu suntem noi, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită şi nădejdea cu care ne lăudăm” (Evrei 3, 5.6).

Secţiune 2.47 Cap. 44 – Trecerea Iordanului

Israeliţii au plâns mult după conducătorul luat de la ei şi, în cinstea lui, s-au ţinut treizeci de zile de ceremonii speciale. Niciodată înainte de plecarea lui nu recunoscuseră valoarea sfaturilor lui înţelepte, simţămintele lui părinteşti, pline de gingăşie, şi credinţa lui neclintită. Cu o nouă şi profundă apreciere, ei şi-au amintit de lecţiile preţioase pe care el li le dăduse pe când era încă cu ei. Moise era mort, dar influenţa lui n-a murit odată cu el. Aceasta urma să trăiască mai departe şi să renască în inima poporului său. Multă vreme urma ca amintirea acestei vieţi altruiste şi sfinte să rămână scumpă pentru ei; cu putere liniştită şi convingătoare, ea avea să influenţeze însăşi viaţa acelora care în decursul vieţii lui nu luaseră seama la cuvintele sale dătătoare de viaţă. După cum strălucirea soarelui care apune luminează vârful munţilor chiar şi după ce soarele a scăpătat de mult dincolo de înălţimi, la fel faptele celor buni, curaţi şi sfinţi împrăştie lumină după ce ei de multă vreme au plecat. Faptele lor, cuvintele lor, exemplul lor trăiesc veşnic.

„Pomenirea celui neprihănit ţine în veci”. (Ps.112, 6). Deşi erau plini de durere pentru această pierdere mare, ei înţelegeau totuşi că nu erau părăsiţi. Ziua, stâlpul de nor stătea deasupra cortului întâlnirii, iar noaptea, stâlpul de foc, ca asigurare că Dumnezeu continua să fie sprijinitorul şi Conducătorul lor, dacă ei aveau să umble pe calea poruncilor Lui. Iosua era acum conducătorul recunoscut al lui Israel. El fusese cunoscut mai ales ca războinic, iar darurile şi virtuţile lui aveau o deosebită valoare îndeosebi în acest timp al istoriei lui Israel. El era curajos, hotărât şi stăruitor, grabnic, incoruptibil, negândindu-se să tragă vreun folos în timp ce se îngrijea de cei daţi în atenţia lui şi, mai presus de toate, însufleţit de o vie credinţă în Dumnezeu – aşa era caracterul bărbatului ales de Dumnezeu să conducă oastea lui Israel cu prilejul trecerii pe pământul făgăduit. În timpul rămânerii în pustie, el lucrase ca prim sfetnic al lui Moise şi, prin credincioşia lui nepretenţioasă şi liniştită, prin statornicia lui când alţii se clătinau, prin hotărârea lui de a susţine adevărul în timp de primejdie, dovedise, cu mult timp înainte de a fi chemat prin glasul lui Dumnezeu în acest loc, că era vrednic să fie urmaşul lui Moise. Iosua privise cu mare îngrijorare şi cu multă neîncredere în sine la datoria care-i stătea înainte; dar spaima lui a fost înlăturată prin asigurarea de la Dumnezeu: „Eu voi fi cu tine, cum am fost şi cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi... căci tu vei da în stăpânirea poporului acestuia ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da” (vezi Iosua 1, 5). Din munţii Libanului până departe, la ţărmurile mării, şi până la malul Eufratului, la răsărit, totul trebuia să fie al lor. La făgăduinţa aceasta s-a adăugat porunca: „Întăreşte-te numai şi îmbărbătează-te, lucrând cu credincioşie după toată legea pe care ţi-a dat-o robul Meu Moise”. Îndrumarea Domnului spunea: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei ziua şi

noaptea”; „nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbuteşti în tot ce vei face”. Israeliţii îşi aveau încă tabăra pe partea răsăriteană a Iordanului, care era cea dintâi piedică în ce priveşte luarea în stăpânire a Canaanului. „Acum scoală-te”, a fost cea dintâi însărcinare dată de Dumnezeu lui Iosua, „treci Iordanul acesta, tu şi tot poporul acesta şi intraţi în ţara pe care o dau copiilor lui Israel”. Nu i s-a dat însă nicio îndrumare cu privire la drumul pe care trebuia să treacă. Iosua ştia totuşi că, atunci când Domnul poruncea ceva, pregătea pentru popor şi o cale pentru a putea să împlinească cele poruncite; şi, în credinţa aceasta, neînfricatul conducător a luat măsuri pentru înaintare.

La oarecare depărtare dincolo de fluviu, în dreptul locului unde era tabăra israeliţilor, se afla cetatea Ierihonului, puternic întărită. De fapt, cetatea aceasta era cheia întregului ţinut şi trebuia să stea ca o piedică grozavă în calea izbânzii lui Israel. De aceea, Iosua trimise doi tineri ca iscoade pentru a cerceta cetatea şi a se asigura într-o măsură oarecare cu privire la numărul locuitorilor, resursele lor şi trăinicia fortificaţiilor. Locuitorii cetăţii, înspăimântaţi şi neîncrezători, vegheau fără răgaz, iar iscoadele au fost în mare primejdie. Dar ei au fost găzduiţi, cu riscul vieţii, de Rahav, o femeie din Ierihon. Ca răsplată pentru bunătatea ei, i-au făgăduit să o protejeze când vor cuceri cetatea. Iscoadele s-au înapoiat cu vestea: „Cu adevărat Domnul a dat toată ţara în mâinile noastre, şi toţi locuitorii ţării tremură înaintea noastră”. În Ierihon li se spusese: „Am auzit cum la ieşirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele Mării Roşii şi am auzit ce aţi făcut celor doi împăraţi dincolo de Iordan, lui Sihon şi Og, pe care i-aţi nimicit cu desăvârşire. De când am auzit lucrul acesta ni s-a tăiat inima, şi toţi ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri şi jos pe

pământ”. În sfârşit s-au dat ordine ca toţi să se pregătească de înaintare. Poporul trebuia să aibă hrană pregătită pentru trei zile, iar oastea trebuia să fie gata de luptă. Toţi s-au încins bucuros să urmeze planurile conducătorului şi l-au asigurat de încredere şi susţinere din partea lor: „Vom face tot ce ne-ai poruncit şi ne vom duce oriunde ne vei trimite. Te vom asculta în totul, cum am ascultat pe Moise; numai Domnul, Dumnezeul tău, să fie cu tine, cum a fost cu Moise”. La plecarea din tabără, din dumbrăvile cu salcâmi de la Sitim, oastea a pornit spre ţărmul Iordanului. Ştiau totuşi că fără ajutor de la Dumnezeu nu puteau nădăjdui să treacă de cealaltă parte. În acel timp al anului, primăvara, zăpada care se topea umflase aşa de mult apele Iordanului, încât se revărsaseră peste maluri. Era cu neputinţă să se treacă dincolo prin vadurile obişnuite. Dumnezeu voia ca trecerea lui Israel peste Iordan să fie făcută printr-o minune. La porunca lui Dumnezeu, Iosua dădu ordin poporului să se sfinţească; trebuia să-şi îndepărteze păcatele şi să se curăţească de orice întinăciune din afară, „căci mâine”, a zis el, „Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”. „Chivotul legământului Domnului” trebuia să meargă înaintea oştii. Când dovada prezenţei Domnului, purtată de preoţi, va fi văzută plecând din mijlocul taberei şi pornind spre râu, „să plecaţi din locul în care sunteţi şi să porniţi după el”. Li s-a spus amănunţit cum urma să aibă loc trecerea, iar Iosua a zis: „Prin aceasta veţi cunoaşte că Dumnezeul cel viu este în mijlocul vostru şi că va izgoni dinaintea voastră pe canaaniţi… Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ va trece înaintea voastră în Iordan”. La timpul hotărât a început plecarea, când chivotul purtat pe umerii preoţilor a deschis convoiul. Poporului i se poruncise să rămână mai în urmă, aşa încât între el şi chivot să fie o depărtare cam de un kilometru şi mai bine. Toţi au privit cu cel mai mare interes cum preoţii au coborât la ţărmul

Iordanului. Au văzut cum înaintează mereu cu chivotul cel sfânt spre fluviul înfuriat şi înspumat, până ce picioarele purtătorilor au intrat în apele lui. Deodată, apele ce veneau dinspre sus s-au oprit din curgere, în timp ce apele mai de jos au curs mai departe, lăsând albia fluviului curată. La porunca divină, preoţii au înaintat până în mijlocul fluviului şi au rămas acolo, până când toată oastea a coborât şi a trecut pe celălalt ţărm. În felul acesta, s-a întipărit în mintea tuturor israeliţilor faptul că puterea care ţinea pe loc apele Iordanului era aceeaşi care deschisese pentru părinţii lor, cu patruzeci de ani în urmă, un drum prin Marea Roşie. După ce a trecut tot poporul, a fost dus pe ţărmul apusean şi chivotul. Abia apucaseră să se aşeze într-un loc sigur şi, îndată după ce preoţii au păşit pe uscat, apa zăgăzuită a fost iarăşi liberă să curgă la vale, ca un potop căruia nimic nu-i putea sta în cale, pe vechea matcă a fluviului. Nu trebuia ca generaţiile viitoare să rămână fără o amintire a acestei mari minuni. În timp ce preoţii care purtau chivotul stăteau încă în mijlocul Iordanului, doisprezece bărbaţi aleşi mai înainte, câte unul de fiecare seminţie, au luat fiecare câte o piatră mare din albia fluviului, din locul unde stăteau preoţii, şi au dus-o dincolo, pe ţărmul apusean. Pietrele acestea trebuia să fie aşezate ca un monument de aducere aminte pe locul celei dintâi tabere a lor. S-a dat poruncă poporului să povestească copiilor şi copiilor copiilor lor despre minunata eliberare pe care Dumnezeu o lucrase pentru ei, cum spunea Iosua: „Pentru ca toate popoarele pământului să ştie că mâna Domnului este puternică şi să vă temeţi totdeauna de Domnul, Dumnezeul vostru”. Influenţa pe care minunea aceasta o avea atât asupra evreilor cât şi asupra vrăjmaşilor lor era de cea mai mare însemnătate. Aceasta era pentru Israel o încurajare că Dumnezeu era cu ei fără încetare şi-i adăpostea, o dovadă că va face pentru ei, prin Iosua, ce făcuse prin Moise. Le era necesară o

dovadă de felul acesta pentru a le îmbărbăta inima când au pornit la cucerirea ţării – la împlinirea marii însărcinări în faţa căreia credinţa părinţilor lor se clătinase cu patruzeci de ani mai înainte. Domnul îi spusese lui Iosua înainte de a-i trece pe cealaltă parte: „Astăzi voi începe să te înalţ înaintea întregului Israel, ca să ştie că voi fi cu tine cum am fost cu Moise”. Iar succesul a îndeplinit făgăduinţa. „În ziua aceea, Domnul a înălţat pe Iosua înaintea întregului Israel şi s-au temut de el, cum se temuseră de Moise, în toate zilele vieţii lui”. Această faptă a puterii dumnezeieşti mai avea ca scop să sporească teama cu care erau priviţi de neamurile din împrejurimi şi, în felul acesta, să pregătească drumul pentru o biruinţă mai uşoară şi deplină. Când a sosit vestea la regii amoriţilor şi canaaniţilor că Dumnezeu oprise pe loc apele Iordanului în faţa copiilor lui Israel, inima lor a început să tremure de spaimă. Mai înainte, evreii bătuseră cinci regi ai madianiţilor, pe puternicul Sihon, regele amoriţilor, şi pe Og din Basan, iar acum trecerea peste Iordanul revărsat şi năvalnic a umplut de groază neamurile înconjurătoare. Atât canaaniţilor, cât şi lui Israel şi chiar lui Iosua li se dăduse o dovadă de netăgăduit că viul Dumnezeu, Împăratul cerului şi al pământului, era în mijlocul poporului Său şi că El n-avea să-i părăsească, nici să se depărteze de ei. La mică depărtare de Iordan, evreii şi-au aşezat cea dintâi tabără a lor în Canaan. Aici „Iosua i-a tăiat împrejur”; copiii lui Israel au tăbărât la Ghilgal şi au prăznuit Paştele” (Iosua 5, 3.10). Suprimarea circumciziunii, de la data revoltei din Cades, fusese pentru Israel un semn statornic că legământul lor cu Dumnezeu, al cărui semn vizibil era circumciziunea, fusese rupt. Iar suspendarea sărbătorii Paştelor, ziua de amintire pentru eliberarea din ţara Egiptului, fusese o dovadă care arăta cât de neplăcută a fost pentru Domnul dorinţa lor de a se întoarce pe pământul robiei. Timpul lepădării lor însă

trecuse. Din nou, Dumnezeu l-a recunoscut pe Israel ca popor al Său şi semnul legământului a fost restabilit. Toţi cei născuţi în pustietate au fost tăiaţi împrejur. Domnul i-a spus lui Iosua: „Astăzi am ridicat de deasupra voastră ocara Egiptului” (Iosua 5, 9 – 12). Ca aluzie la aceasta, locul taberei lor din Ghilgal a fost numit „Prăvălire”. Popoarele păgâne aruncaseră ocară asupra Domnului şi asupra poporului Său, pentru că evreii nu fuseseră în stare să ia în stăpânire Canaanul, când se aşteptaseră să-l primească, îndată după ieşirea lor din Egipt. Vrăjmaşii lor triumfaseră, pentru că Israel pribegise atâta timp prin pustie, şi spuseseră batjocoritor că Dumnezeul evreilor nu a fost în stare să-i ducă în ţara făgăduită. Acum Domnul îşi dovedise vizibil puterea, prin faptul că despicase Iordanul în faţa poporului Său, iar vrăjmaşii lor nu-i mai puteau ocărî. „În a patrusprezecea zi a lunii” a fost sărbătorit Paştele pe câmpia Ierihonului. „A doua zi de Paşte au mâncat din grâul ţării, azimi şi boabe prăjite; chiar în ziua aceea au mâncat. Mana a încetat a doua zi de Paşte, când au mâncat din grâul ţării. Copiii lui Israel n-au mai avut mană, ci au mâncat din roadele ţării Canaanului, în anul acela”. (Iosua 5, 9 – 12). Se sfârşiseră anii peregrinajului lor prin pustie. Picioarele israeliţilor au călcat în sfârşit pe pământul ţării făgăduite.

Secţiune 2.48 Cap. 45 – Căderea Ierihonului

Evreii intraseră în Canaan, dar nu-l supuseseră; iar după cât se vedea, din punct de vedere omenesc, lupta pentru stăpânirea ţării urma să fie lungă şi grea. Canaanul era locuit de oameni puternici, gata să se împotrivească invaziei ce le ameninţa teritoriul. Diferitele neamuri erau unite de teama unei primejdii comune. Caii şi puternicele lor care de luptă, cunoaşterea ţinutului şi iscusinţa lor în luptă – toate constituiau un mare avantaj. În afară de aceasta, ţara era apărată de fortificaţii, „cetăţi mari şi întărite până la cer” (Deut.9, 1). Numai bazându-se pe o

putere cu totul deosebită de a vrăjmaşilor lor puteau nădăjdui israeliţii să iasă cu bine din lupta ce le stătea în faţă. Una dintre cele mai puternice fortăreţe din ţară – marea şi bogata cetate a Ierihonului – se afla chiar în faţa lor, la mică distanţă de tabăra din Ghilgal. Aşezată la marginea unui podiş roditor, plină peste măsură de produsele bogate şi diverse ale tropicelor, cetatea aceasta trufaşă, cu palatele şi templele ei – locuri de desfăşurare a luxului şi viciilor – Îl înfrunta pe Dumnezeul lui Israel din spatele întăriturilor ei masive. Ierihonul era unul dintre principalele centre ale închinării idolatre, fiind în mod special consacrat Astarteii, zeiţa Lunii. Aici se concentra tot ce era mai decăzut şi mai degradant în religia canaaniţilor. Poporul lui Israel, în a cărui amintire mai stăruiau încă urmările îngrozitoare ale păcatului său de la Bet-Peor, nu putea să privească decât cu scârbă şi cutremur această cetate păgână. Iosua a înţeles că pasul cel dintâi pentru cucerirea Canaanului era luarea Ierihonului. Înainte de toate însă, el căută să se asigure că Dumnezeu îl călăuzeşte; şi asigurarea aceasta i-a fost dată. Când s-a retras din tabără ca să fie singur şi să se roage ca Dumnezeul lui Israel să meargă înaintea poporului Său, a văzut un războinic înarmat, de statură înaltă şi cu înfăţişare impunătoare, „cu sabia scoasă din teacă”. La somaţia lui Iosua: „Eşti dintre ai noştri sau dintre vrăjmaşii noştri?” El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oştirii Domnului şi acum am venit” (Iosua 5, 13 – 15). Aceeaşi poruncă pe care o primise Moise la Horeb: „Scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care stai este sfânt”, i-a descoperit lui Iosua caracterul Străinului misterios. Cel care stătea înaintea conducătorului lui Israel era Domnul Hristos, Cel Prea înalt. Copleşit de teamă sfântă, Iosua s-a aruncat cu faţa la pământ, s-a rugat şi a auzit asigurarea: „Iată dau în mâinile tale Ierihonul şi pe împăratul lui, pe vitejii lui ostaşi”. Apoi a primit

instrucţiuni cu privire la cucerirea cetăţii. Ascultând porunca divină, Iosua a pus în mişcare oştirea lui Israel. Nu trebuia să se dea niciun atac. Nu aveau altceva de făcut decât să înconjoare cetatea, având în frunte chivotul legământului, iar trâmbiţele trebuia să sune. Întâi veneau luptătorii, un corp de bărbaţi aleşi pentru a cuceri cetatea nu prin iscusinţa şi vitejia lor, ci prin ascultarea de instrucţiunile date de Dumnezeu. Veneau apoi şapte preoţi cu trâmbiţe. După aceştia urma chivotul legământului, îmbrăcat în lumina măririi divine şi purtat de preoţi înveşmântaţi în hainele care arătau sfânta lor slujbă. În sfârşit venea oastea lui Israel, fiecare seminţie sub steagul ei. Astfel era alcătuită procesiunea care înconjura cetatea osândită. În afară de zgomotul paşilor acelei mulţimi numeroase şi de sunetul solemn al trâmbiţelor, care răsuna printre coline şi se revărsa pe uliţele Ierihonului, nu se mai auzea niciun sunet. După terminarea înconjurării, oastea se înapoia în tăcere la corturile ei, iar chivotul legământului era aşezat din nou la locul lui, în cortul întâlnirii. Cu uimire şi nelinişte crescândă, santinelele cetăţii observau orice mişcare şi raportau celor ce purtau răspunderea. Nu înţelegeau nimic din însemnătatea scenei aceleia; dar pe măsură ce oastea aceea numeroasă era văzută în fiecare zi cu chivotul sfânt al legământului şi cu preoţii însoţitori mărşăluind, scena aceasta plină de mister umplea de groază inima poporului şi preoţilor care se aflau în cetatea asediată. Ei au cercetat din nou fortificaţiile cele puternice şi s-au asigurat că puteau rezista cu bine şi celui mai puternic atac. Mulţi râdeau la gândul că procesiunile acestea ciudate le-ar putea face vreun rău. Alţii erau cuprinşi de frică, privind la mulţimea aceea care înconjura cetatea în fiecare zi. Îşi aminteau că, pe vremuri, Marea Roşie fusese despicată în două înaintea acestui popor şi că pentru el se făcuse drum chiar prin Iordan. Nu ştiau ce alte minuni ar mai putea face Dumnezeu pentru ei. Timp

de şase zile oastea lui Israel a făcut înconjurul cetăţii. Când a venit ziua a şaptea, în revărsatul zorilor, Iosua a pus în mişcare armatele Domnului. Li s-au dat instrucţiuni ca de astă dată să înconjoare Ierihonul de şapte ori şi, când trâmbiţele vor suna, să strige cu putere, căci Domnul le-a dat cetatea în mână. Într-o solemnitate adâncă, oştirea cea mare porni să înconjoare zidurile sortite prăbuşirii. Nu se auzea nicio şoaptă, afară de sunetul cadenţat al paşilor în mare număr şi de răsunetul trâmbiţelor care, din când în când, rupea liniştea zorilor dimineţii. Zidurile masive din piatră rezistentă păreau că sfidează asediul oamenilor. Santinelele de pe ziduri au văzut cu spaimă crescândă că după întâiul înconjur au urmat al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea şi al şaselea. Care putea să fie scopul acestor mişcări misterioase? Ce eveniment nemaipomenit le stătea în faţă? Nu aveau mult de aşteptat. În timp ce se încheia cel de-al şaptelea înconjur, lunga procesiune s-a oprit. Trâmbiţele, care pentru un moment tăcuseră, făcură deodată un zgomot ca un trăsnet, care a făcut să se cutremure chiar pământul. Zidurile solide de piatră, cu turnurile şi crenelurile lor puternice, se clătinară şi se zguduiră din temelii şi căzură cu trosnet la pământ, în ruine. Locuitorii Ierihonului erau paralizaţi de groază, iar cetele lui Israel au intrat şi au luat cetatea în stăpânire. Israeliţii nu câştigaseră biruinţa prin propria lor putere; biruinţa fusese cu totul a Domnului; de aceea, ca prime roade ale ţării, cetatea, cu tot ce era în ea, trebuia consacrată ca jertfă lui Dumnezeu. În mintea israeliţilor trebuia să se întipărească faptul că la cucerirea Canaanului nu era necesar să lupte pentru ei înşişi, ci, ca unelte, doar să execute voia lui Dumnezeu şi să nu urmărească proslăvirea şi îmbogăţirea lor, ci sporirea onoarei lui Iehova, Împăratul lor. Înainte de cucerire li se dăduse porunca: „Cetatea să fie dată Domnului spre nimicire, ea şi tot ce se află în ea”. „Feriţi-vă numai de

ceea ce va fi dat spre nimicire, căci dacă veţi lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veţi face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire şi o veţi nenoroci”. Toţi locuitorii cetăţii, cu tot ce era viu acolo, „bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni, până la oi, boi şi măgari”, trebuia să fie trecuţi prin ascuţişul sabiei. N-au fost cruţate decât credincioasa Rahav şi familia ei, ca urmare a făgăduinţei date de iscoade. Cetatea întreagă a fost arsă; palatele şi templele ei, clădirile ei măreţe, cu draperii bogate şi ziduri frumos sculptate au fost date pradă focului. Tot ce nu putea fi nimicit prin foc, „tot argintul şi tot aurul, toate lucrurile de aramă şi de fier”, trebuia închinate slujbei de la sanctuar. Până şi pământul pe care stătea cetatea a fost blestemat. Ierihonul nu mai trebuia să fie rezidit ca fortăreaţă; asupra oricui ar fi încercat să clădească din nou zidurile pe care le doborâse la pământ puterea divină s-au rostit judecăţi de pedepsire. Înaintea întregului Israel s-a spus cu solemnitate: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului. Cu preţul întâiului său născut îi va pune temeliile şi cu preţul celui mai tânăr fiu al lui îi va aşeza porţile”. Nimicirea deplină a celor din Ierihon era numai o împlinire a poruncii date mai înainte prin Moise cu privire la locuitorii Canaanului: „Când… le vei bate, să le nimiceşti cu desăvârşire”. „Dar în cetăţile popoarelor acestora, a căror ţară ţi-o dă ca moştenire Domnul, Dumnezeul tău, să nu laşi cu viaţă nimic care suflă” (Deut.7, 2; 20, 16). Multora li se pare că poruncile acestea sunt potrivnice spiritului de milă şi iubire descoperit în alte părţi ale Bibliei; dar, în realitate, nu este altceva decât ceea ce cerea dreptatea şi înţelepciunea infinită. Dumnezeu. Se pregătea să îi aşeze pe israeliţi în Canaan şi să dezvolte între ei o cârmuire şi o naţiune care să fie manifestarea împărăţiei Lui pe pământ. Ei nu trebuia să fie numai moştenitorii adevăratei religii, ci să şi răspândească pe

întreaga faţă a pământului principiile acesteia. Canaaniţii se dedaseră la păgânismul cel mai depravat şi cel mai degradant şi era necesar ca pământul să fie curăţit de aceia care ar fi împiedicat cu siguranţă împlinirea planurilor milostive ale lui Dumnezeu. Locuitorilor Canaanului li se dăduseră prilejuri suficiente pentru pocăinţă. Cu patruzeci de ani înainte, trecerea prin Marea Roşie şi plăgile care loviseră Egiptul dovediseră puterea Dumnezeului lui Israel. Iar acum, de curând, înfrângerea împăraţilor din Madian, Galaad şi Basan arătase din nou că Iehova este mai presus de toţi zeii. Sfinţenia caracterului Lui şi neplăcerea Sa faţă de orice întinăciune se arătaseră în pedepsele cu care fusese lovit Israel pentru că luase parte la ceremoniile spurcate ale lui Baal-Peor. Toate întâmplările acestea le erau cunoscute locuitorilor Ierihonului şi între ei erau mulţi care împărtăşeau credinţa femeii Rahav – că Dumnezeul lui Israel este Dumnezeul cerului şi al pământului – chiar dacă întârziau să-i urmeze pilda. Ca şi oamenii dinainte de potop, canaaniţii trăiau numai pentru a batjocori Cerul şi a întina pământul. De aceea, atât iubirea, cât şi dreptatea cereau grabnica executare a acestor răsculaţi împotriva lui Dumnezeu şi vrăjmaşi ai oamenilor. Cât de uşor oştirile cerului au doborât la pământ zidurile Ierihonului, cetatea mândră, ale cărei fortificaţii umpluseră de groază cu patruzeci de ani în urmă pe iscoadele lipsite de credinţă! Puternicul lui Israel spusese: „ţi-am dat Ierihonul în mâinile tale”. Împotriva cuvântului acestuia puterea omenească n-avea ce face.

„Prin credinţă au căzut zidurile Ierihonului” (Evrei 11, 30). Comandantul oştii Domnului a vorbit numai cu Iosua; nu S-a descoperit întregii adunări, rămânând ca ea să creadă cuvintele lui Iosua sau să le pună la îndoială, să asculte de poruncile date de el în Numele Domnului sau să le tăgăduiască autoritatea. Poporul nu putea să zărească priveliştea oştii îngereşti care îl însoţea sub conducerea

Fiului lui Dumnezeu. Ar fi putut spune: „Ce fapte fără rost mai sunt şi acestea şi cât de vrednic de râs este să înconjurăm zilnic zidurile Ierihonului, să sunăm din trâmbiţe de corn de berbec! Lucrul acesta nu va putea nici să clintească fortificaţiile puternice ale cetăţii”. Dar însăşi continuarea ceremoniei acesteia timp atât de îndelungat înainte de prăbuşirea zidurilor le-a oferit israeliţilor prilejul de a-şi dezvolta credinţa. Trebuia să li se imprime în suflet faptul că tăria lor nu stătea în înţelepciunea omenească, nici în puterea omenească, ci numai în Dumnezeul mântuirii lor. Trebuia să se deprindă să se încreadă cu totul numai în puterea Conducătorului lor divin. Dumnezeu vrea să facă lucruri mari pentru aceia care se încred în El. Cauza pentru care poporul Lui nu are o putere mai mare este faptul că se încrede prea mult în propria înţelepciune şi nu-I dă prilej Domnului să-şi desfăşoare puterea în favoarea lui. Dumnezeu îi va ajuta în orice nevoie pe copiii Săi credincioşi, dacă aceştia îşi vor pune deplina încredere în El şi-L vor asculta cu credincioşie. Curând după căderea Ierihonului, Iosua a hotărât să atace cetatea Ai, o cetate mică, în munţi, la câţiva kilometri spre apus de valea Iordanului. Iscoadele trimise acolo au adus raportul că numărul locuitorilor este mic şi că nu este nevoie decât de puţini luptători pentru a cuceri cetatea.

Marea biruinţă pe care Dumnezeu o câştigase pentru ei îi făcuse pe israeliţi să fie plini de încredere în ei înşişi. Pentru că li se făgăduise ţara Canaanului, se simţeau siguri şi nu recunoşteau că numai ajutorul divin putea să le dea izbândă. Însuşi Iosua a făcut planurile de cucerire a cetăţii Ai, fără să caute sfat de la Dumnezeu. Israeliţii începuseră să-şi preamărească propria tărie şi să-i privească cu dispreţ pe inamicii lor. Se aşteptau să aibă o biruinţă uşoară, iar numărul de trei mii de oameni li se părea suficient pentru a lua cetatea. Fără să aibă

asigurarea că Dumnezeu este cu ei, au pornit în grabă atacul. Au înaintat până la porţile cetăţii, dar numai ca să dea piept cu cea mai puternică şi hotărâtă împotrivire. Din cauza numărului şi pregătirilor temeinice ale vrăjmaşilor, atacatorii au fugit în dezordine spre vale, pe coasta abruptă, cuprinşi de panică şi groază. Ei au fost urmăriţi cu furie de canaaniţi, care „i-au urmărit de la poartă… şi i-au bătut la vale”. Chiar dacă pierderea a fost mică în ceea ce priveşte numărul, întrucât numai treizeci şi şase de oameni au fost omorâţi, înfrângerea a fost totuşi descurajatoare pentru întreaga adunare. „Poporul a rămas încremenit şi cu inima moale ca apa”. Era pentru prima dată când dădeau piept cu canaaniţii în luptă deschisă şi ce se va întâmpla în luptele mari care le stăteau înainte, când apărătorii unei cetăţi mici îi puseseră pe fugă? Iosua a privit rezultatul acesta rău ca pe un semn de neplăcere din partea lui Dumnezeu şi, plin de durere şi presimţiri sumbre, „şi-a sfâşiat hainele şi s-a aruncat cu faţa la pământ până seara, înaintea chivotului Domnului, el şi bătrânii lui Israel, şi şi-au presărat capul cu ţărână”. „Ah! Doamne, Dumnezeule”, striga el, „pentru ce ai trecut poporul acesta Iordanul ca să ne dai în mâinile amoriţilor şi să ne prăpădeşti?… Dar, Doamne, ce voi zice, după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmaşilor lui? Canaaniţii şi toţi locuitorii ţării vor afla, ne vor înconjura şi ne vor şterge numele de pe pământ. Şi ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?”

Răspunsul Domnului a fost: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe faţa ta? Israel a păcătuit; au călcat legământul pe care li l-am dat”. Era timpul să acţioneze repede şi hotărât şi să nu mai stea în disperare şi văicăreală. În tabără era un păcat ascuns, care trebuia căutat şi îndepărtat înainte ca prezenţa şi binecuvântarea Domnului să fie cu poporul Său. „Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciţi ce este dat spre nimicire din mijlocul

vostru”. Porunca lui Dumnezeu fusese nesocotită de unul dintre cei rânduiţi să aducă la îndeplinire judecăţile Lui. Iar poporul întreg era făcut răspunzător pentru vinovăţia celui ce se abătuse: „Au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat şi au minţit şi le-au ascuns printre lucrurile lor”. Lui Iosua i s-au dat îndrumări cum să-l descopere şi cum să-l pedepsească pe vinovat. Pentru descoperirea vinovatului au folosit sorţii. Nu a fost arătat păcătosul pe nume, ci pentru un timp lucrurile au fost lăsate neclare, pentru ca poporul să-şi simtă răspunderea pentru păcatele ce domneau în mijlocul lui şi, în felul acesta, să fie îndemnat să-şi cerceteze inima şi să se umilească înaintea lui Dumnezeu. Iosua a adunat poporul dis-de-dimineaţă, „după seminţiile lui”, iar scena solemnă şi impresionantă a început. Pas cu pas, cercetarea a mers mai departe. Proba îngrozitoare se apropia tot mai mult. Mai întâi a fost atinsă seminţia, apoi familia, după aceea casa şi în sfârşit bărbatul, şi Acân, fiul lui Carmi, din seminţia lui Iuda, a fost arătat de degetul lui Dumnezeu ca fiind omul care îl nenorocise pe Israel. Pentru ca vinovăţia lui să fie pe deplin demonstrată, să nu se lase loc pentru acuzaţia că ar fi fost condamnat pe nedrept, Iosua i-a cerut lui Acân să spună adevărul sub jurământ. Nenorocitul şi-a mărturisit complet vinovăţia: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lui Israel… Am văzut în pradă o manta frumoasă de Şinear, două sute de sicli de argint şi o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit şi le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu”. Îndată au fost trimişi oameni la cortul lui, care au dat la o parte pământul în locul indicat, „şi iată că lucrurile erau ascunse în cortul lui Acân şi argintul era sub ele. Le-au luat din mijlocul cortului, le-au adus lui Iosua şi tuturor copiilor lui Israel şi le-au pus înaintea Domnului”. Sentinţa a fost rostită şi executată imediat. „Pentru că tu ne-ai nenorocit”, zise

Iosua, „şi pe tine te va nenoroci Domnul azi”. Întrucât tot poporul fusese socotit răspunzător pentru păcatul lui Acân şi suferise de pe urma lui, trebuia ca, prin reprezentanţii săi, să ia parte şi la pedepsire. „Şi tot Israelul l-a ucis cu pietre”. Apoi s-a strâns peste el o mare grămadă de pietre – ca mărturie pentru păcat şi pedepsirea lui. „Din pricina acelei întâmplări s-a dat locului aceluia numele de valea Acor”, care înseamnă „tulburare”. În cartea Cronicilor stă scris spre amintirea lui: „Acân, care a tulburat pe Israel” (1 Cron.2, 7). Păcatul lui Acân a fost săvârşit, sfidând cea mai directă şi mai solemnă avertizare şi cele mai puternice dovezi ale puterii lui Dumnezeu. „Feriţi-vă de ceea ce va fi dat spre nimicire ca să nu fiţi daţi spre nimicire”, aşa i se spusese lui Israel. Porunca fusese dată imediat după trecerea Iordanului şi recunoaşterea legământului lui Dumnezeu prin circumciderea poporului, după prăznuirea Paştelui şi arătarea îngerului legământului, Căpetenia oştirii Domnului. A urmat apoi luarea Ierihonului, ca dovadă că nimicirea va cădea fără îndoială peste călcătorii Legii lui Dumnezeu. Faptul că numai puterea lui Dumnezeu îi dăduse biruinţă lui Israel, şi că acesta nu cucerise Ierihonul prin propria lui putere, dădea o însemnătate solemnă poruncii care le interzicea să-şi însuşească ceva din prada Ierihonului. Dumnezeu, prin puterea cuvântului Său, nimicise această fortăreaţă întărită; era cucerirea Lui şi numai Lui trebuia să-l fie consacrată cetatea, cu tot ce cuprindea ea. Între milioanele lui Israel s-a găsit un singur bărbat care s-a încumetat să calce porunca lui Dumnezeu în ceasul solemn al biruinţei şi al judecăţii. La vederea costumului babilonian scump, lăcomia lui Acân s-a trezit; chiar în clipa când era faţă în faţă cu moartea, el îl numea „o manta frumoasă de Şinear”. Un păcat a adus un altul şi şi-a mai însuşit şi aurul şi argintul consacrat tezaurului Domnului – Îl jefuise pe Dumnezeu de primele roade ale pământului Canaanului. Păcatul de moarte care a dus la

nimicirea lui Acân îşi avea rădăcina în lăcomie, unul dintre păcatele cele mai obişnuite şi privite cu cea mai mare uşurătate. În timp ce alte păcate sunt dezvăluite, şi pedepsite, foarte rar călcarea poruncii a zecea atrage o mustrare şi aceea uşoară! Urâciunea păcatului acestuia şi urmările lui îngrozitoare sunt lecţii extrase din relatarea faptei lui Acân. Lăcomia este un rău care creşte treptat. Acân cultivase pornirea spre lăcomie, până când aceasta ajunsese un obicei care-l prinsese în lanţuri aproape cu neputinţă de sfărâmat. În timp ce hrănea răul acesta, ar fi putut cel puţin să fie umplut de groază la gândul că ar putea aduce nenorocire asupra întregului Israel; dar puterile conştiinţei lui fuseseră amorţite prin păcat şi, când ispita a venit, el i-a căzut uşor pradă. Oare nu se săvârşesc şi astăzi păcate asemănătoare faţă de avertismente tot atât de solemne şi precise? Şi nouă ni se interzice, la fel de hotărât, să ne lăsăm pradă lăcomiei, aşa după cum nu i se dăduse voie lui Acân să-şi însuşească ceva din prada Ierihonului. Dumnezeu consideră lăcomia ca fiind la fel ca vrăjitoria. Ni se dă avertismentul: „Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona” (Col.3, 5; Mat.6, 24). „Vedeţi şi păziţi-vă de orice fel de lăcomie” (Luca 12, 15). „Nici să nu fie pomenită între voi” (Efes.5, 3). Avem în faţa noastră soarta grozavă a lui Acân, Iuda, Anania şi Safira. Cu mult mai înainte, avem exemplul lui Lucifer, acel „luceafăr al zorilor” care, râvnind după o stare mai înaltă, a pierdut pentru totdeauna mărirea şi fericirea cerului. Şi, în ciuda tuturor acestor avertismente, pretutindeni domneşte lăcomia. Pretutindeni se arată urmele ei murdare. Ea aduce în familie nemulţumire şi discordie; trezeşte în săraci invidia şi ura împotriva celor bogaţi; duce la apăsarea istovitoare a săracilor de către bogaţi. Şi acest rău există nu numai în lume, ci şi în biserică. Cât de des se întâlnesc aici egoismul, lăcomia, părtinirea, neglijarea binefacerii şi jefuirea lui Dumnezeu în zecimi şi

daruri! Printre membrii comunităţii care „stau bine şi corespund în totul” se află, din nenorocire, mulţi Acâni. Mulţi bărbaţi care au bunuri câştigate pe căi nedrepte, lucruri pe care Domnul le-a blestemat, vin în mod curent la biserică şi se aşază la masa Domnului. De dragul unui costum babilonian, mii de oameni continuă să jertfească conştiinţa lor curată şi nădejdea cerului. Mulţi îşi dau cinstea şi calităţile lor folositoare în schimbul pungii cu arginţi. Strigătul săracului în nevoie rămâne fără răspuns, lumina Evangheliei este oprită să înainteze, batjocura omului din lume este trezită prin purtări care contrazic mărturisirea creştină; şi, cu toate acestea, creştinul lacom continuă să-şi adune comori. „Se cade să înşele un om pe Dumnezeu?” (Mal.3, 8) întreabă Domnul.

Păcatul lui Acân a adus nenorocirea asupra întregii naţiuni. Din pricina păcatului unui singur om, neplăcerea lui Dumnezeu va rămâne asupra comunităţii Sale până când abaterea va fi descoperită şi îndepărtată. Influenţa de care are să se teamă mai mult comunitatea nu este aceea a împotrivitorilor ei făţişi, a necredincioşilor şi a batjocoritorilor, ci a urmaşilor nesinceri ai lui Hristos. Aceştia fac ca binecuvântarea Dumnezeului lui Israel să fie reţinută şi poporul Lui să slăbească. Atunci când comunitatea se află în greutăţi, când se dă pe faţă răceală şi decădere spirituală care dau prilej vrăjmaşilor lui Dumnezeu să se bucure, membrii ei, în loc să-şi încrucişeze braţele pentru a se plânge de starea lor nenorocită, să cerceteze mai bine dacă nu cumva se află un Acân în tabără. Fiecare să caute cu umilinţă şi cercetare a inimii să-şi descopere păcatele ascunse care îndepărtează prezenţa lui Dumnezeu. Acân şi-a recunoscut vinovăţia, dar când era prea târziu ca mărturisirea să-i mai fie de vreun folos. Văzuse oastea lui Israel cum se înapoiază înfrântă şi descurajată de la Ai. Cu toate acestea, nu se înfăţişase pentru a-şi mărturisi păcatul. A văzut cum

Iosua şi bătrânii lui Israel se pleacă la pământ copleşiţi de o durere atât de mare, că nu putea fi exprimată în cuvinte. Dacă atunci şi-ar fi recunoscut păcatele, ar fi dat oarecum dovadă de o pocăinţă adevărată, dar a tăcut. El a auzit înştiinţarea că se săvârşise un mare păcat, arătându-se hotărât caracterul acestuia. Dar buzele lui au fost pecetluite. A început apoi cercetarea. Cum mai tremura sufletul lui de groază când au fost arătate mai întâi seminţia, apoi casa şi pe urmă familia lui! Dar tot nu a mărturisit, până când degetul lui Dumnezeu nu a fost îndreptat către el. Atunci, când nu mai putea să-şi ascundă păcatul, a descoperit adevărul. Cât de adesea se fac mărturisiri de felul acesta! Ce mare deosebire este între a recunoaşte faptele după ce totul a fost dovedit şi a mărturisi păcatul care este cunoscut numai de noi şi de Dumnezeu! Acân nu şi-ar fi recunoscut păcatul dacă nu ar fi nădăjduit că prin aceasta putea înlătura urmările nelegiuirilor sale. Dar mărturisirea lui nu a servit la altceva decât să arate că pedeapsa este îndreptăţită. Nu se dădea pe faţă o căinţă adevărată, o adâncă părere de rău, o schimbare a minţii şi o scârbă faţă de păcat. La fel, cei vinovaţi vor mărturisi de-abia când vor sta la judecată înaintea lui Dumnezeu, după ce fiecare caz va fi fost hotărât fie spre viaţă, fie spre moarte. Urmările pe care şi le-a atras fiecare vor smulge de la toţi cei vinovaţi o recunoaştere a păcatelor. Ea va fi scoasă de la fiecare suflet, de simţământul îngrozitor al vinovăţiei şi de aşteptarea înfricoşată a judecăţii. Dar astfel de recunoaştere nu-l poate salva pe păcătos. Mulţi, asemenea lui Acân, se simt în siguranţă câtă vreme pot să-şi ascundă de semeni abaterile lor şi se mângâie la gândul că Dumnezeu nu o ia prea în serios cu dezvăluirea şi acuzarea nelegiuirii. Mult prea târziu vor sta faţă în faţă cu păcatele lor, într-o zi când, pentru veşnicie, ele nu vor mai putea fi curăţite nici cu jertfe, nici cu arderi de tot. Când se vor

deschide cărţile cerului, Judecătorul nu-i va arăta omului vinovăţia, ci îl va privi pătrunzător, convingător, şi fiecare faptă, fiecare purtare din viaţă, se va împrospăta în memoria făcătorului de rele. Nu va mai fi nevoie ca vinovatul să fie căutat, ca pe timpul lui Iosua, de la seminţie până la familie, ci chiar buzele lui vor mărturisi faptele ruşinoase. Păcatele ţinute ascunse faţă de oameni vor fi atunci cunoscute întregii lumi.

Secţiune 2.49 Cap. 46 – Binecuvântările şi blestemele

După executarea sentinţei împotriva lui Acân, Iosua a primit porunca de a-i pregăti pentru luptă pe toţi războinicii şi de a porni încă o dată împotriva cetăţii Ai. Puterea lui Dumnezeu a fost cu poporul Său şi curând au ajuns în stăpânirea cetăţii.

Operaţiile militare au fost întrerupte pentru ca întregul Israel să se consacre unui serviciu divin solemn. Poporul era nerăbdător să se stabilească în Canaan; încă nu aveau case, nici pământ pentru familiile lor, iar pentru a le obţine trebuia să îi izgonească pe canaaniţi; dar lucrul acesta însemnat trebuia încă amânat, atenţia lor fiind atrasă spre o datorie mult mai înaltă. Înainte de a lua în stăpânire moştenirea, trebuia să-şi înnoiască legământul de credincioşie faţă de Dumnezeu. În ultimele instrucţiuni date de Moise, se repetase de două ori porunca de a aduna seminţiile la Sihem, pe munţii Ebal şi Garizim, pentru a recunoaşte cu solemnitate Legea lui Dumnezeu. Ca urmare a acestei porunci au părăsit tabăra de la Ghilgal nu numai bărbaţii, ci şi „femeile, copiii şi străinii care mergeau în mijlocul lor” (Iosua 8, 30 – 35) şi au trecut prin ţara vrăjmaşilor lor, prin valea Sihem, aproape de centrul ţării. Cu toate că erau înconjuraţi de inamici încă neizgoniţi, se aflau totuşi în siguranţă sub adăpostul lui Dumnezeu, atât timp cât Îi erau credincioşi. Ca şi pe timpul lui Iacov, „groaza lui Dumnezeu s-a răspândit peste cetăţile care îi înconjurau” (Gen.35, 5) şi evreii au rămas nevătămaţi.

Locul prevăzut pentru acest serviciu divin solemn era sfinţit prin legăturile cu viaţa părinţilor lor. Aici Îi înălţase Avraam lui Iehova cel dintâi altar în ţara Canaan. Aici îşi întinseseră Avraam şi Iacov corturile. Aici cumpărase Iacov ogorul în care seminţiile urmau să îngroape trupul mort al lui Iosif. Tot aici era fântâna pe care Iacov o săpase şi stejarul sub care îngropase idolii familiei lui. Locul ales era unul dintre cele mai frumoase din întreaga Palestină şi era vrednic de a fi locul unde să se desfăşoare această însemnată şi impunătoare scenă. Între munţii sterpi se întindea ademenitoare valea plăcută cu câmpiile ei verzi împodobite cu flori sălbatice şi, din loc în loc, cu livezi de măslini, udate de apele izvoarelor vii. Ebal şi Garizim, pe cele două laturi ale văii, se apropiau unul de altul, iar partea de jos a lor părea să creeze un amvon natural, aşa încât fiecare cuvânt rostit pe unul din ei era auzit lămurit pe celălalt, în timp ce colinele munţilor ce se trag înapoi oferă loc pentru o adunare numeroasă. Potrivit cu instrucţiunile date de Moise, s-a zidit pe muntele Ebal un mare monument din pietre. Pe aceste pietre, acoperite mai întâi cu un strat de tencuială, s-a scris legea – nu numai Cele Zece Porunci vestite pe muntele Sinai şi săpate pe cele două table de piatră, ci şi legile date lui Moise şi scrise de el într-o carte. Lângă acest monument a fost ridicat un altar din pietre necioplite, pe care s-au adus Domnului jertfe. Faptul că altarul a fost aşezat pe muntele Ebal, munte pe care trebuia să fie rostit blestemul, era plin de însemnătate şi arăta că Israel, pentru că se abătuse de la Legea lui Dumnezeu, îşi atrăsese mânia Lui îndreptăţită şi ar fi fost lovit de acest blestem fără întârziere dacă nu ar fi fost ispăşirea Domnului Hristos, reprezentată prin altarul jertfelor. Şase seminţii – toate descendente din Lea şi Rahela – au fost aşezate de muntele Garizim; iar cele descendente din roabe, împreună cu Ruben şi Zabulon, s-au rânduit pe muntele Ebal, preoţii împreună cu chivotul

Legii rămânând în valea de la mijloc. Printr-un semnal de trâmbiţă s-a vestit tăcerea şi apoi Iosua, în liniştea aceea profundă şi în prezenţa acelei mari adunări, stând lângă chivotul sfânt, a citit binecuvântările care aveau să vină de pe urma ascultării de Legea lui Dumnezeu. Toate seminţiile de pe Garizim au răspuns cu amin. Apoi a citit blestemele şi seminţiile de pe Ebal au rostit şi ele aprobarea lor, mii şi mii de glasuri unindu-se ca glasul unui singur om, într-un răspuns solemn. A urmat apoi citirea Legii lui Dumnezeu şi a rânduielilor şi drepturilor date lor prin Moise. Israel primise Legea de pe Sinai direct din gura lui Dumnezeu, iar preceptele ei sfinte, scrise cu însuşi degetul Lui, mai erau încă păstrate în chivotul Legii. Acum, au mai fost scrise o dată şi toţi puteau să le citească. Toţi aveau privilegiul să vadă personal condiţiile legământului, pe temeiul căruia puteau să rămână în stăpânirea ţării Canaanului. Toţi trebuia să arate că-şi însuşeau condiţiile legământului şi să-şi dea asentimentul faţă de binecuvântările şi blestemele care rezultau de pe urma ţinerii sau lepădării acestora. Legea nu numai că a fost scrisă pe pietrele monumentului ridicat, dar a fost citită personal de Iosua, în auzul întregului Israel. Numai cu puţine săptămâni înainte, Moise dăduse poporului, sub formă de cuvântări, întreaga carte a Deuteronomului, dar Iosua le-a citit acum Legea din nou. Citirea Legii a fost ascultată nu numai de bărbaţii din Israel, dar şi de „femei şi copii”, deoarece avea mare însemnătate ca şi ei să-şi cunoască datoria. Cu privire la legile Lui, Dumnezeu îi poruncise lui Israel următoarele: „Puneţi-vă dar în inimă şi în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legaţi ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre şi să fie ca nişte fruntarii între ochii voştri. Să înveţi pe copiii voştri în ele şi să le vorbiţi despre ele… Şi atunci zilele voastre şi zilele copiilor voştri, în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor voştri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât

vor fi zilele cerurilor deasupra pământului” (Deut.11, 18 – 21). În fiecare al şaptelea an, întreaga Lege trebuia să fie citită în adunarea întregului Israel, după cum poruncise Moise: „La fiecare şapte ani, pe vremea anului iertării, la sărbătoarea corturilor, când tot Israelul va veni să se înfăţişeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citeşti legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, femeile, copiii şi străinul care va fi în cetăţile tale, ca să audă şi să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească şi să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca şi copiii lor, care n-o vor cunoaşte, s-o audă şi să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru în tot timpul cât veţi trăi în ţara pe care o veţi lua în stăpânire, după ce veţi trece Iordanul” (Deut.31, 10 – 13).

Satana lucrează fără răgaz şi caută să schimbe cele rostite de Dumnezeu, să orbească mintea şi să întunece înţelegerea şi, în felul acesta, să-i ducă pe oameni la păcat. Din cauza aceasta caută Domnul să le spună aşa de amănunţit şi să lămurească lucrurile atât de bine, încât să nu fie nevoie ca cineva să pornească pe căi greşite. Dumnezeu caută fără încetare să-i atragă pe oameni cu totul sub protecţia Sa, pentru ca Satana să nu poată exercita asupra lor puterea lui înşelătoare şi îngrozitoare. Domnul S-a coborât pentru a vorbi cu însuşi glasul Său, pentru a scrie cu însuşi degetul Său oracolele vii. Cuvintele acestea sfinte, toate pline de viaţă şi adevăr măreţ, le-au fost date oamenilor ca o călăuză desăvârşită. Întrucât Satana este hotărât să îndepărteze atenţia oamenilor de la ele şi să abată pe alte căi iubirea faţă de făgăduinţele Domnului şi cerinţele Lui, e nevoie de o sârguinţă şi mai mare pentru a le înrădăcina în minte şi a le întipări în inimă. O mai mare atenţie să fie manifestată de aceia care instruiesc poporul în cele religioase, ca să-i înveţe pe oameni faptele şi învăţăturile istoriei biblice, cum

şi avertismentele şi poruncile Domnului. Acestea să fie prezentate într-o vorbire simplă şi adaptată chiar la puterea de pricepere a copiilor. Să fie o parte din obligaţiile pastorilor şi ale părinţilor, de a căuta ca tineretul să fie învăţat în cele ale Sfintelor Scripturi. Părinţii pot şi trebuie să-i cointereseze pe copiii lor în diferitele cunoştinţe ce se află pe paginile Sfintelor Scripturi. Dar dacă vor să-i câştige pe fiii şi fiicele lor pentru Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să aibă ei înşişi interes pentru el. Ei trebuie să fie buni cunoscători ai învăţăturilor lui şi să le vorbească despre ele aşa cum a poruncit Dumnezeu lui Israel: „când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula” (Deut.11, 19). Aceia care doresc ca fiii şi fiicele lor să-L iubească pe Dumnezeu şi să-L cinstească trebuie să vorbească despre bunătatea Lui, despre slava şi puterea Lui, aşa cum sunt descoperite în Cuvântul Lui şi în lucrările creaţiunii. Fiecare capitol, fiecare verset din Biblie este o comunicare făcută de Dumnezeu oamenilor. Trebuie să ne legăm prescripţiile ei ca semn la mâini şi ca fruntarii între ochi. Dacă prescripţiile acestea ar fi studiate şi îndeplinite, poporul lui Dumnezeu, ca şi israeliţii pe vremuri, ar fi călăuzit ziua de stâlpul de nor, iar noaptea de stâlpul de foc.

Secţiune 2.50 Cap. 47 – Legământul cu gabaoniţii

Din Sihem, israeliţii s-au înapoiat în tabăra lor din Ghilgal. Aici au fost căutaţi de o delegaţie specială care dorea să încheie un legământ cu ei. Delegaţii susţineau că ar veni dintr-o ţară îndepărtată, iar lucrul acesta părea să fie confirmat de înfăţişarea lor. Hainele lor erau vechi şi zdrenţuite, încălţămintea peticită, proviziile mucegăite, iar burdufurile pe care le foloseau ca vase pentru vin erau vechi, rupte şi legate pe alocuri, ca şi cum pe drum ar fi căutat să le peticească în grabă. În ţara lor îndepărtată, pe cât se părea dincolo de hotarele Palestinei, concetăţenii

lor, după cum spuneau ei, au auzit despre minunile pe care le făcuse Dumnezeu pentru poporul Său şi-i trimiseseră pe ei ca să încheie un legământ cu Israel. Evreii fuseseră avertizaţi în chip hotărât să nu încheie legământ cu locuitorii idolatri din Canaan şi, de aceea, în inima conducătorilor s-a născut îndoiala cu privire la faptul că cele spuse de străini ar fi adevărate. „Poate că voi locuiţi în mijlocul nostru” – au zis ei. La aceasta, delegaţii au răspuns doar: „Noi suntem robii tăi” (Iosua 9, 10). Dar când Iosua i-a întrebat neocolit: „Cine sunteţi voi şi de unde veniţi?”, ei au repetat cele spuse mai înainte, iar ca dovadă a sincerităţii au adăugat: „Iată, pâinea noastră era caldă când am luat-o ca merinde de acasă, în ziua când am plecat să venim la voi, şi acum s-a uscat şi s-a mucegăit. Burdufurile acestea de vin, când le-am umplut erau noi de tot, şi iată-le s-au rupt; hainele şi încălţămintea noastră s-au învechit de lungimea prea mare a drumului”. Cuvintele acestea au biruit. Evreii „n-au întrebat pe Domnul”. „Iosua a făcut pace cu ei şi a încheiat un legământ prin care trebuia să-i lase cu viaţă şi căpeteniile adunării le-au jurat lucrul acesta”. Aşa s-a încheiat acest legământ. După trei zile, s-a descoperit adevărul. „Au aflat că erau vecini cu ei şi că locuiau în mijlocul lor”. Gabaoniţii, ştiind că era cu neputinţă să li se împotrivească evreilor, s-au folosit de videşug pentru a-şi salva viaţa. Mare a fost consternarea israeliţilor când au aflat înşelăciunea la care au fost supuşi, iar neplăcerea lor a sporit şi mai mult când, la trei zile de mers, au dat de cetăţile gabaoniţilor, aproape în mijlocul ţării. „Toată adunarea a cârtit împotriva căpeteniilor”, dar acestea din urmă s-au temut să calce legământul, cu toate că fusese câştigat prin înşelăciune, pentru că „le juraseră pe Domnul, Dumnezeul lui Israel”. „Şi copii lui Israel nu i-au omorât”. Gabaoniţii s-au îndatorat să lepede idolatria şi să i se închine lui Iehova, iar păstrarea vieţii lor nu era o violare a poruncii lui

Dumnezeu de a-i nimici pe canaaniţii idolatri. Prin urmare, prin jurământul lor, evreii nu se învoiseră să comită păcat. Şi, cu toate că fusese câştigat prin înşelăciune, jurământul nu trebuia să fie desconsiderat. Îndatorirea pentru care cineva s-a legat prin cuvântul său trebuie să fie considerată sfântă, dacă aceasta nu-l obligă să comită o faptă rea. Nicio chibzuinţă cu privire la foloase, răzbunare sau privilegii personale nu poate să tulbure în vreun fel statornicia unei făgăduinţe sau a unui jurământ. „Buzele mincinoase sunt urâte Domnului”. „Când va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce nu-şi ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui” (Prov.12, 22; Ps.24, 3; 15, 4). Gabaoniţilor li s-a îngăduit să trăiască, dar au fost daţi ca robi sanctuarului, făcând diferite munci în tabără. „Iosua le-a făcut aşa cum hotărâse... din ziua aceea i-a pus să taie lemne şi să scoată apă pentru adunare şi pentru altarul Domnului”. Plini de recunoştinţă, ei au primit condiţiile acestea, înţelegând că au greşit şi că trebuia să fie bucuroşi că-şi răscumpărau viaţa cu orice condiţie. „Iată-ne în mâinile tale; fă cu noi ce vei crede că este bine şi drept să faci” – i-au spus ei lui Iosua. Sute de ani, urmaşii lor au fost legaţi de serviciul sanctuarului.

Teritoriul gabaoniţilor cuprindea patru cetăţi. Populaţia nu era sub domnia unui singur rege, ci erau cârmuiţi de bătrâni sau senatori. Cea mai însemnată dintre aceste cetăţi „era o cetate mare, ca una din cetăţile împărăteşti şi toţi bărbaţii ei erau viteji”. E un exemplu izbitor despre groaza pe care israeliţii le-o insuflaseră locuitorilor Canaanului, faptul că locuitorii unei astfel de cetăţi au recurs la un mijloc atât de umilitor pentru a-şi salva viaţa. Dar le-ar fi fost mai bine gabaoniţilor dacă s-ar fi purtat cu sinceritate faţă de Israel. În timp ce supunerea faţă de Iehova le-a asigurat păstrarea vieţii, înşelăciunea le-a adus numai ocară şi robie. Dumnezeu luase măsuri

pentru ca toţi cei care, părăsind păgânismul, doreau să se unească cu Israel să aibă parte de binecuvântările legământului. Ei erau cuprinşi în expresia: „străinul care locuieşte în mijlocul tău” şi, cu câteva excepţii, această clasă de oameni trebuia să se bucure de aceleaşi favoruri şi privilegii ca şi Israel. Porunca Domnului suna astfel:

„Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în ţara voastră, să nu-l asupriţi. Să vă purtaţi cu străinul care locuieşte între voi ca şi cu băştinaşul din mijlocul vostru”. (Lev.19, 33.34). Cu privire la Paşte şi aducerea de jertfe se dăduse porunca: „Să fie o singură lege pentru toată adunarea, atât pentru voi cât şi pentru străinul care locuieşte în mijlocul vostru... cu străinul să fie ca şi cu voi înaintea Domnului” (Num.15, 15). Acestea ar fi fost condiţiile pe temeiul cărora ar fi fost primiţi gabaoniţii dacă n-ar fi recurs la înşelăciunea de care s-au folosit. Nu era o umilinţă uşor de suportat pentru locuitorii unei „cetăţi împărăteşti”, ai cărei cetăţeni erau cu toţii „viteji”, ca timp de sute de ani să fie făcuţi tăietori de lemne şi cărăuşi de apă. Dar, pentru ca să poată înşela, au luat haina sărăciei şi aceasta a rămas lipită de ei, ca o emblemă a robiei veşnice. În felul acesta starea lor de robie a mărturisit, câtă vreme au trăit ei şi urmaşii lor, despre ura lui Dumnezeu faţă de înşelăciune. Supunerea cetăţii Gabaon în faţa lui Israel i-a umplut de spaimă pe împăraţii Canaanului. Imediat au luat măsuri pentru a se răzbuna pe aceia care încheiaseră pace cu năvălitorii. Sub conducerea lui Adoni-ţedec, împăratul Ierusalimului, cinci împăraţi ai Canaanului au încheiat un pact împotriva gabaoniţilor. Procedeul lor a fost rapid. Gabaoniţii nu erau pregătiţi să se apere şi i-au trimis o solie lui Iosua, la Ghilgal: „Nu părăsi pe robii tăi, suie-te la noi în grabă, izbăveşte-ne, dă-ne ajutor; căci toţi împăraţii amoriţilor care locuiesc pe munte, s-au strâns împotriva noastră”. Primejdia îi ameninţa nu numai pe gabaoniţi, ci şi pe israeliţi. Cetatea

aceasta domina Trecătorile ce duceau către partea centrală şi sudică a ţării, iar acestea trebuia să fie păstrate dacă urma să fie cucerită ţara. Iosua s-a pregătit în grabă pentru eliberarea Gabaonului. Locuitorii cetăţii asediate s-au temut că, din cauza înşelăciunii la care au recurs, el va neglija apelul lor; dar, întrucât ei s-au supus stăpânirii lui Israel şi au acceptat să se închine lui Dumnezeu, el s-a simţit îndatorat să-i apere. De astă dată n-a acţionat fără sfat divin şi Dumnezeu l-a încurajat să pornească la luptă. „Nu te teme de ei” – spunea solia dumnezeiască, „căci îi dau în mâinile tale şi niciunul din ei nu va putea să stea împotriva ta”. De aceea „Iosua s-a suit din Ghilgal, el şi toţi oamenii de război şi toţi cei viteji”. Mărşăluind toată noaptea, oastea a ajuns în faţa Gabaonului dimineaţa. Împăraţii aliaţi de-abia îşi aşezaseră oştile în jurul cetăţii, când Iosua s-a năpustit asupra lor. Atacul a adus înfrângerea desăvârşită a asediatorilor. Mulţimea fără număr a fugit dinaintea lui Iosua prin trecătoare, către Bet-Horon, şi, după ce au ajuns pe culmea munţilor, au coborât pe partea cealaltă a coastei abrupte. Aici s-a abătut asupra lor o grindină grozav de mare. „Domnul a făcut să cadă din cer, peste ei, pietre mari… cei ce au murit de pietrele grindinei au fost mai mulţi decât cei ucişi cu sabia de copiii lui Israel”.

În timp ce amoriţii fugeau de le scăpărau picioarele, cu nădejdea de a găsi un adăpost undeva în munţi, Iosua, privind de pe înălţime, a văzut că ziua era prea scurtă pentru a-şi termina lucrarea. Dacă vrăjmaşii nu erau complet înfrânţi, s-ar fi adunat iarăşi după un scurt timp şi ar fi reînceput lupta. „Atunci Iosua a vorbit Domnului… şi a zis în faţa lui Israel: Opreşte-te, soare, asupra Gabaonului şi tu, lună, asupra văii Aialonului! Şi soarele s-a oprit şi luna şi-a întrerupt mersul până ce poporul şi-a răzbunat pe vrăjmaşii lui… Soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă”. Înainte de apusul

soarelui se şi împlinise făgăduinţa lui Dumnezeu faţă de Iosua. Întreaga oştire vrăjmaşă fusese dată în mâinile lui. Ziua aceasta urma să rămână mult timp în amintirea israeliţilor. „N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel”. „Soarele şi luna se opresc în locuinţa lor, de lumina săgeţilor Tale care pornesc, de strălucirea suliţei Tale, care luceşte. Tu cutreieri pământul în urgia Ta, zdrobeşti neamurile în mânia Ta. Ieşi ca să izbăveşti pe poporul Tău” (Hab.3, 11 – 13). Spiritul lui Dumnezeu a inspirat rugăciunea lui Iosua, pentru ca încă o dată să se demonstreze puterea Dumnezeului lui Israel. Cele cerute nu evidenţiau o încumetare din partea marelui conducător. Iosua primise făgăduinţa că Dumnezeu dorea să îi înfrângă pe aceşti vrăjmaşi; cu toate acestea, el s-a trudit tot atât de mult ca şi cum victoria ar fi fost câştigată numai de oastea lui Israel. El a făcut tot ce putea face energia omenească şi apoi a strigat în credinţă după ajutorul dumnezeiesc. Taina succesului său stă în unirea puterii dumnezeieşti cu străduinţele omeneşti. Aceia care realizează cel mai mult sunt cei care se sprijină mai hotărât pe braţul Celui Atotputernic. Bărbatul care a poruncit: „Opreşte-te, soare, asupra Gabaonului şi tu, lună, asupra văii Aialonului”, este acelaşi care, în tabăra de la Ghilgal, prosternat la pământ, a petrecut ore întregi în rugăciune. Oamenii rugăciunii sunt oamenii puterii. Această mare minune dă mărturie despre faptul că toată creaţiunea stă sub stăpânirea Creatorului. Satana caută să le ascundă oamenilor lucrarea divină în lumea naturală, să ţină ascunsă privirilor neostenita muncă creatoare a marii cauze primare. Prin această minune sunt supuşi ocării toţi aceia care înalţă natura mai presus de Dumnezeul naturii. După voinţa Sa, Dumnezeu a poruncit puterilor naturii să se dezlănţuie asupra oştirii vrăjmaşilor: „foc şi grindină, zăpadă şi ceaţă,

vânturi năprasnice care împlinesc poruncile Lui” (Ps.148, 8). Atunci când amoriţii păgâni şi-au propus să se împotrivească planurilor Lui, Dumnezeu a intervenit, aruncând „o grindină mare din cer” asupra vrăjmaşilor lui Israel. Ni se vorbeşte despre o mare bătălie care va avea loc în vremurile de pe urmă ale istoriei pământului, când Domnul va deschide arsenalul Său şi va da la iveală uneltele mâniei Sale (Ier.50, 25). „Ai ajuns tu până la cămările zăpezii?” – întreabă El. „Ai văzut tu cămările grindinei, pe care le păstrez pentru vremurile de strâmtorare, pentru zilele de război şi de bătălie?” (Iov 38, 22.23).

Apocalipsul descrie prăpădul care va avea loc atunci când „din scaunul de domnie va ieşi un glas tare, care va zice: S-a isprăvit!” El spune: „O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni” (Apoc.16, 17.21).

Secţiune 2.51 Cap. 48 – Împărţirea Canaanului

Biruinţa de la Bet-Horon a fost urmată de o grabnică cucerire a părţii de miazăzi a Canaanului. „Iosua a bătut astfel toată ţara, muntele, partea de miazăzi, câmpia şi costişele şi a bătut pe toţi împăraţii; n-a lăsat să scape nimeni şi a nimicit cu desăvârşire tot ce avea suflare, cum poruncise Domnul, Dumnezeul lui Israel. Iosua i-a bătut de la Cades-Barnea până la Gaza, a bătut toată ţara Gosen până la Gabaon. Iosua a luat în acelaşi timp pe toţi împăraţii aceia şi ţara lor, căci Domnul, Dumnezeul lui Israel, lupta pentru Israel. Şi Iosua, şi tot Israelul împreună cu el, s-a întors în tabără la Ghilgal”.

Înspăimântate de succesul care însoţise oştirile lui Israel, triburile din părţile de miazănoapte ale Palestinei au încheiat un tratat de alianţă împotriva lor. În fruntea acestei coaliţii se afla Iabin, împăratul Haţorului, un ţinut aşezat la apus de lacul Merom. „Au ieşit, ei şi toate oştirile lor împreună cu ei”. Oştirile acestea erau mult mai

numeroase decât toate celelalte pe care le întâlniseră până aici israeliţii în Canaan – „un popor fără număr, ca nisipul care este pe marginea mării, având cai şi care în foarte mare număr. Toţi împăraţii aceştia au hotărât un loc de întâlnire şi au venit de au tăbărât împreună la apele Merom, ca să lupte împotriva lui Israel”.

În apropiere de apele Merom, Iosua a năvălit asupra taberei aliaţilor şi le-a măcinat forţele. „Domnul i-a dat în mâinile lui Israel; ei i-au bătut şi i-au urmărit... fără să lase să scape vreunul”. Carele şi caii care fuseseră mândria şi faima canaaniţilor nu trebuia să fie însuşite de israeliţi. După porunca Domnului, carele au fost arse în foc, iar caii au fost făcuţi să şchiopăteze, în aşa fel încât să nu mai fie buni de luptă. Israeliţii nu trebuia să-şi pună încrederea în care şi în cai, ci în „Numele Domnului, Dumnezeului lor”.

Una câte una au fost cucerite cetăţile, iar Haţorul, capitala aliaţilor, a fost arsă. Războiul a durat multă vreme, dar sfârşitul lui l-a găsit pe Iosua stăpân peste Canaan. „Apoi ţara s-a odihnit de război”.

Dar, cu toate că puterea canaaniţilor fusese înfrântă, nu li s-au luat toate posesiunile. În apus, filistenii încă mai stăpâneau un podiş roditor de-a lungul coastei mării, în timp ce spre miazănoapte de ei se întindea ţinutul sidonienilor. Chiar şi Libanul era în stăpânirea vrăjmaşilor lui Israel.

Cu toate acestea, Iosua nu trebuia să continue războiul. Marele conducător avea de îndeplinit o altă însărcinare înainte de a lăsa conducerea lui Israel. Întregul teritoriu – atât partea cucerită, cât şi cea necucerită – trebuia să fie împărţit între seminţii. Rămânea ca o datorie a fiecărei seminţii să-şi supună deplin propria moştenire. Dacă poporul se dovedea credincios faţă de Dumnezeu, El avea să îi izgonească pe vrăjmaşi de la ei. El le făgăduise să le dea o stăpânire şi mai întinsă dacă rămâneau credincioşi legământului Său.

Împărţirea pământului le-a fost încredinţată lui Iosua şi lui Eleazar, marele preot, împreună cu căpeteniile seminţiilor, cu care prilej a fost hotărât prin tragere la sorţi locul fiecărei seminţii. Moise însuşi statornicise hotarele Canaanului, aşa cum trebuia împărţit între seminţii, după cucerirea lui, şi a ales câte o căpetenie din fiecare seminţie care să ia parte la împărţire. Întrucât seminţia lui Levi fusese consacrată slujbei în sanctuar, ea a fost scoasă de la împărţirea prin tragere la sorţi; dar i-au fost date ca moştenire patruzeci şi opt de cetăţi în felurite părţi ale ţării.

Înainte de a începe împărţirea ţării, Caleb, însoţit de conducătorii seminţiei sale, s-a înfăţişat cu o cerere specială. În afară de Iosua, Caleb era acum omul cel mai înaintat în vârstă din Israel. El şi Iosua fuseseră singurii dintre iscoade care aduseseră un raport bun despre pământul făgăduit şi care îmbărbătaseră poporul să meargă şi să-l cucerească în Numele Domnului. Caleb i-a amintit acum lui Iosua făgăduinţa dată pe vremea aceea cu privire la răsplătirea credincioşiei sale: „ţara în care a călcat piciorul tău va fi moştenirea ta pe vecie, pentru tine şi pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului, Dumnezeului tău” (Iosua 14, 9 – 15). De aceea a prezentat cererea de a i se da Hebronul ca moştenire. Aici fusese vreme îndelungată patria lui Avraam, a lui Isaac şi a lui Iacov şi tot aici, în peştera Macpela, erau îngropaţi. Hebronul era reşedinţa temuţilor anachimi, a căror înfăţişare înspăimântătoare le îngrozise atât de mult pe iscoade, încât prin ei fusese nimicit curajul întregului Israel. Acesta era locul pe care, mai presus de oricare altul, încrezându-se în puterea lui Dumnezeu, îl alesese Caleb ca moştenire.

„Acum, iată că Domnul”, a zis el, „m-a ţinut în viaţă cum a spus. Sunt patruzeci şi cinci de ani de când vorbea Domnul astfel lui Moise… şi acum sunt în vârstă de optzeci

şi cinci de ani. Şi astăzi sunt tot aşa de tare ca în ziua când m-a trimis Moise; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie ca să merg în fruntea voastră. Dă-mi dar muntele acesta, despre care a vorbit Domnul pe vremea aceea; căci ai auzit atunci că acolo sunt anachimi şi că sunt cetăţi mari şi întărite. Domnul va fi poate cu mine şi-i voi izgoni, cum a spus Domnul”. Cererea aceasta era susţinută de fruntaşii lui Iuda. Caleb, ca unul care fusese ales din seminţia sa pentru împărţirea pământului, îi luase pe aceşti bărbaţi pentru ca împreună cu el să prezinte cererea, ca nu cumva să se trezească părerea că se foloseşte de autoritatea sa pentru scopuri egoiste.

Cele cerute i-au fost acordate fără întârziere. Nimănui altcuiva nu i se putea încredinţa cu mai multă siguranţă cucerirea acestor cetăţi uriaşe. „Iosua a binecuvântat pe Caleb, fiul lui Iefune, şi i-a dat ca moştenire Hebronul... pentru că urmaşe în totul calea Domnului”. Îndurase împreună cu poporul său îndelungata călătorie prin pustiu şi avusese, în felul acesta, parte de dezamăgirile şi durerile celor vinovaţi. Cu toate acestea nu se plângea, ci preamărea îndurarea lui Dumnezeu care îl ocrotise prin pustie, în timp ce fraţii lui mureau. În mijlocul oboselilor, primejdiilor şi molimelor călătoriei prin pustie şi în anii de lupte, de când intrase în Canaan, Domnul îl păstrase în viaţă şi acum, când era în vârstă de peste optzeci de ani, puterea nu îi slăbise... El n-a cerut pentru sine un ţinut gata cucerit, ci pe acela despre care iscoadele spuseseră în mod deosebit să nu poate fi cucerit. Cu ajutorul lui Dumnezeu avea să smulgă cetăţile acestea chiar din mâna uriaşilor acelora, în faţa cărora credinţa lui Israel se clătinase. Nu dorinţa după onoare sau mărire a inspirat cucerirea lui Caleb. Bătrânul şi viteazul luptător dorea să dea poporului o pildă care să-l onoreze pe Dumnezeu şi să încurajeze seminţiile să supună pe deplin pământul pe care părinţii lor l-au considerat de necucerit.

Caleb a primit moştenirea după care inima lui tânjise timp de patruzeci de ani şi, prin credinţa că Dumnezeu va fi cu el, „a izgonit de acolo pe fiii lui Anac” (Iosua 15, 14). După ce în felul acesta şi-a asigurat un pământ pentru sine şi casa sa, zelul lui n-a scăzut; el nu s-a aşezat pentru a se bucura în tihnă de moştenire, ci a pornit spre noi cuceriri, pentru fericirea naţiunii şi onoarea lui Dumnezeu.

Laşii şi răsculătorii pieriseră în pustie; dar iscoadele neprihănite au mâncat din strugurii din Eşcol. Fiecăruia i s-a dat după credinţa lui. Necredincioşii au văzut cum li se împlinesc temerile. În pofida făgăduinţelor lui Dumnezeu, ei spuseseră că este cu neputinţă să fie cucerit Canaanul, şi nici nu l-au stăpânit. Dar aceia care s-au încrezut în Dumnezeu şi nu au privit atât de mult la greutăţile de învins, cât la puterea atotbiruitorului lor Ajutor, au intrat în ţara cea bună. Prin credinţă, eroii aceştia de demult „au cucerit împărăţii viteji în războaie, au pus pe fugă oştirile vrăjmaşe”. „Ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii este credinţa noastră” (Evr. 11, 33.34; 1 Ioan 5, 4).

O altă cerere cu privire la împărţirea pământului a trădat o altă stare de spirit, cu totul deosebită de a lui Caleb. Ea a fost prezentată de copiii lui Iosif, de seminţia lui Efraim şi de jumătate din seminţia lui Manase. Văzând numărul lor mare, seminţiile acestea au cerut o întindere îndoită de pământ. Teritoriul lor era cel mai bogat din ţară şi cuprindea podişul roditor al Saronului; dar multe dintre cele mai de seamă cetăţi din vale erau încă sub stăpânirea canaaniţilor, iar seminţiile ezitau, din cauza oboselii şi primejdiei, să-şi cucerească posesiunile şi doreau un alt teritoriu, în părţile deja cucerite ale ţării. Seminţia lui Efraim era chiar pe atunci una dintre cele mai mari din Israel, cum şi aceea din care făcea parte chiar şi Iosua, şi de aceea membrii ei se socoteau îndreptăţiţi la o atenţie deosebită. „Pentru ce”, au zis ei, „ne-ai dat un sorţ şi numai o parte când noi suntem un popor mare la număr şi

Domnul ne-a binecuvântat până acum?” (Iosua 17, 14 – 18). Dar n-au putut obţine nimic de la conducătorul neclintit, căci el nu s-a abătut de la stricta dreptate.

Răspunsul lui a fost: „Dacă sunteţi un popor mare la număr, suiţi-vă în pădure şi tăiaţi-o, ca să vă faceţi loc în ţara fereziţilor şi a refaimiţilor, pentru că muntele lui Efraim este prea strâmt pentru voi”.

Replica lor a arătat adevărata cauză a plângerii. Le lipseau credinţa şi curajul de a-i izgoni pe canaaniţi: „Muntele nu ne va ajunge, şi toţi canaaniţii... care locuiesc în vale... au care de fier”. Puterea Dumnezeului lui Israel fusese garantată poporului Lui, iar dacă efraimiţii ar fi avut curajul şi credinţa lui Caleb, niciun vrăjmaş nu ar fi putut sta înaintea lor... Iosua a luat hotărât poziţie împotriva dorinţei lor vădite de a scăpa de oboseală şi de primejdie. „Voi sunteţi un popor mare la număr şi puterea voastră este mare, nu veţi avea un singur sorţ. Ci veţi avea muntele, căci veţi tăia pădurea, şi ieşirile ei vor fi ale voastre şi veţi izgoni pe canaaniţi cu toate carele lor de fier şi cu toată tăria lor”. În felul acesta, argumentele lor au fost îndreptate chiar împotriva lor. Dacă erau un popor atât de numeros, cum susţineau, trebuia să fie în stare să meargă pe propria lor cale, ca şi fraţii lor. Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu trebuia să se teamă de carele de fier ale vrăjmaşilor. Până acum, Ghilgal fusese capitala naţiunii şi locul unde se afla cortul întâlnirii. De acum, acest cort trebuia să fie mutat în locul hotărât pentru rămânerea lui permanentă. Locul acesta era Silo, un orăşel din partea de moştenire a lui Efraim. Se afla aproape în inima ţării şi se putea ajunge uşor la el din orice direcţie. Aici era o parte a ţării deja cucerită, aşa că închinătorii nu erau tulburaţi. „Toată adunarea copiilor lui Israel s-a strâns la Silo şi au aşezat acolo cortul întâlnirii. Ţara era supusă înaintea lor”. (Iosua 18, 1 – 10). Seminţiile care încă se mai aflau în tabără când a plecat cortul întâlnirii din Ghilgal, l-au urmat

şi şi-au întins corturile lângă Silo. Seminţiile acestea au rămas aici până când s-au răspândit la pământurile lor.

Chivotul a rămas trei sute de ani în Silo, până când, din pricina păcatelor casei lui Eli, a căzut în mâinile filistenilor, iar Silo a fost nimicit. Chivotul legământului n-a mai fost adus înapoi în cortul întâlnirii de acolo, serviciul din sanctuar a fost mutat în cele din urmă în templul din Ierusalim, iar Silo a ajuns un loc fără însemnătate. Numai ruinele arătau locul unde se aflase pe vremuri. Cu mult timp după aceea, soarta lui a fost folosită pentru a avertiza Ierusalimul. „Duceţi-vă dar la locul care-Mi fusese închinat la Silo”, spunea Domnul prin prorocul Ieremia, „unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu, şi vedeţi ce i-am făcut din pricina răutăţii poporului Meu Israel... şi acum... voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneţi încrederea, şi locului pe care l-am dat vouă şi părinţilor voştri, îi voi face întocmai cum am făcut lui Silo” (Ier. 7, 12 – 14).

„După ce au isprăvit de împărţit ţara” şi fiecărei seminţii i s-a dat moştenirea ei, şi-a prezentat şi Iosua cererea. Ca şi lui Caleb, i se dăduse o făgăduinţă deosebită cu privire la moştenire; cu toate acestea, el nu a cerut o provincie întreagă, ci numai o cetate. „După porunca Domnului, i-au dat cetatea pe care o cerea el... El a zidit cetatea din nou şi şi-a aşezat locuinţa acolo” (Iosua 19, 49.50). Numele dat cetăţii a fost Tinat-Serah, adică „partea care a rămas” – o mărturie dăinuitoare despre caracterul nobil şi starea sufletească plină de lepădare de sine a cuceritorului care, în loc să fie primul care-şi lua partea din pradă, a aşteptat cu cererea până când şi cel mai umil din popor şi-a primit partea.

Şase dintre cetăţile încredinţate leviţilor – câte trei de fiecare parte a Iordanului – au fost rânduite ca cetăţi de scăpare, în care să afle refugiu ucigaşul care fugea acolo. Cetăţile acestea fuseseră rânduite de Moise ca „cetăţi de

scăpare, unde să poată scăpa ucigaşul care va omorî fără voie. Aceste cetăţi să vă slujească drept cetăţi de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui, pentru ca ucigaşul să nu fie omorât înainte de a se înfăţişa în faţa adunării ca să fie judecat” (Num. 35, 11.12), zicea el. Această milostivă întocmire era necesară din cauza vechiului obicei al răzbunării personale, obicei după care obligaţia de a-l pedepsi pe ucigaş îi revenea celei mai apropiate rude sau celui mai apropiat moştenitor al mortului. În cazurile în care vina era dovedită, judecătorii nu mai aveau nevoie să mai aştepte vreo înfăţişare. I se îngăduia răzbunătorului să-l urmărească pe criminal pretutindeni şi să-l ucidă oriunde l-ar fi găsit. Domnul nu a socotit că este bine să desfiinţeze atunci acest obicei, dar S-a îngrijit de siguranţa acelora care ucideau pe cineva fără voie.

Cetăţile de scăpare erau în aşa fel împărţite, încât din oricare parte a ţării se putea ajunge la ele după un drum de o jumătate de zi. Drumurile care duceau la ele erau totdeauna ţinute în bună stare; pretutindeni de-a lungul drumului trebuia să fie tăbliţe de semnalizare, pe care stătea scris cu litere mari şi uşor de înţeles „Spre adăpost”, pentru ca cel fugărit să nu mai întârzie nicio clipă. Oricine putea să se folosească de această înlesnire, fie evreu, fie străin, fie trecător. Dar, dacă cel nevinovat nu trebuia să fie ucis în chip pripit, nici cel vinovat nu trebuia să rămână nepedepsit. Cazul fugarului trebuia să fie cercetat de autorităţile locului, după dreptate, şi numai dacă nu era găsit vinovat de presupusa ucidere urma să fie adăpostit în cetatea de scăpare. Vinovatul era dat pe mâna răzbunătorului. Iar aceia care erau îndreptăţiţi la adăpostire puteau să aibă parte de ea numai cu condiţia de a rămâne în cetatea de scăpare. Dacă părăsea graniţele prescrise şi era găsit de răzbunătorul sângelui, trebuia să plătească cu viaţa dispreţuirea grijii lui Dumnezeu. La moartea marelui preot, li se dădea totuşi libertate acelora

care-şi aflaseră adăpost în cetatea de scăpare să se înapoieze la posesiunile lor.

La cercetarea unui caz de moarte, pârâtul nu trebuia să fie condamnat pe temeiul mărturiei unui singur martor, chiar dacă împrejurările ar fi vorbit cu tărie împotriva lui. Porunca Domnului glăsuia astfel: „Dacă un om omoară pe cineva, ucigaşul să fie pedepsit pe mărturia martorilor. Un singur martor nu va fi de ajuns ca să fie osândit cineva la moarte” (Num. 35, 30). Domnul Hristos a fost Acela care i-a dat lui Moise instrucţiunile acestea pentru Israel şi, atunci când El Se afla personal cu ucenicii Săi pe pământ şi-i învăţa cum să se poarte cu cel greşit, Marele învăţător a repetat învăţătura că mărturia unui singur om nu este îndestulătoare pentru a declara nevinovat sau pentru a osândi pe cineva. Vederile şi părerile unui singur om nu trebuie să fie decisive în problemele aflate în discuţie. În toate aceste cazuri, trebuie ca doi sau mai mulţi să fie uniţi şi să poarte răspunderea împreună, „pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori” (Mat. 18, 16).

Dacă cel cercetat pentru omor era găsit vinovat, nu trebuia să fie eliberat pentru vreo plată sau amendă oarecare. „Dacă varsă cineva sângele omului, şi sângele lui să fie vărsat de om”. „Să nu primiţi răscumpărare pentru viaţa unui ucigaş vinovat de moarte, ci să fie pedepsit cu moartea”, „chiar şi de la altarul Meu să-l smulgi, ca să fie omorât”, spunea porunca lui Dumnezeu; „căci sângele celui nevinovat pângăreşte ţara; şi ispăşirea sângelui vărsat în ţară nu se va putea face decât prin sângele celui ce-l va vărsa” (Gen. 9, 6; Num. 35, 31.33; Exod 21, 14). Siguranţa şi curăţia poporului cereau ca păcatul uciderii să fie pedepsit cu asprime. Viaţa omului, pe care numai Dumnezeu o poate da, trebuie să fie socotită ca ceva sfânt.

Cetăţile de scăpare rânduite pentru poporul Său din vechime erau o preînchipuire a refugiului rânduit în

Domnul Iisus Hristos. Acelaşi Mântuitor îndurător care a creat cetăţile acestea de scăpare a creat, prin vărsarea propriului Său sânge, un adăpost sigur pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu, în care să afle scăpare de moartea a doua. Nicio putere nu este în stare să smulgă din mâinile Sale sufletele care caută la El iertare. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Iisus”. „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi”, pentru ca „să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte” (Rom. 8, 1.34; Evr. 6, 18).

Acela care alerga către cetatea de scăpare nu trebuia să zăbovească. Trebuia să-şi părăsească familia şi treburile. Nu mai avea timp să-şi ia rămas bun de la cei iubiţi ai săi. Viaţa lui era în primejdie şi oricare alt interes trebuia să fie sacrificat faţă de acest unic scop – să ajungă la locul de scăpare. Oboseala era uitată, piedicile nu mai erau luate în seamă. Fugarul nu îndrăznea nicio clipă măcar să meargă mai încet până ajungea dincolo de zidurile cetăţii.

Păcătosul este în primejdie de moarte veşnică atâta timp cât nu caută adăpost la Domnul Hristos; şi după cum şovăiala şi nepăsarea puteau să-l lipsească pe fugar de unica şansă de a supravieţui, tot astfel amânarea şi indiferenţa se pot dovedi a fi ruina sufletului. Satana, vrăjmaşul cel mare, este pe urmele oricărui suflet care a nesocotit Legea sfântă a lui Dumnezeu, iar acela care nu-şi dă seama de primejdia în care se află şi nu caută cu toată hotărârea scăpare în locul de veşnică adăpostire va cădea pradă pierzătorului.

Prizonierul care părăsea vreodată cetatea de scăpare era lăsat în mâinile răzbunătorului sângelui. În felul acesta, poporul era învăţat să umble pe calea prevăzută de înţelepciunea infinită pentru siguranţa lui. În acelaşi fel,

nu e îndeajuns ca păcătosul doar să creadă în Hristos în vederea iertării păcatelor sale, ci trebuie şi să rămână în El, prin credinţă şi ascultare. „Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoştinţa adevărului, nu rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşată a judecăţii şi văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrătiţi” (Evr. 10, 26.27).

Două dintre seminţiile lui Israel, Gad şi Ruben, şi o jumătate a seminţiei lui Manase îşi primiseră moştenirea înainte de a fi trecut Iordanul. Pentru un popor de păstori, podişurile întinse şi pădurile bogate ale Galaadului şi Basanului ofereau păşuni cuprinzătoare pentru turmele şi cirezile lor, care constituiau o atracţie ce nu se afla nici în Canaan. Întrucât cele două seminţii şi jumătate doreau să se aşeze acolo, se îndatoraseră să dea partea lor de oameni înarmaţi care să-i însoţească pe fraţii lor de dincolo de Iordan, pentru a le da ajutor în războaie până ce şi aceştia vor fi intrat în moştenirea lor. Ei îşi împliniseră cu credincioşie făgăduinţa. Când cele zece seminţii au pătruns în Canaan, „fiii lui Ruben, fiii lui Gad şi jumătate din seminţia lui Manase... aproape patruzeci de mii de bărbaţi, pregătiţi de război, au trecut, gata de luptă, înaintea Domnului în câmpia Ierihonului” (Iosua 4, 12.13). Ani de-a rândul, ei luptaseră plini de curaj alături de fraţii lor. Acum venise momentul să se întoarcă la pământurile lor. Şi, întrucât se uniseră cu fraţii lor la luptă, avuseseră parte şi de pradă, întorcându-se astfel la corturile lor „cu mari bogăţii” şi „cu foarte multe turme şi cu o mare mulţime de argint, de aur, de aramă, de fier şi de îmbrăcăminte”, pe care trebuia să le împartă cu aceia care rămăseseră lângă familii şi turme.

Urma ca ei să locuiască la oarecare depărtare de sanctuarul Domnului şi Iosua, cu strângere de inimă, s-a uitat cum pleacă, pentru că ştia cât de puternice vor fi, în viaţa lor singuratică şi călătoare, ispitele de a cădea în

obiceiurile triburilor păgâne care locuiau la hotarele lor.

În timp ce sufletul lui Iosua şi al celorlalţi conducători încă mai era apăsat de prevestiri îngrijorătoare, zvonuri ciudate au ajuns la ei. Cele două seminţii şi jumătate înălţaseră un altar mare, asemenea altarului din Silo, lângă Iordan, aproape de locul unde avusese loc trecerea minunată peste râu. Legea lui Dumnezeu oprea sub pedeapsa cu moartea introducerea altui cult decât acela ţinut la sanctuar. Dacă acesta era scopul acestui altar şi dacă rămânea în picioare, urma să îndepărteze poporul de la adevărata credinţă.

Reprezentanţii poporului s-au adunat la Silo şi au propus, în graba şi indignarea lor, să pornească îndată un război împotriva celor vinovaţi. Prin influenţa celor mai chibzuiţi, s-a hotărât însă ca mai întâi să trimită o delegaţie pentru a avea lămuriri din partea celor două seminţii şi jumătate cu privire la fapta lor. Au fost aleşi zece conducători, din fiecare seminţie câte unul. În fruntea lor se afla Ţineas, care se deosebise prin zelul său cu privire la fapta lui Por.

Cele două seminţii şi jumătate greşiseră atunci când, fără explicaţie, săvârşiseră o faptă care să dea prilej la grave bănuieli. Întrucât socoteau ca ceva fără putinţă de tăgadă că fraţii lor erau vinovaţi, delegaţii i-au întâmpinat cu reproşuri aspre. I-au învinovăţit că s-au răsculat împotriva Domnului şi i-au îndemnat să-şi aducă aminte cum pedepse de la Domnul l-au lovit pe Israel când s-a dedat la închinarea înaintea lui Baal-Peor. În numele lui Israel, Ţineas le-a spus copiilor lui Gad şi Ruben că, dacă nu sunt bucuroşi să locuiască fără altar în ţinutul acela, sunt bineveniţi să împartă cu fraţii lor moşia şi privilegiile acestora.

Ca răspuns, acuzaţii au explicat că altarul lor nu avea scopul de a servi la aducerea de jertfe, ci trebuia numai să fie o mărturie că, deşi erau despărţiţi unii de alţii prin râu,

aveau aceeaşi credinţă ca şi fraţii lor din Canaan. Se temuseră că fiii lor ar putea să fie alungaţi de la sanctuar în viitor, ca neavând parte în Israel. În asemenea împrejurări, altarul acesta, zidit după chipul altarului Domnului de la Silo, urma să fie mărturie că ziditorii lui fuseseră şi ei închinători ai viului Dumnezeu.

Delegaţii au primit cu bucurie explicaţia aceasta şi le-au dus vestea cea bună acelora care îi trimiseseră. Toate planurile de război au fost oprite, iar poporul s-a bucurat foarte mult şi a lăudat pe Dumnezeu.

Copiii lui Gad şi ai lui Ruben au pus o inscripţie pe altarul lor, care arăta scopul pentru care fusese ridicat: „El este martor între noi că Domnul este Dumnezeu”. În felul acesta, au căutat să evite greşite înţelegeri pentru mai târziu şi să îndepărteze orice ar fi dus la ispită.

De câte ori se ivesc greutăţi mari din simple neînţelegeri chiar între persoane care sunt călăuzite de cele mai demne motive! Şi fără exercitarea iubirii şi a îngăduinţei, ce rezultate serioase şi chiar fatale pot urma! Cele zece seminţii şi-au amintit cum, în cazul lui Acân, Dumnezeu a mustrat neglijenţa lor de a descoperi păcatul care exista între ei. De astă dată se hotărâseră să procedeze grabnic şi hotărât; dar, căutând să fugă de prima greşeală, au căzut în cealaltă extremă. În loc să cerceteze cu blândeţe pentru a afla situaţia adevărată, i-au certat şi judecat pe fraţii lor. Dacă bărbaţii lui Gad şi Ruben ar fi răspuns în acelaşi spirit, ar fi urmat un război. Pe de o parte, dacă este de mare însemnătate ca păcatul să fie tratat cu asprime şi hotărâre, pe de altă parte este de aceeaşi însemnătate să se evite judecăţile pripite şi bănuielile neîntemeiate.

Deşi mulţi sunt sensibili la cea mai mică mustrare cu privire la propria lor purtare, devin prea aspri în purtarea lor cu aceia pe care îi socotesc greşiţi. Până acum nimeni n-a fost întors de la părerile lui greşite prin ceartă şi

reproşuri, ci dimpotrivă, în felul acesta mulţi au fost alungaţi şi mai departe de calea cea dreaptă şi au fost făcuţi să-şi împietrească inima în convingerea lor. O stare de suflet prietenoasă, o purtare răbdătoare şi politicoasă îl pot salva pe cel greşit şi pot să acopere o mulţime de păcate.

Înţelepciunea de care au dat dovadă rubeniţii şi cei ce erau cu ei este vrednică de imitat. În timp ce căutau să susţină cu sinceritate cauza adevăratei religii, ei au fost osândiţi pe nedrept şi mustraţi cu asprime; cu toate acestea, nu au dat pe faţă resentimente. Cu amabilitate şi răbdare au ascultat învinuirile fraţilor lor, înainte de a căuta să se apere, iar după aceea şi-au explicat motivele şi şi-au arătat nevinovăţia. În felul acesta a fost înlăturată amical greutatea care ar fi putut să atragă după sine stări atât de rele.

Aceia care au dreptate pot rămâne liniştiţi şi cumpăniţi chiar şi atunci când sunt acuzaţi pe nedrept. Dumnezeu cunoaşte toate câte sunt greşit înţelese de oameni şi rău expuse; şi putem să încredinţăm cu deplină linişte cazul nostru în mâinile Lui. Cauza acelora care se încred în El va fi tot atât de sigur apărată, cum a fost descoperită vinovăţia lui Acân... Aceia care sunt mânaţi de Duhul lui Hristos vor avea acea iubire care este prietenoasă şi îndelung răbdătoare.

Este voia lui Dumnezeu ca în poporul Său să domnească unirea şi iubirea frăţească. Chiar înainte de crucificare, Domnul Hristos S-a rugat ca ucenicii Lui să fie una, după cum El este una cu Tatăl Său, pentru ca lumea să creadă că Dumnezeu L-a trimis. Această rugăciune, peste măsură de mişcătoare şi minunată, este valabilă în toate timpurile, până în zilele noastre; deoarece cuvintele Lui sună astfel: „Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor” (Ioan 17, 20). Chiar dacă nu trebuie să sacrificăm niciun principiu al

adevărului, totuşi, ar trebui ca ţinta noastră continuă să fie de a ajunge la această stare de unitate. Aceasta este dovada că suntem ucenici. Domnul Iisus spunea: „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii” (Ioan 13, 35). Apostolul Petru îndeamnă biserica prin cuvintele: „Încolo, toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi. Nu întoarceţi rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi: să moşteniţi binecuvântarea” (1 Petru 3, 8.9).

Secţiune 2.52 Cap. 49 – Cele din urmă cuvinte ale lui Iosua

Războaiele şi cuceririle se sfârşiseră, iar Iosua se retrăsese la casa lui din Timnat-Serah. „De multă vreme Domnul dăduse odihnă lui Israel, izbăvindu-l de toţi vrăjmaşii care-l înconjurau. Iosua era bătrân, înaintat în vârstă. Atunci Iosua a chemat pe tot Israelul, pe bătrânii lui, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui şi pe căpeteniile oştii. Şi le-a zis: Eu sunt bătrân, înaintat în vârstă” (Iosua 23, 12).

Trecuseră câţiva ani de când poporul se aşezase în teritoriile lui şi se putea vedea cum încep să rodească aceleaşi rele care pe vremuri atrăseseră pedepse asupra lui Israel. Când Iosua a simţit că vârsta îşi spune cuvântul şi şi-a dat seama că lucrarea sa trebuia să se încheie curând, a fost cuprins de îngrijorare în ce priveşte viitorul poporului său. Cu o inimă mai mult decât părintească, le-a vorbit iarăşi, atunci când s-au adunat încă o dată în jurul bătrânului lor conducător. „Aţi văzut”, le-a spus el, „tot ce a făcut Domnul, Dumnezeul vostru, tuturor neamurilor acelora dinaintea voastră; căci Domnul, Dumnezeul vostru a luptat pentru voi”. Cu toate că au fost înfrânţi, canaaniţii tot mai stăpâneau o bună parte din ţinutul făgăduit lui Israel şi Iosua îndemnă poporul să nu stea liniştit şi să nu uite porunca Domnului de a izgoni cu desăvârşire aceste

popoare idolatre.

În general, poporul întârzia în încheierea lucrării de alungare a păgânilor. Seminţiile s-au aşezat fiecare în ţinutul său, oastea se împrăştiase şi se considera ca fiind greu şi nesigur să înceapă iar războiul. Dar Iosua le-a spus: „Domnul, Dumnezeul vostru le va izgoni dinaintea voastră şi le va alunga dinaintea voastră; şi le veţi stăpâni ţara, cum a spus Domnul, Dumnezeul vostru. Puneţi-vă toată puterea ca să păziţi şi să împliniţi tot ce este scris în cartea legii lui Moise, fără să vă abateţi nici la dreapta, nici la stânga”.

Iosua a chemat poporul ca martor că, atâta timp cât au împlinit condiţiile, Dumnezeu a îndeplinit cu credincioşie făgăduinţele date. El spune: „Recunoaşteţi dar din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru că niciunul din toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit”. Le spuse însă că Domnul, aşa după cum a împlinit făgăduinţele, la fel îşi va împlini şi ameninţările. „Şi după cum toate cuvintele bune, pe care vi le spusese Domnul, Dumnezeul vostru, s-au împlinit pentru voi, tot aşa Domnul va împlini faţă de voi toate cuvintele rele… dacă veţi călca legământul Domnului… Domnul. Se va aprinde de mânie împotriva voastră şi veţi pieri de grab din ţara cea bună pe care v-a dat-o El”.

Satana îi amăgeşte pe mulţi cu teoria ce pare că ar fi adevărată, că iubirea lui Dumnezeu faţă de poporul Său este atât de mare, încât îi va scuza păcatele; el susţine că, deşi îndeplinesc un anumit rol în cârmuirea Sa morală, totuşi ameninţările din Cuvântul lui Dumnezeu nu sunt îndeplinite în litera lor. Dar, în toată purtarea Sa faţă de creaturile Sale, Dumnezeu susţine principiile dreptăţii prin aceea că descoperă păcatul în adevăratul lui caracter, demonstrând că roada lui sigură este suferinţa şi moartea. Iertare necondiţionată a păcatului n-a fost şi nu va fi

niciodată. O astfel de iertare ar arăta abandonarea principiilor dreptăţii, principii care sunt însăşi temelia guvernării lui Dumnezeu. Aceasta ar face ca universul necăzut să fie plin de consternare. Dumnezeu arată cu credincioşie urmările păcatului, iar dacă aceste avertismente nu ar fi adevărate, cum am putea fi siguri că făgăduinţele Sale se vor împlini? Acea aşa-numită bunăvoinţă, care ar da la o parte dreptatea, nu este bunăvoinţă, ci slăbiciune.

Dumnezeu este dătătorul vieţii. De la început, toate legile Lui aveau ca scop să dea viaţă. Dar păcatul a stricat ordinea stabilită de Dumnezeu şi rezultatul a fost vrajba. Atâta timp cât există păcatul, suferinţa şi moartea sunt inevitabile. Numai datorită faptului că Răscumpărătorul nostru a purtat şi poartă în locul nostru blestemul păcatului putem spera să scăpăm, în propria Lui persoană, de urmările nenorocite ale păcatului.

Ascultând de invitaţie, conducătorii şi reprezentanţii seminţiilor s-au adunat din nou la Sihem, înainte de moartea lui Iosua. Niciun alt loc din tot cuprinsul ţării nu era atât de bogat în amintiri sfinte care să conducă gândurile în trecut, la legământul lui Dumnezeu cu Avraam şi Iacov şi să le amintească de propriile făgăduinţe solemne făcute cu prilejul intrării în Canaan. Aici erau munţii Ebal şi Garizim, martorii muţi ai legământului, pentru reînnoirea căruia erau acum adunaţi în faţa conducătorului lor, care avea să moară. Pretutindeni erau dovezi despre ce făcuse Dumnezeu pentru ei, cum le dăduse un pământ pe care nu-l lucraseră şi cetăţi pe care nu ei le zidiseră, livezi de pomi pe care nu ei le sădiseră. Din nou, Iosua le-a repetat istoria lui Israel şi le-a povestit faptele minunate ale lui Dumnezeu, pentru ca toţi să recunoască iubirea şi îndurarea Lui şi să fie bucuroşi, servindu-L cu credincioşie şi din toată inima.

La porunca lui Iosua a fost adus chivotul

legământului de la Silo. Prilejul era deosebit de solemn şi acest simbol al prezenţei lui Dumnezeu avea să sporească impresia pe care el dorise s-o facă asupra poporului. După ce a arătat bunătatea lui Dumnezeu faţă de israeliţi, el i-a îndemnat în Numele Domnului să aleagă cui doresc să slujească. În taină, unii încă se mai închinau la idoli şi Iosua se străduia acum să-i determine să-l slujească lui Dumnezeu nu din constrângere, ci de bunăvoie. Iubirea faţă de Dumnezeu este adevărata temelie a religiei. A te angaja în slujba Sa numai în nădejdea răsplătirii sau de teama pedepsei ar fi un lucru zadarnic. Apostazia făţişă nu este mai ofensatoare la adresa lui Dumnezeu decât făţărnicia şi închinarea formală.

Bătrânul conducător a rugat poporul să cugete adânc la cele prezentate de el şi să hotărască dacă într-adevăr vor să trăiască la fel ca neamurile corupte şi idolatre din jurul lor. Dacă nu le plăcea să-l slujească lui Iehova, izvorul puterii şi binecuvântării, trebuia să aleagă cui vor să slujească: „dumnezeilor cărora le slujeau părinţii voştri”, de la slujirea cărora a fost chemat Avraam, „sau dumnezeilor amoriţilor, în a căror ţară locuiţi”. Aceste ultime cuvinte au fost o aspră mustrare pentru Israel. Dumnezeii amoriţilor nu fuseseră capabili să-şi ocrotească închinătorii. Din cauza păcatelor lor dezgustătoare şi degradante, naţiunile acestea nelegiuite au fost nimicite, iar ţara cea bună pe care o stăpâniseră mai înainte i-a fost dată poporului lui Dumnezeu. Ce nebunie pentru Israel să aleagă zeităţile pentru a căror adorare amoriţii au fost nimiciţi. „Cât despre mine” – spuse Iosua – „Eu şi casa mea vom sluji Domnului”. Acelaşi zel sfânt care însufleţea inima conducătorului l-a cuprins şi pe popor. Apelurile sale au provocat un răspuns prompt: „Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul şi să slujim altor dumnezei”.

„Voi nu puteţi să slujiţi Domnului”, a zis Iosua, „căci este un Dumnezeu sfânt... El nu vă va ierta fărădelegile şi

păcatele”. Înainte de a putea fi vorba de o continuă reformă, poporul trebuia să ajungă conştient de propria sa neputinţă de a asculta de Dumnezeu. Ei au călcat Legea Sa, care-i condamna ca vinovaţi şi care nu prevedea nicio cale de scăpare. Atâta timp cât se încredeau în propria lor putere şi dreptate, le era cu neputinţă să câştige iertarea păcatelor; ei nu erau în stare să satisfacă cerinţele Legii desăvârşite a lui Dumnezeu şi zadarnic era legământul lor de a-l servi lui Dumnezeu. Numai prin credinţa lui Hristos puteau să capete iertarea păcatelor şi să primească puterea de a asculta de Legea lui Dumnezeu. Era necesar ca ei să înceteze a se mai încrede în propriile lor străduinţe de a fi mântuiţi, încrezându-se cu totul în meritele Mântuitorului făgăduit, dacă doreau să fie primiţi înaintea lui Dumnezeu.

Iosua s-a străduit să-i determine pe ascultătorii săi să-şi cântărească bine cuvintele şi să nu se angajeze în juruinţe pe care nu erau pregătiţi să le îndeplinească. Cu adâncă seriozitate, ei au repetat cuvintele lor lămuritoare: „Nu! căci vom sluji Domnului”. Mărturisind solemn faţă de ei înşişi că L-au ales pe Iehova, ei au repetat încă o dată făgăduinţa lor de credinţă: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru, şi vom asculta de glasul Lui”.

„Iosua a făcut în ziua aceea un legământ cu poporul şi i-a dat legi şi porunci la Sihem”. După ce a scris un raport al acestor întâmplări solemne, l-a aşezat împreună cu cartea legii alături de chivot. Şi a ridicat o piatră mare ca monument, zicând: „Iată, piatra aceasta va fi martoră împotriva voastră, căci a auzit toate cuvintele pe care ni le-a spus Domnul, ea va fi martoră împotriva voastră, ca să nu fiţi necredincioşi Domnului Dumnezeului vostru’. Apoi Iosua a dat drumul poporului şi s-a dus fiecare în moştenirea lui”.

Lucrarea lui Iosua pentru Israel se încheiase. EI I-a urmat Domnului cu credincioşie, iar în cartea lui

Dumnezeu este numit „robul Domnului”. Cea mai nobilă mărturie a caracterului lui de conducător public este istoria generaţiei care a avut parte de roadele ostenelilor sale: „Israel a slujit Domnului în tot timpul vieţii lui Iosua şi în timpul vieţii bătrânilor care au trăit după Iosua”.

Secţiune 2.53 Cap. 50 – Zecimi şi daruri

În economia administraţiei evreilor, o zecime din toate veniturile lor era rânduită pentru susţinerea serviciului divin public. Aşa i-a declarat Moise lui Israel: „Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului”. „Orice zeciuială din cirezi şi din turme, din tot ce trece sub toiag, să fie o zeciuială închinată Domnului” (Lev. 27, 30.32). Dar rânduiala zecimii nu a început cu evreii. Din cele mai vechi timpuri Domnul a cerut zecimea pentru Sine, iar cererea aceasta a fost recunoscută şi onorată. Avraam i-a plătit zecime lui Melhisedec, preotul Dumnezeului Celui Prea înalt (Gen. 14, 20; 28, 22). Când Iacov era călător şi fugar la Betel, I-a făgăduit Domnului: „Îţi voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da”. Când israeliţii erau pe punctul de a fi constituiţi ca naţiune, li s-a reafirmat legea zecimii ca o rânduială poruncită de Dumnezeu, de a cărei ascultare depindea buna lor stare. Rânduiala zecimii şi a darurilor a fost dată pentru a întipări în mintea oamenilor marele adevăr că Dumnezeu este izvorul tuturor binecuvântărilor pentru creaturile Sale şi că Lui I se cuvine recunoştinţa oamenilor pentru darurile bune ale providenţei Sale. „El dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile”. Domnul declară: „Ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, fiarele munţilor cu miile lor”. „Al Meu este aurul şi argintul”. Şi tot Dumnezeu dă oamenilor puterea de a strânge bunuri (Fapte 17, 25; Ps. 50, 10; Hag. 2, 9; Deut. 8, 18). Ca recunoaştere că toate acestea vin de la El, Domnul a poruncit ca o parte din belşugul darurilor Sale să-l fie înapoiată sub formă de

daruri şi jertfe pentru întreţinerea slujbei de preamărire a Sa. „Orice zeciuială… este a Domnului”. Aici se foloseşte aceeaşi expresie ca şi în porunca privitoare la Sabat. „Ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău” (Exod 20, 10). Domnul a reţinut pentru Sine o anumită parte din timp şi din veniturile oamenilor şi niciun om nu poate, fără a păcătui, să reţină pentru propriul lui interes fie una, fie alta. Zecimea trebuia să fie folosită numai pentru leviţi, seminţia care fusese deosebită pentru slujba aceasta. Cortul întâlnirii, ca şi templul de mai târziu, a fost construit în întregime numai din daruri de bunăvoie, iar pentru ca să se acopere diferitele cheltuieli şi reparaţiile, Moise rânduise ca, ori de câte ori se făcea numărătoarea poporului, fiecare să contribuie cu o jumătate de siclu pentru slujba sanctuarului. Pe timpul lui Neemia, se aduna în fiecare an o astfel de contribuţie pentru acelaşi scop (vezi Exod 30, 12 – 16; 2 Regi 12, 4.5; 2 Cron. 24, 4 – 13; Neemia 10, 32.33). Din timp în timp, se aduceau lui Dumnezeu jertfe pentru păcat şi jertfe de mulţumire; îndeosebi jertfele aduse la sărbătorile anuale erau numeroase. Şi dăruirea cea mai generoasă era făcută pentru săraci. Chiar înainte de a fi pusă zecimea deoparte avea loc o recunoaştere a cerinţelor lui Dumnezeu. Lui I se consacrau cele dintâi roade din produsele ţării. Cea dintâi lână, la tunderea oilor, cel dintâi grâu, la treieratul cerealelor, cel dintâi ulei şi cel dintâi vin erau puse deoparte pentru Dumnezeu. La fel şi cel dintâi născut al tuturor dobitoacelor; iar pentru fiul cel întâi născut se plătea o sumă de răscumpărare. Cele dintâi roade trebuia să fie înfăţişate Domnului la sanctuar şi apoi erau consacrate preoţilor pentru folosul lor. În felul acesta, i se amintea poporului fără încetare că Dumnezeu este adevăratul proprietar al ţarinelor, oilor şi vitelor; că El a trimis lumina soarelui şi ploaie în timpul semănatului şi secerişului şi că toate câte le aveau erau de la El, iar ei

erau rânduiţi numai ca administratori ai bunurilor Sale. Când se adunau la cortul întâlnirii, încărcaţi cu cele dintâi roade din ţarini, livezi şi vii, bărbaţii lui Israel recunoşteau public bunătatea lui Dumnezeu. Când preotul primea darurile, dăruitorul, ca şi cum ar fi fost în faţa lui Dumnezeu, zicea: „Tatăl meu era un arameu pribeag”, şi apoi descria rămânerea în Egipt şi necazurile din care i-a scos Dumnezeu „cu mână tare şi cu braţ întins, cu arătări înfricoşătoare, cu semne şi minuni”. Şi mai zicea: „El ne-a adus în locul acesta şi ne-a dat ţara aceasta, ţară în care curge lapte şi miere. Acum iată, aduc cele dintâi roade din rodurile pământului pe care mi l-ai dat Tu, Doamne” (Deut. 26, 5.8.11). Contribuţiile cerute de la evrei pentru scopuri religioase şi de binefacere se ridicau aproape la un sfert din veniturile lor. S-ar fi putut aştepta ca o aşa grea impunere să aducă poporul la sărăcie, dar sincera ascultare de aceste rânduieli era, din contră, o condiţie a bunăstării lor. „Voi mustra pentru voi pe cel ce mănâncă şi nu vă va nimici roadele pământului şi viţa nu va fi neroditoare în câmpiile voastre... Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veţi fi o ţară plăcută, zice Domnul oştirilor” (Mal. 3, 11.12). Urmările reţinerii de la lucrarea lui Dumnezeu, chiar şi numai a darurilor de bunăvoie, s-au arătat lămurit în zilele profetului Hagai. După întoarcerea din robia babiloniană, iudeii s-au apucat să rezidească templul şi o secetă grozavă, care i-a adus în adevărată lipsă, i-a făcut să creadă că e cu neputinţă să termine clădirea templului. „N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului” – ziceau ei. Dar li s-a trimis un cuvânt prin profetul Domnului: „Dar pentru voi a venit oare vremea ca să locuiţi în case căptuşite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată? Aşa vorbeşte acum Domnul oştirilor: Uitaţi-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănaţi mult şi strângeţi puţin, mâncaţi, şi tot nu vă săturaţi, beţi şi tot nu vă potoliţi setea, vă îmbrăcaţi şi tot

nu vă este cald; şi cine câştigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!” (vezi Hagai 1), cauza fiind următoarea: „Vă aşteptaţi la mult, şi iată că aţi avut puţin; l-aţi adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oştirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare dintre voi aleargă pentru casa lui. De aceea cerurile nu v-au dat roua şi pământul nu şi-a dat roadele. Am chemat seceta peste ţară, peste munţi, peste grâu, peste must, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni şi peste vite şi peste tot bunul mâinilor voastre”. (Hagai 1, 9 – 11). „Atunci când veneau la o grămadă de douăzeci de măsuri, nu erau în ea decât zece; când veneau la teasc să scoată cincizeci de măsuri, nu erau în el decât douăzeci. V-am lovit cu rugină în grâu şi cu tăciune şi cu grindină; am lovit tot lucrul mâinilor voastre” (Hagai 2, 16 – 17). Trezit de avertizările acestea, poporul s-a ridicat să zidească Casa Domnului. Atunci a venit la ei Cuvântul Domnului: „Uitaţi-vă cu băgare de seamă la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi, până în a douăzeci şi patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost întemeiat Templul Domnului… din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea” (Hagai 2, 18 – 19). Înţeleptul zice: „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; şi altul care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească” (Prov. 11, 24). Aceeaşi învăţătură este dată şi de apostolul Pavel în Noul Testament: „Cine seamănă puţin, puţin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera”. „Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună” (2 Cor. 9, 6.8). Dumnezeu dorea ca poporul Său să fie o lumină pentru toţi locuitorii pământului. Prin faptul că întreţineau adorarea publică, ei dădeau mărturie despre existenţa şi supremaţia Dumnezeului cel viu. Era un privilegiu pentru ei de a întreţine acest serviciu divin ca o expresie a iubirii şi credincioşiei lor faţă de El. Domnul a rânduit ca lumina

şi adevărul să fie răspândite pe pământ prin eforturile şi jertfele acelora care au avut parte de darurile cereşti. El ar fi putut face din îngeri soli ai adevărului Său; ar fi putut să-şi facă cunoscută voinţa prin propriul Său glas, aşa cum a vestit Legea pe muntele Sinai; dar, în nemărginita Lui iubire şi înţelepciune, El i-a chemat pe oameni ca să fie conlucrători cu El şi i-a ales ca să îndeplinească lucrarea aceasta. În zilele lui Israel era nevoie de zecime şi daruri pentru a susţine rânduielile serviciului divin. Ar trebui oare ca poporul lui Dumnezeu din zilele noastre să dea mai puţin? Principiul aşezat de Domnul Hristos spune că trebuie să ne aducem darurile înaintea lui Dumnezeu, după măsura luminii şi privilegiilor de care ne-am bucurat. „Cui i s-a dat mult i se va cere mult” (Luca 12, 48). Domnul le-a spus ucenicilor Săi când i-a trimis: „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi” (Matei 10, 8). Întrucât binecuvântările şi privilegiile noastre sporesc fără măsură şi mai ales întrucât avem înaintea noastră jertfa de neasemuit a slăvitului Fiu al lui Dumnezeu, n-ar trebui oare ca recunoştinţa noastră să se manifeste în daruri tot mai bogate şi, în acelaşi timp, să le ducem şi altora solia mântuirii? Pe măsură ce se întinde lucrarea de evanghelizare, se vor cere pentru întreţinerea ei mai multe mijloace decât mai înainte; şi aceasta face ca legea zecimilor şi darurilor să fie acum o şi mai urgentă necesitate decât era în economia ebraică. Dacă poporul ar sprijini lucrarea lui Dumnezeu cu daruri de bunăvoie tot mai bogate, în loc de a alerga la mijloace nesfinte şi necreştine pentru a umple vistieria, Dumnezeu ar fi onorat prin aceasta şi s-ar câştiga şi mai multe suflete pentru Hristos. Planul lui Moise de a strânge mijloacele necesare pentru construirea cortului a dat roade bogate. N-a fost nevoie de nicio constrângere. Iarăşi, nu s-a folosit niciunul dintre mijloacele la care adesea recurg bisericile din zilele noastre. El n-a făcut o masă mare cu daruri. Nu i-a invitat

pe oameni la scene de sărbătoare, la dans şi petreceri de tot felul; nici nu a organizat o loterie, pentru a aduna mijloace pentru Dumnezeu în vederea construirii cortului întâlnirii. Domnul i-a poruncit lui Moise să-i invite pe copiii lui Dumnezeu să aducă darurile. El trebuia să primească daruri de bunăvoie de la toţi aceia care făceau aceasta cu inimă bună. Iar darurile au venit în număr aşa de mare, încât Moise a fost nevoit să-i poruncească poporului să înceteze să mai aducă daruri, deoarece se dăduse mai mult decât putea fi folosit. Dumnezeu i-a făcut pe oameni administratori ai Săi. Bunurile pe care li le-a încredinţat sunt mijloacele pe care El le-a prevăzut pentru răspândirea Evangheliei. Acelora care se dovedesc administratori credincioşi El le va încredinţa bunuri şi mai mari. Domnul zice: „Voi cinsti pe cine Mă cinsteşte” (1 Sam. 2, 30). „Pe cine dă cu bucurie îl iubeşte Dumnezeu” (2 Cor. 9, 7), iar atunci când poporul Său îşi aduce darurile şi jertfele cu inimă recunoscătoare, „nu cu părere de rău sau de silă”, binecuvântarea Lui va fi cu ei aşa cum a făgăduit: „Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile ca să fie hrană în Casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare” (Mal. 3, 10).

Secţiune 2.54 Cap. 51 – Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci

Pentru a încuraja adunarea poporului în vederea serviciului divin şi, de asemenea, pentru a se purta de grijă de cei sărmani, se cerea o a doua zecime din toate veniturile. Cu privire la zecimea dintâi, Domnul spusese: „Fiilor lui Levi le dau ca moştenire orice zeciuială în Israel” (Numeri 18, 21). Cu privire la a doua, El poruncise aşa: „Să mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege ca să-şi aşeze Numele acolo, zeciuiala din grâul tău, din mustul tău şi din untdelemnul

tău şi întâii născuţi din cireada şi turma ta, ca să te înveţi să te temi întotdeauna de Domnul, Dumnezeul tău” (Deut. 14, 23.29; 16, 11 – 14). Zecimea aceasta, sau echivalentul ei în bani, trebuia să fie adusă timp de doi ani la locul unde se afla sanctuarul. După ce Îi aduceau lui Dumnezeu un dar de mulţumire şi o anumită parte o dădeau preotului, închinătorii trebuia să folosească restul pentru o sărbătoare sfântă la care trebuia să ia parte leviţii, străinii, orfanii şi văduvele. În felul acesta erau luate măsuri pentru jertfa de mulţumire şi mesele de sărbătoare anuale, iar poporul era adus în societatea preoţilor şi leviţilor, pentru ca să fie învăţat de aceştia cele cu privire la serviciul divin şi încurajat să ia parte la el.

Totuşi, la fiecare al treilea an, această a doua zecime trebuia să fie folosită acasă, pentru întreţinerea leviţilor şi a săracilor, aşa cum a spus Moise: „Ei să mănânce şi să se sature în cetăţile tale” (Deut. 26, 12). Această zecime forma un fond cu scopuri de binefacere şi ospitalitate.

Se mai luaseră şi alte măsuri pentru săraci. În afară de recunoaşterea cerinţelor lui Dumnezeu, nimic nu caracteriza mai bine legile date de Moise, decât spiritul plin de dărnicie, duioşie şi ospitalitate ce se dovedea faţă de săraci. Deşi Dumnezeu făgăduise să-l binecuvânteze foarte mult pe poporul Său, nu era totuşi în planul Lui ca sărăcia să fie ceva cu totul necunoscut între ei. El le-a arătat că nu vor înceta să fie săraci în ţară. Totdeauna vor fi în poporul Său persoane care vor avea nevoie de compătimirea, bunătatea şi bunăvoinţa lui. Ca şi în zilele noastre, şi atunci au fost oameni loviţi de nenorociri, de boală şi de pierderea agoniselii lor; totuşi, atâta vreme cât au ascultat de îndrumările date de Dumnezeu, între ei nu au fost cerşetori şi nici oameni care să sufere din lipsă de hrană.

Legea lui Dumnezeu le dădea săracilor dreptul la o parte a produselor pământului. Dacă cineva era flămând,

avea dreptul să intre în ogorul, livada sau via aproapelui său şi să ia din cereale sau din fructe pentru a-şi potoli foamea. Pe temeiul acestor rânduieli, ucenicii Domnului, când au trecut în Sabat printre lanurile de grâu, au smuls spice şi au mâncat.

Tot ce se putea aduna în urma recoltării holdelor, livezilor şi viilor era al săracilor. „Când îţi vei secera ogorul şi vei uita un snop pe câmp”, spunea Moise, „să nu te întorci să-l iei… Când îţi vei scutura măslinii, să nu culegi a doua oară roadele rămase pe ramuri… Când îţi vei culege via, să nu culegi a doua oară ciorchinele care rămân în urma ta; ele să fie ale străinului, ale orfanului şi ale văduvei. Adu-ţi aminte că ai fost rob în ţara Egiptului” (Deut. 24, 19 – 22; Lev. 19, 9 – 10).

În fiecare al şaptelea an se luau măsuri deosebite pentru îngrijirea celor săraci. Anul sabatic, aşa cum era numit, începea după terminarea strângerii recoltei. În timpul semănatului care urma îndată după aceea, poporul nu trebuia să semene; primăvara nu trebuia să aştepte vreo recoltă. Din ceea ce producea pământul de la sine puteau să mănânce cât timp produsele erau proaspete, dar nu trebuia să strângă nimic în hambare. Recolta anului acestuia trebuia să rămână pentru îndestularea străinilor, orfanilor şi văduvelor şi chiar a păsărilor şi animalelor câmpului (Ex. 23, 10 – 11; Lev. 25, 5).

Dar, dacă de obicei pământul producea numai atât cât să acopere nevoile poporului, din ce aveau să trăiască în cursul anului când nu adunau recolta? În privinţa aceasta se luau măsuri îndestulătoare prin făgăduinţa Domnului: „Eu vă voi da binecuvântarea Mea în anul al şaselea şi pământul va da roadă pentru trei ani. Când veţi semăna în anul a optulea, veţi mânca tot din vechile roduri, până în al nouălea, până la noile roduri, veţi mânca tot din cele vechi” (Lev. 25, 21.22).

ţinerea anului sabatic trebuia să fie atât spre binele

pământului, cât şi spre binele poporului. Dacă un an pământul rămânea nelucrat, aducea apoi rod şi mai bogat. Oamenii erau eliberaţi de munca grea a câmpului şi chiar dacă anumite ramuri de lucrare tot mai puteau fi săvârşite în cursul anului acestuia, se bucurau totuşi cu toţii de mai mult timp liber, se oferea prilej pentru refacerea forţelor corpului şi-i făcea mai în stare pentru eforturile anului următor. Aveau mai mult timp pentru meditaţie şi rugăciune, pentru a face cunoştinţă mai îndeaproape cu învăţăturile şi cerinţele Domnului şi pentru a da învăţături familiilor lor.

În anul sabatic, sclavii evrei trebuia să fie eliberaţi, dar nu să fie lăsaţi să plece cu mâna goală. Porunca Domnului spunea astfel în privinţa aceasta: „Şi, când îi vei da drumul ca să se ducă slobod de la tine, să nu-i dai drumul cu mâna goală; să-i dai daruri din cireada ta, din aria ta, din teascul tău, din ce vei avea, prin binecuvântarea Domnului, Dumnezeului tău” (Deut. 15, 13.14).

Plata muncitorului trebuia să fie plătită fără întârziere: „Să nu nedreptăţeşti pe simbriaşul sărac şi nevoiaş, fie că este unul din fraţii tăi, fie că este unul din străinii care locuiesc în ţara ta, în cetăţile tale. Să-i dai plata pentru ziua lui înainte de apusul soarelui; căci e sărac şi o doreşte mult” (Deut. 24, 14.15).

Se dădeau, de asemenea, îndrumări speciale cu privire la tratarea celor fugiţi de la stăpân: „Să nu dai înapoi stăpânului său pe un rob care a fugit la tine după ce l-a părăsit. Să rămână la tine, în mijlocul tău, în locul pe care-l va alege, într-una din cetăţile tale, unde îi va plăcea; să nu-l asupreşti” (Deut. 23, 15.16).

Pentru cei săraci, anul al şaptelea era un an de iertare a datoriilor. Era poruncit evreilor să-i sprijine pe fraţii lor nevoiaşi în orice timp, împrumutându-le bani fără dobândă. Era cu desăvârşire oprit a lua camătă de la un

sărac: „Dacă fratele tău sărăceşte şi nu mai poate munci la tine, să-l sprijini, fie ca străin, fie ca venetic, ca să trăiască împreună cu tine. Să nu iei de la el nici dobândă, nici camătă; să te temi de Dumnezeul tău, şi fratele tău să trăiască împreună cu tine. Să nu-i împrumuţi banii tăi cu dobândă şi să nu-i împrumuţi merindele tale pe camătă” (Lev. 25, 35 – 37). Dacă datoria rămânea neplătită până în anul iertării, nici chiar suma iniţială nu mai putea fi încasată. Poporului i se atrăgea atenţia să nu refuze să dea ajutor fraţilor pe motivul acesta. „Dacă va fi la tine vreun sărac între fraţii tăi... să nu-ţi împietreşti inima şi să nu-ţi închizi mâna înaintea fratelui tău lipsit... Vezi să nu fii aşa de rău ca să zici în inima ta: Ah! se apropie anul al şaptelea, anul iertării. Vezi să n-ai un ochi fără milă pentru fratele tău cel lipsit şi să nu-i dai. Căci atunci el ar striga către Domnul împotriva ta şi te-ai face vinovat de un păcat... Totdeauna vor fi săraci în ţară; de aceea îţi dau porunca aceasta: să-ţi deschizi mâna faţă de fratele tău, faţă de sărac şi faţă de cel lipsit din ţara ta... Să-ţi deschizi mâna şi să-l împrumuţi cu ce-i trebuie, ca să facă faţă nevoilor lui” (Deut. 15, 7.9.11.8).

Nimeni nu trebuia să se teamă că dărnicia îl va duce la sărăcie. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu duce în mod sigur la prosperitate. „Aşa încât vei da cu împrumut multor neamuri”, spunea El, „dar tu nu vei lua cu împrumut de la ele; tu vei stăpâni peste multe neamuri, dar ele nu vor stăpâni peste tine” (Deut. 15, 6).

După „şapte ani sabatici”, de şapte ori şapte ani, venea marele an de eliberare – anul veseliei. „În ziua a zecea a lunii a şaptea, să pui să sune cu trâmbiţa răsunătoare în toată ţara voastră. Şi să sfinţiţi astfel anul al cincizecilea, să vestiţi slobozenia în ţară pentru toţi locuitorii ei; acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moşia lui şi fiecare din voi să se întoarcă la familia lui”. (Lev. 25, 9.10).

„În ziua a zecea a lunii a şaptea, şi anume în ziua împăcării”, trebuia să se sune cu trâmbiţa răsunătoare. În tot locul pe unde locuiau iudeii se auzea trâmbiţa răsunătoare, îndemnându-i pe toţi copiii lui Israel să întâmpine anul jubiliar. În ziua cea mare a ispăşirii, se făcea ispăşire pentru păcatele lui Israel şi poporul putea să întâmpine cu veselie anul jubiliar.

Ca şi în anul sabatic, pământul nu trebuia să fie semănat şi nici recolta strânsă, iar ceea ce se producea de la sine era socotit ca un venit îndreptăţit al săracilor. Anumite categorii de robi evrei – toţi aceia care nu-şi primiseră libertatea în anul sabatic – erau acum eliberaţi. Dar ceea ce caracteriza în mod deosebit anul jubiliar era înapoierea tuturor pământurilor către vechii lor stăpâni. Pe temeiul unei porunci speciale a lui Dumnezeu, pământul fusese împărţit prin sorţi. După împărţeala aceasta, nimeni nu era liber să-şi vândă averea. Şi nici nu trebuia să-şi vândă pământul, în afara cazului când sărăcia îl obliga s-o facă; şi, dacă el sau oricare dintre rudele lui dorea cândva să-l răscumpere, cumpărătorul nu trebuia să ezite să i-l vândă, iar dacă nu era răscumpărat, venea iarăşi în stăpânirea primului lui proprietar în anul jubiliar. Domnul i-a spus lămurit lui Israel: „Pământurile să nu se vândă pe veci, căci ţara este a Mea, iar voi sunteţi la Mine ca nişte străini şi venetici” (Lev. 25, 23). Trebuia să se întipărească în mintea poporului faptul că pământul era al lui Dumnezeu şi că ei nu-l puteau folosi decât un anumit timp; că El era proprietarul de drept, Stăpânul cel dintâi, şi că voia ca săracul şi nenorocitul să fie luaţi în consideraţie în chip deosebit. Trebuia să fie clar pentru toată lumea că săracii au tot atâta drept la un loc în lumea lui Dumnezeu ca şi cei avuţi.

Aşa a fost purtarea de grijă pe care a dovedit-o milostivul nostru Creator, pentru a alina suferinţele şi pentru a aduce în viaţa celor lipsiţi şi suferinzi o rază de

nădejde şi de lumină.

Dumnezeu dorea să pună stavilă iubirii nesăţioase după avere şi putere. Din acumularea neîncetată de averi realizată de unii şi sărăcia şi mizeria altora aveau să iasă multe rele. Dacă puterea celor bogaţi nu ar fi fost stăvilită, ar fi ajuns în cele din urmă aşa de mare, încât săracul, cu toate că înaintea lui Dumnezeu este la fel de merituos, ar fi fost privit de fraţii săi mai bogaţi ca fiind mai prejos. Simţul acestei apăsări ar fi făcut, pe de altă parte, să izbucnească patimile şi resentimentul claselor mai sărace. Ar fi domnit un simţământ de deznădejde, care ar fi demoralizat societatea şi ar fi deschis poarta spre crime de tot felul. Rânduielile puse de Dumnezeu aveau ca scop să sprijine egalitatea socială. Instituţia anului sabatic, şi îndeosebi a anului jubiliar puneau din nou în rânduială, în cea mai mare măsură, ceea ce se întâmplase rău între timp în viaţa socială şi politică a naţiunii.

Rânduielile acestea serveau ca o binecuvântare atât pentru bogaţi, cât şi pentru săraci. Ele puneau stavilă avariţiei şi înclinaţiei spre înălţarea de sine şi creau un spirit nobil de bunătate, iar faptul că întreţineau în toate clasele bunătatea şi încrederea susţinea ordinea socială şi statornicia conducerii. Noi suntem cuprinşi în marea familie a omenirii şi ce facem pentru a le fi de folos altora şi a-i ridica se înapoiază la noi sub forma binecuvântărilor. Legea dependenţei reciproce străbate toate clasele societăţii. Săracii nu sunt mai dependenţi de cei bogaţi, decât sunt bogaţii dependenţi de cei săraci. În timp ce una din clase cere o parte din binecuvântările pe care Dumnezeu le dăruieşte celor mai înstăriţi, ceilalţi au şi ei nevoie de serviciul credincios, de puterea şi capacitatea creierului şi muşchilor, care sunt capitalul celor săraci.

Mari binecuvântări i-au fost făgăduite lui Israel, cu condiţia ascultării de poruncile Domnului. „Vă voi trimite ploi la vreme”, a spus El, „pământul îşi va da roadele şi

pomii de pe câmp îşi vor da rodurile. Abia veţi treiera grâul şi veţi începe culesul viei şi culesul viei va ţine până la semănătură, veţi avea grâu din belşug, veţi mânca şi vă veţi sătura şi veţi locui fără frică în ţara voastră. Voi da pace în ţară şi nimeni nu vă va tulbura somnul; voi face să piară din ţară fiarele sălbatice... voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru şi voi veţi fi poporul Meu... Dar dacă nu Mă ascultaţi şi nu împliniţi toate aceste porunci, aşa încât... să rupeţi legământul Meu... sămânţa voastră o veţi semăna în zadar, căci o vor mânca vrăjmaşii voştri. Îmi voi întoarce faţa împotriva voastră şi veţi fi bătuţi şi veţi fugi dinaintea vrăjmaşilor voştri; cei ce vă urăsc vă vor subjuga şi veţi fugi fără să fiţi urmăriţi chiar" (Lev. 26, 4 – 17).

Sunt mulţi aceia care susţin cu multă însufleţire ca toţi oamenii să aibă o parte egală din binecuvântările temporare ale lui Dumnezeu. Dar nu acesta a fost planul Creatorului. Diversitatea împrejurărilor exterioare este unul din mijloacele prin care Dumnezeu pune caracterul la încercare şi caută să-l dezvolte. Cu toate acestea, El vrea ca aceia care au bunuri pământeşti să se considere numai administratori ai bunurilor Sale, cărora li s-au încredinţat mijloace care să fie folosite spre binele celor suferinzi şi nevoiaşi. Domnul Hristos a spus că îi vom avea pe săraci totdeauna cu noi şi El Îşi uneşte interesele cu cele ale poporului Său în suferinţă. Inima Răscumpărătorului nostru simte milă faţă de cei mai săraci şi mai nenorociţi dintre copiii Săi pământeşti. El i-a aşezat printre noi pentru a trezi în inima noastră dragostea pe care o simte El faţă de cei suferinzi şi oprimaţi. El ne spune că noi suntem reprezentanţii Săi pe pământ. Mila şi bunătatea dovedite faţă de ei sunt primite de Domnul Hristos ca fiind dovedite faţă de El. Un fapt de sălbăticie şi de neglijenţă faţă de ei este socotit ca şi cum ar fi săvârşit faţă de El.

Cât de deosebite ar fi stările din lume din punct de

vedere moral, spiritual şi material, dacă ar fi trăită legea dată de Dumnezeu pentru binele celor săraci! Egoismul şi înălţarea de sine nu ar fi date pe faţă, aşa cum se întâmplă acum, ci fiecare ar arăta o prietenoasă înclinaţie pentru a susţine fericirea şi bunăstarea altora şi nu s-ar mai vedea atâta mizerie, câtă există acum în multe ţări.

Principiile pe care le-a prescris Dumnezeu ar fi împiedicat stările nenorocite, înspăimântătoare, care au existat în toate veacurile de pe urma oprimării exercitate de bogaţi asupra săracilor şi de pe urma suspiciunilor şi urii arătate de săraci faţă de bogaţi. În timp ce ar putea împiedica îngrămădirea de averi uriaşe şi satisfacerea poftei fără frâu de a lua, în acelaşi timp ar împiedica şi neştiinţa şi mizeria zecilor de mii a căror robie rău plătită este necesară ca să sporească aceste averi colosale. Ele ar aduce o rezolvare paşnică a acelor probleme care acum ameninţă să umple lumea cu anarhie şi vărsare de sânge.

Secţiune 2.55 Cap. 52 – Sărbătorile anuale

De trei ori pe an întregul Israel se aduna pentru închinare la sanctuar (vezi Exod 23, 14 – 16). Pentru o vreme, locul acestor întâlniri fusese la Silo; iar apoi, locul acestor servicii divine naţionale a fost Ierusalimul şi aici se adunau seminţiile la sărbătorile anuale.

Poporul era înconjurat de triburi sălbatice şi războinice, dornice să pună stăpânire pe pământurile lor; şi, cu toate acestea, se poruncise ca toţi bărbaţii capabili de luptă, cum şi tot poporul care putea să facă drumul acesta, să-şi părăsească de trei ori pe an căminul şi să meargă la locul de întâlnire, către centrul ţării. Ce putea să-i împiedice pe vrăjmaşii lor de a se arunca asupra caselor lor şi a le pustii cu foc şi sabie? Ce putea să împiedice o invazie asupra ţării, care l-ar fi dus pe Israel în robie la cine ştie care dintre vrăjmaşii lui? Dumnezeu făgăduise că va fi scutul poporului Său. „Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El şi-i scapă din

primejdie” (Ps. 34, 7). În timp ce israeliţii mergeau să se roage, puterea dumnezeiască îi ţinea în frâu pe vrăjmaşii lor. Făgăduinţa lui Dumnezeu suna astfel: „Voi izgoni neamurile dinaintea ta şi-ţi voi întinde hotarele; şi nimeni nu-ţi va pofti ţara în timpul când te vei sui, de trei ori pe an, ca să te înfăţişezi înaintea Domnului, Dumnezeului tău” (Exod 34, 24).

Prima dintre aceste sărbători, Paştele, sărbătoarea azimilor, avea loc în luna Abib, întâia lună a anului iudaic, care corespunde cu sfârşitul lui martie şi începutul lui aprilie. Frigul iernii trecuse, ploaia târzie se terminase şi întreaga natură se bucura de frumuseţea şi voioşia primăverii. Iarba înverzea pe coline şi prin vâlcele, iar câmpiile erau împodobite de flori.

Luna care se apropia de plinătatea ei făcea ca serile să fie minunate. Era timpul pe care cântăreţul sfânt îl descrie atât de frumos: „Căci iată că a trecut iarna;

A încetat ploaia şi s-a dus.
Se arată florile pe câmp.
A venit vremea cântării.
Şi se aude glasul turturicii în câmpiile noastre.
Se pârguiesc roadele în smochin
Şi viile înflorite îşi răspândesc mirosul”.

(Cânt. Cânt. 2, 11 – 13) Pe toate drumurile ţării erau cete de călători ce mergeau la Ierusalim. Păstorii de la turmele lor şi ciobanii din munţii lor, pescarii de pe marea Galileei, ţăranii de la ogoarele lor şi fiii profeţilor de la şcolile lor, toţi îşi îndreptau paşii spre locul unde se descoperea prezenţa lui Dumnezeu. În fiecare zi făceau drumuri scurte, mulţi mergând pe jos. Caravanele sporeau fără încetare la număr şi adesea, înainte de a sosi în cetatea sfântă, ajungeau să aibă un foarte mare număr de oameni.

Voioşia naturii trezea în inima lui Israel bucurie şi recunoştinţă faţă de Dătătorul tuturor darurilor bune. Se

cântau marii psalmi ebraici care proslăveau onoarea şi maiestatea lui Iehova. La un semnal din trâmbiţă, corul puternic al sutelor de glasuri, acompaniat de chimval, intona imnul de mulţumire:

„Mă bucur când mi se zice:
Haidem la Casa Domnului!
Picioarele mi se opresc
În porţile tale, Ierusalime!...
Acolo se suie seminţiile, seminţiile Domnului...
Ca să laude Numele Domnului...
Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului!
Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă”.
(Ps. 122, 1 – 6)

Când priveau înălţimile din jur, pe care păgânii fuseseră obişnuiţi să aprindă focul altarelor lor, copiii lui Israel cântau:

„Îmi ridic ochii spre munţi...
De unde-mi va veni ajutorul?
Ajutorul îmi vine de la Domnul
Care a făcut cerurile şi pământul” (Ps. 121, 1.2).

„Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului.
Care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie.
Cum este înconjurat Ierusalimul de munţi.
Aşa înconjoară Domnul pe poporul Său.
De acum şi până în veac” (Ps. 125, 1.2).

Când ajungeau pe culmea dealurilor aşezate în faţa cetăţii sfinte, priveau cu respect la cetele de închinători care urcau drumul la templu. Vedeau fumul de tămâie care se înălţa spre cer, iar când se auzea sunetul trâmbiţei leviţilor care vesteau începerea serviciului divin, erau cuprinşi de însufleţirea clipelor acelora şi cântau:

„Mare este Domnul şi lăudat de toţi.
În cetatea Dumnezeului nostru.
Pe muntele Lui cel sfânt.

Frumoasă înălţime, bucuria întregului pământ.
Este muntele Sionului;
În partea de miazănoapte
Este cetatea Marelui Împărat”. „Pacea să fie între zidurile tale.
Şi liniştea în casele tale domneşti”.
„Deschideţi-mi porţile neprihănirii
Ca să intru şi să laud pe Domnul”.
„Îmi voi împlini toate juruinţele făcute Domnului
În faţa întregului Său popor.
În curţile Casei Domnului.
În mijlocul tău, Ierusalime!
Lăudaţi pe Domnul!”
(Ps. 48, 1.2; 122, 7; 118, 19; 116, 18.19).

Toate casele Ierusalimului se deschideau, oferind peregrinilor adăpost, fără plată; dar toate acestea nu erau încăpătoare pentru adunarea cea mare şi se întindeau corturi prin toate locurile libere din cetate şi pe dealurile învecinate.

În a paisprezecea zi a lunii, seara, se sărbătorea Paştele, care, prin ceremoniile lui solemne şi impresionante, comemora eliberarea din robia egipteană şi arăta în viitor, către Jertfa care-i putea scăpa din robia păcatului. Când Mântuitorul şi-a dat viaţa pe Golgota, însemnătatea Paştelui a încetat; şi, pentru amintirea acestei întâmplări, a fost rânduită Sfânta Cină, pe care Paştele o preînchi-puise.

După Paşte urma Sărbătoarea azimilor, care ţinea şapte zile. Prima zi şi a şaptea zi erau zile de adunări sfinte, când nu trebuia să se facă nicio lucrare de serv. În a doua zi a sărbătorii I se aduceau lui Dumnezeu primele roade ale recoltei anului. Orzul era cea dintâi cereală din Palestina, ce dădea în copt pe la începutul sărbătorii. Un snop din cerealele acestea era legănat de preot în faţa altarului lui Dumnezeu, ca semn al recunoaşterii că totul

este al Lui. Numai după ceremonia aceasta era îngăduită strângerea recoltei.

La cincizeci de zile după aducerea celor dintâi roade venea Ziua Cincizecimii, care mai era numită şi Sărbătoarea secerişului sau Sărbătoarea săptămânilor. Ca expresie a recunoştinţei pentru cerealele pregătite ca hrană, se aduceau înaintea lui Dumnezeu două pâini dospite şi coapte. Cincizecimea dura numai o zi, care era consacrată serviciului divin.

În luna a şaptea venea Sărbătoarea corturilor, sau a roadelor. Sărbătoarea aceasta recunoştea belşugul lui Dumnezeu în produsele livezilor de pomi roditori, ale viilor şi ale livezilor de măslini. Era cea mai mare adunare de sărbătoare a anului. Pământul îşi dăduse belşugul, recolta era adunată în hambare, fructele, untdelemnul şi vinul erau puse în magazii, cele dintâi roade fuseseră consacrate, iar acum poporul venea cu partea lui de dovezi de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, care îi binecuvântase atât de îmbelşugat.

Sărbătoarea aceasta trebuia să fie un îndemn la bucurie. Avea loc curând după Ziua cea mare a ispăşirii, în care se primise asigurarea că nelegiuirile lor nu vor mai fi amintite. Fiind împăcaţi cu Dumnezeu, veneau acum înaintea Lui pentru a-l recunoaşte bunătatea şi pentru a-L lăuda pentru îndurările Lui. Lucrările secerişului fiind terminate şi preocupările pentru noul an neîncepând încă, poporul era liber de griji şi se putea bucura în voie de timpul acela plăcut şi sfânt. Cu toate că numai taţilor şi fiilor le era dată porunca de a se înfăţişa la sărbătoare, pe cât era posibil ei erau totuşi însoţiţi de toată familia, iar de ospitalitate aveau parte şi slugile, leviţii, străinii şi săracii, cărora li se zicea un „bun venit”.

Ca şi Paştele, Sărbătoarea corturilor era o sărbătoare de aducere aminte. În amintirea vieţii sale de pribegie în pustie, poporul trebuia să-şi părăsească locuinţele şi să

locuiască în corturi făcute din ramuri verzi, „din pomii cei frumoşi, ramuri de finici, ramuri de copaci stufoşi şi de sălcii de râu” (Lev. 23, 40.42.43).

În prima zi avea loc o adunare sfântă, iar celor şapte zile li se adăuga o a opta zi, care era ţinută în acelaşi chip.

Cu prilejul acestor adunări anuale, inima tuturor, tineri şi bătrâni, era îndemnată să-l slujească lui Dumnezeu, în timp ce întâlnirea întregului popor, venit din toate părţile ţării, întărea legătura care-i apropia de Dumnezeu şi unii de alţii. Ar fi bine ca poporul lui Dumnezeu din zilele noastre să aibă o sărbătoare a corturilor – o fericită amintire a binecuvântărilor lui Dumnezeu faţă de ei. După cum copiii lui Israel sărbătoreau eliberarea lucrată de Dumnezeu pentru părinţii lor şi se gândeau la minunata ocrotire în timpul călătoriilor lor după ieşirea din Egipt, tot astfel şi noi să fim recunoscători şi să ne reamintim de diversele căi pe care el le-a deschis pentru a ne scoate din lume şi din întunericul rătăcirii, la lumina preţioasă a harului şi adevărului Său.

Pentru aceia care locuiau departe de cortul întâlnirii, participarea la sărbătorile anuale trebuie că le lua mai mult de o lună. Acest exemplu de devotament faţă de Dumnezeu trebuie să impună însemnătatea serviciului divin şi nevoia de a subordona interesele noastre egoiste şi lumeşti faţă de cele spirituale şi veşnice. Noi suferim o mare pagubă dacă neglijăm privilegiul de a ne întâlni, a ne încuraja şi întări unii pe alţii în servirea lui Dumnezeu. Adevărurile Cuvântului Său îşi pierd în inima noastră importanţa şi puterea lor. Inima noastră nu mai este trezită şi luminată, iar noi regresăm în cele spirituale. În legăturile creştine unii cu alţii, noi pierdem mult prin lipsa noastră de simpatie. Acela care stă departe de alţii nu-şi îndeplineşte datoria încredinţată lui de Dumnezeu. Noi suntem copiii aceluiaşi Tată şi, în ce priveşte fericirea,

suntem dependenţi unii de alţii. Cerinţele lui Dumnezeu şi ale omenirii ni se adresează. Cultivarea capacităţilor sociabile din fiinţa noastră ne uneşte strâns cu fraţii noştri şi ne aduce fericire în străduinţele noastre de a-i face pe alţii fericiţi.

Sărbătoarea corturilor nu era numai o sărbătoare de amintire, ci era şi preînchipuitoare. Nu numai că arăta în trecut, la trecerea prin pustie, dar, ca sărbătoare a strângerii recoltei, preînchipuia şi adunarea roadelor pământului şi îndrepta privirea către ziua cea mare a recoltei sfârşitului, când Domnul secerişului îi va trimite pe secerătorii Săi pentru a strânge în snopi neghina, ca să fie arsă, şi pentru a aduna grâul în grânarul Său. Atunci vor pieri toţi nelegiuiţii. „Vor fi ca şi când n-ar fi fost niciodată” (Obadia 16). Toate glasurile, din tot universul se vor uni pentru a-L preamări cu veselie pe Dumnezeu. Apocalipsul zice: „Şi pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, pe mare şi tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: A Celui ce şade pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5, 13).

Poporul Israel îl lăuda pe Dumnezeu cu prilejul Sărbătorii corturilor, gândindu-se la îndurarea Lui, dovedită în eliberarea lor din Egipt şi la duioasa purtare de grijă în timpul peregrinajului lor prin pustie. Se mai bucurau şi în siguranţa iertării şi primirii lor prin serviciul Zilei ispăşirii care tocmai se sfârşise. Dar, când vor fi adunaţi în loc sigur în Canaanul ceresc, pentru a fi scăpaţi pentru veşnicie de jugul blestemului, sub care „până în ziua de azi, toată firea suspină şi suferă” (Rom. 8, 22), răscumpăraţii Domnului se vor bucura cu o bucurie ce nu poate fi descrisă şi în deplină slavă. Marea lucrare de ispăşire a Domnului Hristos pentru omenire va fi atunci încheiată, iar păcatele şterse pentru veşnicie.

„Pustia şi ţara fără apă se vor bucura;

Pustietatea se va veseli
Şi va înflori ca trandafirul;
Se va acoperi cu flori şi va sări de bucurie
Cu cântece de veselie şi strigăte de biruinţă.
Căci i se va da slava Libanului.
Strălucirea Carmelului şi Saronului.
Vor vedea slava Domnului
Măreţia Dumnezeului nostru.
Atunci se vor deschide ochii orbilor.
Se vor deschide urechile surzilor;
Atunci şchiopul va sări ca un cerb.
Şi limba mutului va cânta de bucurie;
Căci în pustie vor ţâşni ape
Şi în pustietate pâraie;
Marea de nisip se va preface în iaz
Şi pământul uscat în izvoare de ape.
În vizuina care slujea de culcuş şacalilor, Vor creşte trestii.
Acolo se va croi o cale.
Un drum care se va numi Calea cea sfântă.
Niciun om necurat nu va trece pe ea.
Ci va fi numai pentru cei sfinţi;
Cei ce vor merge pe ea, chiar şi cei fără minte.
Nu vor putea să rătăcească.
Pe calea aceasta nu va fi niciun leu
Şi nicio fiară sălbatică nu va apuca pe ea, Nici nu va fi întâlnită pe ea.
Ci cei răscumpăraţi vor umbla pe ea.
Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce.
Şi vor merge spre Sion cu cântări de biruinţă.
O bucurie veşnică le va încununa capul.
Veselia şi bucuria îi vor apuca
Iar durerea şi gemetele vor fugi!”
(Isaia 35, 1.2.5 – 10)
Secţiune 2.56 Cap. 53 – Cei dintâi judecători

După ce s-au aşezat în Canaan, seminţiile n-au mai făcut niciun efort stăruitor pentru a desăvârşi cucerirea ţării. Mulţumite cu ţinuturile cucerite până atunci, zelul lor a scăzut în scurtă vreme, iar războiul a încetat. „Când Israel a fost destul de tare, a supus pe canaaniţi la un bir, dar nu i-au izgonit” (Jud. 1, 28).

Din partea Sa, Domnul împlinise cu credincioşie făgăduinţele date lui Israel; Iosua sfărâmase puterea canaaniţilor şi împărţise seminţiilor ţara. Mai departe, n-aveau altceva de făcut decât să ducă până la sfârşit lucrarea şi să-i alunge cu desăvârşire pe locuitorii ţării, punându-şi încrederea în sprijinul lui Dumnezeu. Dar, fiindcă au făcut legământ cu canaaniţii, au călcat direct porunca lui Dumnezeu şi, în felul acesta, nu au mai îndeplinit condiţia pe temeiul căreia El le făgăduise să le dea în stăpânire Canaanul.

Avertizarea de a se feri de idolatrie a fost chiar între cele dintâi îndrumări date de Dumnezeu la Sinai. Îndată după proclamarea Legii, li s-au trimis prin Moise următoarele solii cu privire la naţiunile Canaanului: „Să nu te închini înaintea dumnezeilor lor şi să nu le slujeşti; să nu te iei după popoarele acestea în purtarea lor, ci să le nimiceşti cu desăvârşire şi să le dărâmi capiştele. Voi să slujiţi Domnului, Dumnezeului vostru, şi El vă va binecuvânta pâinea şi apele şi va depărta boala din mijlocul tău” (Ex. 23, 24.25). S-a dat şi asigurarea că, atâta vreme cât ei vor rămâne credincioşi, Dumnezeu îi va supune pe vrăjmaşii lor: „Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge şi voi face ca toţi vrăjmaşii tăi să dea dosul înaintea ta. Voi trimite viespile bondăreşti înaintea ta şi voi izgoni dinaintea ta pe heviţi, canaaniţi şi hetiţi. Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca ţara să n-ajungă o pustie şi să nu se înmulţească împotriva ta fiarele de pe câmp. Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până

vei creşte la număr şi vei putea să intri în stăpânirea ţării dinaintea ta. Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor. Ei să nu locuiască în ţara ta, ca să nu te facă să păcătuieşti împotriva Mea; căci atunci ai sluji dumnezeilor lor şi aceasta ar fi o cursă pentru tine” (Ex. 23, 27 – 33). Îndrumările acestea au fost repetate în modul cel mai solemn de Moise, înainte de moartea lui, şi la fel au fost repetate de Iosua.

Dumnezeu îl aşezase pe poporul Său în Canaan, ca un scut puternic, pentru a opri fluxul stricăciunii morale să inunde lumea. Dacă Israel I-ar fi rămas credincios, Dumnezeu intenţiona ca acest popor să continue să meargă din biruinţă în biruinţă. El voia să dea în mâna lor neamuri mai mari şi mai puternice decât canaaniţii. Făgăduinţa suna astfel: „Căci, dacă veţi păzi toate aceste porunci pe care vi le dau şi dacă le veţi împlini, dacă veţi iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veţi umbla în toate căile Lui şi vă veţi alipi de El, Domnul va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri şi vă veţi face stăpâni peste toate aceste neamuri care sunt mai mari şi mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru va fi al vostru; hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban şi de la râul Eufrat până la marea de apus. Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru va răspândi, cum v-am spus, frica şi groaza de tine peste toată ţara în care veţi merge” (Deut. 11, 22 – 25).

Dar, fără să ţină seama de înalta lor însărcinare, au ales calea comodităţii şi a satisfacerii de sine şi au lăsat să le scape prilejul de a cuceri ţara în totalitate; iar în decursul multor generaţii au fost chinuiţi de rămăşiţele acestor neamuri păgâne care, aşa cum profetizase slujitorul lui Dumnezeu, le-au fost „spini în ochi şi ghimpi în coaste” (Num. 33, 55).

Israeliţii „s-au amestecat cu neamurile şi au învăţat

faptele lor”. S-au încuscrit cu canaaniţii, iar idolatria s-a întins în ţară ca o molimă. „Au slujit idolilor lor, care au fost o cursă pentru ei. Şi-au jertfit fiii şi fiicele la idoli… şi ţara a fost spurcată astfel prin omoruri… Atunci Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului Său şi a urât moştenirea Lui” (Ps.106, 35 – 40).

Înainte ca generaţia care fusese îndrumată de Iosua să fi murit, idolatria a făcut progrese prea slabe; dar părinţii pregătiseră calea pentru cădere. Nesocotirea, de către aceia care intraseră în stăpânirea Canaanului, a restricţiilor puse de Dumnezeu a răspândit o sămânţă rea, care a continuat să aducă roade amare în decursul multor generaţii. Obiceiurile simple le-au adus evreilor sănătate corporală; dar contactul cu păgânii a dus la satisfacerea poftelor şi patimilor, a scăzut treptat puterea corporală şi a slăbit puterea spirituală şi morală. Prin păcatele lor, israeliţii s-au despărţit de Dumnezeu; puterea Lui s-a retras de la ei şi nu s-au mai putut împotrivi vrăjmaşilor lor. În felul acesta, au ajuns supuşi chiar popoarelor pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, ar fi trebuit să le supună.

„Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinţilor lor, care-i scosese din ţara Egiptului”, „şi i-a povăţuit ca pe o turmă în pustie”. „L-au supărat prin înălţimile lor şi I-au stârnit gelozia cu idolii lor”. „A părăsit locuinţa Lui din Silo, cortul în care locuia între oameni. Şi-a dat slava pradă robiei şi măreţia Lui în mâinile vrăjmaşului” (Jud. 2, 12; Ps. 78, 52.58.60.61). Cu toate acestea, El nu şi-a părăsit poporul cu desăvârşire. Totdeauna au mai fost câţiva care I-au rămas credincioşi lui Dumnezeu şi, din timp în timp, Domnul a ridicat bărbaţi viteji şi conştiincioşi care au desfiinţat idolatria şi au scăpat poporul de vrăjmaşi. Dar, după moartea eliberatorului, imediat după ce nu se mai aflau sub autoritatea lui, ei se întorceau din nou la idolii lor. Şi astfel, istoria căderii şi pedepsirii, a mărturisirii şi eliberării s-a repetat fără încetare.

Împăratul Mesopotamiei, împăratul Moabului, iar după ei filistenii şi canaaniţii din Haţor, sub conducerea lui fuseră, au devenit rând pe rând asupritori ai lui Israel. Otniel, Samgar şi Ehud, Debora şi Barac au fost chemaţi pentru a-şi elibera poporul. Dar din nou „copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului, şi Domnul i-a dat în mâinile lui Madian”. Până atunci, mâna asupritorilor apăsase mai uşor asupra seminţiilor care locuiau la răsărit de Iordan, dar în necazul de faţă de au avut cel dintâi de suferit.

Amaleciţii din partea de miazăzi a Canaanului, şi madianiţii pe hotarul de răsărit şi în pustie, dincolo de el, erau încă vrăjmaşi neîmpăcaţi ai lui Israel. Pe timpul lui Moise, madianiţii fuseseră nimiciţi aproape cu totul de către israeliţi; dar de atunci se înmulţiseră foarte mult şi ajunseseră numeroşi şi puternici. Ei erau setoşi de răzbunare; iar acum, când mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu se retrăsese de la Israel, acel prilej s-a ivit. Nu numai seminţiile de la răsărit de Iordan, ci toată ţara suferea din pricina lor. Locuitorii sălbatici şi brutali ai pustiului veneau cu vitele şi oile lor în ţară „ca o mulţime de lăcuste” (Jud. 6, 5). Ca o plagă ce distruge totul, ei se întindeau prin toată ţara, de la Iordan până la podişul filistenilor. Ei veneau de îndată ce se coceau cerealele şi rămâneau până se culegeau şi cele din urmă roade ale pământului. Jefuiau holdele de pe câmp, îi despuiau şi îi chinuiau pe locuitori, după care se retrăgeau din nou în pustie. De aceea, israeliţii care locuiau în câmp deschis erau nevoiţi să-şi părăsească locurile şi să fugă în oraşe întărite cu ziduri, să caute adăpost în cetăţi fortificate sau să se adăpostească chiar şi în peşterile şi crăpăturile din munţi. Oprimarea aceasta a durat şapte ani, dar, când au luat în seamă îndemnurile Domnului şi şi-au recunoscut păcatele, Domnul a trimis încă un ajutor pentru ei.

Ghedeon era fiul lui Ioas, din seminţia lui Manase. Familia din care făcea parte nu avea un loc de frunte în

cadrul seminţiei, dar se deosebea prin curaj şi cinste. Despre curajoşii lui fii se spunea: „Fiecare avea înfăţişarea unui fiu de împărat” (Jud. 8, 18). Toţi, cu excepţia unuia singur, căzuseră în lupta cu madianiţii, iar numele acestuia ajunsese un prilej de groază pentru năvălitori. Lui Ghedeon i s-a adresat chemarea divină de a-şi salva poporul. În clipa aceea era ocupat cutreieratul grâului. O cantitate mică de cereale fusese ascunsă şi, întrucât Ghedeon nu îndrăznea să o treiere în aria liberă, se ascunsese într-un loc lângă teasc; deoarece timpul culesului viilor era departe, nimeni nu avea mare grijă de vie. În timp ce lucra în taină şi linişte, Ghedeon se gândea cu tristeţe la starea lui Israel şi plănuia în mintea lui cum s-ar putea frânge jugul asupritorului.

Deodată i. Se arătă „Îngerul Domnului” şi-i. Se adresă cu aceste cuvinte: „Domnul este cu tine, viteazule!”

„Rogu-Te, Domnul meu”, răspunse el, „dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Şi unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinţii noştri când spun: Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt? Acum, Domnul ne părăseşte, şi ne dă în mâinile lui Madian”.

Solul ceresc spune: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai şi izbăveşte pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?”

Ghedeon dorea un semn, ca să fie sigur că Acela care vorbea cu el este îngerul legământului, care lucrase pe timpuri pentru Israel. Pe vremuri, îngeri ai lui Dumnezeu au venit la Avraam şi au rămas la el, să se bucure de ospitalitatea lui. De aceea, Ghedeon l-a rugat şi el acum pe Solul ceresc să rămână ca oaspete al său. Dând fuga la cort, a pregătit, din puţinul pe care-l avea, un ied şi azimi, pe care le aduse şi I le înfăţişă. Dar îngerul îi porunci: „Ia carnea şi azimile, pune-le pe stânca aceasta şi varsă zeama”. Ghedeon a făcut aşa şi apoi i s-a dat semnul cerut:

cu toiagul pe care-l avea în mână, îngerul a atins carnea şi azimile şi un foc care a ieşit din stâncă a mistuit jertfa. Apoi, îngerul a pierit din faţa lui.

Tatăl lui Ghedeon, Ioas, care se făcuse părtaş al apostaziei concetăţenilor lui, ridicase un mare altar pentru Baal la Ofra, unde locuia, altar la care poporul de acolo venea şi se închina. Ghedeon a primit porunca să dărâme altarul acesta, iar pe stânca pe care fusese mistuită jertfa, să-l ridice un altar lui Iehova şi să jertfească acolo Domnului. Aducerea de jertfe lui Dumnezeu fusese încredinţată preoţilor şi nu putea fi îndeplinită decât pe altarul de la Silo; dar Acela care rânduise serviciul ceremonial şi Căruia Îi aparţineau toate jertfele ce se aduceau avea putere să schimbe prescripţiile cu privire la ele. Eliberarea lui Israel trebuia să fie precedată de un solemn protest faţă de închinarea la Baal. Ghedeon trebuia să declare mai întâi război idolatriei şi numai după aceea putea să călăuzească poporul în lupta împotriva vrăjmaşilor.

Însărcinarea dumnezeiască a fost împlinită cu credincioşie. Întrucât ştia că i se vor împotrivi, dacă va încerca să facă lucrul acesta în văzul tuturor, Ghedeon a înfăptuit lucrarea în taină; cu ajutorul slugilor, el a îndeplinit lucrul acesta într-o noapte. Mare a fost furia oamenilor din Ofra când au venit a doua zi dimineaţa să se închine la Baal. L-ar fi omorât pe Ghedeon, dacă Ioas – căruia i se povestise despre vizita îngerului – nu l-ar fi apărat pe fiul său. „Oare datoria voastră este să apăraţi pe Baal?” a întrebat Ioas. „Voi trebuie să-i veniţi în ajutor? Oricine va lua apărarea lui Baal să moară până dimineaţă. Dacă Baal este un dumnezeu, să-şi apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul”. Dacă Baal nu era în stare să-şi apere propriul său altar, cum i se putea încredinţa apărarea celor care i se închinau?

Gândurile de a-l ucide pe Ghedeon au fost lăsate la o

parte, iar când el a dat semnalul de război, bărbaţii din Ofra au fost printre cei dintâi care s-au adunat sub steagul lui. Au fost trimişi soli pretutindeni în seminţia lui Manase, a lui Aşez, a lui Zabulon şi a lui Neftali şi toţi au răspuns la chemarea lui.

Ghedeon n-a îndrăznit să se aşeze în fruntea oştirii sale fără noi dovezi că Dumnezeu l-a chemat la această însărcinare şi că va fi cu el. El s-a rugat: „Dacă vrei să izbăveşti pe Israel prin mâna mea, cum ai spus, iată, voi pune un val de lână în arie; dacă numai lâna va fi acoperită de rouă, şi tot pământul va rămâne uscat, voi cunoaşte că vei izbăvi pe Israel prin mâna mea, cum ai spus”. Dimineaţa valul de lână era ud, în timp ce pământul era uscat. Dar acum s-a iscat o îndoială, întrucât lâna de la sine trage umezeala care există în aer; proba deci nu putea fi concludentă. De aceea, s-a rugat ca semnul să fie contrariu şi a cerut ca prevederea lui neobişnuită să nu fie neplăcută înaintea Domnului. Cererea lui a fost împlinită.

Încurajat în felul acesta, Ghedeon şi-a scos oştirile ca să le dea prilej de luptă năvălitorilor. „Tot Madianul, Amalec şi fiii Răsăritului s-au strâns împreună şi au tăbărât în valea Izrael”. Toată oştirea de sub comanda lui Ghedeon nu număra decât treizeci şi două de mii de bărbaţi; dar când oştirea numeroasă a inamicului era desfăşurată înaintea lui, au venit la el cuvintele Domnului: „Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea şi să zică: Mâna mea m-a izbăvit. Vesteşte dar lucrul acesta în auzul poporului: Cine este fricos şi se teme, să se întoarcă şi să se depărteze de muntele Galaadului”. Aceia care nu erau dispuşi să înfrunte primejdia şi greutăţile, sau ale căror interese lumeşti le ţineau inima departe de lucrarea lui Dumnezeu, nu erau în stare să sporească puterea oştirii lui Israel. Prezenţa lor nu putea să aducă decât slăbiciune.

Se instituise o lege în Israel ca, înainte de a intra în

luptă, să se dea în toată oştirea următoare înştiinţare: „Cine a zidit o casă nouă şi nu s-a aşezat în ea, să plece şi să se întoarcă acasă, ca să nu moară în luptă şi să se aşeze altul în ea. Cine a sădit o vie şi n-a mâncat încă din ea, să plece şi să se întoarcă acasă, ca să nu moară în luptă şi să mănânce altul din ea. Cine s-a logodit cu o femeie, şi n-a luat-o încă, să plece şi să se întoarcă acasă, ca să nu moară şi s-o ia altul”. Iar mai marii oştirii să vorbească mai departe poporului şi să spună: „Cine este fricos şi slab la inimă, să plece şi să se întoarcă acasă, ca să nu moaie inima fraţilor lui” (Deut. 20, 5 – 8).

Deoarece mărimea oştirii sale, în comparaţie cu a vrăjmaşilor, era aşa de mică, Ghedeon se reţinuse să vestească anunţul obişnuit. Când i s-a spus că oastea lui este prea mare, a fost umplut de uimire. Dar Domnul a văzut mândria şi necredinţa din inima poporului. Înflăcăraţi de chemările stăruitoare ale lui Ghedeon, ei au venit hotărâţi la arme, dar mulţi s-au umplut de teamă la vede rea carelor madianiţilor. Şi, cu toate acestea, dacă Israel ar fi biruit, tocmai unii ca aceştia şi-ar fi însuşit slava în loc de a recunoaşte că biruinţa era a lui Dumnezeu.

Ghedeon a ascultat de porunca Domnului şi, cu strângere de inimă, a văzut cum douăzeci şi două de mii, sau mai mult de două treimi din toată oastea, au plecat la casele lor. Din nou a ajuns la el cuvântul Domnului: „Poporul este încă prea mult. Pogoară-i la apă, şi acolo ţi-i voi alege; acela despre care-ţi voi spune: Acesta să meargă cu tine, va merge cu tine”. Aşteptând un atac asupra vrăjmaşului fără întârziere, poporul a fost condus la apă. Câţiva au luat repede puţină apă în căuşul palmei, sorbind-o, în timp ce-şi continuau drumul; dar aproape toţi au îngenuncheat şi au băut pe săturate din apa râului. Cei care luaseră din apa râului în căuşul palmei au fost numai trei sute din cei zece mii; cu toate acestea, ei au fost aleşi; tuturor celorlalţi li s-a poruncit să se întoarcă la casele lor.

Caracterul este adesea pus la încercare prin mijloacele cele mai simple. Aceia care în timp de primejdie au fost lacomi să-şi satisfacă nevoile nu sunt oamenii pe care te poţi sprijini la vreme de nevoie. Domnul nu are loc în lucrarea Lui pentru cei delăsători sau doritori de a-şi satisface propriile plăceri. Bărbaţii aleşi de El au fost acei câţiva care n-au îngăduit ca nevoile proprii să-i împiedice de la împlinirea datoriei. Cei trei sute de bărbaţi aleşi nu numai că aveau curaj şi stăpânire de sine, dar erau şi bărbaţi ai credinţei. Ei nu se mânjiseră cu închinarea la idoli. Dumnezeu putea să-i călăuzească şi prin ei să-l salveze pe Israel. Succesul nu depinde de număr. Dumnezeu poate să salveze atât printr-un număr mic, cât şi printr-un număr mare. El este proslăvit nu atât de mult prin numărul, cât prin caracterul acelora care-l servesc.

Israeliţii se aflau pe vârful unui deal, de unde se vedea valea unde tăbărâseră cetele năvălitorilor. „Madian, Amalec şi toţi fiii Răsăritului erau răspândiţi în vale, ca o mulţime de lăcuste, şi cămilele lor erau fără număr, ca nisipul de pe marginea mării” (Jud. 7, 12). Ghedeon tremura la gândul bătăliei de a doua zi. Dar Domnul i-a vorbit în timpul nopţii şi i-a poruncit să se coboare cu servul său, Pura, în tabăra madianiţilor, spunându-i-se că va auzi acolo ceva care-i va fi spre îmbărbătare. S-a dus şi, stând acolo în întuneric şi linişte, a auzit cum un oştean îi povestea tovarăşului său un vis: „Am visat un vis; se făcea că o turtă de orz se rostogolea în tabăra lui Madian; a venit de s-a lovit până la cort, şi cortul a căzut; l-a răsturnat cu susul în jos, şi cortul a fost dărâmat”. Celălalt a răspuns în cuvinte care au făcut ca inima ascultătorului nevăzut să bată mai tare: „Aceasta nu este altceva decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioas, bărbatul lui Israel; Dumnezeu a dat în mâinile lui pe Madian şi toată tabăra”. Ghedeon a recunoscut glasul lui Dumnezeu ce-i vorbea prin aceşti madianiţi străini. Înapoindu-se la mica ceată de bărbaţi

care era sub comanda lui, le-a zis: „Sculaţi-vă, căci Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian”.

Prin sfat dumnezeiesc, i s-a dat un plan de atac pe care a pornit imediat să-l execute. Cei trei sute de bărbaţi trebuia să fie împărţiţi în trei cete. Fiecărui bărbat i s-a dat câte o trâmbiţă şi câte un ulcior cu o făclie în el. Bărbaţii au fost dispuşi în aşa fel, încât se apropiau de madianiţi din trei părţi deosebite. La miezul nopţii, când trâmbiţa lui Ghedeon a dat semnalul, cele trei cete au sunat şi ele din trâmbiţele lor şi, spărgându-şi ulcioarele şi înălţând făcliile aprinse, s-au aruncat asupra inamicului cu înspăimântătorul strigăt de război: „Sabia Domnului şi a lui Ghedeon!”

Oastea somnoroasă a fost trezită deodată de groază. Din toate părţile se vedeau luminile făcliilor care ardeau. Din toate părţile se auzeau sunetul trâmbiţelor şi strigătele de război ale atacatorilor. Crezând că sunt în voia unei puteri copleşitoare, madianiţii au fost loviţi de panică. Cu strigăte sălbatice de groază fugeau ca să-şi scape viaţa şi, luându-i pe propriii tovarăşi de arme drept vrăjmaşi, s-au omorât unii pe alţii. Când s-a răspândit vestea biruinţei, mii de bărbaţi ai lui Israel, care fuseseră lăsaţi să meargă la vatră, s-au înapoiat şi au luat parte la urmărirea vrăjmaşului pus pe fugă. Madianiţii s-au îndreptat către Iordan, nădăjduind să ajungă în ţara lor, dincolo de râu. Ghedeon a trimis soli la seminţia lui Efraim, cu îndemnul de a-i ataca pe fugari la vadurile de miazăzi. Între timp, Ghedeon şi cei trei sute de bărbaţi care erau cu el – obosiţi, dar urmărindu-l mereu pe vrăjmaş – au trecut apa, ţinându-se îndeaproape pe urmele acelora care ajunseseră pe malul celălalt. Cele două căpetenii, Zebah şi ţalmuna, care conduseseră toată oştirea şi care scăpaseră cu o oştire de cincisprezece mii de oameni, au fost atacate de Ghedeon pe neaşteptate, oastea lor a fost cu desăvârşire risipită, iar conducătorii prinşi şi ucişi.

În această deplină înfrângere au căzut nu mai puţin de o sută douăzeci de mii de năvălitori. Puterea madianiţilor fusese înfrântă, aşa că n-au mai fost în stare să se ridice împotriva lui Israel. Repede s-a răspândit în tot ţinutul vestea că Dumnezeul lui Israel a luptat din nou pentru poporul Său. Niciun cuvânt nu poate descrie spaima popoarelor înconjurătoare, când au aflat cu ce mijloace simple câştigaseră biruinţa asupra puterii unui popor războinic şi viteaz.

Conducătorul pe care-l alesese Dumnezeu pentru a-i zdrobi pe madianiţi nu era un fruntaş de seamă în Israel. El nu era nici cârmuitor, nici preot, nici levit. El însuşi se socotea ca fiind cel mai mic în casa tatălui său. Dar Dumnezeu a văzut în el un bărbat plin de curaj şi cinste. El nu se încredea în sine însuşi, ci era bucuros să fie călăuzit de Dumnezeu.

Dumnezeu nu alege totdeauna pentru lucrarea Sa oameni cu talente prea deosebite, ci îi alege pe aceia de care. Se poate servi mai bine. „Smerenia merge înaintea slavei” (Prov. 15, 33). Domnul poate să lucreze cel mai bine prin aceia care sunt cei mai conştienţi de lipsa lor de putere şi care se încred în El, în calitatea Sa de Conducător şi Izvor al puterii lor. El vrea să-i facă puternici, prin aceea că uneşte slăbiciunea lor cu puterea Sa, şi înţelepţi, prin aceea că uneşte neştiinţa lor cu înţelepciunea Sa.

Domnul ar putea să facă mult mai mult pentru poporul Său, dacă ar cultiva adevărata umilinţă; dar puţini sunt aceia cărora El le poate acorda o mare măsură de răspunderi şi succes, fără să ajungă plini de încredere în ei înşişi şi să uite cât sunt de dependenţi faţă de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care, la alegerea uneltelor Sale, Dumnezeu trebuie să-i treacă cu vederea pe aceia pe care lumea îi socoteşte mari, plini de talente şi strălucitori. Prea adesea ei sunt plini de îngâmfare şi încredere în sine. Ei se

consideră destul de competenţi ca să acţioneze fără să ceară sfat de la Dumnezeu.

Simpla sunare din trâmbiţă – partea oştirii lui Israel la Ierihon şi partea micii cete a lui Ghedeon în jurul gloatelor madianiţilor – a ajuns să fie, prin puterea lui Dumnezeu, mijlocul prin care a fost înfrântă puterea vrăjmaşilor Lui. Planul cel mai bine pus la punct pe care l-au inventat vreodată oamenii fără a cere sfat de la puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu se va dovedi aducător de înfrângere, în timp ce metodele cele mai puţin promiţătoare vor aduce succes, dacă sunt rânduite de Dumnezeu şi sunt executate cu umilinţă şi credinţă. Credinţa în Dumnezeu şi ascultarea de voinţa Sa sunt pentru creştin tot atât de însemnate în luptele spirituale cum erau pentru Iosua şi Ghedeon în bătăliile lor cu canaaniţii. Prin manifestările repetate ale puterii Sale pentru binele lui, Dumnezeu dorea să-l facă pe Israel să aibă credinţă în El şi să caute cu încredere ajutorul Lui în orice necaz. El este tot atât de binevoitor de a lucra împreună cu eforturile poporului Său şi de a face lucruri mari prin unelte slabe. Întregul cer aşteaptă ca noi să cerem puterea şi înţelepciunea cerului. Dumnezeu este Cel ce „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efes. 3, 20).

Ghedeon s-a înapoiat de la urmărirea vrăjmaşului naţiunii, pentru ca să fie acuzat şi mustrat de propriii săi concetăţeni. Când bărbaţii lui Israel s-au ridicat la chemarea lui împotriva madianiţilor, cei din seminţia lui Efraim au dat înapoi. Ei socoteau efortul acesta ca o întreprindere primejdioasă şi, întrucât Ghedeon nu le-a mai trimis o invitaţie specială, s-au folosit de scuza aceasta pentru a nu-i urma pe fraţii lor. Dar, când a venit vestea biruinţei lui Israel, efraimiţii au fost geloşi că nu avuseseră şi ei parte la ea. După înfrângerea madianiţilor, bărbaţii lui Efraim, la porunca lui Ghedeon, au luat în stăpânire

vadurile Iordanului şi au împiedicat fuga celor urmăriţi. În felul acesta au fost ucişi mulţi vrăjmaşi, între aceştia chiar şi cele două căpetenii, Oreb şi Zeeb. Astfel, bărbaţii lui Efraim au smuls biruinţa şi au ajutat să fie dusă la desăvârşire. Cu toate acestea ei erau geloşi şi mânioşi, ca şi cum Ghedeon s-ar fi lăsat condus de propria sa voinţă şi judecată. Ei nu recunoşteau mâna lui Dumnezeu în biruinţa lui Israel şi nici nu onorau puterea şi îndurarea Lui, manifestate în eliberarea lor. Tocmai faptul acesta dovedea că nu erau vrednici să fie aleşi ca uneltele Lui deosebite.

Când poporul se întorcea cu trofeele de biruinţă, ei i-au reproşat mânioşi lui Ghedeon: „Ce înseamnă felul acesta de purtare faţă de noi? Pentru ce nu ne-ai chemat, când ai plecat să te lupţi împotriva lui Madian?”

„Ce-am făcut eu pe lângă voi?” le-a răspuns Ghedeon. „Oare nu face mai mult culesul ciorchinelor rămase în via lui Efraim decât culesul întregii vii a lui Abiezer?” „În mâinile voastre a dat Domnul Dumnezeu pe căpeteniile lui Madian, Oreb şi Zeeb. Ce-am putut face eu deci pe lângă voi?”

Duhul geloziei ar fi dus lesne la o ceartă care ar fi adus după sine acte de violenţă şi vărsări de sânge, dar răspunsul modest al lui Ghedeon a potolit mânia bărbaţilor lui Efraim, care s-au întors în pace la casele lor. Puternic şi neclintit când era vorba de principii, iar în război viteaz, Ghedeon a dat pe faţă o purtare aleasă, cum rareori s-a văzut.

În recunoştinţa lui pentru eliberarea de madianiţi, poporul i-a propus lui Ghedeon să-l facă împărat şi tronul să le rămână urmaşilor lui. Propunerea aceasta era o directă nesocotire a principiului teocraţiei. Dumnezeu era Împăratul lui Israel, iar aşezarea pe tron a unui om însemna lepădarea Cârmuitorului divin. Ghedeon a recunoscut aceasta; răspunsul lui a arătat cât de adevărate

şi nobile erau principiile lui. El a declarat: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi”.

Dar Ghedeon s-a lăsat atras în altă rătăcire, care a adus nenorocire asupra propriei sale familii şi asupra întregului Israel. Timpul de inactivitate care urmează unei mari bătălii este adesea împovărat de primejdii mai mari chiar decât timpul luptei. La această primejdie era expus acum Ghedeon. În el se afla acum un duh neliniştit. Până acum se mulţumise să execute poruncile date de Dumnezeu; dar, în loc să aştepte călăuzirea divină, el a început să facă planuri pentru sine. Când oştile Domnului câştigă o mare biruinţă, Satana îşi dublează eforturile pentru a nimici lucrarea lui Dumnezeu. În felul acesta i s-au dat lui Ghedeon gânduri şi planuri prin care poporul Israel urma să fie dus în rătăcire.

Pentru că i se ordonase să jertfească pe stânca undei. Se arătase îngerul, Ghedeon a tras concluzia că ar fi chemat să activeze ca preot. Fără să aştepte aprobarea divină, s-a hotărât să caute un loc potrivit şi să prezinte un sistem de închinare asemănător cu acela care se ţinea la cortul întâlnirii. Întrucât poporul era de partea sa, nu i-a fost greu să realizeze planul acesta. La cererea lui, i s-au dat ca parte de pradă toţi cerceii luaţi de la madianiţi. Poporul a mai adunat şi mult alt material scump, pe lângă hainele scumpe ale căpeteniilor madianiţilor. Din ce i s-a dat, Ghedeon a făcut un efod şi un pieptar, ce le imitau pe cele purtate de marele preot. Purtarea lui s-a dovedit o cursă pentru sine şi familia sa, ca şi pentru Israel. Serviciul divin neautorizat a făcut ca o mare parte din popor să-L părăsească în cele din urmă cu totul pe Domnul şi să se închine la idoli. După moartea lui Ghedeon, o mare parte din popor a aderat la această apostazie, printre care şi propria lui familie. Poporul lui Dumnezeu a fost acum abătut chiar prin omul prin care pe vremuri a fost nimicită

idolatria.

Sunt puţini aceia care recunosc cât de departe merge influenţa cuvintelor şi purtării lor. De câte ori greşelile părinţilor au cea mai dăunătoare influenţă asupra copiilor şi copiilor copiilor lor, chiar şi după ce aceştia au fost aşezaţi de mult în mormânt! Fiecare exercită o influenţă asupra altora şi va fi făcut răspunzător pentru urmările acestei influenţe. Cuvintele şi faptele au o putere constrângătoare şi viitorul îndepărtat va arăta influenţa vieţii noastre. Impresia pe care o fac cuvintele şi faptele noastre se va întoarce cu siguranţă la noi, ca binecuvântare sau blestem. Gândul acesta face ca viaţa să aibă o teribilă solemnitate şi ne aduce la Dumnezeu în rugăciune umilă, ca El să ne conducă prin înţelepciunea Sa.

Aceia care ocupă locurile cele mai de frunte pot duce în rătăcire. Şi cei mai înţelepţi greşesc; şi cei mai puternici pot să se clatine şi să se poticnească. Este nevoie ca lumina cerească să ne lumineze fără încetare cărarea. Unica noastră siguranţă stă în a ne încredinţa fără condiţii calea în mâna Aceluia care a zis: „Urmează-Mă”.

După moartea lui Ghedeon, „copiii lui Israel nu şi-au adus aminte de Domnul, Dumnezeul lor, care-i izbăvise din mâna tuturor vrăjmaşilor care-i înconjurau. Şi n-au ţinut la casa lui Ierubaal, a lui Ghedeon, după tot binele pe care-l făcuse el lui Israel”. Uitând ce îi datora lui Ghedeon, judecătorul şi salvatorul său, poporul l-a luat pe fiul nelegitim al lui Ghedeon, pe Abimelec, şi l-a făcut împărat; pentru a-şi menţine puterea, el i-a ucis pe toţi copiii legitimi ai lui Ghedeon, în afară de unul. Atunci când părăsesc temerea de Dumnezeu, oamenii renunţă curând şi la onoare şi cinste. Cinstirea îndurărilor lui Dumnezeu va duce şi la cinstirea acelora care, ca şi Ghedeon, au fost folosiţi ca unelte pentru binecuvântarea poporului Său. Purtarea sălbatică a lui Israel faţă de casa lui Ghedeon era

tot ce se putea aştepta de la un popor care dovedise atâta nerecunoştinţă faţă de Dumnezeu.

După moartea lui Abimelec, domnia judecătorilor care se temeau de Dumnezeu a slujit câtva timp pentru a ţine în frâu idolatria. Dar nu după multă vreme, poporul s-a întors la practicile neamurilor păgâne din mijlocul lui. În seminţiile din nord, zeii sirienilor şi sidonienilor aveau mulţi închinători. În sud-vest zeii filistenilor, iar în est aceia ai lui Moab şi Amon au câştigat inima israeliţilor, îndepărtând-o de la Dumnezeul părinţilor lor. Dar apostazia a adus curând pedeapsa. Amoniţii au supus seminţiile din răsărit şi au pătruns, trecând Iordanul, în ţinutul lui Iuda şi al lui Efraim. În apus, filistenii au urcat de pe plaiurile lor de-a lungul mării, arzând şi jefuind în lung şi-n lat. Se părea că Israel fusese din nou dat pradă puterii neîndurătoare a vrăjmaşului.

Din nou, poporul a căutat ajutor la Acela pe care-L părăsise şi-L făcuse de ocară: „Copiii lui Israel au strigat către Domnul şi au zis: Am păcătuit împotriva Ta, căci am părăsit pe Dumnezeul nostru şi am slujit Baalilor” (vezi Jud. 10, 10 – 16). Dar suferinţa nu adusese adevărata pocăinţă. Poporul se întrista pentru că păcatele îi aduceau necazuri, nu pentru că îl dezonorase pe Dumnezeu prin nesocotirea sfintei Sale Legi. Adevărata pocăinţă este ceva mai mult decât durerea pentru păcate. Ea este o abatere hotărâtă de la rău.

Domnul le-a răspuns printr-unul din profeţii Săi: „Nu v-am izbăvit Eu de egipteni, de amoriţi, de fiii lui Amon şi de filisteni? Şi când v-au apăsat sidoniţii, Amalec şi moabiţii, şi aţi strigat către Mine, nu v-am izbăvit Eu din mâinile lor? Dar voi M-aţi părăsit şi aţi slujit altor dumnezei. De aceea nu vă voi mai izbăvi. Duceţi-vă şi chemaţi pe dumnezeii pe care i-aţi ales; ei să vă izbăvească în vremea strâmtorării voastre!”

Cuvintele acestea solemne şi înspăimântătoare

îndreaptă gândurile spre o altă scenă, viitoare – marea zi a judecăţii de pe urmă – când cei care au lepădat bunătatea lui Dumnezeu şi au luat în râs harul Său vor privi dreptatea Lui drept în faţă. La judecata aceea, cei care au folosit talanţii daţi lor de Dumnezeu, şi anume timpul, mijloacele sau intelectul lor, spre a sluji idolilor, va trebui să dea socoteală. Ei L-au părăsit pe Prietenul lor sincer şi iubitor pentru a merge pe cărarea vieţii comode şi a păcatelor. Din când în când, le-a venit gândul să se întoarcă la Dumnezeu; dar lumea, cu nebunia şi înşelăciunile ei, le prindea atenţia. Plăcerile frivole, mândria în îmbrăcăminte şi satisfacerea apetitului le-au împietrit inima şi le-au amorţit conştiinţa, aşa încât glasul adevărului nu mai era auzit. Datoria era dispreţuită. Lucruri de o valoare veşnică au fost dispreţuite, până când inima a pierdut orice plăcere de a aduce vreo jertfă pentru Acela care a dat atât de mult pentru om. Dar, la ziua secerişului, ei vor secera ce au semănat.

Domnul a spus: „Fiindcă Eu chem şi voi vă împotriviţi, fiindcă Îmi întind mâna şi nimeni nu ia seama, fiindcă lepădaţi toate sfaturile Mele şi nu vă plac mustrările Mele, de aceea şi Eu voi râde când veţi fi în vreo nenorocire. Îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza, ca o furtună, şi când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul şi strâmtorarea. Atunci Mă vor chema, şi nu voi răspunde; Mă vor căuta şi nu Mă vor găsi. Pentru că au urât ştiinţa, şi n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile Mele şi au nesocotit toate mustrările Mele. De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor şi se vor sătura cu sfaturile lor... Dar cel ce M-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniştit şi fără să se teamă de vreun rău” (Prov. 1, 24 – 31.33).

De astă dată israeliţii s-au umilit înaintea Domnului. Au scos dumnezeii străini din mijlocul lor şi au slujit Domnului. Iar inima cea iubitoare a Domnului s-a îndurat,

„s-a îndurat de suferinţele lui Israel”. Da, îndelunga îndurare a Dumnezeului nostru! Îndată ce poporul a îndepărtat păcatele care îl ţineau departe de El, Domnul le-a ascultat rugăciunile şi a început să lucreze pentru ei.

Le-a fost ridicat un eliberator în persoana lui Iefta, un galaadit, care s-a luptat cu amoniţii şi a înfrânt puterea lor. De data aceasta, israeliţii suferiseră optsprezece ani sub apăsarea vrăjmaşilor lor şi, cu toate acestea, au uitat din nou învăţătura pe care le-o adusese suferinţa.

Când poporul Său s-a întors din nou la căile lui rele, Domnul a îngăduit ca ei să fie din nou apăsaţi de vrăjmaşii lor cei puternici, filistenii. Mulţi ani la rând au fost împovăraţi, iar uneori subjugaţi cu totul de naţiunea aceasta războinică şi fără milă. Ei se amestecaseră cu aceşti idolatri, luând parte la petrecerile şi slujbele lor idolatre, până când au ajuns să fie la fel ca ei în interese şi spirit. Atunci, aceşti prefăcuţi prieteni ai lui Israel s-au schimbat în cei mai înverşunaţi vrăjmaşi şi au căutat să-i nimicească pe toate căile. Ca şi Israel, prea adesea şi creştinii se lasă sub influenţa lumii şi se obişnuiesc cu principiile şi moravurile ei, pentru a-şi câştiga prietenia nelegiuiţilor; dar în cele din urmă se va dovedi că aceşti amici aparenţi sunt cei mai primejdioşi inamici. Satana lucrează prin mijlocirea nelegiuiţilor să-l atragă pe poporul lui Dumnezeu la păcat, sub aparenţa prieteniei, şi să-l despartă de El, iar atunci când pavăza şi scutul copiilor lui Dumnezeu sunt date la o parte, el îi îndeamnă pe ai lui să se ridice împotriva lor şi caută să-i nimicească.

Secţiune 2.57 Cap. 54 – Samson

În mijlocul apostaziei care se întindea tot mai mult, închinătorii credincioşi ai lui Dumnezeu au continuat să se roage stăruitor pentru eliberarea lui Israel. Chiar dacă părea că nu sunt ascultaţi, chiar dacă an după an puterea apăsătorilor devenea tot mai chinuitoare, providenţa divină le pregătea totuşi un ajutor. Chiar în primii ani ai apăsării

din partea filistenilor, s-a născut un copil prin care Dumnezeu a rânduit să umilească puterea acestor vrăjmaşi puternici.

La hotarele ţinutului deluros care domina podişul filistean se afla orăşelul ţorea. Aici locuia familia lui Manoah, din seminţia lui Dan, una dintre puţinele familii care rămăseseră credincioase Domnului în mijlocul apostaziei generale. „Îngerul Domnului” i S-a arătat soţiei sterpe a lui Manoah, cu vestea că ea va naşte un fiu prin care Domnul dorea să înceapă să-l izbăvească pe Israel. În vederea acestui lucru, îngerul i-a dat îndrumări atât cu privire la propria ei viaţă cât, şi cu privire la educaţia copilului. „Acum ia bine seama să nu bei nici vin, nici băutură tare, şi să nu mănânci nimic necurat”. Şi aceeaşi oprelişte trebuia să fie respectă de la început şi pentru copil, cu adăugarea faptului că părul său nu trebuia să fie tăiat; copilul trebuia să fie închinat Domnului, ca nazireu, de la naştere.

Femeia l-a căutat pe soţul ei şi, după ce i L-a descris pe înger, a repetat solia Sa. Temându-se ca nu cumva să se facă vreo greşeală în lucrarea însemnată încredinţată ei, bărbatul s-a rugat după aceea: „Doamne, Te rog, să mai vină o dată la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis, şi să ne înveţe ce să facem pentru copilul care se va naşte”.

Când, mai târziu, îngerul S-a arătat din nou, întrebarea îngrijorată a lui Manoah a fost: „Acum, dacă se va împlini cuvântul Tău, ce va trebui să păzim cu privire la copil, şi ce va fi de făcut?” Îndrumările anterioare au fost repetate: „Femeia să se ferească de tot ce i-am spus. Să nu guste niciun rod din viţă, să nu bea nici vin, nici băutură tare şi să nu mănânce nimic necurat; să păzească tot ce i-am poruncit”.

Copilul făgăduit lui Manoah era rânduit de Dumnezeu să facă o lucrare însemnată, iar pentru a câştiga însuşirile necesare acestei însărcinări era nevoie să

fie bine îndrumate atât deprinderile mamei, cât şi ale copilului. După porunca îngerului, Manoah nu trebuia să-i îngăduie soţiei sale să bea vin sau băutură îmbătătoare şi nici să mănânce ceva necurat. „Tot ce i-am poruncit” aşa trebuia să facă. Copilul va fi influenţat spre bine sau spre rău prin deprinderile mamei. Ea însăşi trebuie să fie stăpânită de principii şi să practice cumpătarea şi stăpânirea de sine, dacă vrea într-adevăr binele copilului ei. Sfătuitori neînţelepţi vor căuta să o convingă pe mamă că e nevoie să-şi îndeplinească orice dorinţă şi orice poftă; dar învăţătura aceasta este greşită şi nesănătoasă. Prin porunca expresă a lui Dumnezeu, mama este aşezată sub cea mai solemnă obligaţie de a exercita stăpânire de sine.

Şi atât taţii, cât şi mamele sunt părtaşi ai acestei răspunderi. Ambii părinţi le transmit copiilor lor particularităţile lor corporale şi spirituale, înclinaţiile şi poftele lor. Din cauza necumpătării părinţilor, adesea, copiii sunt lipsiţi de putere morală şi corporală. Cei ce folosesc băuturile alcoolice şi tutunul le transmit copiilor poftele lor nesăţioase, sângele lor aprins şi nervii lor excitaţi. Oamenii desfrânaţi le lasă adesea ca moştenire urmaşilor poftele lor nesfinte şi chiar boli dezgustătoare. Şi, întrucât copiii au şi mai puţină putere să se împotrivească ispitei decât părinţii lor, fiecare generaţie are tendinţa să decadă tot mai mult. Părinţii sunt răspunzători în cea mai mare parte nu numai pentru patimile aprinse şi poftele sucite ale copiilor lor, dar şi pentru defectele multora care se nasc surzi, orbi, bolnăvicioşi.

Fiecare tată şi fiecare mamă ar trebui să se întrebe: „Ce să facem pentru copilul care se va naşte?” Lucrarea influenţelor dinainte de naştere este prea puţin apreciată de cei mai mulţi; dar învăţătura pe care Cerul le-a trimis-o acestor părinţi evrei, şi care a fost repetată de două ori în chipul cel mai solemn, arată cum priveşte Creatorul nostru

această problemă.

Şi nu era suficient ca făgăduitul copil să primească de la părinţi o bună moştenire. Aceasta trebuia să fie urmată de o educaţie îngrijită şi de formarea deprinderilor bune. Dumnezeu a poruncit ca viitorul judecător şi salvator al lui Israel să fie îndrumat din copilărie către înfrânarea strictă a poftelor. Chiar de la naştere trebuia să fie nazireu, fapt prin care avea să-i fie totdeauna oprită folosirea vinului şi a băuturilor îmbătătoare. Lecţiile de cumpătare, lepădare şi stăpânire de sine trebuie date copilului chiar din fragedă pruncie.

Interdicţia îngerului cuprindea în sine tot ce este „necurat”. Deosebirea dintre alimentele curate şi necurate nu era doar o rânduială ceremonială şi arbitrară, ci se sprijinea pe principii de sănătate. Prin observarea acestei deosebiri poate fi explicată, în mare măsură, vitalitatea deosebită care a caracterizat poporul iudeu mii de ani. Principiile cumpătării trebuie duse mai departe, trecând de simpla abţinere de la folosirea băuturilor alcoolice. Folosirea alimentelor excitante sau indigeste este adesea tot atât de dăunătoare sănătăţii şi, în multe cazuri, seamănă sămânţa beţiei. Adevărata cumpătare ne învaţă să ne reţinem de la tot ce este dăunător şi să folosim cu pricepere pe cele sănătoase. Puţini sunt aceia care pricep aşa cum ar trebui legătura strânsă ce există între deprinderile lor de vieţuire şi destoinicia lor în această viaţă şi soarta lor veşnică. Apetitul trebuie să fie supus continuu puterilor morale şi intelectuale. Trupul să slujească duhului, iar nu duhul trupului.

Făgăduinţa dată de Dumnezeu lui Manoah a fost împlinită la vremea ei prin naşterea unui fiu, căruia i s-a dat numele Samson. Pe măsură ce creştea, băiatul dovedea că era înzestrat cu o putere corporală nemaipomenită. Totuşi, aceasta depindea nu atât de mult – cum de altfel ştiau prea bine şi Samson, şi părinţii lui – de muşchii lui cei

puternici, cât de starea lui de nazireu, al cărei semn era părul lui lung. Dacă ar fi îndeplinit poruncile dumnezeieşti tot atât de credincios ca şi părinţii lui, Samson ar fi avut parte de o viaţă nobilă şi fericită. Dar relaţiile cu cei idolatri l-au stricat. Întrucât orăşelul ţorea se afla aproape de hotarul filistenilor, Samson s-a împrietenit cu ei. În felul acesta, din tinereţe a avut relaţii strânse care i-au întunecat toată viaţa. Lui Samson i-a plăcut o tânără care locuia în orăşelul filistean Timna şi s-a hotărât să o ia de soţie. Singurul răspuns dat părinţilor săi temători de Dumnezeu, care s-au străduit să-l convingă să renunţe la planul său, a fost: „Îmi place”. În cele din urmă, părinţii au cedat dorinţelor lui şi nunta a avut loc.

Chiar atunci când a ajuns la vârsta de bărbat, când trebuia să îndeplinească chemarea dumnezeiască – mai presus de toate, timpul când trebuia să-l rămână credincios lui Dumnezeu – Samson a intrat în legături cu vrăjmaşii lui Israel. El n-a întrebat dacă îl poate proslăvi mai bine pe Dumnezeu dacă se uneşte cu persoana pe care şi-a ales-o singur sau dacă nu cumva se situează într-o poziţie din care nu poate îndeplini scopul ce trebuia să fie realizat prin viaţa lui. Dumnezeu le-a făgăduit înţelepciune tuturor celor care caută să-L proslăvească, dar aceia care sunt nesăţioşi în a-şi împlini poftele nu au nicio făgăduinţă.

Cât de mulţi se poartă ca Samson! De câte ori se încheie căsătorii între credincioşi şi necredincioşi, pentru că la alegere domneşte înclinaţia soţului sau soţiei! Părţile nu cer sfat de la Dumnezeu şi nici nu au în vedere onoarea Lui. Creştinismul trebuie să aibă o putere stăpânitoare asupra legăturilor de căsătorie; dar prea adesea se întâmplă ca principiile care duc la această unire să nu fie în concordanţă cu principiile creştine. Satana caută fără încetare să-şi sporească puterea asupra poporului lui Dumnezeu, îndemnându-l să încheie legământ cu supuşii lui, iar pentru a ajunge la aceasta, el caută să trezească în

inimi pasiuni nesfinte. Dar în Cuvântul Său, Domnul l-a învăţat lămurit pe poporul Său să nu se unească cu aceia în care nu locuieşte iubirea Lui. „Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii?” (2 Cor. 6, 15.16).

La sărbătoarea nunţii lui, Samson a fost adus în legături de familie cu aceia care îl urau pe Dumnezeul lui Israel. Acela care de bunăvoie intră în legături de felul acesta se va vedea constrâns să se conformeze, într-o măsură oarecare, obiceiurilor şi datinilor tovarăşilor săi. Timpul folosit în felul acesta este mai rău decât irosit. Se cultivă gânduri şi se rostesc cuvinte care tind să dărâme cetăţuia principiilor şi să slăbească citadela sufletului.

Femeia, de dragul căreia Samson călcase porunca lui Dumnezeu, pentru ca să o aibă, s-a dovedit necredincioasă faţă de soţul ei chiar înainte de a se fi sfârşit sărbătoarea nunţii. Indignat de această lipsă de credincioşie, Samson a părăsit-o şi s-a întors singur, deocamdată, la casa părintească din ţorea. Mai târziu, după ce i s-a mai potolit mânia, când s-a întors să-şi ia mireasa, a găsit-o căsătorită cu un altul. Apoi, când în răzbunarea lui a devastat semănăturile şi viile filistenilor, i-a provocat prin aceasta s-o ucidă, cu toate că ameninţările lor o duseseră la înşelăciunea aceea cu care a început necazul. Samson îşi dovedise puterea lui minunată când, cu mâna goală, a ucis un leu tânăr, iar la Ascalon a omorât treizeci de bărbaţi. De această dată, stăpânit de mânie din cauza uciderii barbare a soţiei sale, a pus mâna pe filisteni şi „i-a bătut aspru”. Dorind apoi un adăpost mai sigur în faţa vrăjmaşilor săi, s-a retras la „stânca Eram” din Iuda.

În locul acesta a fost urmărit de o oaste puternică, iar locuitorii din Iuda, în spaima lor, s-au învoit să-l predea vrăjmaşilor. Ca urmare a acestei hotărâri, trei mii de bărbaţi din Iuda s-au dus la el. Dar, chiar în aşa de mare

număr fiind, nu ar fi îndrăznit să se apropie de el dacă nu s-ar fi simţit siguri că el nu le va face niciun rău concetăţenilor lui. Samson s-a învoit să fie legat şi predat filistenilor, dar le-a cerut mai întâi bărbaţilor lui Iuda făgăduinţa că nu-l vor ataca, constrângându-l în felul acesta să-i omoare. S-a lăsat deci legat cu două funii noi şi a fost dus în tabăra vrăjmaşilor, însoţit de strigăte de bucurie. Dar, în timp ce strigătele lor trezeau ecouri printre stânci, „Duhul Domnului a venit peste el”. El a rupt frânghiile cele noi şi tari ca şi cum ar fi fost nişte fire arse de foc. Apoi, luând în mână prima armă ce i-a stat la îndemână şi care, deşi nu era decât o falcă de măgar, a ajuns mai aprigă decât o sabie sau o suliţă, i-a lovit pe filisteni până când au fugit îngroziţi, lăsând şi o mie de morţi pe câmpul de bătaie.

Dacă ar fi fost gata să se unească cu Samson şi să exploateze biruinţa, israeliţii ar fi scăpat de puterea apăsătorului. Dar ajunseseră laşi şi lipsiţi de curaj. Ei au neglijat să împlinească însărcinarea pe care le-o dăduse Dumnezeu, şi anume să-i alunge pe păgâni; se făcuseră părtaşi la datinile lor degradante, suferiseră ororile lor şi le scuzaseră chiar şi nedreptăţile, atâta timp cât nu erau îndreptate împotriva lor. Când au fost aduşi sub puterea apăsătorului, s-au plecat ca nişte sclavi la această umilire de care ar fi putut să scape dacă ar fi ascultat de Dumnezeu. Chiar şi atunci când Domnul a ridicat un salvator între ei, nu rareori l-au părăsit şi s-au unit cu vrăjmaşii.

După această biruinţă israeliţii l-au făcut pe Samson judecător şi el a domnit douăzeci de ani peste Israel. Dar un pas greşit pregăteşte drumul pentru un altul. Samson călcase porunca lui Dumnezeu, luându-şi o soţie dintre filisteni, şi din nou îndrăzni să meargă între ei – vrăjmaşii lui de moarte acum – pentru a-şi satisface o poftă nepermisă. Încrezându-se în marea lui putere care

produsese atâta groază printre filisteni, se duse fără sfială la Gaza, intrând la o femeie desfrânată din locul acela. Locuitorii cetăţii au aflat de prezenţa sa şi erau nerăbdători să se răzbune. Vrăjmaşul era prins sigur înăuntrul zidurilor cetăţii celei mai întărite dintre toate cetăţile; erau siguri de prada lor şi aşteptau dimineaţa pentru ca să-şi definitiveze biruinţa. La miezul nopţii Samson s-a trezit. Glasul acuzator al conştiinţei îl umplea de nelinişte la gândul că a călcat legământul de nazireu. Dar, în ciuda păcatului său, îndurarea lui Dumnezeu nu-l părăsise. Din nou l-a ajutat puterea Lui minunată pentru a-l scăpa. Mergând la porţile cetăţii, le-a smuls din locul lor şi le-a dus împreună cu stâlpii şi zăvoarele lor pe vârful unui deal, pe drumul către Ierihon.

Dar cu toate că abia scăpase, nu s-a lăsat de faptele lui rele. Nu a mai îndrăznit să se ducă între filisteni, dar a continuat să caute acele plăceri senzuale care l-au dus la pieire. „După aceea a iubit o femeie în valea Sorec”, nu departe de locul său de naştere. Numele ei era Dalila, „mistuitoarea”. Valea Sorec era vestită pentru viile ei; şi acestea erau o ispită pentru nazireul călător, care începuse să consume vin, şi în felul acesta rupsese încă una dintre legăturile care îl uneau cu Dumnezeu şi sfinţenia Sa. Filistenii urmăreau de aproape tot ce făcea vrăjmaşul lor, iar când el s-a înjosit prin această nouă legătură de iubire, s-au hotărât să-l nimicească prin Dalila.

O delegaţie formată din bărbaţii cel mai bine văzuţi din fiecare provincie a filistenilor a fost trimisă în valea Sorec. Ei nu îndrăzneau să încerce să-l prindă cât timp era stăpânit de puterea lui cea mare, dar planul era să afle, dacă era posibil, secretul puterii lui. De aceea au mituit-o pe Dalila cu bani, ca să afle lucrul acesta şi să li-l dezvăluie.

De câte ori trădătoarea îl urmărea cu întrebările ei, el o înşela, spunând că şi peste el ar veni slăbiciunea

celorlalţi oameni dacă s-ar purta cu el într-un anumit mod. Când ea punea la încercare afirmaţia lui, se dovedea că este o înşelăciune. Atunci, învinovăţindu-l că o înşală, i-a spus: „Cum poţi spune: Te iubesc! când inima ta nu este cu mine? Iată că de trei ori ţi-ai bătut joc de mine şi nu mi-ai spus de unde-ţi vine puterea ta cea mare”. De trei ori avusese Samson dovada palpabilă că filistenii erau învoiţi cu amanta lui să-l distrugă; dar de câte ori uneltirea ei eşua, ea spunea că a fost o glumă, iar el alunga orbeşte teama.

În fiecare zi Dalila insista cu cererea ei, până când „sufletul său s-a umplut de o nelinişte de moarte”; dar, cu toate acestea, o putere ciudată îl ţinea legat de ea. Biruit în cele din urmă, Samson i-a destăinuit taina: „Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pântecele maicii mele. Dacă aş fi ras, puterea m-ar părăsi, aş slăbi, şi aş fi ca oricare alt om”. Imediat a fost trimis un sol la domnitorii filistenilor, stăruind pe lângă ei să vină fără întârziere. În timp ce luptătorul dormea, pletele grele ale părului de pe capul lui au fost îndepărtate. Apoi ea strigă aşa cum făcuse şi de trei ori mai înainte: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Trezindu-se brusc, el a crezut că va putea să-şi folosească puterea nimicindu-i, aşa cum făcuse şi altă dată; dar braţele lipsite de putere nu l-au mai ascultat şi şi-a dat seama că „Domnul. Se lepădase de el”. După ce i-a fost tăiat părul, Dalila a început să-l necăjească, să-l facă să sufere, punând astfel la încercare puterea lui, deoarece filistenii nu îndrăzneau să se apropie de el până ce nu erau pe deplin convinşi că-l părăsise puterea. Atunci au pus mâna pe el şi l-au dus la Gaza, după ce mai întâi i-au scos ambii ochi. Aici a fost legat cu lanţuri în închisoarea lor şi pus la munci grele.

Ce schimbare se petrecuse cu cel care fusese judecătorul şi viteazul lui Israel! Acum era slab, orb, rob şi

constrâns să facă cele mai înjositoare lucrări. Pas cu pas, călcase condiţiile sfintei sale chemări. Dumnezeu avusese faţă de el îndelungă răbdare; dar pentru că se dăduse atât de mult în voia păcatului, încât şi-a trădat taina puterii, Domnul S-a îndepărtat de el. Nu era nicio putere în părul său lung, dar era un semn al credincioşiei lui faţă de Dumnezeu; şi când simbolul a fost sacrificat prin lăsarea în voia împlinirii patimilor, binecuvântările – al căror semn era – au fost şi ele pierdute.

În suferinţele şi înjosirea sa de a fi batjocura filistenilor, Samson a învăţat mai mult cu privire la slăbiciunea sa decât oricând mai înainte, iar necazurile l-au adus la pocăinţă. Pe măsură ce părul îi creştea, îi revenea treptat, treptat şi puterea; dar vrăjmaşii lui, care-l considerau un prizonier închis şi fără niciun sprijin, nu-şi făceau nicio grijă.

Filistenii le atribuiau zeilor lor biruinţa şi, plini de bucurie, aduceau ocări Dumnezeului lui Israel. S-a hotărât o sărbătoare în cinstea lui Dagon, zeul peşte, „apărătorul mării”. Din oraşe şi din sate, s-au adunat poporul şi toţi domnitorii din podişul filistean. Mulţime de închinători umpleau templul cel mare şi se îngrămădeau în galeriile aflate de-a lungul acoperişului. Era o scenă de sărbătoare şi bucurie. Au fost aduse jertfe şi apoi a urmat muzica şi praznicul. Apoi, ca cel mai însemnat trofeu al puterii lui Dagon, a fost adus Samson. Apariţia lui Samson i-a făcut pe toţi să izbucnească în strigăte de bucurie. Poporul şi domnitorii l-au slăvit pe zeul lor, care îl biruise pe acela care „pustia ţara şi ne înmulţea morţii”. După un timp, ca şi când era obosit, Samson a cerut voie să se rezeme de cei doi stâlpi centrali pe care se sprijinea acoperişul templului. Atunci s-a rugat în inima lui: „Doamne, Dumnezeule, adu-ţi aminte de mine, Te rog, Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta, şi cu o singură lovitură să-mi răzbun pe filisteni pentru cei doi ochi ai mei!” Zicând aceste cuvinte,

a cuprins cei doi stâlpi cu braţele sale puternice şi, strigând: „Să mor împreună cu filistenii”, „s-a plecat cu toată puterea”, iar acoperişul s-a prăbuşit, nimicind dintr-o singură lovitură toată mulţimea cea mare. Aşa încât „cei pe care i-a prăpădit la moartea lui au fost mai mulţi decât cei pe care îi omorâse în timpul vieţii”.

Zeul şi adoratorii lui, preoţii şi ţăranii, nobilii şi ostaşii au fost îngropaţi laolaltă sub ruinele templului lui Dagon. Între ei se afla trupul uriaş al aceluia care fusese ales de Dumnezeu ca eliberator al poporului Său. Vestea acestei morţi fulgerătoare a fost dusă în ţara lui Israel şi rudele au venit de pe dealurile lor şi au luat trupul neînsufleţit al viteazului mort. Apoi „s-au suit înapoi şi l-au îngropat între ţorea şi Eştaol, în mormântul tatălui său Manoah”.

Făgăduinţa lui Dumnezeu, că prin Samson „va începe să izbăvească pe Israel de mâna filistenilor”, se împlinise; dar cât de întunecoasă şi teribilă fusese istoria acestei vieţi, care ar fi putut să fie o laudă pentru Dumnezeu şi o cinste pentru popor! Dacă Samson ar fi rămas credincios chemării sale cereşti, planul lui Dumnezeu s-ar fi putut realiza pentru onoarea şi slava Sa. Dar el s-a lăsat în voia ispitelor, iar misiunea lui s-a împlinit în înfrângere, robie şi moarte.

Fizic, Samson era cel mai puternic om de pe pământ, dar în ce priveşte stăpânirea de sine, cinstea şi tăria sufletească se găsea printre cei mai slabi. Mulţi privesc în chip greşit patimile tari ca fiind tărie de caracter, când de fapt omul care se lasă stăpânit de patimile sale este un om slab. Adevărata mărime a unui om se măsoară după tăria sentimentelor pe care şi le stăpâneşte, şi nu după a acelora care-l stăpânesc.

Grija providenţială a lui Dumnezeu fusese asupra lui Samson, ca să poată fi pregătit să îndeplinească lucrarea pe care fusese chemat s-o facă. Chiar de la începutul vieţii

sale fusese înconjurat de situaţii favorabile dezvoltării tăriei fizice, vigorii intelectuale şi curăţiei morale. Dar, sub influenţa prietenilor lui răi, el s-a desprins din legătura lui cu Dumnezeu, singura capabilă să-l păstreze pe om în siguranţă, şi a fost smuls de curentul răului. Aceia care sunt ispitiţi pe calea datoriei trebuie să fie siguri că Dumnezeu îi sprijină; dar dacă oamenii se aşază de bunăvoie sub puterea ispitei, vor cădea mai curând sau mai târziu.

Satana se străduieşte cu toată puterea lui să-i rătăcească tocmai pe aceia pe care are de gând să-i folosească Dumnezeu ca unelte ale Sale în vederea ajungerii unui anumit scop. El ne atacă în părţile noastre slabe şi caută ca, prin slăbiciunile caracterului nostru, să stăpânească asupra întregii fiinţe; şi el ştie că va avea succes dacă omului îi plac aceste slăbiciuni. Dar nu e nevoie ca cineva să fie înfrânt. Omul nu este lăsat să biruie puterea răului numai prin propriile sale puteri, prin eforturile sale slabe. Ajutorul este la îndemână şi îi va fi oferit oricărui suflet care-l cere din toată inima. Îngerii lui Dumnezeu, care urcă şi coboară pe scara pe care a văzut-o Iacov în viziune, îi vor ajuta pe toţi cei care vor să urce până la cele mai înalte culmi ale cerului.

Secţiune 2.58 Cap. 55 – Copilul Samuel

Elcana, un levit din muntele lui Efraim, era un bărbat cu stare şi cu influenţă, care îl iubea pe Dumnezeu şi se temea de El. Ana, soţia lui, era o femeie plină de evlavie, blândă şi modestă. Caracterul ei se remarca printr-o profundă seriozitate şi o credinţă sinceră.

Binecuvântarea căutată cu atâta râvnă de toţi evreii era reţinută de la această pereche temătoare de Dumnezeu: în casa lor nu se auzea glas vesel de copil, iar dorinţa de a-şi perpetua numele l-a făcut pe soţ – aşa cum se întâmplase cu mulţi alţii – să încheie o a doua căsătorie. Dar pasul acesta, care fusese făcut din lipsă de credinţă,

nu a adus fericire. S-au adăugat la familie băieţi şi fete; dar bucuria şi frumuseţea sfintei rânduieli divine a fost întinată, iar pacea familiei nimicită. Penina, noua soţie, era geloasă şi mărginită şi se purta cu îngâmfare şi neobrăzare. Pentru Ana părea că pierise orice nădejde, iar viaţa i se arăta ca o povară; cu toate acestea, ea suporta încercarea cu blândeţe şi fără să murmure.

Elcana ţinea cu credincioşie prescripţiile divine. Serviciul divin la Silo mai funcţiona încă, dar, din cauza dezordinii în desfăşurarea slujbei, el nu era chemat să-şi facă serviciul la templu, aşa cum i se cuvenea unui levit. Cu toate acestea, el se suia cu familia lui, pentru ca să ia parte la adunările rânduite, unde să se închine şi să aducă jertfe.

Duhul cel rău care pătunsese în viaţa lui de familie se furişa chiar şi la sărbătorile sfinte, care erau în legătură cu serviciul divin. După ce se aducea jertfa de mulţumire, întreaga familie se aduna după obiceiul tradiţional la o serbare solemnă, dar voioasă. Cu acest prilej, Elcana dădea mamei copiilor lui câte o parte pentru ea şi pentru fiecare fiu şi fiică; iar ca semn al preţuirii lui, Anei îi dădea o parte îndoită, ca să-i arate că iubirea lui faţă de ea era aceeaşi ca şi când ar fi avut un fiu. Arsă de gelozie, a doua soţie cerea atunci, ca una care era privilegiată de Dumnezeu, să-i dea ei întâietate şi râdea de Ana din cauză că nu avea copii, socotind că acesta e un semn că Dumnezeu nu are plăcere de ea. Lucrul acesta se repeta de la an la an, până când Ana nu a mai putut să sufere. Nemaiputând să-şi ascundă durerea, ea a început să plângă în hohote şi a plecat de la masă. În zadar căută soţul ei să o mângâie. „Ana, pentru ce plângi şi nu mănânci? Pentru ce ţi-e întristată inima?” zicea el. „Oare nu preţuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?” (1 Sam. 1, 8).

Ana nu a rostit nicio mustrare. Ea a lăsat asupra

Domnului povara pe care nu o putea împărţi cu niciun prieten de pe pământ. Se rugă stăruitor ca El să îndepărteze de la ea ocara şi să-i acorde darul scump de a avea un fiu pe care să-l îngrijească şi să-l crească pentru El. Ea făcu şi un vot solemn, că îl va consacra chiar de la naştere pe fiul ei lui Dumnezeu, dacă i se va asculta cererea. Ana se apropiase de intrarea cortului întrunirii şi, în amărăciunea sufletului ei, „se ruga şi plângea”. Totuşi, în tăcere ea comunica cu Dumnezeu fără a rosti vreun cuvânt. În timpurile acelea rele, rareori se vedea o astfel de rugăciune. Petrecerile nesfinte şi chiar beţiile nu erau ceva neobişnuit, chiar la sfintele sărbători; şi, când a văzut-o pe Ana, marele preot Eli şi-a închipuit că era beată de vin. Crezând că i se cuvine să-i dea o mustrare binemeritată, strigă la ea cu asprime: „Până când vei fi beată? Du-te de te trezeşte!”

Îndurerată şi înspăimântată, Ana îi răspunse cuviincios: „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei şi n-am băut nici vin, nici băutură ameţitoare; ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului. Să nu iei pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multă mea durere şi supărare m-a făcut să vorbesc până acum”.

Marele preot a fost adânc impresionat, căci era un om al lui Dumnezeu, şi, în loc de mustrare, a rostit o binecuvântare: „Du-te în pace, şi Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care l-ai făcut-o”.

Rugăciunea Anei a fost ascultată; ea a primit darul pe care-l ceruse cu atâta ardoare. Privind la copil, ea l-a numit Samuel, „căci de la Domnul l-am cerut”. Îndată ce copilul a fost destul de mare pentru a fi despărţit de mama lui, ea şi-a împlinit juruinţa. Îşi iubea copilul cu tot devotamentul inimii de mamă; privind la puterile lui ce creşteau şi ascultându-i vorbirea copilărească, iubirea ei îl învăluia tot mai mult în fiecare zi. Era unicul ei fiu, darul deosebit al Cerului; dar ea îl primise ca pe o comoară

consacrată lui Dumnezeu şi nu voia să oprească ce era al Dătătorului.

Ana a mers din nou cu soţul ei la Silo şi i-a adus preotului, în Numele lui Dumnezeu, darul ei scump, zicând: „Domnul meu, iartă-mă! Cât este de adevărat că sufletul meu trăieşte, domnul meu, atât este de adevărat că eu sunt femeia care stăteam aici lângă tine şi mă rugam Domnului. Pentru copilul acesta mă rugam, şi Domnul a ascultat rugăciunea pe care I-o făceam. De aceea vreau să-l dau Domnului; toată viaţa lui să fie dat Domnului”. Eli a fost adânc mişcat de credinţa şi evlavia acestei femei din Israel. El însuşi era un tată prea îngăduitor şi s-a simţit umilit şi osândit când a văzut jertfa cea mare a acestei mame care se despărţea de unicul ei fiu pentru a-l consacra în slujba lui Dumnezeu. A trebuit să se acuze pe sine însuşi din pricina iubirii sale egoiste şi, în umilinţă şi devoţiune, s-a plecat înaintea Domnului şi s-a rugat.

Sufletul mamei era plin de iubire şi bucurie şi dorea din toată inima să-şi reverse recunoştinţa înaintea lui Dumnezeu. Duhul profeţiei a venit asupra ei, iar „Ana s-a rugat şi a zis:

Mi se bucură inima în Domnul;
Puterea mea a fost înălţată de Domnul;
Mi s-a deschis larg gura
Împotriva vrăjmaşilor mei.
Căci mă bucur de ajutorul Tău.
Nimeni nu este sfânt ca Domnul;
Nu este alt Dumnezeu decât Tine;
Nu este stâncă aşa ca Dumnezeul nostru.
Nu mai vorbiţi cu atâta îngâmfare.
Să nu vă mai iasă din gură cuvinte de mândrie;
Căci Domnul este un Dumnezeu care ştie totul.
Şi toate faptele sunt cântărite de El…
Domnul omoară şi învie.
El coboară în locuinţa morţilor

Şi El scoate de acolo.
Domnul sărăceşte şi El îmbogăţeşte.
El smereşte şi El înalţă.
El ridică din pulbere pe cel sărac.
Ridică din gunoi pe cel lipsit.
Ca să-i pună să şadă alături cu cei mari.
Şi le dă de moştenire un scaun de domnie
Îmbrăcat în slavă;
Căci ai Domnului sunt stâlpii pământului.
Şi pe ei a aşezat El lumea.
El va păzi paşii prea iubiţilor Lui.
Dar cei răi vor fi nimiciţi în întuneric;
Căci omul nu va birui prin putere.
Vrăjmaşii Domnului vor tremura.
Din înălţimea cerului
El Îşi va arunca tunetul asupra lor;
Domnul va judeca marginile pământului.
El va da Împăratului Său putere.
Şi El va înălţa tăria Unsului Lui”.

Cuvintele Anei erau profetice şi vorbeau atât despre David, care trebuia să domnească peste Israel ca împărat, cât şi despre Mesia, Unsul Domnului. Imnul acesta amintea mai întâi despre o femeie neobrăzată şi certăreaţă, trecea apoi la înfrângerea vrăjmaşilor lui Dumnezeu, pentru ca apoi să arate biruinţa finală a poporului celor mântuiţi.

De la Silo, Ana s-a înapoiat liniştită acasă, la Rama, şi l-a lăsat pe copilul Samuel, pentru a fi educat în vederea slujbei în casa Domnului, sub conducerea marelui preot. De la primele licăriri ale minţii ea îl învăţase pe copil să-L iubească şi să-L onoreze pe Dumnezeu şi să se socotească proprietatea Domnului. Prin toate cele cunoscute din jurul lui, ea căutase să-i înalţe gândurile la Creator. Când a fost despărţită de copil, iubirea ei nu a încetat. În fiecare zi, el era obiectul rugăciunilor ei. În fiecare an, îi lucra cu mâna

ei o hăinuţă şi când, împreună cu soţul ei, se urca la Silo ca să se roage, îi dădea copilului această amintire a iubirii ei. Fiecare fir din hăinuţă era împletit cu o rugăciune ca el să fie curat, nobil şi sincer. Ea nu a cerut în rugăciune mărire lumească pentru fiul ei, dar a stăruit cu toată râvna ca el să ajungă la mărirea aceea pe care o preţuieşte Cerul – să-L onoreze pe Dumnezeu şi să fie o binecuvântare pentru semenii lui.

Ce răsplătire a avut Ana! Şi ce încurajare spre credincioşie este exemplul ei! Fiecărei mame i-au fost încredinţate prilejuri de o valoare ce nu poate fi măsurată şi interese nemărginit de scumpe. Cercul modest de activitate şi îndeplinirea unor datorii fără strălucire, pe care multe femei le privesc ca pe o sarcină obositoare, trebuie să fie socotite ca o lucrare nobilă şi măreaţă. Este privilegiul mamei să devină o binecuvântare pentru omenire prin influenţa ei, iar îndeplinirea acestei îndatoriri va aduce bucurie propriei ei inimi. Ea poate să netezească drumul care, prin soare şi umbră, duce spre înălţimi măreţe. Dar numai atunci când ea caută să urmeze în propria ei viaţă învăţăturile Domnului Hristos, numai atunci poate nădăjdui mama să formeze caracterul copiilor ei după chipul divin. Lumea e plină de influenţe dăunătoare. Moda şi moravurile exercită o mare putere asupra tineretului. Dacă mama este delăsătoare în ce priveşte datoria ei de a da învăţătură, a îndruma şi a înfrâna, copiii vor accepta de la sine răul şi se vor depărta de bine. Fiecare mamă să se înfăţişeze cât mai des înaintea Mântuitorului cu rugăciunea: „Învaţă-ne ce să păzim cu privire la copil şi ce avem de făcut!” Să ia seama la îndrumările date de Dumnezeu în Cuvântul Său şi va primi înţelepciune, după cum va avea nevoie.

„Tânărul Samuel creştea mereu şi era plăcut Domnului şi oamenilor”. Cu toate că şi-a petrecut anii în serviciul Sanctuarului, consacrat lui Dumnezeu, tânărul

Samuel nu a fost cruţat de influenţe rele şi nici de exemple păcătoase. Fiii lui Eli nu se temeau de Dumnezeu şi nici nu-l onorau pe tatăl lor; dar Samuel nici nu le căuta tovărăşia şi nici nu se lua după căile lor rele. Străduinţa sa continuă era să devină ceea ce Dumnezeu dorea ca el să fie. Orice tânăr are privilegiul acesta. Lui Dumnezeu Îi place foarte mult când copiii, oricât de mici, se consacră în slujba Lui.

Samuel fusese dat în grija lui Eli, iar drăgălăşenia caracterului lui a trezit o caldă afecţiune din partea bătrânului preot. Era prietenos, mărinimos, ascultător şi respectuos. Eli, amărât de abaterile propriilor săi fii, găsea odihnă, mângâiere şi binecuvântare în prezenţa ucenicului său. Samuel era gata să slujească şi era iubitor; niciodată nu şi-a iubit un tată mai duios fiul, decât l-a iubit Eli pe acest tânăr. Era ceva neobişnuit ca între înaltul judecător al naţiunii şi acest copil umil să fie legături atât de strânse. Când slăbiciunile bătrâneţii îl prindeau şi era copleşit de griji şi mustrări de conştiinţă din pricina purtării stricate a propriilor săi fii, Eli se apropia de Samuel ca să găsească mângâiere.

Era obiceiul ca leviţii să nu intre în lucrarea lor înainte de vârsta de douăzeci şi cinci de ani, dar Samuel a făcut o excepţie de la această regulă. În fiecare an a văzut cum i se încredinţau noi slujbe însemnate şi, încă de când era copil, i s-a dat să poarte un efod de in ea semn al consacrării lui în slujba Sanctuarului. Oricât de tânăr a fost Samuel la data aducerii lui pentru a sluji în Sanctuar, i s-au încredinţat chiar de atunci lucrări în slujba Domnului, potrivit cu capacitatea lui. Acestea au fost la început foarte modeste şi nu întotdeauna plăcute; dar au fost îndeplinite cât se putea mai bine şi cu inimă voioasă. Religia lui se extindea asupra tuturor îndatoririlor vieţii. El se socotea un serv al lui Dumnezeu, iar lucrarea sa – ca fiind a lui Dumnezeu. Eforturile lui erau primite, pentru că erau

generate de iubirea faţă de Dumnezeu şi de o sinceră dorinţă de a face voia Lui. În felul acesta, Samuel a ajuns un conlucrător al Domnului cerului şi al pământului. Iar Dumnezeu l-a învrednicit să îndeplinească o mare lucrare pentru Israel.

Dacă copiii ar fi învăţaţi să considere şirul neîntrerupt al datoriilor umile de fiecare zi, rânduite lor de Dumnezeu, ca o şcoală, în care trebuie să se formeze pentru a putea ajunge să facă un serviciu credincios şi rodnic, cât de atrăgătoare şi onorabilă s-ar dovedi lucrarea lor. Fiecare datorie, privită ca fiind de îndeplinit pentru Domnul, îi dă omului un imbold deosebit să facă până şi cea mai modestă lucrare şi îi leagă pe lucrătorii de pe pământ de fiinţele sfinte, care fac voia Domnului din cer.

Succesul în viaţa aceasta şi succesul de a câştiga o viaţă viitoare depind de o credincioasă şi conştiincioasă luare aminte la cele mici. Desăvârşirea se vede în operele cele mai mărunte ale lui Dumnezeu tot atât de bine ca şi în cele mai măreţe. Mâna care a aşezat în spaţiu lumile este aceeaşi care a creat cu delicată iscusinţă crinii câmpului. Iar în măsura în care Dumnezeu este desăvârşit în ale Sale, în aceeaşi măsură trebuie să fim şi noi desăvârşiţi în ale noastre. Făptura bine cumpănită a unui caracter frumos şi puternic se clădeşte prin îndeplinirea personală a datoriilor. Credincioşia să caracterizeze viaţa noastră atât în lucrurile cele mai mari, cât şi în cele mici. Purtarea cinstită în cele mici, îndeplinirea micilor lucrări de credincioşie şi amabilitate vor lumina cărarea vieţii, iar atunci când lucrarea noastră pe pământ se va încheia, se va dovedi că fiecare datorie împlinită cu credincioşie a avut o influenţă spre bine, influenţă care nu va trece niciodată.

Tinerii zilelor noastre pot ajunge tot atât de scumpi înaintea Domnului ca şi Samuel. Prin faptul că îşi menţin cu credincioşie integritatea creştină, ei pot să exercite o

puternică influenţă în lucrarea de reformaţiune. De astfel de oameni este nevoie astăzi. Dumnezeu are pentru fiecare dintre aceştia o lucrare. Niciodată n-au izbutit oamenii să aibă rezultate mai mari pentru Dumnezeu şi pentru oameni decât cele ce pot fi realizate chiar în zilele noastre de aceia care vor fi credincioşi în cele încredinţate lor de Dumnezeu.

Secţiune 2.59 Cap. 56 – Eli şi fiii săi

Eli era preot şi judecător în Israel. El ocupa locul cel mai de frunte şi de cea mai mare răspundere în poporul lui Dumnezeu. Ca unul care fusese ales de Dumnezeu în slujba sfântă a preoţiei şi aşezat în cel mai înalt scaun judecătoresc din ţară, el era privit de popor ca fiind un model şi exercita o mare influenţă asupra seminţiilor lui Israel. Dar, cu toate că fusese chemat să cârmuiască întregul popor, el nu cârmuia în propria sa familie. Eli era un tată îngăduitor. Întrucât îi plăceau liniştea şi pacea, nu-şi folosea autoritatea pentru a înfrânge relele deprinderi şi pasiuni ale copiilor săi. În loc să-i judece sau să-i pedepsească, mai bine se supunea voii lor şi-i lăsa să umble pe căile lor. În loc să considere educaţia fiilor săi ca fiind una dintre cele mai de seamă răspunderi ale sale, el trata problema aceasta ca pe ceva de mică însemnătate. Preotul şi judecătorul lui Israel nu a fost lăsat în întuneric cu privire la datoria lui de a-i înfrâna şi conduce pe copiii pe care i-i dăduse Dumnezeu. Dar Eli s-a dat înapoi de la datoria sa deoarece ea îi cerea să se împotrivească voinţei fiilor săi, să-i pedepsească şi să le interzică un astfel de comportament. Fără să mai cumpănească urmările îngrozitoare care aveau să vină datorită atitudinii sale, el i-a lăsat pe copii mai departe să facă tot ce voiau şi a neglijat datoria de a-i educa pentru serviciul lui Dumnezeu şi pentru datoriile vieţii.

Dumnezeu spusese despre Avraam: „Ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină calea

Domnului, făcând ce este drept şi bine” (Gen. 18, 19). Dar Eli le-a îngăduit copiilor să-l stăpânească. Tatăl a ajuns să fie supus copiilor. Blestemul abaterii s-a văzut lămurit în viaţa stricată şi purtarea care caracteriza felul de viaţă al copiilor săi. Ei nu apreciau cum trebuie caracterul lui Dumnezeu şi sfinţenia Legii Sale. A fi în slujba Lui era pentru ei un lucru de rând. Din tinereţe erau deprinşi cu Sanctuarul şi serviciul lui; dar, în loc să devină mai evlavioşi, ei au pierdut orice simţ al sfinţeniei şi însemnătăţii lui. Tatăl nu le corectase lipsa de respect faţă de autoritatea lui, nu pusese frâu dispreţului lor faţă de serviciul solemn de la Sanctuar, iar când au ajuns la vârsta maturităţii, ei erau plini de roadele ucigătoare ale îndoielii şi revoltei.

Cu toate că nu erau corespunzători nicidecum pentru acest serviciu, ei au fost aşezaţi totuşi ca preoţi în Sanctuar, pentru a sluji înaintea lui Dumnezeu. Domnul dăduse cele mai lămurite îndrumări cu privire la aducerea jertfelor; dar aceşti bărbaţi netemători de Dumnezeu au adus dispreţul lor faţă de autoritate chiar şi în serviciul divin şi n-au luat aminte la legea privitoare la jertfe, care trebuia să fie aduse în chipul cel mai solemn. Sacrificiile care arătau spre moartea Domnului Hristos aveau scopul de a păstra în inima oamenilor credinţa în Răscumpărătorul care urma să vină; de aceea era de cea mai mare însemnătate ca îndrumările Domnului cu privire la ele să fie urmate în toate amănuntele. Îndeosebi jertfele de mulţumire erau o dovadă a recunoştinţei faţă de Dumnezeu. La jertfele acestea se ardea pe altar numai grăsimea, o anumită parte era rezervată preotului, dar partea cea mai mare era înapoiată celui care aducea jertfa şi trebuia consumată de el şi prietenii lui la masa de jertfă. În felul acesta, toate inimile aveau să fie îndreptate în recunoştinţă şi credinţă către marea Jertfă care urma să ridice păcatele lumii.

Fiii lui Eli, în loc să-şi dea seama de solemnitatea acestui act simbolic, nu se îngrijeau de altceva decât să-şi satisfacă lăcomia. Nemulţumiţi cu partea din jertfa de mulţumire ce le revenea, ei doreau încă o parte, iar numărul mare al jertfelor anuale le oferea prilejul preoţilor să se îmbogăţească în dauna poporului. Ei nu numai că cereau mai mult decât li se cuvenea, dar nici nu mai aveau răbdare să aştepte până se ardea grăsimea, ca jertfă pentru Dumnezeu. Stăruiau să ia partea care le plăcea, iar dacă cineva ezita, ameninţau că vor lua cu sila.

Această batjocură din partea preoţilor a făcut ca, în curând, serviciul divin să fie lipsit de însemnătatea lui sfântă şi solemnă, căci poporul „nesocotea darurile Domnului”. Marea Jertfă antitipică, către care trebuia să se privească înainte, nu mai era recunoscută. „Tinerii aceştia se făceau vinovaţi înaintea Domnului de un foarte mare păcat”.

Aceşti preoţi necredincioşi nesocoteau de asemenea Legea lui Dumnezeu şi îşi dezonorau serviciul sfânt prin purtările lor josnice şi pătimaşe; şi, cu toate acestea, continuau să mânjească prin prezenţa lor locaşul lui Dumnezeu. O mare parte din popor, plină de indignare din cauza purtării nelegiuite a lui Hofni şi Ţineas, a încetat să mai vină la locul rânduit pentru închinare. În felul acesta, cultul rânduit de Dumnezeu ajunsese să fie dispreţuit şi părăsit, pentru că era legat cu păcatele oamenilor nelegiuiţi, iar cei a căror inimă era înclinată spre rău erau încurajaţi la păcat. Nelegiuirea, ticăloşia şi chiar idolatria au ajuns să crească în chip înspăimântător.

Eli săvârşise o mare greşeală prin faptul că îngăduise ca fiii lui să slujească în serviciul sfânt. Scuzând purtarea lor într-un fel sau altul, ajunsese orb faţă de păcatele lor; dar, în cele din urmă, ei au ajuns la un punct unde el nu mai putea închide ochii faţă de ticăloşiile săvârşite. Poporul s-a plâns de faptele lor de oprimare şi marele

preot a fost necăjit şi amărât. N-a mai putut să tacă. Dar fiii lui se deprinseseră să se gândească numai la ei înşişi şi nu le mai păsa de alţii. Au observat amărăciunea tatălui lor, dar inima lor împietrită nu a fost mişcată. Au auzit îndemnurile lui blânde, dar ele n-au făcut nicio impresie asupra lor şi nici nu au fost dispuşi să-şi schimbe purtarea lor rea, cu toate că au fost avertizaţi de urmările păcatelor lor. Dacă Eli s-ar fi purtat drept cu fiii lui nelegiuiţi, aceştia ar fi fost demişi din slujba preoţească şi ar fi fost pedepsiţi cu moartea. Dar, pentru că s-a temut să aducă asupra lor ocară şi condamnare în mod public, el le-a admis să rămână mai departe, să-şi amestece păcătoşenia cu serviciul sfânt al lui Dumnezeu şi să arunce asupra cauzei adevărului o ocară care n-a putut fi îndepărtată mulţi ani. Dar, întrucât judecătorul lui Israel şi-a neglijat datoria, Dumnezeu a luat problema în mâna Sa.

„Un om al lui Dumnezeu a venit la Eli şi i-a zis: Aşa vorbeşte Domnul: Nu M-am descoperit Eu casei tatălui tău, când era în Egipt, în casa lui Faraon? Eu l-am ales dintre toate seminţiile lui Israel ca să fie în slujba Mea, în preoţie, ca să se suie la altarul Meu, să ardă tămâia, şi să poarte efodul înaintea Mea; şi am dat casei tatălui tău toate jertfele mistuite de foc şi aduse de copiii lui Israel. Pentru ce călcaţi voi în picioare jertfele Mele şi darurile Mele, care am poruncit să se facă în locaşul meu? Şi cum se face că tu cinsteşti pe fiii tăi mai mult decât Mine, ca să vă îngrăşaţi din cele dintâi roade luate din toate darurile poporului meu Israel? De aceea iată ce zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Spusesem că şi casa ta şi casa tatălui tău au să umble totdeauna înaintea Mea. Şi acum, zice Domnul, departe de Mine lucrul acesta! Căci voi cinsti pe cine Mă cinsteşte, dar cei ce Mă dispreţuiesc vor fi dispreţuiţi… Eu îmi voi pune un preot credincios, care va lucra după inima Mea şi după sufletul Meu; îi voi zidi o casă stătătoare, şi va umbla totdeauna înainte Unsului

Meu!”

Dumnezeu îl acuzase pe Eli că îi onorează mai mult pe fiii săi decât pe Domnul. El îngăduise ca jertfa rânduită de Dumnezeul lui Israel ca binecuvântare să devină un obiect de scârbă, mai degrabă decât să-i facă de ruşine pe fiii săi din cauza purtării lor nelegiuite şi înjositoare. Aceia care, orbiţi de iubirea faţă de copiii lor, îşi urmează înclinaţia, lăsându-i să-şi satisfacă poftele egoiste, şi nu apără autoritatea lui Dumnezeu, mustrându-le păcatele şi pedepsind răul, arată lămurit că îşi onorează mai mult copiii decât pe Dumnezeu.

Dumnezeu l-a considerat răspunzător pe Eli, ca preot şi judecător în Israel, pentru starea morală şi religioasă a poporului său şi în mod special pentru caracterul fiilor săi. La început, ar fi trebuit să pună capăt răului prin măsuri mai blânde; dar, dacă acestea nu erau suficiente, ar fi trebuit să înfrângă răul prin măsurile cele mai aspre. Prin faptul că nu mustra răul şi nu exercita dreptatea împotriva păcatului, a atras asupra sa neplăcerea lui Dumnezeu. Nu se putea pune încredere în el ca să-l păstreze pe Israel în curăţie. Aceia care au prea puţin curaj de a mustra răul, sau care, prin nepăsare sau lipsă de interes, nu fac eforturi serioase de a curăţi familia sau comunitatea lui Dumnezeu sunt făcuţi răspunzători pentru răul care rezultă din neglijarea datoriei lor. Suntem la fel de răspunzători pentru răul pe care l-am fi putut opri prin exercitarea autorităţii părinteşti sau spirituale, ca şi cum noi înşine am fi săvârşit fapta respectivă.

Eli nu şi-a condus familia după principiile pe care le dăduse Dumnezeu pentru cârmuirea familiei. El ţinea cont de propriile sale păreri. Tatăl duios trecuse cu vederea greşelile şi păcatele fiilor în copilărie, amăgindu-se cu gândul că pornirile lor rele se vor pierde de la sine cu trecerea vremii. Şi astăzi, mulţi săvârşesc aceeaşi greşeală. Îşi închipuie că ştiu o cale mai bună de educare a

copiilor decât aceea pe care o dă Dumnezeu în Cuvântul Său. Ei cultivă tendinţe greşite în copii şi se scuză, spunând: „Sunt prea mici pentru a fi pedepsiţi. Aşteptaţi până se fac mai mari ca să li se poată înfăţişa lucrurile în aşa fel, ca să priceapă”. Astfel, obiceiurile rele sunt lăsate să prindă putere până când ajung trăsături de caracter care sunt toată viaţa un blestem pentru ei şi care vor fi reproduse în alţii.

Nu este un blestem mai mare pentru o familie decât de a-i lăsa pe tineri să aibă propriul lor drum. Când părinţii fac acest lucru şi împlinesc fără discernământ toate poftele copiilor, îi răsfaţă în ceea ce ştiu că nu este spre binele lor, curând copiii pierd orice respect faţă de părinţii lor, orice respect faţă de autoritatea lui Dumnezeu şi a oamenilor, ajungând robii voinţei lui Satana. Influenţa unei asemenea familii este larg răspândită şi dezastruoasă pentru întreaga societate omenească. Ea creşte până când ajunge un curent al răului, din pricina căruia au de suferit familii, grupări de oameni şi întreaga societate.

Din cauza poziţiei sale, influenţa lui Eli era mai întinsă decât a unui om de rând. Felul lui de viaţă în familie era imitat de tot Israelul. Urmările dăunătoare ale vieţii sale delăsătoare şi comode s-au dat pe faţă în mii de familii care s-au luat după exemplul lui. Când li se dă voie copiilor să umble pe căi rele, în timp ce părinţii vor să pară creştini, adevărul lui Dumnezeu este făcut de ocară. Cea mai bună dovadă a creştinismului în familie este caracterul format prin influenţa ei. Purtarea vorbeşte mai mult decât cele mai aprige mărturisiri de credinţă. Când aceia care vor să treacă drept evlavioşi, în loc să facă eforturi mari, stăruitoare şi obositoare, ca să dovedească ce înseamnă credinţa în Dumnezeu şi să ducă o viaţă de familie bine organizată – ca pildă în favoarea credinţei în Dumnezeu – sunt delăsători în sforţările lor de a pune stavilă dorinţelor rele ale copiilor lor, fac şi ei ca Eli şi aduc ocară asupra

cauzei Domnului Hristos şi ruină asupra lor înşile şi asupra familiei lor. Dar, oricât de mari ar fi relele aduse de neglijenţa părinţilor, în orice împrejurare, ele sunt de zece ori mai mari când sălăşluiesc în familia acelora care sunt rânduiţi să înveţe poporul. Dacă aceştia pierd din vedere să-şi stăpânească propriile lor familii, îi duc pe mulţi la rătăcire prin exemplul lor rău. Vinovăţia lor este cu atât mai mare decât a altora, cu cât poziţia lor este de mai mare răspundere.

I se făgăduise casei lui Aaron că va umbla pururea înaintea lui Dumnezeu; dar făgăduinţa aceasta fusese dată cu condiţia ca ei să se consacre cu toată inima în slujba sanctuarului, să-L onoreze pe Dumnezeu prin faptele lor, să nu-şi slujească lor înşile şi să nu umble după propriile lor înclinaţii schimbătoare. Eli şi fiii lui fuseseră puşi la încercare şi găsiţi de Domnul cu totul necorespunzători pentru înalta lor poziţie de preoţi în slujba Lui. Şi Dumnezeu a zis: „Departe de Mine”. El n-a putut îndeplini faţă de ei binele la care. Se gândise, deoarece ei nu şi-au făcut partea.

Exemplul acelora care slujesc în poziţii sfinte ar trebui să fie de aşa natură, încât să le insufle oamenilor respect faţă de Dumnezeu şi teamă de a-L jigni. Când fac din chemarea lor sfântă o manta acoperitoare pentru satisfacerea poftelor lor egoiste sau senzuale, bărbaţi care ar trebui să stea „în locul lui Hristos” (2 Cor. 5, 20), pentru a vesti oamenilor solia lui Dumnezeu de har şi împăcare, devin cele mai active unelte ale lui Satana. Ca şi Hofni şi Ţineas, ei fac ca oamenii să batjocorească darurile Domnului. S-ar putea ca un timp să-şi manifeste purtarea lor cea rea în ascuns; dar când, în cele din urmă, caracterul lor adevărat este dat pe faţă, credinţa oamenilor este zguduită aşa de tare, încât uneori se întâmplă să-şi piardă încrederea în religie. Lucrul acesta lasă în urmă, în inima oamenilor, neîncredere faţă de toţi aceia care

pretind că propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Solia adevăratului sol al lui Dumnezeu este primită cu îndoială. Fără încetare se ridică întrebarea: „Oare nu se va dovedi că şi acesta este la fel ca cel pe care l-am crezut atât de sfânt şi s-a dovedit a fi atât de stricat?” În felul acesta, Cuvântul lui Dumnezeu îşi pierde influenţa asupra sufletului oamenilor.

În mustrarea lui Eli faţă de fiii săi, sunt cuvinte pline de însemnătate solemnă şi înspăimântătoare, cuvinte care ar trebui să fie bine cumpănite de toţi aceia care se află în slujbe sfinte: „Dacă un om păcătuieşte împotriva altui om, îl va judeca Dumnezeu; dar dacă păcătuieşte împotriva Domnului, cine se va ruga pentru el?” Dacă relele lor ar fi dăunat numai semenilor lor, judecătorul ar fi putut să îndrepte lucrurile prin fixarea unei amenzi şi prin impunerea unei despăgubiri, iar vinovatul ar fi putut fi iertat. Sau, dacă nu s-ar fi făcut vinovaţi de un păcat săvârşit cu voia, s-ar fi putut aduce o jertfă pentru ei. Dar păcatele lor erau în aşa fel împletite cu slujba lor de preoţi ai Celui Preaînalt, în aducerea jertfei pentru păcat, iar lucrarea lui Dumnezeu era în aşa fel înjosită şi dezonorată înaintea oamenilor, încât nu se mai putea primi nicio ispăşire pentru ei. Propriul lor tată, cu toate că era mare preot, nu îndrăznea să mijlocească pentru ei; el nu îndrăznea să-i apere de mânia unui Dumnezeu sfânt. Dintre toţi păcătoşii, cei mai vinovaţi sunt aceia care aduc dezonoare asupra mijloacelor pe care le-a prevăzut Cerul pentru mântuirea oamenilor – care „răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, şi-L dau să fie batjocorit” (Evr. 6, 6).

Secţiune 2.60 Cap. 57 – Chivotul legământului luat de filisteni

O nouă avertizare urma să-i fie adusă casei lui Eli. Dumnezeu nu mai putea să comunice cu marele preot şi cu fiii lui; păcatele lor, asemenea unui nor gros, i-au despărţit

de prezenţa Duhului Său cel Sfânt. Dar, în mijlocul răutăţii, copilul Samuel a rămas credincios Cerului şi, odată cu solia de condamnare a casei lui Eli, Samuel a fost chemat ca profet.

„Tânărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea şi vedeniile nu erau dese. Tot pe vremea aceea, Eli începea să aibă ochii tulburi şi nu mai putea să vadă. El stătea la locul lui, iar candela lui Dumnezeu nu se stinsese încă; şi Samuel era culcat în templul Domnului unde era chivotul lui Dumnezeu. Atunci Domnul a chemat pe Samuel” (1 Sam. 3, 1 – 3). Gândind că ar fi glasul lui Eli, el s-a dus degrabă la locul unde era culcat preotul şi zise: „Iată-mă, căci m-ai chemat”. Răspunsul a fost: „Nu te-am chemat; întoarce-te şi te culcă”. De trei ori a fost chemat Samuel şi de trei ori răspunsul lui a fost acelaşi. Şi atunci Eli s-a convins că acea chemare tainică era glasul lui Dumnezeu. Domnul trecuse pe lângă servul ales mai înainte, bărbatul cu părul cărunt, pentru a se opri să stea de vorbă cu un băieţel. Acest fapt era el însuşi o mustrare amară, dar meritată pentru Eli şi casa lui.

În inima lui Eli nu s-a trezit niciun sentiment de invidie sau gelozie. L-a sfătuit pe băiat ca, dacă va mai fi chemat, să răspundă: „Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă”. Glasul a răsunat încă o dată şi copilul a răspuns: „Vorbeşte, căci robul Tău ascultă”. El a fost aşa de tare speriat la gândul că Marele Dumnezeu îi vorbeşte, încât n-a mai putut să-şi amintească exact cuvintele pe care i le spusese Eli.

Atunci Domnul i-a zis lui Samuel: „Iată că voi face în Israel un lucru care va asurzi urechile oricui va auzi. În ziua aceea voi împlini asupra lui Eli tot ce am rostit asupra casei lui; voi începe şi voi isprăvi. I-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna din pricina fărădelegii de care are cunoştinţă şi prin care fiii lui s-au făcut

vrednici de lepădat, fără ca el să-i fi oprit. De aceea, jur casei lui Eli că niciodată fărădelegea casei lui Eli nu va fi ispăşită, nici prin jertfe, nici prin daruri de mâncare”.

Mai înainte de a fi primit solia aceasta de la Dumnezeu, „Samuel nu cunoştea încă pe Domnul şi Cuvântul Domnului nu-i fusese încă descoperit”, adică el nu era încă deprins cu descoperiri directe ale prezenţei lui Dumnezeu, cum li se dădeau profeţilor. Era planul Domnului să se descopere într-un chip neaşteptat, pentru ca Eli să audă despre aceasta prin surprinderea şi întrebarea băiatului. La gândul că i s-a încredinţat o solie atât de înspăimântătoare, Samuel a fost umplut de spaimă şi uimire. Ca de obicei, dimineaţa, s-a dus la lucrul lui, dar cu o grea povară pe inima lui tânără. Domnul nu-i poruncise să descopere anunţarea teribilei pedepse, de aceea a tăcut şi a evitat cât a putut să se întâlnească cu Eli. Se cutremura ca nu cumva vreo întrebare să-l constrângă şi să-i vestească judecata lui Dumnezeu aceluia pe care-l iubea şi-l onora. Eli era convins că solia prevestea o nenorocire mare pentru el şi pentru casa lui. El l-a chemat pe Samuel şi l-a obligat să-i povestească, fără să ascundă ceva, tot ce-i descoperise Domnul. Copilul a ascultat şi bătrânul împovărat de ani se plecă în supunere umilă sub osânda îngrozitoare: „Domnul este acesta” – a zis el – „să facă ce va crede!”

Cu toate acestea, Eli n-a dat pe faţă roadele unei adevărate căinţe. El şi-a recunoscut vinovăţia, dar a neglijat să dea la o parte păcatul. An după an a zăbovit Dumnezeu cu judecăţile Lui ce ameninţau să cadă. Multe s-ar fi putut face în decursul acestor ani pentru a îndrepta greşelile trecutului; dar bătrânul preot n-a luat nicio măsură eficientă pentru a înlătura stările rele care întinau Sanctuarul Domnului şi duceau la ruină mii de suflete din Israel. Îndelunga răbdare a Domnului a făcut ca inima lui Hofni şi a lui Ţineas să se împietrească şi mai mult şi ei să

devină şi mai obraznici în nelegiuirile lor. Eli a făcut cunoscute întregii naţiuni soliile de avertizare şi mustrare aduse asupra casei sale. Prin aceasta, el nădăjduia să contracareze, în oarecare măsură, influenţa cea rea a neglijenţei lui din trecut. Dar avertizările au fost dispreţuite de popor, aşa cum au fost dispreţuite şi de preoţi. Chiar şi popoarele vecine, cărora nu le rămăseseră necunoscute nelegiuirile făţişe care se săvârşeau în Israel, au devenit şi mai cutezătoare în idolatria lor şi în faptele lor nelegiuite. Ele nu aveau niciun simţământ al vinei pentru păcate, cum ar fi trebuit să simtă dacă Israel ar fi rămas credincios. Dar se apropia o zi a răsplătirii. Autoritatea lui Dumnezeu fusese înlăturată şi adorarea Lui neglijată şi desconsiderată şi era timpul ca El să ia măsuri pentru a apăra onoarea Numelui Său.

„Israel a ieşit înaintea filistenilor, ca să lupte împotriva lor. Au tăbărât lângă Eben-Ezer, şi filistenii tăbărâseră la Alec”. Această expediţie războinică fusese întreprinsă de israeliţi fără sfatul Domnului, fără colaborarea marelui preot sau a profetului. „Filistenii s-au aşezat în linie de bătaie împotriva lui Israel, şi lupta a început. Israel a fost bătut de filisteni, care au omorât pe câmpul de bătaie aproape patru mii de oameni”. Când oştile risipite şi descurajate s-au întors în tabără, bătrânii lui Israel au zis: „Pentru ce ne-a lăsat Domnul să fim bătuţi astăzi de filisteni?” Poporul era vrednic de pedeapsa lui Dumnezeu şi, cu toate acestea, n-a înţeles că propriile lui păcate erau pricina acestei grozave nenorociri. Şi au zis: „Haidem să luăm de la Silo chivotul legământului Domnului ca să vină în mijlocul nostru, şi să ne izbăvească din mâna vrăjmaşilor noştri”. Domnul nu le dăduse nicio poruncă şi nici permisiunea să ia chivotul legământului şi să-l aducă în mijlocul oştirii; cu toate acestea, israeliţii erau convinşi că biruinţa avea să fie a lor şi au scos mari strigăte când chivotul legământului a fost adus de fiii lui

Eli în tabără.

Filistenii considerau chivotul legământului ca fiind Dumnezeul lui Israel. Toate faptele mari pe care le făcuse Iehova pentru poporul Său erau puse pe seama puterii chivotului. Auzind strigătele de bucurie la apropierea lui, au zis: „Ce înseamnă strigătele acestea care răsună în tabăra evreilor? Şi au auzit că sosise chivotul Domnului în tabără. Filistenii s-au temut pentru că au crezut că Dumnezeu venise în tabără. Vai de noi! au zis ei, căci n-a fost aşa ceva până acum. Vai de noi! Cine ne va izbăvi din mâna acestor dumnezei puternici? Dumnezeii aceştia au lovit pe egipteni cu tot felul de urgii în pustie. Întăriţi-vă şi fiţi oameni, filistenilor, ca nu cumva să fiţi robi evreilor, cum v-au fost ei vouă; fiţi oameni şi luptaţi!”

Filistenii au năvălit într-un atac înverşunat care a avut ca urmare înfrângerea israeliţilor şi o mare pierdere. Treizeci de mii de bărbaţi au rămas morţi pe câmpul de bătaie, chivotul legământului a fost luat, iar cei doi fii ai lui Eli au murit, luptând pentru apărarea lui. În felul acesta, s-a scris o nouă mărturie pentru toate generaţiile viitoare, că răutatea poporului lui Dumnezeu nu rămâne nepedepsită. Cu cât este mai mare cunoaşterea voinţei lui Dumnezeu, cu atât este mai mare păcatul acelora care o nesocotesc.

Israel fusese lovit de cea mai mare nenorocire posibilă. Chivotul lui Dumnezeu fusese capturat şi se afla în stăpânirea vrăjmaşilor. De fapt, mărirea se îndepărtase din Israel, întrucât simbolul prezenţei dăinuitoare a puterii Domnului fusese luat din mijlocul lor. De acest chivot sfânt erau legate cele mai minunate descoperiri ale adevărului şi puterii lui Dumnezeu. În vremurile trecute se câştigaseră mari biruinţe în luptă oriunde se arăta el. El era umbrit de aripile heruvimilor de aur şi de măreţia de nedescris a prezenţei lui Dumnezeu; preînchipuirea văzută a Dumnezeului Celui Prea înalt odihnise asupra lui în Sfânta Sfintelor. Dar de data aceasta el nu adusese biruinţa. Nu

se dovedise a fi un scut şi, de aceea, o mare întristare domnea în Israel.

Ei nu şi-au dat seama că credinţa lor era doar o credinţă formală ce îşi pierduse puterea de a se alipi strâns de Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu care era cuprinsă în chivotul legământului era, de asemenea, un semn al prezenţei lui Dumnezeu; dar ei au aruncat dispreţ asupra poruncilor Sale, au desconsiderat cerinţele lor şi L-au întristat pe Duhul lui Dumnezeu, care era în mijlocul lor. Cât timp au ascultat de sfintele porunci, Domnul a fost cu ei şi a lucrat pentru ei prin nemărginita Lui putere; dar atunci când şi-au pus nădejdea în chivot, care pentru ei nu mai avea nicio legătură cu Domnul şi nu L-au mai onorat pe Dumnezeu prin ascultare de voinţa Lui descoperită, chivotul nu le putea fi de mai mare folos decât oricare altă ladă. Ei priveau chivotul aşa cum îşi priveau neamurile idolatre zeii, ca şi cum el însuşi ar fi posedat elementele puterii şi mântuirii. Ei călcau Legea pe care o conţinea chivotul; chiar această adorare a lui conducea la formalism, făţărnicie şi idolatrie. Păcatele i-au despărţit de Dumnezeu şi El nu le putea oferi biruinţa până când nu se pocăiau şi nu se lăsau de nelegiuirile lor.

Nu era suficient ca sanctuarul şi chivotul legământului să fie în mijlocul poporului Israel. Nu era îndestulător ca preoţii să aducă jertfe, iar poporul să fie numit „copii ai lui Dumnezeu”, Domnul nu ascultă cererea acelora care cultivă răutatea în inimi; stă scris: „Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar şi rugăciunea lui este o scârbă” (Prov. 28, 9).

Când oastea a ieşit la luptă, Eli, bătrân şi orb, rămăsese la Silo. Cu îngrijorare aştepta sfârşitul luptei, „căci inima îi era neliniştită pentru chivotul lui Dumnezeu”. Stând la intrarea cortului întâlnirii, el se afla în fiecare zi pe drumul oştirii, aşteptând îngrijorat sosirea unui sol de pe câmpul de luptă.

În cele din urmă veni în grabă un beniamit, urcând pe înălţime, spre cetate, „cu hainele sfâşiate şi cu capul acoperit de ţărână”. Trecând grăbit pe lângă bătrân, fără a ţine seama de el, năvăli în cetate spunând mulţimii nerăbdătoare vestea despre înfrângere şi despre pierderea suferită.

Strigătele de durere, plânsul şi vaietele au ajuns până la bătrânul care aştepta în faţa cortului legământului. Solul a fost adus înaintea lui. Şi bărbatul i-a povestit lui Eli: „Israel a fugit dinaintea filistenilor şi poporul a suferit o mare înfrângere; şi chiar cei doi fii ai tăi, Hofni şi Ţineas, au murit”. Oricât de îngrozitoare ar fi fost lucrurile acestea, Eli le putea îndura căci se aştepta la ele. Dar când cel ce aducea vestea spuse mai departe: „Şi chivotul Domnului a fost luat”, pe faţa lui se zugrăvi o expresie de groază ce nu poate fi descrisă. Gândul că păcatele lui L-au dezonorat atât de mult pe Dumnezeu şi L-au determinat să-şi retragă prezenţa din Israel era mai mult decât putea suporta; puterile l-au părăsit şi el a căzut pe spate, lângă poartă, „şi-a rupt ceafa şi a murit”.

Soţia lui Ţineas, contrar ticăloşiei soţului ei, era o femeie care se temea de Dumnezeu. Moartea socrului şi a soţului ei şi, mai presus de toate, vestea luării chivotului legământului i-au pricinuit moartea. Ea şi-a dat seama că şi ultima nădejde pentru Israel fusese pierdută şi i-a dat copilului pe care-l născuse în acea oră nefericită numele I-Cabod. I-Cabod înseamnă „Nu mai e slavă”. Odată cu ultima suflare, şopti încă o dată: „S-a dus slava lui Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat”.

Dar Domnul nu îşi părăsise cu desăvârşire poporul şi nici nu a îngăduit mult timp superioritatea vrăjmaşului. EI Se folosise de filisteni ca de un instrument de pedepsire a lui Israel şi S-a folosit de chivotul legământului pentru a-i pedepsi pe filisteni. În trecut, prezenţa lui Dumnezeu îl însoţise pentru a-l conduce pe poporul Său credincios la

mărire şi putere. Puterea aceasta nevăzută încă îl mai însoţea pentru a aduce groază şi nimicire în rândul călcătorilor sfintei Sale Legi. Domnul. Se foloseşte adesea de cei mai înverşunaţi vrăjmaşi ai Săi pentru a mustra necredincioşia poporului Său. S-ar putea ca cei nelegiuiţi să triumfe pentru o vreme, văzând că Israel suferă mustrarea; dar va veni timpul când va trebui să stea şi ei în faţa condamnării unui Dumnezeu sfânt, care urăşte păcatul. Pretutindeni unde domneşte nelegiuirea, judecăţile divine vin repede şi fără putinţă de scăpare.

Filistenii duseseră chivotul legământului în triumf la Asdod, una dintre cele cinci cetăţi-capitală ale lor, şi-l aşezaseră în templul zeului lor, Dagon. Ei îşi închipuiau că puterea care până atunci însoţise chivotul legământului le aparţinea şi că aceasta, unită cu puterea lui Dagon, îi va face invincibili. Dar, când au intrat în templu a doua zi, o scenă care i-a umplut de groază li s-a înfăţişat privirilor. Dagon căzuse cu faţa la pământ înaintea chivotului legământului lui Iehova. Plini de respect, preoţii lui Dagon au ridicat chipul idolului şi l-au aşezat la locul lui. Dar în dimineaţa următoare l-au găsit mutilat în chip ciudat, zăcând din nou la pământ înaintea chivotului legământului. Trunchiul idolului semăna cu o făptură omenească, în timp ce partea de jos aducea la înfăţişare cu un peşte. De data aceasta, toate părţile ce semănau a om erau făcute ţăndări şi numai partea ca de peşte mai rămăsese. Preoţii şi poporul s-au umplut de groază; ei considerau această întâmplare plină de mister ca fiind o prevestire rea, care însemna nimicirea lor şi a zeilor lor în faţa Dumnezeului lui Israel. În cele din urmă, au scos chivotul legământului din templu şi l-au aşezat într-o clădire deosebită.

Apoi locuitorii cetăţii Asdod au fost loviţi cu o boală supărătoare şi primejdioasă. Întrucât îşi mai aminteau de plăgile cu care îi lovise Dumnezeul lui Israel pe egipteni, au considerat că boala lor era rezultatul prezenţei

chivotului legământului între ei. De aceea s-a hotărât să fie mutat chivotul la Gât. Dar molima a mers în urma lui şi locuitorii cetăţii aceleia l-au trimis mai departe, la Ecron. Aici a fost primit cu groază de oamenii care strigau: „Au adus la noi chivotul Dumnezeului lui Israel, ca să ne omoare pe noi şi poporul nostru”. Asemeni celor din Asdod şi Gât, au alergat la zeii lor, căutând salvare; dar lucrarea nimicitoare a mers mai departe, aşa că „ţipetele cetăţii se înălţau până la cer”. Întrucât s-au temut să lase chivotul legământului în continuare între locuinţele oamenilor, poporul l-a aşezat în câmpul liber. A venit atunci plaga şoarecilor care au pustiit ţara şi au nimicit produsele pământului atât în magazii, cât şi pe câmp. Naţiunea era acum ameninţată cu nimicirea deplină – fie prin foamete, fie prin boală.

Şapte luni a rămas chivotul legământului la filisteni şi în tot acest timp israeliţii n-au făcut nimic pentru a-l recâştiga. Dar, după acest timp, filistenii erau tot atât de dornici de a scăpa de el, pe cât de mult doriseră să-l aibă în stăpânire. În loc să fie un izvor de putere pentru ei, ajunsese să fie o povară grea şi un mare blestem. Cu toate acestea, nu ştiau ce să facă deoarece, oriunde era dus, judecăţile lui Dumnezeu veneau după el. Poporul s-a adresat mai marilor lui, preoţilor şi ghicitorilor, întrebându-i stăruitor: „Ce să facem cu chivotul Domnului? Arătaţi-ne cum trebuie să-l trimitem înapoi”. Li s-a dat sfatul să-l înapoieze, adăugând şi un dar foarte scump, ca jertfă pentru vină. „Atunci”, au zis preoţii, „vă veţi vindeca şi veţi şti pentru ce nu s-a îndepărtat mâna Lui de peste voi”.

Pentru a opri o plagă oarecare sau pentru a o înlătura, între păgâni era obiceiul vechi de a face din aur, argint sau alt material un chip al cauzei nenorocirii, al obiectului sau părţii din corp care era atinsă. Acest chip era apoi atârnat de un stâlp sau undeva într-un loc unde se

putea vedea uşor, cu credinţa că acest chip este o apărare sigură împotriva acelui rău pe care-l reprezenta. Şi astăzi mai stăruie un astfel de obicei printre popoarele păgâne. Când cineva care suferă de vreo boală se duce la templul zeilor săi pentru ca să afle acolo vindecare, duce cu sine şi un chip al părţii suferinde, ca dar zeului.

După superstiţiile care domneau, domnitorii filistenilor au sfătuit poporul să facă nişte chipuri ale plăgilor cu care au fost loviţi. „Cinci umflături de aur şi cinci şoareci de aur, după numărul domnitorilor filistenilor, căci aceeaşi urgie a fost peste voi toţi şi peste domnitorii voştri”.

Aceşti bărbaţi înţelepţi au recunoscut o putere tainică ce însoţea chivotul legământului – o putere pe care mintea lor era incapabilă de a o pătrunde. Cu toate acestea nu au sfătuit poporul să se depărteze de idolatrie, servind Domnului. Ei continuau să-L urască pe Dumnezeul lui Israel, cu toate că prin judecăţile Sale copleşitoare au fost constrânşi să-l recunoască autoritatea. Se poate întâmpla şi astăzi la fel: păcătoşii să fie convinşi prin judecăţile lui Dumnezeu că e zadarnic să se lupte împotriva Lui. Ei pot fi determinaţi să se supună puterii Sale, în timp ce în inima lor se răzvrătesc împotriva stăpânirii Sale. O astfel de supunere nu îl poate salva pe păcătos. Inima trebuie să se predea lui Dumnezeu – trebuie să fie supusă de harul divin, mai înainte ca pocăinţa omului să poată fi primită.

Cât de mare este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu faţă de păcătoşi! Filistenii idolatri şi israeliţii decăzuţi gustaseră la fel din darurile îndurărilor Sale. Miile de dovezi ale harului Său au căzut în linişte pe cărarea oamenilor nerecunoscători şi răzvrătiţi. Fiecare binecuvântare le vorbea despre Dătător, dar ei rămâneau reci faţă de iubirea Lui. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a fost foarte mare faţă de fiii oamenilor; dar atunci când în mod recalcitrant au stăruit în nepocăinţa lor, EI Şi-a retras

mâna Sa ocrotitoare. Ei au refuzat să asculte de glasul lui Dumnezeu în lucrările creaţiunii Sale, de avertizările, sfaturile şi mustrările Cuvântului Său şi astfel El a fost nevoit să le vorbească prin judecăţile Sale.

S-au găsit printre filisteni unii care erau gata să se împotrivească înapoierii chivotului legământului în ţara lui. O aşa recunoaştere a puterii Dumnezeului lui Israel cu siguranţă că era umilitoare pentru mândria Filistiei. Dar „preoţii şi ghicitorii” au îndemnat poporul să nu imite încăpăţânarea lui Faraon şi a egiptenilor şi în felul acesta să-şi atragă nenorociri şi mai mari. S-a propus un plan care, fiind primit de toţi, a fost aplicat îndată. Chivotul legământului împreună cu darul de aur a fost aşezat într-un car nou, mijloc prin care se înlătura orice întinare; la car au fost înjugate două vaci care nu mai trăseseră la jug. Viţeii lor au fost închişi acasă, iar vacile, lăsate libere să meargă încotro vor vrea. Dacă astfel chivotul legământului avea să meargă spre Bet-şemeş, cea mai apropiată cetate a leviţilor, filistenii erau gata să admită lucrul acesta ca o dovadă că Dumnezeul lui Israel le făcuse acest mare rău; „dacă nu”, ziceau ei, „vom şti că nu mâna Lui ne-a lovit, ci lucrul acesta a venit peste noi din întâmplare”.

Când li s-a dat drumul, vacile s-au îndepărtat de viţeii lor şi, mugind, au mers drept spre Bet-şemeş. Fără a fi conduse de un om, vitele răbdătoare au mers pe drumul lor. Prezenţa divină însoţea chivotul legământului şi vacile au mers drept înainte pe drum, până la locul hotărât.

Era timpul seceratului grânelor şi locuitorii din Bet-şemeş secerau în vale. „Au ridicat ochii, au zărit chivotul şi s-au bucurat când l-au văzut. Carul a ajuns în câmpul lui Iosua din Bet-şemeş şi s-a oprit acolo. Acolo era o piatră mare. Au despicat lemnele carului şi vacile le-au adus ca ardere de tot Domnului”. Domnitorii filistenilor care au urmărit chivotul legământului până la hotarul Bet-şemeş şi au văzut că a ajuns cu bine s-au întors acum la Ecron.

Plaga încetase şi erau convinşi că nenorocirea lor fusese o judecată trimisă de Dumnezeul lui Israel.

Oamenii din Bet-şemeş au răspândit grabnic vestea că chivotul legământului este la ei şi oamenii din toate locurile învecinate au început să vină să salute întoarcerea lui. Chivotul legământului fusese aşezat pe piatra care servise mai întâi drept altar şi în faţa lui I-au fost aduse Domnului şi alte jertfe. Dacă închinătorii şi-ar fi recunoscut păcatele şi s-ar fi pocăit, binecuvântarea Domnului ar fi venit asupra lor. Dar ei n-au ascultat cu credincioşie de Legea Sa şi, chiar dacă se bucurau de înapoierea chivotului ca de un prevestitor de bine, nu-şi dădeau seama de sfinţenia lui. În loc de a-i pregăti un loc corespunzător, l-au lăsat afară, pe câmp. Continuând să privească cu uimire arca sfântă şi vorbind despre felul minunat cum fusese adusă înapoi, au început să-şi spună părerea cam în ce ar consta puterea ei deosebită. Copleşiţi de curiozitate, în cele din urmă au ridicat capacul şi au îndrăznit să privească înăuntru.

Tot Israelul fusese învăţat să privească chivotul legii cu sfială şi respect sfânt. Când primeau ordinul de a-l purta dintr-un loc în altul, nici măcar leviţii nu aveau voie să-l privească. O singură dată pe an îi era îngăduit marelui preot să privească chivotul legământului lui Dumnezeu. Nici măcar păgânii preoţi filisteni nu au îndrăznit să-i ridice capacul. Îngeri cereşti nevăzuţi l-au însoţit în toate peregrinările lui. Cutezanţa lipsită de respect a locuitorilor din Bet-şemeş a fost pedepsită imediat. Mulţi au fost loviţi îndată de moarte.

Cei ce au continuat să trăiască n-au ajuns, ca urmare a acestei judecăţi, să-şi regrete păcatul, ci doar să privească chivotul legământului cu o frică superstiţioasă. Nerăbdători să scape de el şi totuşi lipsiţi de curajul de a-l mişca din loc, oamenii din Bet-şemeş au trimis o solie locuitorilor din Chiriat-Iearim să vină să-l ia. Cu multă

bucurie au salutat locuitorii acestei cetăţi sosirea chivotului sfânt. Ei ştiau că, pentru cei sinceri şi credincioşi, el era garanţia harului divin. Cu bucurie şi solemnitate l-au adus în cetatea lor şi l-au aşezat în casa lui Abinadab, un levit. Acesta a hotărât ca fiul său Eleazar să aibă grijă de el şi acolo a rămas timp de mai mulţi ani.

În decursul anilor, de când Domnul. Se descoperise prima dată fiului Anei, chemarea lui Samuel la slujba de profet fusese recunoscută de întregul popor. Prin faptul că a transmis cu credincioşie avertizarea divină faţă de casa lui Eli, oricât de dureroasă şi împovărătoare a fost datoria aceasta, Samuel a dat dovadă de credincioşie ca sol al lui Iehova. „Domnul era cu el şi n-a lăsat să cadă la pământ niciunul din cuvintele Sale. Tot Israelul, de la Dan până la Beer-şeba, a cunoscut că Domnul pusese pe Samuel proroc al Domnului”.

Israeliţii, ca naţiune, au continuat să rămână într-o stare de necredinţă şi idolatrie şi, ca pedeapsă pentru aceasta, au rămas supuşi filistenilor. În acest timp, Samuel a cercetat cetăţile şi satele din toată ţara şi a căutat să îndrepte inima oamenilor către Dumnezeul părinţilor lor, iar străduinţele lui n-au rămas zadarnice. După ce a suferit douăzeci de ani apăsarea din partea vrăjmaşilor, „toată casa lui Israel a plâns după Domnul”. Samuel i-a sfătuit: „Dacă din toată inima voastră vă întoarceţi la Domnul, scoateţi din mijlocul vostru dumnezeii străini şi astarteele, îndreptaţi-vă inima spre Domnul şi slujiţi-l numai Lui”. De aici descoperim că evlavia practică, religia inimii, era propovăduită şi în timpul lui Samuel, cum a fost propovăduită şi de Domnul Hristos la venirea Lui pe pământ. Fără harul Domnului Hristos, formele exterioare ale religiei erau fără valoare pentru Israelul din vechime. La fel de lipsite de valoare sunt şi pentru Israelul de astăzi.

Şi astăzi este nevoie de o redeşteptare a adevăratei religii a inimii, cum a avut loc pe vremuri la israeliţi.

Pocăinţa este primul pas pe care trebuie să-l facă aceia care vor să se întoarcă la Dumnezeu. Nimeni nu poate face lucrul acesta în locul altuia. Fiecare dintre noi trebuie să ne umilim sufletul înaintea lui Dumnezeu şi să scoatem afară idolii. Dacă am făcut tot ce ne stă în putinţă, Domnul ne va descoperi mântuirea Lui.

Sub conducerea conducătorilor de seminţii, s-a ţinut o mare adunare la Mipta şi o adunare sfântă. Cu adâncă umilinţă, poporul şi-a recunoscut păcatele; iar ca dovadă a hotărârii de a asculta sfaturile date, l-a investit pe Samuel cu autoritate de judecător.

Filistenii au considerat că adunarea aceasta ar fi un sfat războinic şi au pornit la drum cu o mare oştire, pentru a-i împrăştia pe israeliţi înainte de a-şi fi desăvârşit planurile. Vestea apropierii lor a cauzat o mare teamă între israeliţi. Poporul l-a rugat pe Samuel: „Nu înceta să strigi pentru noi către Domnul, Dumnezeul nostru, ca să ne scape de mâna filistenilor”.

În timp ce Samuel era ocupat cu aducerea unui miel ca ardere de tot, filistenii au început lupta. Atunci Cel Atotputernic, care coborâse pe Sinai în mijlocul focului, fumului şi tunetului, care despărţise Marea Roşie şi făcuse un drum prin mijlocul Iordanului pentru Israel, şi-a manifestat din nou puterea. O furtună îngrozitoare s-a abătut asupra oştirii ce înainta şi pământul a fost presărat cu stârvurile puternicilor războinici.

Tremurând de teamă şi nădejde, israeliţii au stat acolo într-un respect tăcut. Văzând înfrângerea vrăjmaşilor lor, au ştiut că Dumnezeu primise pocăinţa lor. Cu toate că nu erau pregătiţi de luptă, au luat armele filistenilor înfrânţi şi au urmărit oastea fugară până sub Bet-Car. Această biruinţă măreaţă a fost câştigată pe aceeaşi câmpie unde, cu douăzeci de ani mai înainte, israeliţii fuseseră înfrânţi de filisteni, unde preoţii fuseseră omorâţi şi chivotul lui Dumnezeu luat. Atât pentru naţiuni, cât şi

pentru persoanele luate în mod individual, calea ascultării de Dumnezeu este calea siguranţei şi fericirii, în timp ce calea abaterii conduce numai la nefericire şi înfrângere. Filistenii au fost atât de categoric înfrânţi, încât au predat cetăţile pe care le luaseră de la israeliţi şi mulţi ani s-au abţinut de la orice acţiune ostilă. Şi alte naţiuni au urmat pilda aceasta şi israeliţii s-au bucurat de pace cât timp Samuel a fost în slujbă.

Pentru a imortaliza această întâmplare, Samuel a aşezat o mare piatră de amintire la Mipta şi Sen. A numit-o Eben-Ezer, „piatră de ajutor”, şi a zis poporului: „Până aici Domnul ne-a ajutat”.

Secţiune 2.61 Cap. 58 – Şcolile profeţilor

Domnul însuşi conducea educaţia lui Israel. Grija Lui nu se mărginea numai la nevoile lor religioase; tot ce interesa buna lor stare corporală şi intelectuală era cuprins în prevederile Sale divine şi intra în sfera Legii divine.

Dumnezeu le poruncise evreilor să-i înveţe pe copiii lor toate cerinţele Sale şi să le facă cunoscut modul în care S-a purtat cu părinţii lor. Aceasta era una dintre datoriile deosebite ale tuturor părinţilor – o datorie pe care nimeni altul nu putea s-o poarte. În loc de a fi îndeplinită de buze străine, lucrarea aceasta de învăţare a copiilor trebuia să fie îndeplinită de inima plină de iubire a mamei şi a tatălui. Gândurile cu privire la Dumnezeu trebuia să fie legate de întâmplările vieţii de toate zilele. Marile fapte ale lui Dumnezeu cu prilejul eliberării poporului Său şi făgăduinţele despre un Mântuitor ce urma să vină trebuia să fie deseori repetate în cercul familiei, iar folosirea de ilustraţii şi simboluri ajuta ca învăţăturile date să se fixeze şi mai puternic în minte. Marile adevăruri ale providenţei lui Dumnezeu şi ale vieţii viitoare erau întipărite în inima celor tineri. Ei erau deprinşi să-L vadă pe Dumnezeu atât în lucrările naturii, cât şi în cuvintele revelaţiei. Stelele

cerului, copacii şi florile câmpului, munţii cei înalţi, murmurul pâraielor – totul vorbea despre Creator. Slujba solemnă a jertfei şi închinării la templu, cum şi rostirile profeţilor erau revelaţii ale lui Dumnezeu.

Aşa a fost educat Moise în coliba umilă a părinţilor săi din Goşen; aşa l-a educat credincioasa Ana pe Samuel; aşa a fost educat David în casa părinţilor săi, din ţinutul deluros al Betleemului, şi Daniel, înainte de a fi despărţit prin robie de ţara părinţilor săi. La fel a fost tinereţea Domnului Hristos în Nazaret, aceeaşi a fost şi educaţia primită de Timotei de la bunica sa Lois şi mama sa Eunice (2 Tim. 1, 5; 3, 15), prin care băiatul a aflat adevărurile Sfintelor Scripturi.

O nouă măsură pentru educaţia tineretului s-a luat prin înfiinţarea şcolilor profeţilor. Când un tânăr dorea să cerceteze mai adânc adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu şi să caute înţelepciunea ce vine de sus, pentru ca să devină învăţător în Israel, îi stăteau la dispoziţie aceste şcoli. Şcolile profeţilor au fost înfiinţate de Samuel pentru a se pune stavilă decăderii larg răspândite şi pentru a se îngriji de binele moral şi intelectual al tineretului, pentru a promova prosperitatea viitoare a naţiunii, dând poporului oameni capabili să lucreze în temere de Dumnezeu ca sfetnici şi conducători. Pentru îndeplinirea acestui plan, Samuel a adunat grupe de tineri evlavioşi, pricepuţi şi doritori de învăţătură. Aceştia au fost numiţi fiii profeţilor. Venind în legătură cu Dumnezeu şi studiind Cuvântul şi operele Lui, la darurile lor naturale se adăuga înţelepciunea ce li se oferea de sus. Profesorii erau bărbaţi care, nu numai că erau buni cunoscători ai adevărului divin, dar aveau şi bucuria unei comuniuni personale cu Dumnezeu şi primiseră înzestrarea specială a Duhului Său cel Sfânt. Datorită cunoştinţelor şi evlaviei lor, ei se bucurau de o deosebită stimă şi încredere din partea poporului.

În zilele lui Samuel, erau două şcoli de felul acesta, una la Rama, unde locuia profetul, şi cealaltă la Chiriat-Iearim, unde se afla pe atunci chivotul legământului. Mai târziu, s-au înfiinţat şi alte şcoli.

Elevii acestor şcoli se întreţineau singuri, prin munca lor, lucrând pământul sau practicând o meserie oarecare. În Israel, lucrul acesta nu era considerat ca ceva ciudat sau dezonorant, dimpotrivă, se considera o crimă să-i laşi pe copii să crească fără să înveţe o îndeletnicire folositoare. Din poruncă divină, fiecare copil trebuia să înveţe o meserie, chiar dacă ar fi fost crescut pentru serviciul divin. Mulţi dintre profesorii de religie se întreţineau prin munca mâinilor lor. Chiar şi în zilele apostolilor, Pavel şi Acuila nu au fost mai puţin onoraţi pentru că îşi câştigau cele necesare vieţii prin meseria lor – făceau corturi.

Principalele obiecte de studiu în aceste şcoli erau: Legea lui Dumnezeu cu instrucţiunile date prin Moise, istoria sacră, muzica şi poezia sacră. Modul de predare a învăţăturii era cu totul deosebit de acela din şcolile teologice contemporane, pe care mulţi studenţi le absolvă cu mult mai puţine cunoştinţe despre Dumnezeu şi adevărurile Lui decât au avut când au intrat în şcoală. În acele şcoli de pe vremuri, ţinta cea mare a tuturor studiilor era de a cunoaşte voinţa lui Dumnezeu şi datoria omului faţă de Dumnezeu. În rapoartele istoriei se vedeau urmele paşilor lui Iehova. Se explicau marile adevăruri care erau înfăţişate prin simboluri, iar credinţa îşi însuşea subiectul central al întregului sistem – Mielul lui Dumnezeu care trebuia să ridice păcatele lumii.

Se cultiva spiritul meditaţiei religioase. Elevii nu numai că erau învăţaţi despre necesitatea rugăciunii, dar erau învăţaţi şi cum să se roage, cum să se apropie de Creatorul lor, cum să-şi exercite credinţa în El şi cum să înţeleagă şi să asculte de învăţăturile Spiritului Său.

Mintea sfinţită scotea din comoara lui Dumnezeu lucruri vechi şi noi, iar Duhul lui Dumnezeu. Se manifesta în profeţii şi cântări sfinte.

Muzica a fost dată pentru a îndeplini un scop sfânt, acela de a înălţa gândurile către cele curate, sfinte şi înălţătoare şi pentru a trezi în suflet adorarea şi recunoştinţa faţă de Dumnezeu. Ce deosebire între deprinderile vechi şi felul în care este prea adesea folosită muzica în zilele noastre! Cât de mulţi sunt aceia care folosesc acest dar pentru a se înălţa pe ei înşişi, în loc să-l folosească pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu! Iubirea pentru muzică îi determină pe cei nechibzuiţi să se unească cu cei lumeşti, participând la întâlnirile de petreceri, unde Dumnezeu le interzice copiilor Săi să meargă. Aşa se face că ceea ce este o mare binecuvântare când e bine folosit devine unul dintre mijloacele cu cel mai mare succes prin care Satana abate gândurile de la datorie şi de la cercetarea celor veşnice.

Muzica formează o parte din serviciul de proslăvire a lui Dumnezeu în curţile cereşti şi noi ar trebui să ne străduim să ne apropiem cât mai mult cu putinţă, în inimile noastre, de armonia corurilor cereşti. O bună formare a vocii este o parte însemnată a educaţiei şi nu trebuie neglijată. Cântarea, ca parte a serviciului divin, este în aceeaşi măsură un act de închinare, ca şi rugăciunea. Inima trebuie să simtă spiritul cântării pentru a-i da intonaţia cuvenită.

Cât de mare este deosebirea dintre şcolile în care au predat profeţii lui Dumnezeu şi instituţiile şcolare din zilele noastre! Cât de puţine şcoli se găsesc azi care să nu fie călăuzite de principiile şi obiceiurile lumii! Domneşte o lipsă de îngrădiri corespunzătoare şi disciplinare raţională demnă de plâns. Necunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu existentă în lumea zisă creştină este alarmantă. Flecăria uşuratică şi sentimentalismul sunt considerate morală şi

religie. Dreptatea şi îndurarea lui Dumnezeu, frumuseţea sfinţeniei şi răsplătirea sigură a onestităţii, caracterul dizgraţios al păcatului şi urmările lui sigure şi înspăimântătoare nu sunt întipărite în cei tineri. Prieteniile rele îi deprind pe tineri la fapte rele, risipă şi desfrâu.

Nu sunt oare unele lecţii pe care educatorii din zilele noastre le-ar putea lua cu folos din şcolile din vechime ale evreilor? Acela care l-a creat pe om poartă de grijă pentru creşterea lui la corp, suflet şi spirit. De aceea, adevăratul succes în ce priveşte educaţia depinde de credincioşia cu care oamenii aduc la îndeplinire planul Creatorului.

Adevăratul scop al educaţiei este acela de a reface în om chipul lui Dumnezeu. La început, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. L-a înzestrat cu însuşiri nobile. Inteligenţa lui era echilibrată şi toate puterile fiinţei lui erau armonioase. Dar căderea în păcat şi influenţa lui au pervertit toate aceste daruri. Păcatul a pătat chipul lui Dumnezeu din om şi aproape l-a şters. Pentru a reface chipul acesta s-a alcătuit planul mântuirii, iar omului i s-a dat un timp de har. A-l readuce la desăvârşirea iniţială în care fusese creat – acesta este scopul cel mare al vieţii, scop care stă la temelia oricărui alt scop. Datoria părinţilor şi învăţătorilor este să conlucreze cu planul divin la educarea copiilor lor; făcând aceasta, ei devin „împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Cor. 3, 9).

Toate însuşirile trupului, sufletului şi spiritului i-au fost date omului pentru a se folosi de ele în aşa fel, încât să ajungă la cea mai înaltă treaptă posibilă a desăvârşirii. Dar educaţia aceasta nu poate fi nici egoistă, nici unilaterală, deoarece caracterul lui Dumnezeu – al Cărui chip trebuie să ni-l însuşim – este bunătate şi iubire. Orice dar şi orice însuşire cu care ne-a dăruit Creatorul trebuie să fie folosite pentru slava Lui şi pentru înnobilarea semenilor noştri. În aceasta vom găsi ocupaţia cea mai curată, cea mai nobilă şi cea mai fericită.

Dacă s-ar acorda acestui principiu atenţia pe care o cere, s-ar produce o schimbare temeinică în unele din metodele obişnuite ale educaţiei. În loc să se apeleze la mândrie şi ambiţie şi să se trezească un spirit de rivalitate, profesorii ar trebui să se ostenească să trezească iubirea pentru bine, adevăr şi frumos – să trezească dorul după desăvârşire. Elevul s-ar strădui atunci să dezvolte în sine darurile lui Dumnezeu, nu pentru a-i întrece pe alţii, ci pentru a realiza planurile Creatorului şi a ajunge asemenea Lui; în loc de a fi călăuzit către modele pământeşti sau de a fi îndemnat la lucru din dorinţa de înălţare, care în sine nu aduce decât pipernicire şi înjosire, gândurile i-ar fi îndreptate către Creator, pentru a-L cunoaşte şi a deveni asemenea Lui.

„Începutul înţelepciunii este temerea de Dumnezeu şi ştiinţa sfinţilor este priceperea” (Prov. 9, 10). Marea lucrare a vieţii este formarea caracterului şi cunoaşterea de Dumnezeu este temelia oricărei educaţii adevărate. Ţinta lucrării profesorului să fie de a transmite această cunoştinţă şi de a aduce caracterul în armonie cu ea. Legea lui Dumnezeu este o oglindire a caracterului Său. De aceea psalmistul zice: „Toate poruncile Tale sunt drepte; şi poruncile Tale mă fac priceput” (Ps. 119, 172.104). Dumnezeu ni S-a descoperit şi ni. Se descoperă în Cuvântul Său şi în lucrările creaţiunii Sale. Prin Cartea inspirată de Duhul Sfânt şi prin cartea naturii trebuie să ajungem să-L cunoaştem pe Domnul.

Este o lege a spiritului nostru ca treptat să se adapteze la subiectele cu care este format să se ocupe. Dacă se ocupă numai cu lucruri obişnuite, atunci se va pipernici şi va slăbi. Dacă nu e deprins să se ocupe cu probleme mai grele, cu timpul, va pierde puterea de a creşte. Biblia nu are egal ca putere educatoare. În Cuvântul lui Dumnezeu, spiritul găseşte material pentru cea mai adâncă cugetare şi pentru cele mai nobile

năzuinţe. Biblia este istoria cea mai bogată în învăţături pe care o au oamenii. Ea a venit direct din Izvorul adevărurilor veşnice şi o mână dumnezeiască a păstrat curăţia ei în decursul tuturor veacurilor. Ea proiectează lumină asupra trecutului îndepărtat, unde în zadar caută cercetările omeneşti să pătrundă. În Cuvântul lui Dumnezeu, zărim puterea care a pus temeliile pământului şi a întins cerurile. Numai aici putem găsi o istorie a neamului nostru, nepătată de prejudecăţi omeneşti sau de mândria omenească. Aici ni se raportează luptele, înfrângerile şi biruinţele celor mai mari bărbaţi pe care i-a cunoscut vreodată lumea. Aici ni se desfăşoară înainte marile probleme ale datoriei şi ale destinului nostru. Cortina care desparte lumea vizibilă de cea invizibilă este ridicată şi privim lupta puterilor ce se confruntă, puterile binelui şi răului. De la cea dintâi pătrundere a păcatului până la biruinţa finală a dreptăţii şi adevărului, totul nu este altceva decât o dezvăluire a caracterului lui Dumnezeu. Cu prilejul cercetării evlavioase a adevărurilor expuse în Cuvântul Său, spiritul cercetătorului vine în contact cu Spiritul nemărginit. Un studiu de felul acesta nu numai că va înnobila şi va curăţi caracterul, dar nu va întârzia să crească şi să sporească puterile minţii.

Învăţăturile Bibliei au o influenţă vitală asupra prosperităţii omului în toate împrejurările vieţii. Ea arată principiile care sunt piatra unghiulară a binelui naţiunii – principii de care depinde existenţa societăţii şi care asigură apărarea familiei – principii fără de care niciun om nu poate obţine nici onoarea, fericirea sau puterea de a fi folositor şi nici nu poate spera să obţină viaţa veşnică. Nu există poziţie în viaţa aceasta, şi nici etapă a vieţii omului, pentru care învăţăturile Bibliei să nu constituie cea mai de seamă pregătire. Cercetat şi ascultat, Cuvântul lui Dumnezeu va da lumii bărbaţi cu o inteligenţă mai puternică şi mai activă decât ar produce adunarea tuturor

cunoştinţelor pe care le cuprinde filosofia omenească. S-ar forma bărbaţi puternici şi cu caracter bine închegat, bărbaţi cu putere de pricepere şi cu judecată sănătoasă, bărbaţi care ar fi spre onoarea lui Dumnezeu şi spre binecuvântarea omenirii.

Toată ştiinţa adevărată nu este altceva decât o tălmăcire a celor scrise de Dumnezeu în lumea materială. Amândouă, atât cartea naturii, cât şi Cuvântul scris, când sunt bine înţelese, ni-L fac cunoscut pe Dumnezeu prin faptul că ne învaţă ceva din legile înţelepte şi binefăcătoare prin mijlocirea cărora lucrează El.

Elevul trebuie să fie călăuzit să-L vadă pe Dumnezeu în toate operele creaţiunii. Profesorii să imite pilda Marelui învăţător care împrumuta învăţături din scenele naturii, cunoscute de toţi, care îşi simplifica învăţăturile şi le imprima mai adânc în inima ascultătorilor Săi. Păsărelele ciripind în tufişurile înverzite, florile din câmpie, copacii falnici, pământul roditor, grânele ce răsăreau, pământul neroditor, soarele în apus luminând bolta cerului cu razele sale aurii – totul servea ca mijloc de învăţătură. El făcea legătura între operele văzute ale Creatorului şi cuvintele vieţii pe care El le rostea, în aşa fel, încât ori de câte ori acestea se înfăţişau ochilor ascultătorilor Săi, gândurile lor erau îndrumate la învăţăturile adevărului cu care El le legase.

Sigiliul Dumnezeirii descoperit pe paginile revelaţiei se vede şi pe munţii ce se înalţă spre cer, pe câmpiile roditoare, pe întinsul şi adâncul ocean. Lucrurile din natură îi vorbesc omului despre iubirea lui Dumnezeu, Creatorul său. El ne-a legat de Sine prin nenumărate semne în cer şi pe pământ. Lumea aceasta nu este alcătuită doar din dureri şi suferinţă. „Dumnezeu este iubire” – stă scris pe fiecare boboc ce se deschide, pe fiecare potiraş de floare, pe fiecare fir de iarbă. Cu toate că blestemul păcatului a făcut ca pământul să dea spini şi

mărăcini, mărăcinii poartă flori, iar spinii sunt ascunşi de trandafiri. Toate lucrurile din natură mărturisesc despre grija duioasă, părintească, a Dumnezeului nostru şi despre dorinţa Lui de a-i face fericiţi pe copiii Săi. Când porunceşte sau opreşte ceva, El nu face aceasta numai pentru a-şi dovedi autoritatea, ci în tot ce face are în vedere numai binele copiilor Săi. El nu le cere să renunţe la nimic ce le-ar fi spre binele lor dacă l-ar păstra.

Părerea care predomină în unele cercuri ale societăţii, că religia nu ar duce la sănătate şi fericire în viaţa aceasta, nu este justificată. Sfânta Scriptură spune: „Frica de Domnul duce la viaţă şi cel ce o are petrece noaptea sătul, fără să fie cercetat de nenorocire” (Prov. 19, 23). „Cine este omul care doreşte viaţa şi vrea să aibă parte de zile fericite? Fereşte-ţi limba de rău şi buzele de cuvinte înşelătoare. Depărtează-te de rău şi fă binele; caută pacea şi aleargă după ea!” (Ps. 34, 12 – 14). Cuvintele înţelepciunii „sunt viaţă pentru cei ce le găsesc şi sănătate pentru tot trupul lor” (Prov. 4, 22).

Adevărata religie îl aduce pe om în armonie cu legile fizice, spirituale şi morale ale lui Dumnezeu. Ea deprinde la stăpânire de sine, pace sufletească şi cumpătare. Religia înnobilează sufletul, curăţă gustul şi sfinţeşte judecata. Ea face sufletul părtaş de curăţia cerească. Credinţa în iubirea lui Dumnezeu şi providenţa atotstăpânitoare uşurează povara grijii şi ostenelii. Ea umple inima de bucurie şi mulţumire în împrejurările cele mai însemnate, ca şi în cele umile. Religia ajută direct la întărirea sănătăţii, la prelungirea vieţii şi la sporirea capacităţii de a ne bucura de toate binecuvântările ei. Ea deschide pentru suflet un izvor nesecat de fericire. Fie ca toţi aceia care nu L-au ales pe Hristos să-şi dea seama că El le oferă ceva mai bun decât caută ei. Omul aduce propriului său suflet cel mai mare rău şi cea mai mare lipsă atunci când gândeşte sau lucrează împotriva voinţei lui Dumnezeu. Nu

se poate găsi bucurie adevărată pe cărarea pe care a interzis-o Acela care ştie ce este mai bine şi care. Se îngrijeşte de fericirea creaturilor Sale. Calea neascultării duce la mizerie şi ruină. Dar căile înţelepciunii „sunt nişte căi plăcute şi toate cărările ei sunt nişte cărări paşnice” (Prov. 3, 17).

Educaţia obişnuită în şcolile evreilor, atât în cele materiale, cât şi în cele religioase, ar trebui să fie studiată cu folos. Valoarea unei asemenea educaţii nu este apreciată. Între corp şi suflet există o strânsă legătură şi, pentru a ajunge la o înaltă desăvârşire morală şi spirituală, trebuie să respectăm legile care cârmuiesc corpul nostru. Pentru a obţine un caracter puternic şi armonios, trebuie să fie exercitate şi dezvoltate atât puterile corporale, cât şi cele spirituale. Ce studiu poate fi mai însemnat pentru tineret decât acela care se ocupă de minunatul organism pe care ni l-a încredinţat Dumnezeu şi de legile prin care este păstrat în deplină sănătate?

Ca şi în zilele vechiului Israel, fiecare tânăr să fie învăţat să facă faţă datoriilor practice ale vieţii. Fiecare să cunoască o meserie oarecare, pentru ca în caz de nevoie să-şi poată întreţine viaţa. Lucrul acesta este important nu numai ca un scut împotriva vicisitudinilor vieţii, ci şi pentru că are influenţă asupra dezvoltării morale, spirituale şi corporale. Chiar dacă ar fi sigur că cineva nu va fi niciodată chemat să-şi câştige cele necesare pentru întreţinerea vieţii prin truda mâinilor sale, tot ar trebui să fie învăţat să lucreze. Fără muncă fizică, nimeni nu poate avea un corp sănătos; sănătatea puternică şi deprinderile pe care le oferă o muncă bine îndrumată nu sunt de mai mică însemnătate decât obţinerea unui intelect puternic şi activ şi a unui caracter nobil.

Fiecare elev să folosească o parte din zi pentru muncă fizică. În felul acesta, s-ar forma deprinderea de a munci, s-ar stimula spiritul de încredere în propriile puteri

şi, în acelaşi timp, cei tineri ar fi păziţi de multe obiceiuri rele şi înjositoare, care sunt de cele mai multe ori rezultatul trândăviei. Toate acestea sunt în acord cu primul scop al educaţiei deoarece, încurajând activitatea, hărnicia şi curăţia, ajungem să fim în armonie cu Creatorul.

Tinerii să fie îndrumaţi să înţeleagă scopul pentru care au fost creaţi – să-L onoreze pe Dumnezeu şi să devină o binecuvântare pentru semenii lor; dacă ei ar vedea iubirea duioasă pe care a dovedit-o Tatăl ceresc faţă de ei şi înalta chemare pe care educaţia din viaţa aceasta o are ca scop, demnitatea şi onoarea la care sunt chemaţi, şi anume de a fi copii ai lui Dumnezeu, mii s-ar îndepărta cu dispreţ şi dezgust de ţintele josnice şi egoiste şi de petrecerile uşuratice de care erau stăpâniţi mai înainte. Ei ar învăţa să urască răul şi să fugă de el, nu numai pentru că înţeleg josnicia lui lăuntrică, ci pentru că le înjoseşte puterile date de Dumnezeu şi pătează chipul lor, făcut după chipul lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu le cere tinerilor să aibă năzuinţe mai mici. Elementele caracterului care îl fac pe om să aibă succes şi să fie onorat de semenii săi, dorul nestins după un bine mai mare, voinţa neînfrântă, străduinţa plină de râvnă, perseverenţa neclintită nu trebuie să fie distruse. Prin harul lui Dumnezeu, ele ar trebui să fie îndreptate către ţinte care sunt cu atât mai presus de simplele interese vremelnice şi egoiste, cu cât cerul este mai presus de pământ. Iar educaţia începută în viaţa aceasta va fi continuată în viaţa viitoare. Zi după zi se vor descoperi sufletului, cu o nouă frumuseţe, operele minunate ale lui Dumnezeu, dovezile înţelepciunii şi puterii Sale în crearea şi menţinerea universului, taina nesfârşită a iubirii şi înţelepciunii Planului de Mântuire. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Cor. 2, 9). Chiar şi în viaţa

aceasta putem avea privelişti ale prezenţei Sale şi putem gusta din bucuriile legăturilor cu cerul; dar nu putem ajunge plinătatea fericirii şi binecuvântărilor Sale decât în Împărăţia lui Dumnezeu. Numai veşnicia poate descoperi destinul măreţ pe care îl poate atinge omul refăcut după chipul lui Dumnezeu.

Secţiune 2.62 Cap. 59 – Primul împărat al lui Israel

Conducerea lui Israel se făcea în numele şi prin autoritatea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Moise, a celor şaptezeci de bătrâni, a mai marilor şi a judecătorilor era doar de a aplica legile date de Dumnezeu; ei nu aveau puterea de a da legi naţiunii. Aceasta a fost şi a rămas condiţia existenţei lui Israel, ca naţiune. Veacuri de-a rândul, au fost trimişi de Dumnezeu oameni inspiraţi, pentru a da învăţătură poporului şi a-i arăta cum să păzească legile. Domnul a prevăzut că Israel va cere un împărat, dar n-a consimţit să se schimbe principiile pe care era întemeiat statul. Împăratul trebuia să fie locţiitorul Celui Prea înalt. Dumnezeu trebuia să fie recunoscut ca fiind Conducătorul naţiunii, iar Legea Lui să fie aplicată ca fiind suprema lege a ţării (vezi Anexa, nota nr. 8).

La început, când s-au aşezat în Canaan, israeliţii au recunoscut principiile teocraţiei, iar poporul a prosperat sub conducerea lui Iosua. Dar înmulţirea populaţiei şi legătura cu alte naţiuni au adus o schimbare. Poporul şi-a însuşit multe din obiceiurile vecinilor săi păgâni şi a sacrificat astfel în mare parte caracterul său specific, sfânt. Treptat, şi-a pierdut respectul faţă de Dumnezeu şi a încetat să mai preţuiască onoarea de a fi poporul Său ales. Ademeniţi de luxul şi fastul domnitorilor păgâni, israeliţii s-au săturat de simplitatea lor. Invidia şi gelozia s-au ivit între seminţii. Dezbinarea lăuntrică i-a făcut slabi; au fost expuşi fără încetare atacurilor vrăjmaşilor lor păgâni, iar poporul a ajuns la părerea că seminţiile trebuie să se unească sub o conducere puternică, centrală, pentru a-şi

menţine poziţia între păgâni. Cu cât se îndepărtau mai mult de Legea lui Dumnezeu, cu atât mai mult doreau să scape de stăpânirea Domnului lor divin, şi aşa s-a răspândit pretutindeni în Israel dorinţa după monarhie.

Din timpul lui Iosua nu mai fusese condus Israel cu aşa mare înţelepciune şi atâta succes, ca sub administraţia lui Samuel. Investit de Dumnezeu cu slujba întreită de judecător, profet şi preot, el lucrase cu râvnă neobosită şi zel dezinteresat pentru binele poporului şi naţiunea a prosperat sub înţeleapta lui guvernare. Ordinea fusese restabilită şi temerea de Dumnezeu sporită, iar duhul nemulţumirii ţinut în frâu pentru un timp. Dar, pe măsură ce vârsta lui înainta, a fost nevoit să împartă cu alţii grijile guvernării şi i-a rânduit pe cei doi fii ai săi să stea alături de el, ca ajutoare. În timp ce Samuel îşi îndeplinea mai departe slujba la Rama, tinerii au fost mutaţi la Beer-şeba, pentru a exercita dreptatea aproape de graniţa de sud a ţării.

Samuel îi alesese pe cei doi fii ai săi în slujba aceasta cu deplina aprobare a poporului; dar ei s-au dovedit nevrednici de alegerea tatălui lor. Prin Moise, Domnul îi dăduse poporului Său îndrumări speciale, ca mai marii lui Israel să judece drept, să se poarte după dreptate cu văduvele şi orfanii şi să nu primească mită. Dar fiii lui Samuel „se dădeau la lăcomie, luau mită şi călcau dreptatea”. Fiii profetului nu luaseră seama la prescripţiile pe care el căutase să le imprime în inimile lor. Ei nu imitaseră viaţa plină de lepădare de sine a tatălui lor. Avertizarea dată lui Eli nu făcuse asupra lui Samuel impresia pe care ar fi trebuit să o facă. Într-o anumită măsură, şi el era prea îngăduitor faţă de fiii săi, iar urmarea acestui fapt s-a arătat în caracterul şi în viaţa lor.

Incorectitudinea acestor judecători a pricinuit multă nemulţumire şi a constituit o scuză pentru a cere o schimbare pe care poporul o dorea de multă vreme în

ascuns. „Toţi bătrânii lui Israel s-au strâns şi au venit la Samuel, la Rama. Ei au zis: Iată că tu eşti bătrân şi copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile”. Cazurile de abuz din mijlocul poporului nu fuseseră făcute cunoscute lui Samuel. Dacă i s-ar fi spus ce purtări rele au fiii săi, el i-ar fi demis imediat; dar nu lucrul acesta îl doreau petiţionarii. Samuel a văzut că adevăratul lor motiv era mândria şi nemulţumirea, iar cererea lor era urmarea unei intenţii bine cumpănite şi hotărâte. Împotriva lui Samuel nu se ridica nicio plângere. Toţi recunoşteau cinstea şi înţelepciunea conducerii sale, dar bătrânul profet a văzut în cererea lor o acuzaţie împotriva lui şi o încercare directă de a-l da la o parte. Totuşi, el nu şi-a trădat adevăratele sentimente; n-a rostit niciun reproş, ci a adus problema aceasta înaintea Domnului, în rugăciune, şi a căutat sfat numai la El.

Iar Domnul i-a spus lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ţi va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna de când i-am scos din Egipt până în ziua de azi; M-au părăsit şi au slujit altor dumnezei”. Profetului i s-a arătat greşeala pe care o făcea când lăsa să se simtă jignit de purtarea poporului. Nu faţă de el dovediseră ei lipsă de bună-cuviinţă, ci faţă de autoritatea lui Dumnezeu, care îi rânduise pe conducătorii poporului Său. Aceia care îl dispreţuiesc şi îl leapădă pe servul credincios al lui Dumnezeu arată dispreţ nu numai faţă de om, ci şi faţă de Domnul care l-a trimis. Sunt lepădate cuvintele lui Dumnezeu, îndemnurile Lui, sfaturile Lui. Autoritatea Lui era acum cea respinsă.

Timpul celei mai mari prosperităţi a lui Israel fusese acela în care Domnul fusese recunoscut ca Împărat – când legile şi guvernarea instituite de El fuseseră privite ca întrecându-le pe ale celorlalte naţiuni. Moise îi declarase

lui Israel următoarele, cu privire la poruncile Domnului: „Aceasta va fi înţelepciunea şi priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi şi vor zice: Acest neam mare este un popor cu totul înţelept şi priceput!” (Deut. 4, 6). Prin îndepărtarea de Legea lui Dumnezeu, evreii nu au devenit poporul dorit de Dumnezeu şi apoi au pus toate relele – rezultatul propriilor lor păcate şi nebunii – în sarcina guvernării lui Dumnezeu. Atât de deplin fuseseră ei orbiţi de păcat!

Domnul prezisese mai de mult prin profeţii Săi că Israel avea să fie stăpânit de un împărat; dar din aceasta nu reiese că forma aceasta de guvernământ ar fi fost cea mai bună pentru ei sau ar fi fost după voia Lui. El i-a îngăduit poporului să urmeze propria lui alegere, deoarece a refuzat să se conducă după sfatul Său. Osea spune că Domnul, în mânia Lui (Osea 13, 11), le-a dat un împărat. Când oamenii aleg să meargă pe căile lor fără să ceară sfat de la Dumnezeu sau dacă acţionează împotriva voinţei Lui clar descoperite, El le satisface dorinţele pentru ca, prin experienţa amară care urmează, să-i facă să-şi dea seama de nebunia lor şi să se căiască de păcatele lor. Tot ce doreşte inima omului împotriva voii lui Dumnezeu se va dovedi în final că e mai mult un necaz decât o bucurie. Dumnezeu dorea ca poporul Său să privească la El ca fiind unicul Legiuitor şi unicul Izvor de putere. Simţind dependenţa lor de Dumnezeu, ei aveau să fie continuu atraşi tot mai aproape de El. Aveau să fie înălţaţi, înnobilaţi şi făcuţi corespunzători pentru înaltul destin la care El îi chemase ca popor ales al Său. Dar prin aşezarea unui om pe tron, gândurile lor erau îndepărtate de Dumnezeu. În cazul acesta îşi puneau nădejdea mai mult în om şi mai puţin în puterea dumnezeiască, iar greşelile împăratului aveau să-i ducă la păcat şi să îndepărteze naţiunea de Dumnezeu.

Samuel a primit porunca să satisfacă cererea, dar să-

i avertizeze cu privire la dezaprobarea lui Dumnezeu şi să le facă cunoscute urmările umblării lor. „Samuel a spus toate cuvintele Domnului, poporului care-i cerea un împărat”. În chip credincios, el le-a descris poverile ce vor fi aşezate asupra lor şi le-a arătat deosebirea dintre o astfel de stare de apăsare şi starea lor actuală de relativă libertate şi prosperitate. Împăratul lor urma să imite strălucirea şi fastul altor monarhi şi, pentru întreţinerea acestora, în mod necesar trebuia să vină la ei cu cereri grele atât în ce priveşte persoana, cât şi averea lor. Tinerii lor cei mai destoinici aveau să fie luaţi în slujba sa. Pe fiii lor urma să-i ia la carele sale şi între călăreţii lui, ca să alerge înaintea carului lui. Ei trebuia să umple rândurile oştirii lui şi să-i facă armele de război. Fiicele lui Israel aveau să fie luate să pregătească bucatele şi pâinea casei împărăteşti. Pentru a-şi întreţine curtea, împăratul urma să ia cea mai bună parte din câmpiile lor, pe care Domnul li le dăduse. Chiar şi robii şi vitele lor cele mai bune urma să le ia pentru lucrările lui. În afară de aceasta, împăratul urma să ia o zeciuială din toate veniturile lor, din produsele muncii sau din recolta pământului „Şi voi înşivă veţi fi slugile lui”, a încheiat profetul. „Şi atunci veţi striga împotriva împăratului vostru pe care-l veţi alege, dar Domnul nu vă va asculta”. Oricât de împovărătoare ar fi văzut că sunt cererile monarhiei, de îndată ce monarhia a fost stabilită, ei nu mai puteau s-o desfiinţeze după buna lor plăcere.

Dar poporul a răspuns: „Nu, ci să fie un împărat peste noi, ca să fim şi noi ca toate neamurile; împăratul nostru ne va judeca, va merge înaintea noastră, şi ne va cârmui în toate războaiele noastre”.

„Ca toate neamurile”. Israeliţii nu-şi dădeau seama că era un privilegiu deosebit şi o binecuvântare să se deosebească în privinţa aceasta de toate neamurile. Dumnezeu îi separase pe israeliţi de toate neamurile,

pentru a face din ei propria Sa comoară. Dar ei, dispreţuind această înaltă onoare, doreau cu nerăbdare să imite felul de a fi al păgânilor. Şi totuşi, dorinţa puternică de a se conforma practicilor şi obiceiurilor lumeşti există şi în mijlocul pretinsului popor al lui Dumnezeu. Pe măsură ce se depărtează de Dumnezeu, oamenii urmăresc onorurile şi câştigurile lumii. Creştinii caută continuu să imite deprinderile celor care se închină dumnezeului lumii acesteia. Mulţi susţin că vor avea o influenţă mai mare asupra celor nelegiuiţi dacă se unesc cu oamenii din lume şi imită felul lor de vieţuire. Dar toţi cei care fac astfel se despart de Izvorul puterii lor. Devenind prieteni ai lumii, ei ajung vrăjmaşi ai lui Dumnezeu. De dragul onorurilor lumeşti, ei sacrifică demnitatea nespusă la care i-a chemat Dumnezeu, şi anume de a vesti virtuţile „Aceluia care ne-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2, 9).

Cu adâncă durere ascultă Samuel cuvintele poporului; dar Domnul zise: „Ascultă-le glasul şi pune un împărat peste ei”. Profetul îşi făcuse datoria. El le înfăţişase cu credincioşie avertizarea, şi ea a fost respinsă. Cu inima împovărată, Samuel i-a dat drumul poporului şi a plecat şi el pentru a pregăti marea schimbare de guvernământ.

Viaţa curată a lui Samuel şi consacrarea lui lipsită de egoism erau o continuă mustrare atât pentru preoţii şi bătrânii care urmăreau numai propriul lor câştig, cât şi pentru mândrul şi firescul popor al lui Israel. Cu toate că nu se înfăţişa cu fast şi lux, totuşi lucrarea lui purta sigiliul Cerului. El era onorat de Mântuitorul lumii, sub a cărui conducere cârmuise poporul evreu. Dar poporul se săturase de evlavia şi consacrarea lui; îi dispreţuia autoritatea plină de modestie şi-l lepăda de dragul unui om care să domnească peste el ca împărat.

În caracterul lui Samuel vedem oglindirea chipului

Domnului Hristos. Viaţa curată a Mântuitorului nostru a trezit mânia lui Satana. Viaţa Lui era lumina lumii şi descoperea stricăciunea ascunsă din inima oamenilor. Sfinţenia Domnului Hristos instiga împotriva Lui cele mai sălbatice pasiuni ale celor făţarnici care doreau să treacă drept evlavioşi. Domnul Hristos n-a venit împodobit cu bogăţiile şi onoarea lumii acesteia, şi, cu toate acestea, faptele pe care le săvârşea arătau că avea o putere mai mare decât a oricărui domn de pe pământ. Iudeii aşteptau ca Mesia să sfărâme jugul apăsătorului; cu toate acestea, ei cultivau păcatele care puseseră jugul acesta pe gâtul lor. Dacă Domnul le-ar fi acoperit păcatele şi le-ar fi lăudat evlavia, L-ar fi ales ca împărat; dar ei nu doreau să sufere neînfricata mustrare a viciilor lor. Ei dispreţuiau acea frumuseţe a caracterului în care domneşte bunătatea, curăţia şi sfinţenia, care nu cunoaşte altă ură decât aceea împotriva păcatului. Aşa a fost totdeauna. Lumina cerului îi condamnă pe toţi aceia care refuză să umble în ea. Când sunt mustraţi prin exemplul acelora care urăsc păcatul, cei făţarnici devin unelte ale lui Satana pentru a-i chinui şi persecuta pe cei credincioşi. „Toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Iisus, vor fi prigoniţi” (1 Tim. 3, 12).

Cu toate că fusese prezisă mai de mult în profeţie apariţia unei forme monarhice de conducere a poporului Israel, Dumnezeu îşi rezervase pentru Sine dreptul de a-l alege pe împăratul lor. Evreii au respectat până acum autoritatea lui Dumnezeu, aşa încât şi acum au lăsat alegerea în totul în seama Sa. Alegerea a căzut asupra lui Saul, un fiu al lui Chiş, din seminţia lui Beniamin.

Însuşirile personale ale viitorului împărat erau de aşa natură, încât linguşeau mândria inimii care dusese la dorinţa de a avea un împărat. „Era mai frumos decât oricare dintre copiii lui Israel” (1 Sam. 9, 2). De o înfăţişare nobilă şi demnă, în floarea vieţii, cu făptura frumoasă şi înaltă, făcea impresia că e născut să comande.

Dar farmecului acesta exterior al lui Saul îi lipseau însuşirile cele mai importante care formează adevărata înţelepciune. El nu se obişnuise în tinereţe să-şi înfrâneze pasiunile sale violente şi furi-oase şi nu simţise până atunci puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu.

Saul era fiul unui conducător puternic şi bogat, dar, cu toate acestea, potrivit cu viaţa simplă de pe atunci, se ocupa împreună cu tatăl său de lucrările modeste ale agriculturii. Când câteva din animalele tatălui său s-au pierdut prin munţi, Saul a plecat împreună cu una dintre slugi în căutarea lor. Timp de trei zile au căutat zadarnic şi, cum ajunseseră în apropiere de Rama (vezi Anexa, nota nr. 9), reşedinţa lui Samuel, sluga i-a propus să-l întrebe pe profet cu privire la bunurile pierdute. „Uite, eu am la mine un sfert de siclu de argint”, zise el, „îl voi da omului lui Dumnezeu, şi ne va arăta drumul”. Lucrul acesta era după obiceiul timpului. Când cineva se apropia de o persoană care era mai presus de el în rang sau slujbă, îi prezenta un mic dar, ca semn de respect.

La apropierea lor de oraş, au întâlnit nişte fete ce ieşeau să scoată apă şi le-au întrebat despre văzător. Ca răspuns, li s-a spus că nu după mult timp trebuia să aibă loc un serviciu divin şi că profetul sosise chiar atunci; trebuia să se aducă o jertfă „pe înălţime”, iar după aceea trebuia să aibă loc o masă de jertfă. Sub administraţia lui Samuel se făcuse o schimbare. La data când fusese el chemat de Dumnezeu, serviciile divine de la templu erau privite cu dispreţ. Oamenii „nesocoteau darurile Domnului” (1 Sam. 2, 17). Acum, serviciul divin fusese repus în cinste în toată ţara şi poporul dovedea înclinaţia inimii spre cele religioase. Întrucât la cortul întâlnirii nu avea loc niciun serviciu divin, jertfele se aduceau deocamdată altundeva, iar cetăţile preoţilor şi leviţilor, unde poporul se ducea pentru a primi învăţătură, erau folosite în acest scop. De obicei, pentru aducerea jertfelor

se foloseau locurile cele mai înalte din localităţile acestea, motiv pentru care se şi numeau înălţimi.

La poarta cetăţii, Saul s-a întâlnit cu profetul. Dumnezeu îi descoperise lui Samuel că la data aceea îi va fi prezentat cel care fusese ales să fie împărat al lui Israel. Pe când stăteau faţă în faţă, Domnul i-a spus lui Samuel: „Iată omul, despre care ţi-am vorbit; el va domni peste poporul Meu”.

La rugămintea lui Saul: „Arată-mi, te rog, unde este casa văzătorului”, Samuel a răspuns: „Eu sunt văzătorul”. Asigurându-l că animalele fuseseră găsite, profetul a stăruit de el să rămână pentru a lua parte la festivitate, dându-i a înţelege unele lucruri care aveau mare importanţă. „Şi pentru cine este păstrat tot ce este mai de preţ în Israel? Oare nu pentru tine şi pentru toată casa tatălui tău?” Inima ascultătorului s-a cutremurat la cuvintele profetului. Fără îndoială, înţelesese ceva din ele, căci căutarea unui împărat devenise pentru toată naţiunea o problemă de cel mai mare interes. Dar considerând cu modestie persoana sa ca fiind de prea puţină însemnătate, Saul răspunse: „Oare nu sunt eu… din una din cele mai mici seminţii ale lui Israel? Şi familia mea nu este cea mai mică dintre toate familiile din seminţia lui Beniamin? Pentru ce dar îmi vorbeşti astfel?”

Samuel l-a condus pe străin la locul de întâlnire, unde se adunaseră fruntaşii cetăţii. După dispoziţiile date de profet, locul de cinste i-a fost dat lui Saul şi i s-a aşezat în faţă porţia cea mai bună. După încheierea serviciului divin, Samuel l-a dus pe oaspetele său la el acasă şi acolo a stat de vorbă cu el pe terasă, prezentându-i marile principii pe care fusese întemeiată conducerea lui Israel, căutând în felul acesta să-l pregătească, în oarecare măsură, pentru înalta lui poziţie.

A doua zi dimineaţă, când Saul a pornit la drum, profetul a mers cu el. La ieşirea din cetate, a poruncit ca

sluga să meargă înainte. Apoi i-a poruncit lui Saul să se oprească pentru a primi o solie pe care i-o încredinţa Dumnezeu. „Samuel a luat sticluţa cu untdelemn şi a turnat-o pe capul lui Saul. Apoi l-a sărutat şi a zis: Nu te-a uns Domnul ca să fii căpetenia moştenirii Lui?” Ca dovadă că făcuse lucrul acesta pe temeiul autorităţii divine, Samuel i-a spus toate întâmplările ce trebuia să aibă loc la întoarcerea spre casă şi l-a asigurat pe Saul că va fi împuternicit de Duhul lui Dumnezeu pentru slujba ce-l aştepta. „Duhul Domnului va veni peste tine”, spuse profetul, „şi vei fi prefăcut într-un alt om. Când ţi se vor împlini semnele acestea, fă ce vei găsi de făcut, căci Dumnezeu este cu tine”.

Saul şi-a continuat drumul mai departe şi totul s-a petrecut aşa cum spusese profetul. Aproape de graniţa lui Beniamin, i s-a spus că animalele pierdute fuseseră găsite. Pe podişul Tabor, a întâlnit trei oameni care se urcau la Betel pentru a se închina lui Dumnezeu. Unul ducea trei iezi, pentru jertfă, altul trei pâini, iar al treilea un burduf cu vin pentru masa de jertfă. L-au salutat pe Saul conform obiceiului şi i-au dat două dintre cele trei pâini. La Ghibea, cetatea de unde era el, o ceată de profeţi care se întorceau de pe „înălţime” cântau laudă lui Dumnezeu cu muzică din flaut, harpă, timpane şi cobze. Când s-a apropiat Saul de ei, Duhul Domnului a venit peste el, a început să cânte cu ei şi să prorocească. El vorbea atât de curgător şi cu atâta înţelepciune şi participa cu atâta zel la cele spre onoarea lui Dumnezeu, încât aceia care-l cunoscuseră mai înainte exclamau uimiţi: „Ce s-a întâmplat cu fiul lui Chiş? Oare şi Saul este între proroci?”

Când Saul s-a unit cu profeţii serviciului de adorare a lui Dumnezeu, s-a produs în el o mare schimbare prin Duhul lui Dumnezeu. Lumina curăţiei şi sfinţeniei lui Dumnezeu a strălucit în întunericul inimii fireşti. El s-a văzut aşa cum era, cum îl vedea Dumnezeu. A văzut

frumuseţea sfinţeniei. De acum era chemat să ducă lupta împotriva păcatului şi a lui Satana şi i s-a arătat că numai de la Dumnezeu trebuie să primească puterea necesară pentru această luptă. Planul de Mântuire, care mai înainte îi păruse întunecos şi nelămurit, i-a fost descoperit puterii sale de pricepere. Domnul i-a acordat curaj şi înţelepciune pentru înalta chemare. El i-a descoperit Izvorul puterii şi al harului şi i-a luminat mintea cu privire la cererile lui Dumnezeu şi la propria sa datorie.

Ungerea lui Saul ca împărat nu fusese făcută cunoscută poporului. Alegerea lui Dumnezeu trebuia să aibă loc public, prin tragere la sorţi. În scopul acesta, Samuel a chemat poporul la Mipta. Mai întâi s-au făcut rugăciuni ca Dumnezeu să-i călăuzească; apoi a urmat ceremonia solemnă a tragerii la sorţi. În tăcere, poporul aştepta rezultatul. S-a tras la sorţi mai întâi seminţia, apoi neamul şi în sfârşit familia, pentru ca în cele din urmă să fie tras sorţul pentru Saul, fiul lui Chiş, omul ales. Dar Saul nu era în adunare. Împovărat de simţământul marii răspunderi care trebuia să-i revină, se retrăsese pe ascuns. A fost adus înapoi la adunare, care a văzut cu mândrie şi satisfacţie că el avea o înfăţişare nobilă şi împărătească, întrecându-i pe toţi „de la umăr în sus”. Însuşi Samuel a exclamat, când l-a înfăţişat poporului: „Vedeţi pe cel pe care l-a ales Domnul? Nu este nimeni în tot poporul care să fie ca el”. Iar ca răspuns, din piepturile acelei mari mulţimi s-a înălţat un prelung şi puternic strigăt de bucurie: „Trăiască împăratul!”

Apoi Samuel a expus înaintea poporului „dreptul împărăţiei”, explicând lămurit principiile pe care se întemeia conducerea monarhică şi după care trebuia să se conducă. Împăratul nu trebuia să fie un monarh absolut, ci puterea lui trebuia să rămână subordonată voinţei Celui Prea înalt. Cuvântarea aceasta a fost scrisă într-o carte în care s-au notat prerogativele împăratului, precum şi

drepturile şi privilegiile poporului. Cu toate că naţiunea lepădase avertizarea dată de Samuel, profetul, chiar fiind constrâns să se plece în faţa dorinţelor lor, cu sinceritate căuta să le apere libertăţile cât mai mult posibil.

În timp ce, în general, poporul era gata să-l recunoască pe Saul ca împărat, s-a format totuşi un puternic partid advers. Căci alegerea unui împărat din seminţia lui Beniamin, cea mai mică dintre seminţii – trecând cu vederea atât seminţia lui Iuda, cât şi pe cea a lui Efraim, cele mai mari şi mai puternice seminţii – era o desconsiderare pe care n-o puteau admite. Ei nu au vrut să-i jure credinţă lui Saul şi nici să-i aducă darurile obişnuite. Aceia care au fost cei mai aprigi în a cere un împărat erau acum cei care nu doreau să-l admită cu recunoştinţă pe acela pe care-l rânduise Dumnezeu. Aderenţii fiecărui partid aveau favoriţii lor pe care ar fi dorit să-i vadă aşezaţi pe tron şi mai mulţi conducători ar fi dorit să primească ei onoarea aceasta. Invidia şi gelozia mocneau în inima multora. Străduinţele depuse din mândrie sau înălţare de sine au condus la dezamăgire şi nemulţumire.

Saul considera că nu e lucru înţelept să primească demnitatea împărătească într-o astfel de stare de lucruri. Lăsându-l în continuare pe Samuel la conducere, el s-a înapoiat la Ghibea. El a fost condus cu toată cinstea de o grupă de oameni care, văzând în alegerea lui o hotărâre dumnezeiască, erau hotărâţi să-l susţină. Dar el n-a făcut niciun efort ca să-şi impună dreptul la tron cu forţa. Acasă, în ţinutul muntos al lui Beniamin, s-a ocupat în linişte de lucrările agriculturii şi a lăsat pe deplin în mâna lui Dumnezeu apărarea autorităţii sale.

Curând după alegerea lui Saul au năvălit amoniţii, sub conducerea regelui lor Nahaş, în ţinutul seminţiilor de la răsărit de Iordan, ameninţând cetatea Iabes din Galaad. Locuitorii au încercat să obţină un legământ de pace,

obligându-se să le plătească bir amoniţilor. Însă regele lor, plin de sălbăticie, era dispus să încheie acest legământ numai cu condiţia de a-i scoate fiecăruia dintre ei ochiul drept, ca să facă din ei dovada veşnică a puterii lui.

Oamenii din cetatea asediată au cerut un răgaz de şapte zile. Până atunci amoniţii s-au retras, zicând că prin aceasta vor face şi mai strălucitoare biruinţa lor. Îndată au fost trimişi soli din Iabes pentru a cere ajutor de la seminţiile ce se aflau la apus de Iordan. Vestea a fost adusă la Ghibea, provocând o mare spaimă. Saul, care se întorcea seara de la câmp, unde arase toată ziua, a auzit jelirile zgomotoase ale poporului care-i spuneau că trebuie să se fi întâmplat o mare nenorocire. El zise: „Ce are poporul de plânge?” Când i s-a povestit dezonoranta întâmplare, s-au trezit toate puterile care dormitau în el. „Duhul lui Dumnezeu a venit peste el… A luat o pereche de boi, i-a tăiat în bucăţi şi le-a trimis prin soli în tot ţinutul lui Israel, zicând: Oricine nu va merge după Saul şi Samuel, îşi va vedea boii tăiaţi la fel”.

Trei sute treizeci de mii de bărbaţi s-au adunat pe platoul Bezec sub comanda lui Saul. Îndată au fost trimişi soli la cetatea asediată, cu asigurarea că a doua zi dimineaţă, chiar în ziua când trebuia să se supună amoniţilor, puteau să aştepte ajutor. Printr-un marş forţat în timpul nopţii, Saul şi oştirea lui au trecut Iordanul, ajungând la Iabes în „straja dimineţii”. Ca şi Ghedeon, el îşi împărţi oştirea în trei grupe şi se aruncă de îndată asupra amoniţilor care, fără să viseze măcar primejdia, erau mai puţin ca oricând de strajă. În panica ce a urmat, au fost bătuţi deplin. „Cei ce au scăpat, au fost risipiţi şi n-au rămas doi laolaltă” dintre ei.

Rapida hotărâre şi vitejia lui Saul, ca şi talentul strategic de care a dat dovadă, conducând cu succes o oştire atât de mare, erau însuşiri pe care le ceruse poporul pentru a putea să se compare cu alte naţiuni. Poporul îl

salută acum ca împărat, atribuind succesul puterii omeneşti şi uitând în felul acesta că, fără binecuvântarea deosebită a lui Dumnezeu, toate străduinţele ar fi fost zadarnice. În entuziasmul lor, unii au făcut propunerea ca să fie omorâţi toţi aceia care la început au refuzat să recunoască autoritatea lui Saul. Dar împăratul a intervenit zicând: „Nimeni nu va fi omorât în ziua aceasta, căci astăzi Domnul a dat o izbăvire lui Israel”. Aici Saul a dovedit schimbarea ce avusese loc în caracterul lui. În loc de a-şi atribui sieşi onoarea, toată onoarea I-a dat-o lui Dumnezeu. În loc de a dovedi o dorinţă de răzbunare, el a manifestat un duh de îndurare şi de iertare. Aceasta este o dovadă de netăgăduit că harul lui Dumnezeu locuieşte în inimă.

Acum, Samuel a propus să aibă loc o adunare naţională la Ghilgal, pentru ca acolo să întărească oficial împărăţia lui Saul. Aşa s-a făcut şi „au adus jertfe de mulţumire înaintea lui Dumnezeu şi Saul şi toţi oamenii lui s-au veselit foarte mult acolo”.

Ghilgal fusese locul unde Israel şi-a ridicat prima tabără în ţara făgăduită. Aici a ridicat Iosua, prin poruncă dumnezeiască, monumentul de douăsprezece pietre pentru a imortaliza trecerea prin Iordan. Aici fusese reînnoită circumciziunea. Aici au sărbătorit primul Paşte după păcătuirea de la Cadeş şi călătoria prin pustie. Aici încetase mana. Aici. Se descoperise Conducătorul oştirii Domnului ca supremul Comandant al oştirii lui Israel. De aici se urcaseră pentru a cuceri Ierihonul şi cetatea Ai. Aici îşi primise Acân pedeapsa pentru păcatul său şi aici se încheiase legământul acela cu gabaoniţii, când israeliţii au fost pedepsiţi pentru neglijenţa lor de a cere sfat de la Dumnezeu. Pe acest podiş, legat de atâtea amintiri emoţionante, au stat Samuel şi Saul şi, când s-au potolit strigătele care îl salutau pe împărat, bătrânul profet a rostit cuvântarea sa de rămas bun, ca fost conducător al

naţiunii.

„Iată”, a zis el, „v-am ascultat în tot ce mi-aţi zis, şi am pus un împărat peste voi. De acum, iată împăratul care va merge înaintea voastră. Cât despre mine, eu sunt bătrân, am albit...; am umblat înaintea voastră din tinereţe până în ziua de azi. Iată-mă! Mărturisiţi împotriva mea, în faţa Domnului şi în faţa unsului Lui: cui i-am luat boul, sau cui i-am luat măgarul? Pe cine am apăsat, şi pe cine am năpăstuit? De la cine am luat mită ca să închid ochii asupra lui? Mărturisiţi, şi vă voi da înapoi”.

Într-un glas, poporul a răspuns: „Nu ne-ai apăsat, nu ne-ai năpăstuit şi nici n-ai primit nimic din mâna nimănui”.

Samuel nu căuta numai să-şi îndreptăţească propriile sale fapte. El făcuse chiar mai înainte cunoscute principiile de care trebuia să fie condus atât poporul, cât şi împăratul şi dorea să adauge la acestea greutatea propriului său exemplu. Din copilărie fusese legat de lucrarea lui Dumnezeu şi, în decursul îndelungatei sale vieţi, avusese înaintea sa o singură ţintă, şi anume onoarea lui Dumnezeu şi prosperitatea deplină a lui Israel.

Înaintea oricărei speranţe de bine pentru popor, israeliţii trebuia să fie aduşi la pocăinţă înaintea lui Dumnezeu. Din cauza păcatului, ei îşi pierduseră credinţa în Dumnezeu şi în capacitatea Lui de a-şi apăra lucrarea. Înainte ca ei să poată avea adevărata pace, trebuia să fie făcuţi să vadă şi să recunoască exact păcatele de care erau vinovaţi. Ei spuseseră că scopul pentru care doreau un împărat era acesta: „Împăratul nostru ne va judeca, va merge înaintea noastră şi ne va cârmui în războaiele noastre”. Samuel a povestit istoria lui Israel din ziua de când Dumnezeu îi scosese din Egipt. Domnul, Împăratul împăraţilor, fusese în fruntea lor şi condusese războaiele lor. Adesea, păcatele lor îi vânduseră în mâna inamicilor, dar ei încă nu se întorseseră de pe căile lor rele, când mila lui Dumnezeu le ridicase un eliberator. „Domnul a trimis

pe Ierubaal şi pe Barac, pe Iefta şi pe Samuel şi v-a izbăvit din mâna vrăjmaşilor voştri care vă înconjurau şi aţi locuit în linişte”. Şi, cu toate acestea, când s-a apropiat primejdia, au strigat: „Un împărat să domnească peste noi”, după cum spunea profetul, „totuşi Domnul, Dumnezeul vostru era împăratul vostru”.

Apoi Samuel a continuat: „Acum, mai aşteptaţi aici, ca să vedeţi minunea pe care o va face Domnul sub ochii voştri. Nu suntem la seceratul grânelor? Voi striga către Domnul, şi va trimite tunete şi ploaie. Să ştiţi atunci şi să vedeţi cât de rău aţi făcut înaintea Domnului, când aţi cerut un împărat pentru voi”. „Samuel a strigat către Domnul şi Domnul a trimis chiar în ziua aceea tunete şi ploaie”. În timpul seceratului grânelor, în mai şi iunie, în Orient nu ploua. Cerul era fără nori, iar atmosfera era limpede şi liniştită. O vijelie atât de puternică în această perioadă din an a umplut inima tuturor de spaimă. În umilinţă, poporul îşi recunoscu de data aceasta păcatul – exact acel păcat de care se făcuse vinovat. „Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău, pentru robii tăi, ca să nu murim; căci la toate păcatele noastre am mai adăugat şi pe acela de a cere un împărat pentru noi”.

Samuel nu a lăsat poporul într-o stare de deznădejde, căci aceasta ar fi zădărnicit orice încercare pentru o vieţuire mai bună. Satana i-ar fi făcut să-L privească pe Dumnezeu ca fiind aspru şi neiertător şi ar fi fost expuşi astfel la numeroase ispite. Dumnezeu este milos şi iertător, totdeauna gata să dovedească milă faţă de poporul Său, dacă el ascultă de glasul Lui. „Nu vă temeţi!” a răsunat solia lui Dumnezeu prin servul Său: „Aţi făcut tot răul acesta, dar nu vă abateţi de la Domnul şi slujiţi Domnului din toată inima voastră. Nu vă abateţi de la El; altfel aţi merge după lucruri de nimic, care nu aduc nici folos, nici izbăvire, pentru că sunt lucruri de nimic. Domnul nu va părăsi pe poporul Lui”.

Samuel n-a spus nimic despre desconsiderarea la care fusese supus; n-a rostit niciun cuvânt de mustrare pentru nerecunoştinţa cu care Israel răsplătise lunga lui viaţă de lepădare de sine, ci el i-a asigurat că inima lui simte şi mai departe pentru ei: „Departe iarăşi de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi! Vă voi învăţa calea cea bună şi cea dreaptă. Temeţi-vă numai de Domnul şi slujiţi-l cu credincioşie din toată inima voastră; căci vedeţi ce putere desfăşoară El printre voi. Dar, dacă veţi face răul, veţi pieri, voi şi împăratul vostru”.

Secţiune 2.63 Cap. 60 – Încumetarea lui Saul

După adunarea de la Ghilgal, Saul a lăsat oastea la vatră, oaste care se strânsese la chemarea lui pentru a-i înfrânge pe amoniţi, şi din care a păstrat numai două mii de oameni care să fie cu el la Micmaş, iar o mie de oameni să rămână cu fiul său Ionatan, la Ghibea. Prin aceasta, a săvârşit o mare greşeală. Oastea lui era plină de curaj şi nădejde din pricina biruinţei de curând câştigate şi, dacă ar fi pornit îndată împotriva altor vrăjmaşi ai lui Israel, s-ar fi dat o lovitură hotărâtoare pentru eliberarea naţiunii.

Între timp, vecinii lor războinici, filistenii, n-au rămas cu mâinile în sân. După înfrângerea de la Eben-Ezer, tot mai păstraseră în stăpânire câteva dintre cetăţile din munte, în ţinuturile lui Israel, şi acum s-au aşezat chiar în inima ţării. Filistenii erau mult mai dotaţi decât israeliţii în ce priveşte resursele, armele şi echipamentul. În timpul anilor îndelungaţi ai stăpânirii lor apăsătoare, ei au căutat să-şi întărească puterea, interzicându-le israeliţilor să se ocupe cu fierăria, pentru a nu putea să-şi făurească arme. După încheierea păcii, evreii, când aveau nevoie, încă se mai duceau la garnizoanele filistenilor pentru a li se face lucrări de acest gen. Conduşi de iubirea lor pentru o viaţă tihnită şi de un spirit de laşitate pe care l-au cultivat în timpul lungii lor oprimări, bărbaţii lui Israel au neglijat aproape cu totul să-şi procure unelte de război. Se

foloseau arcuri şi praştii de război, pe care israeliţii şi le puteau face; dar în afară de Saul şi fiul său Ionatan, nu era niciunul între ei care să fi avut o suliţă sau o sabie (1 Sam. 13, 22).

Doar în al doilea an al domniei lui Saul s-a făcut o încercare de a-i supune pe filisteni. Prima bătălie a fost condusă de Ionatan, fiul împăratului, care a atacat garnizoana lor din Ghibea şi a înfrânt-o. Iritaţi din cauza acestei înfrângeri, filistenii s-au pregătit să dea un atac fulgerător contra israeliţilor. Saul a proclamat cu sunet de trâmbiţe războiul în toată ţara, chemându-i pe toţi bărbaţii în stare să poarte armele, inclusiv din triburile de dincolo de Iordan, să se adune la Ghilgal. Chemarea a fost ascultată.

Filistenii adunaseră la Micmaş o oştire imensă: „treizeci de mii de care, şase mii de călăreţi şi poporul acesta era fără număr, ca nisipul de pe ţărmul mării” (1 Sam. 13, 5). Când vestea a sosit la Saul şi oştirea lui, la Ghilgal, poporul s-a descurajat, gândindu-se la oastea cea puternică cu care trebuia să se măsoare în luptă. Nu erau pregătiţi să dea piept cu vrăjmaşul şi mulţi erau atât de îngroziţi, încât nu mai îndrăzneau să aştepte să se confrunte cu inamicul. Unii s-au refugiat dincolo de Iordan, în timp ce alţii s-au ascuns prin peşteri, prin gropi şi printre stâncile care erau în mare număr prin locurile acelea. Pe măsură ce se apropia timpul luptei, numărul dezertorilor sporea cu mare iuţeală, iar cei care nu se retrăgeau din rândurile armatei erau cuprinşi de spaimă şi de prevestiri rele.

La data când fusese uns pentru prima dată ca rege al lui Israel, Saul a primit de la Samuel îndrumări clare despre felul cum să se poarte cu această ocazie. „Să te pogori înaintea mea la Ghilgal”, spusese profetul; „şi eu mă voi pogorî la tine, ca să aduc arderi de tot şi jertfe de mulţumire. Să mă aştepţi şapte zile acolo, până voi ajunge

eu la tine şi-ţi voi spune ce ai să faci” (1 Sam. 10, 8).

Saul a aşteptat zi după zi, fără a face totuşi eforturi hotărâte pentru a încuraja poporul şi a-i insufla încredere în Dumnezeu. Înainte de a fi trecut pe deplin timpul hotărât de profet, el a ajuns nerăbdător din cauza întârzierii, lăsându-se pradă descurajării pe care o aduceau împrejurările grele în care se afla. În loc să pregătească poporul în chip conştiincios pentru serviciul divin pe care urma să-l săvârşească Samuel, Saul s-a lăsat pradă necredinţei şi presimţirilor îngrijorătoare. Înfăţişarea înaintea lui Dumnezeu şi căutarea Lui prin jertfă era ceva deosebit de solemn şi însemnat şi Dumnezeu cerea ca poporul să-şi cerceteze inima şi să se pocăiască de păcate, pentru ca jertfa să fie bine primită înaintea Lui şi binecuvântarea Sa să-i poată însoţi în străduinţele lor de a-l birui pe vrăjmaş. Dar Saul ajunsese să fie neliniştit şi, în loc să se încreadă în ajutorul lui Dumnezeu, poporul privea la împăratul pe care-l alesese pentru ca să-l poarte şi să-l conducă.

Dar Domnul. Se îngrijea şi mai departe de ei şi nu i-a lăsat pradă nenorocirii care ar fi dat peste ei dacă braţul omenesc slab ar fi fost unicul lor sprijin. El îi aduse la strâmtorare pentru ca să-şi dea seama ce nebunie este să te încrezi în oameni şi, astfel, să se îndrepte spre El, unicul lor ajutor. Venise timpul ca Saul să fie încercat. El trebuia acum să arate dacă se încrede în Dumnezeu şi aşteaptă răbdător să primească porunci de la El, dovedind că este un bărbat în care Dumnezeu. Se poate încrede în zile grele ca într-un conducător al poporului Său, sau dacă se clatină, demonstrând că este nevrednic de răspunderea sfântă pe care o avea. Va asculta oare împăratul pe care l-a ales Israel de împăratul tuturor împăraţilor? Va îndruma el gândul războinicilor săi descurajaţi spre Acela la care este eliberarea şi puterea veşnică?

Cu o nerăbdare mereu crescândă, Saul aştepta

sosirea lui Samuel şi a pus pe seama lipsei dintre ei a profetului confuzia, descurajarea şi dezertarea oştirii sale. Timpul hotărât a sosit, dar omul lui Dumnezeu nu a venit îndată. Providenţa lui Dumnezeu îl reţinuse pe servul Său. Duhul neliniştit şi nestăpânit al lui Saul n-a mai reuşit să se înfrâneze. Văzând că trebuie făcut ceva, şi pentru a aduce la tăcere temerile poporului, s-a hotărât să convoace o adunare pentru serviciul divin şi să ceară ajutor prin jertfă. Dumnezeu dăduse îndrumări şi numai aceia care fuseseră consacraţi pentru această slujbă aveau voie să aducă jertfe înaintea Lui. Dar Saul porunci: „Aduceţi-mi arderea de tot şi jertfele de mulţumire”; şi, aşa cum se găsea, îmbrăcat cu platoşa şi uneltele de război, se înfăţişă înaintea altarului şi aduse jertfa înaintea lui Dumnezeu.

„Pe când sfârşea de adus arderea de tot, a venit Samuel, şi Saul i-a ieşit înainte să-i ureze de bine”. Samuel a văzut îndată că Saul procedase contrar ordinelor precise ce i se dăduseră. Domnul a spus prin profetul Său că va descoperi în timpul acela ce trebuia să facă Israel în acea criză. Dacă Saul ar fi îndeplinit condiţiile pe temeiul cărora se făgăduise ajutorul divin, Domnul l-ar fi salvat în chip minunat pe Israel prin micul număr care îi rămăsese credincios împăratului. Dar Saul era aşa de mulţumit de sine însuşi şi de fapta sa, încât l-a întâmpinat pe profet ca unul care ar fi meritat laudă, nu mustrare.

Înfăţişarea lui Samuel trăda îngrijorarea şi neliniştea; iar la întrebarea lui: „Ce ai făcut?”, Saul a adus scuze pentru fapta sa plină de încumetare. El zise: „Când am văzut că poporul se împrăştie de lângă mine, că nu vii la timpul hotărât, şi că filistenii sunt strânşi la Micmaş, mi-am zis: Filistenii se vor pogorî împotriva mea la Ghilgal, şi eu nu m-am rugat Domnului! Atunci am îndrăznit şi am adus arderea de tot”.

„Samuel a zis lui Saul: Ai lucrat ca un nebun şi n-ai păzit porunca pe care ţi-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău.

Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul şi-a ales un om după inima Lui, şi Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său… Apoi Samuel s-a sculat şi s-au suit din Ghilgal la Ghibea lui Beniamin”.

Sau Israel înceta să mai fie poporul lui Dumnezeu, sau, dacă nu, trebuia ca principiile pe care se întemeiase împărăţia să fie menţinute, iar poporul să fie cârmuit de puterea dumnezeiască. Dacă Israel se preda cu totul lui Dumnezeu, dacă voinţa omenească şi pământească rămâneau în totul supuse voinţei lui Dumnezeu, El era gata să fie şi mai departe Conducătorul lui Israel. Atâta timp cât împăratul şi poporul dovedeau prin purtarea lor că erau supuşi lui Dumnezeu, El putea să fie scutul şi adăpostul lor. Dar în Israel nu putea să se menţină o monarhie care nu recunoştea în totul autoritatea supremă a lui Dumnezeu.

Dacă în timpul acesta de încercare Saul ar fi manifestat ascultare faţă de poruncile lui Dumnezeu, Domnul şi-ar fi putut realiza voinţa Sa prin el. Gestul lui greşit arăta însă că el nu era capabil de a fi locţiitorul lui Dumnezeu pentru poporul Lui. El l-ar fi condus pe Israel în rătăcire. Puterea conducătoare nu ar fi fost voinţa lui Dumnezeu, ci voinţa sa. Dacă Saul ar fi fost credincios, împărăţia lui ar fi fost întărită pentru veşnicie; dar, pentru că greşise, planurile lui Dumnezeu urmau să fie realizate printr-un altul. Conducerea lui Israel trebuia să fie încredinţată altcuiva, care să domnească asupra poporului, potrivit cu voinţa Creatorului.

Noi nu cunoaştem ce interese sunt în joc atunci când Domnul ne pune la încercare. Nu există siguranţă decât în ascultarea cea mai strictă a Cuvântului lui Dumnezeu. Toate făgăduinţele Sale sunt date cu condiţia credinţei şi ascultării, iar acela care nu ascultă anulează pentru sine împlinirea binecuvântărilor bogate ale Sfintelor Scripturi. Nu trebuie să urmăm pornirilor noastre sau celor ale

oamenilor; trebuie să privim la voinţa descoperită a lui Dumnezeu şi să umblăm aşa cum spun poruncile Lui precise, indiferent de situaţiile din jurul nostru. Dumnezeu va avea grijă de urmări; prin credincioşia faţă de Cuvântul Lui, putem mărturisi înaintea îngerilor şi oamenilor, în timpuri de ispită, că Domnul ne poate folosi în împrejurările grele ale vieţii pentru a îndeplini voinţa Lui, pentru a proslăvi Numele Lui şi a fi o binecuvântare pentru poporul Lui.

Saul căzuse în dizgraţia lui Dumnezeu şi, cu toate acestea, nu era dispus să-şi umilească inima în pocăinţă. Ceea ce îi lipsea din adevărata evlavie căuta să înlocuiască prin râvnă pentru formele religiei. Saul nu era în necunoştinţă despre înfrângerea lui Israel când chivotul lui Dumnezeu fusese adus în tabără de Hofni şi Ţineas, dar cu toate acestea se hotărî să trimită după chivotul sfânt şi preoţii care-l aveau în grijă.

Dacă prin mijlocul acesta putea să-i insufle poporului încredere, el spera să poată să-şi adune din nou oastea risipită şi să dea bătălia cu filistenii. Dorea să se scutească de prezenţa şi sprijinul lui Samuel şi să scape în felul acesta de mustrările şi reproşurile lui nedorite.

Lui Saul îi fusese dat Duhul Sfânt pentru a-i lumina mintea şi a-i îmblânzi inima. El primise prin profetul lui Dumnezeu instrucţiuni şi mustrări clare. Şi, cu toate acestea, cât de mare era abaterea lui! Istoria vieţii primului împărat al lui Israel ne înfăţişează exemplul dureros al puterii deprinderilor rele cultivate în tinereţe. Saul nu-L iubise pe Dumnezeu şi nu se temuse de El în tinereţea sa, iar duhul acela furtunos, pe care nu-l deprinsese din tinereţe cu supunerea, era totdeauna gata să se revolte împotriva autorităţii divine. Aceia care în tinereţe dovedesc un respect sfânt faţă de voinţa lui Dumnezeu şi îşi îndeplinesc cu credincioşie datoriile în locurile lor din viaţă vor fi pregătiţi pentru răspunderi mai

mari în viaţa de mai târziu. Dar nu se poate ca oamenii să abuzeze ani de zile de puterile pe care Dumnezeu li le dă şi apoi, când vor să se schimbe, să găsească aceste puteri proaspete şi la îndemână pentru a porni pe o cale cu totul opusă.

Străduinţele lui Saul de a îmbărbăta poporul s-au dovedit fără efect. Când a văzut că oastea se redusese la şase sute de oameni, a părăsit localitatea Ghilgal şi s-a retras în cetatea Ghibea, care fusese de curând luată de la filisteni. Această întăritură se afla pe partea de miazăzi a unei văi de câţiva kilometri – o trecătoare adâncă şi prăpăstioasă, la miazănoapte de Ierusalim. Pe partea de miazănoapte a aceleiaşi văi, la Micmaş, tăbărâse oastea filistenilor, în timp ce diferite cete de ostaşi cutreierau prin toate părţile după jaf.

În felul acesta, Dumnezeu lăsase lucrurile să ajungă la o stare de criză, pentru ca să poată mustra abaterile lui Saul şi să poată da o lecţie poporului, o lecţie de umilinţă şi de credinţă. Din cauza păcatului lui Saul în încumetarea sa de a aduce jertfă, Domnul nu avea să-i dea onoarea de a-i birui pe filisteni. Ionatan, fiul împăratului, un bărbat care se temea de Domnul, a fost ales ca instrument pentru a-l elibera pe Israel. Călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, el i-a făcut purtătorului armelor sale propunerea ca ei să atace tabăra inamicului pe neaşteptate. El a zis: „Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvirea printr-un mic număr ca şi printr-un mare număr” (1 Sam. 14, 6).

Purtătorul armelor, care era şi el un bărbat al credinţei şi rugăciunii, a fost de acord cu planul şi ei s-au îndepărtat împreună de tabără, pe furiş, pentru ca nimeni să nu le stea împotrivă. După ce au înălţat rugăciuni călduroase Dumnezeului părinţilor lor, s-au înţeles asupra unui semn după care trebuia să ştie ce au de făcut mai departe. Şi, după ce au coborât în prăpastia care

despărţea cele două oştiri, şi-au urmat drumul mai departe, în tăcere, la adăpostul coastei stâncoase şi în parte ascunşi prin trecătoare şi prin colţurile de stâncă ale văii. Când s-au apropiat de întăriturile filistenilor, au fost văzuţi de vrăjmaşii lor care au spus în batjocură: „Iată că evreii ies din găurile lor în care s-au ascuns” şi au fost chemaţi sus la ei: „Suiţi-vă la noi ca să vă arătăm ceva” – cuvinte care doreau să spună că îi vor pedepsi pe cei doi israeliţi pentru îndrăzneala lor. Chemarea aceasta era semnul pe care Ionatan şi solul său îl doreau, potrivit cu înţelegerea lor, ca dovadă că Domnul îi sprijină în acţiunea lor. Retrăgându-se din văzul filistenilor şi luând drumul ascuns şi greu, ostaşii au ajuns pe vârful unei stânci considerate de necucerit şi care nu prea era supravegheată. În felul acesta, ei au pătruns în tabăra vrăjmaşului, omorându-i pe străjerii care, copleşiţi de uimire şi de teamă, n-au opus nicio rezistenţă.

Îngeri din cer îi protejau pe Ionatan şi pe însoţitorul său, îngeri luptau alături de ei şi filistenii au căzut înaintea lor. Pământul se zguduia, ca şi cum s-ar fi apropiat o mare mulţime de călăreţi şi de care. Ionatan a recunoscut semnele ajutorului divin şi chiar filistenii au recunoscut că Dumnezeu lucrează la eliberarea lui Israel. O mare groază s-a abătut asupra oştirii de pe podiş şi din garnizoană. În zăpăceala lor, socotindu-i vrăjmaşi pe propriii lor ostaşi, filistenii au început să se omoare unii pe alţii.

Curând, zgomotul luptei a ajuns până în tabăra lui Israel. Străjerii împăratului au dat de veste că în tabăra filistenilor domneşte o mare confuzie şi că numărul lor scade. Şi, cu toate acestea, nu se ştia că cineva din oastea evreilor părăsise tabăra. Făcându-se numărătoarea, s-a văzut că nu lipsea nimeni, afară de Ionatan şi purtătorul armelor sale. Însă, când a văzut că filistenii luptă împotriva unei puteri care le stătea împotrivă, Saul scoase oastea la atac, pentru a lupta şi ei. Evreii care trecuseră la inamici s-

au întors acum împotriva lor; au mai ieşit mulţi şi din ascunzători, iar filistenii, deplin zdrobiţi, au luat-o la fugă, oastea lui Saul făcând un măcel îngrozitor între cei ce fugeau.

Hotărât să-şi folosească în cea mai mare măsură avantajele, împăratul, pripit, le interzisese ostaşilor săi de a mânca toată ziua aceea, poruncă pe care a întărit-o printr-un jurământ solemn: „Blestemat să fie omul care va mânca pâine până seara, până mă voi răzbuna pe vrăjmaşii mei!” Biruinţa era deja câştigată, fără ca Saul să fi ştiut de aşa ceva sau să fi ajutat cu ceva; dar el nădăjduia să iasă în evidenţă prin deplina nimicire a oştirii înfrânte. Ordinul de a nu mânca a pornit dintr-o ambiţie egoistă şi dovedea că nu-l preocupau nevoile poporului, dacă acestea veneau în conflict cu dorinţa lui de înălţare de sine. Faptul că Saul a întărit interzicerea aceasta printr-un jurământ solemn dovedeşte că el era şi pripit, şi profan. Chiar cuvintele blestemului dovedesc că Saul avea zel pentru sine, şi nu pentru onoarea lui Dumnezeu. El nu spunea că intenţia lui era ca „Domnul să se răzbune pe vrăjmaşii Săi”, ci „eu să mă răzbun pe vrăjmaşii mei”.

Interdicţia a avut ca urmare faptul că poporul a fost condus la călcarea poruncii lui Dumnezeu. Luptaseră toată ziua şi erau istoviţi din lipsa hranei; şi, îndată ce au trecut orele de înfrânare, s-au aruncat asupra prăzii, mâncând carnea cu sânge, călcând în felul acesta porunca ce interzicea să se mănânce cu sânge.

În timpul luptei din ziua aceea, Ionatan, care nu ştia de porunca tatălui său, o călcase fără să vrea, mâncând dintr-un fagure de miere, pe când trecea printr-o pădure. Seara, Saul a aflat de întâmplarea aceasta. El declarase că, cine va călca porunca sa va fi pedepsit cu moartea; şi, cu toate că Ionatan nu se făcuse vinovat de un păcat săvârşit cu voia, cu toate că Dumnezeu îi salvase viaţa în chip minunat şi prin el înfăptuise eliberarea, totuşi, împăratul

declară că sentinţa trebuie să fie executată. Cruţarea vieţii fiului său ar fi însemnat din partea lui Saul o recunoaştere a faptului că păcătuise când făcuse un jurământ pripit. Lucrul acesta ar fi fost umilitor pentru mândria sa. „Dumnezeu să se poarte cu mine cu toată asprimea”, a sunat sentinţa înspăimântătoare, „dacă nu vei muri, Ionatane!”

Saul nu putea să pună pe seama sa onoarea biruinţei, dar nădăjduia să fie onorat pentru râvna dovedită în păstrarea sfinţeniei jurământului său. Chiar dacă însuşi fiul său trebuia să moară, el dorea să-i sperie pe supuşii săi menţinând cu orice preţ autoritatea împărătească. Doar cu puţin timp înainte, Saul se încumetase la Ghilgal, contrar poruncii lui Dumnezeu, să facă slujba de preot. Fiind mustrat de Samuel, se îndreptăţise cu încăpăţânare. Iar acum, când porunca sa fusese călcată fără să fi fost cunoscută, împăratul şi tatăl îl condamnă pe fiul său la moarte.

Poporul nu s-a grăbit să împlinească sentinţa. Ridicându-se împotriva mâniei împăratului, ei au zis: „Ce! Să moară Ionatan, el, care a făcut această mare izbăvire în Israel? Niciodată! Viu este Domnul că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta”. Mândrul conducător n-a îndrăznit să dispreţuiască o astfel de unanimitate şi viaţa lui Ionatan a fost cruţată.

Saul nu putea să se elibereze de simţământul că fiul său era mai iubit decât el atât de popor, cât şi de Dumnezeu. Eliberarea lui Ionatan era o aspră mustrare a grabei şi lipsei de chibzuinţă a împăratului. Îi stăruia în inimă presimţirea că blestemele se vor întoarce asupra propriului său cap. N-a mai continuat războiul cu filistenii, ci s-a întors prost dispus şi nemulţumit.

Aceia care îşi scuză şi îşi îndreptăţesc păcatul sunt adesea cei dintâi care îl mustră şi-l condamnă la alţii. Ca şi

Saul, mulţi îşi atrag dizgraţia lui Dumnezeu, dar leapădă sfatul şi dispreţuiesc mustrarea. Chiar şi atunci când sunt convinşi că Domnul nu este cu ei, refuză să vadă în ei înşişi cauza necazurilor lor. Ei cultivă un duh de mândrie şi de laudă de sine, în timp ce se dedau la judecăţi crude şi mustrări severe la adresa altora care sunt mai buni decât ei. Ar fi bine dacă aceşti oameni, care fac pe judecătorii, ar cugeta la următoarele cuvinte ale Domnului Hristos: „Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura” (Matei 7, 2).

Aceia care caută să se înalţe pe ei înşişi vor fi aduşi adesea în situaţii, în care să se dovedească adevăratul lor caracter. Aşa cum a fost cazul lui Saul: propria lui purtare a convins poporul că faima imperială şi onoarea regească îi erau mai scumpe decât dreptatea, bunătatea şi îndurarea. În felul acesta, israeliţii şi-au dat seama cât de mult au greşit când au lepădat conducerea pe care le-o dăduse Dumnezeu. Ei l-au schimbat pe profetul evlavios, ale cărui rugăciuni le aduceau binecuvântarea, pe un împărat care, în zelul său orb, invoca blestemul asupra lor.

Dacă nu s-ar fi interpus bărbaţii lui Israel, eliberatorul lor ar fi fost omorât din porunca împăratului. Cu câtă îndoială trebuie să fi urmat poporul acela conducerea lui Saul! Cât de amar trebuie să fi fost gândul că el fusese aşezat pe tron chiar prin intervenţia lor! Domnul are îndelungă răbdare cu rătăcirea oamenilor şi le oferă prilejul tuturor să-şi vadă păcatele şi să se lase de ele; dar, deşi uneori s-ar părea că îngăduie ca aceia care dispreţuiesc voia Sa şi refuză avertismentele Lui să prospere, cu siguranţă că, la timpul potrivit, El va dovedi nebunia lor.

Secţiune 2.64 Cap. 61 – Lepădarea lui Saul

Saul nu trecuse cu bine încercarea credinţei şi dezonorase serviciul divin în grelele împrejurări de la Ghilgal. El nu mai putea să-şi îndrepte greşelile, dar

Domnul dorea să-i mai ofere o ocazie pentru a învăţa lecţia încrederii necondiţionate în Cuvântul Său şi în ascultarea de poruncile Sale.

Când a fost mustrat de profet la Ghilgal, Saul nu vedea nimic rău în purtarea sa. Credea, mai degrabă, că fusese tratat nedrept şi a căutat să-şi îndreptăţească purtarea, aducând scuze pentru faptele sale. De atunci, nu s-a mai întâlnit cu profetul. Samuel îl iubea pe Saul ca pe propriul său copil, iar Saul, cu temperamentul său cutezător şi impulsiv, îl venera pe profet; dar nu primea mustrarea lui Samuel şi, de aceea, căuta să fugă cât mai mult din calea lui.

Dar Domnul l-a trimis pe solul Său la Saul cu o altă solie. Împăratul ar mai fi putut să dovedească prin ascultare credincioşia sa faţă de Dumnezeu şi să arate că e vrednic să stea în fruntea lui Israel. Samuel a venit la împărat şi i-a adus cuvântul Domnului. Pentru ca împăratul să-şi dea seama de importanţa ascultării de poruncă, Samuel i-a spus lămurit că vorbeşte din însărcinarea dumnezeiască, prin aceeaşi autoritate care-l chemase pe Saul la domnie. Profetul zise: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Mi-aduc aminte de ce a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieşirea lui din Egipt. Du-te acum, bate pe Amalec, şi nimiceşte cu desăvârşire tot ce-i al lui, să nu-i cruţi şi să omori bărbaţii şi femeile, copiii şi pruncii, cămilele şi măgarii, boii şi oile”. Amaleciţii fuseseră primii care s-au împotrivit israeliţilor în pustie, întâmpinându-i cu război şi, din cauza acestor păcate, cum şi din cauza împotrivirii lor faţă de Dumnezeu şi a josnicei lor închinări la idoli, Domnul rostise prin Moise hotărârea de osândire. Prin inspiraţie dumnezeiască, se înscrisese amintirea cruzimii lor faţă de Israel, împreună cu porunca: „Să ştergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri; să nu uiţi lucrul acesta”. (Deut. 25, 19). Executarea acestei porunci fusese amânată timp de patru sute de ani; dar Amaleciţii

nu se îndepărtaseră de păcatele lor. Domnul ştia că, dacă ar fi posibil, poporul acesta nelegiuit ar şterge de pe pământ atât pe poporul Său, cât şi închinarea la adevăratul Dumnezeu. Venise acum timpul să se aducă la îndeplinire sentinţa aceasta amânată atât de mult.

Îndelunga răbdare pe care Dumnezeu o arată faţă de cei răi îi face pe oameni şi mai cutezători în neascultarea lor; dar pedepsirea lor nu este mai puţin hotărâtă şi nici mai puţin înspăimântătoare, chiar dacă este amânată multă vreme. „Căci Domnul. Se va scula ca la muntele Peraţim, şi. Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-şi facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-şi împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit” (Isaia 28, 21). Pentru Dumnezeul nostru milos, lucrarea de pedepsire este ceva ciudat, nemaiauzit. „Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască” (Ezech.33, 11). Domnul este „plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie... iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul, dar nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34, 6.7). Chiar dacă nu are plăcere de răzbunare, El va aduce judecata asupra călcătorilor Legii Sale. El este nevoit să facă aceasta pentru a-i scăpa pe locuitorii pământului de o degenerare deplină şi de o pierzare veşnică. Pentru a-i salva pe unii, trebuie să-i nimicească pe cei împietriţi în păcate. „Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie, şi nu lasă nepedepsit pe cel rău” (Naum 1, 3). Prin faptele teribile ale dreptăţii, El va demonstra autoritatea Legii Sale desconsiderate. Şi tocmai neplăcerea cu care este executată judecata este o dovadă despre grozăvia păcatului, care cere judecăţile Sale, şi despre asprimea pedepsei care îl aşteaptă pe păcătos.

Dar în timp ce aplica dreptatea, Dumnezeu. Se gândea şi la milă. Trebuia ca Amaleciţii să fie nimiciţi, în timp ce cheniţii, care locuiau în mijlocul lor, trebuia să fie

cruţaţi. Cu toate că oamenii aceştia nu erau cu totul străini de idolatrie, erau totuşi adoratori ai lui Dumnezeu şi prietenoşi cu israeliţii. Din seminţia aceasta se trăgea cumnatul lui Moise, Hobab, care îi însoţise pe israeliţi în peregrinajul lor prin pustie şi care le făcuse servicii preţioase prin cunoaşterea ţinutului.

De la înfrângerea filistenilor la Micmaş, Saul a făcut război cu moabiţii, amoniţii şi edomiţii, Amaleciţii şi filistenii şi, pretutindeni unde se îndrepta, braţul lui câştiga noi biruinţe. Îndată ce a primit însărcinarea cu privire la amaleciţi, a declarat război. La autoritatea sa se adăuga şi aceea a profetului; fiind chemaţi la război, oamenii lui Israel s-au adunat sub steagurile sale. Expediţia aceasta războinică nu trebuia să fie făcută pentru îmbogăţire; israeliţii nu trebuia să-şi însuşească nici onoarea biruinţei, nici prada. Ei trebuia să intre în război numai ca un act de ascultare faţă de Dumnezeu, cu scopul de a le aplica amaleciţilor pedeapsa Lui. Dumnezeu dorea ca toate naţiunile să vadă soarta acestui popor care se împotrivise domniei Lui şi totodată să vadă că sunt nimiciţi chiar de poporul acela pe care-l dispreţuiseră.

„Saul a bătut pe Amalec, de la Havila până la Şur, care este în faţa Egiptului. A prins viu pe Agag, împăratul lui Amalec, şi a nimicit cu desăvârşire tot poporul, trecându-l prin ascuţişul sabiei. Dar Saul şi poporul au cruţat pe Agag, şi oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, mieii graşi şi tot ce era mai bun; n-a vrut să le nimicească cu desăvârşire şi au nimicit numai tot ce era prost şi nebăgat în seamă”.

Biruinţa aceasta asupra amaleciţilor a fost cea mai strălucită din câte câştigase Saul şi a slujit ca să-i stârnească mândria inimii – aceasta era cea mai mare primejdie a lui. Porunca divină, care îl osândea pe vrăjmaş la nimicire deplină, a fost îndeplinită numai în parte. Dornic de a-şi slăvi întoarcerea sa biruitoare cu prezenţa

unui prizonier împărătesc, Saul se încumetă să urmeze exemplul neamurilor înconjurătoare şi, deci, îl cruţă pe Agag, crudul şi războinicul împărat al amaleciţilor. Poporul a păstrat cei mai buni boi şi cele mai bune oi şi animalele de povară şi şi-a scuzat păcatul, zicând că păstrase vitele pentru a le aduce ca jertfă Domnului. Intenţia era totuşi de a folosi aceste animale prădate doar ca să le înlocuiască pe ale lor.

Saul fusese pus acum la proba finală. Îngâmfata lui nesocotire a voinţei lui Dumnezeu, prin care era hotărât să domnească independent, dovedea că nu i se putea încredinţa puterea împărătească; el nu putea fi un locţiitor al Domnului. În timp ce Saul şi oastea lui se întorceau plini de bucuria biruinţei, acasă la Samuel, profetul, domnea cea mai mare îngrijorare. El primise de la Domnul o solie care condamna purtarea regelui: „Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine şi nu păzeşte cuvintele Mele”. Profetul a fost adânc îndurerat de purtarea împăratului răzvrătit şi a plâns şi s-a rugat toată noaptea, nădăjduind că va fi retrasă sentinţa îngrozitoare.

Părerea de rău a lui Dumnezeu nu este ca a omului. „Cel ce este tăria lui Israel nu minte, şi nu. Se căieşte, căci nu este un om, ca să-l pară rău” (1 Sam. 15, 29). Părerea de rău a omului cuprinde în sine o schimbare a părerilor, părerea de rău a lui Dumnezeu, dimpotrivă, cuprinde o schimbare de stări şi împrejurări. Omul poate să-şi schimbe raporturile sale cu Dumnezeu prin faptul că împlineşte condiţiile prin care ajunge sub harul lui Dumnezeu sau poate ca, prin umblarea sa să se situeze în afara condiţiilor acestui har; dar Domnul „este acelaşi ieri şi azi şi în veci” (Evrei 13, 8). Neascultarea lui Saul a schimbat raporturile sale cu Dumnezeu, dar condiţiile de a fi primit de Dumnezeu au rămas aceleaşi; cerinţele lui Dumnezeu nu s-au schimbat, căci la El nu este schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1, 17).

Cu inima rănită, profetul se ridică a doua zi ca să-l întâmpine pe împăratul pornit pe căi greşite. Samuel nădăjduia că Saul, după o matură chibzuinţă, va ajunge să-şi recunoască păcatul şi că, prin căinţă şi umilinţă, va intra din nou în harul lui Dumnezeu. Dar, după ce s-a făcut primul pas pe calea neascultării, drumul devine uşor. Ajuns prin neascultare într-o stare de decădere, Saul a venit înaintea lui Samuel cu o minciună pe buze. El exclamă: „Fii binecuvântat de Domnul! Am păzit cuvântul Domnului!”

Sunetele care izbiră auzul profetului mustrau susţinerea mincinoasă a împăratului neascultător. La întrebarea directă: „Ce înseamnă behăitul acesta de oi care ajunge la urechile mele, şi mugetul acesta de boi pe care-l aud?”, Saul răspunse: „Le-am adus de la amaleciţi pentru că poporul a cruţat oile cele mai bune şi boii cei mai buni ca să-i jertfească Domnului, Dumnezeului tău; iar pe celelalte le-am nimicit cu desăvârşire”. Poporul ascultase de directivele lui Saul; dar pentru ase apăra, el era gata să arunce asupra lor păcatul neascultării sale.

Solia privitoare la lepădarea lui Saul provoca o durere de negrăit inimii lui Samuel. Solia trebuia să fie rostită în faţa întregii oştiri a lui Israel, când ea era plină de mândrie şi de triumfala cucerire a victoriei pe care o atribuia geniului militar al împăratului, deoarece Saul nu unise succesul lui Israel în această bătălie cu Dumnezeu; dar, când a văzut dovada răzvrătirii lui Saul, profetul a fost umplut de indignare, pentru că acela care fusese atât de mult favorizat de Dumnezeu ajunsese să calce porunca Cerului şi să-l ducă pe Israel la păcat. Samuel nu s-a lăsat înşelat de cuvântarea împăratului.

În durere amestecată cu indignare, el a spus: „Stai şi-ţi voi spune ce mi-a spus Domnul astă-noapte: Când erai mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu căpetenia seminţiilor lui Israel şi nu te-a uns Domnul ca să fii împărat peste Israel?” El i-a repetat porunca Domnului cu privire la Amalec şi a

întrebat care era cauza neascultării împăratului.

Saul stăruia cu încăpăţânare în îndreptăţirea de sine: „Am ascultat glasul Domnului, şi m-am dus în calea în care mă trimitea Domnul. Am adus pe Agag, împăratul lui Amelec, şi am nimicit cu desăvârşire pe amaleciţi; dar poporul a luat din pradă oi şi boi, ca pârgă din ceea ce trebuia nimicit cu desăvârşire, ca să le jertfească Domnului Dumnezeului tău, la Ghilgal”.

Prin cuvinte serioase şi solemne, profetul a nimicit adăpostul minciunii şi a rostit sentinţa fără drept de apel: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele şi păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi terafimii. Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, te leapădă şi El ca împărat”.

Când a auzit împăratul cuvintele acestea îngrozitoare, a strigat: „Am păcătuit căci am călcat porunca Domnului şi n-am ascultat cuvintele tale; mă temeam de popor şi i-am ascultat glasul”. Înspăimântat de acuzaţiile profetului, Saul şi-a recunoscut purtarea pe care mai înainte o tăgăduise cu atâta încăpăţânare; dar stăruia şi mai departe să arunce vina asupra poporului, zicând că păcătuise de teama lui.

Nu durerea pentru păcat, ci teama de pedeapsă îl determina pe împăratul lui Israel să stăruiască pe lângă Samuel: „Acum, te rog, iartă-mi păcatul, întoarce-te cu mine ca să mă închin Domnului”. Dacă Saul ar fi simţit adevărata căinţă, ar fi făcut o mărturisire publică a greşelilor sale; dar grija lui cea mai mare era să-şi menţină autoritatea şi să-şi păstreze supunerea poporului. El cerea onoarea prezenţei lui Samuel pentru a-şi întări influenţa asupra naţiunii.

„Nu mă voi întoarce cu tine”, răspunse profetul.

„Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, şi Domnul te leapădă ca să nu mai fi împărat peste Israel”. Când Samuel se întoarse ca să plece, împăratul, într-un acces de groază, îl apucă de manta pentru a-l ţine pe loc, dar mantaua s-a rupt în mâna lui. La aceasta, profetul zise: „Domnul rupe astăzi domnia lui Israel deasupra ta şi o dă altuia mai bun decât tine”.

Saul era mai neliniştit de despărţirea de Samuel decât de despărţirea de Dumnezeu. El ştia că poporul are mai multă încredere în profet decât în el. Saul şi-a dat seama că, dacă din poruncă dumnezeiască altul va fi uns ca împărat, lui îi va fi cu neputinţă să-şi mai susţină autoritatea. De teama unei revolte neîntârziate, dacă Samuel îl părăsea îndată, Saul l-a rugat pe profet să-l onoreze înaintea bătrânilor şi a poporului, luând parte oficial la un serviciu divin. După porunca lui Dumnezeu, Samuel a ascultat de cererea împăratului pentru ca să nu se dea loc la o răscoală. Dar n-a rămas la serviciul divin decât ca un martor mut.

Mai era de îndeplinit o faptă aspră şi grozavă a dreptăţii. Samuel trebuia să apere public onoarea lui Dumnezeu şi să mustre purtarea lui Saul. Porunci ca împăratul amaleciţilor să fie adus înaintea lui. Dintre toţi cei care au căzut loviţi de sabia lui Israel, Agag era cel mai vinovat şi cel mai nemilos; omul care îl urâse pe poporul lui Dumnezeu şi căutase să-l ucidă, şi a cărui influenţă susţinuse cel mai mult închinarea la idoli, veni la porunca profetului, închipuindu-şi că trecuse primejdia de moarte. Samuel declară: „După cum sabia ta a lăsat femei fără copii, tot aşa şi mama ta va fi lăsată fără copii între femei”. „Şi Samuel a tăiat pe Agag în bucăţi înaintea Domnului, la Ghilgal”. După aceea, Samuel s-a întors acasă, la Rama, iar Saul s-a dus la locuinţa lui, în Ghibea. O singură dată s-a mai întâlnit profetul cu împăratul după aceea.

Când a fost chemat la tron, Saul avea păreri umile

despre însuşirile sale şi primea cu bucurie învăţătura. Era lipsit de cunoştinţe şi experienţă şi avea grave defecte de caracter. Dar Domnul i-a dat Duhul Sfânt ca îndrumător şi ajutor şi l-a adus în situaţii în care putea să-şi dezvolte însuşirile necesare pentru a fi un conducător al lui Israel. Dacă ar fi rămas umilit şi ar fi căutat fără încetare să fie condus de înţelepciunea divină, el ar fi fost capabil să-şi îndeplinească cu succes şi onoare datoriile înaltei lui chemări. Sub influenţa harului divin, fiecare însuşire bună ar fi crescut, iar defectele şi-ar fi pierdut puterea. Aceasta este lucrarea pe care vrea să o facă Domnul pentru toţi aceia care I se predau Lui. Sunt mulţi cei pe care El îi cheamă în poziţii de răspundere în lucrarea Sa, deoarece au un duh umil şi dispus să înveţe. În providenţa Lui, îi aduce în situaţii în care să înveţe de la El. El vrea să le descopere lipsurile lor de caracter şi tuturor acelora care caută ajutorul Lui le va da putere să-şi îndrepte greşelile.

Dar Saul, bizuindu-se pe înalta sa poziţie, L-a dezonorat pe Dumnezeu prin necredinţă şi neascultare. Cu toate că fusese umil şi neîngâmfat la începutul chemării sale, succesul l-a făcut încrezător în sine. Chiar prima izbândă din timpul domniei sale îi stârnise mândria inimii, iar aceasta era cea mai mare primejdie a sa. Vitejia şi talentul militar pe care le desfăşurase la eliberarea cetăţii Iabes-Galaad au stârnit entuziasmul întregii naţiuni. Poporul îşi onora împăratul şi uita că el nu era decât unealta prin care lucrase Dumnezeu. Şi, cu toate că la început Saul I-a atribuit lui Dumnezeu onoarea, mai târziu şi-a atribuit sieşi slava. A pierdut din vedere dependenţa lui de Dumnezeu şi în inima lui s-a îndepărtat de Domnul. În felul acesta s-a pregătit calea pentru păcatul încumetării şi pentru nelegiuirea de la Ghilgal. Aceeaşi încredere oarbă în sine l-a făcut să lepede mustrarea lui Samuel. Saul l-a recunoscut pe Samuel ca fiind un profet trimis de Dumnezeu; de aceea ar fi trebuit să primească

mustrarea chiar dacă nu putea să vadă că păcătuise. Dacă ar fi fost dispus să-şi recunoască greşelile, această experienţă amară s-ar fi dovedit ca un adăpost pentru viitor.

Dacă atunci Domnul S-ar fi depărtat pentru totdeauna de la Saul, nu i-ar mai fi vorbit prin profetul Său, încredinţându-i o însărcinare specială, pentru ca să poată îndrepta astfel greşelile trecutului. Când cineva care mărturiseşte a fi copil al lui Dumnezeu devine neglijent în împlinirea voinţei Lui şi, prin aceasta, îi influenţează şi pe alţii să devină nelegiuiţi şi să dispreţuiască poruncile Domnului, mai este totuşi cu putinţă ca greşelile sale să fie transformate în biruinţe, dacă primeşte mustrarea cu adevărată zdrobire de inimă şi se întoarce la Dumnezeu cu umilinţă şi credinţă. Adesea, smerirea înfrângerii se dovedeşte o biruinţă, prin aceea că ne arată cât de puţin capabili suntem să împlinim voia lui Dumnezeu fără ajutorul Lui.

Când a fugit de mustrarea trimisă prin Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu şi a stăruit în încăpăţânata lui îndreptăţire de sine, Saul a lepădat unicul mijloc prin care Dumnezeu putea să lucreze pentru a-l scăpa de el însuşi. El se despărţise de bunăvoie de Dumnezeu. Nu mai putea să primească ajutorul şi călăuzirea lui Dumnezeu până nu se întorcea la El prin mărturisirea păcatului.

La Ghilgal, Saul dăduse aparenţa unei mari conştiinciozităţi când stătea înaintea oştii lui Israel şi aducea jertfă lui Dumnezeu. Dar evlavia lui nu era adevărată. Un serviciu divin care se îndeplinea în opoziţie directă cu porunca lui Dumnezeu nu servea decât la slăbirea mâinilor lui Saul, aşezându-l în afara ajutorului pe care Dumnezeu era dispus să i-l acorde.

În expediţia războinică împotriva lui Amalec, Saul credea că făcuse tot ce era important din ce îi poruncise Domnul; dar Domnul nu avea plăcere de o ascultare

parţială şi nici nu dorea să treacă cu vederea ceea ce era neglijat dintr-un motiv atât de vizibil. Dumnezeu nu le-a dat oamenilor libertatea să se abată de la cererile Sale. Domnul spusese lui Israel: „Să nu faceţi... fiecare... ce-i place”, ci „păzeşte şi ascultă toate aceste lucruri pe care ţi le poruncesc” (Deut. 12, 8.28). Când ne hotărâm la un anumit fel de purtare, nu trebuie să ne întrebăm dacă ne aduce necaz, ci dacă este în acord cu voinţa lui Dumnezeu. „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Prov. 14, 12).

„Ascultarea face mai mult decât jertfele”. Jertfele, în ele însele, nu aveau nicio valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele trebuia să exprime căinţa pentru păcat celui ce jertfea şi credinţa lui în Hristos şi să-l oblige la o viitoare ascultare faţă de Legea lui Dumnezeu. Dar fără pocăinţă, credinţă şi ascultare din inimă, jertfele erau fără valoare. Când, în făţişă călcare a Legii lui Dumnezeu, a plănuit să aducă o jertfă din ceea ce fusese sortit de Dumnezeu nimicirii, Saul şi-a dovedit prin aceasta, în chip lămurit, dispreţul făţiş pentru autoritatea divină. Un astfel de serviciu divin avea să fie o ofensă pentru Cer. Dar câţi se poartă în acelaşi fel, cu toate că au sub ochii lor păcatele lui Saul şi urmările lor! În timp ce refuză să creadă şi să asculte de cerinţele lui Dumnezeu, ei stăruiesc să-l ofere serviciile lor formale de închinare. Dar Duhul lui Dumnezeu nu răspunde la un astfel de serviciu. Indiferent cât de zeloşi ar fi în observarea ceremoniilor religioase, Domnul tot nu-i poate primi dacă ei stăruie mai departe încălcarea conştientă a vreuneia dintre poruncile Lui.

„Neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi trerafimii”. Neascultarea a început cu Satana şi orice neascultare faţă de Dumnezeu vine direct din influenţele satanice. Aceia care se răscoală împotriva cârmuirii divine au încheiat legământ cu marele renegat,

iar el îşi va folosi puterea şi viclenia pentru a lua în robie simţurile şi a duce în rătăcire mintea. El va face ca totul să se arate într-o lumină falsă. Ca şi primii noştri părinţi, toţi aceia care se află sub vraja lui seducătoare văd numai marile privilegii pe care le pot câştiga prin neascultare.

Nu se poate da o dovadă mai lămurită cu privire la puterea înşelătoare a lui Satana, decât faptul că mulţi care se lasă călăuziţi de el în felul acesta se înşală singuri, crezând că sunt în slujba lui Dumnezeu. Când s-au răzvrătit împotriva autorităţii lui Moise, Core, Datan şi Abiram au crezut că se împotrivesc numai unui conducător omenesc, unui om ca şi ei, şi în cele din urmă credeau că, de fapt, Îi fac un serviciu lui Dumnezeu; dar, lepădând instrumentul ales de Dumnezeu, Îl lepădau pe Hristos şi îl defăimau pe Duhul lui Dumnezeu. În acelaşi fel, cărturarii şi bătrânii iudeilor din timpul lui Hristos, care manifestau mult zel pentru onoarea lui Dumnezeu, L-au răstignit pe Fiul Lui. Acelaşi duh domneşte în inima acelora care şi-au propus să-şi urmeze propria voinţă, contrar voinţei lui Dumnezeu.

Saul avusese dovada cea mai mare că Samuel era călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Faptul că el îndrăznea să desconsidere porunca lui Dumnezeu dată prin profet era contrar cerinţelor raţiunii şi ale unei judecăţi sănătoase. Încumetarea lui fatală trebuie să fie pusă pe seama unei vrăjitorii satanice. Saul manifestase mult zel pentru desfiinţarea idolatriei şi a vrăjitoriei; totuşi, în neascultarea sa faţă de porunca divină, era călăuzit de acelaşi duh al împotrivirii faţă de Dumnezeu şi dominat în fapt de Satana, la fel ca vrăjitorii, iar cu prilejul mustrării sale, el adăugă la răzvrătire şi încăpăţânarea. N-ar fi putut aduce o ofensă mai gravă Duhului lui Dumnezeu, nici dacă s-ar fi unit pe faţă cu idolatrii.

Este un pas primejdios acela de a desconsidera mustrările şi avertizările Cuvântului lui Dumnezeu sau ale

Duhului Sfânt. Ca şi Saul, mulţi se predau ispitei, până ajung să fie orbi faţă de adevăratul caracter al păcatului. Ei se măgulesc cu gândul că au în vedere un scop bun şi că n-au făcut nimic rău, atunci când se abat de la cerinţele lui Dumnezeu. În felul acesta se împotrivesc Duhului harului divin, până când nu mai pot distinge glasul Lui şi sunt lăsaţi pradă ispitelor pe care le-au ales.

În Saul, Dumnezeul lui Israel alesese un împărat după inima lor, cum spunea Samuel când a fost întărită împărăţia lui Saul la Ghilgal: „Iată dar împăratul pe care l-aţi ales” (1 Sam. 12, 13). Plăcut la înfăţişare, având o statură nobilă şi o purtare împărătească, el se potrivea în cele din afară cu ideile lor despre demnitatea imperială; iar vitejia şi talentul lui în conducerea oştirii erau însuşiri pe care ei le apreciau ca fiind cele mai bune pentru a-şi asigura respectul şi onoarea din partea celorlalte naţiuni. Prea puţin îi interesa dacă împăratul lor are însuşirile acelea înalte, singurele care îl făceau capabil să domnească cu dreptate şi nepărtinire. Ei nu doreau pe cineva care să aibă adevărata nobleţe de caracter, care să aibă iubire şi temere de Dumnezeu. Ei nu ceruseră sfat de la Dumnezeu cu privire la însuşirile pe care să le aibă împăratul lor, pentru a apăra caracterul lor deosebit, ca popor al lui Dumnezeu; ei nu căutau calea lui Dumnezeu, ci propria lor cale. De aceea Dumnezeu le-a dat un împărat aşa cum îl doreau, un împărat al cărui caracter era o reflectare a propriului lor caracter. Inima lor nu era supusă Domnului şi nici împăratul lor nu era călăuzit de harul lui Dumnezeu. Sub domnia acestui împărat, trebuia să se facă o experienţă necesară pentru ca ei să vadă greşeala şi să se poată întoarce iarăşi la credincioşia faţă de Dumnezeu.

Şi, cu toate acestea, după ce i-a încredinţat lui Saul răspunderea împărăţiei, Domnul nu l-a lăsat singur. A lăsat Duhul Sfânt să se odihnească asupra lui Saul, pentru a-i arăta cât era de slab şi cât de mare nevoie avea de ajutorul

divin. Iar dacă Saul s-ar fi încrezut în Dumnezeu, Domnul ar fi fost cu el. Atâta timp cât voinţa lui era stăpânită de voinţa lui Dumnezeu, câtă vreme se lăsa să fie educat de Duhul Lui, Dumnezeu putea să-i încununeze străduinţele cu izbândă. Dar atunci când Saul a ales să lucreze independent de Dumnezeu, Domnul nu mai putea să fie conducătorul lui şi a fost nevoit să-l dea la o parte. Apoi a chemat la tron „un om după inima Lui” (1 Sam. 13, 14), nu un om fără defecte de caracter, ci un om care, în loc să se încreadă în sine însuşi, avea să se încreadă în Dumnezeu şi să se lase condus de Duhul Lui; care, atunci când păcătuia, avea să se supună mustrării şi pedepsei.

Secţiune 2.65 Cap. 62 – Ungerea lui David

La câţiva kilometri spre miazăzi de Ierusalim, „cetatea marelui Împărat”, se află Betleemul unde, cu peste o mie de ani înainte de a fi aşezat în iesle pruncul Iisus şi a fi adorat de magii din răsărit, s-a născut David, fiul lui Isai. Cu secole înainte de arătarea Mântuitorului, David, copil fiind, îşi păzea turmele, în timp ce ele păşteau pe colinele care înconjurau Betleemul. Umilul păstoraş cânta cântece făcute de el, iar strunele harpei dădeau un acompaniament duios pentru melodia glasului lui proaspăt, tineresc. Domnul îl alesese pe David şi-l pregătea, în timpul vieţii sale singuratice cu turmele, pentru lucrarea pe care El a rânduit-o să-i fie încredinţată în anii de mai târziu.

În timp ce David trăia retras viaţa umilă de păstor, Domnul Dumnezeu a vorbit despre el profetului Samuel: „Domnul a zis lui Samuel: Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat, ca să nu mai domnească peste Israel? Umple-ţi cornul cu untdelemn şi du-te; te voi trimite la Isai, Betleemitul, căci pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat... Să iei cu tine un viţel, şi să zici: Vin să aduc o jertfă Domnului. Să pofteşti pe Isai la jertfă; Eu îţi voi arăta ce trebuie să faci şi îmi vei unge pe acela care-ţi

voi spune să-l ungi. Samuel a făcut ce zisese Domnul, şi s-a dus la Betleem. Bătrânii cetăţii au alergat înspăimântaţi înaintea lui şi au zis: Ce vesteşte venirea ta: ceva bun? El a răspuns: Da! Vin să aduc o jertfă Domnului”. Bătrânii au fost invitaţi la jertfă, iar Samuel i-a chemat şi pe Isai şi pe fiii săi. Altarul a fost zidit, iar jertfa era gata. Întreaga familie a lui Isai era de faţă, afară de David, fiul cel mai tânăr, care fusese lăsat să pască oile; căci nu era lucru sigur să laşi turma nepăzită.

La sfârşitul jertfei şi înainte de a începe masa, Samuel a început cercetarea profetică a fiilor cu nobilă înfăţişare ai lui Isai. Eliab era cel mai în vârstă şi semăna cu Saul în ce priveşte înălţimea şi frumuseţea, mai mult decât ceilalţi. Plăcutele trăsături ale feţei lui şi făptura lui frumoasă, bine dezvoltată, au atras asupra sa privirile profetului. În timp ce îi admira ţinuta princiară, Samuel gândea în sine: „Negreşit, unsul Domnului este aici, înaintea Lui”, aşteptând confirmarea divină ca să-l ungă. Dar Domnul nu. Se uita la cele exterioare. Eliab nu se temea de Domnul. Dacă ar fi fost chemat la tron, ar fi fost un domnitor mândru şi pretenţios. Cuvântul Domnului către Samuel a fost: „Nu te uita la înfăţişarea şi înălţimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu. Se uită la ceea ce se uită omul; omul se uită la ce izbeşte ochii, dar Domnul. Se uită la inimă”. Frumuseţea exterioară nu poate face o inimă să fie plăcută înaintea Domnului. Înţelepciunea şi superioritatea care se manifestă în caracter şi în purtare arată adevărata frumuseţe a omului; valoarea lăuntrică şi superioritatea inimii fac să fim acceptaţi înaintea Domnului oştirilor. Cât de profund ar trebui să simţim noi acest adevăr atunci când ne judecăm pe noi înşine sau chiar pe alţii! Să învăţăm din greşeala lui Samuel cât de zadarnică este aprecierea care se bazează pe frumuseţea fizionomiei sau a nobilei ţinute a corpului. Să învăţăm cât de incapabilă este înţelepciunea

omenească, fără o specială iluminare cerească, de a pricepe tainele inimii sau a cuprinde sfaturile lui Dumnezeu. Gândurile şi căile lui Dumnezeu cu privire la făpturile Sale sunt mai înalte decât mintea noastră mărginită, dar să fim siguri că toţi copiii Săi vor fi conduşi exact în locul pentru care sunt calificaţi şi vor fi făcuţi în stare să aducă la îndeplinire chiar lucrarea încredinţată mâinilor lor, dacă îşi supun voinţa lor voinţei lui Dumnezeu, pentru ca planurile Sale binevoitoare să nu fie nimicite prin stricăciunea omenească.

Samuel nu l-a mai examinat pe Eliab şi toţi cei şase fii care erau prezenţi la serviciul divin au fost observaţi pe rând de profet; dar faţă de niciunul dintre ei Domnul nu şi-a făcut cunoscută alegerea. Cu dureroasă nesiguranţă, Samuel privise la cel din urmă tânăr; profetul era pus într-o grea situaţie şi încurcătură. El îl întrebă pe Isai: „Aceştia sunt toţi fiii tăi?” Tatăl răspunse: „A mai rămas cel mai tânăr, dar paşte oile”. Samuel porunci să fie adus, spunând: „Nu vom şedea la masă până nu va veni aici”.

Păstorul singuratic a fost surprins de neaşteptata chemare a solului care îi spusese că profetul venise la Betleem şi că trimisese după el. Cu uimire, el întrebă de ce dorea profetul şi judecătorul lui Israel să-l vadă; dar, fără întârziere, ascultă chemarea. „Şi el era cu păr bălai, cu ochi frumoşi şi faţa frumoasă”. Când Samuel, plin de satisfacţie, l-a văzut pe păstoraşul modest, cu trăsături bărbăteşti, cu statură frumoasă, glasul Domnului i-a spus profetului: „Scoală-te şi unge-l, căci el este!” David se dovedise viteaz şi credincios în umila slujbă de păstor şi iată că Dumnezeu îl alesese drept conducător al poporului Său. „Samuel a luat cornul cu untdelemn, şi l-a uns în mijlocul fraţilor lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea şi în cele următoare”. Profetul îşi îndeplinise lucrarea ce-i fusese încredinţată şi se întoarse cu inima uşoară la Rama.

Samuel nu-i descoperise nici măcar familiei lui Isai însărcinarea sa, iar ceremonia ungerii lui David se săvârşise în taină. Ea era pentru tânăr un semn al înaltei chemări care-l aştepta, pentru ca, în mijlocul întâmplărilor şi primejdiilor anilor viitori, această cunoaştere să-l inspire să rămână credincios planului lui Dumnezeu ce urma să fie adus la îndeplinire prin viaţa sa.

Marea onoare acordată nu l-a făcut pe David să fie mândru. În pofida înaltei situaţii la care era chemat, îşi continuă liniştit ocupaţia şi aşteptă în pace până când planurile lui Dumnezeu urmau să se realizeze la timpul lor şi în felul rânduit de El. La fel de umil şi modest ca înainte de ungere, păstoraşul se întoarse la colinele lui, păscând şi păzind turmele la fel de blând ca şi mai înainte. Dar, îşi compunea melodiile şi cânta din harpă cu o nouă însufleţire. În faţa ochilor săi se întindea o privelişte bogată în diverse frumuseţi. Viile cu ciorchinii lor de aur străluceau în bătaia soarelui. Copacii pădurii, cu frunzele lor verzi, se unduiau în bătaia vântului. El privea soarele, care inunda cerul cu lumină, cum se ridica asemeni unui mire din odaia sa, bucurându-se ca un viteaz, care porneşte la drum. În faţa lui se ridicau mândrele vârfuri ale dealurilor, înălţându-se spre cer; departe, se zăreau stâncile golaşe ale lanţului muntos al Moabului, iar deasupra tuturor se întindea bolta cerului, albastră şi plăcută. Dincolo de toate acestea era Dumnezeu. Nu-L putea vedea, dar lucrările Lui erau pline de lauda Lui. Lumina zilei care îmbrăca în aur pădurea şi muntele, livezile şi apele, îi conducea gândurile la Părintele luminii de la care se coboară orice dar bun şi desăvârşit. Descoperirile zilnice ale caracterului şi maiestăţii Creatorului umpleau inima tânărului poet de ardoare şi bucurie. Admirându-L pe Dumnezeu şi lucrările Lui, însuşirile minţii şi inimii lui David sporeau şi se întăreau pentru lucrarea lui de mai târziu. Zilnic, el ajungea într-o

comuniune tot mai intimă cu Dumnezeu. Sufletul său pătrundea adâncimi tot mai mari, pentru a afla noi subiecte care să-i inspire cântecul şi să-i trezească harpa. Melodia bogată a glasului său se revărsa în aer şi răsuna pe dealuri, ca un răspuns la imnurile îngerilor din cer.

Cine ar putea să cântărească roadele anilor acelora de muncă şi pribegie printre colinele singuratice? Legătura cu natura şi cu Dumnezeu şi grija pentru turmele sale umile trebuia nu numai să formeze caracterul lui David şi să influenţeze viaţa lui de mai târziu, ci, prin psalmii dulcelui cântăreţ al lui Israel, trebuia să aprindă în toate veacurile viitoare iubirea şi credinţa în inima poporului lui Dumnezeu şi să-l apropie de inima veşnic iubitoare a Aceluia în care trăiesc toate făpturile Sale.

David a continuat să se pregătească în frumuseţea şi puterea anilor tinereţii sale, pentru a ocupa o poziţie înaltă între cei mai aleşi oameni de pe pământ. Talentele sale – daruri preţioase de la Dumnezeu – erau folosite pentru a preamări slava Dătătorului. Ocaziile de meditaţie şi de cercetare de sine au folosit pentru a-l îmbogăţi cu acea înţelepciune şi evlavie care-l făceau plăcut înaintea lui Dumnezeu şi a îngerilor. În timp ce admira desăvârşirea Creatorului său, o concepţie mai clară despre Dumnezeu se deschidea înaintea sufletului său. Subiectele neclare se luminau, greutăţile se lămureau, contrazicerile aparente se rezolvau şi fiecare rază de lumină atrăgea noi expresii de admiraţie şi tot mai dulci cântece de laudă, spre slava lui Dumnezeu şi a Răscumpărătorului. Iubirea care-l anima, grijile care-l chinuiau, biruinţele care-l însoţeau, toate erau subiecte ale cugetării sale active; şi, privind la iubirea lui Dumnezeu în toate înlănţuirile vieţii sale, inima lui izbucnea într-o şi mai vie adorare şi recunoştinţă, glasul lui izbucnea într-o melodie tot mai vie, harpa sa răsuna în imnuri tot mai voioase, iar păstoraşul creştea din putere la putere, din cunoştinţă la cunoştinţă, deoarece Duhul

Domnului era asupra lui.

Secţiune 2.66 Cap. 63 – David şi Goliat

Când şi-a dat seama că fusese lepădat de Dumnezeu şi a simţit puterea cuvintelor condamnatoare pe care i le adresase profetul, împăratul Saul s-a umplut de o furioasă revoltă şi de deznădejde. Capul mândru al împăratului nu s-a plecat ca urmare a unei adevărate pocăinţe. El nu-şi dădea bine seama de adevăratul caracter al păcatului şi nu şi-a venit în fire pentru a începe o viaţă mai bună, ci a continuat să cugete la ceea ce el numea o nedreptate a lui Dumnezeu care-i răpea tronul şi-i jefuia pe urmaşii săi de moştenire. Mintea lui nu mai vedea altceva decât nenorocirea care se abătuse asupra casei lui. El se gândea că vitejia pe care o dovedise în înfrângerea duşmanilor putea să acopere păcatul neascultării. N-a primit cu blândeţe mustrarea lui Dumnezeu, ci duhul lui trufaş l-a împins la deznădejde până acolo, încât a ajuns pe pragul nebuniei. Sfetnicii l-au îndemnat să-şi ia în slujbă un cântăreţ iscusit, nădăjduind că sunetele alinătoare ale unui instrument plăcut îi vor linişti duhul chinuit. Providenţa divină a condus lucrurile, aşa ca David să fie adus la împărat ca un cântăreţ iscusit la harpă. Acordurile sale alese, inspirate de Cer, au avut influenţa dorită. Melancolia care-l urmărea pe Saul şi care se lăsase ca un nor întunecos asupra sufletului lui a fost îndepărtată.

Când serviciile lui la curtea lui Saul nu mai erau dorite, David se înapoia la turmele lui, printre coline, şi îşi păstra mai departe simplitatea inimii şi a purtării. De câte ori era nevoie, era chemat pentru a sluji înaintea împăratului şi pentru a linişti duhul tulburat al monarhului, până ce duhul cel rău se îndepărta. Dar, cu toate că Saul arăta mare plăcere pentru David şi cântecele lui, tânărul păstor se înapoia cu un simţământ de uşurare şi de bucurie de la casa împăratului, pentru a se duce pe câmpiile şi colinele vieţii lui de păstor.

David creştea în bunăvoinţă înaintea Domnului şi a oamenilor. I se dăduseră învăţături cu privire la căile lui Dumnezeu şi acum îşi pusese pe inimă să împlinească voia lui Dumnezeu pe deplin. Avea noi subiecte la care să mediteze. Fusese la curtea împăratului şi văzuse răspunderile demnităţii imperiale, descoperise câteva dintre ispitele care cuprinseseră inima lui Saul şi pătrunsese în câteva dintre tainele caracterului şi purtării primului împărat al lui Israel. El a văzut că mărirea demnităţii imperiale era întunecată de un nor de griji şi a recunoscut că familia lui Saul, în viaţa sa particulară, era departe de a fi fericită. Toate acestea făceau ca, în mintea celui care fusese uns ca viitor împărat peste Israel, să se ridice gânduri tulburi. Dar, când se pierdea în meditaţie adâncă şi era chinuit de închipuiri tulburătoare, punea mâna pe harpă şi făcea ca melodiile ei plăcute să-i înalţe gândurile la Autorul a tot ce este bun, iar norii întunecoşi care păreau să acopere viitorul se împrăştiau.

Dumnezeu îl învăţase pe David lecţii de credinţă. După cum fusese educat Moise pentru lucrarea sa, tot astfel l-a pregătit Domnul şi pe fiul lui Isai pentru a deveni conducătorul poporului Său ales. Prin lucrarea de priveghere asupra turmei, el a ajuns să înţeleagă grija pe care Marele Păstor o are pentru oile păşunii Sale. Colinele singuratice şi prăpăstiile sălbatice pe unde pribegea David cu oile sale erau ascunzători ale animalelor de pradă. Nu rareori, din desişurile Iordanului venea leul sau ursul din ascunzătorile lui de pe dealuri, furios de foame, gata ca să atace turmele. După obiceiurile de atunci, David nu era înarmat decât cu praştia şi cu toiagul de păstor; cu toate acestea, de timpuriu a dat dovadă de putere şi curaj în apărarea bunurilor încredinţate lui. În descrierea de mai târziu a acestor întâmplări, el zicea: „Când un leu sau un urs venea să ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam şi-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica

împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam şi-l omoram” (1 Sam.17, 34.35). Experienţa în lucrurile acestea a pus la încercare inima lui David şi a dezvoltat în el curaj, putere şi credinţă.

Chiar înainte de a fi chemat la curtea lui Saul, David se distinsese prin fapte de bravură. Slujbaşul care îi atrăsese atenţia împăratului asupra lui a spus despre el că este „un om tare şi voinic, vorbeşte bine, este frumos la chip”, apoi a adăugat: „Domnul este cu el” (1 Sam.16, 18).

Când israeliţii au declarat război filistenilor, trei dintre fiii lui Isai s-au alăturat oştirii lui Saul; dar David rămăsese acasă. Totuşi, după un timp, el s-a dus să viziteze tabăra lui Saul. Trimis de tatăl său, el trebuia să le ducă fraţilor săi mai mari o solie şi un dar şi să afle dacă sunt încă sănătoşi şi în siguranţă. Dar, fără ca Isai să ştie lucrul acesta, tânărul păstor avea o însărcinare mai mare. Oştile lui Israel erau în primejdie şi David fusese condus de un înger pentru a-şi salva poporul.

Apropiindu-se de oştire, David auzi zgomotul unei mari mişcări, ca la începutul unei încăierări. „Oştirea pornise să se aşeze în rânduri de bătaie şi scotea strigăte de război”. Israel şi filistenii se înşiraseră oştire către oştire. David fugi spre locul unde era oastea şi îi salută pe fraţii săi. În timp ce vorbea cu ei, apăru Goliat, apărătorul filistenilor, îi batjocori pe israeliţi şi-i provocă să scoată din rândurile lor un om care să se lupte cu el. Îşi repetă provocarea şi, când văzu că întregul Israel e cuprins de teamă şi înţelese că provocarea filisteanului le fusese aruncată zi după zi, fără să se ridice vreun luptător pentru a-l aduce la tăcere pe lăudăros, David se aprinse de mânie. Ardea de zel să apere onoarea viului Dumnezeu şi a poporului Său.

Oştirea lui Dumnezeu era descurajată. Tot avântul îi pierise. Fiecare zicea: „Aţi văzut pe omul acesta înaintând? A înaintat ca să arunce ocară asupra lui Israel”. Plin de

ruşine şi supărare, David strigă: „Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărască oştirea Dumnezeului celui viu?”

Eliab, fratele cel mare al lui David, cunoştea bine sentimentele care-l însufleţeau pe tânărul bărbat când a auzit aceste vorbe. Deşi păstor, David dovedise o dârzenie, un curaj şi o putere cum rar se vedeau; iar vizita tainică a lui Samuel în casa tatălui lor şi tăcuta sa dispariţie trezise în inima fraţilor lui bănuieli cu privire la adevăratul scop al vizitei. Gelozia lor a fost stârnită când au văzut că David este onorat mai mult decât ei şi nu l-au mai privit cu respectul şi iubirea pe care le merita datorită integrităţii şi iubirii sale frăţeşti. Nu vedeau în el decât un mic păstor, iar Eliab vedea în întrebarea pusă de el numai o mustrare pentru propria lui laşitate, pentru că el nu făcea nicio încercare pentru a-l aduce la tăcere pe uriaşul filistenilor. Mânios, fratele mai vârstnic zise: „Pentru ce te-ai pogorât tu, şi cui ai lăsat acele puţine oi în pustie? Îţi cunosc eu mândria şi răutatea inimii. Te-ai pogorât să vezi lupta”. Plin de respect, dar hotărât, David răspunse: „Ce-am făcut oare? Nu pot să vorbesc astfel?”

Cuvintele lui David au fost raportate împăratului care a cerut ca tânărul să fie adus înaintea lui. Saul ascultă uimit cuvintele păstorului care spuse: „Nimeni să nu-şi piardă nădejdea din cauza filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el”. Saul se străduia să-l oprească pe David de la hotărârea lui, dar tânărul nu s-a lăsat clintit. El răspunse în cuvinte nepretenţioase, simple, povestind ce i se întâmplase în timp ce păzea oile tatălui său. El zise: „Domnul care m-a izbăvit din gheara leului, şi din laba ursului, mă va izbăvi şi din mâna acestui filistean”. Şi Saul i-a zis lui David: „Du-te şi Domnul să fie cu tine!”

Timp de patruzeci de zile, oastea lui Israel tremurase în faţa provocărilor îngâmfate ale acestui filistean uriaş. Inima li se înmuia când vedeau fiinţa aceea uriaşă care

avea o înălţime de şase coţi şi o palmă. Pe cap avea un coif de aramă şi purta nişte zale de solzi care cântăreau cinci mii de sicli şi avea nişte turetci de aramă peste fluierele picioarelor şi o pavăză de aramă între umeri. Îmbrăcămintea lui era din plăci de aramă care cădeau unele peste altele ca solzii de peşte şi se îmbinau aşa de strâns, încât nu era cu putinţă să pătrundă prin platoşă vreo săgeată sau vreun vârf de lance. „Coada suliţei lui era ca un sul de ţesut şi fierul suliţei cântărea şase sute de sicli de fier. Cel ce-i purta scutul mergea înaintea lui”.

Dimineaţa şi seara, Goliat se apropia de tabăra israeliţilor strigând: „Pentru ce ieşiţi şi vă aşezaţi în şiruri de bătaie? Nu sunt eu filistean şi nu sunteţi voi slujitorii lui Saul? Alegeţi un om care să se pogoare împotriva mea! Dacă va putea să se bată cu mine şi să mă omoare, noi vom fi robii voştri; dar dacă-l voi birui, şi-l voi omorî eu, voi ne veţi fi robi nouă şi ne veţi sluji”. Filisteanul a mai zis: „Arunc astăzi o ocară asupra oştirii lui Israel! Daţi-mi un om, ca să mă lupt cu el”.

Cu toate că îi dăduse lui David aprobarea să primească provocarea lui Goliat, împăratul avea totuşi puţină speranţă că David va izbuti în iniţiativa aceasta plină de îndrăzneală. S-a dat ordin ca tânărul să fie îmbrăcat cu armura personală a împăratului. Coiful greu de aramă a fost pus pe capul lui, iar corpul i-a fost îmbrăcat cu platoşa de metal; la mijloc i-a fost legată sabia împăratului. Echipat astfel, porni la drum, dar curând veni înapoi. Primul gând în inima privitorilor îngrijoraţi a fost că David se hotărâse să nu-şi pună viaţa în primejdie, înfruntând un adversar atât de inegal. Dar lucrul acesta era departe de mintea viteazului tânăr. După ce se înapoie la Saul, ceru învoirea să scoată armura cea grea, zicând: „Nu pot să merg cu armătura aceasta căci nu sunt obişnuit cu ea”. Scoase armura împărătească şi, în schimb, luă în mână numai toiagul lui de păstor, traista şi praştia lui

simplă. După ce alese cinci pietre netede din pârâu, le aşeză în traistă şi, cu praştia în mână, se apropie de filistean. Uriaşul se înfăţişă plin de dârzenie, aşteptându-se să-l întâmpine pe cel mai tare dintre luptătorii lui Israel. Purtătorul de arme mergea înaintea sa şi înfăţişarea lui era astfel, încât părea că nimic nu-i va putea sta împotrivă. Apropiindu-se de David, văzu doar un tinerel care mai curând putea fi numit un copil. Faţa lui David era rumenă de sănătate, iar trupul lui bine legat, neapărat de platoşă, se prezenta bine; dar între silueta lui tinerească şi trupul voluminos al uriaşului era un contrast izbitor.

Goliat s-a umplut de uimire şi s-a mâniat. „Ce!” a strigat el, „sunt câine, de vii la mine cu toiege?” Apoi l-a împroşcat pe David cu cele mai grozave înjurături de toţi dumnezeii pe care-i cunoştea. Batjocoritor, strigă apoi: „Vino la mine, şi-ţi voi da carnea ta la păsările cerului şi fiarele câmpului”.

David nu se înspăimântă de uriaşul apărător al filistenilor. Trecând înainte, i-a spus adversarului său: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliţă şi cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oştirilor, în Numele Dumnezeului oştirii lui Israel pe care ai ocărit-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî, şi-ţi voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului şi fiarelor pământului. Şi tot pământul va şti că Israel are un Dumnezeu. Şi toată mulţimea aceasta va şti că Domnul nu mântuieşte nici prin sabie şi nici prin suliţă. Căci biruinţa este a Domnului. Şi el vă dă în mâinile noastre”.

Glasul său era lipsit de teamă, iar pe faţa lui bălaie strălucea biruinţa şi bucuria. Cuvântarea aceasta rostită cu glas limpede, melodios, străbătu lămurit prin aer până la miile de oameni care ascultau gata să pornească la luptă. Mânia lui Goliat ajunsese la culme.

În furia lui, trânti pe spate viziera coifului care-i

apăra fruntea şi se năpusti asupra potrivnicului său pentru a se răzbuna pe el. Fiul lui Isai se pregăti să-şi întâmpine vrăjmaşul. „Îndată ce filisteanul a pornit să meargă înaintea lui, David a alergat pe câmpul de bătaie înaintea filisteanului. Şi-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră şi a aruncat-o cu praştia; a lovit pe filistean în frunte şi piatra a intrat în fruntea filisteanului care a căzut cu faţa la pământ”.

Mare uimire s-a produs în rândurile ambelor oştiri. Toţi crezuseră că David va fi omorât; dar când piatra, şuierând prin aer, ajunse la ţintă, l-au văzut pe uriaşul luptător cum tremură şi îşi întinde braţele ca şi cum ar fi fost lovit deodată de orbire. Uriaşul se cutremură, se clătină şi apoi căzu la pământ ca un stejar tăiat. David nu mai aşteptă nicio clipă. Alergă spre trupul căzut al filisteanului şi apucă cu mâinile sabia grea a lui Goliat. Cu o clipă mai înainte, uriaşul se lăudase că, folosind sabia aceea, va despărţi capul acestui tânăr de trup şi că va da carnea sa păsărilor cerului. Iat-o acum cum se înalţă prin aer şi apoi capul tăiat al lăudărosului se rostogoli în nisip. Un strigăt de biruinţă se înălţă din tabăra lui Israel.

Filistenii au fost apucaţi de groază, iar dezordinea care a urmat a dus la retragerea lor grăbită. Ecoul strigătului de biruinţă al evreilor răsună pe dealuri ca şi cum s-ar fi prăbuşit asupra vrăjmaşilor puşi pe fugă. „Şi au pornit în urmărirea filistenilor până în vale şi până la porţile Ecronului. Filistenii, răniţi de moarte, au căzut pe drumul care ducea la Şaaraim până la Gât şi până la Ecron. Şi copiii lui Israel s-au întors de la urmărirea filistenilor, şi le-au jefuit tabăra. David a luat capul filisteanului şi l-a dus la Ierusalim şi a pus armele filisteanului în cortul său”.

Secţiune 2.67 Cap. 64 – David ca fugar

După înfrângerea lui Goliat, Saul l-a reţinut la sine pe David şi nu l-a mai lăsat să se înapoieze la tatăl său. „Şi de

atunci sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David şi Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el”. Ionatan şi David au făcut un legământ, de a se uni ca fraţi, iar fiul împăratului „a scos mantaua pe care o purta ca să i-o dea lui David; şi i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul şi cingătoarea lui”. Lui David i s-au încredinţat răspunderi importante şi, cu toate acestea, el şi-a păstrat modestia şi a câştigat simpatia atât a poporului, cât şi a familiei împărăteşti.

„David se ducea şi izbutea oriunde-l trimitea Saul; a fost pus de Saul în fruntea oamenilor de război”. David era prevăzător şi credincios şi era lucru vădit că binecuvântarea lui Dumnezeu îl însoţea. Saul îşi dădea seama din când în când cât de incapabil este să-l conducă pe Israel şi a recunoscut că împărăţia ar fi mai întărită dacă ar avea lângă sine pe cineva care primeşte îndrumări de la Dumnezeu. Şi, întrucât David era binecuvântat şi apărat de Domnul, se putea ca prezenţa sa să fie ca un scut pentru Saul, dacă mergea cu el la război.

Providenţa divină rânduise ca David să fie unit cu Saul. Poziţia pe care David o avea la curte îi oferea ocazii ca să cunoască problemele conducerii în vederea pregătirii pentru viitoarea lui mărire. Aceasta îi dădea posibilitatea de a câştiga încrederea poporului. Dezamăgirile şi greutăţile ce s-au abătut asupra lui datorită vrăjmăşiei lui Saul i-au dovedit cât este de dependent de Dumnezeu şi câtă nevoie avea de a-şi pune toată încrederea în El. Chiar şi prietenia dintre Ionatan şi David venea tot din providenţa lui Dumnezeu, pentru a apăra viaţa viitorului domnitor al lui Israel. În toate acestea, Dumnezeu şi-a realizat intenţiile pline de har atât faţă de David, cât şi faţă de poporul Israel.

Cu toate acestea, Saul nu a rămas mult timp prietenos cu David. Când se întorcea împreună cu David de la lupta cu filistenii, s-a întâmplat că „femeile au ieşit din toate cetăţile lui Israel înaintea împăratului Saul,

cântând şi jucând”. O grupă cânta: „Saul a bătut miile lui”, iar o altă parte a corului, conducând cântarea mai departe, răspundea: „Iar David zecile lui de mii”. Demonul geloziei s-a furişat în inima împăratului. El s-a mâniat pentru că, în cântecul femeilor israelite, David a fost pus mai presus de el. În loc să-şi înăbuşe acest sentiment de invidie, el şi-a dovedit slăbiciunea de caracter, strigând: „Lui David îi dau zece mii, şi mie îmi dau mii! Nu-i mai lipseşte doar împărăţia”.

Un mare defect al caracterului lui Saul era dorinţa lui de a fi lăudat. Trăsătura aceasta avusese o influenţă stăpânitoare asupra gândirii şi acţiunii lui; totul era caracterizat de această dorinţă după laudă şi înălţare de sine. Măsura cu care măsura ce este drept şi ce este nedrept era măsura nedemnă a entuziasmului aprobator al gloatelor. Nimeni nu se află în siguranţă dacă trăieşte pentru a fi plăcut oamenilor şi nu caută mai întâi să fie plăcut lui Dumnezeu. Era ambiţia lui Saul de a fi cel mai preţuit dintre toţi oamenii şi, când se cânta imnul acesta, în inima împăratului s-a aprins convingerea sigură că David câştigase inima poporului şi că va domni în locul lui.

Saul şi-a deschis inima făcând loc duhului invidiei prin care sufletul lui a fost otrăvit. Împotriva învăţăturilor pe care le primise de la profetul Samuel, şi care arătau că Dumnezeu îşi poate îndeplini voia fără ca cineva să-L poată împiedica, împăratul dovedi lămurit că nu avea o cunoaştere adevărată a planurilor sau puterii lui Dumnezeu. Cârmuitorul lui Israel şi-a pus voinţa sa împotriva voinţei Celui Infinit. În timp ce a condus împărăţia lui Israel, Saul nu a învăţat să se conducă pe sine însuşi. A îngăduit ca judecata să-i fie stăpânită de înclinaţii, până când a fost cuprins de furia patimii. A ajuns să aibă accese de furie în care era gata să omoare pe oricine îndrăznea să se opună voinţei sale. Din aceste accese cădea într-o stare de descurajare şi dispreţ de sine

însuşi, iar mustrările de conştiinţă îi chinuiau sufletul.

Îi plăcea să-l asculte pe David cum cânta la harpă şi duhul cel rău părea că este alungat pentru un timp. Dar, într-o zi, pe când tânărul cânta înaintea lui şi instrumentul său revărsa melodii dulci pentru a însoţi glasul care cânta laude lui Dumnezeu, Saul aruncă deodată suliţa asupra cântăreţului, cu intenţia de a-i pune capăt vieţii. Prin intervenţia lui Dumnezeu, David a fost salvat şi a fugit nevătămat de mânia împăratului furios.

Pe măsură ce ura lui faţă de David creştea, Saul căuta tot mai mult un prilej să-l omoare; dar niciunul dintre aceste planuri ale sale împotriva unsului Domnului n-au izbutit. Saul s-a lăsat pradă duhului rău care-l stăpânea, în timp ce David se încredea în Acela care este puternic în sfat şi în stare să elibereze. „Începutul înţelepciunii este frica de Domnul” (Prov.9, 10) şi rugăciunea lui David era totdeauna îndreptată la Dumnezeu ca să poată umbla desăvârşit înaintea Lui. Pentru ca să poată scăpa de prezenţa rivalului său, împăratul „l-a îndepărtat de la el, şi l-a pus mai mare peste o mie de oameni „dar tot Israelul şi Iuda iubeau pe David”. Poporul a văzut curând că David era o persoană competentă, iar problemele care îi erau încredinţate erau rezolvate cu dibăcie şi înţelepciune. Sfaturile tânărului bărbat erau înţelepte şi pline de tact şi s-au dovedit a fi sigure de urmat, în timp ce judecata lui Saul era câteodată lipsită de siguranţă, iar hotărârile lui erau neînţelepte.

Dar, cu toate că urmărea fără încetare o ocazie pentru a-l nimici pe David, Saul se temea totuşi de el, întrucât se vedea clar că Domnul este cu el. Caracterul fără vină al lui David trezea mânia împăratului; i se părea că însăşi viaţa şi prezenţa lui David erau o mustrare permanentă, deoarece o comparaţie a propriului său caracter cu al acestuia era în defavoarea sa. Invidia îl făcea pe Saul să se simtă nefericit şi să-i expună primejdiei

pe umilii supuşi ai tronului său. Cât rău de nedescris a adus în lumea noastră această trăsătură rea de caracter! În inima lui Saul stăpânea aceeaşi duşmănie care l-a revoltat pe Cain împotriva fratelui său, deoarece faptele lui Abel erau drepte şi Dumnezeu îl onora, în timp ce propriile sale fapte erau nedrepte şi Domnul nu-l putea binecuvânta. Invidia este o fiică a mândriei şi, dacă este adăpostită în inimă, conduce la ură şi sfârşeşte prin răzbunare şi ucidere. Satana îşi dovedea propriul său caracter când stârnea furia lui Saul împotriva aceluia care niciodată nu-i făcuse vreun rău.

Împăratul îl supraveghea de aproape pe David, nădăjduind să găsească un prilej de neatenţie sau de pripire care să servească drept scuză pentru a-l face să cadă în dizgraţie. El nu se putea simţi mulţumit până nu-i lua viaţa tânărului bărbat şi, cu toate acestea, dorea să apară înaintea naţiunii ca fiind îndreptăţit pentru fapta sa cea rea. I-a întins o cursă lui David, îndemnându-l să continue războiul împotriva filistenilor cu şi mai mare intensitate, pentru aceasta, ca răsplată a vitejiei sale, făgăduindu-i mâna fiicei celei mai mari a familiei imperiale. Răspunsul modest al lui David la această ofertă a fost: „Cine sunt eu şi ce este viaţa mea, ce este familia tatălui meu în Israel, ca să fiu ginerele împăratului?” Domnitorul îşi dovedi nesinceritatea prin aceea că a dat-o pe prinţesă în căsătorie altuia.

Întrucât Mical, fiica cea mai tânără a lui Saul, era ataşată de David, el a folosit aceasta pentru a atenta din nou la viaţa rivalului său. Tânărului i-a fost oferită mâna lui Mical cu condiţia de a aduce dovada înfrângerii şi omorârii unui anumit număr de vrăjmaşi ai naţiunii. „Saul avea de gând să facă pe David să cadă în mâna filistenilor”, dar Domnul l-a ocrotit pe servul Său. David se înapoie biruitor de la această luptă, pentru a deveni ginerele împăratului. „Mical, fiica lui Saul, iubea pe David”, iar monarhul, furios,

a văzut cum comploturile sale au avut ca rezultat înălţarea aceluia pe care el căuta să-l nimicească. Tot mai lămurit era pentru el că acesta era omul despre care Domnul spusese că e mai bun decât el şi care trebuia să domnească în locul lui pe tronul lui Israel. Lăsând la o parte orice prefăcătorie, le porunci, lui Ionatan şi slujitorilor curţii sale, să-l ucidă pe omul pe care-l ura.

Ionatan i-a descoperit lui David intenţia împăratului, poruncindu-i să se ascundă, în timp ce el dorea să-i ceară tatălui său cruţarea vieţii eliberatorului lui Israel. El i-a prezentat împăratului tot ce făcuse David pentru a apăra onoarea şi chiar viaţa naţiunii şi ce vină teribilă va fi asupra ucigaşului aceluia de care Dumnezeu. Se folosise pentru a împrăştia pe vrăjmaşii lor. „Saul a ascultat glasul lui Ionatan şi a jurat zicând: Viu este Domnul, că David nu va muri!” David a fost adus înaintea lui Saul şi a slujit înaintea împăratului, cum făcuse mai înainte.

Din nou a început războiul dintre israeliţi şi filisteni, iar David conducea oastea împotriva vrăjmaşului. Evreii au câştigat o mare biruinţă, iar poporul împărăţiei lăuda înţelepciunea şi vitejia lui David. Aceasta a dus la o nouă trezire a vechii un a lui Saul faţă de el. În timp ce tânărul cânta înaintea lui şi umplea palatul cu armonii dulci, Saul a fost biruit de patimă şi a aruncat suliţa spre David, cu gândul să-l pironească de perete; dar Îngerul Domnului a abătut arma ucigătoare. David a scăpat şi a fugit acasă. Saul a trimis spioni ca să-l prindă şi să-l omoare dimineaţa, îndată ce va ieşi afară din casă.

Mical i-a făcut cunoscut lui David planul tatălui ei. Ea i-a cerut să fugă pentru a-şi scăpa viaţa şi l-a coborât pe fereastră, ca să poată scăpa. David a fugit la Samuel, la Rama, şi, fără să se teamă de supărarea împăratului, profetul l-a primit pe fugar. Casa lui Samuel era un loc paşnic în comparaţie cu palatul împărătesc. Aici, în mijlocul colinelor, venerabilul serv al lui Dumnezeu îşi

continua lucrarea. O grupă de profeţi era cu el; ei studiau în amănunţime voia lui Dumnezeu şi ascultau cu respect cuvintele de învăţătură ce porneau de pe buzele lui Samuel. Preţioase erau lecţiile pe care le învăţa David de la învăţătorul lui Israel! David nu credea că se va ordona trupelor lui Saul să pătrundă în acest loc sfânt, dar niciun loc nu părea sfânt pentru duhul întunecat al împăratului ajuns la disperare. Relaţia lui David cu Samuel a stârnit invidia împăratului, care se temea că acela care era considerat de întregul Israel ca un profet al lui Dumnezeu va sprijini, cu influenţa sa, ridicarea rivalului său. Când împăratul a aflat unde se găseşte David, a trimis slujitori să-l aducă la Ghibea, unde voia să-şi aducă la îndeplinire planul de a-l ucide. Oamenii au plecat la drum cu gândul de a-i lua viaţa lui David; dar Cineva mai mare decât Saul i-a luat în stăpânire. Ei au întâlnit îngeri nevăzuţi, ca Balaam pe vremuri, când plecase să-l blesteme pe Israel. Ei au început să profetizeze despre cele ce urmau să se întâmple în viitor şi au lăudat mărirea şi slava Domnului. În acest fel Dumnezeu a abătut mânia oamenilor şi a descoperit puterea Sa de a stăvili răul, iar pe servul Său l-a înconjurat cu o gardă de îngeri.

Vestea a ajuns la Saul, în timp ce el era nerăbdător să pună mâna pe David; dar, în loc să simtă mustrarea lui Dumnezeu, s-a înfuriat şi mai tare şi a trimis alţi oameni. Şi aceştia au fost luaţi în stăpânire de Duhul lui Dumnezeu, profetizând împreună cu cei dintâi. Pentru a treia oară a trimis împăratul soli, dar, când aceştia au ajuns la ceata profeţilor, puterea divină a coborât asupra lor şi au profetizat şi ei. Saul s-a hotărât să meargă el însuşi acolo, căci nu mai izbutea să-şi stăpânească sălbatica duşmănie. Era hotărât să nu mai aştepte o altă ocazie pentru a-l omorî pe David; intenţiona ca, îndată ce va ajunge în apropierea lui, să-l omoare cu propria lui mână, oricare ar fi fost urmările.

Dar îngerul l-a întâmpinat pe cale, călăuzindu-l. Duhul lui Dumnezeu l-a luat sub stăpânirea Sa şi, pe când îşi continua drumul, rostea rugăciuni către Dumnezeu, unite cu profetizări şi cântări sfinte. El a profetizat despre venirea lui Mesia ca Mântuitor al omenirii. Sosind la locuinţa profetului, în Rama, şi-a scos de pe el haina, care-i trăda funcţia, şi a rămas sub influenţa Duhului lui Dumnezeu toată ziua şi toată noaptea, în faţa lui Samuel şi a ucenicilor lui. Oamenii s-au adunat pentru a vedea scena uimitoare şi cele petrecute cu împăratul au fost povestite în toate locurile. Aşa s-a întâmplat că, aproape de sfârşitul domniei lui, în Israel a apărut încă o dată proverbul că şi Saul este între profeţi.

Din nou, planul urmăritorului a eşuat. El l-a asigurat pe David că se împăcase cu el; dar acesta avea puţină încredere în pocăinţa împăratului. El a folosit această ocazie ca să scape, pentru ca să nu se schimbe ca mai înainte starea de spirit a împăratului. Inima îi era rănită şi dorea tare mult să se întâlnească încă odată cu prietenul său Ionatan. Conştient de nevinovăţia sa, l-a căutat pe fiul împăratului şi a făcut cel mai mişcător apel: „Ce am făcut eu?” întrebă el. „Care este nelegiuirea mea, care este păcatul meu înaintea tatălui tău, de vrea să-mi ia viaţa?” Ionatan credea că tatăl său renunţase la planurile sale şi că nu mai intenţiona să-l omoare pe David. Şi Ionatan îi spuse: „Ferească Dumnezeu! Nu vei muri. Tatăl meu nu face niciun lucru, fie mare, fie mic, fără să-mi dea de ştire; pentru ce mi-ar ascunde el lucrul acesta? Nu este nimic”. După minunata manifestare a puterii lui Dumnezeu, Ionatan nu putea crede că tatăl său i-ar mai putea face vreun rău lui David, deoarece aceasta ar fi însemnat o revoltă făţişă împotriva lui Dumnezeu. Dar David nu era convins. În cuvinte pătrunzătoare şi pline de seriozitate, el i-a spus lui Ionatan: „Viu este Domnul şi viu este sufletul tău, că nu este decât un pas între mine şi moarte”.

La timp de lună nouă, se ţinea în Israel câte o sărbătoare. Sărbătoarea aceasta a avut loc din nou, a doua zi după convorbirea dintre David şi Ionatan. Se aştepta ca în ziua aceea amândoi tinerii să fie prezenţi la masa împăratului; dar David se temea să participe şi se înţelesese cu fraţii săi să-i viziteze la Betleem. La întoarcere, trebuia să stea ascuns într-o câmpie, nu departe de sala ospăţului, iar Ionatan dorea să vadă ce efect va avea aceasta asupra lui Saul. Dacă întreba ce este cu fiul lui Isai, Ionatan trebuia să spună că David plecase acasă pentru a lua parte la jertfa adusă de familia tatălui său. Dacă împăratul nu s-ar fi arătat duşmănos, ci ar fi zis: „Bine!”, David ar fi urmat să se întoarcă fără întârziere la curte. Dar dacă se mânia din cauza absenţei lui, aceasta ar fi fost un argument hotărâtor pentru ca David să fugă mai departe.

În prima zi a sărbătorii, împăratul n-a pus nicio întrebare cu privire la absenţa lui David; dar cum locul lui a fost gol şi a doua zi, a întrebat: „Pentru ce n-a venit fiul lui Isai la masă nici ieri, nici azi?” Ionatan i-a răspuns lui Saul: „David mi-a cerut voie să se ducă la Betleem. El a zis: Dă-mi drumul, te rog, căci avem în cetate o jertfă în familie şi frate-meu mi-a spus lucrul acesta; deci dacă am căpătat trecere înaintea ta, dă-mi voie să mă duc în grabă să-mi văd fraţii. Pentru aceasta n-a venit la masa împăratului”. Cum auzi Saul cuvintele acestea, furia lui n-a mai putut fi stăpânită. A început să strige că, atâta timp cât David trăieşte, Ionatan nu va putea ajunge la tron şi a cerut să se trimită îndată după David ca să-l poată ucide. Din nou Ionatan a mijlocit pentru prietenul său, zicând: „Pentru ce să fie omorât? Ce a făcut?” Întrebarea aceasta l-a făcut pe Saul şi mai satanic în furia lui, iar suliţa care fusese pregătită pentru David a fost îndreptată acum asupra propriului său fiu.

Fiul împăratului era amărât şi descurajat şi, plecând

din faţa împăratului, n-a mai participat la ospăţ. Sufletul lui era copleşit de durere când, la timpul hotărât, se duse la locul unde David aştepta să vadă ce intenţii are împăratul faţă de el. Ei s-au îmbrăţişat şi au plâns cu amar. Întunecata patimă a împăratului îşi arunca umbrele asupra vieţii tinerilor bărbaţi şi ei nu găseau cuvânt pentru marea lor durere. Când s-au despărţit pentru a merge pe căi deosebite, David a auzit aceste ultime cuvinte ale lui Ionatan: „Du-te în pace, acum când am jurat amândoi, în Numele Domnului, zicând: Domnul să fie pe vecie între mine şi tine, între sămânţa mea şi sămânţa ta”. Fiul împăratului s-a înapoiat la Ghibea, iar David s-a grăbit să ajungă la Nob, o cetate aflată doar la câteva mile şi care aparţinea şi ea de seminţia lui Beniamin. Cortul întâlnirii fusese mutat de la Silo în locul acesta şi acolo slujea Ahimelec, marele preot. David nu ştia unde să se ducă pentru a afla adăpost, decât la servul lui Dumnezeu. Marele preot l-a privit cu uimire când a venit grăbit şi aparent singur, cu o faţă care trăda grijă şi necaz. Îl întrebă ce-l aduce acolo. Tânărul bărbat era sub continua teamă că va fi descoperit şi, fiind la strâmtorare, căuta să se prefacă. David i-a povestit preotului că fusese trimis de împărat cu o însărcinare tainică ce trebuia să fie îndeplinită foarte grabnic. Aici el a dovedit lipsă de credinţă în Dumnezeu, iar păcatul său a adus moartea marelui preot. Dacă David ar fi raportat lucrurile aşa cum erau, Ahimelec ar fi ştiut ce avea de făcut ca să-şi apere viaţa. Dumnezeu cere ca poporul său să fie iubitor de adevăr chiar şi în primejdiile cele mai mari. David l-a rugat pe preot să-i dea cinci pâini. Omul lui Dumnezeu nu avea la îndemână decât pâine sfinţită, dar David a reuşit să-i liniştească îngrijorările şi să obţină pâinea pentru a-şi potoli foamea.

Iată însă o nouă primejdie. Doeg, mai mare peste păstorii lui Saul, care primise credinţa evreilor, îşi aducea

şi el la îndeplinire voturile la locul de închinare. Văzându-l pe omul acesta, David s-a grăbit să-şi găsească un alt loc de adăpost şi să-şi procure vreo armă cu care să se poată apăra la nevoie. L-a rugat pe Ahimelec să-i dea o sabie, dar acolo nu era decât sabia lui Goliat, care fusese păstrată ca amintire la cortul întâlnirii. David a răspuns: „Nu este alta ca ea, dă-mi-o!” Curajul i s-a însufleţit din nou când a apucat sabia de care se folosise odinioară pentru a-l ucide pe apărătorul filistenilor.

David a fugit la Achiş, împăratul din Gât, căci, se gândea el, va fi în mai mare siguranţă în mijlocul duşmanilor poporului său decât în ţinutul lui Saul. Dar i s-a spus lui Achiş că David era omul care, cu ani de zile mai înainte, îl omorâse pe apărătorul filistenilor, şi acum chiar acela care căuta adăpost la duşmanii lui Israel se afla într-o mare primejdie. Dar, făcând pe nebunul, David i-a înşelat pe vrăjmaşii săi şi, în felul acesta, a scăpat.

Cea dintâi greşeală a lui David a fost necredinţa faţă de Dumnezeu, la Nob, iar a doua lui eroare a fost prefăcătoria înaintea lui Achiş. David a dat pe faţă trăsături nobile de caracter şi capacitatea lui intelectuală câştigase de partea lui favoarea poporului; dar, când a fost pus la probă, credinţa lui s-a clătinat şi s-au dovedit slăbiciuni omeneşti. În oricine vedea un spion şi un trădător. Aflat într-o mare strâmtorare, David a privit cu ochiul neclintit al credinţei la Dumnezeu şi l-a biruit pe uriaşul filistenilor. A crezut în Dumnezeu şi a înaintat în Numele Său. Dar, fiind persecutat şi urmărit, descumpănirea şi necazul L-au ascuns dinaintea ochilor lui pe Tatăl ceresc.

Totuşi, această întâmplare a slujit ca să-l înveţe pe David înţelepciunea, deoarece l-a determinat să-şi recunoască slăbiciunea şi nevoia unei dependenţe continue de Dumnezeu. O, cât de plăcută este blânda mângâiere a Duhului lui Dumnezeu, când vine la cei apăsaţi şi

deznădăjduiţi, când îl încurajează pe cel cu inima zdrobită, îl întăreşte pe cel slab şi dă curaj şi sprijin servilor lui Dumnezeu puşi la încercare! O, ce Dumnezeu avem noi, care se poartă iubitor cu cei căzuţi în greşeală, iar în vremuri potrivnice, când suntem copleşiţi de multe şi grele necazuri, EI Îşi arată răbdarea şi bunătatea! Orice greşeală săvârşită de copiii lui Dumnezeu trebuie pusă pe seama lipsei lor de credinţă. Când umbre înconjoară sufletul, când avem nevoie de lumină şi călăuzire divină, trebuie să privim în sus; acolo e lumină dincolo de întuneric. David n-ar fi trebuit să-şi piardă nicio clipă încrederea în Dumnezeu. Avea toate motivele să-şi pună încrederea în El. Era unsul Domnului şi, în toate timpurile de primejdie, fusese ocrotit de îngerii lui Dumnezeu; fusese înzestrat cu curaj pentru a săvârşi lucruri minunate şi, dacă şi-ar fi mutat gândurile de la situaţiile grele în care fusese adus, la puterea şi maiestatea lui Dumnezeu, ar fi avut pace chiar şi sub umbrele morţii; cu încredere ar fi putut să repete făgăduinţa: „Pot să se munte munţii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, şi legământul Meu de pace nu se va clătina” (Isaia 54, 10).

David a căutat scăpare din cursele pe care i le întindea Saul, în munţii lui Iuda. A reuşit să ajungă cu bine în peştera Adulam, un loc care putea să fie apărat cu forţe puţine împotriva unei mari oştiri. „Fraţii lui şi toată casa tatălui său au aflat şi s-au pogorât la el”. Familia lui David nu mai putea să se simtă în siguranţă, întrucât ştia că, din cauza înrudirii cu David, Saul putea să arunce oricând asupra lor bănuielile sale nesocotite. Aflaseră şi ei ceva ce urma să fie cunoscut de întregul Israel, şi anume că Dumnezeu l-a ales pe David ca viitor domnitor al poporului Său; şi ei considerau că sunt în mai mare siguranţă alături de el, cu toate că era un fugar ascuns într-o peşteră singuratică, decât în orice altă parte unde erau expuşi

furiei nebune a unui împărat gelos.

În peştera Adulam, familia se unise în iubire şi armonie. Fiul lui Isai putea să compună şi să reverse melodii din harpa sa: „Iată ce plăcut şi dulce este să locuiască fraţii împreună” (Ps.133, 1). El gustase amărăciunea neîncrederii propriilor fraţi, iar armonia care se aşezase în locul vrajbei aducea bucurie în inima exilatului. Aici a alcătuit David psalmul 57.

N-a durat mult până când şi alţii, care căutau să scape de oprimarea împăratului, s-au adăugat cetei lui David. Mulţi îşi pierduseră încrederea în domnitorul lui Israel, căci ei puteau vedea că nu mai este condus de Duhul lui Dumnezeu. „Toţi cei ce se aflau în nevoie, care aveau datorii sau care erau nemulţumiţi, s-au strâns la el, şi el a ajuns căpetenia lor. Astfel, s-au unit cu el aproape patru sute de oameni”. Aici David avea o mică împărăţie a sa, în care domneau ordinea şi disciplina. Dar, chiar şi în ascunzişul acesta greu de ajuns din munţi, nu se simţea în siguranţă, deoarece fără încetare primea dovezi că împăratul nu renunţase la planul de a-l ucide.

A găsit un adăpost pentru părinţii săi la împăratul Moabului şi, întrucât el fusese avertizat de un profet al Domnului de primejdia care-l aştepta, a fugit din ascunzătoarea sa, în pădurea Heret. Experienţa prin care trecea David nu era zadarnică şi nici nefolositoare. Dumnezeu i-a dat învăţături care trebuia să-l facă în stare să devină un conducător militar înţelept şi un împărat drept şi milos. Împreună cu ceata lui de exilaţi, a fost pregătit să îndeplinească lucrarea pentru săvârşirea căreia Saul devenise cu totul incapabil din cauza patimii sale criminale şi a oarbei sale nechibzuinţe. Oamenii nu se pot abate de la sfaturile Domnului şi, cu toate acestea, să mai păstreze acea pace şi înţelepciune care să le îngăduie să acţioneze drept şi cumpănit. Nicio nebunie nu este atât de primejdioasă, atât de fără speranţă, ca aceea de a urma

înţelepciunea omenească, independent de înţelepciunea dumnezeiască.

Saul se pregătise să pună mâna pe David în peştera Adulam, dar, când a descoperit că David părăsise ascunzătoarea, s-a înfuriat nespus de mult. Fuga lui David era o taină pentru Saul. El nu putea să-şi explice aceasta decât presupunând că în tabăra sa erau trădători care îl înştiinţaseră pe David de apropierea şi planurile sale.

El a susţinut înaintea sfetnicilor că s-ar fi alcătuit o conspiraţie împotriva lui şi, oferindu-le daruri bogate şi poziţii de onoare, i-a mituit ca să-i trădeze pe aceia din popor care ar fi prieteni ai lui David. Doeg, edomitul, a devenit un pârâtor. Îndemnat de ambiţie şi lăcomie şi plin de mânie împotriva preotului care-l mustrase pentru păcatele sale, a povestit despre vizita lui David la Ahimelec, înfăţişând lucrurile într-o aşa lumină, încât furia lui Saul împotriva omului lui Dumnezeu a fost aprinsă. Cuvintele acestei limbi răutăcioase, care arunca foc, au trezit cele mai rele sentimente în inima lui Saul. Înnebunit de furie, el a declarat că întreaga familie a preotului trebuia să moară. Nu numai Ahimelec, ci şi membrii casei sale părinteşti, „optzeci şi cinci de oameni care purtau efodul de in”, au fost omorâţi din ordinul împăratului de mâna criminală a lui Doeg.

„Saul a mai trecut prin ascuţişul sabiei cetatea preoţească Nob; bărbaţi şi femei, copii şi prunci, boi, măgari şi oi; toţi au căzut sub ascuţişul sabiei”. Saul a putut face lucrul acesta sub stăpânirea lui Satana. Când Dumnezeu spuse că nelegiuirea amaleciţilor ajunsese la culme şi-i poruncise să-i nimicească cu desăvârşire, a fost prea milos pentru a executa sentinţa divină şi a cruţat ce fusese rânduit nimicirii; acum însă era în stare, fără o poruncă de la Dumnezeu, sub călăuzirea lui Satana, să lovească cu moartea pe preoţii Domnului şi să-i nimicească pe locuitorii cetăţii Nob. Aşa este stricăciunea inimii

omeneşti care respinge conducerea lui Dumnezeu.

Fapta aceasta a umplut întregul Israel de groază. Împăratul pe care ei îi aleseseră săvârşise o mare nelegiuire şi se purtase după obiceiul împăraţilor celorlalte naţiuni care nu se temeau de Dumnezeu. Chivotul legii era cu ei; dar preoţii pe care-i consultau fuseseră omorâţi cu sabia. Oare ce va mai urma?

Secţiune 2.68 Cap. 65 – Mărinimia lui David

După uciderea îngrozitoare a preoţilor Domnului de către Saul, „un fiu al lui Ahimelec, fiul lui Ahitub, a scăpat. Numele lui era Abiatar. A fugit la David şi i-a spus că Saul a ucis pe preoţii Domnului. David a zis lui Abiatar: M-am gândit chiar în ziua aceea că Doeg, edomitul, fiind acolo, nu se putea să nu spună lui Saul. Eu sunt pricina morţii tuturor sufletelor din casa tatălui tău. Rămâi cu mine, nu te teme de nimic, căci cel ce caută să ia viaţa mea, caută s-o ia şi pe a ta; lângă mine vei fi bine păzit”.

Urmărit fără încetare de împărat, David nu-şi afla niciun loc de linişte sau de siguranţă. La Cheila, vitejii săi tovarăşi scăpaseră cetatea din mâna filistenilor, dar nici între oamenii pe care-i salvaseră nu erau în siguranţă. De la Cheila s-au retras în pustia Zif.

În timpul când erau foarte puţine momente liniştite în viaţa lui, David a avut o plăcută surpriză, pricinuită de vizita neaşteptată a lui Ionatan, care aflase de ascunzătoarea lui. Scumpe au fost clipele pe care le-au petrecut împreună aceşti doi prieteni! Ei şi-au povestit diferitele lor experienţe, iar Ionatan i-a întărit inima lui David, spunând: „Nu te teme de nimic, căci mâna tatălui meu nu te va ajunge. Tu vei domni peste Israel, şi eu voi fi al doilea după tine; tatăl meu Saul ştie şi el foarte bine lucrul acesta”. Vorbind despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu faţă de David, fugarul persecutat a fost foarte mult întărit. „Au făcut iarăşi legământ înaintea Domnului, şi David a rămas în pădure, iar Ionatan s-a dus acasă”.

După vizita lui Ionatan, David şi-a întărit sufletul cu imnuri de laudă şi-şi însoţea glasul cu harpa, cântând:

„La Domnul găsesc scăpare!

Cum puteţi să-mi spuneţi:

Fugi în munţii voştri, ca o pasăre?

Căci iată că cei răi îşi încordează arcul.

Îşi potrivesc săgeata pe coardă.

Ca să tragă pe ascuns împotriva celor cu inima curată.

Şi când se surpă temeliile.

Ce ar putea să mai facă cel neprihănit?

Domnul este în Templul Lui cel sfânt.

Domnul îşi are scaunul de domnie în ceruri.

Ochii Lui privesc şi pleoapele lui cercetează pe fiii oamenilor.

Domnul cearcă pe cel neprihănit.

Dar urăşte pe cel rău şi pe cel ce iubeşte silnicia”.

(Ps.11, 1 – 5).

Zifiţii, în ale căror regiuni sălbatice fugise David de la Cheila, i-au trimis vorbă lui Saul, la Ghibea, că ştiu unde se află David şi că vor să-l conducă pe împărat la ascunzătoarea lui. Dar David, care fusese înştiinţat cu privire la uneltirile lor, şi-a schimbat reşedinţa şi a căutat adăpost în munţii dintre Maon şi Marea Moartă.

Iarăşi a fost înştiinţat Saul: „Iată că David este în pustia En-Ghedi. Saul a luat trei mii de oameni aleşi din tot Israelul, şi s-a dus să caute pe David şi pe oamenii lui până pe stâncile ţapilor sălbatici”. David nu avea decât şase sute de oameni, în timp ce Saul îl urmărea cu o oaste de trei mii de oameni. Într-o peşteră singuratică, fiul lui Isai şi oamenii lui aşteptau călăuzire dumnezeiască pentru a şti ce au de făcut. În timp ce Saul înainta prin munţi, s-a retras şi a intrat singur chiar în peştera în care se ascunsese David cu oamenii lui. Văzând lucrul acesta, oamenii lui David stăruiau să-l omoare pe Saul. Împăratul

era acum în puterea lor, iar ei considerau că Dumnezeu însuşi îl dăduse pe duşman în mâinile lor, pentru a-l omorî. David era ispitit să privească lucrurile din acest punct de vedere; dar glasul conştiinţei s-a trezit în el şi a zis: „Nu te atinge de unsul Domnului”.

Oamenii lui David nu erau mulţumiţi să-l lase în pace pe Saul şi i-au amintit comandantului lor cuvintele lui Dumnezeu: „Dau pe vrăjmaşul tău în mâinile tale; fă-i ce-ţi va plăcea”. David s-a ridicat şi a tăiat încet colţul hainei lui Saul. Dar conştiinţa l-a chinuit după aceea chiar şi pentru că stricase haina împăratului.

Saul s-a sculat după aceea şi a ieşit din peşteră ca să-şi continue cercetările când, spre surprinderea sa, un glas îi ajunse la ureche, zicând: „Împărate, domnul meu!” Se întoarse să vadă cine-l chema şi iată că era fiul lui Isai, omul pe care de atâta timp dorea să-l aibă în puterea sa pentru a-l omorî. David se aplecă înaintea lui, recunoscându-l drept comandant al său. Apoi i se adresă lui Saul cu următoarele cuvinte: „David îţi vrea răul? Vezi acum cu ochii tăi că Domnul te dăduse astăzi în mâinile mele, în peşteră. Oamenii mei mă îndemnau să te omor; dar te-am cruţat şi am zis: Nu voi pune mâna pe Domnul meu căci este unsul Domnului. Uite, părintele meu, uite colţul hainei tale în mâna mea. Fiindcă ţi-am tăiat colţul hainei şi nu te-am ucis, să ştii şi să vezi că în purtarea mea nu este nicio răutate, nici răzvrătire şi că n-am păcătuit împotriva ta. Totuşi tu îmi întinzi curse ca să-mi iei viaţa”.

Când a auzit Saul cuvintele lui David, s-a ruşinat şi a trebuit să recunoască adevărul lor. Inima lui a fost adânc zguduită, recunoscând că a fost cu totul în puterea omului a cărui viaţă o ura. David stătea înaintea lui, conştient de nevinovăţia sa. Înduioşat, Saul exclamă: „Glasul tău este, fiule David? Şi Saul a ridicat glasul şi a plâns”. Atunci i-a zis lui David: „Tu eşti mai bun decât mine; căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ţi-am făcut rău” Dacă întâlneşte cineva

pe vrăjmaşul lui, îl lasă oare să-şi urmeze drumul liniştit? Domnul să-ţi răsplătească pentru ce mi-ai făcut în ziua aceasta. Acum iată, ştiu că tu vei domni şi că împărăţia lui Israel va rămâne în mâinile tale”. Şi David a făcut un legământ cu Saul, ca el să se poarte milostiv cu casa lui Saul şi să nu-i şteargă numele când va domni peste Israel.

După aceea, întrucât David cunoştea purtarea lui Saul din trecut, nu putea să arate multă încredere în asigurările împăratului, nici să nădăjduiască în durabilitatea stării lui de căinţă. De aceea, când Saul s-a întors acasă, David a rămas în întăriturile prăpăstioase ale munţilor.

Duşmănia pe care o arată faţă de servii lui Dumnezeu aceia care s-au predat puterii lui Satana se transformă uneori într-un simţământ de împăcare şi bunăvoinţă, dar schimbarea aceasta nu se dovedeşte totdeauna a fi dăinuitoare. După ce oameni rău intenţionaţi au spus cuvinte şi au făcut fapte rele împotriva servilor lui Dumnezeu, ei sunt uneori impresionaţi de o convingere profundă că au făcut răul. Duhul Domnului se luptă cu ei şi ei îşi umilesc inima înaintea lui Dumnezeu şi înaintea acelora a căror influenţă căutau să o nimicească şi se poate ca ei să-şi schimbe purtarea faţă de aceştia. Dar, îndată ce deschid din nou uşa pentru şoptirile celui rău, vechile îndoieli se trezesc, vechea duşmănie reînvie şi pornesc la aceeaşi lucrare de care se căiseră şi pe care o părăsiseră pentru un moment. Ei vorbesc iarăşi de rău, acuzându-i şi condamnându-i într-un mod aspru tocmai pe aceia cărora li s-au mărturisit cu multă umilinţă. După ce au pornit pe o astfel de cale, Satana se poate folosi de sufletul acestora cu şi mai mare putere decât înainte, pentru că au păcătuit împotriva unei lumini mai mari.

Samuel a murit. Tot Israelul s-a adunat şi l-a plâns şi l-au îngropat în locuinţa lui, la Rama. Moartea lui Samuel a fost considerată de tot Israelul ca o pierdere ireparabilă.

Moartea îl lovise pe un mare şi bun profet, un judecător eminent, iar durerea naţiunii era profundă şi sinceră. Din tinereţe Samuel umblase înaintea lui Israel în curăţie de inimă; cu toate că Saul fusese împăratul recunoscut, Samuel avea o influenţă mai puternică decât a lui, deoarece viaţa sa se deosebea prin sinceritate, ascultare şi devotament. Citim că l-a judecat pe Israel în toate zilele vieţii sale.

Când făceau comparaţie între purtarea lui Saul şi a lui Samuel, israeliţii îşi dădeau seama ce greşeală au săvârşit când au dorit un împărat, ca să nu se deosebească de naţiunile înconjurătoare. Mulţi priveau cu îngrijorare la starea poporului care era tot mai mult infectat de nelegiuire şi nereligiozitate. Exemplul conducătorului lor suprem exercita o influenţă cuprinzătoare; pe bună dreptate putea să plângă poporul, pentru că Samuel, profetul Domnului, murise.

Naţiunea îl pierduse pe întemeietorul şi conducătorul şcolilor sfinte; dar aceasta nu era totul; îl pierduseră pe acela la care oamenii erau obişnuiţi să meargă cu marile lor dureri, acela care continuu mijlocea la Dumnezeu pentru tot ce era mai bine pentru interesele lor. Rugăciunile de mijlocire ale lui Samuel oferiseră un simţământ de siguranţă deoarece „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5, 16). Poporul simţea acum că Dumnezeu îl părăseşte. Se părea că împăratul era aproape nebun. Dreptatea era sucită, ordinea era schimbată în haos.

Chiar în timpul când naţiunea era frământată de lupte interne, când sfatul paşnic şi temător de Dumnezeu al lui Samuel era mai necesar decât oricând, Dumnezeu i-a dat odihnă servului Său înaintat în vârstă. Amare erau gândurile israeliţilor când priveau îndelung la locul acela liniştit unde se odihnea el şi când se gândeau la nebunia pe care o săvârşiseră când l-au lepădat de a mai fi

cârmuitor; căci el stătuse într-o legătură atât de strânsă cu Cerul, încât părea că legase întregul Israel de tronul Domnului. Samuel îi învăţase să-L iubească pe Dumnezeu şi să asculte de El; dar acum, când era mort, îşi dădeau seama că fuseseră lăsaţi la bunul plac al unui împărat care se unise cu Satana şi care urma să despartă poporul de Dumnezeu şi de cer.

David n-a putut să fie prezent la înmormântarea lui Samuel; dar el a simţit durerea atât de adânc şi atât de jalnic, cum numai un fiu sincer poate să simtă pentru tatăl său iubit. El ştia că moartea lui Samuel mai rupsese o legătură care frâna oarecum purtarea lui Saul şi el se simţea şi mai puţin în siguranţă decât pe vremea când trăia profetul. În timp ce atenţia lui Saul era reţinută de doliul pentru moartea lui Samuel, David a folosit ocazia pentru a căuta un loc de adăpost mai sigur şi de aceea s-a mutat în pustia Paran. Aici a alcătuit Psalmii 120 şi 121. În timp ce, în pustietatea aceasta, cugeta la faptul că profetul murise, iar împăratul era duşmanul său, el cânta:

„Ajutorul îmi vine de la Domnul, Care a făcut cerurile şi pământul.

Da, El nu va îngădui să ţi se clatine piciorul;

Cel ce te păzeşte nu va dormita.

Iată că nu dormitează, nici nu doarme

Cel ce păzeşte pe Israel.

Domnul este păzitorul tău.

Domnul este umbra ta, pe mâna ta cea dreaptă. De aceea nu te va bate soarele ziua.

Nici luna noaptea.

Domnul te va păzi de orice rău.

Îţi va păzi sufletul.

Domnul te va păzi la plecare şi la venire.

De acum şi până în veac”. (Ps.121, 2 – 8).

În timp ce se aflau în pustia Paran, David şi oamenii lui au apărat de jafurile tâlharilor oile şi boii unui om

bogat, cu numele Nabal, care avea acolo domenii întinse. Nabal era un descendent al lui Caleb, dar era un om grosolan şi zgârcit.

Era pe timpul tunsului oilor, un timp de ospitalitate. David şi oamenii lui erau în mare nevoie de hrană şi, potrivit cu obiceiurile timpului, fiul lui Isai a trimis zece tineri la Nabal să-i ureze de bine în numele comandantului lor şi să-i spună astfel în continuare: „Să trăieşti în pace şi pacea să fie în casa ta şi cu tot ce este al tău. Şi acum am auzit că tunzi oile. Păstorii tăi au fost cu noi; nu i-am ocărit şi nu li s-a luat nimic în timpul cât au fost cu noi la Carmel. (Aici nu este vorba de muntele Carmel, ci de o localitate în ţinutul lui Iuda, în apropiere de cetatea Maon). Întreabă pe slujitorii tăi, şi-ţi vor spune. Să capete deci trecere tinerii aceştia înaintea ta, fiindcă venim într-o zi de bucurie. Dă dar, te rog, robilor tăi şi fiului tău David, ce te lasă inima”.

David şi oamenii lui fuseseră ca un zid de apărare pentru turmele lui Nabal, şi acum acest om înstărit era rugat să dea ceva din belşugul lui, pentru a acoperi lipsurile acelora care-i făcuseră servicii atât de însemnate. David şi oamenii lui ar fi putut să-şi ia singuri din turmă şi cirezi ce ar fi vrut, dar n-au făcut lucrul acesta. S-au purtat în mod onorabil. Cu toate acestea, bunătatea lor faţă de Nabal a fost zadarnică. Răspunsul pe care i l-a trimis lui David îl caracteriza: „Cine este David, şi cine este fiul lui Isai? Astăzi sunt mulţi slujitori care fug de la stăpâni. Şi să-mi iau eu pâinea, apa şi vitele mele pe care le-am tăiat pentru tunzătorii mei şi să le dau unor oameni care sunt de nu ştiu unde?”

Când tinerii s-au întors cu mâinile goale şi i-au povestit lucrurile acestea, David s-a umplut de indignare. El le-a poruncit oamenilor săi să se pregătească de luptă; căci era hotărât să-l pedepsească pe omul care-i refuzase ceea ce pe bună dreptate i se cuvenea şi care la nedreptate adăuga şi batjocura. Hotărârea aceasta

nejudecată era mai mult în conformitate cu caracterul lui Saul decât cu al lui David; dar fiul lui Isai mai avea de învăţat lecţii de răbdare în şcoala suferinţei.

După ce Nabal i-a trimis de la el pe tinerii lui David, unul dintre slujitori a dat fuga la Abigail, soţia lui Nabal, şi i-a povestit ce se întâmplase. „Iată”, a zis el, „David a trimis din pustie nişte soli să întrebe de sănătate pe stăpânul nostru şi el s-a purtat rău cu ei. Şi totuşi oamenii aceştia au fost foarte buni cu noi; nu ne-au ocărit şi nu ni s-a luat nimic în tot timpul cât am fost cu ei în câmp. Ne-au fost zid zi şi noapte, în tot timpul cât am fost cu ei la păscutul turmelor. Să ştii acum şi vezi ce ai de făcut, căci pierderea stăpânului nostru şi a întregii lui case este hotărâtă”.

Fără să se mai sfătuiască cu soţul ei sau să-i spună ce are de gând, Abigail a pregătit o mare cantitate de alimente, a poruncit să fie puse pe măgari şi le-a trimis înainte prin slujitori, în timp ce ea însăşi a plecat să-i întâmpine pe oamenii lui David. Ea i-a întâlnit într-un loc retras, de pe coasta dealului. „Când a zărit Abigail pe David, s-a dat repede jos de pe măgar, a căzut cu faţa la pământ înaintea lui David şi s-a închinat până la pământ. Apoi, aruncându-se la picioarele lui, a zis: Eu sunt vinovată, domnul meu! Îngăduie roabei tale să-ţi vorbească la urechi, şi ascultă cuvintele roabei tale”. Abigail i se adresă lui David cu tot respectul cu care s-ar fi adresat unui împărat încoronat. Nabal strigase batjocoritor: „Cine este David?” Dar Abigail îl numea: „Domnul meu”. Prin cuvinte blânde a căutat să liniştească sentimentele lui iritate şi a pledat pe lângă el în favoarea soţului ei. Fără multe vorbe sau mândrie, ci plină de înţelepciune şi iubire faţă de Dumnezeu, Abigail a dovedit puterea devotamentului ei faţă de familie, lămurindu-l pe David că purtarea neprietenoasă a soţului ei nu era o ofensă intenţionată adusă persoanei lui, ci mai mult o simplă

izbucnire a nefericitei sale naturi egoiste.

„Acum, domnul meu, viu este Domnul, şi viu este sufletul tău, că Domnul te-a oprit să verşi sânge şi să te ajuţi cu mâna ta. Vrăjmaşii tăi, cei ce vor răul domnului meu, să fie ca Nabal!” Abigail nu-şi însuşea planul prin care căuta să-l abată pe David de la intenţiile sale, ci a atribuit cinstea şi onoarea lui Dumnezeu. Apoi, le-a oferit oamenilor lui David proviziile bogate ca jertfă de împăcare, stăruind mereu, ca şi cum ea însăşi ar fi fost aceea care ar fi stârnit atât de mult mânia comandantului:

„Iartă, te rog, vina roabei tale”, zicea ea, „căci Domnul va face domnului meu o casă trainică; iartă, căci domnul meu poartă războaiele Domnului, şi niciodată nu va fi răutate în tine”. Abigail, indirect, l-a lăsat pe David să înţeleagă ce are de făcut. El trebuia să ducă războaiele Domnului. El nu trebuia să caute să se răzbune din cauza unor ofense personale, chiar dacă era urmărit ca trădător. Ea continuă: „Dacă se va ridica cineva ca să te urmărească şi să vrea să-ţi ia viaţa, sufletul domnului meu va fi legat în mănunchiul celor vii la Domnul, Dumnezeul tău; „Când va face Domnul domnului meu tot binele pe care ţi l-a făgăduit şi te va pune mai mare peste Israel, atunci nu va mai avea domnul meu nici mustrări de cuget şi nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba şi că s-a răzbunat singur. Şi când va face Domnul bine domnului meu, adu-ţi aminte de roaba ta” (1 Sam.25, 29 – 31).

Cuvintele acestea nu puteau veni decât de pe buzele cuiva care le primise din înţelepciunea venită de sus. Evlavia Abigailei se arăta, ca şi parfumul unei flori, cu totul inconştient, pe trăsăturile feţei ei, în cuvintele şi în purtarea ei. Duhul Fiului lui Dumnezeu sălăşluia în inima ei. Vorbirea ei dreasă cu har, plină de amabilitate şi pace, răspândea o influenţă cerească. David a fost cuprins de sentimente mai bune şi s-a cutremurat, gândindu-se la urmările pe care le-ar fi putut avea planurile lui

nechibzuite. „Ferice de cei împăciuitori căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5, 9). O, de ar fi cât mai mulţi ca femeia aceasta israelită, care a domolit sentimentele iritate, a evitat porniri nechibzuite şi, prin cuvinte liniştite şi potrivite, a împiedicat săvârşirea unor mari rele.

O viaţă creştină sfinţită răspândeşte totdeauna lumină, mângâiere şi pace. Ea este caracterizată prin curăţie, tact, simplitate şi utilitate. Este stăpânită de iubirea aceea dezinteresată care sfinţeşte influenţa. Este plină de Hristos şi lasă o influenţă luminoasă în orice loc pe unde ar merge cel care o posedă. Abigail a fost un înţelept dojenitor şi sfătuitor. Izbucnirea de mânie a lui David a fost nimicită de puterea influenţei şi raţionamentului ei. El a fost convins că nu procedase cu înţelepciune şi că îşi pierduse stăpânirea de sine.

A primit mustrarea cu inima umilită, după cum propriile-i cuvinte mărturiseau: „Lovească-mă cel neprihănit, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu” (Ps.141, 5). El a mulţumit şi a rostit binecuvântări pentru că ea l-a sfătuit după dreptate. Sunt mulţi care, atunci când sunt mustraţi, consideră ca vrednic de laudă faptul că primesc mustrarea fără să se supere; dar cât de puţini sunt aceia care primesc mustrarea cu inimă recunoscătoare şi îi binecuvântează pe aceia care caută să-i ferească de purtări rele! Când s-a întors acasă, Abigail l-a găsit pe Nabal şi pe oaspeţii lui în bucuria unei mari petreceri care-i adusese într-o stare de beţie. Doar a doua zi i-a povestit soţului ei ce se întâmplase cu prilejul întâlnirii ei cu David. Nabal avea o inimă laşă; şi, atunci când şi-a dat seama cât de aproape îl adusese nebunia lui de moarte, arăta ca lovit de paralizie. De teamă că David tot va căuta să-şi satisfacă setea de răzbunare, a fost apucat de groază şi a căzut într-o stare de inconştienţă. După zece zile a murit. Viaţa pe care i-o dăduse Domnul

fusese numai un blestem pentru lume. În mijlocul veseliei şi semeţiei sale, Dumnezeu îi spusese că şi bogatului din pildă: „Chiar în noaptea aceasta ţi se va cere sufletul înapoi” (Luca 12, 20).

Mai târziu, David a luat-o pe Abigail de soţie. El era deja căsătorit cu o femeie, dar morala naţiunilor din vremea sa i-a întunecat mintea şi i-a influenţat purtarea. Chiar oameni mari şi buni au greşit, urmând obiceiurile lumii. Rezultatele nenorocite ale faptului că a luat mai multe soţii s-au făcut simţite în toată viaţa lui David.

După moartea lui Samuel, David a fost lăsat în pace câteva luni. S-a înapoiat din nou în pustia zifiţilor; dar, trăgând nădejde că vor câştiga bunăvoinţa împăratului, vrăjmaşii aceştia i-au destăinuit lui Saul ascunzătoarea lui David. Vestea aceasta a trezit din nou demonul patimii care dormitase în inima lui Saul. Din nou şi-a adunat ostaşii şi a pornit împreună cu ei pentru a-l urmări pe David. Dar spionii prieteni i-au adus fiului lui Isai vestea că Saul este din nou pe urmele lui; cu un mic număr de oameni dintre cei ai lui, David s-a sculat pentru a cerceta locul unde se afla inamicul. Era noapte când, în înaintarea lor precaută, s-au lovit de tabără şi au văzut înaintea lor corturile împăratului şi ale însoţitorilor lui. Ei au rămas neobservaţi deoarece tabăra era cufundată în somn. David i-a invitat pe prietenii săi să aibă îndrăzneala de a merge cu el chiar în mijlocul vrăjmaşilor săi. Ca răspuns la întrebarea: „Cine vrea să se pogoare cu mine în tabăra lui Saul?”, Abişai a răspuns: „Eu mă voi pogorî cu tine”.

Ascunşi de umbrele întunecoase ale dealurilor, David şi însoţitorul său au pătruns în tabăra vrăjmaşului. Tot căutând să se asigure de numărul exact al vrăjmaşilor, l-au descoperit pe Saul care dormea; suliţa era înfiptă în pământ şi un ulcior de apă se afla la capul lui. Lângă el era culcat Abner, căpetenia oştirii lui, şi de jur-împrejur erau culcaţi soldaţii care dormeau un somn adânc. Abişai a

ridicat suliţa şi i-a spus lui David: „Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmaşul tău în mâinile tale; lasă-mă te rog să-l lovesc cu suliţa mea şi să-l pironesc dintr-o lovitură în pământ, ca să n-am nevoie să-i mai dau alta”. El aştepta permisiunea, dar a auzit şoaptele: „Nu-l omorî! Căci cine ar putea să pună mâna pe unsul Domnului şi să rămână nepedepsit? „Viu este Domnul că numai Domnul îl poate lovi; fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va pogorî într-un câmp de bătaie şi va pieri. Să mă ferească Domnul să pun mâna pe unsul Domnului! Ia numai suliţa de la căpătâiul lui, cu ulciorul cu apă şi să plecăm. David a luat suliţa şi ulciorul cu apă de la căpătâiul lui Saul şi au plecat. Nimeni nu i-a văzut, nici n-a băgat de seamă nimic, şi nimeni nu s-a sculat, căci Domnul îi cufundase pe toţi într-un somn adânc”. Cât de uşor poate Domnul să-l facă slab chiar şi pe cel mai tare, să îndepărteze prudenţa chiar şi a celui mai înţelept şi să nimicească priceperea celui mai veghetor! Când David a ajuns la o depărtare destul de mare de tabără, pentru a fi în afara pericolului, s-a urcat pe un vârf de munte şi a strigat poporului şi lui Abner: „Oare nu eşti tu bărbat? Şi cine este ca tine în Israel? Pentru ce atunci n-ai păzit pe împăratul, stăpânul tău? Ce ai făcut nu este bine. Viu este Domnul că sunteţi vrednici de moarte, căci n-aţi vegheat asupra stăpânului vostru, asupra unsului Domnului. Uită-te acum unde este suliţa împăratului şi ulciorul cu apă de la căpătâiul lui. Saul a recunoscut glasul lui David şi a zis: Glasul tău este, fiul meu David? Şi David a răspuns: Glasul meu împărate, domnul meu! Şi a zis: Pentru ce urmăreşte domnul meu pe robul tău? Ce-am făcut şi cu ce sunt vinovat? Să binevoiască acum împăratul, domnul meu, să asculte cuvintele robului său”. Şi din nou mărturisi împăratul: „Am păcătuit, întoarce-te, fiul meu David, căci nu-ţi voi mai face rău, fiindcă în ziua aceasta viaţa mea a fost scumpă înaintea ta. Am lucrat ca un nebun, şi am făcut o mare greşeală”. David a răspuns: „Iată suliţa

împăratului; să vină unul din oamenii tăi s-o ia”. Cu toate că Saul făgăduise: „Nu-ţi voi mai face rău”, totuşi David nu s-a dus să i se predea.

Faptul că David îi cruţase pentru a doua oară viaţa, a făcut o impresie şi mai profundă asupra inimii lui Saul şi l-a determinat la o mărturisire şi mai umilă a greşelilor sale. Era uimit şi umilit de o astfel de manifestare de bunăvoinţă. La despărţirea lui de David, Saul a strigat: „Fii binecuvântat, fiul meu David! Tu vei face lucruri mari şi vei birui!” Dar fiul lui Isai nu avea nicio nădejde că împăratul va rămâne mult timp în această stare de spirit.

David se îndoia de o împăcare cu Saul. I se părea inevitabil ca în cele din urmă să cadă pradă răutăţii împăratului şi se hotărî din nou să caute adăpost în ţinutul filistenilor. Cu cei şase sute de oameni de sub comanda sa, a trecut la Achiş, împăratul din Gât.

David, fără sfat de la Domnul, a tras concluzia că Saul îşi va îndeplini cu siguranţă planurile ucigaşe. Chiar şi atunci când Saul îl urmărea şi căuta să-l nimicească, Domnul intervenise pentru a-i asigura lui David împărăţia. Se poate ca oamenii să nu înţeleagă căile lui Dumnezeu şi, privind numai la înfăţişare, ei consideră necazurile şi încercările pe care Dumnezeu le îngăduie drept lucruri care sunt împotriva lor şi urmăresc nimicirea lor. La fel şi David privea la cele văzute, şi nu la făgăduinţele lui Dumnezeu. Se îndoia că va mai ajunge vreodată la tron. Încercările îndelungate îi obosiseră credinţa şi-i istoviseră răbdarea.

Domnul nu-l trimitea pe David la filisteni pentru a căuta adăpost la cei mai înverşunaţi duşmani ai lui Israel. Tocmai naţiunea aceasta trebuia, în cele din urmă, să fie considerată ca cel mai rău vrăjmaş al lui şi totuşi el alergase acolo pentru a afla ajutor la vreme de nevoie. După ce îşi pierduse încrederea în Saul şi în cei care îi slujeau, s-a încrezut în mila vrăjmaşilor poporului său.

David era un comandant viteaz şi se dovedise un războinic înţelept şi biruitor; dar, când a trecut la filisteni, el a lucrat direct împotriva propriilor interese. Domnul îi poruncise să-şi aşeze stindardul în ţara lui Iuda; dar lipsa de credinţă l-a determinat să părăsească locul unde îl aşezase datoria.

Dumnezeu a fost dezonorat de lipsa de credinţă a lui David. Filistenii se temuseră de David mai mult decât se temeau de Saul şi oştirea lui; şi, prin faptul că s-a aşezat sub protecţia filistenilor, David le-a trădat acestora slăbiciunea propriului său popor. În felul acesta, el îi încuraja pe aceşti duşmani neobosiţi să apese asupra lui Israel. David fusese uns ca să-l apere pe poporul lui Dumnezeu şi Dumnezeu nu dorea ca servii Săi să-i încurajeze pe nelegiuiţi, trădând slăbiciunile poporului Său, sau să le dea impresia că nu L-ar interesa bunul mers al acestuia. În afară de aceasta, David a trezit în fraţii săi impresia că trecuse la păgâni pentru a sluji dumnezeilor lor. Prin acest procedeu, a dat ocazia ca motivele lui să fie greşit interpretate şi mulţi au fost determinaţi să aibă prejudecăţi în privinţa lui. El a fost călăuzit să facă exact ce dorea Satana, deoarece, atunci când a căutat adăpost la filisteni, a adus o mare bucurie în rândurile vrăjmaşilor lui Dumnezeu şi ai poporului Său. David nu a renunţat să i se închine lui Dumnezeu şi nici nu a încetat să fie devotat cauzei Lui; dar şi-a sacrificat încrederea în El în ceea ce priveşte siguranţa personală şi, în felul acesta a întinat caracterul sincer şi credincios pe care Dumnezeu îl cere de la servii săi.

David a fost primit cordial de împăratul filistenilor. Căldura cu care a fost salutat se datora în parte faptului că împăratul îl admira şi în parte faptului că vanitatea lui era flatată, văzând un evreu care îi căuta protecţia. Pe moşiile lui Achiş, David era la adăpost de trădare. El îşi adusese familia, gospodăria şi bunurile şi tot aşa făcuseră şi oamenii săi; după toate aparenţele, el venise să se

stabilească definitiv în ţara filistenilor. Toate acestea îl linguşeau pe Achiş şi el făgădui să-i apere pe israeliţii fugari.

La cererea lui David de a i se da o locuinţă la ţară, departe de cetatea împărătească, împăratul i-a dat bucuros cetatea ţiclag ca domeniu al său. David şi-a dat seama că ar fi fost primejdios pentru el şi pentru oamenii săi să fie sub influenţa închinătorilor la idoli. Într-o cetate cu totul separată, care le fusese dată cu totul lor, puteau să se închine lui Dumnezeu cu mai multă libertate decât dacă ar fi rămas în Gât, unde obiceiurile păgâneşti s-ar fi dovedit numai un izvor de rele şi de tulburări.

Pe când locuia în această cetate izolată, David a luptat cu gheşuriţii şi Amaleciţii, dar nu a lăsat pe niciunul dintre ei cu viaţă, pentru a aduce vestea la Gât. Când se înapoia de la luptă, îl lăsa pe Achiş să înţeleagă că se luptase cu cei din propria sa naţiune, cu oamenii din Iuda. Prin prefăcătoria aceasta, el era mijlocul de întărire a mâinii filistenilor, deoarece împăratul zicea: „S-a făcut urât poporului său Israel, şi el va rămâne în slujba mea pe vecie”. David ştia că este voia lui Dumnezeu ca triburile acelea păgâne să fie cu totul nimicite şi mai ştia că el este rânduit pentru a face această lucrare; dar nu umbla în sfatul Domnului când practica înşelăciunea.

„Pe vremea aceea filistenii şi-au strâns taberele şi au făcut o oştire ca să pornească cu război împotriva lui Israel. Achiş a zis lui David: să ştii că vei veni cu mine la oştire, tu şi oamenii tăi”. David nu avea intenţia de a ridica mâna sa împotriva poporului său; dar nu era lămurit pe ce drum să apuce, până când împrejurările aveau să-i arate datoria. El i-a răspuns evaziv împăratului şi i-a zis: „Vei vedea ce va face robul tău”. Achiş a înţeles cuvintele acestea ca pe o asigurare de sprijin în războiul ce se apropia şi a făgăduit să-i dea multă cinste lui David şi chiar un loc de frunte la curtea filistenilor.

Dar, deşi credinţa lui se cam abătuse de la făgăduinţele lui Dumnezeu, David tot îşi mai amintea că Samuel îl unsese ca împărat al lui Israel. El şi-a amintit de biruinţele pe care i le dăduse Dumnezeu asupra vrăjmaşilor săi în trecut. El a privit din nou la îndurarea cea mare a lui Dumnezeu, care-l scăpase din mâna lui Saul, şi s-a hotărât să nu trădeze sfânta sa însărcinare. Chiar dacă împăratul lui Israel căutase să-i ia viaţa, el nu dorea ca oastea sa să se unească cu cea a vrăjmaşilor.

Secţiune 2.69 Cap. 66 – Moartea lui Saul

S-a declarat din nou război între israeliţi şi filisteni. „Filistenii s-au strâns şi au venit de au tăbărât la suntem”, în partea de miazănoapte a câmpiei Izrael, în timp ce Saul şi oştile lui erau tăbărâţi numai la câţiva kilometri depărtare, la poalele muntelui Ghilboa, la marginea de miazăzi a câmpiei. Pe câmpia aceasta, Ghedeon, însoţit de trei sute de oameni, pusese pe fugă oştile madianiţilor. Dar duhul care-l inspirase pe salvatorul lui Israel fusese cu totul diferit de acela care frământa acum inima împăratului. Ghedeon pornise puternic în credinţa în Dumnezeul cel tare al lui Iacov; dar Saul se simţea singur şi lipsit de apărare, deoarece Dumnezeu îl părăsise. Privind la oastea filistenilor, „a fost cuprins de frică şi un tremur puternic i-a apucat inima”.

Saul aflase că David şi oastea lui erau cu filistenii şi se aştepta ca fiul lui Isai să folosească ocazia pentru a se răzbuna pentru cele suferite. Împăratul era cuprins de o mare îngrijorare. Ceea ce făcuse ca naţiunea să fie într-o primejdie atât de mare era propria lui pasiune nestăpânită, care-l mâna să-l ucidă pe alesul lui Dumnezeu. În timp ce se lăsase stăpânit cu totul de gândul urmăririi lui David, neglijase să-şi apere împărăţia. Folosindu-se de această situaţie de neatenţie, filistenii au pătruns până în inima ţării. În felul acesta, în timp ce Satana îl îndemna pe Saul să-şi pună toate puterile în urmărirea lui David, ca să-l

poată ucide, acelaşi duh rău îi inspira şi pe filisteni să folosească ocazia pentru a-l nimici pe Saul şi a subjuga poporul lui Dumnezeu. De câte ori nu foloseşte arhivrăjmaşul aceleaşi metode viclene! El îndeamnă o oarecare inimă neconsacrată să aprindă invidia şi cearta în biserică şi, folosindu-se apoi de starea aceasta de dezbinare din poporul lui Dumnezeu, îi inspiră şi pe agenţii săi să lucreze la ruinarea acestuia. A doua zi, Saul trebuia să dea piept cu filistenii în luptă. Umbrele sorţii care-l aştepta se întindeau cu negurile lor de jur-împrejur; Saul dorea ajutor şi îndrumare. Dar în zadar căuta sfat de la Dumnezeu. „Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin proroci”. Domnul nu alungă niciodată un suflet care vine la el în sinceritate şi umilinţă. Pentru ce s-a depărtat Domnul de Saul fără să-i răspundă? Împăratul, prin propriile sale acţiuni, pierduse binefacerile tuturor căilor de a-L întreba pe Dumnezeu. Lepădase sfatul profetului Samuel; îl exilase pe David, alesul lui Dumnezeu; îi ucisese pe preoţii Domnului. Putea el să aştepte răspuns de la Dumnezeu când întrerupsese căile de legătură rânduite de Cer? Păcătuise împotriva Duhului harului pe care-L izgonise şi nu i se mai putea oare răspunde prin visuri şi descoperiri de la Domnul? Saul nu s-a întors la Dumnezeu cu umilinţă şi pocăinţă. El nu căuta acum iertare de păcat şi împăcare cu Dumnezeu, ci scăpare de vrăjmaş. Se despărţise de Dumnezeu prin propria lui încăpăţânare şi răscoală. Nu putea avea loc o întoarcere decât pe calea pocăinţei şi a sfâşierii de inimă; dar monarhul îngâmfat, în chinul său sufletesc şi în disperarea sa, s-a hotărât să caute ajutor la un alt izvor.

„Atunci Saul a zis slujitorilor lui: Căutaţi-mi o femeie care să cheme morţii; ca să mă duc s-o întreb”. Saul cunoştea foarte bine caracterul necromanţiei. Ea fusese interzisă în mod categoric de Domnul şi împotriva acelora care practicau această îndeletnicire nesfântă fusese rostită

sentinţa pedepsirii cu moartea. În timpul vieţii lui Samuel, Saul ordonase să fie omorâţi toţi vrăjitorii şi toţi cei care aveau duhul ghicitului; dar acum, în culmea disperării, s-a hotărât să alerge chiar la oracolul pe care-l condamnase ca pe o urâciune.

I s-a spus împăratului că o femeie care avea duhul ghicitului trăia ascunsă la En-Dor. Femeia aceasta făcuse lăgământ cu Satana, să se predea stăpânirii lui, pentru ca el să-şi îndeplinească planurile; iar în schimb, domnul întunericului săvârşea minuni pentru ea şi-i dezvăluia lucruri tainice.

Schimbându-şi hainele, Saul a plecat noaptea numai cu două ajutoare, pentru a afla ascunzătoarea vrăjitoarei. Vai, ce privelişte tristă! Împăratul lui Israel, dus de Satana ca rob acolo unde îi plăcea lui! Ce potecă întunecoasă pentru picioarele unui om este cea aleasă de cel care a stăruit în a-şi alege singur calea, împotrivindu-se influenţelor sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu! Ce sclavie este mai îngrozitoare ca aceea a omului care s-a predat stăpânirii celui mai rău dintre tirani – eul! Încrederea în Dumnezeu şi ascultarea de voia Lui erau singurele condiţii pe baza cărora Saul putea să fie împărat al lui Israel. Dacă ar fi împlinit condiţiile acestea în decursul domniei, împărăţia lui n-ar fi avut de ce să se teamă. Dumnezeu a fost Călăuzitorul lui, Cel Atotputernic ar fi fost scutul lui. Dumnezeu îl suportase multă vreme pe Saul şi, cu toate că răzvrătirea şi încăpăţânarea lui aproape că aduseseră la tăcere glasul divin din sufletul lui, tot mai era prilej de pocăinţă. Dar când în mijlocul primejdiei s-a îndepărtat de Dumnezeu pentru a căuta lumina la un aliat al lui Satana, a rupt şi ultima legătură care-l mai ţinea unit cu Creatorul său; el se aşezase pe deplin sub controlul acelei puteri demonice care de ani de zile lucrase asupra lui, aducându-l la marginea prăpastiei pieirii.

La adăpostul întunericului, Saul şi slujitorii săi au

străbătut câmpia şi, trecând cu bine printre rândurile oştirii filistenilor, au traversat şirul de munţi până la locuinţa izolată a vrăjitoarei din En-Dor. Aici se ascunsese femeia care avea duhul ghicitului, pentru ca în taină să poată continua vrăjitoriile ei idolatre. Chiar şi aşa deghizat cum era Saul, statura lui înaltă şi manierele lui alese arătau că nu este un oştean de rând. Femeia bănuia că vizitatorul ei este Saul, iar darurile lui bogate i-au întărit bănuielile. La cererea lui: „Spune-mi viitorul chemând un mort şi scoală-mi pe cine-ţi voi spune”, femeia a răspuns: „Ştii ce a făcut Saul, cum a nimicit din ţară pe cei ce cheamă morţii şi pe cei ce ghicesc viitorul; pentru ce dar întinzi o cursă vieţii mele, ca să mă omori?” Atunci „Saul i-a jurat pe Domnul şi a zis: Viu este Domnul că nu ţi se va întâmpla niciun rău pentru aceasta”. Iar când ea l-a întrebat: „Pe cine vrei să-ţi scol?”, el a răspuns: „Scoală-mi pe Samuel”.

După ce a rostit formulele ei magice, a spus: „Văd o fiinţă dumnezeiască sculându-se din pământ” un bătrân care se scoală şi este învelit cu o mantie. Saul a înţeles că era Samuel şi s-a plecat cu faţa la pământ şi s-a închinat”.

Cel ce s-a arătat ca urmare a farmecelor magice ale vrăjitoarei nu era profetul sfânt al lui Dumnezeu. Samuel nu era de faţă la această vizită a duhurilor rele. Arătarea aceea supranaturală era produsă numai de puterea lui Satana. Lui îi era tot atât de uşor să ia înfăţişarea lui Samuel, cum i-a fost să ia chip de înger al luminii, când L-a ispitit pe Domnul Hristos în pustie.

Cele dintâi cuvinte pe care femeia i le-a spus împăratului sub vraja farmecelor ei au fost: „Pentru ce m-ai înşelat? Tu eşti Saul!” Iată dar că primul lucru pe care l-a făcut duhul cel rău care luase chipul profetului a fost acela de a o înştiinţa în taină pe femeia aceasta nelegiuită de înşelăciunea a cărei victimă fusese. Solia adresată lui Saul din partea aşa-zisului profet a fost: „Pentru ce m-ai

tulburat chemându-mă?” Saul a răspuns: „Sunt într-o mare strâmtorare: filistenii îmi fac război, şi Dumnezeu S-a depărtat de mine; nu mi-a răspuns nici prin proroci, nici prin vise. Şi te-am chemat să-mi arăţi ce să fac”.

În timpul vieţii lui Samuel, Saul îi dispreţuise sfatul şi fugise de mustrările lui. Dar acum, în clipa deznădejdii şi nenorocirii, socotea că unica lui speranţă era în sfatul profetului, iar pentru a sta de vorbă cu ambasadorul Cerului recurgea zadarnic la trimisul iadului. Saul se aşezase cu totul sub puterea lui Satana; şi acum, acela a cărui unică plăcere este de a aduce mizerie şi ruină a folosit cât a putut mai mult această ocazie prielnică pentru a aduce pieirea asupra nefericitului împărat. Ca răspuns la întrebarea pusă cu chin de moarte de Saul, a venit solia îngrozitoare, ca fiind de pe buzele lui Samuel:

„Pentru ce mă întrebi pe mine când Domnul S-a depărtat de tine şi S-a făcut vrăjmaşul tău? Domnul îţi face aşa cum îţi vestisem din partea Lui; Domnul a rupt împărăţia din mâinile tale şi a dat-o altuia, lui David. N-ai ascultat de glasul Domnului şi n-ai făcut pe Amalec să simtă aprinderea mâniei Lui; de aceea îţi face Domnul aşa astăzi. Şi chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mâinile filistenilor”.

În tot cursul purtării sale răzvrătite, Saul a fost linguşit şi înşelat de Satana. Lucrarea ispititorului este de a da impresia că păcatul e ceva foarte neînsemnat, de a face cărarea călcării Legii cât mai comodă şi mai atrăgătoare, de a face mintea să fie oarbă faţă de avertismentele şi ameninţările Domnului. Satana, prin puterea lui amăgitoare, l-a făcut pe Saul să se îndreptăţească atunci când a dispreţuit mustrările şi avertismentele lui Samuel. Dar acum, când se afla la mare strâmtorare, Satana s-a întors împotriva lui, înfăţişându-i grozăvia păcatului şi lipsa oricărei nădejdi de a mai fi iertat, pentru a-l duce la disperare. Nimic altceva n-ar fi

putut să fie mai bine ales pentru a-i nimici curajul sau a-i tulbura mintea, a-l împinge la disperare şi sinucidere.

Saul era istovit de oboseală şi foame; era îngrozit şi convins de vinovăţie. Când prezicerea îngrozitoare a ajuns la cunoştinţa lui, trupul lui s-a cutremurat ca un stejar scuturat de furtună şi s-a prăbuşit la pământ.

Vrăjitoarea s-a înspăimântat. Împăratul lui Israel zăcea ca mort înaintea ei. Dacă va muri în casa ei, care aveau să fie urmările pentru ea? îl rugă stăruitor să se ridice şi să mănânce, spunând că, întrucât ea îşi pusese viaţa în primejdie pentru a-i împlini cererea, şi el ar trebui să asculte de îndemnul ei şi să-şi salveze viaţa. Slujitorii lui s-au unit în această cerere şi, în cele din urmă, Saul s-a învoit, iar femeia i-a pus înainte viţelul îngrăşat şi azime pregătite în grabă. Ce scenă! În peştera sălbatică a unei vrăjitoare, care cu numai câteva clipe în urmă răsunase de cuvintele judecăţii în prezenţa împuternicitului lui Satana, acela care fusese uns din partea lui Dumnezeu ca împărat peste Israel lua masa, pregătindu-se pentru lupta de moarte a zilei ce se apropia.

Înainte de zorii zilei s-a întors cu slujitorii lui în tabăra lui Israel pentru a se pregăti în vederea luptei. Prin consultarea duhului întunericului, Saul s-a autodistrus. Apăsat de groaza disperării, era cu neputinţă pentru el să mai inspire curaj oştirii. Despărţit de Izvorul puterii, el nu era în stare să îndrume gândurile israeliţilor la Dumnezeu ca ajutor al lor. În felul acesta, prezicerea nefastă urma să fie adusă la îndeplinire.

Pe câmpia suntem şi pe coasta muntelui Ghilboa, oştile israeliţilor şi armatele filistenilor s-au ciocnit în luptă de moarte. Cu toate că scena din peştera de la En-Dor alungase orice speranţă din inima lui, Saul lupta cu furia deznădejdii pentru tron şi împărăţie. Dar zadarnic! „Bărbaţii lui Israel au luat-o la fugă dinaintea filistenilor şi au căzut ucişi pe muntele Ghilboa”. Trei fii viteji ai

împăratului au căzut alături de el. Arcaşii s-au năpustit asupra lui Saul. El i-a văzut pe ostaşii lui cum cad răpuşi în jurul său şi pe fiii săi tăiaţi cu sabia. El însuşi rănit, nu mai putea nici să lupte, nici să fugă. Scăparea nu mai era cu putinţă şi, hotărât fiind să nu cadă prins în mâinile filistenilor, i-a cerut celui ce îi purta armele: „Scoate-ţi sabia şi străpunge-mă”. Întrucât omul s-a temut să ridice mâna împotriva unsului Domnului, Saul s-a sinucis, aruncându-se în propria sa sabie.

În felul acesta a pierit primul împărat al lui Israel, purtând asupra sa vinovăţia sinuciderii. Viaţa lui fusese o înfrângere şi el s-a coborât în mormânt acoperit de ruşine şi disperare, deoarece, împotriva voinţei lui Dumnezeu, el pusese mai presus propria sa voinţă pervertită.

Vestea înfrângerii s-a răspândit în lung şi în lat, aducând groază în tot Israelul. Oamenii au fugit de prin cetăţi şi filistenii au pus stăpânire pe ele netulburaţi. Domnia lui Saul, în independenţă faţă de Dumnezeu, s-a dovedit a fi aproape o ruină pentru poporul său.

În ziua următoare luptei, filistenii, umblând pe câmpul de bătaie pentru a-i jefui pe morţi, au descoperit trupurile lui Saul şi ale celor trei fii ai lui. Pentru a-şi desăvârşi triumful, au tăiat capul lui Saul şi i-au luat armura; apoi atât capul, cât şi armura, scăldate în sânge, au fost trimise în ţara filistenilor ca trofeu al biruinţei ca „să dea de veste prin toată ţara filistenilor, în casele idolilor şi în popor”. Armura a fost pusă în cele din urmă „în casa Astarteelor”, iar capul a fost spânzurat în templul lui Dragon. În felul acesta, slava victoriei era pusă în seama zeilor falşi, iar numele Domnului era făcut de ocară.

Trupurile moarte ale lui Saul şi ale fiilor săi au fost târâte la Bet-şan, o cetate nu departe de Ghilboa şi aproape de râul Iordan. Aici au fost spânzurate ca să fie mâncate de păsările de pradă. Dar oamenii viteji din Iabes-Galaad, amintindu-şi de eliberarea cetăţii lor de către Saul

în anii lui cei mai fericiţi de la început, şi-au dovedit acum recunoştinţa, salvând trupurile împăratului şi ale prinţilor, şi făcându-le o înmormântare onorabilă. Trecând Iordanul noaptea, „au luat de pe zidurile Bet-şanului trupul lui Saul şi trupurile fiilor lui. Apoi s-au întors la Iabes, unde le-au ars; le-au luat oasele şi le-au îngropat sub stejarul lui Iabes. Şi au postit şapte zile”. În felul acesta, fapta nobilă săvârşită cu patruzeci de ani înainte a asigurat înmormântarea lui Saul şi a fiilor lui de mâini duioase şi miloase, în ceasul acela întunecat al înfrângerii şi al ocării.

Secţiune 2.70 Cap. 67 – Vrăjitoria în vechime şi în timpurile moderne

Raportul biblic despre vizita lui Saul la femeia din En-Dor a fost un izvor de frământări pentru mulţi cercetători ai Bibliei. Unii susţin că, de fapt, Samuel era prezent la întrevederea cu Saul, dar Biblia prezintă suficiente dovezi pentru o concluzie contrară. Dacă, aşa cum s-a pretins de către unii, Samuel se afla în cer, trebuia să fie chemat oficial de acolo fie de puterea lui Dumnezeu, fie de puterea lui Satana. Nimeni nu poate crede nici măcar pentru o clipă că Satana ar fi avut puterea să-l cheme pe profetul cel sfânt al lui Dumnezeu din cer pentru a onora vrăjitoriile unei femei lepădate. Iarăşi nu putem trage concluzia că Dumnezeu l-ar fi înviat pentru a se duce în peştera vrăjitoarei, deoarece Domnul chiar şi până atunci refuzase să comunice cu Saul, prin vis, prin Urim, prin profeţi (vezi 1 Sam.28, 6). Acestea erau căile proprii de comunicare rânduite de Dumnezeu şi El nu le-a trecut cu vederea pe acestea pentru a-şi transmite solia prin agentul lui Satana.

Solia în sine este o dovadă îndestulătoare în ceea ce priveşte originea ei. Scopul ei nu era de a-l conduce pe Saul la pocăinţă, ci mai degrabă de a-l împinge la ruină; iar aceasta nu este lucrarea lui Dumnezeu, ci a lui Satana. Mai mult, faptul că Saul a întrebat-o pe o vrăjitoare este dat în

Scriptură ca un motiv pentru care el a fost lepădat de Dumnezeu şi dat nimicirii: „Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege faţă de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, şi pentru că a întrebat şi cerut sfatul celor ce cheamă morţii. N-a întrebat pe Domnul; de aceea Domnul l-a omorât şi împărăţia a dat-o lui David, fiul lui Isai” (1 Cron.10, 13.14). Aici se spune lămurit că Saul a întrebat spiritul de ghicire, şi nu pe Domnul. El nu a stat de vorbă cu Samuel, profetul lui Dumnezeu, ci, prin mijlocirea vrăjitoarei, a avut o convorbire cu Satana. Satana nu putea să îl înfăţişeze pe adevăratul Samuel, ci a întruchipat o imitaţie, care a slujit scopurilor lui de înşelăciune.

Aproape toate formele antice de magie şi vrăjitorie se întemeiau pe credinţa comunicării cu cei morţi. Aceia care practicau necromanţia pretindeau că au legături cu duhurile celor plecaţi din lumea aceasta şi că obţin prin ei cunoaşterea evenimentelor viitoare. Obiceiul acesta de a-i întreba pe morţi este amintit în profeţia lui Isaia: „Dacă vi se zice însă: Întrebaţi pe cei ce cheamă morţii şi pe cei ce spun viitorul, care şoptesc şi bolborosesc, răspundeţi: Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morţi pentru cei vii?” (Is.8, 19).

Aceeaşi credinţă în comunicarea cu cei morţi forma cheia de boltă a idolatriei păgâneşti. Zeii păgânilor erau socotiţi ca fiind duhurile zeificate ale eroilor duşi din lume. În consecinţă, religia păgânilor era un cult al morţilor. Lucrul acesta se vede lămurit din Scripturi. În raportul dat cu privire la păcatul lui Israel la Bet-Peor se spune: „Israel locuia la Sitim, şi poporul a început să se dedea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor; poporul a mâncat şi s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor. Israel s-a alipit de Baal-Peor, şi Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel” (Num.25, 1 – 3). Psalmistul ne spune căror zeităţi li se aduceau jertfe. Vorbind despre aceeaşi apostazie a

israeliţilor, el zicea: „Ei s-au alipit de Baal-Peor şi au mâncat vite jertfite morţilor” (Ps.106, 28). Prin urmare, se vede clar că erau jertfe aduse morţilor.

Zeificarea morţilor a deţinut un loc de seamă în aproape fiecare sistem al păgânismului, ca şi aşa-zisa comunicare cu cei decedaţi. Se presupunea că zeii le comunicau oamenilor voinţa lor şi, de asemenea, când li se cerea sfatul, erau gata să răspundă. Un astfel de caracter aveau faimoasele oracole din Grecia şi de la Roma.

Credinţa în comunicarea cu cei morţi mai există încă, chiar şi în pretinsele ţări creştine. Sub numele de spiritism, practica de a vorbi cu fiinţe care se pretind a fi duhuri ale celor decedaţi s-a răspândit foarte mult. Acesta este în aşa fel calculat, încât să capteze simpatia celor care i-au pus în mormânt pe cei dragi ai lor. Uneori, duhurile se arată unor persoane sub înfăţişarea prietenilor lor decedaţi şi le povestesc întâmplări din viaţa lor, săvârşesc fapte pe care le săvârşeau în timpul vieţii lor. În felul acesta, ei îi fac pe oameni să creadă că cei dragi sunt îngeri care zboară în jurul lor şi care pot să comunice cu ei. Aceia care susţin astfel că sunt duhuri ale celor decedaţi sunt priviţi cu oarecare idolatrie şi, pentru mulţi, cuvântul lor are mai multă greutate decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Dimpotrivă, mulţi privesc spiritismul ca o curată înşelătorie. Manifestările prin care acesta îşi susţine pretenţiile de a avea un caracter supranatural sunt puse pe seama înşelăciunii din partea mediumului. Chiar dacă este adevărat că rezultatele prestidigitaţiei sunt adesea cotate ca manifestaţii adevărate, au existat, de asemenea, dovezi incontestabile de manifestări ale unei puteri supranaturale. Iar mulţi dintre aceia care dispreţuiesc spiritismul ca fiind rezultatul iscusinţei sau şiretlicurilor, atunci când sunt puşi faţă în faţă cu manifestări pe care nu le pot explica în felul amintit, ajung să-i recunoască

pretenţiile.

Spiritismul modern şi formele vechi de vrăjitorie şi de închinare la idoli – toate aceste forme având ca principiu vital comunicarea cu cei morţi – sunt întemeiate pe acea primă minciună prin care Satana a înşelat-o pe Eva, în Eden: „Hotărât că nu veţi muri; dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el” veţi fi ca Dumnezeu” (Gen.3, 4.5). Fiind de asemenea bazate pe minciună şi perpetuând-o, şi ele sunt de la tatăl minciunilor.

Evreilor li se interzisese în mod hotărât să se îndeletnicească în vreun fel oarecare cu pretinsa comunicare cu morţii. Dumnezeu a închis cu succes această poartă când a zis: „Cei morţi nu ştiu nimic” şi niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare”. „Suflarea lor trece, se întorc în pământ, şi în aceeaşi zi le pier şi planurile”. Iar Domnul i-a spus lui Israel: „Dacă cineva se duce la cei ce cheamă morţii şi la ghicitori, ca să curvească după ei, Îmi voi întoarce faţa împotriva omului aceluia şi-l voi nimici din mijlocul poporului lui” (Ecl.9, 5.6; Ps.146, 4; Lev.20, 6).

„Duhurile de ghicit” nu erau duhuri ale morţilor, ci îngeri răi, soli ai lui Satana. Vechea idolatrie, care după cum am văzut cuprinde în sine atât cultul morţilor, cât şi pretinsa comunicare cu ei, e declarată de Biblie ca fiind cultul demonilor. Apostolul Pavel, avertizându-i pe fraţii săi să nu ia parte în niciun fel la idolatria vecinilor lor păgâni, spunea: „Ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi în împărtăşire cu dracii” (1 Cor.10, 20). Psalmistul, vorbind despre Israel, spunea că „şi-au jertfit fiii şi fiicele la idoli” (draci, trad. engl.), iar în versetul următor arată lămurit că i-au jertfit „idolilor Canaanului” (Ps.106, 37.38). În aşa numitul cult al morţilor, de fapt, ei se închinau demonilor.

Spiritismul modern, care se sprijină pe aceeaşi temelie, nu e decât o redeşteptare, sub o formă nouă, a

vrăjitoriei şi a închinării la demoni, pe care Dumnezeu le condamnase şi le interzisese pe vremuri. El este prezis în Scripturi, care declară că „în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de la credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor” (1 Tim.4, 1). Pavel, în a doua lui epistolă către Tesaloniceni, arată lucrarea specială a lui Satana în spiritism, ca un eveniment care urmează să aibă loc foarte aproape de a doua venire a Domnului Hristos. Vorbind despre a doua venire a Domnului Hristos, el spune că va avea loc după lucrarea „Satanei cu tot felul de minciuni, semne şi puteri mincinoase” (2 Ţes.2, 9). Iar Petru, descriind primejdiile la care urma să fie expusă biserica în zilele sfârşitului, spune că, după cum au fost profeţi mincinoşi care l-au dus pe Israel la păcat, tot astfel vor fi şi „învăţători mincinoşi care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat” Mulţi îi vor urma în destrăbălările lor” (2 Petru 2, 1.2). Aici, apostolul a scos în evidenţă una dintre caracteristicile de seamă ale învăţătorilor spiritişti. Ei refuză să îl recunoască pe Domnul Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Cu privire la astfel de învăţători, prea iubitul Ioan spune: „Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduieşte că Iisus este Hristosul? Acela este Antihristul care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul. Oricine tăgăduieşte pe Fiul n-are pe Tatăl” (1 Ioan 2, 22.23). Spiritismul, prin tăgăduirea lui Hristos, tăgăduieşte atât pe Tatăl, cât şi pe Fiul, iar Biblia îl declară ca fiind o manifestare a lui Antihrist.

Prin prezicerea sorţii nenorocite a lui Saul, dată prin femeia din En-Dor, Satana urmărea să prindă în cursă întregul popor Israel. Nădăjduia că ei vor ajunge să aibă încredere în vrăjitori şi că se vor duce să le ceară sfatul. În felul acesta, israeliţii aveau să se îndepărteze de Dumnezeu ca sfătuitor al lor şi să se aşeze sub călăuzirea lui Satana. Ademenirea prin care spiritismul atrage

mulţimile este pretinsa lui putere de a trage la o parte vălul care acoperă viitorul şi de a le descoperi oamenilor tainele pe care Dumnezeu le ţine pecetluite. Dumnezeu ne-a descoperit în Cuvântul Său marile evenimente viitoare – tot ce este necesar să ştim – şi ne-a dat o călăuzire sigură în mijlocul primejdiilor; dar scopul lui Satana este să nimicească încrederea oamenilor în Dumnezeu, să-i determine să fie nemulţumiţi cu starea lor în viaţă, să-i facă să caute să cunoască ceea ce, în înţelepciunea Sa, Dumnezeu a ascuns de ochii lor şi să dispreţuiască ceea ce El le-a descoperit prin Cuvântul Său cel sfânt.

Mulţi ajung să fie neliniştiţi atunci când nu pot şti exact cum vor decurge lucrurile. Nu pot să sufere nesiguranţa şi, în nerăbdarea lor, refuză să aştepte pentru a vedea mântuirea lui Dumnezeu. Relele pe care şi le închipuie venind îi fac să-şi piardă firea. Ei dau frâu liber sentimentelor de răzvrătire şi se zbat în chinuri pătimaşe, căutând să priceapă ce n-a fost descoperit. Dacă s-ar încrede numai în Dumnezeu şi ar priveghea în vederea rugăciunii, ar găsi mângâiere divină. Duhul lor ar fi liniştit prin comunicarea cu Dumnezeu. Cei obosiţi şi împovăraţi ar afla odihnă pentru sufletele lor dacă ar merge numai la Iisus; dar atunci când trec cu vederea mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru mângâierea lor şi se îndreaptă spre alte izvoare, nădăjduind să afle ceea ce Dumnezeu ţine ascuns ochilor lor, săvârşesc păcatul lui Saul şi, prin aceasta, nu ajung să cunoască decât răul.

Lui Dumnezeu nu-I place calea aceasta şi a spus-o în cuvintele cele mai clare. Graba plină de nerăbdare de a sfâşia vălul care acoperă viitorul dovedeşte lipsa de credinţă în Dumnezeu şi lasă sufletul descoperit în faţa şoptirilor arhiamăgitorului. Satana îi împinge pe oameni să-i consulte pe ghicitori; şi, descoperindu-le lucruri ascunse din trecut, le insuflă încrederea în puterea lui de a prezice viitorul. Prin experienţa câştigată în decursul

veacurilor, el poate să judece de la cauză la efect şi adesea să prezică cu oarecare exactitate, unele dintre evenimentele viitoare ale vieţii omului. În felul acesta, izbuteşte să amăgească sărmanele suflete înşelate şi să le atragă sub puterea stăpânirii lui, ducându-le într-o robie după voia lui.

Dumnezeu ne dă prin profetul Său avertizarea aceasta: „Dacă vi se zice însă: Întrebaţi pe cei ce cheamă morţii şi pe cei ce spun viitorul, care şoptesc şi bolborosesc, răspundeţi: Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morţi pentru cei vii? La lege şi la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Is.8, 19.20).

Se cuvine oare ca aceia care au un Dumnezeu sfânt, nemărginit în înţelepciune şi putere, să meargă la ghicitori, a căror ştiinţă vine din trăirea în intimitate cu vrăjmaşul Domnului nostru? Dumnezeu însuşi este lumina poporului Său; El îi îndeamnă să-şi aţintească privirile prin credinţă spre mărirea care este ascunsă de privirile omului. Soarele Neprihănirii trimite raze de lumină în inimile lor; ei au lumina de la tronul Cerului şi n-au nicio dorinţă de a se îndepărta de Izvorul luminii pentru a se duce la solii lui Satana.

Solia demonului către Saul, cu toate că era o osândire a păcatului şi o profeţie de pedeapsă, nu avea ca scop să producă o schimbare în bine în viaţa lui, ci să-l ducă la disperare şi ruină. Cu toate acestea, adesea ispititorului îi convine, în vederea atingerii scopului său, să-i ademenească pe oameni prin linguşire la distrugere. Învăţăturile zeilor-demoni din vechime cultivau cea mai josnică depravare. Învăţăturile divine care condamnau păcatul şi impuneau dreptatea erau înlăturate; adevărul era privit în chip uşuratic, iar depravarea era nu numai prezisă, ci chiar impusă. Spiritismul susţine că nu există moarte, nu există păcat, nu există judecată şi nici

pedeapsă; că oamenii sunt semizei ce n-au căzut; că pofta este legea supremă şi că omul are să dea socoteală numai faţă de sine însuşi. Barierele aşezate de Dumnezeu pentru a apăra adevărul, curăţia şi respectul sunt înlăturate şi mulţi sunt încurajaţi la păcat. Oare o astfel de învăţătură nu sugerează o origine asemănătoare cu a cultului demonilor?

Domnul i-a arătat lui Israel urmările cultivării legăturilor cu duhurile rele, în urâciunile cananiţilor; ei erau fără iubire firească, închinători la idoli, desfrânaţi, ucigaşi, având gânduri murdare şi purtări revoltătoare. Oamenii nu-şi cunosc propria lor inimă, deoarece „inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea” (Ier.17, 9). Dar Dumnezeu înţelege tendinţele naturii stricate a omului. Pe timpuri, ca şi acum, Satana urmărea să aducă stări de lucruri favorabile răzvrătirii, pentru ca poporul lui Dumnezeu să se facă tot atât de nesuferit înaintea lui Dumnezeu ca şi canaaniţii. Vrăjmaşul sufletelor stă fără încetare la pândă pentru a trimite spre sufletul nostru torente nestăvilite de răutăţi, pentru că doreşte ca noi să fim distruşi şi osândiţi înaintea lui Dumnezeu.

Satana voia cu tot dinadinsul să rămână stăpân peste Canaan; când acesta a fost făcut locuinţă pentru copiii lui Israel, iar Legea lui Dumnezeu a fost făcută legea ţării, el l-a urât pe Israel cu o ură plină de cruzime şi răutate şi a uneltit nimicirea lui. Prin mijlocirea duhurilor rele, au fost introduşi zei străini; iar din cauza abaterii, poporul ales a fost în cele din urmă alungat şi împrăştiat din ţara făgăduinţei. Satana se străduieşte să repete în zilele noastre istoria aceasta. Dumnezeu îi separă pe cei ai Săi de urâciunile lumii pentru ca ei să poată ţine Legea Sa. Din cauza aceasta, turbarea „pârâşului fraţilor noştri” nu mai cunoaşte margini. „Diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme” (Apoc.12,

10.12). Adevăratul pământ al făgăduinţei ne stă chiar în faţă şi Satana e hotărât cu tot dinadinsul să-l nimicească pe poporul lui Dumnezeu şi să-l despartă cu totul de moştenirea sa. Îndemnul: „Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită” n-a fost niciodată mai necesar ca acum (Marcu 14, 38).

Cuvântul lui Dumnezeu către vechiul Israel este spus şi poporului Său din zilele noastre: „Să nu vă duceţi la cei ce cheamă duhurile morţilor, nici la vrăjitori; să nu-i întrebaţi ca să nu vă spurcaţi cu ei”; „căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului” (Lev.19, 31; Deut.18, 21).

Secţiune 2.71 Cap. 68 – David la Ţiclag

David şi oamenii lui nu luaseră parte la lupta dintre Saul şi filisteni, cu toate că au mers cu filistenii până pe câmpul de bătălie. Pe când cele două oştiri se pregăteau de luptă, fiul lui Isai se afla într-o mare încurcătură. Era de aşteptat ca el să lupte de partea filistenilor. Dacă în timpul ciocnirii şi-ar fi părăsit locul încredinţat şi s-ar fi retras din luptă, singur s-ar fi înfierat ca fiind nu numai laş, ci şi nerecunoscător şi trădător faţă de Achiş, care-l protejase şi avusese încredere în el. Un astfel de comportament i-ar fi acoperit numele de ruşine şi l-ar fi expus mâniei vrăjmaşilor lui, care erau mai de temut decât Saul. Cu toate acestea, nici pentru un moment nu putea consimţi să lupte împotriva lui Israel. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, ar fi devenit un trădător faţă de ţara sa – vrăjmaş al lui Dumnezeu şi al poporului Său. Aceasta i-ar fi închis pentru veşnicie drumul spre tronul lui Israel; iar dacă Saul ar fi fost ucis în luptă, moartea lui ar fi fost pusă în seama lui David.

David a fost nevoit să recunoască faptul că greşise. Mult mai bine ar fi fost să-şi caute adăpost în puternica fortăreaţă a lui Dumnezeu din munţi decât la vrăjmaşii declaraţi ai Domnului şi ai poporului Său. Dar Domnul, în

marea Lui îndurare, n-a pedepsit greşeala servului Său, lăsându-l singur pradă necazului şi încurcăturilor; căci, cu toate că David, pierzându-şi încrederea în puterea divină, se clătinase şi se depărtase de calea strictei sincerităţi, totuşi ţinta inimii sale era să fie credincios faţă de Dumnezeu. În timp ce Satana şi oastea lui erau preocupaţi să-l ajute pe vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al lui Israel să plănuiască împotriva unui împărat care îl părăsise pe Dumnezeu, îngeri ai Domnului lucrau la eliberarea lui David din primejdia în care căzuse. Soli cereşti i-au influenţat pe domnitorii filistenilor făcându-i să protesteze împotriva prezenţei lui David şi a oştirii lui în mijlocul armatei, în lupta care le stătea înainte.

„Ce caută evreii aceştia aici?” au strigat domnitorii filistenilor, punându-l în încurcătură pe Achiş. Acesta, nedorind să se despartă de un aliat atât de important, a răspuns: „Acesta este David, slujitorul lui Saul, împăratul lui Israel. De mult este cu mine şi n-am găsit nici cel mai mic lucru de care să-l învinuiesc, de la venirea lui şi până în ziua de azi”.

Dar domnitorii au cerut plini de mânie să se facă aşa cum cereau ei: „Trimite înapoi pe omul acesta, ca să se întoarcă la locul unde l-ai aşezat; să nu se pogoare cu noi pe câmpul de bătaie, ca să nu ne fie vrăjmaş în timpul luptei. Şi cum ar putea să se facă omul acesta plăcut stăpânului său decât cu capetele oamenilor noştri? Nu este acesta David pentru care cântau jucând: Saul şi-a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii?” Omorârea vestitului lor apărător şi biruinţa lui Israel cu acel prilej erau încă proaspete în memoria domnitorilor filistenilor. Ei nu credeau că David va lupta împotriva propriului său popor; iar dacă, în focul bătăliei, ar fi fost alături de ei, ar fi putut să le facă un rău mai mare filistenilor decât toată oştirea lui Saul.

În felul acesta, Achiş a fost silit să cedeze şi,

chemându-l pe David, îi spuse: „Viu este Domnul, că eşti un om curat la suflet, şi-mi place să te văd mergând şi venind cu mine în tabără, căci n-am găsit nimic rău în tine, de la venirea ta la mine până în ziua de azi; dar nu eşti pe placul domnitorilor. Întoarce-te dar şi mergi în pace, ca să nu faci nimic neplăcut înaintea domnitorilor filistenilor”.

De teamă să nu-şi dezvăluie propriile sentimente, David a răspuns: „Dar ce am făcut şi ce ai găsit în robul tău, de când sunt la tine până în ziua de azi, ca să nu merg să lupt împotriva domnului meu, împăratul?”

Răspunsul lui Achiş probabil că a produs un fior de ruşine în inima lui David, când s-a gândit cât de nevrednice de un serv al Domnului erau înşelăciunile prin care se înjosise. „Ştiu că eşti plăcut înaintea mea, ca un înger al lui Dumnezeu”, zise împăratul; „dar domnitorii filistenilor au zis: să nu se suie cu noi la luptă. Astfel, scoală-te dis-de-dimineaţă, tu şi slujitorii stăpânului tău, care au venit cu tine; sculaţi-vă dis-de-dimineaţă şi plecaţi de îndată ce se va lumina”. În felul acesta, cursa în care căzuse David a fost distrusă şi el a fost liber.

După trei zile de drum, David şi ai lui, în număr de şase sute de bărbaţi, au ajuns la ţiclag, casa lor filisteană. Dar în faţa ochilor lor s-a înfăţişat o privelişte a pustiirii. Amaleciţii, profitând de absenţa lui David şi a oştii lui, s-au răzbunat pentru incursiunile acestora pe pământul lor. Ei surprinseseră cetatea neapărată şi, după ce au jefuit-o şi au ars-o, au plecat luând ca robi femeile şi copiii, împreună cu multă pradă.

Amuţiţi de groază şi uimire, David şi oamenii lui au privit uluiţi un timp în tăcere la ruinele înnegrite şi fumegânde. Apoi, pe măsură ce simţeau pustiirea grozavă ce avusese loc, ostaşii aceia deprinşi cu războaiele „au ridicat glasul şi au plâns până n-au mai putut plânge”.

Şi, cu prilejul acesta, David a primit mustrarea pentru lipsa de credinţă care-l îndemnase să se stabilească

în mijlocul filistenilor. Acum avea prilejul să-şi dea seama câtă siguranţă se poate găsi printre vrăjmaşii lui Dumnezeu şi ai poporului Său. Tovarăşii lui David s-au întors împotriva lui, socotindu-l cauza nenorocirii. El provocase răzbunarea amaleciţilor, pentru că-i atacase; totuşi, simţindu-se în prea mare siguranţă în mijlocul vrăjmaşilor, lăsase cetatea nepăzită. Înnebuniţi de durere şi furie, soldaţii săi erau acum gata să ia măsuri disperate şi chiar l-au ameninţat pe comandantul lor că-l omoară cu pietre.

David părea lipsit de orice ajutor pământesc. Tot ce-i era mai scump pe pământ îi fusese luat. Saul îl alungase din ţară; filistenii îl alungaseră din tabără; Amaleciţii îi jefuiseră cetatea; soţiile şi copiii lui fuseseră făcuţi prizonieri şi propriii săi prieteni de încredere se uniseră împotriva lui şi-l ameninţau cu moartea. În ceasul acesta de mare strâmtorare, David, în loc să stăruiască în gândurile sale asupra acestor situaţii dureroase, a privit cu toată dragostea la Dumnezeu, căutând ajutor. El „s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul”. El şi-a reamintit viaţa sa din trecut. Când îl părăsise Domnul? Sufletul lui a fost înviorat, amintindu-şi multele dovezi ale milei lui Dumnezeu. Tovarăşii lui, prin nemulţumirea şi nerăbdarea lor, au făcut ca necazurile să fie de două ori mai dureroase; dar omul lui Dumnezeu, având motive de întristare mai mari, s-a purtat bărbăteşte. „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine”, glăsuia inima lui (Ps.56, 3). Cu toate că nici el nu putea să vadă vreo cale de a ieşi din necaz, Dumnezeu putea să vadă o astfel de cale şi urma să-i spună ce are de făcut.

Trimiţând după preotul Abiatar, fiul lui Ahimelec, „David a întrebat pe Domnul: să urmăresc oastea aceasta? O voi ajunge? Domnul i-a răspuns: Urmăreşte-o, căci o vei ajunge şi vei izbăvi totul” (1 Samuel 30, 8).

La cuvintele acestea, a încetat agitaţia durerii şi a

mâniei. David şi oştenii lui s-au ridicat îndată pentru a-l urmări pe vrăjmaşul care se îndepărta. Marşul lor a fost atât de rapid, încât, aproape de Gaza, două sute de oameni au fost nevoiţi să rămână din cauza oboselii excesive. Dar David şi ceilalţi patru sute au alergat mai departe, fără să se sperie de ceva.

Înaintând, au dat peste un sclav egiptean, care părea că este pe moarte din cauza oboselii şi a foamei. După ce i s-a dat de mâncare şi de băut, şi-a venit iarăşi în fire şi au aflat că stăpânul lui amalecit, care făcea parte din oastea invadatoare, îl lăsase să moară. El a povestit cum se desfăşuraseră incursiunea şi jefuirea; apoi, primind asigurarea că nu va fi omorât şi că nu va fi dat în mâna stăpânului său, s-a învoit să călăuzească ceata lui David la tabăra vrăjmaşă.

Când au ajuns la locul de unde se putea vedea tabăra, li s-a înfăţişat înaintea ochilor o scenă de chef şi beţie. Oastea biruitoare avea o mare petrecere. Amaleciţii erau risipiţi în tot ţinutul, mâncând, bând şi jucând în cinstea prăzii celei mari pe care o luaseră din ţara filistenilor şi din ţara lui Iuda. Şi s-a ordonat un atac imediat, urmăritorii aruncându-se cu furie asupra prăzii. Amaleciţii au fost surprinşi şi au intrat în panică. Lupta a durat toată noaptea aceea şi ziua următoare, până când aproape toată oastea vrăjmaşă a fost ucisă. Numai o ceată de patru sute de oameni, călărind pe cămile, a izbutit să scape. Cuvântul Domnului se împlinise. „David a scăpat astfel tot ce luaseră Amaleciţii şi a scăpat şi pe cele două neveste ale lui. Nu le-a lipsit nimeni, de la mic până la mare, nici fiu, nici fiică, niciun lucru din pradă, nimic din ce li se luase: David a adus înapoi totul”.

Când năvălise pe teritoriul amaleciţilor, David ucisese cu sabia pe toţi locuitorii pe care-i întâlnise. Fără intervenţia lui Dumnezeu, Amaleciţii s-ar fi răzbunat, ucigându-i pe toţi cei luaţi din ţiclag. Ei s-au hotărât însă

să cruţe viaţa prizonierilor, în dorinţa de a-şi spori onoarea triumfului, aducând acasă un mare număr de prizonieri, şi pentru a-i vinde ca sclavi. În felul acesta, ei împliniseră involuntar şi inconştient planul lui Dumnezeu, păstrându-i pe prizonieri nevătămaţi, pentru a fi înapoiaţi soţilor şi părinţilor lor. Toate puterile de pe pământ sunt sub controlul Celui Veşnic. Cârmuitorului celui mai puternic, ca şi persecutorului celui mai sălbatic, El le spune: „Până aici să vii, să nu treci mai departe” (Iov 38, 11). Puterea lui Dumnezeu este continuu folosită pentru a acţiona împotriva slujitorilor răului. El lucrează fără încetare în mijlocul oamenilor, nu pentru nimicirea lor, ci pentru îndreptarea şi susţinerea lor.

Biruitorii au pornit foarte bucuroşi spre casă. Ajungând la tovarăşii lor care rămăseseră în urmă, cei mai egoişti şi mai nesupuşi dintre cei patru sute stăruiau ca aceia care nu luaseră parte la luptă să nu aibă nicio parte din pradă; că ar fi fost de ajuns pentru ei ca fiecare să-şi ia înapoi soţia şi copiii. Dar David n-a îngăduit un astfel de aranjament. „Să nu faceţi aşa, fraţilor”, a zis el, „cu ce ne-a dat Domnul” Partea trebuie să fie aceeaşi atât pentru cel ce s-a coborât pe câmpul de bătaie, cât şi pentru cel ce a rămas la calabalâcuri: s-o împărţim deopotrivă”. Aşa s-a şi făcut şi, de atunci, a rămas o lege în Israel, ca toţi aceia care au luat parte în chip vrednic de cinste la o campanie militară să primească aceeaşi măsură din pradă ca cei care au luptat efectiv.

În afară de reintrarea în posesia bunurilor luate de la ţiclag, David şi ai săi au capturat mari turme şi cirezi ale amaleciţilor. Acestea au fost numite „prada lui David”; iar după revenirea în ţiclag, el a trimis din prada acestor daruri bătrânilor din seminţia sa, Iuda, ţinând cont de toţi aceia care fuseseră buni faţă de el şi de tovarăşii săi pe vremea când fuseseră constrânşi să fugă din loc în loc pentru a-şi scăpa viaţa. Bunătatea şi simpatia lor, atât de

scumpe pentru fugarul urmărit, au fost astfel recunoscute cu mulţumire.

Era a treia zi de când David şi luptătorii săi se întorseseră la ţiclag. În timp ce lucrau pentru a-şi reface casele distruse, aşteptau cu inima îngrijorată veşti despre lupta care ştiau că se dăduse între Israel şi filisteni. Deodată un sol intră în cetate, „cu hainele sfâşiate şi cu capul presărat cu ţărână” (vezi 2 Sam.1, 2 – 16). El a fost imediat dus înaintea lui David, în faţa căruia s-a plecat cu respect, ca înaintea unui domn puternic, a cărui bunăvoinţă o cerea. Nerăbdător, David a întrebat despre felul în care a decurs lupta. Fugarul a început să povestească cum fusese înfrânt şi ucis Saul şi cum murise Ionatan. Dar el a mers mai departe şi a relatat mai mult decât simpla desfăşurare a faptelor. Închipuindu-şi că David nutrea vrăjmăşie faţă de persecutorul lui neobosit, desigur că străinul nădăjduia să câştige onoare dacă s-ar fi înfăţişat ca fiind cel care-l omorâse pe împărat. Ca o laudă de sine, omul a povestit în continuare că, în decursul luptei, el a dat peste împăratul lui Israel care era rănit şi încolţit de vrăjmaşii lui şi că, la cererea acestuia, l-a omorât. Coroana de pe capul lui şi brăţările de aur de la mâini i le adusese lui David. Fără îndoială că aştepta ca veştile acestea să fie primite cu explozii de bucurie şi să i se dea o răsplată bogată pentru partea pe care o săvârşise.

Dar „David şi-a apucat hainele şi le-a sfâşiat, şi toţi oamenii care erau lângă el au făcut acelaşi lucru. Au jelit, au plâns şi au postit până seara de durere pentru Saul, pentru fiul său Ionatan, pentru poporul Domnului, fiindcă fuseseră tăiaţi cu sabia”.

După ce a trecut prima impresie zguduitoare, produsă de vestea îngrozitoare, gândurile lui David s-au întors la solul străin şi la crima de care era vinovat, potrivit propriilor cuvinte: „De unde eşti?” Iar el a răspuns: „Sunt fiul unui străin, al unui amalecit”. David a zis: „Cum

nu ţi-a fost frică să pui mâna pe unsul Domnului şi să-l omori?” De două ori îl avusese David pe Saul în mâna sa; dar, de câte ori fusese îndemnat să-l ucidă, el refuzase să ridice mâna împotriva aceluia care fusese consacrat, după porunca lui Dumnezeu, să cârmuiască peste Israel. Cu toate acestea, amalecitul nu se temea să se laude că îl ucisese pe împăratul lui Israel. El se acuzase de o crimă vrednică de moarte şi pedeapsa a fost dată fără întârziere. David a spus: „Sângele tău să cadă asupra capului tău, căci gura ta a mărturisit împotriva ta, fiindcă ai zis: Am omorât pe unsul Domnului!”

Durerea lui David pricinuită de moartea lui Saul era sinceră şi adâncă, făcând dovada generozităţii unei naturi nobile. El n-a tresăltat din cauza căderii inamicului său. Piedica ce-i oprea urcarea pe tronul lui Israel fusese înlăturată, dar el nu se bucura de faptul acesta. Moartea făcuse să se şteargă amintirea neîncrederii şi cruzimii lui Saul şi acum nimic nu-i mai venea în minte din viaţa lui decât ce era nobil şi impunător. Numele lui Saul era legat de acela al lui Ionatan, a cărui prietenie fusese atât de sinceră şi neegoistă.

Cântarea prin care David şi-a exprimat sentimentele inimii a ajuns o comoară a naţiunii sale şi a poporului lui Dumnezeu din toate veacurile următoare:

„Fala ta, Israele, zace ucisă pe dealurile tale!
Cum au căzut vitejii!
Nu spuneţi lucrul acesta în Gât.
Nu răspândiţi vestea aceasta
În uliţele Ascalonului.
Ca să nu se bucure fetele filistenilor.
Ca să nu se laude fetele celor netăiaţi împrejur.
Munţi din Ghilboa!
Nici rouă, nici ploaie să nu cadă peste voi!
Să nu fie pe voi nici câmpii care să dea pârgă
Pentru darurile de mâncare!

Căci acolo au fost aruncate scuturile vitejilor.
Scutul lui Saul, ca şi când
N-ar fi fost uns cu untdelemn.
De la sângele celor răniţi.
De la grăsimea celor mai voinici.
Arcul lui Ionatan nu da înapoi niciodată.
Şi sabia lui Saul nu se învârtea niciodată în vânt.
Saul şi Ionatan, care s-au plăcut
Şi s-au iubit în timpul vieţii lor
N-au fost despărţiţi nici la moarte;
Erau mai uşori decât vulturii.
Mai tari decât leii.
Fiicele lui Israel! plângeţi pe Saul.
Care vă îmbrăca cu stacojiu şi alte podoabe.
Care vă punea găteli de aur pe hainele voastre!
Cum au căzut vitejii în mijlocul luptei!
Cum a murit Ionatan pe dealurile tale!
Mă doare după tine, frate Ionatane!
Tu erai plăcerea mea;
Dragostea ta pentru mine era minunată:
Mai presus de dragostea femeiască.
Cum au căzut vitejii!
Cum li s-au pierdut armele!” (2 Sam.1, 19 – 27)

Secţiune 2.72 Cap. 69 – David chemat la tron

Moartea lui Saul a înlăturat toate primejdiile care făcuseră din David un exilat. Calea pentru a se întoarce în ţara sa era acum deschisă. După trecerea zilelor de doliu după Saul şi Ionatan, „David a întrebat pe Domnul: să mă sui în vreuna din cetăţile lui Iuda? Domnul i-a răspuns: Suie-te. David a întrebat: Unde să mă sui? Şi Domnul i-a răspuns: La Hebron”. Hebronul era situat la aproximativ treizeci de kilometri nord de Beer-şeba şi cam la mijlocul distanţei dintre cetatea aceasta şi viitoarea aşezare a Ierusalimului. Înainte se numise Chiriat-Arba, cetatea lui Arba, tatăl lui Anac. Mai târziu, s-a numit Mamre, aici

aflându-se locul de înmormântare a patriarhilor, „peştera de la Macpela”. Hebronul fusese partea de moştenire a lui Caleb, iar acum era cetatea cea mai de frunte din Iuda. Era situat într-o vale înconjurată de un ţinut deluros fertil şi de câmpii roditoare. Cele mai frumoase vii ale Palestinei se aflau în împrejurimile lui, precum şi numeroase livezi de măslini şi pomi fructiferi.

David şi tovarăşii lui s-au pregătit îndată să asculte de îndrumările primite de la Dumnezeu. Cei şase sute de oameni înarmaţi, împreună cu soţiile şi copiii lor, turmele şi cirezile lor, au pornit curând către Hebron. Când caravana a intrat în cetate, bărbaţii lui Iuda se pregăteau să-l salute pe David ca viitor împărat al lui Israel. Îndată s-au luat măsuri pentru încoronarea lui. „Au uns acolo pe David ca împărat peste casa lui Iuda”. Dar nu s-a făcut niciun efort pentru a impune cu forţa autoritatea lui asupra celorlalte seminţii.

Unul din cele dintâi acte ale monarhului proaspăt încoronat a fost acela de a-şi exprima sentimentele de duioasă atenţie faţă de memoria lui Saul şi a lui Ionatan. La auzirea veştii despre fapta de vitejie a bărbaţilor din Iabes-Galaad, care salvaseră trupurile conducătorilor căzuţi în luptă şi care le făcuseră o înmormântare onorabilă, David a trimis o delegaţie la Iabes cu solia: „Binecuvântaţi să fiţi de Domnul, fiindcă aţi arătat astfel bunăvoinţă faţă de Saul, stăpânul vostru, şi l-aţi îngropat! Şi acum, Domnul să vă arate bunătate şi credincioşie! Vă voi face şi eu bine, pentru că v-aţi purtat astfel”. Totodată, a anunţat urcarea lui pe tronul lui Iuda şi i-a îndemnat la credincioşie pe aceia care se dovediseră atât de devotaţi.

Filistenii nu s-au opus acţiunii întreprinse de Iuda de a-l unge împărat pe David. Se împrieteniseră cu el în timpul exilului pentru a aduce prejudicii şi slăbiciune împărăţiei lui Saul, iar acum nădăjduiau că datorită prieteniei arătate lui David creşterea puterii lui va fi în

cele din urmă în folosul lor. Dar domnia lui David nu urma să fie lipsită de necazuri. Odată cu încoronarea a început tristul raport al conspiraţiei şi revoltei. David nu stătea pe un tron de uzurpator; Dumnezeu îl alesese să fie împărat al lui Israel şi nu se manifestase nici neîncredere, nici opunere. Dar de-abia fusese recunoscută autoritatea lui de oamenii lui Iuda, când, prin influenţa lui Abner, IŞ-Boşet, fiul lui Saul, a fost proclamat împărat şi aşezat pe un tron rival în Israel.

IŞ-Boşet era doar un slab şi incapabil reprezentant al casei lui Saul, în timp ce David era în mod excepţional calificat să poarte răspunderile împărăţiei. Abner, agentul principal în ridicarea lui IŞ-Boşet la puterea împărătească, fusese comandantul principal al oştirii lui Saul şi era cel mai distins bărbat din Israel. Abner ştia că David fusese rânduit de Domnul pentru tronul lui Israel, dar, pentru că îl urmărise şi-l persecutase atâta vreme, nu era dispus ca fiul lui Isai să-i urmeze la tron lui Saul.

Împrejurările în care Abner fusese aşezat au servit dezvoltării adevăratului său caracter şi pentru a-l arăta ca fiind un om ambiţios şi lipsit de principii. El fusese intim legat cu Saul şi influenţat de spiritul împăratului să-l dispreţuiască pe omul pe care Dumnezeu îl alesese să domnească peste Israel. Ura lui sporise de când David îi adresase o aspră dojană cu prilejul luării ulciorului cu apă şi suliţei de lângă Saul, în timp ce acesta dormea în tabără. El îşi amintea cum strigase David în auzul împăratului şi al poporului lui Israel: „Oare nu eşti tu bărbat? Şi cine este ca tine în Israel? Pentru ce n-ai păzit pe împărat, stăpânul tău? „Ce ai făcut tu nu este bine. Viu este Domnul, că sunteţi vrednici de moarte, că n-aţi vegheat asupra stăpânului vostru, asupra unsului Domnului” (1 Sam.26, 15.16). Mustrarea aceasta mocnise în pieptul lui şi s-a hotărât să-şi realizeze planul de răzbunare şi să dea naştere la dezbinare în Israel, acţiune prin care căuta să se

înalţe pe sine însuşi. S-a folosit de reprezentantul fostei împărăţii pentru a-şi realiza propriile sale ambiţii şi scopuri egoiste. El ştia că poporul îl iubea pe Ionatan. Amintirea lui era scumpă pentru toţi, iar campaniile de la început, pline de succes, ale lui Saul nu fuseseră uitate de oştire. Cu o stăruinţă vrednică de o cauză mai bună, acest conducător răzvrătit a mers mai departe pentru a-şi realiza planurile.

Mahanaim, de cealaltă parte a Iordanului, a fost ales ca reşedinţă împărătească, întrucât oferea cea mai mare siguranţă în ceea ce priveşte atacul fie din partea lui David, fie din partea filistenilor. Aici a avut loc încoronarea lui IŞ-Boşet. Domnia lui a fost primită mai întâi de seminţiile de la răsărit de Iordan şi în cele din urmă a fost extinsă asupra întregului Israel, în afară de Iuda. Timp de doi ani, fiul lui Saul s-a bucurat de onoruri în capitala izolată. Dar Abner, dorind să-şi întindă puterea peste tot Israelul, s-a pregătit de un război agresiv. „Războiul a ţinut mult între casa lui Saul şi casa lui David. David era tot mai tare, şi casa lui Saul mergea slăbind”.

În cele din urmă, trădarea a răsturnat tronul pe care îl înălţaseră răutatea şi ambiţia. Abner, mâniat pe slabul şi incapabilul IŞ-Boşet, a dezertat şi şi-a oferit serviciile lui David pentru a aduce de partea sa toate seminţiile lui Israel. Propunerile lui au fost primite de împărat şi – în cinste – i s-a dat drumul să plece pentru a-şi aduce planul la îndeplinire. Dar primirea frumoasă ce i s-a făcut unui războinic atât de viteaz şi vestit a trezit invidia lui Ioab, căpetenia oştirii lui David. Exista între Abner şi Ioab o duşmănie veche, întrucât cel dintâi îl omorâse pe Asael, fratele lui Ioab, în timpul războiului dintre Israel şi Iuda. Acum Ioab, văzând un prilej de a răzbuna moartea fratelui său şi de a se dispensa de un viitor rival, a folosit ocazia de a-l pândi şi ucide pe Abner.

Auzind de atacul mişelesc, David a exclamat:

„Nevinovat sunt eu şi împărăţia mea pe vecie, înaintea Domnului, de sângele lui Abner, fiul lui Ner. Sângele acesta să cadă asupra lui Ioab şi asupra întregii case a tatălui său”. Având în vedere starea tulbure a împărăţiei, cum şi puterea şi poziţia ucigaşului – fratele lui Ioab, Abişai, fiind strâns unit cu el – David nu a putut să pedepsească crima, aşa cum ar fi trebuit, dar şi-a manifestat în public dezaprobarea faţă de fapta sângeroasă. Înmormântarea lui Abner a fost însoţită de onoruri publice. Oastea, cu Ioab în frunte, a fost chemată să ia parte la serviciile funebre cu hainele sfâşiate şi îmbrăcaţi în sac. Împăratul şi-a manifestat durerea, postind în ziua înmormântării. El mergea imediat după carul mortuar, ca şi cum ar fi fost cel dintâi dintre cei ce poartă doliul; iar la mormânt a rostit o cuvântare de jale care era o mustrare aspră adusă ucigaşilor. Împăratul a făcut următoarea cântare de jale pentru Abner: „Să moară Abner cum moare un mişel?

N-aveai nici mâinile legate.

Nici picioarele puse în lanţuri

Ai căzut cum cade cineva înaintea celor răi!” Mărinimoasa recunoaştere din partea lui David a aceluia care îi fusese vrăjmaşul cel mai aprig a câştigat încrederea şi admiraţia întregului Israel. „Lucrul acesta a fost cunoscut şi plăcut la tot poporul; toţi au găsit că era bine ce făcuse împăratul. Tot poporul şi tot Israelul au înţeles în ziua aceea că Abner, fiul lui Ner, nu fusese ucis din porunca împăratului”. În cercul particular al sfetnicilor şi slujitorilor săi de încredere, împăratul a vorbit despre crimă şi, recunoscând faptul că-i este cu neputinţă să-l pedepsească pe criminal aşa cum ar fi dorit, a mărturisit că îl lasă în seama dreptăţii lui Dumnezeu: „Nu ştiţi că o căpetenie, un om mare, a căzut astăzi în Israel? Eu sunt încă slab, măcar că am primit ungerea împărătească; şi oamenii aceştia, fiii ţeruiei, sunt prea puternici pentru mine. Domnul să răsplătească după răutatea lui celui ce a

făcut răul!”

Abner fusese sincer în ofertele şi expunerile lui faţă de David, cu toate că motivele lui erau josnice şi egoiste. El se împotrivise cu insistenţă împăratului rânduit de Dumnezeu, nădăjduind să-şi asigure pentru sine onoarea. Ceea ce îl făcuse să lepede cauza pe care o servise un timp atât de îndelungat era supărarea, mândria lezată şi pasiunea; iar prin dezertarea sa în favoarea lui David, nădăjduia să i se dea locul cel mai important în slujba acestuia. Dacă ar fi izbutit în planurile lui, marea lui influenţă şi lipsa de evlavie ar fi primejduit tronul lui David, cum şi pacea şi bunăstarea naţiunii.

„Când a auzit fiul lui Saul că Abner a murit la Hebron, mâinile i-au rămas fără putere, şi tot Israelul s-a înspăimântat”. Era lucru uşor de înţeles că împărăţia nu putea fi păstrată mai departe. În curând, un alt act de trădare a desăvârşit căderea puterii care pierea. IŞ-Boşet a fost omorât în chip mişelesc de doi dintre căpitanii săi de oştire. Aceştia i-au tăiat capul şi au alergat cu el la împăratul lui Iuda, nădăjduind că vor primi răsplată.

Ei s-au înfăţişat înaintea lui David, mărturisind înspăimântătoarea lor crimă: „Iată capul lui IŞ-Boşet, fiul lui Saul, vrăjmaşul tău care voia să-ţi ia viaţa; Domnul răzbună azi pe împărat, domnul meu, împotriva lui Saul şi împotriva neamului lui”. Dar David, al cărui tron fusese statornicit de Dumnezeu şi pe care Dumnezeu îl scăpase de vrăjmaşii lui, nu dorea sprijinul trădării pentru a-şi consolida puterea. El le-a povestit acestor ucigaşi ce soartă îl lovise pe acela care se lăudase că l-a ucis pe Saul. „Şi când”, a adăugat el, „nişte răi au ucis pe un om nevinovat în casa lui şi în patul lui, cu cât mai mult îi voi cere sângele din mâinile voastre şi vă voi nimici de pe pământ. Şi David a poruncit oamenilor lui să-i omoare” Au luat apoi capul lui IŞ-Boşet şi l-au îngropat în mormântul lui Abner, la Hebron”.

După moartea lui IŞ-Boşet, dorinţa unanimă a conducătorilor lui Israel a fost ca David să fie împărat peste toate seminţiile. „Toate seminţiile au venit la David, în Hebron, şi au zis: Iată că noi suntem os din oasele tale şi carne din carnea ta”. Ei au declarat: „Tu povăţuiai şi strângeai pe Israel. Domnul ţi-a zis: Tu vei paşte pe poporul Meu Israel, şi vei fi căpetenia lui Israel. Astfel toţi bătrânii lui Israel au venit la împărat în Hebron, şi împăratul David a făcut legământ cu ei la Hebron, înaintea Domnului”. În felul acesta, prin providenţa divină, s-a deschis calea ca el să vină la tron. El nu avea de mulţumit ambiţii personale, deoarece nu căutase onoarea la care ajunsese.

Peste opt mii de urmaşi ai lui Aaron şi leviţi îl aşteptau pe David. Schimbarea produsă în sentimentele poporului era temeinică şi hotărâtă. Revoluţia era liniştită şi demnă, corespunzătoare cu lucrarea cea mare pe care o săvârşeau. Aproape de jumătate de milion de oameni, foşti supuşi ai lui Saul, s-au strâns la Hebron şi în împrejurimi. Dealurile şi văile erau un furnicar de lume. Se stabilise timpul încoronării. Omul care fusese alungat de la curtea lui Saul, care fugise prin munţi, dealuri şi peşteri pentru a-şi scăpa viaţa, stătea în faţa clipei când urma să primească cea mai mare onoare pe care o poate primi omul de la semenii săi. Preoţii şi conducătorii, îmbrăcaţi în hainele sfintei lor slujbe, ofiţerii şi ostaşii cu suliţele şi coifurile scânteind, cum şi străini de la mari depărtări aşteptau să fie martori la încoronarea împăratului ales. David era îmbrăcat cu haina împărătească. Uleiul sfânt a fost turnat pe fruntea lui de către marele preot, deoarece ungerea din partea lui Samuel fusese profetică, arătând spre aceea care urma să aibă loc la consacrarea împăratului. Timpul venise şi, printr-un ritual solemn, David a fost consacrat în slujba de locţiitor al lui Dumnezeu. Sceptrul i-a fost pus în mână. Legământul dreptei lui domnii a fost scris, iar

poporul a depus jurământul de credinţă. Coroana a fost aşezată pe fruntea lui, act cu care ceremonia solemnă se termina. Israel avea un împărat rânduit de Dumnezeu. Acela care aşteptase cu răbdare ca Domnul să lucreze vedea acum împlinită făgăduinţa lui Dumnezeu. „David ajungea tot mai mare, şi Domnul, Dumnezeul oştirilor, era cu el” (2 Sam.5, 10).

Secţiune 2.73 Cap. 70 – Domnia lui David

Îndată ce a fost aşezat pe tronul lui Israel, David a început să caute un loc mai potrivit pentru capitala regatului său. La treizeci de kilometri depărtare de Hebron, a fost ales un loc pentru a se aşeza acolo viitoarea capitală a împărăţiei. Înainte ca Iosua să treacă cu oştile lui Israel peste Iordan, acest loc fusese numit Salem. În apropiere de locul acesta, Avraam îşi dovedise credincioşia faţă de Dumnezeu. Cu opt sute de ani înainte de încoronarea lui David, aici fusese locuinţa lui Melhisedec, preot al Dumnezeului Celui Prea înalt. Avea o poziţie centrală şi era aşezat la altitudine mai înaltă, fiind preotejat de un lanţ muntos de jur-împrejur. Fiind la graniţa dintre Beniamin şi Iuda, era în imediata apropiere de Efraim şi se putea ajunge uşor aici şi din celelalte seminţii.

Pentru ca să fie stăpâni pe localitatea aceasta, a trebuit ca evreii să îndepărteze o rămăşiţă a canaaniţilor, care deţineau o poziţie fortificată pe munţii Sion şi Moria. Cetăţuia aceasta se numea Iebus, iar locuitorii erau cunoscuţi ca iebusiţi. Timp de sute de ani, Iebusul fusese socotit imposibil de cucerit; dar a fost asediat şi cucerit de evrei sub comanda lui Ioab care, ca răsplată a vitejiei sale, a fost făcut căpetenia oştirii lui Israel. Iebusul a devenit acum capitală naţională, iar numele lui păgân a fost schimbat în Ierusalim.

Hiram, domnitorul bogatei cetăţi Tir, de pe ţărmul Mării Mediterane, a căutat acum alianţa cu împăratul lui

Israel şi l-a ajutat pe David să-şi clădească un palat în Ierusalim. Au fost trimişi de la Tir reprezentanţi însoţiţi de arhitecţi şi meseriaşi, cum şi coloane lungi de care încărcate cu lemn scump de cedru şi alte materiale de preţ.

Puterea crescândă a israeliţilor prin unirea lor sub domnia lui David, cucerirea cetăţii Iebus, cum şi alianţa cu Hiram, domnitorul Tirului, au trezit vrăjmăşia filistenilor, care au invadat din nou ţara cu o oaste puternică, întinzându-se în valea Refaim, la o foarte mică depărtare de Ierusalim. David se retrăsese cu oamenii lui în cetăţuia Sionului pentru a aştepta îndrumare de la Dumnezeu. David L-a întrebat pe Domnul: „Să mă sui împotriva filistenilor? îi vei da în mâinile mele?” Şi Domnul i-a zis lui David: „Suie-te, căci voi da pe filisteni în mâinile tale”. (2 Sam.5, 17 – 25).

David s-a aruncat îndată asupra inamicului, l-a înfrânt şi l-a zdrobit, luându-i idolii pe care-i adusese pentru a-şi asigura biruinţa. Înfuriaţi de umilinţa înfrângerii, filistenii au adunat o oaste şi mai mare şi s-au întors la luptă. Şi din nou „s-au răspândit în valea Refaim”. Din nou David L-a căutat pe Domnul şi Marele „Eu sunt” a luat conducerea oştirii lui Israel.

Dumnezeu l-a îndrumat pe David spunând: „Să nu te sui; ci ia-i pe la spate, şi mergi asupra lor în dreptul duzilor. Când vei auzi un vuiet de paşi în vârful duzilor să te grăbeşti, căci Domnul merge înaintea ta, ca să baţi oştirea filistenilor”. Dacă, asemenea lui Saul, David şi-ar fi ales propria sa cale, n-ar fi izbutit. Dar el a făcut aşa cum îi poruncise Domnul şi „oastea filistenilor a fost bătută de la Gabaon până la Ghezer. Faima lui David s-a răspândit în toată ţara, şi Domnul l-a făcut de temut pentru toate neamurile” (1 Cron.14, 16.17).

Acum, după ce şi-a întărit bine tronul şi a scăpat de invaziile vrăjmaşilor din afară, David a trecut la realizarea

unui plan plăcut lui, şi anume să aducă chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim. Mult timp chivotul rămăsese la Chiriat-Iearim, la vreo cincisprezece kilometri depărtare; dar era momentul potrivit ca cetatea care servea drept capitală a naţiunii să fie onorată cu semnele prezenţei divine.

David a invitat treizeci de mii de oameni aleşi ai lui Israel, deoarece avea de gând să facă din ocazia aceasta o privelişte de mare bucurie şi de impunătoare solemnitate. Oamenii au răspuns voios invitaţiei. Marele preot împreună cu fraţii lui de slujbă sfântă, domnii şi conducătorii seminţiilor s-au adunat la Chiriat-Iearim. David ardea de zel sfânt. Chivotul a fost scos din casa lui Abinadab şi aşezat într-un car nou, tras de boi, iar cei doi fii ai săi însoţeau carul.

Bărbaţii lui Israel îl urmau strigând de bucurie şi cântând cântece de preamărire, o mulţime de glasuri unindu-se cu melodia instrumentelor; „David şi toată casa lui Israel cântau înaintea Domnului” cu harpe, cu lăute, cu timpane, cu fluiere şi cu ţimbale” (2 Sam.6, 5). De mult timp nu mai văzuse Israel aşa privelişte de triumf. Cu solemnă bucurie, marea procesiune mergea pe drumul ce ducea peste văi şi dealuri, către cetatea sfântă.

Dar „când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu şi l-a apucat, pentru că erau să-l răstoarne boii. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza, şi Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui, şi a murit acolo lângă chivotul lui Dumnezeu”. O groază subită a apucat mulţimea bucuroasă. David a rămas înmărmurit şi s-a temut grozav, în inima lui contestând dreptatea lui Dumnezeu. El a căutat să onoreze chivotul ca simbol al prezenţei divine. Pentru ce, dar, a fost trimisă această pedeapsă grozavă pentru a schimba momentele acelea de bucurie în prilej de durere şi doliu? Părându-i-se primejdios a păstra chivotul în apropierea sa,

David s-a hotărât să-l lase acolo unde se afla. S-a găsit un loc potrivit pentru el în apropiere, în casa lui Obed-Edom din Gât.

Soarta lui Uza a fost o pedeapsă divină pentru călcarea celei mai clare porunci. Prin Moise, Domnul dăduse îndrumări speciale cu privire la transportarea chivotului. Numai preoţii, urmaşii lui Aaron, puteau să-l atingă sau să-l privească când era descoperit. Îndrumările divine spuneau astfel: „Fiii lui Chehat să vină la pornirea taberei ca să le ducă; dar să nu se atingă de lucrurile sfinte ca să nu moară” (Numeri 4, 15). Preoţii trebuia să acopere mai întâi chivotul şi abia după aceea trebuia să vină chehatiţii să-l ridice, apucând drugii aşezaţi în inelele de pe laturile chivotului care nu trebuia să fie scoşi niciodată. Gherşoniţilor şi merariţilor, care aveau grija covoarelor, scândurilor şi stâlpilor, li se dăduseră de către Moise care şi boi pentru transportarea lucrurilor încredinţate lor. „Dar n-a dat niciunul fiilor lui Chehat pentru că după cum cereau slujbele lor, ei trebuia să ducă lucrurile sfinte pe umeri” (Numeri 7, 9). Iată dar că în transportarea chivotului de la Chiriat-Iearim s-a dovedit o nesocotire directă şi de neiertat faţă de îndrumările Domnului.

David şi poporul său se adunaseră pentru a înfăptui o lucrare sfântă şi se devotaseră cu inima voioasă şi binevoitoare; dar Domnul nu putea să primească slujba aceasta, întrucât nu era săvârşită după îndrumările Lui. Filistenii, care nu cunoşteau Legea lui Dumnezeu, aşezaseră chivotul într-un car când l-au trimis înapoi la Israel, iar Domnul a primit osteneala lor. Dar israeliţii erau în posesia declaraţiei lămurite a voinţei lui Dumnezeu în toate problemele acestea, iar neglijarea acestor instrucţiuni din partea lor era dezonorantă pentru Dumnezeu. Asupra lui Uza zăcea marea vinovăţie a încumetării. Călcarea Legii lui Dumnezeu micşorase simţământul lui cu privire la sfinţenia ei şi, fiind plin de

păcate nemărturisite, se încumetase să atingă simbolul prezenţei lui Dumnezeu, desconsiderând porunca divină. Dumnezeu nu poate primi o ascultare parţială, nu poate primi un fel neglijent de tratare a poruncilor Sale. Prin pedepsirea lui Uza, El dorea să imprime în mintea tuturor israeliţilor importanţa unei stricte ascultări de cerinţele Sale. În felul acesta, moartea acelui singur om, ducând tot poporul la pocăinţă, putea să evite necesitatea pedepsirii multor mii.

Dându-şi seama că însăşi inima sa nu stătea în totul bine faţă de Dumnezeu şi, văzând lovitura dată lui Uza, David s-a temut de chivot ca nu cumva vreun păcat de-al său să atragă pedeapsa. Dar Obed-Edom, cu toate că se bucura cu îngrijorare, a salutat simbolul sfânt ca pe o garanţie a bunăvoinţei lui Dumnezeu faţă de cel ascultător. Tot Israelul avea acum atenţia îndreptată către Obed-Edom din Gât şi casa lui; toţi aşteptau să vadă ce are să se întâmple cu el. „Şi Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom şi toată casa lui”.

Asupra lui David, mustrarea divină şi-a împlinit lucrarea. El a fost făcut să-şi dea seama, ca niciodată mai înainte, de sfinţenia Legii lui Dumnezeu şi de nevoia unei stricte ascultări. Favoarea arătată casei lui Obed-Edom l-a determinat din nou pe David să creadă că prezenţa chivotului ar putea aduce o binecuvântare pentru sine şi pentru poporul său.

După trei luni, s-a hotărât să facă o nouă încercare de a muta chivotul, dar acum a fost foarte atent ca să îndeplinească în toate amănuntele îndrumările Domnului. Din nou au fost invitaţi toţi bărbaţii de seamă ai naţiunii şi o mare adunare s-a strâns în jurul locuinţei lui Obed-Edom. Cu o pioasă grijă, chivotul a fost acum aşezat pe umerii bărbaţilor rânduiţi de Dumnezeu, mulţimea s-a aşezat în rânduri ordonate şi, cu inima tremurândă, marea procesiune a pornit iarăşi la drum. La fiecare şase paşi,

trâmbiţa anunţa oprirea. După îndrumările date de David, se aduceau ca jertfă boi şi viţei îngrăşaţi. Bucuria luă acum locul îngrijorării şi groazei. Împăratul renunţase la hainele sale împărăteşti şi se îmbrăcase într-un efod simplu de in aşa cum purtau preoţii. Făcând acest lucru, el nu îşi atribuia funcţii preoţeşti, căci efodul era uneori purtat şi de alte persoane decât preoţii. Dar la serviciul acesta dorea să se aşeze, înaintea lui Dumnezeu, pe treaptă de egalitate cu supuşii săi. În ziua aceea, închinarea trebuia să-l fie acordată doar lui Dumnezeu. El trebuia să fie singurul subiect al adorării.

Din nou pornea lunga coloană, iar muzica harpelor, alăutelor, trâmbiţelor şi timpanelor se înălţa spre cer împreună cu melodia multor glasuri. „David juca din răsputeri înaintea Domnului”, în bucuria lui, ţinând tactul cântecului.

Dansul lui David, în bucuria lui plină de evlavie, înaintea lui Dumnezeu a fost dat ca exemplu de către iubitorii de petreceri, ca îndreptăţire a dansului modern; dar argumente de felul acesta nu se pot susţine. În zilele noastre, dansul e însoţit de nebunii şi petreceri nocturne. Sănătatea şi moralitatea sunt sacrificate iubirii de petreceri. În mijlocul celor ce frecventează sălile de bal, Dumnezeu nu este un obiect al cugetării şi al respectului; lor li s-ar părea că nu se cade ca la adunările lor să se facă rugăciuni şi să se cânte cântări de laudă. Proba aceasta trebuie să fie hotărâtoare.

Distracţiile care au tendinţa de a slăbi iubirea pentru cele sfinte şi care scad plăcerea pentru serviciul lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate de creştini. Muzica şi dansul împreună cu lauda plină de bucurie pentru Dumnezeu cu prilejul mutării chivotului n-au nici cea mai slabă asemănare cu desfrâul dansului modern. Unul urmărea să păstreze viu în minte pe Dumnezeu şi proslăvea Numele Lui cel sfânt. Celălalt este o născocire a

lui Satana pentru a-i face pe oameni să-L uite pe Dumnezeu şi să-L dezonoreze.

Procesiunea triumfală se apropia de capitală, urmând simbolul sfânt al împăratului nevăzut. Deodată, o explozie de cântec a cerut santinelelor de pe ziduri să deschidă larg porţile cetăţii: „Porţi, ridicaţi-vă capetele;

Ridicaţi-vă, porţi veşnice.

Ca să intre Împăratul slavei!”

O grupă de instrumentişti şi corişti răspunse:

„Cine este acest Împărat al slavei?” De la altă grupă veni răspunsul: „Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel viteaz în lupte”. Apoi sute de voci, unindu-se, făceau să se amplifice corul triumfal: „Porţi, ridicaţi-vă capetele!

Ridicaţi-le porţi veşnice.

Ca să intre Împăratul slavei!”

Din nou s-a auzit voioasa întrebare: „Cine este acest Împărat al slavei?” Iar glasul unei mari mulţimi, „ca vuietul multor ape”, a fost auzit răspunzând, plin de entuziasm: „Domnul oştirilor, El este Împăratul slavei!” Ps. 24, 7 – 10 Apoi porţile s-au deschis larg, procesiunea a intrat şi, cu respect sfânt, chivotul a fost aşezat în cortul pregătit pentru primirea lui. Înaintea curţii sfinte se ridicaseră altare pentru jertfe; fumul jertfelor de împăcare şi al arderilor de tot, norii de tămâie, cântările de laudă şi rugăciunile lui Israel se înălţau spre cer. Serviciul odată sfârşit, împăratul rosti o binecuvântare asupra poporului. Şi apoi cu dărnicie împărătească, a poruncit să se împartă poporului mâncare şi vin ca să se învioreze.

Toate seminţiile au fost reprezentate la acest serviciu – oficierea celui mai sfânt eveniment care marcase domnia lui David. Spiritul inspiraţiei divine odihnise asupra împăratului şi acum, când ultimele raze ale soarelui în apus împodobeau cortul cu o aureolă de lumină, inima lui se înălţa cu recunoştinţă către Dumnezeu pentru că semnul binecuvântat al prezenţei Sale era atât de aproape

de tronul lui Israel.

Adâncit în astfel de gânduri, David s-a întors la palatul său pentru ca „să-şi binecuvânteze casa”. Dar acolo se afla cineva care privise scena bucuriei cu alte gânduri decât acelea care însufleţiseră inima lui David. „Pe când chivotul Domnului intra în cetatea lui David, Mical, fiica lui Saul, se uita pe fereastră şi văzând pe împăratul David sărind şi jucând înaintea Domnului, l-a dispreţuit în inima ei”. În furia mâniei ei, n-a mai avut răbdare să aştepte întoarcerea lui David în palat şi s-a dus afară ca să-l întâmpine, iar când el o salută cu vorbe frumoase, ea turnă un torent de cuvinte grele. Ironia vorbirii ei era aspră şi tăioasă: „Cu câtă cinste s-a purtat astăzi împăratul lui Israel, descoperindu-se înaintea slujnicelor supuşilor lui, cum s-ar descoperi un om de nimic!”

David a înţeles că Mical dispreţuise şi dezonorase serviciul divin şi a răspuns sever: „Înaintea Domnului care m-a ales mai presus de tatăl tău şi de toată casa lui, ca să mă pună căpetenie peste poporul Domnului, peste Israel, înaintea Domnului am jucat. Vreau să mă arăt şi mai de nimic decât de data aceasta şi să mă înjosesc în ochii mei; totuşi voi fi în cinste la slujnicele de care vorbeşti”. La mustrarea lui David s-a adăugat şi aceea a Domnului: din cauza mândriei şi a încumetării ei, Mical „n-a avut copii până în ziua morţii ei”.

Ceremoniile solemne care însoţeau mutarea chivotului au făcut o impresie dăinuitoare asupra lui Israel, trezind un interes profund pentru serviciul sanctuarului, reînviindu-i râvna pentru Domnul. David s-a străduit prin mijloacele care-i stăteau la îndemână să adâncească impresiile acestea. Cântările au fost introduse ca o parte obişnuită a serviciului religios şi David a compus psalmi nu numai pentru a fi folosiţi de preoţi la serviciul sanctuarului, ci şi pentru a fi cântaţi de popor în timpul călătoriilor către altarul naţional, cu prilejul sărbătorilor

anuale. Influenţa exercitată în felul acesta a fost foarte cuprinzătoare şi a adus ca rezultat eliberarea naţiunii de idolatrie. Multe dintre popoarele vecine, văzând prosperitatea lui Israel, au fost determinate să gândească bine despre Dumnezeul lui Israel, care făcuse lucruri atât de mari pentru poporul Său.

Cortul clădit de Moise, cu tot ce ţinea de serviciul sanctuarului, în afară de chivot, era încă la Ghibea. Era planul lui David acela de a face din Ierusalim centrul religios al naţiunii. El a făcut un palat pentru sine şi i se părea că nu era potrivit să lase chivotul lui Dumnezeu într-un cort. S-a hotărât deci să zidească pentru el un templu de o aşa măreţie, încât să arate cât de mult preţuieşte Israel onoarea făcută naţiunii de faptul că prezenţa Domnului, Împăratul lor, era în mijlocul lor. Spunându-i profetului Natan planul său, a primit un răspuns încurajator: „Du-te şi fă tot ce ai pe inimă, căci Domnul este cu tine”. Dar, în aceeaşi noapte, cuvântul Domnului i-a vorbit lui Natan, încredinţându-i o solie pentru împărat. David urma să fie lipsit de privilegiul de a construi o casă pentru Dumnezeu, dar i s-a dat asigurarea bunăvoinţei lui Dumnezeu faţă de el, faţă de urmaşii lui şi faţă de împărăţia lui Israel: „Te-am luat de la păşune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toţi vrăjmaşii tăi dinaintea ta, şi ţi-am făcut numele mare, ca numele celor mari de pe pământ; am dat un loc poporului Meu, lui Israel, şi l-am sădit ca să locuiască în el şi să nu mai fie tulburat, ca să nu-l mai apese cei răi ca mai înainte”.

Însă, întrucât dorise să zidească o casă pentru Dumnezeu, lui David i s-a dat făgăduinţa: „Domnul îţi vesteşte că-ţi va zidi o casă” Eu îţi voi ridica un urmaş după tine” El va zidi Numelui Meu o casă, şi voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăţiei lui”.

Motivul pentru care David nu trebuia să clădească templul a fost arătat: „Tu ai vărsat prea mult sânge, şi ai făcut mari războaie; de aceea nu vei zidi o casă Numelui Meu” Iată că ţi se va naşte un fiu, care va fi un om al odihnei, şi căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmaşilor lui de jur-împrejur; „numele lui va fi Solomon (Pace) şi voi aduce peste Israel pacea şi liniştea în timpul vieţii lui. El va zidi o casă Numelui Meu” (1 Cron.22, 8 – 10).

Cu toate că dorinţa arzătoare a inimii lui nu a fost îndeplinită, David a primit solia cu recunoştinţă. „Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeule”, a spus el, „şi ce este casa mea de m-ai făcut să ajung unde sunt? Şi încă atât este puţin înaintea Ta, Doamne, Dumnezeule! Tu vorbeşti despre casa robului tău şi în viitor!” Şi apoi şi-a reînnoit legământul cu Dumnezeu.

David ştia că ar fi fost o onoare pentru numele său şi ar fi adăugat glorie la domnia lui dacă ar fi adus la îndeplinire lucrarea plănuită în inima sa; dar a fost gata să supună propria-i voinţă voinţei lui Dumnezeu. Resemnarea plină de recunoştinţă, astfel manifestată, se vede rar chiar şi între creştini. De câte ori aceia care au trecut de vârsta bărbăţiei se prind de nădejdea de a realiza vreo lucrare însemnată, de care inima lor este alipită, dar pe care nu sunt potriviţi să o îndeplinească. Poate că Providenţa divină le vorbeşte ca şi lui David, spunându-le că lucrarea pe care o doresc atât de mult nu le poate fi încredinţată. Ei trebuie doar să pregătească drumul pentru ca altul să o îndeplinească. Dar, în loc să se supună recunoscători îndrumărilor divine, mulţi se dau înapoi, socotindu-se neglijaţi şi lepădaţi, şi zic că, dacă nu pot săvârşi acea unică lucrare pe care doresc să o facă, nu vor mai face nimic. Mulţi se agaţă cu energie şi disperare de răspunderi pe care nu sunt capabili să le ducă şi se ostenesc zadarnic să realizeze o lucrare de care nu sunt capabili, în timp ce

lucrarea pe care ar putea să o facă rămâne nefăcută. Iar din cauza acestei lipse de conlucrare din partea lor, o mai mare lucrare este împiedicată şi zădărnicită.

David, în legământul său cu Ionatan, făgăduise că, atunci când va fi ajuns să aibă odihnă din partea vrăjmaşilor săi, va arăta bunătate faţă de casa lui Saul. În prosperitatea sa, ţinând seama de legământul său, împăratul întrebă: „A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i fac bine din pricina lui Ionatan?” I s-a vorbit despre un fiu al lui Ionatan, Mefiboşet, care fusese olog din copilărie. Cu ocazia înfrângerii lui Saul de către filisteni, la Izrael, doica, încercând să fugă cu el, îl lăsase să cadă şi el rămăsese olog pentru toată viaţa. Acum David l-a invitat pe tânăr la curte şi l-a primit cu bunăvoinţă. Moşiile particulare ale lui Saul i-au fost înapoiate pentru întreţinerea casei lui, iar fiul lui Ionatan urma să fie oaspete permanent al împăratului, luând parte zilnic la masa împărătească. Din cauza celor povestite de vrăjmaşii lui David, Mefiboşet fusese determinat să cultive o puternică prejudecată împotriva lui, considerându-l uzurpator; dar primirea generoasă şi prietenoasă pe care i-a făcut-o domnitorul şi continua lui bunătate au câştigat inima tânărului, care s-a ataşat de David şi, asemenea tatălui său Ionatan, a înţeles că interesul lui era unul şi acelaşi cu al împăratului pe care-l alesese Dumnezeu.

După încoronarea lui David ca împărat al lui Israel, naţiunea s-a bucurat de un timp lung de pace. Popoarele înconjurătoare, văzând tăria şi unitatea împărăţiei, au ajuns curând să-şi dea seama că este prudent să se abţină de la lupte făţişe; iar David, ocupat cu organizarea şi dezvoltarea împărăţiei, a încetat războaiele şi defensivele. În cele din urmă, totuşi, a declarat război vechilor vrăjmaşi ai lui Israel, filistenii şi moabiţii, şi, izbutind să-i înfrângă, şi pe unii, şi pe alţii, i-a făcut tributari.

Apoi s-a format o largă coaliţie a naţiunilor

înconjurătoare împotriva împărăţiei lui David, din care au pornit cele mai mari războaie, dar şi cele mai mari victorii ale domniei lui, marcând cea mai cuprinzătoare creştere a puterii lui. Această alianţă vrăjmaşă, care de fapt a izbucnit numai din invidia faţă de puterea crescândă a lui David, n-a fost provocată de el. Iată împrejurările care au dus la crearea ei:

La Ierusalim sosise vestea morţii lui Nahaş, împăratul amoniţilor, un domnitor care se arătase binevoitor faţă de David când acesta fugea din faţa mâniei lui Saul. Acum, dorind să-şi arate recunoştinţa şi aprecierea pentru bunătatea dovedită faţă de el în zilele necazului său, David a trimis o delegaţie cu o solie de simpatie faţă de Hanun, fiul şi urmaşul împăratului amoniţilor. David a zis: „Voi arăta bunăvoinţă lui Hanun, fiul lui Nahaş, cum a arătat bunăvoinţă şi tatăl lui faţă de mine”.

Dar fapta lui prietenoasă a fost răstălmăcită. Amoniţii îl urau pe Dumnezeul cel adevărat şi erau cei mai mari vrăjmaşi ai lui Israel. Amabilitatea aparentă a lui Nahaş faţă de David venea numai din vrăjmăşia faţă de Saul, ca împărat al lui Israel. Solia lui David a fost interpretată rău de către sfetnicii lui Hanun. Ei i-au zis stăpânului lor, Hanun: „Crezi că David îţi trimite oameni să te mângâie, ca să cinstească pe tatăl tău? Ori ca să cunoască şi să cerceteze cetatea, ca s-o nimicească trimite el slujitorii la tine?” Tot prin sfatul sfetnicilor fusese determinat Nahaş, cu o jumătate de veac mai înainte, să le impună locuitorilor cetăţii Iabes-Galaad o condiţie crudă, atunci când, fiind asediaţi de amoniţi, căutau să obţină un legământ de pace. Nahaş ceruse să li se scoată tuturor ochiul drept. Amoniţii îşi mai aminteau încă bine cum împăratul lui Israel zădărnicise planul lor plin de cruzime şi scăpase poporul pe care el dorise să-l umilească şi să-l schilodească. Aceeaşi ură împotriva lui Israel îi insufla şi acum. Ei nu

puteau pricepe duhul de mărinimie care inspirase solia lui David. Atunci când stăpâneşte mintea oamenilor, Satana va trezi invidia şi bănuiala care vor face să fie răstălmăcite chiar cele mai bune intenţii. Ascultând de sfetnicii săi, Hanun îi consideră pe trimişii lui David ca spioni şi-i umplu de ocară şi batjocuri.

Se îngăduise ca amoniţii să-şi dea pe faţă gândurile rele ale inimii lor fără vreo reţinere, pentru ca adevăratul lor caracter să fie descoperit înaintea lui David. Nu era voinţa lui Dumnezeu ca Israel să se alieze cu poporul acesta păgân şi trădător.

În timpurile îndepărtate, ca şi în prezent, funcţia de ambasador era considerată ca ceva sacru. Prin această lege universală a popoarelor, se asigura persoanei protecţia împotriva violenţei sau insultei. Ambasadorul fiind un reprezentant al suveranului său, orice insultă ce i se aducea cerea o pedeapsă neîntârziată. Amoniţii, ştiind că insulta adusă lui Israel va fi răzbunată cu siguranţă, au făcut pregătiri pentru război. „Fiii lui Amon, au văzut că se făcuseră urâţi lui David, şi Hanun şi fiii lui Amon au trimis o mie de talanţi de argint să tocmească în slujba lor care şi călăreţi de la sirienii din Mesopotamia şi de la sirienii din Maaca şi din ţoba. Au tocmit treizeci şi două de mii de care şi pe împăratul din Maaca împreună cu poporul lui, care au venit şi au tăbărât înaintea Medebei. Fiii lui Amon s-au strâns din cetăţile lor şi au mers la luptă” (1 Cron.19, 6.7.13).

Era într-adevăr o alianţă uriaşă. Locuitorii ţinutului dintre Eufrat şi Marea Mediterană se aliaseră cu amoniţii. Partea de miazănoapte şi de răsărit a Canaanului era înconjurată de vrăjmaşi înarmaţi, uniţi pentru a zdrobi împărăţia lui Israel.

Evreii nu au aşteptat ca ţara lor să fie invadată. Oştile lor, sub comanda lui Ioab, au trecut Iordanul şi au înaintat către capitala amoniţilor. În timp ce comandantul

evreu îşi conducea oastea către câmpul de bătaie, căuta să o îmbărbăteze pentru luptă, zicând: „Fii tare, şi să ne îmbărbătăm pentru poporul nostru şi pentru cetăţile Dumnezeului nostru şi Domnul să facă ce va crede”. Oştile unite ale aliaţilor au fost înfrânte în cea dintâi luptă. Dar n-au fost bucuroşi să stea liniştiţi şi, în anul următor, au reluat războiul. Împăratul Siriei şi-a adunat oştile, ameninţând pe Israel cu oştirea sa cea mare. Dându-şi seama cât de multe depindeau de această bătălie, David însuşi conduse lupta şi, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, a adus o înfrângere atât de gravă aliaţilor, încât sirienii din Liban până la Eufrat nu numai că au încetat războiul, dar au devenit chiar tributari lui Israel. David a dus război împotriva amoniţilor, până ce au căzut cetăţuile lor şi întregul ţinut a ajuns sub stăpânirea lui Israel.

Primejdiile care ameninţau naţiunea cu nimicire totală s-au dovedit, prin îndurarea lui Dumnezeu, a fi chiar mijlocul prin care ea s-a ridicat la o mărire fără precedent. Comemorând aceste minunate eliberări, David cânta: „Trăiască Domnul şi binecuvântată să fie Stânca mea!

Mărit să fie Dumnezeul mântuirii mele.

Dumnezeu, răzbunătorul meu, care îmi supune popoarele.

Şi mă izbăveşte de vrăjmaşii mei!

Tu mă înalţi mai presus de potrivnicii mei.

Mă scapi de omul asupritor.

De aceea, Doamne, Te voi lăuda printre neamuri.

Voi cânta slava Numelui Său. El dă mari izbăviri împăratului Său, şi dă îndurare unsului Său:

Lui David şi seminţiei lui, pe vecie” Ps.18, 46 – 50.

De altfel, prin toate cântările lui David s-a imprimat în mintea poporului lui Israel gândul că Domnul era tăria şi scăparea lor: „Nu mărimea oştirii scapă pe împărat.

Nu mărimea puterii scapă pe viteaz;

Calul nu poate da chezăşia biruinţei.

Şi toată vlaga lui nu dă izbăvirea”.
„Dumnezeule, Tu eşti Împăratul meu;
Porunceşte izbăvirea lui Iacov!
Cu Tine doborâm pe vrăjmaşii noştri.
Cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noştri.
Căci nu în arcul meu mă încred.
Nu sabia mea mă va scăpa;
Ci Tu ne izbăveşti de vrăjmaşii noştri.
Şi dai de ruşine pe cei ce ne urăsc”.
„Unii se bizuiesc pe carăle lor, alţii pe caii lor;
Dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru” (Ps.33, 16.17; 44, 4 – 7; 20, 7).

Împărăţia lui Israel ajunsese în totul împlinirea făgăduinţei date lui Avraam şi mai târziu repetate lui Moise: „Seminţei tale dau ţara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat” (Gen.15, 18; Deut.11, 22 – 25). Israel devenise o naţiune puternică, respectată şi temută de popoarele înconjurătoare. Iar în împărăţia sa, puterea lui David devenise foarte mare. El stăpânea, aşa cum puţini domnitori au izbutit s-o facă, inima poporului său care îi era cu totul devotat. EI Îl onorase pe Dumnezeu şi Dumnezeu îl onora acum pe el.

Dar în mijlocul celei mai mari prosperităţi pândea primejdia. În timpul celei mai mari biruinţe în afară, David era în cea mai mare primejdie şi a trebuit să înfrunte cea mai umilitoare înfrângere.

Secţiune 2.74 Cap. 71 – Păcatul şi pocăinţa lui David

Biblia are puţine cuvinte de spus pentru a-i lăuda pe oameni. Puţin spaţiu se ia pentru a povesti chiar virtuţile celor mai buni oameni care au trăit vreodată. Tăcerea aceasta nu este fără un scop anume şi nu este lipsită de învăţătură. Toate însuşirile bune pe care le au oamenii sunt darul lui Dumnezeu; faptele lor bune sunt săvârşite prin harul lui Dumnezeu, prin Domnul Hristos. Întrucât Îi datorează totul lui Dumnezeu, slava pentru tot ce sunt sau

fac Îi aparţine Lui; ei sunt instrumente în mâna Lui. Mai mult decât atât – aşa după cum ne învaţă toate lecţiile din Biblie – este primejdios a-i lăuda sau a-i înălţa pe oameni; căci, dacă cineva ajunge să creadă că nu mai depinde în totul de Dumnezeu, ci dimpotrivă se încrede în propria sa putere, este lucru sigur că el va cădea. Omul se luptă cu vrăjmaşi mai puternici decât este el. „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti” (El. 6, 12). Este cu neputinţă ca noi, prin propria noastră putere, să ducem lupta; şi tot ce abate mintea de la Dumnezeu, tot ce duce la înălţare de sine sau încredere în sine pregăteşte în chip sigur calea pentru înfrângere. Cuvântul Scripturii imprimă în inima oamenilor lipsă de încredere în puterea omenească şi încurajează încrederea în puterea divină.

Spiritul de încredere în sine şi de încăpăţânare a pregătit calea pentru căderea lui David. Lăudăroşia vieţii şi viclenele ispite ale puterii şi ale traiului luxos nu au rămas fără influenţă asupra lui. Legătura cu naţiunile învecinate a exercitat, de asemenea, o influenţă spre rău. Potrivit practicilor care domneau printre domnitorii din Răsărit, abateri ce nu erau îngăduite la supuşi rămâneau nepedepsite dacă erau săvârşite de conducători. Monarhul nu avea obligaţia de a exercita aceeaşi stăpânire de sine ca supuşii săi. Toate acestea urmăreau să slăbească simţământul lui David cu privire la gravitatea nespus de mare a păcatului. Şi, în loc să se sprijine în umilinţă pe puterea lui Dumnezeu, el a început să se încreadă în propria sa înţelepciune şi putere. Din momentul în care Satana izbuteşte să despartă sufletul de Dumnezeu, unicul Izvor al puterii, el încearcă să trezească dorinţele nesfinte ale naturii fireşti a omului. Lucrarea vrăjmaşului nu se face pe neaşteptate; la început, nu este bruscă, nici bătătoare

la ochi, ci este o tainică subminare a citadelei principiului. Începe în lucruri care par a fi mărunte – neglijenţa de a fi sincer cu Dumnezeu şi de a te sprijini în totul numai pe El, dispoziţia de a urma obiceiurile şi practicile lumii.

Înainte de a se termina războiul cu amoniţii, David, lăsând comanda armatei în seama lui Ioab, s-a întors la Ierusalim. Sirienii se supuseseră deja lui Israel, iar înfrângerea deplină a amoniţilor părea sigură. David era înconjurat de roadele victoriei şi de onorurile cârmuirii lui capabile şi înţelepte. Tocmai acum, când se afla în momente de relaxare şi neveghere, ispititorul a folosit ocazia pentru a-i ocupa mintea. Faptul că Dumnezeu şi-l apropiase pe David atât de mult şi dovedise atâta îndurare faţă de el ar fi trebuit să fie cel mai puternic îndemn pentru a-şi păstra caracterul neîntinat. Dar când, în momente de răgaz şi siguranţă personală, a întrerupt legătura cu Dumnezeu, David a cedat în faţa lui Satana şi a adus asupra sufletului său pata vinovăţiei. Tocmai el, conducătorul naţiunii, rânduit de Cer, ales de Dumnezeu pentru a aplica Legea Sa, a nesocotit preceptele ei. El, care ar fi trebuit să fie groaza făcătorilor de rele, le-a întărit mâna prin propriile sale fapte.

În mijlocul primejdiilor vieţii de mai înainte, în conştientă curăţie de inimă, David a putut să încredinţeze cazul său în mâna lui Dumnezeu. Domnul l-a călăuzit în siguranţă peste neumăratele curse întinse înaintea lui. Dar acum, vinovat şi nepocăit, n-a cerut ajutor şi îndrumare din partea Cerului şi a căutat să iasă singur din primejdiile pe care le adusese păcatul. Bat-şeba, a cărei fatală frumuseţe se dovedise o cursă pentru împărat, era soţia lui Urie hetitul, unul dintre cei mai viteji şi conştiincioşi ofiţeri. Nimeni nu putea să prevadă care vor fi urmările descoperirii crimei. Legea lui Dumnezeu decreta moarte pentru vinovatul de adulter, iar soldatul cu spirit mândru, jignit atât de greu, s-ar fi putut răzbuna omorându-l pe

împărat sau provocând naţiunea la revoltă. Orice sforţare pe care a făcut-o David pentru a-şi ascunde vina s-a dovedit zadarnică. El se predase puterii lui Satana; primejdia îl înconjura, înaintea lui stătea dezonoarea, mai grozavă decât moartea. Nu era decât o singură cale de scăpare şi, în disperarea lui, a fost împins să adauge omorul la adulter. Acela care uneltise nimicirea lui Saul căuta să-l ducă şi pe David la pierzare. Cu toate că ispitele erau de alt soi, se asemănau în aceea că duceau la nerespectarea Legii lui Dumnezeu. David şi-a făcut socoteala că, dacă Urie ar fi ucis de mâna vrăjmaşilor în luptă, vinovăţia morţii lui n-ar fi putut fi pusă în seama sa. Bat-şeba ar fi fost liberă să devină soţia lui David, bănuiala ar fi putut fi înlăturată şi onoarea împăratului avea să fie păstrată.

Urie a fost făcut purtătorul propriei sale sentinţe de moarte. Prin el i-a fost trimisă lui Ioab o scrisoare cu porunca împăratului: „Puneţi pe Urie în locul cel mai greu al luptei şi trageţi-vă înapoi de la el, ca să fie lovit şi să moară” (2 Sam. 11, 12). Ioab, vinovat de ucidere cu premeditare, nu a pregetat să asculte instrucţiunile împăratului şi Urie a murit de sabia copiilor lui Amon.

Până în acest moment, raportul vieţii lui David, ca împărat, fusese aşa cum puţini monarhi au ajuns să aibă. Despre el stă scris: „Făcea judecată şi dreptate la tot poporul” (2 Sam. 8, 15). Cinstea lui câştigase încrederea şi credincioşia întregului popor. Dar când s-a îndepărtat de Dumnezeu şi s-a lăsat pradă celui rău, a devenit pe moment sluga lui Satana; cu toate acestea, el încă mai deţinea poziţia şi autoritatea pe care i le dăduse Dumnezeu. De aceea, ascultarea pe care o pretindea punea în primejdie sufletul aceluia care i se supunea. Ioab, care asculta mai mult de împărat decât de Dumnezeu, a nesocotit Legea lui Dumnezeu pentru că împăratul poruncise astfel.

Puterea lui David era dată de Dumnezeu, dar pentru a fi exercitată în armonie cu Legea divină. Când el a ordonat lucruri contrare Legii lui Dumnezeu, ascultarea a devenit un păcat. „Stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu” (Rom. 13, 1), dar nu înseamnă să ascultăm de ele împotriva Legii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, scriind corintenilor, scoate în evidenţă principiul de care trebuie să fim călăuziţi. El zice: „Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Cor. 11, 1). Lui David i-a fost trimis un raport despre executarea ordinului său, dar ticluit cu atâta grijă, încât să nu fie amestecat nici Ioab, nici împăratul. Ioab „i-a dat solului următoarea poruncă: „Când vei istorisi împăratului toate amănuntele luptei, poate se va mânia… Atunci să-i spui: A murit şi robul tău Urie, Hetitul. Solul a plecat; şi, la sosire, i-a istorisit lui David tot ce-i spusese Ioab”.

Răspunsul împăratului a fost: „Iată ce să-i spui lui Ioab: Nu te munci pentru întâmplarea aceasta, căci sabia doboară când pe unul când pe altul; bate cetatea cu putere, dărâmă-o. Şi tu, îmbărbătează-l”.

Bat-şeba a ţinut zilele obişnuite de jale pentru soţul ei, iar la sfârşitul lor, „David a trimis s-o ia şi a primit-o în casa lui. Ea i-a fost nevastă”. Acela a cărui conştiinţă sensibilă şi înalt simţ al onoarei nu i-au îngăduit, chiar când era în primejdie viaţa sa, să ridice mâna asupra unsului Domnului ajunsese la o degradare atât de mare, încât a fost în stare să nedreptăţească şi să ucidă pe unul dintre cei mai credincioşi şi mai viteji ostaşi ai săi, nădăjduind să se bucure netulburat de răsplata păcatului său. Vai! Cum s-a întunecat aurul cel curat! Cum s-a schimbat aurul cel mai ales!

De la început, Satana a zugrăvit înaintea oamenilor câştigul ce-ar rezulta din neascultare. În felul acesta i-a dus pe îngeri în rătăcire. Aşa i-a ispitit pe Adam şi pe Eva pentru a păcătui. Şi tot aşa îi îndepărtează pe mulţi de la

ascultarea de Dumnezeu. Cărarea neascultării este înfăţişată ca vrednică de dorit; dar la urmă se vede că duce la moarte (Prov. 14, 12). Ferice de aceia care, după ce s-au avântat pe calea aceasta, îşi dau seama cât de amare sunt roadele păcatului şi se întorc de pe ea la timp. Dumnezeu, în mila Sa, nu l-a lăsat pe David să fie târât la o pierzare deplină prin plata înşelătoare a păcatului.

Chiar pentru binele lui Israel era nevoie ca Dumnezeu să intervină. Cu trecerea timpului, păcatul lui David cu Bat-şeba a ajuns să fie cunoscut şi a început să ia contur bănuiala că el uneltise omorârea lui Urie. Dumnezeu era dezonorat. El îl favorizase şi îl înălţase pe David, dar păcatul acestuia reprezenta greşit caracterul Său şi arunca ocară asupra Numelui Lui. Lucrul acesta tindea să scadă nivelul evlaviei în Israel şi să micşoreze în mintea multora scârba faţă de păcat, în timp ce aceia care nu îl iubeau pe Dumnezeu şi nu se temeau de El se simţeau îndemnaţi la neascultare.

Profetul Natan a avut obligaţia să-i aducă lui David o solie de mustrare. Era o solie teribilă în severitatea ei. La puţini domnitori putea fi dusă o mustrare de felul acesta fără ca ea să atragă moartea sigură a solului. Natan a transmis sentinţa divină fără şovăire, dar cu înţelepciune cerească, încât a atras simpatia împăratului, i-a trezit conştiinţa şi a scos chiar din gura lui sentinţa de moarte ce i se cuvenea. Apelând la David ca la cel care a fost rânduit de Dumnezeu să apere drepturile poporului Său, profetul a povestit o istorioară ce ilustra nedreptăţirea şi oprimarea care cereau satisfacţie:

„Într-o cetate erau doi oameni”, a început el, „unul bogat şi altul sărac. Bogatul avea foarte multe oi şi foarte mulţi boi. Săracul n-avea nimic decât o mieluşea, pe care o cumpărase; o hrănea şi o creştea la el împreună cu copiii lui; ea mânca din aceeaşi bucată de pâine cu el, bea din acelaşi pahar cu el, dormea la sânul lui şi o privea ca pe

fata lui. A venit un călător la omul bogat. Şi bogatul nu s-a îndurat să se atingă de oile sau boii lui, ca să pregătească un prânz călătorului care venise la el; ci a luat oaia săracului şi a gătit-o pentru omul care venise la el”.

David s-a aprins foarte tare de mânie şi a zis: „Viu este Domnul că omul care a făcut acest lucru este vrednic de moarte. Şi să dea înapoi patru miei, pentru că a săvârşit fapta aceasta şi nu a avut milă” (2 Sam. 12, 5.6).

Natan şi-a aţintit privirea asupra împăratului, apoi, înălţându-şi mâna dreaptă spre cer, a declarat solemn: „Tu eşti omul acesta!… Pentru ce dar”, a zis el mai departe, „ai dispreţuit tu Cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui?” Cei vinovaţi pot să încerce, asemenea lui David, să ascundă de oameni crimele săvârşite; ei ar putea încerca să ascundă pentru totdeauna de privirea şi cunoştinţa oamenilor şi să îngroape pe veci fapta cea rea; dar „totul este gol şi descoperit înaintea Aceluia cu care avem de-a face” (Evrei 4, 13). „Nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit şi nimic tăinuit care nu va fi cunoscut” (Mat. 10, 26).

Natan a declarat: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: Eu te-am pus împărat peste Israel şi te-am scăpat din mâna lui Saul… Pentru ce dar ai dispreţuit tu Cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui? Ai lovit cu sabia pe Urie, Hetitul; ai luat de nevastă pe nevastă-sa, şi pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon. Acum niciodată nu se va depărta sabia de casa ta… Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta, şi voi lua sub ochii tăi pe nevestele tale şi le voi da altuia… Căci ai lucrat pe ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta în faţa lui Israel şi în faţa soarelui”. Mustrarea profetului a atins inima lui David; conştiinţa lui a fost trezită; vinovăţia i s-a arătat în toată grozăvia ei. Sufletul lui s-a plecat în pocăinţă înaintea lui Dumnezeu. Cu buzele tremurânde a spus: „Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu”. Tot răul pe care-l săvârşim

loveşte, pe lângă cel căruia îi facem rău, în Dumnezeu în primul rând. David a săvârşit un păcat îngrozitor faţă de Urie şi Bat-şeba şi îşi dădea seama foarte bine de aceasta. Dar nemărginit de mare era păcatul lui împotriva lui Dumnezeu.

Cu toate că nu s-ar fi găsit nimeni în Israel care să execute pedeapsa cu moartea împotriva unsului Domnului, David tremura ca nu cumva, vinovat şi neiertat cum era, să fie lovit imediat de pedeapsa lui Dumnezeu. Dar, prin profet, i s-a dat solia: „Domnul îţi iartă păcatul, nu vei muri”. Însă dreptatea trebuia împlinită. Pedeapsa cu moartea a fost transferată de la David, la fiul păcatului său. În felul acesta i se dădea împăratului prilej să se pocăiască, întrucât pentru el suferinţa şi moartea copilului, ca parte a pedepsei, erau mult mai greu de suportat decât ar fi putut fi propria lui moarte. Profetul a zis: „Pentru că ai făcut pe vrăjmaşii Domnului să-L hulească, săvârşind fapta aceasta, fiul care ţi s-a născut va muri”.

Când copilul s-a îmbolnăvit, David s-a rugat să-i fie cruţată viaţa, postind şi umilindu-se din toată inima. S-a dezbrăcat de haina împărătească, şi-a lăsat coroana la o parte şi noapte după noapte a zăcut întins la pământ, mijlocind cu inima sfâşiată de durere pentru nevinovatul care suferea din cauza vinovăţiei lui. „Bătrânii casei au stăruit de el să se scoale de la pământ; dar nu a voit”. Adesea, când s-au rostit judecăţi asupra unor cetăţi sau persoane, umilinţa şi pocăinţa au înlăturat pedeapsa şi Cel Prea-milostiv, grabnic la iertare, trimitea o solie de pace. Îmbărbătat de gândul acesta, David a stăruit în rugăciune atâta timp cât a trăit copilul. Aflând că a murit, s-a supus liniştit hotărârii dumnezeieşti. Căzuse cea dintâi lovitură din acea pedeapsă pe care el însuşi o socotise dreaptă; dar David, încrezându-se în mila lui Dumnezeu, nu era lipsit de mângâiere.

Citind istoria căderii lui David, foarte mulţi au pus

întrebarea: „Pentru ce a fost scris raportul acesta? Pentru ce a socotit Dumnezeu că e bine să descopere în faţa lumii această parte întunecoasă a vieţii unei persoane atât de onorate de Cer?” În mustrarea lui faţă de David, profetul a spus despre păcatul lui: „Ai făcut pe vrăjmaşii Domnului să-L hulească, săvârşind fapta aceasta”. În decursul generaţiilor care au venit, necredincioşii au arătat spre caracterul lui David, care purta această pată neagră, şi au strigat biruitori şi în batjocură: „Iată bărbatul după voia lui Dumnezeu!”. În felul acesta a fost aruncată ocară asupra religiei, Dumnezeu şi Cuvântul Său au fost huliţi, suflete s-au împietrit în necredinţă şi mulţi, sub mantaua evlaviei, au devenit îndrăzneţi în păcat.

Dar istoria vieţii lui David nu este o scuză pentru păcat. El a fost numit bărbat după inima lui Dumnezeu cât timp a umblat după sfatul lui Dumnezeu. Când a păcătuit, lucrul acesta a încetat să mai fie adevărat până ce s-a întors la Domnul prin pocăinţă. Cuvântul lui Dumnezeu spune lămurit: „Fapta lui David n-a plăcut Domnului” (2 Sam. 11, 27). Şi Domnul i-a spus lui David prin profet: „Pentru ce dar ai dispreţuit tu cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui?... Acum niciodată nu se va depărta sabia de casa ta, pentru că M-ai dispreţuit”. Cu toate că s-a pocăit de păcatul lui şi a fost iertat şi primit de Domnul, David a cules roadele aducătoare de ruină ale seminţei semănate de el. Pedepsele venite asupra lui şi asupra casei lui mărturisesc cât de respingător este păcatul pentru Dumnezeu.

Până aici, providenţa lui Dumnezeu îl apărase pe David de toate uneltirile vrăjmaşilor săi şi se manifestase îndeosebi în a-l înfrâna pe Saul. Dar neascultarea a schimbat legătura lui David cu Dumnezeu. Domnul nu putea să aprobe nedreptatea nicidecum. El nu putea să-şi manifeste puterea pentru a-l apăra pe David de urmările păcatului său, aşa cum îl apărase de vrăjmăşia lui Saul.

O mare schimbare s-a petrecut chiar şi în David. Era zdrobit sufleteşte pentru că îşi dădea seama de păcatul său şi de cuprinzătoarea lui influenţă. Se simţea umilit înaintea propriilor săi supuşi. Influenţa lui fusese slăbită. Până aici, prosperitatea lui fusese pusă pe seama conştiincioasei lui ascultări de poruncile Domnului. Dar acum, cunoscându-i păcatul, supuşii erau ispitiţi să păcătuiască mult mai fără frâu. Slăbiseră atât autoritatea lui în propria familie, cât şi puterea de a cere ascultare şi supunere de la fiii săi. Gândul că este vinovat îi ţinea gura închisă când era cazul să mustre păcatul şi îi slăbea braţul când trebuia să execute dreptatea în propria sa familie. Exemplul lui rău a avut influenţă asupra fiilor săi, iar Dumnezeu nu a intervenit pentru a împiedica urmările. El îngăduia ca lucrurile să meargă pe drumul lor firesc, şi astfel David era aspru mustrat.

Timp de aproape un an după abaterea sa, David a trăit într-o oarecare siguranţă, după cum se părea; nu se arăta niciun semn al dezaprobării din partea lui Dumnezeu. Dar sentinţa divină plana deasupra lui. Repede şi sigur se apropia ziua judecăţii şi a răsplătirii, pe care niciun fel de pocăinţă nu le putea înlătura – chin sufletesc şi ocară ce urmau să întunece întreaga lui viaţă de pe pământ. Aceia care, arătând spre exemplul lui David, încearcă să micşoreze vinovăţia propriilor păcate, să înveţe din raportul biblic că drumul păcatului este chinuitor de greu. Chiar dacă s-ar întoarce, asemenea lui David, de la calea lor cea rea, urmările păcatului, chiar şi în viaţa aceasta, se va vedea că sunt amare şi greu de suportat.

Dumnezeu voia ca istoria căderii lui David să servească drept avertizare, ca nici chiar aceia pe care El i-a binecuvântat şi favorizat foarte mult să nu se simtă în siguranţă şi să neglijeze rugăciunea şi vegherea. Şi aşa a şi fost cu aceia care, în umilinţă, au căutat să înveţe lecţia pe care Dumnezeu vrea să o dea. Generaţie după generaţie,

mii de oameni au ajuns în felul acesta să-şi dea seama de primejdia în care se aflau şi ei faţă de puterea ispititorului. Căderea lui David, om atât de mult onorat de Dumnezeu, a trezit în ei neîncredere faţă de eul personal. Ei şi-au dat seama că numai Dumnezeu poate să-i susţină prin puterea Lui, prin credinţă. Ştiind că în El sunt puterea şi siguranţa lor, s-au temut să facă chiar numai un pas pe terenul lui Satana.

Chiar înainte ca sentinţa divină să fi fost rostită împotriva lui, David a început să culeagă roadele păcatului. Inima lui David nu mai avea linişte. Chinul sufletesc pe care l-a îndurat în tot timpul acesta este scos în evidenţă în Psalmul 32. El zice: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit!

Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea

Şi în duhul căruia nu este viclenie!

Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate, Căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra mea;

Mi se usca vlaga, cum se usucă pământul de seceta verii” (vers. 1 – 4).

Iar Psalmul 51 este o mărturisire a pocăinţei lui David, atunci când i-a fost adresată solia de mustrare din partea lui Dumnezeu: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta!

După îndurarea Ta cea mare, şterge fărădelegile mele!

Spală-mă cu desăvârşire de nelegiuirea mea.

Şi curăţeşte-mă de păcatul meu!

Căci îmi cunosc bine fărădelegile.

Şi păcatul meu stă necurmat înaintea mea!

Curăţeşte-mă cu isop, şi voi fi curat;

Spală-mă, şi voi fi mai alb decât zăpada.

Fă-mă să aud veselie şi bucurie.

Şi oasele, pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura. Întoarce-şi privirea de la păcatele mele.

Şterge toate fărădelegile mele!

Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule.

Pune în mine un duh nou şi statornic.

Nu mă lepăda de la Faţa Ta.

Şi nu lua de la mine Duhul Tău Cel Sfânt.

Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale.

Şi sprijineşte-mă cu un duh de bunăvoinţă!

Atunci voi învăţa căile Tale pe cei ce le calcă.

Şi păcătoşii se vor întoarce la Tine.

Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele!

Izbăveşte-mă de vina sângelui vărsat.

Şi limba mea va lăuda îndurarea Ta”. (vers. 1-14).

Iată cum, într-o cântare sfântă, care urma să fie cântată în public, la adunările poporului, în faţa curţii – preoţi şi judecători, căpetenii şi ostaşi războinici – şi care urma să păstreze până la cea mai de pe urmă generaţie cunoştinţa abaterii lui, împăratul lui Israel îşi relata păcatul, pocăinţa, cum şi nădejdea de iertare prin harul lui Dumnezeu. În loc să caute să-şi ascundă vina, el dorea ca şi alţii să înveţe din istoria tristă a căderii sale.

Pocăinţa lui David a fost sinceră şi profundă. El n-a căutat să-şi acopere crima. Rugăciunea lui nu era inspirată de dorinţa de a scăpa de pedepsele cu care era ameninţat. Dar a văzut grozăvia păcatului său împotriva lui Dumnezeu, a văzut cât de murdar îi era sufletul şi îi era scârbă de păcatul său. El nu se ruga numai pentru a i se ierta păcatul, ci şi pentru a avea o inimă curată. David n-a părăsit lupta cuprins de disperare. În făgăduinţele lui Dumnezeu pentru păcătosul pocăit, el a văzut dovada iertării şi primirii sale.

„Dacă ai fi voit jertfe, şi-aş fi adus;

Dar şie nu-şi plac arderile de tot.

Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit;

Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită”.

(Ps. 51, 16.17).

Cu toate că David căzuse, Domnul l-a ridicat. El era acum în comuniune mai strânsă cu Dumnezeu şi într-o mai profundă împreună simţire cu semenii săi, decât înainte de cădere. În bucuria eliberării, el cânta: „Atunci şi-am mărturisit păcatul meu.

Şi nu mi-am ascuns fărădelegea.

Am zis: Ami voi mărturisi Domnului fărădelegile!

Şi Tu ai iertat vina păcatului meu…

Tu eşti ocrotirea mea, Tu mă scoţi din necaz.

Tu mă înconjori cu cântări de izbăvire” (Ps. 32, 5 – 7).

Mulţi au murmurat împotriva a ceea ce ei au numit nedreptatea lui Dumnezeu când l-a cruţat pe David, a cărui vinovăţie era atât de mare, după ce l-a lepădat pe Saul pentru ceea ce lor li se părea a fi păcate mult mai mici. Dar David s-a umilit şi şi-a mărturisit păcatul, în timp ce Saul a dispreţuit mustrarea şi şi-a împietrit inima în nepocăinţă.

Această parte din istoria vieţii lui David este plină de însemnătate pentru păcătosul care se pocăieşte. Este una dintre cele mai puternice ilustraţii care ne-au fost date cu privire la luptele şi ispitele oamenilor şi adevărata pocăinţă şi credinţă în Domnul Iisus Hristos. În toate timpurile până acum, aceasta s-a dovedit un izvor de încurajare pentru sufletele care, după ce au căzut în păcat, se zbat sub povara vinovăţiei. Mii de copii ai lui Dumnezeu care fuseseră ispitiţi, când erau gata să se lase în voia disperării, şi-au amintit cum sincera pocăinţă şi mărturisire a lui David a fost primită de Dumnezeu, chiar dacă el a avut de suferit pentru abaterea lui; au prins curaj pentru a se pocăi şi a încerca din nou să umble pe calea poruncilor lui Dumnezeu.

Acela care, sub mustrarea lui Dumnezeu, îşi umileşte

sufletul prin mărturisire şi pocăinţă, asemenea lui David, poate fi sigur că există nădejde pentru el. Acela care, în credinţă, primeşte făgăduinţele lui Dumnezeu va afla iertare. Domnul nu va lepăda niciun suflet care se pocăieşte cu adevărat. El a dat făgăduinţa aceasta: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27, 5). „Să se lase cel rău de calea lui, şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu oboseşte iertând” (Isaia 55, 7).

Secţiune 2.75 Cap. 72 – Răscoala lui Absalom

S a dea înapoi împătrit” – aceasta fusese sentinţa pe care David şi-a dat-o fără să vrea, după ce ascultase parabola prorocului Natan; şi avea să fie pedepsit potrivit cu propria sa sentinţă. Trebuia ca patru dintre fiii lui să moară, iar pierderea fiecăruia dintre ei era un rezultat al păcatului tatălui.

David a îngăduit ca josnica nelegiuire a lui Amnon, întâiul născut, să treacă nepedepsită şi nemustrată. Legea cerea pedeapsa cu moartea pentru adulter, iar nelegiuirea perversă a lui Amnon făcea vinovăţia lui de două ori mai mare. Dar David, simţindu-se vinovat de propriul său păcat, nu l-a adus pe vinovat înaintea justiţiei. Timp de doi ani, Absalom, protectorul natural al surorii sale atât de mult înjosite, şi-a ascuns planul de răzbunare, dar numai pentru ca la sfârşit să dea o lovitură mai sigură. La o petrecere a fiilor împăratului, Amnon, vinovat de incest, beat fiind, a fost ucis la porunca fratelui lui.

O îndoită pedeapsă îl lovea pe David. I s-a adus vestea îngrozitoare: „Absalom i-a ucis pe toţi fiii împăratului şi nu a mai rămas nici unul. Împăratul s-a sculat, şi-a rupt hainele şi s-a culcat pe pământ şi toţi slujitorii lui stăteau acolo cu hainele sfâşiate”. Fiii împăratului, înapoindu-se înspăimântaţi la Ierusalim, i-au făcut cunoscut tatălui lor adevărul; numai Amnon fusese

ucis; şi ei „au ridicat glasul şi au plâns; şi împăratul şi toţi slujitorii lui au plâns mult”. Dar Absalom a fugit la Talmai, împăratul Gherşurului, tatăl mamei sale.

Ca şi ceilalţi fii ai lui David, Amnon fusese lăsat să-şi satisfacă poftele sale egoiste. El căutase să-şi împlinească orice dorinţă a inimii, fără să ţină seama de poruncile lui Dumnezeu. În pofida păcatului său mare, Dumnezeu avusese îndelungă răbdare faţă de el. Timp de doi ani i se dăduse prilej de pocăinţă; dar el a continuat să păcătuiască şi, împovărat de vinovăţie, a fost ucis, ca apoi să aştepte îngrozitorul tribunal al judecăţii.

David şi-a neglijat datoria de a pedepsi crima lui Amnon şi, din cauza purtării necredincioase a împăratului, care era în acelaşi timp şi tată, şi de asemenea din cauza lipsei de pocăinţă din partea fiului, Domnul a îngăduit ca evenimentele să meargă pe drumul lor firesc şi nu l-a împiedicat pe Absalom. Dacă părinţii sau conducătorii îşi neglijează datoria de a pedepsi nelegiuirea, Dumnezeu însuşi preia cazul. Puterea înfrânătoare este îndepărtată în oarecare măsură de la uneltele răului, aşa încât apare un şir de împrejurări care pedepsesc păcatul prin păcat.

Urmările rele ale nedreptei îngăduinţe din partea lui David faţă de Amnon nu se sfârşiseră, deoarece de aici a început înstrăinarea lui Absalom de tatăl său. După ce a fugit la Gheşur, David, socotind că crima fiului său cere o pedeapsă, a refuzat să-i îngăduie să se înapoieze. Iar acest fapt a avut ca rezultat înmulţirea, şi nicidecum micşorarea relelor de neînlăturat în care se prinsese împăratul. Absalom, energic, ambiţios şi fără principii, îndepărtat de la treburile împărăţiei din cauza exilului, a început în curând să pună la cale uneltiri primejdioase.

După doi ani, Ioab s-a hotărât să mijlocească o împăcare între tată şi fiu. În scopul acesta, a obţinut ajutorul unei femei din Tecoa, vestită pentru înţelepciunea ei. Învăţată de Ioab, această femeie s-a înfăţişat înaintea

lui David ca fiind o văduvă ai cărei doi fii erau singura ei mângâiere şi singurul ei sprijin. Într-o ceartă, unul dintre ei îl ucisese pe celălalt şi acum toate rudele familiei cereau ca cel rămas în viaţă să fie dat în mâna răzbunătorului sângelui. Astfel, zicea mama: „Ei ar stinge şi tăciunele care-mi mai rămâne, ca să nu lase bărbatului meu nici nume, nici urmaş viu pe faţa pământului”. Inima împăratului a fost mişcată de rugămintea aceasta şi a asigurat-o pe femeie de protecţia împărătească a fiului ei.

După ce a primit de la el făgăduinţe repetate că tânărului nu i se va întâmpla nimic, l-a rugat pe împărat să primească cu îngăduinţă cuvintele ei şi i-a spus că a vorbit ca unul care este vinovat, întrucât nu chemase înapoi pe cel izgonit. „Trebuie negreşit să murim”, a zis ea, „şi vom fi ca nişte ape vărsate pe pământ, care nu se mai adună. Dumnezeu nu ia viaţa, ci doreşte ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui”. Această duioasă şi mişcătoare zugrăvire a iubirii lui Dumnezeu faţă de păcătos – venind, după cât se vedea, din partea lui Ioab, soldatul aspru – este o dovadă covârşitoare a cunoaşterii de către israeliţi a marilor adevăruri ale mântuirii. Simţind propria sa nevoie de harul lui Dumnezeu, împăratul nu a putut să reziste în faţa acestei rugăminţi. I s-a dat lui Ioab următoarea poruncă: „Du-te dar, de adu înapoi pe tânărul Absalom”.

I s-a îngăduit lui Absalom să se întoarcă la Ierusalim, dar nu i s-a permis să se arate la curte sau să-şi vadă tatăl. David începuse să vadă efectele rele ale îngăduinţei sale faţă de copii; şi, oricât de duios l-ar fi iubit pe frumosul şi capabilul său fiu, a crezut că este necesar, ca o lecţie atât pentru Absalom, cât şi pentru popor, să-şi arate dezgustul faţă de o astfel de crimă. Absalom a trăit doi ani în casa lui, dar alungat de la curte. Sora lui locuia cu el, iar prezenţa ei păstra vie amintirea răului ireparabil pe care-l suferise. În inima poporului, prinţul era privit mai mult ca un erou decât ca un vinovat. Având avantajul acesta, el s-a

hotărât să câştige inima poporului. „Nu era om în tot Israelul aşa de vestit ca Absalom, în privinţa frumuseţii lui; din talpa piciorului până în creştetul capului, n-avea niciun cusur”. N-a fost un lucru înţelept din partea împăratului să lase un om ca Absalom – ambiţios, impulsiv şi pătimaş – să nutrească timp de doi ani nemulţumiri pentru nişte nedreptăţi închipuite. Faptul că David i-a îngăduit să vină la Ierusalim, fără să-i permită să se prezinte înaintea lui, a atras simpatia poporului de partea lui.

Având mereu în faţă amintirea propriei sale călcări a Legii lui Dumnezeu, David era ca paralizat din punct de vedere moral; părea slab şi nehotărât, în timp ce înainte de păcat fusese curajos şi hotărât. Influenţa lui înaintea poporului slăbise. Iar toate acestea înlesneau planurile fiului său ambiţios.

Prin influenţa lui Ioab, Absalom a primit îngăduinţa să vină în faţa tatălui său; dar, cu toată împăcarea formală, el şi-a urmărit mai departe uneltirile ambiţioase. Aproape că şi-a luat rangul de împărat, având care şi cai şi cincizeci de oameni care alergau înaintea lui. În timp ce împăratul era din ce în ce mai dornic de singurătate şi linişte, Absalom căuta în mod viclean să câştige favoarea poporului.

Influenţa atitudinii lui David, de nepăsare şi nehotărâre, s-a extins şi asupra supuşilor săi; neglijenţa şi delăsarea se dădeau pe faţă în administrarea justiţiei. Prin isteţimea sa, Absalom întorcea spre folosul său orice pricină de nemulţumire. Acest bărbat cu înfăţişarea aleasă putea fi văzut la poarta cetăţii în fiecare zi, loc unde o mulţime de oameni, cu plângerile lor, aşteptau să prezinte nedreptăţile ce li se făceau pentru a se lua măsuri de îndreptare. Absalom se amesteca printre ei şi le asculta plângerile, exprimându-şi simpatia cu suferinţele lor şi regretul pentru incapacitatea conducerii. După ce asculta nemulţumirea cuiva din Israel, prinţul spunea: „Iată,

pricina ta este bună şi dreaptă; dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta”; şi adăuga: „De m-ar pune pe mine judecător în ţară! Orice om care ar avea o neînţelegere şi o judecată, ar veni la mine şi i-aş face dreptate. Şi când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca şi-l săruta”.

Întreţinută de cuvintele viclene ale prinţului, nemulţumirea faţă de conducere se întindea cu repeziciune. Laude la adresa lui Absalom se auzeau de la toţi. În general, era privit ca moştenitorul împărăţiei; poporul îl privea cu mândrie, socotindu-l vrednic de situaţia aceea înaltă, şi s-a trezit dorinţa ca el să ocupe tronul. „Absalom fura iubirea oamenilor lui Israel”. Cu toate acestea, împăratul, orbit de iubirea faţă de fiul său, nu bănuia nimic. Înfăţişarea princiară pe care o luase Absalom era socotită de David ca o dovadă a intenţiei lui de a onora curtea – ca o expresie a bucuriei aduse la împăcare.

Mintea poporului fiind astfel pregătită pentru ceea ce urma să se întâmple, Absalom a trimis pe ascuns oameni aleşi la toate seminţiile ca să ia măsuri în vederea unei răscoale. Apoi, pentru a-şi ascunde planurile de trădare, a îmbrăcat mantia devotamentului religios. Urma să se împlinească la Hebron un vot făcut de multă vreme, pe când se afla în exil. Absalom i-a cerut împăratului: „Dă-mi voie să mă duc la Hebron să împlinesc o juruinţă pe care am făcut-o Domnului. Căci robul tău a făcut o juruinţă când locuia la Gheşur, în Siria; şi am zis: dacă mă va aduce Domnul înapoi la Ierusalim, voi da cinste Domnului”. Tatăl, duios, mângâiat de această dovadă de evlavie din partea fiului său, l-a lăsat să plece, binecuvântându-l. Conspiraţia ajunsese la împlinire. Fapta făţarnică cu care Absalom îşi încorona lucrarea de până aici urmărea nu numai să închidă ochii împăratului, ci să sporească încrederea poporului şi să-l împingă la răscoală împotriva împăratului

ales de Dumnezeu.

Absalom a plecat la Hebron şi au mers cu el „două sute de oameni din Ierusalim, care fuseseră poftiţi… şi l-au însoţit în prostia lor, fără să ştie nimic”. Oamenii aceştia au mers cu Absalom, fără să-şi dea seama că iubirea lor faţă de fiu avea să-i împingă la răscoală împotriva tatălui. Ajungând la Hebron, Absalom l-a chemat pe Ahitofel, unul dintre sfetnicii lui David, un om vestit pentru iscusinţa lui, a cărui părere era socotită ca fiind atât de sigură ca şi a unui oracol. Ahitofel s-a unit cu conspiratorii, iar sprijinul dat de el lucrării lui Absalom a făcut ca izbânda să pară sigură, atrăgând sub steagul lui mulţi bărbaţi cu influenţă din toate părţile ţării. Când a sunat trâmbiţa pentru răscoală, iscoadele prinţului din tot cuprinsul ţării au răspândit vestea că Absalom s-a făcut împărat şi s-a strâns mult popor la el.

Între timp, vestea alarmantă a ajuns la Ierusalim, la împărat. David s-a trezit deodată, văzând că rebeliunea izbucneşte chiar lângă tronul lui. Fiul lui – pe care îl iubea şi în care-şi pusese încrederea – uneltise să-i ia coroana şi, fără îndoială, chiar şi viaţa. În faţa primejdiei ce-i stătea înainte, David s-a scuturat de apăsarea care zăcuse atâta timp asupra lui şi, în spiritul din tinereţe, s-a pregătit să întâmpine această groaznică situaţie. Absalom şi-a adunat oştirea la Hebron, la o depărtare de numai treizeci de kilometri. Rebelii aveau să sosească curând la porţile Ierusalimului.

Din palatul său, David şi-a privit capitala – „frumoasa înălţime, bucuria întregului pământ” cetatea Marelui Împărat” (Ps. 48, 2). Se cutremura la gândul de a o expune la măcel şi nimicire. Să cheme oare în ajutorul său pe supuşii rămaşi credincioşi tronului său şi să facă o încercare de a păstra capitala? Să îngăduie ca Ierusalimul să fie inundat de sânge? El a luat hotărârea. Grozăviile războiului nu trebuia să cadă asupra cetăţii alese. Va

părăsi Ierusalimul şi în felul acesta va pune la încercare credincioşia poporului său, dându-i prilej să i se alăture pentru a-i veni în ajutor. În criza aceasta mare, datoria lui faţă de Dumnezeu şi faţă de popor era să păstreze autoritatea cu care Cerul îl investise. Rezultatul conflictului l-a lăsat în mâna lui Dumnezeu.

Cu smerenie şi întristare, David a ieşit pe poarta cetăţii Ierusalimului, alungat de pe tronul său, din palatul său şi de la chivotul lui Dumnezeu de revolta fiului său iubit. Poporul l-a urmat într-un şir lung, ca o tristă procesiune de înmormântare. Garda personală a lui David, cheretiţii, peletiţii şi şase sute de gatiţi, sub comanda lui stai, îl însoţea pe împărat. Dar David, cu obişnuita lui lepădare de sine, nu putea consimţi ca aceşti străini, care veniseră să găsească adăpost la el, să fie implicaţi în necazurile lui. Şi-a arătat uimirea pentru faptul că ei erau gata de sacrificiu pentru el. Apoi împăratul i-a spus lui stai din Gât: „Pentru ce să vii şi tu cu noi? Întoarce-te şi rămâi cu împăratul, căci eşti străin şi ai fost surghiunit chiar din ţara ta. De ieri ai venit, şi azi să te fac să rătăceşti cu noi încoace şi încolo când nici eu nu ştiu unde să mă duc! Întoarce-te şi ia pe fraţii tăi cu tine. Domnul să se poarte cu bunătate şi credincioşie!”

stai a răspuns: „Viu este Domnul şi viu este domnul meu, împăratul, că în locul în care va fi domnul meu, împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi şi robul tău”. Oamenii aceştia trecuseră de la păgânism la servirea Domnului şi acum îşi arătau cu nobleţe credincioşia faţă de Dumnezeu şi faţă de împărat. Cu inima plină de recunoştinţă, David a primit devotamentul lor faţă de cauza sa, care părea că se prăbuşeşte, şi au trecut cu toţii peste pârâul Chedron, pe drumul care duce în pustie.

Convoiul s-a oprit din nou. Se apropia o grupă de oameni îmbrăcaţi în veşminte sacre„Ţadoc era şi el acolo, şi cu el toţi leviţii, ducând chivotul legământului lui

Dumnezeu”. Cei care mergeau cu David au socotit că acesta este un semn de bine. Prezenţa acestui simbol sfânt era pentru ei o garanţie că, în cele din urmă, vor avea izbândă şi vor birui. Aceasta putea să le inspire curaj celor care i se alăturau împăratului. Lipsa lui din Ierusalim urma să aducă groaza în rândurile susţinătorilor lui Absalom.

Văzând chivotul, inima lui David a tresăltat o clipă de bucurie şi nădejde. Dar în curând i-au venit în minte alte gânduri. În calitatea sa de cârmuitor pus peste moştenirea lui Dumnezeu, avea o mare răspundere. Ceea ce trebuia să stea la locul cel mai de frunte în mintea împăratului lui Israel erau gloria lui Dumnezeu şi interesul poporului, nu interesul său personal. Dumnezeu, care locuia între heruvimi, spusese despre Ierusalim: „Acesta este locul Meu de odihnă” (Ps. 132, 14) şi, fără autoritate divină, nici preotul, nici împăratul nu aveau dreptul să îndepărteze de acolo simbolul prezenţei Lui. David mai ştia că inima şi viaţa lui trebuia să fie în armonie cu preceptele divine, căci altfel chivotul urma să fie mai mult un mijloc de înfrângere decât de izbândă. Păcatul lui cel mare îi stătea mereu înainte. El recunoştea în uneltirea aceasta o pedeapsă îndreptăţită de la Dumnezeu. Se trăsese sabia care nu avea să se mai îndepărteze de casa lui. El nu ştia care aveau să fie urmările luptei. Nu se cuvenea ca el să îndepărteze din capitala naţiunii sfintele statute care întrupau voinţa divinului ei Suveran, constituţia împărăţiei şi temelia propăşirii ei.

El i-a poruncit lui ţadoc: „Du chivotul lui Dumnezeu înapoi, în cetate. Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi şi mă va face să văd chivotul şi locaşul Lui. Dar dacă va zice: ’Nu-Mi place de tine, iată-mă, să facă ce va crede cu mine”.

David a adăugat: „Nu eşti tu văzător?” – un om rânduit de Dumnezeu să-l înveţe pe popor. „Întoarce-te în pace în cetate, cu fiul tău Ahimaaţ, şi cu Ionatan, fiul lui

Abiatar, cei doi fii ai voştri. Vedeţi, voi aştepta în câmpiile pustiei, până ce-mi vor veni veşti din partea voastră”. Preoţii puteau să-i facă servicii bune în cetate, aflând mişcările şi planurile rebelilor şi făcându-le cunoscut în taină împăratului, prin fiii lor Ahimaaţ şi Ionatan.

Pe când preoţii plecau înapoi spre Ierusalim, o negură şi mai deasă a căzut asupra mulţimii care se îndepărta. Împăratul era un fugar, ei înşişi lepădaţi, părăsiţi chiar şi de chivotul lui Dumnezeu; viitorul era întunecat de groază şi prevestiri sumbre. „David a suit dealul măslinilor. Suia plângând şi cu capul acoperit, şi mergea cu picioarele goale; şi toţi cei ce erau cu el şi-au acoperit capul şi suiau plângând. Au venit şi au spus lui David: Ahitofel este împreună cu Absalom printre uneltitori”. Din nou David a fost constrâns să vadă în aceste nenorociri urmările păcatului său. Trădarea lui Ahitofel, cel mai capabil şi mai abil dintre conducătorii politici, pornea din răzbunare pentru ruşinea făcută familiei prin dezonorarea Bat-şebei, nepoata lui.

„Şi David a zis: Doamne, nimiceşte sfaturile lui Ahitofel!” Ajungând pe vârful muntelui, împăratul s-a plecat în rugăciune, aruncând înaintea lui Dumnezeu povara sufletului său şi cerând cu smerenie harul divin. Rugăciunea părea că a fost ascultată imediat. Huşai, architul, un sfetnic înţelept şi capabil, care se dovedise un prieten credincios al lui David, a venit la el cu hainele sfâşiate şi cu ţărână presărată pe cap, ca să-şi unească soarta cu soarta împăratului detronat şi fugar. David a văzut, ca printr-o iluminare divină, că omul acesta credincios şi neprefăcut era cel mai chemat să slujească interesele împăratului în consiliile capitalei. La cererea lui David, Huşai s-a întors la Ierusalim pentru a-şi oferi serviciile lui Absalom şi pentru a nimici sfaturile viclene ale lui Ahitofel. Având această rază de lumină în întuneric, împăratul şi însoţitorii lui şi-au urmat calea, coborând pe

panta de răsărit a Muntelui Măslinilor, printr-un pustiu stâncos şi nelocuit, prin locuri grele şi pe cărări pietroase şi prăpăstioase, către Iordan. „David ajunsese până la Bahurim. Şi acolo a ieşit un om din familia şi din casa lui Saul, numit Şimei, fiul lui Ghera. El înainta blestemând şi aruncând cu pietre după David şi după toţi slujitorii împăratului David, în timp ce tot poporul şi toţi vitejii stăteau la dreapta şi la stânga împăratului. Şimei vorbea astfel când blestema: Du-te, du-te om al sângelui, om rău! Domnul face să cadă asupra ta pedeapsa pentru tot sângele casei lui Saul, al cărui scaun de domnie l-ai luat, şi Domnul a dat împărăţia în mâna fiului tău Absalom; şi iată-te nenorocit, căci eşti un om al sângelui!”

În zilele când lui David îi mergea bine, Şimei nu arătase prin cuvânt sau fapte că nu ar fi un supus sincer. Dar, în clipele de nenorocire ale împăratului, acest beniamit şi-a dat pe faţă adevăratul său caracter. El îl onorase pe David cât fusese pe tron, dar acum, când era năpăstuit, îl blestema. Josnic şi egoist, îi socotea şi pe alţii ca având acelaşi caracter ca al lui şi, mânat de Satana, îşi vărsa mânia peste capul celui mustrat de Dumnezeu. Spiritul care îndeamnă pe cineva să se bucure de amărăciunea altuia, să râdă de el şi să-l necăjească în împrejurări ca acelea, este spiritul lui Satana.

Învinuirile aduse de Şimei lui David erau cu totul neadevărate – o vorbire de rău neîntemeiată şi plină de răutate. David nu fusese vinovat de niciun rău faţă de Saul sau de casa lui. Atunci când Saul fusese în totul în mâinile lui şi ar fi putut să-l ucidă, el n-a făcut decât să-i taie pulpana hainei şi îşi făcea mustrări chiar pentru faptul că arătase lipsa aceasta de respect faţă de unsul Domnului. Existau dovezi izbitoare cu privire la respectul sfânt pe care David îl avea faţă de viaţa omenească, chiar atunci când era urmărit ca un animal de pradă. Într-o zi, pe când era în peştera Adulam, gândurile i s-au îndreptat spre

libertatea netulburată a copilăriei lui şi fugarul a spus: „Cine-mi va da să beau apă din fântâna de la poarta Betleemului?” (2 Sam. 23, 13 – 17). Betleemul era pe vremea aceea în mâna filistenilor; dar trei dintre vitejii lui David au trecut prin tabăra filistenilor şi i-au adus stăpânului lor apă de la Betleem. David n-a putut să bea. „Departe de mine”, a spus el, „să beau sângele oamenilor acestora care s-au dus cu primejdia vieţii lor”. Şi, cu respect, au turnat apa aceasta, ca pe o jertfă adusă lui Dumnezeu. David fusese războinic; o mare parte din viaţa lui fusese petrecută în mijlocul scenelor de violenţă; dar dintre toţi cei care au avut de trecut prin împrejurări de felul acesta, puţini, de fapt, au fost atât de puţin atinşi de influenţa de înăsprire şi stricare a principiilor ca David.

Nepotul lui David, Abişai, unul dintre cei mai viteji conducători ai oştirii lui, n-a mai putut suferi cuvintele insultătoare ale lui Şimei. „Pentru ce”, a strigat el, „bleastămă acest câine mort pe domnul meu împăratul? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul”. Dar împăratul l-a oprit. „Iată”, a zis el, „că fiul meu, care a ieşit din trupul meu, vrea să-mi ia viaţa, cu cât mai mult beniamitul acesta! Lăsaţi-l să blesteme, căci Domnul i-a zis. Poate că Domnul. Se va uita la necazul meu şi-mi va face bine în locul blestemelor de azi”.

Conştiinţa îi spunea lui David adevăruri dureroase şi umilitoare. În timp ce supuşii lui credincioşi se mirau de această răsturnare subită a sorţii, pentru împărat nu era o taină. Deseori avusese presimţirea că va veni un timp ca acesta. Pentru el fusese de mirare că Dumnezeu a avut atât de multă îndelungă răbdare faţă de păcatele sale şi că amânase atât de mult răsplata cuvenită. Iar acum, în fuga lui tristă şi grăbită, cu picioarele goale, îmbrăcat în sac în locul hainelor împărăteşti, când vaietele celor ce-l urmau trezeau ecoul munţilor şi când gândea la scumpa lui capitală – locul ce fusese scena păcatului său – el îşi

amintea de bunătatea şi îndelunga răbdare a lui Dumnezeu şi nu era chiar fără nădejde. Simţea că Domnul totuşi va lucra cu milă faţă de el.

Mulţi răufăcători şi-au scuzat păcatele, arătând greşelile lui David; dar cât de puţini sunt aceia care au dat pe faţă o pocăinţă şi o umilinţă ca ale lui David! Cât de puţini ar fi suportat mustrarea şi răsplata cu răbdarea şi tăria pe care le-a arătat el! El îşi mărturisise păcatul şi, timp de ani de zile, căutase să-şi facă datoria ca un serv credincios al lui Dumnezeu; lucrase la dezvoltarea împărăţiei sale şi, sub conducerea lui, aceasta ajunsese la o putere şi prosperitate pe care nu le atinsese mai înainte. Adunase tezaure bogate de materiale pentru zidirea Casei Domnului; şi acum, trebuia să se spulbere toată osteneala vieţii lui? Trebuia ca roadele anilor de muncă devotată, străduinţele geniului, evlaviei şi cârmuirii înţelepte să treacă în mâinile fiului său trădător şi dezordonat, care nu lua în consideraţie nici onoarea lui Dumnezeu, nici bunăstarea lui Israel? Cât de natural ar fi fost ca David să cârtească împotriva lui Dumnezeu în marea lui durere!

Dar el vedea că rădăcina necazurilor lui este în propriul său păcat. Cuvintele prorocului Mica redau spiritul care stăpânea inima lui David. „Chiar dacă stau în întuneric, totuşi Domnul este lumina mea! Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui – până ce El îmi va apăra pricina şi îmi va face dreptate” (Mica 7, 8.9). Şi Domnul nu l-a părăsit pe David. Cap. acesta din experienţa lui, când, fiind insultat şi lovit cu cruzime, a dovedit că este umil, neegoist, plin de lepădare de sine şi supus, este unul dintre cele mai frumoase din întreaga lui viaţă. Într-adevăr, niciodată n-a fost cârmuitorul lui Israel mai mare înaintea Cerului ca în vremea aceasta de cea mai profundă manifestare vizibilă de umilinţă.

Dacă Dumnezeu ar fi îngăduit ca David să rămână nemustrat pentru păcatul lui şi, cu toate că se abătuse de

la poruncile divine, să rămână în pace şi prosperitate pe tronul lui, scepticii şi necredincioşii ar fi putut avea o scuză şi ar fi putut să citeze viaţa lui David ca un reproş pentru religia Bibliei. Dar, îngăduind ca David să treacă prin cele prin care a trecut, Domnul arată că nu poate să îndreptăţească păcatul. Iar istoria vieţii lui David ne face în stare să vedem scopul deosebit pe care îl are în vedere Dumnezeu când. Se ocupă de păcat; ea ne face în stare să urmărim, chiar prin pedepsele cele mai grele, realizarea planurilor Lui de har şi de bunătate. El l-a trecut pe David pe sub toiag, dar nu l-a nimicit; cuptorul este pentru curăţire, nu pentru nimicire. Domnul zice: „Dacă vor călca orânduirile Mele şi nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiaua, şi nelegiuirile cu lovituri; dar nu-Mi voi depărta deloc bunătatea de la ei, şi nu-Mi voi face credincioşia de minciună” (Ps. 89, 31 – 33).

Curând după plecarea lui David, Absalom a intrat în Ierusalim cu oştirea lui şi, fără luptă, a ocupat cetăţuia lui Israel. Huşai a fost printre primii care l-au salutat pe noul monarh încoronat, iar prinţul a fost surprins şi mulţumit de această ofertă de slujire din partea vechiului prieten şi sfetnic al tatălui său. Absalom se simţea sigur de succes. Până aici uneltirile lui izbutiseră şi, doritor să-şi întărească domnia şi să câştige încrederea naţiunii, el l-a primit pe Huşai la curtea lui.

Absalom era înconjurat acum de o mare mulţime, care era însă compusă din oameni nedeprinşi cu războiul. Până aici nu fuseseră puşi să lupte. Ahitofel ştia bine că situaţia lui David era departe de a fi deznădăjduită. O mare parte din popor îi era încă credincioasă; era înconjurat de ostaşi încercaţi care erau credincioşi împăratului, iar oastea era comandată de generali iscusiţi. Ahitofel ştia că, după prima izbucnire de entuziasm în favoarea noului împărat, va veni o reacţie. Dacă răscoala dădea greş, Absalom ar fi putut să se împace cu tatăl său; atunci

Ahitofel, ca sfetnic principal, ar fi fost socotit ca fiind primul vinovat de rebeliune; asupra lui urma să cadă pedeapsa cea mai grea. Pentru ca să-l împiedice pe Absalom să renunţe, Ahitofel l-a sfătuit să facă un lucru care, în ochii mulţimii, ar fi făcut împăcarea imposibilă. Cu iscusinţă satanică, acest bărbat de stat, viclean şi imoral, l-a îndemnat pe Absalom să adauge crima incestului la aceea a rebeliunii. În văzul întregului Israel, trebuia să intre la ţiitoarele tatălui său, potrivit cu obiceiul naţiunilor orientale, declarând în felul acesta că a urmat la tronul tatălui său. Iar Absalom a împlinit ticălosul lui plan. Astfel s-a realizat Cuvântul lui Dumnezeu, rostit faţă de David prin gura profetului: „Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta şi voi lua sub ochii tăi pe nevestele tale şi le voi da altuia… Căci ai lucrat pe ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta în faţa întregului Israel şi în faţa soarelui” (2 Sam. 12, 11.12). Nu se poate spune că Dumnezeu a dat îndemnul pentru aceste fapte nelegiuite; dar, din cauza păcatului lui David, El nu şi-a mai folosit puterea pentru a le opri.

Ahitofel era preţuit foarte mult pentru înţelepciunea lui, dar era lipsit de lumina care vine de la Dumnezeu. „Începutul înţelepciunii este frica de Domnul” (Prov. 9, 10) şi pe aceasta Ahitofel nu o avea, căci altfel nu ar fi ajuns să-şi asigure succesul trădării prin incest. Oamenii cu inima stricată uneltesc nelegiuiri, ca şi cum n-ar fi o Providenţă atotcârmuitoare care să le strice planurile; dar „Cel ce şade în ceruri râde, Domnul îşi bate joc de ei” (Ps. 2, 4). Domnul zice: „Pentru că n-au iubit sfaturile Mele, şi au nesocotit toate mustrările Mele; de aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor şi se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proştilor îi ucide, şi liniştea nebunilor îi pierde” (Prov. 1, 30 – 32).

După ce izbutise în uneltirea de a-şi asigura apărarea, Ahitofel a stăruit de Absalom să se pornească la

o acţiune rapidă împotriva lui David. „Lasă-mă să aleg douăsprezece mii de oameni! Mă voi scula, şi voi urmări pe David chiar în noaptea aceasta”, a zis el. „Îl voi lua pe neaşteptate, când va fi obosit şi va avea mâinile slăbite, îl voi înspăimânta şi tot poporul care este cu el va fugi. Voi lovi numai pe împărat, şi voi aduce înapoi la tine pe tot poporul”. Planul acesta a fost găsit bun de sfetnicii împăratului. Dacă ar fi fost urmat, David ar fi fost ucis fără îndoială, afară de cazul că Domnul ar fi intervenit să-l scape. Dar lucrurile erau conduse de o înţelepciune mai mare decât a vestitului Ahitofel. Domnul hotărâse să nimicească planul lui Ahitofel, ca să aducă nenorocirea peste Absalom.

Huşai nu fusese chemat la consfătuire şi nici el nu voise să meargă nechemat, pentru ca nu cumva să dea de bănuit că ar vrea să spioneze; dar, după terminarea adunării, Absalom, care preţuia foarte mult puterea de judecată a sfetnicului tatălui său, i-a spus şi lui de planul lui Ahitofel. Huşai a văzut că, dacă s-ar fi urmat planul propus, David ar fi fost pierdut. Şi a zis: „De data aceasta, sfatul pe care ţi l-a dat Ahitofel nu este bun”. Şi a adăugat: „Tu cunoşti vitejia tatălui tău şi a oamenilor lui; sunt înfuriaţi ca o ursoaică de pe câmp, căreia i s-au luat puii. Tatăl tău este un om de război şi nu va petrece noaptea cu poporul; iată, acum stă ascuns în vreo groapă sau în vreun alt loc!” El a susţinut că, dacă oştile lui Absalom l-ar urmări pe David, nu ar pune mâna pe împărat; şi, dacă ar suferi vreo înfrângere, aceasta ar duce la descurajare şi s-ar produce mult rău pentru cauza lui Absalom. „Căci”, continuă el, „tot Israelul ştie că tatăl tău este un viteaz şi că are nişte viteji cu el”. A propus un plan ademenitor pentru o fire egoistă şi încrezută, doritoare de desfăşurări falnice de putere: „Sfatul meu este dar ca tot Israelul să se strângă la tine, de la Dan până la Beer-şeba, o mulţime ca nisipul de pe marginea mării. Şi tu însuţi să mergi la luptă.

Dacă vom ajunge la el în vreun loc unde l-am găsi, vom cădea peste el cum cade roua pe pământ; şi nu va scăpa niciunul, nici el, nici vreunul din oamenii care sunt cu el. Dacă va fugi într-o cetate, tot Israelul va aduce funii la cetatea aceasta şi o vom trage în pârâu, până când nu va mai rămâne nicio piatră în ea”.

Absalom şi toţi oamenii lui Israel au zis: „Sfatul lui Huşai, architul, este mai bun decât sfatul lui Ahitofel”. Dar era cineva acolo care n-a fost înşelat – cineva care a văzut lămurit urmările greşelii fatale pe care o făcea Absalom. Ahitofel şi-a dat seama că răsculaţii sunt pierduţi. Şi mai ştia că, oricare ar fi fost soarta prinţului, nu era nicio speranţă pentru sfetnicul care îl îndemnase la crimele cele mai mari. Ahitofel îl încurajase pe Absalom la revoltă. Îl sfătuise să facă cea mai nelegiuită faptă pentru dezonoarea tatălui său; dăduse sfatul să fie ucis David şi făcuse planul executării acestui sfat; tăiase şi cea mai slabă posibilitate de împăcare cu împăratul; iar acum, un altul era preţuit mai mult decât el, şi chiar de Absalom.

Gelos, mânios şi disperat, Ahitofel „a plecat acasă în cetatea lui. Şi-a pus casa în rânduială, s-a spânzurat şi a murit”. Iată sfârşitul înţelepciunii unui om care, cu toate darurile pe care le avea, nu a făcut din Dumnezeu sfetnicul lui. Satana îi amăgeşte pe oameni cu făgăduinţe ademenitoare, dar la sfârşit oricine va vedea că „plata păcatului este moartea” (Rom. 6, 23).

Huşai, nefiind sigur că planul său va fi urmat de împăratul nestatornic, n-a pierdut timpul, ci l-a înştiinţat pe David să treacă fără întârziere dincolo de Iordan. Huşai le-a trimis o solie preoţilor, care aveau să o trimită prin fiii lor: „Ahitofel a dat cutare şi cutare sfat lui Absalom şi bătrânilor lui Israel, şi eu i-am sfătuit cutare şi cutare lucru. Acum, nu sta noaptea în câmpiile pustiei, ci du-te mai departe, ca nu cumva împăratul şi tot poporul care este cu el să fie în primejdie să piară”.

Tinerii au fost bănuiţi şi urmăriţi, dar au izbutit să-şi îndeplinească sarcina primejdioasă. David, istovit din pricina oboselii şi a durerii, după această primă zi de fugă, a primit înştiinţarea că trebuie să treacă Iordanul în noaptea aceea, deoarece fiul lui căuta să-i ia viaţa.

Care erau sentimentele tatălui şi împăratului, atât de crud frământat în primejdia aceasta îngrozitoare? Viteazul, omul războinic, împăratul al cărui cuvânt era lege, trădat de fiul său pe care-l iubise, pe care îl lăsase să-şi împlinească poftele şi în care se încrezuse în mod neînţelept, tratat rău şi părăsit de supuşii obligaţi faţă de el prin cele mai puternice legături de onoare şi credinţă! În ce cuvinte şi-a revărsat sentimentele inimii sale? În timpul celei mai grele încercări, inima lui s-a sprijinit pe Dumnezeu şi a cântat:

„Doamne, ce mulţi sunt vrăjmaşii mei!
Ce mulţime se scoală împotriva mea!
Cât de mulţi zic despre mine:
Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu!
Dar, Tu, Doamne, Tu eşti scutul meu.
Tu eşti slava mea şi Tu îmi înalţi capul!
Eu strig cu glasul meu către Domnul.
Şi El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt.
Mă culc, adorm.
Şi mă deştept iarăşi, căci Domnul este sprijinul meu.
Nu mă tem de zecile de mii de popoare.
Care mă împresoară din toate părţile…
La Domnul este scăparea:
Binecuvântarea Ta să fie
Peste poporul Tău” (Ps. 3, 1 – 8).

David şi toţi ai lui – luptători de stat, bătrâni şi tineri, femei şi copii – au trecut în puterea nopţii apele adânci şi repezi ale Iordanului. „Când se lumina de ziuă, nu rămăsese niciunul care să nu fi trecut Iordanul”. David şi oştile lui s-au retras la Mahanaim, care fusese reşedinţa

regală a lui IŞ-Boşet. Aceasta era o cetate puternică, întărită, înconjurată de un ţinut muntos potrivit pentru retragere în caz de război. Ţinutul era bine aprovizionat, iar oamenii erau susţinători ai cauzei lui David. Aici s-au adunat mulţi dintre cei ce erau de partea lui, iar şefii bogaţi de familii au adus ca dar provizii îmbelşugate, pe lângă alte lucruri trebuincioase.

Sfatul lui Huşai şi-a atins scopul, dându-i lui David prilejul de a scăpa; dar prinţul grăbit şi năvalnic nu mai putea fi reţinut şi a plecat de grabă în urmărirea tatălui său. „Absalom a trecut Iordanul însoţit de toţi bărbaţii lui Israel”. Absalom l-a pus în fruntea oştirii pe Amasa, fiul surorii lui David, Abigal. Oastea lui era numeroasă, dar nu disciplinată, şi nu era pregătită bine ca să facă faţă întâlnirii cu ostaşii experimentaţi ai tatălui său.

David şi-a împărţit trupele în trei, sub comanda lui Ioab, a lui Abişai şi a lui Gât. Avusese de gând să conducă el însuşi oştirea în luptă; dar poporul s-a ridicat hotărât împotriva acestui plan, de asemenea ofiţerii şi sfetnicii. „Să nu ieşi!” i-au zis ei, „căci dacă vom lua-o noi la fugă, luarea aminte nu se va îndrepta asupra noastră; şi când vom cădea jumătate din noi, nu vor lua seama la noi; dar tu eşti ca zece mii dintre noi, şi acum este bine să ne vii în ajutor din cetate” (2 Sam. 18, 3.4).

De pe zidurile cetăţii se vedeau bine şirurile lungi ale oştirii rebelilor. Uzurpatorul era însoţit de o mare oştire, în comparaţie cu oştirea lui David care părea numai o mică grupă. Dar când a privit la forţele vrăjmaşe, primul gând din mintea împăratului nu a fost nici la coroană, nici la împărăţie, nici la propria lui viaţă, care depindea de felul cum se va da lupta. Inima tatălui era plină de iubire şi milă pentru fiul său răsculat. În timp ce oştirea ieşea în rânduri pe porţile cetăţii, David îi încuraja pe ostaşii săi credincioşi, îndemnându-i să înainteze cu încrederea că Dumnezeul lui Israel le va da biruinţa. Dar nici măcar în

împrejurarea aceasta nu a fost în stare să-şi ascundă iubirea pe care o avea faţă de Absalom. Când Ioab, conducând prima coloană, a trecut prin faţa împăratului, biruitorul din zeci de lupte şi-a plecat mândrul său cap, ca să asculte ultimul îndemn din partea monarhului care îi spuse cu emoţie în glas: „Pentru dragostea pe care o aveţi faţă de mine, purtaţi-vă blând cu tânărul Absalom!”. Şi Abişai şi stai au primit aceeaşi însărcinare: „Pentru dragostea pe care o aveţi faţă de mine, purtaţi-vă blând cu tânărul Absalom!”. Dar purtarea de grijă a împăratului, care arăta că pentru el fiul era mai scump decât împărăţia, mai scump decât supuşii credincioşi faţă de tronul lui, n-a făcut decât să sporească indignarea soldaţilor faţă de fiul acela pervers.

Locul unde s-a dat lupta a fost o pădure din apropierea Iordanului, în care marea oştire a lui Absalom era în dezavantaj. Trupele acestea nedisciplinate s-au încurcat prin desişurile şi mlaştinile pădurii şi n-au mai putut fi conduse. „Şi poporul lui Israel a fost bătut de slujitorii lui David, şi a fost o mare înfrângere în ziua aceea, ca douăzeci de mii de oameni”. Absalom, văzând că ziua fusese pierdută, s-a întors să fugă, dar i s-a prins capul între ramurile încurcate ale unui copac mare; măgarul a fugit de sub el şi l-a lăsat să atârne fără speranţa de a scăpa, pradă vrăjmaşilor lui. În împrejurările acestea, a fost găsit de un ostaş care, de teama de a nu ajunge să-i fie neplăcut împăratului, l-a cruţat pe Absalom, dar i-a raportat lui Ioab ce văzuse. Ioab nu s-a simţit împiedicat de vreun scrupul. El fusese prieten cu Absalom şi mijlocise de două ori împăcarea lui cu David, dar încrederea aceasta fusese trădată în mod ruşinos. Dacă Absalom nu ar fi beneficiat de avantajele datorate mijlocirii lui Ioab, răscoala aceasta, cu toate grozăviile ei, nu ar fi avut loc. Acum stătea în puterea lui Ioab ca, dintr-o lovitură să-l nimicească pe promotorul tuturor acestor rele.

„Şi a luat trei săgeţi în mână şi le-a înfipt în inima lui Absalom… Au luat pe Absalom, l-au aruncat într-o groapă mare din mijlocul pădurii şi au pus peste el o grămadă foarte mare de pietre”. Astfel au pierit instigatorii răscoalei din Israel. Ahitofel a murit de propria sa mână. Prinţul Absalom, a cărui frumuseţe fusese mândria lui Israel, a fost răpus în floarea tinereţii, trupul lui mort aruncat într-o groapă şi acoperit cu o grămadă de pietre, ca semn de ocară veşnică. În cursul vieţii sale, Absalom îşi înălţase un monument scump în valea împăratului, dar unicul semn care arăta mormântul lui era acea grămadă de pietre din pustie.

Capul rebeliunii fiind ucis, Ioab şi-a anunţat prin sunet de trâmbiţă oştirea, să nu-i mai urmărească pe fugari, şi s-au trimis îndată soli, ca să ducă veşti împăratului.

Străjerul care era pe zidul cetăţii, privind către câmpul de bătălie, a descoperit un om care alerga. Curând a fost văzut încă unul. Când cel dintâi s-a apropiat, străjerul i-a spus împăratului, care aştepta lângă poartă: „Alergătura celui dintâi pare că e a lui Ahimaaţ, fiul lui ţadoc”. Şi împăratul a zis: „Este un om de bine, şi aduce veşti bune”. Ahimaaţ a strigat şi a zis împăratului: „Este bine de tot!” S-a închinat înaintea împăratului cu faţa la pământ şi a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul tău, care a dat în mâinile noastre pe cei ce ridicau mâna împotriva domnului nostru împăratul”. La întrebarea îngrijorată a împăratului: „Tânărul Absalom este bine, sănătos?”, Ahimaaţ a dat un răspuns nelămurit.

Al doilea sol a venit strigând: „Să afle domnul meu, împăratul, vestea cea bună! Astăzi Domnul ţi-a făcut dreptate, scăpându-te din mâna tuturor celor ce se ridicau împotriva ta”. Din nou s-a auzit din gura împăratului întrebarea care-l frământa: „Tânărul Absalom este bine, sănătos?” Nefiind în stare să ascundă vestea cea rea, solul

a răspuns: „Ca tânărul acesta să fie vrăjmaşii domnului meu, împăratul, şi toţi cei ce se ridică împotriva ta, ca să-ţi facă rău!” Era de ajuns. David nu a mai întrebat nimic, ci, cu capul plecat, „s-a suit în odaia de sus a porţii şi a plâns. Pe când mergea, zicea: Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu, Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu’”.

Înapoindu-se de pe câmpul de luptă, oştile biruitoare se apropiau de cetate, iar strigătele lor de biruinţă răsunau prin văile dintre dealuri. Dar, trecând de poarta cetăţii, strigătele lor amuţeau, steagurile lor se plecau şi mergeau cu privirea plecată, asemănându-se mai mult cu unii care fuseseră înfrânţi, şi nu cu nişte biruitori. Împăratul nu-i aştepta ca să le spună bun venit, iar din odaia de deasupra porţii se auzea strigătul jalnic: „Fiul meu, Absalom! Absalom, fiul meu, fiul meu!” „Şi, în ziua aceea, biruinţa s-a prefăcut în jale pentru tot poporul, căci în ziua aceea poporul auzea zicându-se: Ampăratul este mâhnit din pricina fiului său’. În aceeaşi zi, poporul a intrat pe furiş, ca nişte oameni ruşinaţi că au fugit din luptă”.

Ioab a fost copleşit de indignare. Dumnezeu le dăduse pricină de triumf şi de voie bună; cea mai mare răscoală care fusese cunoscută vreodată în Israel fusese înfrântă; şi totuşi, biruinţa aceasta s-a transformat în jale pentru acela a cărui crimă costase viaţa a mii de viteji. Căpetenia aceasta aspră şi necioplită a dat buzna înaintea împăratului şi i-a spus fără sfială: „Tu acoperi azi de ruşine faţa tuturor slujitorilor tăi care au scăpat azi viaţa ta, a fiilor tăi şi a fetelor tale… Tu iubeşti pe cei ce te urăsc şi urăşti pe cei ce te iubesc, căci arăţi azi că pentru tine nu sunt nici căpetenii, nici slujitori; şi văd acum că dacă ar trăi Absalom şi noi toţi am fi murit în ziua aceasta, lucrul acesta ţi-ar fi plăcut. Scoală-te dar, ieşi şi vorbeşte după inima slujitorilor tăi! Căci jur pe Domnul că, dacă nu ieşi să te arăţi, nu va rămâne un om cu tine în noaptea aceasta; şi

aceasta va fi o nenorocire mai mare pentru tine decât toate nenorocirile care ţi s-au întâmplat din tinereţe până acum”.

Oricât de tăioasă şi crudă a fost mustrarea pentru împăratul lovit în inimă, David nu s-a supărat. Văzând că generalul său are dreptate, a coborât la poartă şi, prin cuvinte de încurajare şi laudă, i-a salutat pe bravii săi ostaşi în timp ce defilau prin faţa lui.

Secţiune 2.76 Cap. 73 – Ultimii ani ai lui David

Înfrângerea lui Absalom nu a adus îndată pace împărăţiei. Un număr atât de mare de oameni participase la răscoală, încât David nu s-a înapoiat în capitală şi nu şi-a reluat puterea fără o invitaţie din partea seminţiilor. În starea de confuzie ce a urmat înfrângerii lui Absalom, nu a avut loc o acţiune grabnică şi hotărâtă pentru a-l chema înapoi pe împărat, iar când Iuda a avut iniţiativa de a-l aduce înapoi pe David, s-a trezit gelozia celorlalte seminţii, iscându-se o contrarevoluţie. Totuşi, aceasta a fost repede oprită şi în Israel s-a restabilit pacea.

Istoria vieţii lui David oferă una dintre mărturiile cele mai impresionante din câte s-au dat cu privire la primejdiile care ameninţă sufletul din partea puterii, a bogăţiei şi a onorurilor lumeşti – lucruri care sunt dorite de oameni cu cea mai mare înfocare. Puţini au trecut prin experienţe mai potrivite pentru a-i pregăti să treacă cu bine prin astfel de încercări. Prima parte a vieţii lui David, ca păstor, cu lecţiile ei de smerenie, de muncă plină de răbdare, de duioasă îngrijire pentru turmele sale, strânsa legătură cu natura, în singurătatea dealurilor, care-i dezvolta geniul muzical şi poetic şi-i îndruma gândurile către Creator, îndelunga disciplină a anilor petrecuţi în pustie, care cerea curaj, tărie, răbdare şi credinţă în Dumnezeu – toate acestea fuseseră rânduite de Dumnezeu ca pregătire pentru tronul lui Israel. David se bucurase de experienţe minunate în ce priveşte iubirea lui Dumnezeu şi

fusese înzestrat din belşug cu Duhul Său; în istoria vieţii lui Saul, el văzuse cât de neajutorat este omul care se sprijină numai pe înţelepciunea omenească. Şi, cu toate acestea, succesul şi onorurile lumeşti i-au slăbit atât de mult caracterul, încât David a fost deseori înfrânt de ispititor.

Relaţiile cu naţiunile păgâne au dus la naşterea dorinţei de a merge după obiceiurile lor naţionale şi au trezit ambiţia după mărirea lumească. Israel, ca popor al Domnului, trebuia să fie onorat, dar, crescându-le mândria şi încrederea îi ei înşişi, israeliţii nu fuseseră mulţumiţi cu această întâietate. Se gândeau mai mult la poziţia lor între celelalte naţiuni. Spiritul acesta nu putea întârzia să-i atragă ispita. Cu dorinţa de a-şi extinde stăpânirea asupra naţiunilor străine prin cucerire, David s-a hotărât să-şi sporească oştirea, cerând serviciu militar de la toţi cei de vârstă corespunzătoare. Pentru aceasta, se simţea nevoia unui recensământ al populaţiei. Ceea ce îl îndemna pe împărat să facă această lucrare era îngâmfarea şi ambiţia. Numărătoarea populaţiei avea să arate contrastul dintre slăbiciunea împărăţiei când David s-a urcat pe tron şi tăria şi prosperitatea ei în timpul domniei lui. Lucrul acesta urma să contribuie şi el la creşterea încrederii în sine, şi aşa destul de mare, atât a împăratului, cât şi a poporului. Scriptura zice: „Satana s-a sculat împotriva lui Israel şi a aţâţat pe David să facă numărătoarea lui Israel”. Propăşirea lui Israel în timpul lui David se datora binecuvântării lui Dumnezeu, şi nu iscusinţei împăratului sau tăriei oştirii lui. Dar sporirea puterii militare a împărăţiei urma să le dea naţiunilor înconjurătoare impresia că încrederea lui Israel era în oştirile lui, şi nu în puterea Domnului.

Cu toate că poporul era mândru de mărirea lui naţională, n-a privit totuşi cu plăcere planul lui David de a dezvolta atât de mult serviciul militar. Plănuita recrutare a

dat naştere la multă nemulţumire; în consecinţă, s-a considerat necesar să fie folosiţi ofiţerii de armată în locul preoţilor şi funcţionarilor civili, care făcuseră până acum recensământul. Scopul urmărit era contrar principiului teocraţiei. Chiar şi Ioab, cât era el de lipsit de scrupule, a vorbit împotrivă. El zise: „Domnul să facă pe poporul Lui încă de o sută de ori pe atâta! Împărate, domnul meu, nu sunt ei toţi slujitorii domnului meu? Dar pentru ce cere domnul meu lucrul acesta? Pentru ce să facă pe Israel să păcătuiască astfel?” Împăratul a stăruit în porunca pe care o dădea lui Ioab şi Ioab a plecat şi a străbătut tot Israelul; apoi s-a întors la Ierusalim. Numărătoarea nu se încheiase când David şi-a dat seama de păcatul lui. Condamnându-se singur, „el a zis lui Dumnezeu: Am săvârşit un mare păcat făcând lucrul acesta! Acum iartă fărădelegea robului Tău, căci am lucrat în totul ca un nebun!” A doua zi, profetul Gad a adus lui David următoarea solie: „Aşa vorbeşte Domnul: Primeşte: sau trei ani de foamete, sau trei luni în timpul cărora să fii nimicit de potrivnicii tăi şi atins de sabia vrăjmaşilor tăi, sau trei zile în timpul cărora sabia Domnului şi ciuma să fie în ţară şi Îngerul Domnului să ducă nimicirea în tot ţinutul lui Israel. Vezi acum”, zise prorocul, „ce trebuie să răspund Celui ce mă trimite”.

Răspunsul împăratului a fost: „Sunt într-o mare strâmtorare. Oh! mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nenumărate; dar să nu cad în mâinile oamenilor” (2 Sam.24, 14).

ţara a fost lovită cu ciumă, care a ucis şaptezeci de mii de oameni din Israel. Plaga încă nu pătrunsese în capitală, „când „David a ridicat ochii şi a văzut pe Îngerul Domnului stând între pământ şi cer, şi ţinând în mână sabia scoasă şi întoarsă împotriva Ierusalimului. Atunci David şi bătrânii, îmbrăcaţi în saci, au căzut cu faţa la pământ”. David rugă stăruitor pe Dumnezeu să cruţe pe Israel: „Oare n-am poruncit eu numărătoarea poporului?

Eu am păcătuit şi am făcut răul acesta, dar oile acestea, ce au făcut oare? Doamne, Dumnezeul meu, mâna ta să fie dar peste mine şi peste casa tatălui meu şi să nu piardă pe poporul Tău!”

Facerea recensământului dăduse naştere la nemulţumire în popor; cu toate acestea, ei cultivaseră aceleaşi păcate care îl conduseseră pe David la lucru. După cum, prin păcatul lui Absalom, Domnul îl lovise cu pedeapsă pe David, tot astfel, prin greşeala lui David, a pedepsit păcatele lui Israel.

Îngerul nimicitor se oprise în afara Ierusalimului. El stătea pe muntele Moria, „în aria lui Ornan, Iebusitul”. Sfătuit de proroc, David s-a dus pe munte şi a zidit acolo un altar Domnului; „şi a adus arderi de tot şi jertfe de mulţumire. A chemat pe Domnul şi Domnul i-a răspuns prin foc, care s-a pogorât din cer pe altarul arderii de tot”. „Atunci Domnul a fost potolit faţă de ţară şi a încetat urgia deasupra lui Israel” (2 Sam.24, 25).

Locul unde s-a ridicat altarul, şi care de acum înainte urma să fie considerat ca sfânt, i-a fost oferit de Ornan împăratului, ca un dar. Dar împăratul n-a vrut să-l primească astfel. „Vreau să-l cumpăr pe preţul lui în argint”, zise el; „căci nu voi da Domnului ce este al tău şi nu voi aduce o ardere de tot care să nu mă coste nimic. Şi David a dat lui Ornan şase sute de sicli de aur pentru locul ariei”. Locul acesta, memorabil pentru că aici zidise Avraam altarul pentru jertfirea fiului său, iar acum sfinţit prin această mare izbăvire, a fost ales mai târziu ca loc unde să fie înălţat templul ridicat de Solomon.

Încă o umbră mai avea să se adune asupra ultimilor ani ai lui David. Ajunsese la vârsta de şaptezeci de ani. Greutăţile şi eforturile fizice din peregrinările tinereţii, multele războaie, grijile şi durerile de mai târziu secaseră fântâna vieţii. Cu toate că mintea lui îşi păstrase limpezimea şi vitalitatea, slăbiciunea şi vârsta, cu nevoia

lor după izolare, îl împiedicau să-şi dea seama repede de ceea ce se petrecea în împărăţie şi din nou izbucni revolta, chiar la umbra tronului său. Din nou s-a dat pe faţă rodul îngăduinţei părinteşti din partea lui David. Cel care aspira de data aceasta la tron a fost Adonia, care „era foarte frumos” la chip şi în purtări, dar încăpăţânat şi lipsit de principii. În tinereţe nu prea fusese supus restricţiilor; căci „tatăl său nu-l mustrase niciodată în viaţa lui, zicând: Pentru ce faci aşa?” Acum se revolta împotriva autorităţii lui Dumnezeu care îl rânduise pe Solomon la tron. Atât prin darurile naturale, cât şi prin caracterul religios, Solomon era mai înzestrat decât fratele lui mai mare ca să ajungă domnitorul lui Israel; dar, cu toate că se arătase foarte lămurit pe cine alesese Dumnezeu, Adonia n-a rămas fără simpatizanţi. Ioab, deşi vinovat de multe crime, rămăsese până aici credincios tronului; dar acum se alipi la conspiraţia împotriva lui Solomon şi tot aşa făcu şi preotul Abiatar.

Răscoala ajunsese la coacere; uneltitorii se adunaseră la o mare serbare chiar în afara cetăţii, pentru a-l proclama pe Adonia ca împărat, când fapta lor a fost anihilată de acţiunea grăbită a câtorva persoane credincioase, în fruntea cărora se aflau preotul ţadoc, prorocul Natan şi Bat-şeba, mama lui Solomon. Ei i-au prezentat împăratului starea de lucruri, amintindu-i de îndrumarea divină ca Solomon să urmeze la tron. David abdică în favoarea lui Solomon, care a fost imediat uns şi proclamat împărat. Uneltirea a fost înfrântă. Fruntaşii ei meritau pedeapsa cu moartea. Viaţa lui Abiatar a fost cruţată, din respect pentru slujba lui şi pentru credincioşia lui anterioară faţă de David, dar a fost scos din slujba de mare preot, slujbă ce a trecut la urmaşii lui ţadoc. Ioab şi Adonia au fost cruţaţi deocamdată, dar, după moartea lui David, şi-au luat pedeapsa pentru nelegiuirea lor. Executarea sentinţei asupra fiului lui David completa

împătrita sentinţă care mărturisea neplăcerea lui Dumnezeu faţă de păcatul tatălui.

Chiar de la începutul domniei lui David, unul dintre planurile lui cele mai îndrăgite fusese înălţarea unui templu pentru Domnul. Cu toate că nu-şi îngăduise să-şi realizeze planul, nu dovedise mai puţină râvnă şi stăruinţă în favoarea lui. Adunase din belşug materiale preţioase – aur, argint, pietre de onix şi pietre de felurite culori; marmură şi lemn din cel mai scump. Iar acum, toate comorile acestea scumpe trebuia să le încredinţeze altora, căci alte mâini trebuia să zidească locaşul chivotului, simbolul prezenţei lui Dumnezeu.

Înţelegând că i se apropie sfârşitul, împăratul îi chemă pe fruntaşii din toate părţile împărăţiei şi pe căpeteniile lui Israel ca să primească această moştenire. Dorea să le încredinţeze cuvântul lui lăsat înainte de moarte şi să câştige sprijinul lor pentru lucrarea cea mare care urma să fie îndeplinită. Din cauza slăbiciunii lui trupeşti, nimeni nu s-ar fi aşteptat ca să ia parte personal la transferul acesta; dar inspiraţia lui Dumnezeu a venit asupra lui şi el a fost în stare să-i vorbească poporului pentru ultima dată, cu o căldură şi o putere mai mare ca altă dată. El le-a vorbit despre dorinţa lui de a zidi el însuşi templul, cum şi despre porunca Domnului ca lucrarea să-i fie încredinţată fiului său, Solomon. Asigurarea de la Dumnezeu fusese: „Fiul tău Solomon îmi va zidi casa şi curţile; căci l-am ales ca fiu al Meu; şi-i voi fi Tată. Îi voi întări împărăţia pe vecie dacă se va ţine, ca astăzi, de împlinirea poruncilor şi orânduirilor Mele”. „Acum”, zise el, „înaintea întregului Israel, înaintea adunării Domnului, şi în faţa Dumnezeului nostru care vă aude, păziţi şi puneţi-vă la inimă toate poruncile Dumnezeului vostru, ca să stăpâniţi această bună ţară şi s-o lăsaţi de moştenire fiilor voştri după voi, pe vecie”.

David învăţase din viaţă cât de grea este calea celui

care se depărtează de Dumnezeu. El simţise osânda adusă de călcarea Legii şi culesese roadele abaterilor sale; cu toată inima dorea ca fruntaşii lui Israel să fie credincioşi faţă de Dumnezeu şi ca Solomon să ţină Legea lui Dumnezeu, abătându-se de la păcatele care slăbiseră autoritatea tatălui, îi chinuiseră viaţa şi aduseseră ocară asupra Numelui lui Dumnezeu. David ştia că se cerea de la Solomon smerenie din inimă, o continuă încredere în Dumnezeu şi o veghere neîntreruptă, ca să poată sta împotriva ispitelor care urmau să-l atace, desigur, în poziţia sa înaltă; căci personalităţile proeminente de felul acestora sunt ţinta deosebită a curselor lui Satana. Întorcându-se către fiul său, recunoscut deja ca urmaş al său la tron, David zise: „Şi tu fiule, Solomoane, cunoaşte pe Dumnezeul tatălui tău, şi slujeşte-l din toată inima şi cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile şi pătrunde toate închipuirile şi toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine. Dacă-L vei părăsi, te va lepăda şi El pe vecie. Vezi acum că Domnul te-a ales, ca să zideşti o casă care să-l slujească de Locaş sfânt. Întăreşte-te şi lucrează”.

David i-a dat lui Solomon îndrumări amănunţite pentru construirea templului, cu planurile fiecărei părţi şi ale tuturor uneltelor de serviciu, aşa cum i se descoperiseră lui prin inspiraţia divină. Solomon era încă tânăr şi se sfia în faţa purtării răspunderilor care îi reveneau cu prilejul zidirii templului şi în conducerea poporului lui Dumnezeu. David îi spuse fiului său: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te şi lucrează; nu te teme şi nu te spăimânta. Căci Domnul, Dumnezeul meu va fi cu tine. El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi”.

David a făcut apel din nou la adunare: „Fiul meu Solomon, singurul pe care l-a ales Dumnezeu, este tânăr şi este plăpând şi lucrarea este însemnată, căci casa aceasta nu este pentru un om, ci este pentru Domnul Dumnezeu”.

El zise: „Mi-am întrebuinţat toate puterile să pregătesc pentru casa Dumnezeului meu” şi trecu la enumerarea materialelor pe care le adunase. Mai mult, zise el: „În dragostea mea pentru casa Dumnezeului meu, dau casei Dumnezeului meu aurul şi argintul pe care-l am, afară de tot ce am pregătit pentru casa sfântului locaş: trei mii de talanţi de aur, în aur de Ofir, şi şapte mii de talanţi de argint curăţit, pentru îmbrăcarea pereţilor clădirilor”. „Cine vrea”, întrebă el mulţimea adunată şi care adusese daruri bogate, „cine vrea să-şi mai aducă de bunăvoie astăzi darurile înaintea Domnului?”

Din partea adunării a venit răspunsul voios: „Căpeteniile caselor părinteşti, căpeteniile seminţiilor lui Israel, căpeteniile peste mii şi peste sute, şi îngrijitorii averii împăratului au adus darurile lor de bunăvoie. Au dat pentru slujba casei lui Dumnezeu: cinci mii de talanţi de aur, zece mii de danci, zece mii de talanţi de argint, optsprezece mii de talanţi de aramă, şi o sută de mii de talanţi de fier. Cei ce aveau pietre scumpe le-au dat pentru vistieria Casei Domnului” Poporul s-a bucurat de darurile lor de bunăvoie, căci le dădeau cu dragă inimă Domnului, şi împăratul David s-a bucurat mult”.

„David a binecuvântat pe Domnul în faţa întregii adunări. El a zis: Binecuvântat să fii Tu din veac în veac, Doamne, Dumnezeul părintelui nostru Israel! A Ta este Doamne, mărirea, puterea şi măreţia, veşnicia şi slava, căci tot ce este în cer şi pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalţi ca un stăpân mai presus de orice! De la Tine vine bogăţia şi slava. Tu stăpâneşti peste tot, în mâna Ta este tăria şi puterea, şi mâna Ta poate să mărească şi să întărească toate lucrurile. Acum, Dumnezeul nostru, Te lăudăm şi preamărim Numele Tău cel slăvit. Căci ce sunt eu, şi ce este poporul meu, ca să putem să-şi aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine şi din mâna Ta primim ce-ţi aducem. Înaintea Ta noi

suntem nişte străini şi venetici, ca toţi părinţii noştri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra şi fără nicio nădejde: Doamne, Dumnezeul nostru, din mâna Ta vin toate aceste bogăţii, pe care le-am pregătit ca să-ţi zidim ţie o casă, ţie, Numelui Tău celui sfânt, şi ale Tale sunt toate. Ştiu, Dumnezeule, că Tu cercetezi inima şi că iubeşti curăţia de inimă; de aceea şi-am adus toate aceste daruri de bunăvoie în curăţia inimii mele, şi am văzut acum cu bucurie pe poporul Tău, care se află aici aducându-ţi de bunăvoie darurile lui. Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, Avraam, Isaac şi Israel! ţine totdeauna în inima poporului Tău aceste porniri şi aceste gânduri, şi întăreşte-i inima în Tine. Dă fiului meu Solomon o inimă bună, ca să păzească poruncile Tale, învăţăturile Tale şi legile Tale, ca să limpezească toate aceste lucruri şi să zidească el casa pentru care am făcut aceste pregătiri. David a zis întregii adunări: Binecuvântaţi pe Domnul, Dumnezeul vostru' şi toată adunarea a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul părinţilor lor. Ei s-au plecat şi s-au închinat înaintea Domnului".

Cu un adânc interes, împăratul adunase materialul preţios pentru construirea şi înfrumuseţarea templului. El compusese imnuri măreţe, care să răsune în viitor prin curţile lui. Acum inima i s-a umplut de bucurie în Dumnezeu, când căpeteniile caselor părinteşti şi fruntaşii lui Israel au răspuns atât de plăcut la apelul lui şi s-au predat şi pe ei înşişi în slujba aceasta atât de însemnată care le stătea înainte. După ce s-au predat pentru slujire, au făcut ceva mai mult: au sporit darurile, predând tezaurului părţi din averile lor. David îşi simţise propria sa nevrednicie când adusese materialele pentru Casa lui Dumnezeu, iar dovezile de credincioşie arătate prin grabnicul răspuns al fruntaşilor împărăţiei sale, când ei I-au consacrat Domnului cu inimă voioasă comorile lor şi s-au predat în slujba Lui, l-au umplut de bucurie. Dar

Dumnezeu era Cel care îi dăduse poporului Său această bunăvoinţă. El trebuia să fie proslăvit, nu omul. El le dăduse oamenilor bogăţiile pământului, iar Duhul Sfânt îi făcuse binevoitori de a dărui comorile lor pentru templu. Toate erau ale Domnului; dacă iubirea Lui n-ar fi mişcat inimile oamenilor, zadarnice ar fi fost toate străduinţele împăratului şi templul nu s-ar fi putut zidi.

Tot ce primeşte omul din bogăţia lui Dumnezeu este şi mai departe al lui Dumnezeu. Tot ce a dăruit Dumnezeu ca lucruri frumoase şi preţioase pe pământ le sunt date oamenilor pentru a-i pune la încercare – pentru a sonda adâncimea iubirii lor pentru El şi a aprecierii lor faţă de îndurările Lui. Indiferent că sunt comori ale bogăţiei sau ale intelectului, ele trebuie să fie depuse ca un dar de bunăvoie la picioarele lui Iisus, Dătătorul, zicând totuşi ca şi David: „Totul vine de la Tine, şi din mâna Ta primim ce-ţi aducem”.

Când a simţit că i se apropie moartea, povara de pe inima lui David era pentru Solomon şi pentru împărăţia lui Israel, a cărei prosperitate depindea în mare măsură de credincioşia împăratului. „A dat îndrumări fiului său, Solomon, zicând: Eu plec pe calea pe care merge toată lumea. Întăreşte-te, şi fii om. Păzeşte poruncile Domnului, Dumnezeului tău, umblând în căile Lui, şi păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui, şi învăţăturile Lui, „ca să izbuteşti în tot ce vei face şi ori încotro te vei întoarce, şi pentru ca Domnul să împlinească următoarele cuvinte pe care le-a rostit pentru mine: «Dacă fiii tăi vor lua seama la calea lor, umblând cu credincioşie înaintea Mea, din toată inima lor şi din tot sufletul lor, nu vei fi lipsit niciodată de un urmaş pe scaunul de domnie al lui Israel»” (1 Regi 2, 1 – 4).

Cele din urmă cuvinte ale lui David, după cum se raportează, sunt o cântare – o cântare de încredere, de principii foarte înalte, de credinţă nepieritoare: „Cuvântul

lui David, fiul lui Isai.

Cuvântul unsului Dumnezeului lui Iacov.
Cuvântul cântăreţului plăcut al lui Israel.
Duhul Domnului vorbeşte prin mine”.
Cel ce împărăţeşte în frica de Dumnezeu.
Este ca lumina dimineţii, când răsare soarele.
În dimineaţa fără nori;
Ca razele soarelui după ploaie.
Care fac să încolţească din pământ verdeaţa;
Măcar că nu este aşa casa mea
Înaintea lui Dumnezeu.
Totuşi El a făcut cu mine un legământ veşnic.
Bine întărit în toate privinţele şi tare.
Nu face El oare să răsară din el
Tot ce este spre bucuria
Şi mântuirea mea?” (2 Sam.23, 1 – 5).

Mare fusese căderea lui David, dar profundă fusese pocăinţa lui, aprinsă era iubirea lui şi puternică-i era credinţa. Fusese iertat mult şi, prin urmare, iubise mult (Luca 7, 48).

Psalmii lui David trec prin şirul experienţelor de la adâncimile recunoaşterii vinovăţiei personale şi osândirii de sine până la credinţa cea mai vie şi legătura cea mai strânsă cu Dumnezeu. Descrierea vieţii lui arată că păcatul nu poate aduce decât durere şi ocară, dar că iubirea şi mila lui Dumnezeu pot atinge adâncimi din cele mai mari, credinţa poate înălţa sufletul care se pocăieşte până la părtăşia înfierii fiilor lui Dumnezeu. Din toate asigurările cuprinse în Cuvântul Său, aceasta este una dintre mărturiile cele mai vii despre credincioşia, dreptatea şi îndurarea legământului lui Dumnezeu.

Omul „fuge şi piere ca o umbră”, dar Cuvântul Domnului nostru rămâne în veac. „Bunătatea Domnului ţine în veci pentru cei ce se tem de El, şi îndurarea lui pentru copiii copiilor lor, pentru cei ce păzesc legământul

Lui, şi îşi aduc aminte de poruncile Lui ca să le împlinească” (Iov 14, 2; Isaia 40, 8; Ps.103, 17.18).

„Tot ce face Dumnezeu dăinuieşte în veci” (Ecl.3, 14).

Pline de slavă sunt făgăduinţele date lui David şi casei lui, făgăduinţe care ţintesc către veacurile veşnice şi îşi găsesc deplina lor împlinire în Domnul Hristos. Dumnezeu declară:

„Am jurat robului Meu David” mâna Mea îl va sprijini, braţul Meu îl va întări” Credincioşia şi bunătatea Mea vor fi cu el, şi tăria lui se va înălţa prin Numele Meu. Voi da în mâna lui marea, în dreapta lui râurile. EI Îmi va zice: Tu eşti Tatăl meu, Dumnezeul meu şi Stânca mântuirii mele! Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împăraţii pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea şi legământul Meu îi va fi neclintit” (Ps.89, 3 – 28).

„Îi voi face veşnică sămânţa.

Şi scaunul lui de domnie ca zilele cerurilor”. (Ps.89, 29).

„El va face dreptate nenorociţilor poporului.
Va scăpa pe copiii săracului.
Şi va zdrobi pe asupritor.
Ei se vor teme de Tine cât va fi soarele
Şi cât se va arăta luna, din neam în neam;
În zilele lui va înflori cel neprihănit
Şi va fi belşug de pace până nu va mai fi lună.
El va stăpâni de la o mare la alta.
Şi de la Râu până la marginile pământului”.
„Numele lui va dăinui pe vecie:
Cât soarele îi va ţine numele.
Cu el se vor binecuvânta unii pe alţii.
Şi toate neamurile îl vor numi fericit”. (Ps.72, 4 – 8.17).

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl voi numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii” (Isaia

9, 6). „El va fi mare şi va fi chemat Fiul Celui Prea înalt; şi Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăţi peste casa lui Iacov în veci, şi Împărăţia Lui nu va avea sfârşit” (Luca 1, 32.33).